

திருக்குறள் ஆராய்ச்சியும்

வெகுநேரம் செய்து தந்த விவரமும்

தி. அ. அனந்தநாத நாயுடர்.

THE "SWADESAMITRAN" BOOK-DEPOT.

ஓம்

பாமாநாயகன் நமசி

திருக்குறள் ஆராய்ச்சியும்

ஜைநயமய சித்தாந்த விளக்கமும்.

(முதற்பாகம்)

இந்த ஆராய்ச்சி தூல்,
காஞ்சீபுரம்
தி. அனந்தநாத நயிராவர்களால்
எழுதப்பெற்று,

செம்பூர்
வித்வான்-திருவாளர்-வீ. ஆறுமுகஞ்சேர்வை
அவர்களால் பார்வையிடப்பெற்று,

சென்னை,
ஸ்ரீ ஆதிமூலம் அச்சியந்திரசாலையில்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.
(பிரஜாந்பத்தி-இலக்கம்) 3
ரிஜிஸ்டர்ட் காபிஸைட்] 1932. விலை ரூபா-2-8-0.

சென்னை
ஸ்ரீ அனந்தநாத நயிராவர்கள்,
பு.செ.பெ.பெ.க. கல்விப்பேரரசு,
காஞ்சீபுரம்.
ஸ்ரீ

இப்புத்தகம் கிடைக்குமிடங்கள்

ம-ம-ம-ஸ்ரீ,

தி. ஆதிநயினார் அவர்கள்,

21. பாரிஷ் வெங்கடாசல அய்யர் தெரு,

ஜி. டி. சென்னை.

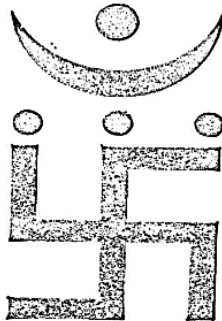
ம-ா-ாஸீ,

தி. அ. அனந்தநாத நயினார் ஓ வஸன்வஸ,

பட்டு ஜவுளி வியாபாரம்,

ஆடிஸன்பேட்டை,

காஞ்சிபுரம்.

அருகக்கடவுள் துதி.

வேண்பா,

புமேல் டடத்தாடிகள் போற்றுகின்ற காலரின்
காமே விருத்தாடிகள் காலமுக்கீள்—புமேல் கால
சித்தித்தாச் செங்கருமல் சித்திச்செவ்வொழுதம்
வந்தித்தாச் செப்பா மனம்.

ஆராரியர் யணக்கம்.

வேண்டா.

காலொன்பது குணமும் காலொழுக்க காமத்திலாவும்
காலொண் பொருள்வகைநி னுண்மைகாண்—கேமலின்ப
மாய்த்த வகைகேழு மகா ரிஷயடியென்
வாய்த்த மனம்வைத்தேன் மாண்டி.

ஸ்ரீ விருஷப தீர்த்தங்கர ரென்னும்
 ஆதிபகவான்.
 அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி
 பகவன் முதற்றே யுலகு.

ஸ்ரீ
விஷய வஸ்துகை.

	விஷயம்.	பக்கம்.
திரு. வி. சலியாணசுந்தர முதலியார் அவர்கள் அளித்தரை		௪
அ. சந்திரவர்த்தியினார், எம். எ. ஐ. இ. எஸ். அவர்கள் முன் னுரை		௧௩
டி. ஆர். ஸ்ரீனிவாஸாசாரியார் அவர்கள் மதிப்புரை		௧௬
செ. வி. ஆறுமுகம் சேர்வை அவர்கள் தகவுரை		௨௨
ஸ்ரீலாசிரியர் முடிவுரை		௨௪

திருக்குறளைப்பற்றிய பலபாண்டிகளின் அபிப்பிராயங்களுக்கு ஆரோபசமாதானம்	1
பகவன் 'என்னும் திருகாமம்' ஆதிபகவான் 'அருகக்கடவுள்' ஒரு வகுக்குத்தான் பொருத்த மென்பது	26
தொல்காப்பியர் ஐயார் என்பது	38
இறைபனாகப்பொருள் சூரியர் ஐயார் என்பது	36
பேரகத்தியம் இயற்றிய அகத்தியர் ஐயார் என்பது	60
ஐயு சமய உண்மை உரலாறு	79
சூரியர்கள் தென்நேசத்தில் சைவ, வைணவ சமயங்களை மீதாயித் தார்க்கென்பது	88
சூரியர், சைவ, வைணவ தமிழர் ஆசிரியர்களுக்கு, தமிழில், அடைப்படைபான முதலாவிலை பென்பதும் சைவ, வைணவ தமிழர்களுக்கு, திருஞானசம்பந்தர் முதலான சாஸ்திர வர் காலத்திற்கு முன்பாம்பரை ஆசிரியர்களில்லைமென்பதும் இவர்கள் சூரியர்களின் வேதபுராணங்களை முதலாவாகக் கொண்டு தமிழில் சாஸ்திரங்க ளுண்டாக் கப்பட்டன வென்பதும்	98.
பரதேசத்தினர்த்தி பிராம்மண இருஷ்டிசெய்ததையும், 16-ல் உப னங்கள் கண்டதையும் ஆதிபகவாளிடம் சென்ற அகவர்களின் பலங்களை வினவ, பகவான் அவற்றின் பலபலனை அருணியது பர்வானென்றும் ஐயு பிராம்மணமும் ஒலிஸையாகம் உண்டாக் கப்பட்டதென்பதும் அதின் காரணமாக அக்காலத்தில் ஐயுப் பிராம்மணர்களின் இரண்டு பிரிவுகள் ஏற்பட்டனதென்பதும்.	101 104

விஷயவாசினிகை.

விஷயம்.	பக்கம்.
காசியை உண்டாக்கின சூரியர்களின் கைப்பற்றிக்கொண் டிருப்பதென்பது	122
சூரியர்களின் சில உட்காமத்ததை அறியுமிதிகள்	130
காசியை உண்டாக்கின சூரியர்களின் கைப்பற்றிப் பற்றிய அபிப் பிராயங்கள்	132
சங்கப்பெருகம், பிராசூருகம், தமிழ், கன்னட முதலான மகா பகவானின் 15-வாண்டுக பரவலுக்க 710-ஆடுபகவான் ஐயு சைவத்தை சார்ந்தன வென்பது	136
ஐயு சைவத்த மகாபுராணிகள் முதலானவர்கள் பறச்சையத்த டர்களிடம் வாதம் செய்து ஜெயித்திருக்கிறார்களென்பது	141
சைவ, வைணவ முதலிய சமயத்தவர்களிடம் சமணர்கள் வாதம் செய்து தோல்வி யடைந்தார்களென்றது உறவது தவறு என்பது	147

திருக்குறள் சூர்யச்சியம் ஐயுசமய சித்தாந்த விளக்கமுல்	1
ஹெச் பவர் என்பவர் எழுதிய ஐயுசமய சித்தாந்தம்	1

எந்திரேவர், சிவன், பர்வதி, வண்ணநாகன் ஆசிரியர்கள் அருகக் கடவுளின் பக்தர்கள் என்பது	12
ஸ்ரீராமர், இலங்கமணர், சக்கீசன், அனுமகான் ஆசிரியர்கள் ஐயர்களைப்பதும், ஜிதநிகையையப்பெற்ற முத்தி அடைத் தார்களைப்பதும்	15
மருஷணன், 22-வது நிர்ந்தங்கராஜிய நெயிஸ்வாமியின் சகோ தரர் என்பதும், இவர்கள் ஹரிஹர்மீதில் ஐனித்தவர்க ளைப்பதும்	16
பாண்டவர்கள் ஐயர்களைப்பதும், இவர்கள் ஜிதநிகையையப் பெற்ற முத்தி அடைந்தார்களைப்பதும்	16
உலகத்தின் ஸ்கரூபமும், காலவிவரமும், கல்பக விருஷங்களின் தன்மையும்	21
மணக்களின் விஷயங்கள்	35
ஆசிரியர்கள் அவதாரம்	40
ஆசிரியர்கள் முத்தம் முதல் பெண்டுகளுக்கு ஆசிரியம், கணிதம் ஆசிரிய முத்தங்கள் முதலான சாஸ்திரங்களை உபதேசஞ்செய்த தும். பரதன்முதலான புத்திரர்களைக் கு, தஹர்யேதம், நீதிசாஸ திரம், காமசாஸ்திரம் முதலான வேர்கோபகாரமாகிய சாஸ திரங்களை உபதேசஞ் செய்தாரென்பதும்	42

விஷயப்பலி பிசிகை.

பிஷயம்.	பக்கம்
காட. கையாடல் ஐயர்களின் தேவர்களைவைப்பற்றிக்கொண் டார்களைப்பத	122
ஸ்ரீராமர்களைச் சில ஐயர்களைத்த அணுகுதல்	130
கையாடல் காரண ஆட்களின் ஐயசமயத்தைப் பற்றிய அபிப் பிராயசம்	132
சங்கரேதம், பிரகிருதம், தமிழ், கன்ன - முதலான மகா பாஷையின் 15-ஆகவகையாகக் 7:0-ஆயுதங்கள் ஐயா சமயத்தைச் சார்ந்தன என்பது	136
ஐய சமயத்த மஹாநாயகர்கள் முதலானவர்கள் பறச்சமயத்த டர்களைப் உரதம் செய்து ஜெயித்திருக்கிறார்கள் என்பது	141
கைக, கைண்டம் முதலிய சமயத்தவர்களிடம் சமணர்கள் வாதம் செய்து தோல்வி யடைந்தார்களென்று கூறவது தவறு என்பது	147
* * *	
திருக்குறள் தூய்ச்சியும் ஐயசமய சித்தாந்த விளக்கமும்	1
ஹெச் பகர் என்பவர் எழுதிய ஐயசமய சித்தாந்தம்	1
எந்திரேவர், சிவன், பர்வதி, வண்ணநாகன் ஆசிரியர்கள் அருகக் கடவுளின் பக்தர்கள் என்பது	12

ஸ்ரீராமர், இலக்ஷ்மணர், சுக்ரீகன், அணுமகான் ஆகியவர்கள் ஐயர்களுள்படும், ஜிசநிகையைப்பெற்ற முக்தி அடைத் தார்க ளென்பதும்	15
கிருஷ்ணன், 22-வது திர்த்தங்கரராகிய கேமிஸ்வரியின் சகோ தரர் என்பதும், இவர்கள் ஹரிடம்ஸத்தில் ஜனித்தவர்க ளென்பதும்	16
பாண்டவர்கள் ஐயர்களுள்படும், இவர்கள் ஜிசநிகையைப் பெற்ற முக்தி அடைந்தார்களென்பதும்	16
உலகத்தின் ஸ்வரூபமும், காலவிவரமும், கல்பக விருஷ்டங்களின் தன்மையும்	21
மனுக்களின் விஷயங்கள்	35
ஆசிரிகவான் அவதாரம்	40
கூதிபகவான் முதல் முதல் பெண்களுக்கு ஆசாரம், கணிதம் ஆகிய எழுத்துக்கள் முதலான சாஸ்திரங்களை உபதேசஞ்செய்த தும். பரதன்முதலான புத்திரர்களுகர, தனுர்யேதம், நீதிசாஸ திரம், காமசாஸ்திரம் முதலான வேரோபகாரமாகிய சாஸ திரங்களை உபதேசஞ் செய்தாரென்பதும்	42

4 வீஷ்ணுவஸூசிகை.

	விஷயம்.	பக்கம்.
ஐயர்மையம்	புத்திரவியக்கள் நிறைந்தது உலகமென்பதற்கி ணங்க, தொல்பாப்பியர்; புத்திரவியக்களுடன் சிலவற்றைச் சட்டிக்காட்டல்	184
ஜீவங்களின் எழுபத்தைப் பிறப்பு		187
"ஐத்தவித்தான் ஆற்றல்... .." என்னும் குறள் ஆராய்ச்சி		193
பதினெட்டு குணஸ்தானம்		205
திருக்குறள் அறன்வலியுறத்தல் ஆராய்ச்சி		215
ஒடி "எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினும்" என்னும் குறள் ஆராய்ச்சி		220
அதபுத்தம்		237
அரும்பதவுரை		244

அ ணி ந் து னை

லேயே யினிர்ந்து கொண்டிருக்கின்றன; சில இடமும் முதல் கன்ளி வரைத் தக்கறினாப் பார்ப்பிக் கொண்டிருக்கின்றன; ஒன்று உலகிற்/கே ஒளி வடிவிக் கொண்டிருக்கிறது. அவ்வொன்றை? அதுவே தீர்வாளியுவி என்னும்வான் மணி. “வள்ளுவன் தன்னை உலகினுக்கே தத்து வான் புகழ் கொண்ட தம்மு ௧10” என்றார் பாரதியாரும்.

“திருவள்ளுவர் உலகிற்கு ஒருவர்” என்பதை வலியுறுத்த விரிந்ததோர் ஆராய்ச்சி வேண்டுவதில்லை. ஏறக்குறைய எல்லாச் சமயத்தவரும் திருவள்ளுவரைத் தம்மவர் தம்மவர் என்று போற்ற விரைந்து விரைந்து முத்தவதொன்றே “அவர் உலகிற்கு ஒருவர்” என்பதை உணர்த்துவதாகும். இவ்வாறு அவர் போற்றப் படுதற்குரிய காரணங்கள் பல உண்டு. அவைகளுள் நிறந்த ஒன்று, அவர் உலகிற் கிறிவுறுத்திய அறத்தினிடைத் திரமும் பொதுமை யென்க. அப் பொதுமையாவது “எவ்வுயிர்க்குஞ் செத்தன்மை பூண்டொழுக்கல்” என்பது.

“எவ்வுயிர்க்குஞ் செத்தன்மை பூண்டொழுக்கல்” என்னும் பொதுமை யறத்தைத் தயை அல்லது அருள் என்று கருவிக் சொல்லலாம். “தயா மூல தர்மம்” என்று மறை முழுக்குகிறது. தயை அல்லது அருள் நெறி, சமயம் என்று தொன்று தொட்டு வழங்கப்பட்டு வருகிறது. அஃறிணை யுலகினிற் தும் உயர் துணையைப் பிரித்த திற்பது இவ்வருணைநி யென்னுஞ் சமயம யாகும். அருளுடைப ஒருவனே சமய வழி திற்பவனாவன். அஃறிணை ஒரு வன் அவ்வழி திற்பவனானான். அருளுடைமையைச் சமய ஒருக்கமெனக் கொள்க.

சமயம் ஒன்று? பலவா? சமய நெறியை ஒருமுகப் படுத்திக் கோடற்கும் இடனுண்டு. அதைப் பன்முகப் படுத்திக் கோடற்கும் இடனுண்டு. அக் கோண்முறை அவரவர் அறிவு ஆராய்ச்சித் திறத்தைப் பொறுத்த திற்பது.

ஒவ்வொன்றற்கும் புறமும் அகமும் இருத்தல்போலச் சமயத்திற்கும் புற மும் அகமும் இருக்கின்றன. சமயத்தின் புறத்தை கோக்கும்போது பன்மைக் கூட்சியும், அதன் அகத்தை யுணரும்போது ஒருமைபுணர்வுக் தோன்றும். புறப் பன்மையைச் சமயவாதிகள் சமயங்களாக்கொண்டு கலாம் வினாக்கிறார்கள. சமயத்தின் அகத்திலேயே பொதுமை என்னுஞ் செம்பொருள் பொலிந்த கொண்டிருக்கிறது. மேலேனர் அப்பொது நெறிதின்ன, தம்முயினாப்போல் மன்னுயினாப் போற்றி வாழ்வு நடாத்துவர். மற்றவர் சமயவாத மென்னும் குழி யில் வீழ்த்து இடர்ப்படுவர்.

கடலிடைத் தீவுகள் பலபடக் காணப்படுகின்றன. அப்பலபட்ட தலை கோத் தாங்கி திற்கும் அடி. (திலம்) ஒன்று? பலவா? பன்னிர்ப் பகர்களிருக்

கின்றன. அவைகள் பன்னிறப் பாஸ்யா சொசிகின்றன? பலநிற மணிகளை ஒருகண்ணஞ்ஞே ஏற்றி நிற்கிறது? ஆகவே, புறப்பன்மையளவில் உட்படுத்தி சிவனாக, அப்பன்மையை புறகருவியாகக் கொண்டு, உள்-அழைத்த அழைத்து, ஒருமை காண மக்கள் முயலாதல் வேண்டும்.

சமயத்தின் புறத் தோற்றங்களாகிய பேர், கோலம், வழிபாடு முதலிய வேற்றமைகளை, ஒவ்வொரு சமயமாகக் கொண்டு, சமய வாழ்த்திலிற்றக்குதல் கூடாது. அப்புறக் குவிந்த அகத்திற் புருத்தால் ஒருமை இன்பம் ஊர்த்தல் ஒருதலை. "உங்கள் பேதமன்றியே உண்மை பேதமில்லையே" (சிவவாக்மியம்) "ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும்" (திருமுறை) "ஒன்றென்றிரு தெய்வ முண்டென்றிரு" (பட்டினத்தார்) "வேறுபடு சமய மெலாம் புருத்தி பார்த்தில் வினக்குபாம் பொருளே கின் வினையாட்டல்வால்-மாறுபடுங் கருத்தில்கை" (தாயுமானார்) "பெருகியபே ராருளுடையார் அம்பலத்தே கடிக்கும் பெருந்தகையென் கணவந்திருப் பேர்புகலென் கின்றாய்-அருகர் புத்தாரதி யென்பென் அயனென்பென் காராயனென்பென் அரனென்பென் ஆதிசிவனென்பென் - பருகுசதா சிவமென்பென் சத்திசிவ மென்பென் பரமமென்பென் பிராமமென்பென் பரப்பிராமமென்பென் - அருவு சுத்த பிராமமென்பென் தரிய கிறைவென்பென் சுத்தசிவ மென்பென் இவை சித்தவிரையாட்டே" (இராமலிங்க சுவாமிகள்) "வாறு செய்து மயக்கு மனத்தராய் - யாறு சொல்லு விராசிலும் ஏழைகள்-யாதோர் தேவ ரென்படு வார்த்தெலாம்-மா தேவவன்னவால் தேவம்நின்றியே" "விரிவின அறிவினார்கன் வேறெரு சமயஞ் செய்தே எரிவினாற் சொன்னோரணும் எம்பிராந் கேற்றதாரும்" (அப்பர்) "புக்கவன் பூரணன் புத்தன் புராதனன் பூண்டினையாச், சக்கரன் சக்கரன் குமாரையோ னெனத் தாலில் செங்கட, சிங்கவன் பேரணைத் திர்த்தணைத் திவினைத் தெய்வ ணும் பேர், மக்கவன் ருறவென்ற வான்கொண்ட வீரனை வாழ்த்துவதே" "சத்திய மேயொன்று சாற்றுகின் நென்சம யங்கெல்லாம், கத்தியஞ் ஞானக் கவலின்ற தேகடைச் சாரமெய்து, முத்தியுமேக முதல்வனுமேக முதல்வனு முந், பத்தியு காசமு மொன்று மில்லாத பரஞ்சுகடரே" (அவிதோதி ஆழ்வார்) - இவ்வான்றோர் மொழிகளை நோக்குக.

உலகில் தோன்றிய சமய குரவர் மொழிகளில் புறச்சொல் வேற்றமை யன்றி அகப் பொருள் வேற்றமையில்கை என்பது எனது ஆராய்ச்சியில் யான் பெற்ற அடைவு. எனது கெறி சமரச சன்மார்க்கம். மகன் எச்சமயத்திலிற்றக்கி ணும், அஃது அவனைச் சமரச சன்மார்க்கக் கரை யேற்றாதல் உறுதி.

சமரச சன்மார்க்க அகத்தினின்றும் புறமாகப் பரிணமித்த உறுப்புக்களே உலகில் பல சமயங்களாக நிலவுகின்றன. அவைகளில் ஏதாவதொன்றைப் புற்றி ணும், அது சமரச சன்மார்க்கக் கரை சேர்க்கும். இஃது ஆண் ஒருக்கமுறை.

சினர் இவ்வொழுக்க உலகம் புறது, சரித்திர உலகம் புருத்த புறக் கூறு பாடுகளை ஆராய்கர். இவ்வாராய்ச்சியும் சமரச சன்மார்க்கப் பயிற்சிக்கு ஒரு போது படிபாக நின்ற துணை செய்வதாகும்.

இவ்விரண்டில் முன்னையதற்கு அணிக்தாரை வேண்டுவதில்லை. ஆகவே, மற்றைய உலகில் கிண்டோ, திருவள்ளூரைச் சமயங்கிரிகள் எவ்வெப்போது எவ்வெவ்வாறு கொண்டனர் என்பதை ஆராய்தல் வேண்டும்.

திருவள்ளூர் சமயத்தைப்பற்றி இதுகாலம் எழுந்த ஆராய்ச்சிகள் பல; வாசப் போர்கள் பல. இத்தாலாசிரியருத் திருவள்ளூர் சமயத்தைக் குறித்த ஆராயப் புகுந்து, தாக்கண்ட முடிவைப் தெரித்துள்ளார். இவர் கண்டு தெரித்த முடிவு திருவள்ளூர் ஹை சமயத்தவ சொப்பது. இங்கே ஹைகம், ஆதியில்- திருவள்ளூர் காலத்தில் - அவர் பின்னை - எவ்வெவ்வாறு மக்களால் கொள்ளப் பட்டது என்று முறை முறையே ஆராய்ந்த முடிவு தெரித்தல் சிறப்பு. அதற்கு அணிக்தாரை இடத்தாராதாகலான், சிலவுரை பகர்க்து, எனது உள்சக்டிடக்கை யைக் கிளத்த முயல்வல்.

கூத்தல் அல்லது உள்ளது சிறத்தல் (Evolution) என்னும் ஓர் அறம் இயற்கையின் மாட்டுளது. அய்வறத்தின் வழி உலகம் இயங்கி வளர்க்து வருகிறது. உயிர்கள் மனித உடல் பெறுதற்கு முன்னர், வேறு பல உடல் களைப் பெறுகின்றன. பலநிற உடல்களைத் தாக்கிய பின்னரே உயிர்கள் மனித உடலைத் தாக்குமே பெறு பெறுகின்றன. உயிர்கள் மனித யாக்கை பெற்ற ஆதிதாசியில் அவைகள் மக்களுக்கூரிய இயல்புகளை முற்றும் பெறவில்லை. பின்னர் காணடையில் அவ்வியல்புகள் படிப்படியாக மனித உலகில் அங்கும் இங்கும் முகிழ்த்தன. இதுதலை மனித உலகை அகத்தினை வல்லார் மாக்கள் உலகமென்றும், மக்கள் உலகமென்றும் இரு கூறாகப் பிரித்தனர். மாக்கள் உலகமென்பது மனித வடிவமும் விலங்கு நீர்மைபுமுடையது. மக்கள் உலக மென்பது மனித உடலும் தெய்வ இயல்புமுடையது. இவ்விரண்டும் இன்னும் மன்பதைக்கண் மருவிக்கொண்டிருத்தல் கண்டுகூ.

முதல் முதல் விலங்குகளினின்றும் மாக்கள் உலகே தோன்றிற்று. எவ் வயினாயுக் தன்னுயிர்போல் கருதும் அருளுணர்வு அம்மாக்கள் உலகில் அரும்ப வில்லை. அவ்வுலகில் கொலை இயல்பாக சிகழ்த்த வந்தது. உள்ளது சிறத்தல் என்னும் அறத்தின் வழி உலகை வளர்க்கவேண்டுவது இயற்கை யன்றையின் கூன். இயற்கை யன்றையோ ஒருபோதும் வாளா கிடவாள். அவள் தன் கூனை ஆற்றிக்கொண்டே யிருப்பாள். கொலையுலகில் கொல்லாமையுக் கால் கொள்ளும் வாப்பும், அதற்கூரிய வேளையும் கோத்தன. அச்சிறப்புக்குத் துணை புரிய இயற்கையன்றை திருவுளக் கொண்டாள்.

பெரும் பெரும் மாறுதல்களை எப்பொழுதும் இயற்கையன்றை ஒரு பெரி யார் வாயினாகவே சிகழ்த்துவது வழக்கம். அங்கிசுழ்ச்சி புறுதற்கு நிலக்களகை கின்று பணியாற்றக் காலத்துக்கூரிய பெரியாரும் (அவ்வப்போது) தோன்றவது வழக்கம். அவ்வேளையில் ஒரு பெரியார் தோன்றி யிருக்கார். அவர் வாயினாக இயற்கையன்றையின் திருவருள் வெளிப்பட்டது, அவர் உள்ளத்தில் கொல்லா அறத்துக்கு இன்றியமையாத உயிர் மணி " அருள் " என்னுக் தெய்வவர்கோவில் கொண்டது. அவ்வொருவர் விருஷப தேவை என்பார். இவருக்கு ஜிசன் என்

ஒரு சிறப்புப் பெயருண்டு. பொறி புலச் சேட்டைகளை வென்று விளையின் கீங்கி விளங்கிய அறிவன் எவனோ அவனே ஜிசன் ஆவன். ஆதிபகவன், அருள் முதலிய வேறு பெயர்களும் ஜிசனுக்குண்டு. விரிவு ஹை தால்களிற் காண்க.

விருஷப தேவர் காலஞ் சரித்திர காலக் கூடத்தது. இவர் கான், காலக்கண் கில் அகப்படாமையால், தொன்மை கோக்கி, இவர் காலத்தை " அருதி " என்று கூறுப. மற்ற மற்ற சமயஞ்சவர் அனைவரும் இவருக்குப் பின்னர்த் தோன்றிய வசே. இதனை விஷ்ணு புராணம் முதலிய தால்களினால் காணலாம்.

உலகம் அருளெள்ளுக் தெய்வ ஒளியிழங்கு, கொலை யென்னும் அரசுக்க

திருளில் வீழ்த்து, இடர்ப்படுவதை விருஷபதேவர் கண்டு, மனபிரகங்கித் துழைந்து குழைத்தருகி, மன்பதைவின் உன்னத்தில் தெய்வ வினக்கேற்றினார். அன்று தெட்டி மன்பதைக்கண் அருள்ஒளி படரலாயிற்று, அவ்வொளியால் மக்கள் உலகமும் மலர்ந்தது. விருஷபதேவர் கண்ட அருள் செறிக்கு அற்றை நாளில் ன்றும் என்னும் பெயர் வழங்கப்பட்டது. ன்றும் என்னும் பெயர் என்ன?

மக்கள் தன்பத்தினீன்றும் விடுதலை யடைய முயல்கிறார்கள். ஆனால் வினக்கேட்டுள்ளவரை அம்முயற்சி பயனளிப்பதில்லை. வினக்கேட்டிற்கு மெய் யறிவு வினக்குதல் வேண்டும். அவ்வினக்கிய அறிவினாடே 'அருள் விளக்கு' ஒளி செய்யும். அவ்வருள் வினக்கத்தக்கு ஒழுக்கக் தேவை. ஒழுக்கத்தக்குப் பொருத்திய உணவு, பொறி புலன்களின் காப்பு முதலியன தேவை. (பொறி புலன்களின் காப்பென்பது, பொறி புலன்களைக் கெடுத்துக் கொள்வதன்று; அவைகளைத் தீயவழியிற் செலுத்தாது, செந்தெயிற் செலுத்தவதானது.) அருள் வினக்கத்தின் பொருட்டு, ஒழுக்கத்தை யோம்பிப் பொறி புலன்களைக் குறும்புகளினின்றும் காக்கும் பயிற்சித் துறைகண் அக்களாற் கோலப்பட்டன. அத்துறைகளில் கண்ணி, 'வினயின் சீங்கி வினக்கிய அறிவ'னாகிய ஹிண்டி வழி படுவோர் ன்றும் அழைக்கப்பட்டார். இவரது கொண்கைக்கு ன்றும் வந்து பெயர். பொருத்திய உணவு கொண்டு, பொறிபுலச் சேட்டைகளை யெடுக்கி, வினயினின்றும் சீங்க, அருனொழுக்கக் காக்கும் ஒரு கில ன்ற மென்பது. சமணம், ஆருதம் முதலிய பெயர்களாலும் ன்றும் வழங்கப் படுகிறது.

அருனெறிக்குரியார் இன்னும் என்னும் கட்டுப்பாடு அற்றை நாளில் இல்லை. அருனெறி எல்லார்க்கும் உரிய ஒன்று. எவரும் அங்கெறிவிற்தலைப் படலாம். இப்பொது தெறியே பண்டை நாளில் ன்றும் பெயர் பெற்றிருந்தது. இச்சமயம் மன்பதைக்குரிய பொது தெறியர் அல்லது குறிப்பிட்ட சிவர்க்கு மட்டும் உரிய குதமிய தெறியா என்பது உன்னற்பாலது.

பொது தெறியாகத் தோன்றிய ன்றும், பிறறை நாளில் கட்டுப்பட்ட சமய மாகச் சிலரால் கொண்ப்பட்டது. ன்றும் பின்னை ன்றும் கருதப்படும் ஒரு கில இன்னளில் உருக் கொண்டது.

விருஷபதேவர் அருனொழுக்கத்தை ஒரினத்தார்க் கென்றதல், ஒரு காட்டார்க்கென்றதல், ஒரு சிறத்தார்க் கென்றதல், ஒரு மொழியார்க் கென்றதல்

அறிவுதத்தினூசில்லை. அவர் உலகிற்கே பொதுவாக அருனொழுக்கத்தை அறிவுதத்தினார். அவ்வருனொழுக்கமே சமயம் சமயம் என்பது. (சமயாவது, விலக்குணர்வி னின்றும் மக்களைப் பிரிக்க வல்ல அருனெறி யென்க.)

திருவள்ளுவர், விருஷபதேவர் வழிகின்ற, அருனெறி யோம்பினார். ஆனால் அவர் வெளிப்படையாக ன்றும் என்னுக்கு சொல்லி ஆண்டாரில்லை. அச்சொல் அவர் தாலில் யாண்டும் காணும். இதற்குக் காரணம் என்னவா யிருக்கலாம்? அருக தேவார்க்கும் திருவள்ளுவார்க்கும் இடையல் (பன்னாது ஆண்டுகளில்) உற்ற மாதுதல்களா யிருக்கலாம்.

அருக தேவார்க்குப் பின்னை, அவர் கண்ட அருனெறியில் சிற்ற மக்களுக் குள் சில பிரிவுகள் தோன்றின. அவைகண் திருவள்ளுவருக்கு முன்னர்ச் சிலவும், பின்னர்ச் சிலவுமாகத் தோன்றின. அருனெறியை ஒன்றும் வகை முற்றும் கொண்டோர் ஒரு தளிக் கூட்டத்தவராகவும், அதை ஒரே வழிக்கொண்டோர் வெவ்வேறு கூட்டத்தவராகவும், மற்றவர் மற்ற மற்ற கூட்டத்தவராகவும் பிரித்

தனார். இப்பிரிவுகள் பலவற்றை மாதாந்தரமாகே சிசுத்தினர். இம்மாதாந்தரம் ஹைக்ரூத் தைச் சில கட்டுக்குள் கடவின். அக்கட்டுப்பட்ட ஹைக்ரூத்தினிடையே நாளடைவில் பெண்களாகியும் புருத்தது; கண்முடி வழக்கங்கள் துழைத்தன; சமயப் போர், மறப்பு, பிரிவு முதலிய உறைகள் படித்தன; இயற்கைக்கு மாறுபட்ட பலவற்றைச் செய்யுமாறு முறைகள் அரசு பெற்றன என்று கருதிக் கொள்ளலாம்.

பின்னர் அருணெறி சைவம் என்னும் பெயர் பெற்றது. நாளடைவில் அச்சைவமும் கட்டுப்பாடு என்னும் போலும் பீடிக்கப்பட்டது. பின்னே பின்னே பிரிவுக்குள் பிரிவுகள் இடைத்தன. இப்பிரிவுகள், சிதறல்கள் நீவுகளைப் போல் இக்காலத்தில் காட்சியளித்திருந்தன. ஆவிலும் அவைகளின் அடியில் அருணெறி ஆணியே போல் சிந்துகொண்டிருக்கிறது. அதுவே சமயங்களின் உயிர்நாடியாகும்.

உலகில் அவ்வப்போது, தோன்றிய சமயகுரவர்கள் அனைவரும், காலதேச வர்த்தமானத்திற்கேற்ப, அருணெறி பென்னும் பொது தெரியை நம்பவே போகத்தனர். கால நிலைக்கேற்றவாறு சிலர் ஒருக்கத்தை வலியுறுத்தினர்; மற்றொரு சிலர் உயிருண்மையை வலியுறுத்தினர்; இன்னொரு சிலர் கடவுளுண்மையை வலியுறுத்தினர். அவ்வக்காலம் எதை எதை நெடுவிலிடுகிறதோ, அதை அதை வலியுறுத்தவே, சமயகுரவர்கள் போல் போதருவது வழக்கம். அவர் வழி வழி வருவோர் சிற்சில காரணங்களினால் முன்னிடமே, உயிர்நாடியை மறந்து, கட்டுப்பாடுகளால் பிரிவுகளை உண்டாக்கினர், ஒருவரோடொருவர் பிணங்கித் தொல்லி விளக்கினர். இவ்வகையில் பிரிவுகள் செக்கெறியின் புறத்தினவிலே சிந்துத் தன்மையனவேயன்றி, அதன் அகத்தில் துழைந்து உயிர்நாடியைக் கல்லிக் கொல்லும் தன்மையனவல்ல.

திருவள்ளுவர், காலதேச வர்த்தமான நிலை கோக்கியும், உலக சுவன் கருதியும் போருக்குரிய குதியிலேகளை விளக்கிச் சமயத்தின் அகப்பொருளும் அருணியிழைத் தேக்கத் தயிழ்மறை யருளினார். உயிர்க்குச் செத்தன்மை பூன் கொழுக்குச் செம்மையறம்—ஜீவகருணயம்—உலகில் சிவவெண்ணெயென்பது

vi

திருவள்ளுவர் வேட்டை. அங்கேட்டை திருக்குறளாகப் பரிணயித்தது. ஆகவே, திருவள்ளுவர் தெரியை என்னென்று உறுவது? திருவள்ளுவர் தெரியை விருஷபுதேவர் யுழிப் பிறந்த ஹைகம் அல்லது அருணெறி பென்று கொள்ளலாம். விருஷபுதேவர் அறிவுத்திய கொல்லா அறமும் பிறவும் திருக்குறளில் வெள்ளிடைமலையென விளக்குதலும், திருவள்ளுவர் கொல்லாமையை வலியுறுத்தியதைப் போல அவர் காலத்திருத்த மற்றப் புலவர் பலர் வலியுறுத்தா தொழித்தமையும் ஈண்டுப் பெரிதும் உண்ணற் பாலன்.

திருவள்ளுவர் காலத்தில் பொது தெறிக்கென் சில கவலை கோடுகள் விட்டிருந்தன. அவர் காலில் சைவம் வைணவம் முதலிய சமயங்களிருந்தன. அந்நாளில் ஹைகம் அறவேகால் ஒருவாறுகவும், மற்றவால் மற்ற மற்றவாறுகவும் கொள்ளப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். சமயப் புறநோக்குடையாசைச் சிறுமைப் பிணக்குகளும் சிசுத்திருக்கலாம். கொல்லாமையென்னும் அருணெறியால் பிணக்குகளைப் போக்கத் திருவள்ளுவர் முயன்றிருப்பார்.

அக்காலில் கொல்லா அறம் ஹைகருடையது என்னும் ஒருவழக்கு மக்களிடம் பரவியிருந்தமையால், அவ்வறத்தை அறிவுறுத்திய திருவள்ளுவரை, அக்காலைய சைவ வைணவ முதலியோருட் பெரும்பான்மையோர், ஏற்றுப்

போற்ற உள்வ கொண்டொன்று சொல்லுதற்கு இடனில்லை. சைவ வைணவம் முதலியனவும் பொது நெறியின் பார்ப்பட்டனவே என்று கொண்ட மிக மிகச் சிலரே திருவள்ளுவரை ஏற்றுப் போற்றியிருப்பார். இதுவே வலியுறுத்தத் தோன்ற தொட்டு வழக்கில் வந்தகொண்டிருக்கும் இரண்டோர் உலகியல் முறைகளையுட்கும் ஈண்டுப் பொறிக்க விரும்புகிறேன். பிற விரியுமாகலின் என்சு.

திருவள்ளுவர், காயன்மாள் ஆழ்வார்கட்கு *முற்பட்டவர். அவர் அருளிய திருக்குறளோ மண்பதைக்குரிய அருள் மறை; பொது மறை. அந்தையை ஒருவர் திருவுருவம் சைவ வைணவக் கோயில்களில் ஏன் அமைக்கப்படுவதில்லை? சைவ வைணவ தூல்களில் அடியவர் வாழ்த்தில் அவர் ஏன் சேர்க்கப்படவில்லை? அவர் தூல் பூசகக்காலங்களில் ஏன் ஒதுக்கப்படுவதில்லை? அன்பர்கள் உள்ளுணர்வுகளாக ஈக. முன்னுளில் திருவள்ளுவர் ஹைகர் என்று கொள்ளப்பட்ட வழக்கே, அவரைச் சைவ வைணவக் கோயில்களும், தூல்களும், சம்பிரதாயமும் புறக்கணிக்கக் காரணமாக நின்றுருக்கலாம் என்று எவரும் ஊகிக்கக் கூடும். பின்னே போற்ற சைவ வைணவ அறிஞர் என், திருவள்ளுவர் அறிவுறுத்திய அருளுணர்வின் பெற்றியுள்ளீர், அவரை ஏற்றுப் போற்றுவதோடு, அவரைத் தம்மவர் என்று கொள்ளச் சொற்போரும் திசுழ்த்தலுளுக்கள்.

* சில நாடன்மாள் ஆழ்வார்கட்குப் பிற்பட்டவர் திருவள்ளுவரொன்ச் சமயவாதினார் சிலர் கூறுப. அக்கூற்றத் தூபிமானம் பற்றி எழுவுதென்சு. அதனைச் சரித்திர ஆராய்ச்சியுலகம் ஏற்றல் அரிது. திருவள்ளுவர் தமிழ் கடைக்கும், சிலர் குறிக்கும் காயன்மாள் ஆழ்வார் தமிழ் கடைக்குமுள்ள வேற்றமை யொன்றே சுவர் முன்னவர் பின்னவர் என்பதை நளி விளக்கும்.

vii

திருவள்ளுவர் அறிவுறுத்தியது பொதுநெறி - அருளுணர் - ழீவகருண்ய ஒழுக்கம். அக்கெறியை எவர் எப்பெயரிட்ட டழைக்கிறும் அழைக்க. திருவள்ளுவரைச் சைவரொளில், வைணவரொளில், பிறரொளில், அவரது சைவமும் வைணவமும் பிறவும் அருகதேவர் கண்ட அருளுணர்வியன்பாற் பட்டன வென்சு. அருள் குறிப்பிட்ட ஒரு கூட்டத்தார்க்கு மட்டும் உரியவ்வர். அவர் உலகிற்கே உரியர். அருளுணர்வியோம்பப் போற்ற ஆசிரியர் பலரும் உலகிற்குரியவ்வர். அவரைச் சமயவாதிகள் தங்கள் தங்களுக்கே உரியர் என்று கருதிக்கொண்டிருக்கள். அக்கூட்டறிவு பொது உணர்விற்கே கேடு குழிறுது. கூட்டி இடுக்கில் நழைதல் கூடாது. இடுக்கு இடுக்கணுறுத்தல் இயல்பு. பாக்த பொது வெளியில் உலவ முயல்வதே அறிவுடைமை. அவ்வறிவு சிறப்பாளிக்கும்,

திருவள்ளுவர் காலத்திருக்க சமயக் கணக்கர் பலர், திருவள்ளுவரைப் பற்றிக் கொண்ட மனோலிவை மேலே குறிக்கப்பட்டது. ஹைகர்கள் மட்டும் திருவள்ளுவரை அன்றும் ஏற்றுப் போற்றினார்கள்; இன்றும் ஏற்றுப் போற்றுகிறார்கள். ஹைகளிடத்தும், அவர்கள் தூல்களிடத்தும் நெருக்கிப் பழகு வேர்க்கு இயவுண்மை விளக்கும். (குந்தருந்தாச்சாசிரியர், வளச்சாசிரியர் முதலிய பெயர்களால் திருவள்ளுவரை ஹைகள் போற்றிவால் கண்டுகூ.)

சமண முனிவார்களும், முன்னொரு காலத்தில், சில மரபுகள் திவலியிருக்க தன. அவைகளுள் ஒன்று, அவர்கள் தங்கள் தூல்களில் முன்னோர் மொழி பொருளை எடுத்துக் கூட்ட கேரும்போதெல்லாம், அம்மொழிப் பொருள் பிற சமயத்தவர்களுடையதாயின், அதன் ஆக்கியொன் பெயரைப் பொறித்தலும், அம்மொழிப் பொருள் தஞ்சமயத்தவருடையதாயின் அதனை "எம் ஒத்த" என்று குறித்தலுமாகும். அக்களையில் எழுந்த சமண தூல்களும், திருக்குறளும் அடிக்கண்மார்களால் தங்கள் ஒத்து ஏன்றே கொள்ளப்பட்டது. விரிவு கீல்கேசியுரை முதலிய ஹை தூல்களிடக் காண்க.

ஈண்டொன்றைச் சிறப்பாகக் குறிக்க விரும்புகிறேன். "பிரதோத

சக்திரோதயம்” என்றொரு வேதாந்த காடக நூலுண்டு. அக் நூல்
என்ப பல சமயக் உத்தர்கள் நடிக்கிறார்கள். அவர்கள் காடக மேடை
ஏறும்போது தங்கள் தங்கள் சமய மந்திரங்களை யோதிச் செல்கிறார்கள்.
ஐஜர் எதை ஒதிச் செல்வதாக அந்தால் கூறுகிறா? வடமொழிப் “பிர
போதயம்” “அதிலிம்ஸா பரமோதர்மா” என்பதையும், தென்மொழிச் “சக்திரோ
தயம்” “அவிசொரிந்தாயிரம் வேட்டவின் ஒன்றன் உயிர் செருத் துண்ணுமை
கன்று” என்பதையும் ஐஜர் சார்பில் சான்றியிருக்கின்றன. “பிரபோத சக்தி
ரோதயம்” தமிழில் பெயர்த்தெழுதப்பெற்ற காலில், திருக்குறள் ஐஜக தால்
என்றும் ஆட்சி, காட்டிடை திலவியிருத்தது போலும்!

• திருவள்ளூர் திருக்குறளில், கடவுள் வாழ்த்து, வான்சிறப்பு, சீத்தார்
பெருமை, அறன் வலியுறுத்தல் ஆகிய இவைகள் பாயிரமாக கின்று அழகு செய்
கின்றன. இவைகளிற் போத்தள்ள பொருள்கள் மக்கள் அனைவராலும் ஏற்கத்
தக்கன என்பதில் ஐயமில்லை. ஆயினும் இவைகளை தான் மரபில் வழி வழிக்
கொண்ட வருவோர் எவர் என்பதை ஆராய்தல் வேண்டும். அந்ததைப் பாயிரத்

viii

தில் அமைக்கும் மரபாட்சி எவர் வயத்திலிருக்கிறது என்பதையும் கூர்ந்து தேக்
கல் வேண்டும். இவ்வேறான பிறவற்றைச் சரித்திரக் கண் கொண்டு பார்த்
தால், இவைகள் ஐஜக மரபாட்சியிலிருத்தல் இனிது விளங்கும்.

திருவள்ளுவருளிய திருக்குறளிலுள்ள கடவுள் வாழ்த்தைச் சிறப்பாகத்
தங்கள் வாத்தத்துக்குப் பொருளாகக் கொள்வது சமய வாதிகள் வழக்கம். முதற்
திருக்குறளில் கோயில் கொண்டுள்ள “ஆதிபகவண” ஆராய்ச்சிக்காரர்கள் படுத்
தும் பாட்டை என்னென்று கூறுவோர்? அப்பாட்டை அவ்வாறு பகவணே
அறிவன். எவ்வருக் தம் பொருள் தம் பொருள் என்று கொள்ளுமாறு “ஆதி
பகவ”னுக்குத் தமிழ்க் கோயில் அமைத்த பெருமை திருவள்ளுவருடைய
தானும்.

ஆதிபகவண அவரவர் தத்தம் கடவுளாகக் கொள்கிறார். இக்கொள்கை
யால் எவ்வீதக் கேடும் வினைவதில்லை. இக்கொள்கை வழி சிந்தொழுமினால்
எவ்வே வினையும். ஒழுக்கத்தில் கருத்திருத்தாது “ஆதிபகவண்” “உன்
தேய்வும்” “என் தேய்வும்” என்று உறுத்தலில் கருத்திருத்தவது கேட்டையே
வினைக்கும். திருவள்ளுவர் உலகை கோக்கியே “ஆதிபகவண்” என்றார்.
“முத்தறே புலகு” என்று பிறரைத் தொடர்ந்து பெய்த குறிப்பால் இதை
புணர்வோம்.

திருவள்ளுவர் எவரை உளங்கொண்டு “ஆதிபகவண்” என்று அருளினு
கொன்பது அவருக்கே தெரியும். பின் வந்தார் ஆராய்ச்சிக்குக் கருவியாக சிற
பது அவர் அருளிய தாலேயாகும். அக் கருவிகொண்டு ஆராய்ச்சி புலகில்
நுழைந்து, புலவர்கள் தங்கள் தங்கள் கருத்துக்களை வெளியிடுகிறார்கள். இக்
கருத்துக்களை ஆராய்ச்சி புலகிற்குப் பெரு விருந்தாகக் கொள்வதே சிறப்பு.
அவைகளை முடிந்த முடிபுளளாகக்கொண்டு போரித்துறை நண்ணுவது மட்டமை;
சயமை.

• திருவள்ளுவர் கடவுள் வாழ்த்தில் ஒரிடத்தில் ஒரு திறவு வைத்துள்ளார்.
அதற்கு அரணாக தாலுள்ள பல குறிப்புகளுண்டு. “பொறி வாயில் ஐக்கவியத்
தான்” என்பது அத்திறவு. அத்திறவு கொண்டு கடவுள் வாழ்த்தைத் திறந்து
பார்த்தல் வேண்டும்.

“பொறி வாயில் ஐந்தவித்தான்” என்பது ஒருபோது பொறி வாயில் ஐந்தடையானக் குறித்தல் வெள்ளிடையலை. முதலில் பொறி வாயில் ஐந்தடையளவியிருந்து, பின்னை அவ்வைந்தவித்த ஒருவனைத் திருவள்ளுவர் “ஆதிபகவன்” என்று போற்றியிருக்கிறாரென்பது உள்ளங்கை கெல்லிக்கனி போல் விளக்குவ தொன்று. பொறி வாயில் ஐந்தடையளவிய் பின்னை அவ்வைந்தவித்த ஒருவனை ஆதிபகவனாகப் போற்றுவது எச்சமயம்?

எங்கும் நீக்கமற நிறைந்த அசைவற்ற ஒன்றை ஐதேயம் மறுக்கின்றதிவ்லை. அவ்வசைவற்ற ஒன்று ஐத்தொழில் புரியா தென்பது ஐதேய சித்தார்த்தம். “உற்பத்தியு நகரமும் ஒன்றுயில்லாத பரஞ்சுடரே” என்பது ஐதேயத் திருநாற்றத்தாதி. ஐதேயம், வழிபாட்டிற்குப் பொறிவாயில் ஐந்தவித்தக் கடந்தநிலையை ஆதியில் பெற்ற விருஷப தேவராயே ஆதிபகவனென்று கொண்டிருக்கிறது.

ix

முதற்றிருக்குறையிப்பற்றியும், பிறவற்றையிப்பற்றியும் எழுந்த ஆராய்ச்சிகளில் மற்றவர்களை விடச் சைவப் புலவர்கள் சிகழ்த்திய ஆராய்ச்சியே அதிகம். அவர்கள் தடைவிடைகளால் திருவள்ளுவரைச் சைவரென்றும், ஆதிபகவனைச் சிவன் என்றும் சிதவிக்க காட்டியுள்ளனர்.

சைவரென்போர்க்கும் ஐதேயரென்போர்க்கும் பிணக்கு உண்டு. ஆனால் சைவத்துக்கும் ஐதேயத்துக்கும் மிக நெருக்கிய இணக்கமே உண்டு. அவ்விணக்கத்தை தூற்றுக்குத் தொண்ணூற்றொன்பதே முக்காலே அரைக்கால் வரைப் பொருத்திக் காட்டலாம்.

“எவ்வுயிரும் நீங்காததையும் இறை சிவன் என்று - எவ்வுயிர்க்கும் அன்பாயிரு” என்று “சைவ சமய நெறி” கூறுகிறது. “எவ்வுயிர்க்கும் அன்பாயிருத்தல்” ஐதேயத்தின் மூலதம்மம். இங்கே சைவம் ஐதேயம் என்னும் வேற்றுமை சொல்லளவிலேயே சித்திரிது. பொருளில் வேற்றுமை காடுணும். “இஃது ஒழுக்க நிலை. இதைக்கண் ஒர் தமைய காட்டல் பொருத்திய தொன்றாகாது. பொருளுண்மையில் இரண்டிற்கும் ஒற்றமைய புண்டா?” என்று சிவன் விளவ

ளாம்.

பொருளுண்மையிலும் ஹைதத்திற்கும் சைவத்துக்கும் ஒற்றமை யுண்டு. உலகு உயிர் கடவுள் என்னும் மும்பொருளுண்மை இரண்டிற்கும் பொது. அவைகளின் இயல்புகளைப்பற்றிய கொள்கையிலும் இரண்டுக்கும் பெரிதும் ஒற்றமை யுண்டு. கடவுளியலில் மட்டும் இரண்டும் மிகச் சிறிய வேற்றமைமையப் புலப்படுத்துகின்றன. அச்சிறமை சமரச சன்மார்க்கத்தாரை மயக்குதத்தாது. ஆனால் அஃது ஆராய்ச்சி புலகை மயக்குதத்தியே தீரும்.

எங்கும் மிறைத்த அசைவற்ற ஒன்றை ஹைதமும் ஏற்றிறை; சைவமும் ஏற்றிறை. ஹைதம் அசைவற்ற ஒன்றற்கு ஐத்தொழில் கூறுவதில்லை. சைவம் பாம்பொருளுக்கு இருகிலை வகுத்து, ஒன்றற்குத் தொழிலின்மையும், மற்றதற்குத் தொழிலுண்மையும் கூறுகிறது. அவ்விரகிலை சொரூபம் தடத்தம் என்பன. சொரூப சிவத்துக்கு ஒன்று மில்லை. “ சிவனாகு வருமல்வன் சித்திசூரு- சித்தமல்வன் - பவமுதற் ரெழில்வொன்றும் பண்ணிவொணுமல்வன் ” (சைவ சாத்திரம்). தடத்த சிவத்துக்கு ஐத்தொழிலுண்டு.

தடத்த சிவத்தைப் ‘பொறிவாயில் ஐத்தவித்த ஆறுபகவ’னாகக் கோடவாகதொ வெளில், சைவ சாத்திர முறைப்படி கோடவாக தென்க. பிரய் வெடுத்தல், பொறிவாயில் ஐத்த பெறல், பின்னே அவைகளை அவித்தல் முதலியன பசு விலக்கண மெனச் சைவ சாத்திரஞ் சாற்றுகிறது. தடத்த சிவத்தை யும் பசு வர்க்கத்தில் சைவ சாத்திரஞ் சேர்த்தில்லை. ஆதலால் திருவள்ளுவர் வழுத்திய ஆறுபகவனைத் தடத்த சிவமாகக் கோடற்கு மிடமில்லை யென்க. கடவுளியலில் ஹைதமும் சைவமும் பிரியுமிடமிதாவரும்.

“ உலகியற்றியான் ” முதலிய திருக்குறள் மொழிகளைக் காட்டிச் சிவ சைவம், திருவள்ளுவர் பாம்பொருளுக்கும் படைப்புத் தொழில் குறித்துள்ளா சொன்று வாதிக்கிறார். “ உலகியற்றியான் ” என்பது ஹைத சித்தாத்தத்தற்கு முான் செய்வதன்று. “ உலகியற்றல் ” என்பது சைவத்துக்கும் ஹைத

தக்கும் பொதுவாக சிற்பது. முறைப்பாட்டில் இரண்டிற்கும் வேறுபாடுண்டு, விருஷப தேவர் உயிர்க்குத் தொழில் முதலியவற்றை ஒழுங்குபட இயற்றிஞ சொன்று ஹைத தால்வன் கூறுகின்றன. திருக்குறள் உரையாசிரியன்மார் சிவ ஹைத மயம் பற்றியே குறிப்பெழுதி யுள்ளார்.

சிவன் திருமால் முதலிய சொற்களை மட்டும்கொண்டு சிவன் சமய முடிபுகளை வெளியிடுகிறார். வெறுஞ் சொற்களை மட்டும்கொண்டு சமய முடிபுகளை வெளியிடுதல் இயலாது. இந்திய காட்டிற்குேன்றிய பொது நெறியினின்றும் பிரித்த சமயங்களிலெல்லாம் சிவன் திருமால் முதலிய பெயர்களிருத்தல் காணலாம். ஹைதங்களும் தங்கள் கடவுளாகிய விருஷப தேவரைச் சிவன் திருமால் முதலிய பெயர்களால் வழிபடுகிறார்கள். சைவ வைணவ தால்களில் காண்ப

பலம் உடவுளும் ஆயிர நாமக்களைச் சமன தூக்களிதும் காணலாம். "வந்தே பரமஹுண மாத்யம் வரவ்யம் - அரிஹரம் தீரம்பகம் விஷ்ணும் ஈசம்" (ஸ்ரீ புராணம்.)

திருக்குறட்கண் போத்துள்ள சில சொற்களையும், சில சொற்றொடர்களையும் எடுத்துக் காட்டிச் சிலர் திருவள்ளுவரை 'இச்சமயத்தார் அச்சமயத்தார்' என்று கூறுப. சிலர் ஊழை தூக்களை கேரே ஆராயாது, மற்றவர்கள் ஊழைத் தைப்பற்றி வரைத்துள்ள தூக்களைப் பயின்ற, ஆராய்ச்சித்துறை கண்ணிக் கருத்தை வெளியிடுகிறார். ஊழம் உடவுளுண்மை மறக்குஞ் சமய மென்றும், பெண்த் மதத்தினின்றும் ஊழம் பிறத்ததென்றும், மறா விரர் காலத்திலேயே ஊழம் தோன்றிற்றென்றது சிலர் எழுதிச் சென்றார். அவருள் மேல் காட்டவ ருஞ் சிலருள். அவர் கூற்றுக்கள் இப்பொழுது சரித்திரக்காரர்களால் மறப்பட்டு வருகின்றன. அவரவர் தத்தமக்கு அவ்வப்போது கிடைத்த கருவி களைக் கொண்டு சரித்திரஞ் செய்பது செய்திருக்கலாம். அந்தூல்களைப் படிக்கலாம். ஆனால் அவைகளையே வேதமொழியாகக் கொண்டு இடர்ப்படலா காது. ஒல்லும் வகை முயன்று மூல தூக்களைப் படித்த ஆராய்ச்சியிற் புரு வதே அதுமாகும். ஆராய்ச்சியாளர்க்குத் தாயிமாணம் கூடாது. ஆராய்ச்சி யென் றும் பொயால் இந்நாளிற் சிலர் விளாத்துவருஉம் அகந்தைக்கட்கோர் அளவில்லை! ஆதிபகவளை யொட்டி நமது காட்டில் திரண்டென பொய் மூட்டைகள் பல; குப்பைமேடுகள் பல, அம்மூட்டைகளை அவிழ்க்கவோ, அக்குப்பைகளைக் கிள ருவோ என புசப்போவதில்லை. ஆனால் ஒன்றைமட்டுஞ் சிந்தித்தால் கிளராத செல்ல எனது மனமெழவில்லை.

ஆதியென்றும் புலச்சிக்கும், பகவன் என்னும் பார்ப்பாணுக்கும் திருவள்ளு வர் பிறந்தாராம்! அக்களையுக் குறியாகத் தாய் தந்தையர் பெயரைக் கடவுள் வாழ்த்தில் முதலில் திருவள்ளுவர் குறிப்பிடுவாணத்தினாலும்! இப்பொய்க் கதை பொன்ற காட்டில் உலவுகிறது. ஆதி, பகவன் என்னுஞ் சொற்களைக் கொண்டு எழுதக் கதைகொள்ளும் வெறும் கதைபுலவிலேயே கின்றகொண்டிருக்கும். அவைகளைச் சரித்திர வுலகமாதல், ஆராய்ச்சி புலகமாதல் ஏற்குக்கொல்!

திருக்குறளை முதன் முதல் அச்சிற் பொறித்து வெளியிட்டவர் ஸ்ரீமத ஸ்ரீ காவலர் பெருமானாவார். அவர் பதிப்பில் திருவள்ளுவர் வரலாற்றைக் காணோம்.

xi

இப்பொழுது உலவும் போலிவரலாறு, காவலர் காலத்தில் உலாவவில்லைபோலும்! காவலர் பதிப்பில் திருவள்ளுவர் வரலாற்றின்மை கண்ட எவரோ ஒருவர் "சேயர் அகவல்" என்றொரு தூல் யாத்துத் திருவள்ளுவர் வரலாற்றைச் செய்பது செய்திருத்தல் வேண்டும். (அவர் திருத்தணிகை வீரகாசவப்புவரன் ஒருவர் என்று ஸ்ரீமத் பாம்பன் குமாரசுருதாச சுவாமிகள் சொல்ல யான் கேட்டிருக்கிறேன்.)

நமது காட்டு ஆரியன்மார் தமது வரலாற்றைத் தாமே எழுதுவதில்லை. தம்மால் இயற்றப்படும் தூக்களிதும் தம் பெயர் பொறித்தலாகாது என்னும் நிய தியைப் பழைய அடிக்கண்மார் பூண்டிருந்தா சென்றது சொல்லப்படுகிறது. எவ் லுபிரையுத் தம்முயிராகக் கொண்டு வாழ்த்த அன்னார் தம்மொழிகளை யுத் தம்முடை யனவாகக் கருதுவதில்லைபோலும்! மூணப்பற்றுத் தமக்கென வாழாது, மற்ற வர்பொருட்டு வாழ்வு கூடாத்திய பெரியோர்கள் தங்கள் வரலாற்றில் தங்கள் கருத்துச் செதுத்துவதில்லை போலும்! அவர்கள் வரலாறுகள் பெரிதும் அவர் கள் யின்வந்தவர்களால் எழுதப்பட்டன. அவ்வரலாறுகளைக் கொண்டு முத லெளரியர்களையே சிலர் தாக்குகிறார். இஃதே அறிவுடைமையாகாது. எடுத்துக் காட்டாக ஈண்டொன்று சொல்கிறேன்.

திருஞான சம்பந்தர் சமணர்களைக் கருவேற்றினு ரென்பதற்குப் பேரிதிரி சான்நிலை. அவர் பின் தோன்றிய சிலரால் எழுதப்பெற்ற புராணங்களின் கூற்றுக்களைக் கொண்டு, அவர்மீது பழி பாவங்களைச் சமத்துவிலுர் சிலர். இத் தகை மடமை காட்டை விடுத்து என்று அகலுமோ அறிவினென். திருஞான சம்பந்தர் சமணர்களைக் கருவேற்றினுர் என்பதற்குச் சமண தூங்கனில் சான்று ஒன்றுமில்லை என்பதும் ஈண்டுக் கருதற்பாற்று.

திருஞான சம்பந்தர் சமண சமயத்தையே அழிக்கப் போக்தாரென்றுஞ் சிலர் கூறுப. இது, நிகழ்ச்சிகளைச் சரித்திர முறையில் ஆராயநார் கூற்றாக முடியும். திருஞான சம்பந்தர் ஐரக தர்மத்தை அழிக்க முயன்ருரென்பதற்கு அவரருளிய தேவாரத்தில் சான்றேயில்லை. அவர் காலத்தில் விருஷபதேவர் அறிவுறுத்திய அறவொழுக்கத்துக்கு மாறுபட்ட வீணகளை கிழ்த்திய மறவொர் திறக்களை (கொண்ககளை) அவர் தாக்கியிருத்தல் உண்மை. "சமண சாக்கியம் ஆக்கிய வாரே" என்னுள் திருமொழியில் "சமண சமயமும் ஆண்டவ னும் ஆக்கப்பட்டது" என்று உணர்ந்திய ஞானசம்பந்தர ஐரக தர்மத்தை அழிக்க முயன்றிருப்பர்? என்று! என்று! இது குறித்துத் "தமிழ் துல்கையில் பெண்தம்" என்னும் தாலிலும், அதன் முன்னுரையிலும் எனது கருத்தை வெளியிட்டிருக்கிறேன்.

"இன்னவுரு இன்ன திறம் என் தறிவதே லரிது நீதி பலவும் - தன்ன வுருவாமென மிருத்ததவன் கீதியெடுதானமர்விடம்"—இது திருஞான சம்பந்தர் திருவாக்குரலுள் ஒன்று. "நீதி பலவும் தன்னவுருவாமென மிருத்ததவன்" என்னுள் கருத்து, ஐரக தர்மத்தை அரசன் செய்வதா அல்லது மூரன் செய்வதா என்பது உன்னற்பாலது. இய்வுரை வழங்கிய ஒருவர ஐரக தர்மத்தை யழிக்க எண்ணியிருப்பர்?

XV

A Brahman or a Kshatriya cannot think of it unless he is degraded and degenerate enough not to be able to go on with his legitimate occupation. But the author of the Kurral gives precedence to the tiller of the soil. He is put in the forefront of social rank, everybody else being next to him in as much as he is a parasite on society. Let us not enter into details,

The only Darsana that can lay any claim with some amount of justification to the authorship of the Kurral is Bauddha Darsana. Even this is excluded by the Kurral which condemns the lip service to Ahimsa which is characteristic of Buddhism. The Buddhist practises Ahimsa in so far as he does not himself slaughter the animal. But he can purchase meat from the butcher without violating his principle. The author of the Kurral fixes the responsibility on the right shoulders. The butcher carries on his trade for the benefit of the meat eater; it is a question of demand and supply. Hence the real responsibility is on the side of demand which sustains the trade.

It is not necessary to say anything more. It is enough to state that the Kurral is the great Gospel of Ahimsa in all its details, The only Indian Darsana that is in conformity both in theory and

practice with the ideas contained in the Kurral is Jaina Darsana and this point is ably established in the book to which I have the privilege of writing this foreword.

A. CHAKRAVARTI, M. A., I. E. S.,

Principal,

Government Arts College,

Rajahmundry.

FOREWORD

This book is an attempt to establish that the illustrious author of the Kurral was a Jaina by faith.

Since several sects claim the author of Kurral we have to decide the faith of the author mainly on internal evidence and the internal evidence is quite clear and decisive. It is a unique code of morals based upon the principle of Ahimsa.

"Every Hindu sect claims the great poet, and strives to interpret his verses so far as to favour its own dogmas.....The Jains especially consider him their own and he has certainly used several of their technical terms, and seems to have been cognizant of the latest developments of that System."

"There is one couplet, however, that is destructive of the idea that Tiruvalluvar was a Jain. In Chapter III fifth couplet, a story regarding Indra is referred to as proving that ascetics have power over the Gods. The sage was Goutama, who cursed Indra for deceiving the Sage's wife Ahalya. Now according to Jain

ideas, a sage could have no wife nor could he feel the emotion of anger, nor had he the power to inflict punishment. A Jain would not believe the story, and could scarcely use it as the author of the Kurral has done." So declared Dr. Pope who probably knew next to nothing about Jainism and Jaina doctrines. The very fact that he translates "Jinendra" as "the Lord of Wrath" exposes his colossal ignorance of Jainism and makes him forfeit his claim to pass any verdict on the question. The critic who does not know the difference between "Jina" and "Cina" and who derives the word from the Tamil word *சினம்*—anger and who imagines that "Jinendra" is the Indian prototype of Hebrew "Jehovah" "the God of Wrath" is least qualified to express an opinion as to the author of the Kurral—"the Tamil Gospel of Ahimsa." It is not necessary to point out that the great author of the Kurral does not refer to the story of Indra's escapade with Ahalya nor to Goutama's curse thereby. The story originates in the fertile but perverse imagina-

xiv

tion of the commentator "Parimelazhaker" who very often reads into the text very many ideas foreign to and not contemplated by the author of the Kurral. As is ably pointed by the writer of this booklet the only reference in this text is to Indra's service to the Vitaraga—the great, who is worshipped even by the chief member of the Vedic Pantheon. However, there is nothing in this much-misunderstood couplet that is inconsistent with Jaina Dharma.

Again in a course of lectures recently delivered under the auspices of the Annamalai University it is claimed that the author of the Kurral borrowed his ideas from Vedic Hinduism and that his work is but a close translation from Sanskrit works such as Bodhayana's Dharma Sastra, Koutelya's "Arthasastra and Vatsayana's "Kama Sastra." This claim is so unwarranted that it will be repudiated by any one who has an elementary knowledge of Vedic Dharma.

Bodhayana's Dharma Sastra of which so much is said in those lectures is entirely based on Varnashrama Dharma of the Vedic type and is on the opposite pole to Ahimsa doctrine. Bodhayana starts with traditional duties of the four castes as prescribed in Dharma Sastras of Manu, Goutama and others. To take one illustration.—

Madhuparka—"Feasting the guests." The list of pure beasts and birds fit for Brahman consumption in which figure cows, goats, stags, boars, rhinoceros &c. would stagger even the confirmed meat-eating Non-Brahman of Modern India. This Dharma Sastra is claimed to be the original fountain source of the ideas contained in the Kurral! There animal sacrifice according to the Vedas forms the central theme; here condemnation of the same in unequivocal terms and praising of non-injury as the primary Dharma. "Not killing a single creature for the sake of your food is far better than a thousand yagas performed according to Vedic rules." There you have the necessity of providing beef, pork, venison and rhinoceros flesh as the delicate dishes for "The Fathers", "Guests" and Gods. Here you have a disgusting reference to meat-eating-meat being compared to a vicious sore on an animal's body, and yet it is said that the Kurral owes its ideas to Bodayana's Dharma Sastra!

Again look at the emphasis laid on agriculture. According to Vedic Dharma tilling the soil is the occupation of the last caste.

XV

A Brahman or a Kshatriya cannot think of it unless he is degraded and degenerate enough not to be able to go on with his legitimate occupation. But the author of the Kurral gives precedence to the tiller of the soil. He is put in the forefront of Social rank, everybody else being next to him in as much as he is a parasite on society. Let us not enter into details.

The only Darsana that can lay any claim with some amount of justification to the authorship of the Kurral is Bauddha Darsana. Even this is excluded by the Kurral which condemns the lip service to Ahimsa which is characteristic of Buddhism. The Buddhist practises Ahimsa in so far as he does not himself slaughter the animal. But he can purchase meat from the butcher without violating his principle. The author of the Kurral fixes the responsibility on the right shoulders. The butcher carries on his trade for the benefit of the meat eater; it is a question of demand and supply. Hence the real responsibility is on the side of demand which sustains the trade.

It is not necessary to say anything more. It is enough to state that the Kurral is the great Gospel of Ahimsa in all its details. The only Indian Darsana that is in conformity both in theory and practice with the ideas contained in the Kurral is Jaina Darsana and this point is ably established in the book to which I have the privilege of writing this foreword.

மு ன் னு ள்

பூர்மான் அ. சக்கிரவர்த்தி கயிலார், எம். ஏ., ஐ. இ. எஸ்.,
இராஜமகேந்திரம் அரசாங்கக் கல்லூரி தலைமை ஆசிரியர் அவர்கள்
ஆய்க்கீல முன்னுரையின் மொழிபெயர்ப்பு

இந்தப் புத்தகம், பிரசித்தி வாய்ந்த திருக்குறளின் ஆசிரியர், ஐஐச சமயத் தினொன்று கிருபிக்க எழுதப்பட்டிருக்கிறது. பல மதத்தினரும் குறளாசிரியரைத் தம்மவரென்று கூறுகின்றபடியால் அவருடைய மதம் இன்னதென்று கண்ட அவருடைய ஊலின் உட்சான்றுகளே நமக்கு ஆதாரம். உட்சான்று சந்தேக மற்றதாயும் நிச்சயமானதாயு யிருக்கின்றது. திருக்குறள் அழிந்த தருமத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஓர் ஒப்பற்ற நீதி தூலாகும்.

“ஐயத்தமதத்தின் ஒவ்வொரு பிரிவும் அந்தப்பெரிய கவியைத் தன்னுடைய தாடிச்சொல்லி அவருடைய செய்யுட்களுக்குத் தன்மதக் கோட்பாடுகளுக்கொப்ப உரை காண முயல்பவர்கள். முக்கியமாக ஐஐசர் அவரைத் தம்மவராகக் கருது கின்றனர்; அவர்களுடைய பரிபாஷைகளுள் சிலவற்றை அவர் நிச்சயமாகவே உபயோகித்தவர்கள். அம்மதத்தின் கொள்கைகளை அவர் நன்கு உணர்ந்திருக்க தாகத் தெரிவிக்கிறது.”

“ஆனால் திருவள்ளுவர் ஐஐசர் என்னும் கொள்கைக்கு விசேஷமாக ஒரு குறள் இருக்கின்றது. மூன்றாவது அதிகாரம் ஐந்தாவது குறளில் இந்திரன் பற்றிய ஒருகதை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. துறவிகள், தேவர்களுக்குமேல் சக்தி வாய்ந்தவர்கள் என்பதை அது ரூசப்படுத்துவதாகக் கருதப்படுகின்றது. கௌத மர் என்னும் ஒரு துறவி இருந்தார். தம்முடைய மனைவியாகிய அகலிகையை இந்திரன் ஏமாற்றினான். அதற்காக அவர் அவனைச் சபித்தார். ஐஐச சமயத் தின்படி துறவிக்கு மனைவியிருக்க முடியாது; அவர் கோபமடையவும் முடியாது. பிறருக்கு தண்டனை விதிக்கவும் முடியாது. ஒரு ஐஐசர் இந்தக் கதையை கம்பமாட்டார்; குறளாசிரியர் செய்ததபோல இதை உபயோகப்படுத்தவும் மாட் டார்.” இவ்வாறு டாக்டர் போப் கூறியுள்ளார். ஐஐசசமயத்தைப்பற்றியும் ஐஐசக் கொள்கைகளைப்பற்றியும் அவருக்கு ஒன்றும் தெரியாத போதும். “ஜிசேத் திரன்” என்னும் பதத்திற்குக் “கோபத்திற் கதிபதி” என்று அவர் பொருள் கூறுகின்றார். அவர் ஐஐசசமயத்தை அறிந்தவரல்லவென்பதை இதவே வெளிப் படுத்துகின்றது. “ஜிசன்” “சினன்” ஆகியவற்றிற்குள்ள வித்தியாசத்தை உணராத ஒருவர், ஜிசன் என்னும் பெயர் சினம் (கோபம்) என்னும் தமிழ்ச் சொல்லினின்றும் பிரத்ததாகக் கருதும் ஒருவர், ஜிசேத்திரன், நமீய்கு ஜனங் களின் கோபக் கடவுளாகிய ஜிசோவாவைப் போன்றவரென்று கீரினக்கும் ஒரு வர், அறிவிக்கையை போதிக்கும் தமிழ் ஆசிரியராகிய குறளின் ஆசிரியரைப்பற்றி

அயிப்பிராயம் சொல்லச் சிறிதும் யோக்கியதை யுடையவரல்லர். இந்திரன் அகலிகையோடு செய்த தீச் செய்கையையாவது, அதற்காக கௌதமர் இட்ட சாபத்தையாவது குறளின் பேரரசிரியர் குறிப்பிடவில்லை என்று எடுத்துக் காட்ட வேண்டியதவசியமில்லை. இந்தக் கதை உரையாசிரியரான பரிமேலழகருடைய ஆய்ந்ததும் நேர்மையில்லாததுமான புத்திவறுதித்தது. அவர் குறளாசிரியர் கீரணயாத அநேக கருத்துக்களைப் பல்லிடங்களில் மூலபாடத்தோடு பொருத்த மூயல்சிறார். இப்புத்தகத்தின் ஆசிரியர் சாதுரியமாகக் காட்டியுள்ளபடி அந்தக் குறள், வேதங்களில் புகழ்ப்படும் தெய்வங்களுக்கு முதன்மையானவனும் வணங்கப்படும் பரமவீதரானதுக்கு இந்திரன் செய்யும் தொண்டைக் குறிக்கின்றது. ஆகையால் மிகவும் தப்பாகப் பொருள் கொள்ளப்படும் இந்தக் குறளில் கைதக தருமத்திற்கு விரோதமானது ஒன்றாமில்லை.

இன்னும் சமீபகாலத்தில் அண்மையில் சர்வ கலாசாலைகளின் சாப்பில் சில கட்டுரைகள் செய்யப்பட்டன. அவற்றுள், குறளாசிரியர் தம்முடைய கருத்துக்களை வைதிக வலிக்கு மதத்திலிருந்து பெற்றாரென்றும், அவருடைய தால் சமன்செருத்திலுள்ள போதாயனருடைய தர்ம சாஸ்திரம், கௌடில்யருடைய அர்த்த சாஸ்திரம், வத்ஸாயனருடைய காம சாஸ்திரம் ஆகியவற்றின் மொழி

பெயர்ப்பென்றும் கூறப்பட்டன. இந்தக் கொள்கை எவ்வளவு பொருத்தமற்ற தென்பது வைதிக தருமத்தைப்பற்றி சிறிது தெரிந்தவருக்கும் ஈக்குவினக்கும்.

போதாயனருடைய தர்ம சாஸ்திரம் வைதிகமதத்தின் வர்ணஸ்ரம தருமத்தை மூற்றும் அடிப்படையாக உடையது. அது அறமீச்சா தருமத்திற்கு வேர் எதிரானது. மனு, கௌதமர் ஆகியவர்கள் கூறியிருக்கும் காந்திர வர்ணத்தாருடைய தொழில்களையும் போதாயனர் கூறியிருக்கிறார். உதாரணமாக மதுபிக்கம் அல்லது அதிதிகளுக்கு விருத்தளித்தல் என்ற அதிகாரத்தில் பிராமணபேரணுத்திற்குத் தருதியான மிருகங்கள் இன்னினவென்று கூறப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் பசுக்களும், செம்மறியாடுகளும், மாக்களும், காட்டுப்பன்றிகளும், காண்டாமிருகங்களும் அடங்கியுள்ளன. இது தற்காலத்தில் மாயிசும் உண்டிற்ற பிராமணஸ்ரமதாரணையும் சிறக்கும்படிச் செய்யும். இந்த தருமசாஸ்திரம் திருக்குறளில் கூறப்பட்டுள்ள கருத்துக்களுக்கு உற்பத்தி ஸ்தானமாகக் கருதப்படுகின்றது! அங்கே (தரும சாஸ்திரத்தில்) வேதாணுசாரப்படி ஜீவற்றிம்ஸை செய்யாதே முக்கியமான கொள்கை; இங்கே (திருக்குறளில்) அதை முழுதும் கண்டித்துக் கொல்லாமையே சிறந்த தருமமென்று புகழ்வதாகும். "அவி சொரிந்து ஆயிரம் வேட்டலின் ஒன்றன் உயிர் செருத்து உண்ணுமை என்று" என்றார். அங்கே பித்தருக்களுக்கும், அநிதிகளுக்கும், தேவதைகளுக்கும் மாட்டிணைப்பி, பன்றியிணைப்பி, மாண் இணைப்பி, காண்டாமிருகத்தின் மாயிசும் ஆகியவற்றைச் சிறந்த ஆகாரமாகக்கொடுக்கும்படி சொல்லப்பட்டுள்ளது. இங்கே (திருக்குறளில்) புலால் உண்பது மிகவும் இழிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. புலால் ஒரு பிராணியின் புண்ணுக்குச் சமணமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறிருக்கத் திருக்குறளின்

௬

௧௮

கருத்துக்கள் போதாயனருடைய தரும சாஸ்திரத்திலிருந்து பெறப்பட்டனவாம்! இது என்ன ஆச்சரியம்!

இன்னும் திருக்குறலில் உழவுத் தொழிலைச் சிறப்பித்துக் கூறியிருப்பதை நோக்குக. வைதிக தருமப்படி நிலத்தை உழுத பயிர் செய்தல் கடைவருணத் தருமைய தொழில். தன்னுடைய ஜாதிக்ருமிய தொழிலைச் செய்ய முடியாமல் இழிந்த நிலைமையை அடைந்தாலொழிய ஒரு பிராமணனாவது கூத்திரியனாவது பயிர்ந்தொழிலைச் செய்ய நினைக்கமுடியாது. குறளாசிரியர் நிலத்தை உழுபவனுக்கு முதன்மை கொடுத்திருக்கிறார். அவனே ஜனசமூகத்தில் முன் நின்றுள்ளான். மற்றெல்லோரும் அவன் பின்னே செல்கின்றவர்கள். ஊம் இக்கே அதிகம் எழுந்தவேண்டியதில்லை.

குறளாசிரியரைத் தம்மவரென்று கிறிது கியாயத்தோடு கூறக் கூடியவர் பெளத்த சமயத்தினர் ஒருவரே. ஆனால் வாய்ப்பேச்சோடு சிந்தும் பெளத்த சமயத்தினுடைய அறிவிச்சாதர்மக் கொள்கையைத் திருக்குறள் கண்டிக்கின்றது. பெளத்தன் தன் கையால் எத்த ஜீவனையும் கொல்லுவதில்லை. அவனுடைய அறிவிச்சாதர்ம அனுஷ்டானம் அதோடு கின்றுவிடும். ஆனால் அவன் தன்னுடைய கேள்விகளுக்கு விசேஷதயின்றி மாமிசத்தைக்கடையிலிருந்து வரங்கிக்கொள்ளலாம். ஆனால் குறளாசிரியர், பொதுப்பைச் சரியானவிடத்தில் இறத்துகின்றார். புலால் உண்டிந்தவர்களுடைய செனகரியத்திற்காகக் கடைக்காரன் புலலை விற்றின்றான். தேவைக்கு ஏற்றபடி உற்பத்தி செய்ய வேண்டியதாயிருக்கிறது. புலால் அதிகம் தேவையானால் அதிகமாக ஜீவன்களைக் கொலைசெய்ய வேண்டியது அவசியமாகின்றது. தேவை மட்டானால் கொலை மட்டாரும். தேவைக்குத் தகுந்த மாதிரியே வியாபாரமும் நடக்கும்.

இனிமேல் ஒன்றும் செல்ல வேண்டியதவசியமில்லை. திருக்குறள் அறிவிக்காத தருமத்தை எல்லா அம்சங்களிலும் போடுகின்ற ஒரு பெரிய ஆகமம் என்று சொன்னால் போதுமானது. கொள்கையிலும் அனுஷ்டானத்திலும் திருக்குறளின் கருத்துக்களோடு ஒத்திருக்கும் ஒரே இத்திய மதம் ஹைசமயமே. இவ்விஷயம் இந்தப் புத்தகத்தில் சாதரியமாக கிறியிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்தப் புத்தகத்திற்கு முன்னுரை எழுதும் பாக்கியம் பெற்றதற்கு கான் பெரிதும் மகிழ்வெய்துகிறேன்.

சின்ன காஞ்சிபுரம் தமிழ்ப் பண்டிதர்

, T. R. சீனிவாச ஆசாரியார் அவர்கள் மதிப்புரை.

தமிழ் இலக்கியத்தில் சிறப்புற்றுள்ள வசுருகுமன் என்ற கீதிறலைத் தமிழ் காட்டில் அறியாதவர் அறியாதவரே ஆவர். இத்தல் அறம் பொருள் இன்பம் என்னும் விஷயங்களின் பாகுபாட்டையும் அதனும் அடையும் பயன்களையும் தெளிவாய்க் கூறுகின்றது. ஆரியருக்கு மறுதல் சாஸ்திரம் கச்சிர கீதி முதலிய கீதிறல்கள் எவ்வாறு முக்கியமானவைகளோ, தமிழருக்கு இத்தலும் அப்பேர்ப்பட்டதே. இத்தகைய சிறப்பு வாய்த்த தலை யியற்றியவர் யார்? அவர் எக்காலத்தவர்? அவர் சமயம் யாது? என்பவைகளால் பற்றிச் சுருக்கமாய் ஆராய்வோம்.

குறளின தூலசிரியர் என்றும், அவர் கடைச்செல் காலத்திற்கு முன்னே இருந்தவர் ஆவர். இக்கடைச் செல்மோ ஒன்றாவது இரண்டாவது தூற்றாண்டில் இருந்ததாகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி வல்லவர்கள் தக்க சிவாயங்கீசர் கொண்டு விசாரிப்பதிற் பிருக்கின்றார்கள். ஆகையால் வள்ளுவர் காலமும் 1, 2 தூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னதாகவே என்று எற்படுகின்றது. ஏனெனில் செல்புலவர்களாகிய கக்கோர், கல்லத்தவனார், சபியர், பாண்டி முதலானோர் இத்திருக் குறளின் கருத்துக்களையும் அடினையும் அடினையின் தொடக்கங்களையும் ஊராய்விட்டு இருக்கிறார்கள். இம்மட்டோ! சைவ சமயசாரியர்களான அப்பர், ஞானசம்பந்தர், கந்தர் முதலானவர்களும், வைணவ சித்தாந்த தேசிகளும் கம்மாழ்வார் முதலிய ஞானசாரியர்களும் குறட்பாக்களை யெடுத்தாண்டிருக்கிறார்கள். இனி அவர் சமயத்தைப் பற்றி ஆராய்வேண்டும்.

இவர் இன்ன சமயத்தினர் என்று தனித்த உறுவதற்குத் தகுந்த சான்று இல்லை என்பார் ஒரு சாரர்; மற்றொரு சாரர் இவரைச் சைவர் என்பர். அவர்கள் அப்படிக்க உறுவதற்குக் 'கடவுள் வாழ்த்தில்' குறளசிரியர் 'என்ற குணத்தான்' என்ற சொற்றொடரை உபயோகப்படுத்தியிருப்பதால், அச்சொற்றொடர் சிவ பிராணக்குத்தான் பொருத்தியுள்ளது என்றும் அவர்கள் கொண்ட கொள்கைக்கு காரணம் காட்டுவர். மற்றும் அவர்கள் உறும் மற்றொரு காரணம் ஓசை அவர் (திருவள்ளுவர்) தமக்கையாம்; அவன் சிவபக்தனாம். ஆகையால் இவரும் சிவபக்த சாயத்தான் இருக்கிறுப்பாராம். ஏதோ ஒரு தனிப்பாடலில் 'பூவில் அயனும் புரள்

தானும்' என்று கூறிச் சிவனைப் புகழ்த்திருக்கிறாராம். அதுவும் அவரது சைவ சமயத்தைத் தெரிவிப்பக்கூறலின்றது என்றும் உரைப்பர். இத்தடவன் கில்லாமல் 'நாயனார்' என்ற பட்டம் சிவபக்தருக்குத்தான் உரியது என்றும் இவரும் அப்பட்டத்தை விரித்ததால் இவர் சைவ சமயியாய்த்தான் இருக்கவேண்டுமென்றும் கூறி வராதோவர்.

இம்முன்று கொள்கைகளும் சிவாய வாயிலாக யோசிக்காமல்தான் என்றும் கில்லக்கு கில்லா. 'என் குணத்தான்' என்ற சொற்றொடர் சிவனை மாத்

திரமா குறிக்கின்றது? விஷ்ணுவையும் 'என் குணத்தான்' என்று திருக் கந்த விருத்தம் முதலியவை வைணவ தூல்கள் தெறுகின்றனவே! அருகாரையும் 'என் குணத்தான்' என்று அருகதால் சாதிக்கின்றது. ஆனால் கடவுள் வாழ்த்தில் 'என் குணத்தான்' என்றும், 'மலர்மிகை யேகிறான்' என்றும், பொறி வாயிலில் தவித்தான்' என்றும், 'பகவன் வேண்டிதல் வேண்டாமமை இளன்' என்றும், 'அறவாழி அந்தணன்' என்றும் வரும் சொல்லையும் சொற்றொடர்களையும் உபயோகப்படுத்துவதாலும் அவைகள் அருகருக்கே உரியவை யென்று நினைவு முதலியதால் சான்று உறுவதாலும் 'என் குணத்தான்' என்று குறளில் வழங்கியிருப்பது அருகரைக் குறித்தே அல்லாமல் சிவனைக் குறித்த அல்ல. 'ஓசையைச் சைவர், அவர் தம்பியாகிய இவருக்கைவர்' என்பதும், 'பூவில் அயனும்' என்ற ஒருதனிப்பாட்டையும் இதற்கு அனுரணமான ஓர் ஆகாமற்ற கதையை யும் மேற்கொள்கக் காட்டுவதும் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கன அல்ல. ஏனெனில் குறளில் எங்கேபோவது சிவனைப்போவது சைவ வழிபாட்டைப் பற்றியாவது கூறியிருக்கின்றாரா? யருத்துக்கும் காணோமே!

இதேபோக வைணவர் இவரை வைணவர் என்று கூறுவர். இதற்குக் காரணம், இவர் குறளில் 'தாமரைக் கண்ணன் உலகு' என்று உபயோகப்படுத்தியிருப்பதால் அத்தொடர் விஷ்ணுவைத்தான் குறிக்குமே யல்லாத, மற்றத்தெய்வ

வதனைக் குறிக்காது என்ற பிடிவாதக் கொள்கைதான். 'நாமரைக் கண்ணன்' என்ற சொற்றொடருக்கு இத்திரன் என்ற பொருளிலும், சம்பர் பலதடவையிற் உபயோகப்படுத்தி யிருக்கிறார். ஆகையால் வைணவர் கூற்று உபயோகமற்ற கூற்றாய் முடிபெறும்.

பெளத்தர் என்றாலோ, பெளத்தர்கள் ஜீவனில்லை மறுபிறப்பில்லை என்கிறார்கள். கொல்லாமை புலால் மறுத்தலை இவர்கள் வெறுக்கவில்லை. ஜீவன் உண்டு என்றும், மறுபிறப்பு உண்டென்றும், கொல்லாமைமையையும் புலால்மறுத்தலையும் குறளில் வற்புறுத்தி யிருக்கிறார். ஆகையால் வள்ளுவர் பெளத்தர் ஆவர்.

ஆனால் இவர் (திருவள்ளுவர்) சமணர்தான் என்று சொல்வதற்குத்தக்க வியாயக்க உள்வன. கடவுள் வாழ்த்தில் பகவன், அறிவன், மலர்மிசை ஏகிணன், இறைவன், ஐந்தலித்தான், அறவாழி அந்தணன், என்னுணத்தான் என்று அருகக்கடவுளுக்குப்பெயராக வழங்கும் சொற்களை உபயோகப்படுத்தி யிருப்பதும், அருகசரணம், சித்தசரணம், சாது சரணம், தர்மசரணம் என்ற ஹைக சமயத் துதியாகிய காண்கிற்கும் பதிலாகக்கடவுள் வாழ்த்து, வான்மிறப்பு, சித்தார் பெருமை, அறன் வலியுறுத்தல் என்ற காங்கு விஷயங்களையும் பதில் பேரிட்டு கூறியிருப்பதாலும் புலால் மறுத்தல், கொல்லாமை முதலிய ஒழுக்க்களைக் 'கொல்லான் புலால்மறுத்தலை' என்ற செய்யுளிலும், 'அவிசொதித்து' என்ற செய்யுளிலும் வற்புறுத்திக் கூறுதலாலும் இவர் சமணரே என்க. இவர் அருகனைக்குறிக்கும் சொற்களையே சிலப்பதிகாரம், சிந்தாமணி, திகண்டு முதலிய வற்றிலும் கூறியிருப்பதும் காண்க:— "அறிவன் அறவோன் அறிவரம்பிசக்

உக

தோன் "செறிவன் சினெத்திரன் சித்தன் பகவன்" "இறைவன்" "என்னுணத்தான்" "ஐகரை வென்றென்" "மலர்மிசை நாடந்த மலராடி"—சிலப்பதிகாரம் "பகை கண் போடிப்பான்"—சிந்தாமணி "அறவாழி அந்தணன்"—திவாகாரம், ஆயினும் சிலர் "உலகியற்றியான்" அந்தணர் தால் "மறப்பினும் ஒத்துக்கொள்ளலாகும் பார்ப்பான் பிறப்பொழுக்கம் (கன்றக்கெடும்)" "அறு தொழிலோர் தான் மறப்பர்" என்று திருக்குறளில் உழக்கியிருப்பதைக்கொண்டு சமணக்கொள்கையை மறக்க எழுதவோர் பரிமேலழகர் கைதிக மதக்கொண்ககணையும் கதைகணையும் யுத்திக் குத்தகுத்தவாறு புகட்டி உலித்து பொருள் கொள்வதை ஆராய்ச்சி செய்யாதவரேயாவார். ஆனால் சமணக்கொண்ககணையும் கதைகணையும் ஆதாரமாகக் கொண்டு சொல் கடந்த வழியே பொருள் கோக்கினால் பரிமேலழகரே வலிந்து பொருள் கொண்டாடென்று ஏற்படும். இவ்விஷயத்தைக் காஞ்சி புரம் தி. அனந்தநாதரைநர் ஆலோசித்து ஆராய்ந்து எழுதிய "நீருக்குறாய் பூராய்ச்சி" என்ற புத்தகத்தில் பரிமேலழகர் வலிந்து பொருள் கொண்டதைக்கண்டித்து ஹைக சமயத்திற்கு எவ்வாறு தாம் பொருத்த மாயிருக்கிறதென்பதை விவரித்திருக்கிறார். காண் படித்தமட்டில் அவர்கருத்து சரியாக இருக்கிறது என்றே புலப்படுகிறது.

தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தில் "வினாயினீயம்" என்ற செய்யுளுக்கு பொருத்தமான பொருள் நோக்கில் வினாயில் கொஞ்ச காலம் சம்பந்தப் பட்டிருந்து பின்பு கீகிய அறிவையுடையவன் இறைவனாகும் என்ற புலப் படுகிறது இவ் வடைமொழிகள் அருகருக்கு பொருத்தி இருப்பதுபோல மற்ற தெய்வங்களுக்குப் பொருத்த வில்லை. ஹைதர் கோண்கைப் பிரகாரம் அருகர் வினாயிலே சிலகாலம் கிடந்து பிறகு அதனின்றி கீகி அறிவையடைந்து விளங்கினார் என்தும் மற்ற தெய்வங்களுக்கு வினாயே இல்லை யென்றும் புராணங்கள் உறுதிப்படுத்த ஆகையால் தொல்காப்பியர் மதமும் ஹைதம் என்றே தெளிவாக்கினது.

T. R. SRINIVASA CHARIAR,

Tamil Pandit and Government Pensioner,
Revenue Department,

Little Conjeevaram.

சேம்பூர் தமிழ்ப்புலவர்

திருவாளர். வீ. ஆறுமுகஞ்சேர்வை அவர்கள் எழுதிய

த க வு ரை.

இத்தலை தியற்றிய, திருவாளர். காஞ்சிப்பதி. தி. அனந்தநாதரின் அவர்கள், என்பால், பன்னாட்களாக உண்மை நட்புரிமை பூண்டவர்கள். இவர்கள், என்னொடு பழமிய காலநொட்டே, இத்தலை இயற்ற விரும்பி விரும்பாதாகக் கூறிவந்தார்கள். கூறியவாறே விடாப்பிடியுடன் இப்புத்தகத்தை இயற்றிச் சுமார் நான்கு ஆண்டுகட்கு முன்னர்த் தமிழைச் செவ்வியதாகித் தருமாறு என்னிடம் கொடுத்த வேண்டினார்கள். இவர்களின் விரும்பிற்றிசைத்து, இப்புத்தக முழுவதையும் பார்த்துத் தமிழின் இலக்கிய இலக்கணப் பகுதிகளில் திருத்தவேண்டியவைகளைத் திருத்தி என்னால் இயன்றவரை தமிழ்க்கடையை ஒழுங்குருவமைத்து தவினேன்.

இவ்வாராய்ச்சி தலை எழுதி முடித்தற்கு இக்கவிஞரவர்கள் எடுத்தக்காண்டிருக்கும் உழைப்பு அளவீடற்றபாலதன்றும். இவர்கள், தக்களுடைய கொள்கைகளில் ஒவ்வொன்றையும் உறுதிப்படுத்துதற்குப் பல வடமொழி, தென்மொழி தூல்களை ஆராய்ந்து நூற்றுக்கணக்கான மேற்கோள்களை எடுத்துக்காட்டி விரும்பினார்கள். படிப்பே தொழிலாகவுடைய பெரும்புலவர்களாலும் இவ்வாறு ஒன்றை சிவப்படுத்துதற்கு எண்ணிந்த தூல்களை ஆய்ந்து நூற்றுக்கணக்கான மேற்கோள்களை எடுத்துக்காட்டுதல் இயலாத காரியமாகும்; ஒரு பொருளை உறுதிப்படுத்த தற்கு இதிகாறும் இவர்களிடப்போல் எண்ணற்ற மேற்கோள்களை எடுத்துக்காட்டிய புலவர் எவருமில்லர். இவர்களை நான், "மேற்கோண்மாரி: பெரும்புயல்" என்றே உண்மையிற் கொண்டாடுகின்றேன்.

இவர்கள், திருக்குறளைப்பற்றியும், அதன் ஆசிரியரைப் பற்றியும், வேறெல்ல கொண்ககளைப் பற்றியும் பற்பல மேற்கோள்களுடன் இந்நூல் உறும அபிப்பிராயங்கள் மிகச் சிறந்தனவும், அதிசூர் ஒப்புக்கொள்ளக் கூடியவைவுமாகும். அவற்றைப் படித்தணரும் எவரும், மனதை அடுகியில் நிறுத்தி அபிப்பிராயம் சொல்லத்தகுணவாராயின், 'திருக்குறள், ஜைநாஸ்' என்றே ஐயமறக் கூடாது. காண் ஜைநாஸ்கள் பலவற்றை ஆராய்ந்திருக்கிறேன். அவற்றின் கருத்துக்களையும், திருக்குறளில் உள்ள சில செய்யுட்களின் கருத்துக்களையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தபோது அவை ஒத்தமையுள்ள வாயிருந்தன. அவ்வொற்றுமை கருதிகாண் திருக்

உரு.

குறள் ஜைநாமத தூலாகவே யிருக்கலாமென்று நினைத்தேன். அல்வெண்ணமானது, இப்போது சாயினாவர்கள் எழுதியிருக்கும் உதாரணங்களைப் பார்த்தபின் உறுதிப்பாடுடையதாய் விட்டது. காணும், 'குறள் ஜைநாஸ்', என்றே துணித் துணித்து கூறவேண்டும்.

இதில் எண்ணிறந்த தூற்கருத்துக்களும், ஜைநாமதக் கோட்பாடுகளும் யினக்கிச் காட்டப்பட்டிருக்கின்றமையால் இந்நூலைப் படிப்போர் ஜைநாமதத்தவர்களை வினக்கமாக உணர்ந்து கொள்வதோடு அருமையான தூற்பொருள்களையும் தெரிந்து கொள்ளலாம். தூர்ப்பாட்டு, ஆலயப்பாட்டு முதலியன செய்யும் மாறுபாட்டுக்காரரின் அடாச் செயல்களையும் அறித்து அவற்றை அகற்றும் வல்ல காரியத்தைச் செய்யலாம். இந்நூல் எல்லோருக்கும் பயன் தருவதாகும்.

இங்ஙனம்,

வீ. அறுமுகஞ் சேர்வை,
தமிழ்ப் புலவன்.

தூ லாசிரியர் முகவுரை.

திருக்குறளின்கண் கடவுள்வாழ்த்து, வான்சிறப்பு, நீத்தார் பெருமை, அநன்வலிபுறுத்தல், இல்வாழ்க்கை, வாழ்க்கைத் துணை கல், மக்கட்பேறு, அன்பு, விருந்தோம்பல், அடக்கம், பிறனில் னீழையாமை, அருள், கொல்லாமை, புலான் மறுத்தல், இன்னு செய் யாமை, வாய்மை, வெள்ளாமை, பயனில் சொல்லாமை, நிறையாமை, துறவு, மெய்ப்புணர்வு, அறிவுடைமை, ஒழுக்க முடைமை, தவம், கூடாவொழுக்கம், கல்வி, கல்லாமை, கேள்வி, நட்பு, அவாவறுத்தல்,

உழவு, மருத்து, செங்கோன்மை, கொடுங்கோன்மை, நடுவுநிலைமை, பெரியகாசப் பிழையாமை, களவியல், கற்பியல் முதலான பல வீதிகளையும், நான்கு புருஷார்க்கும் ஒருக்குரிய அநேக தத்துவங்களையும் 133-ஆநிகாசங்களால் விளக்கித் திருக்குறள் என்னும் நூலைச் செய்தருளியவர் பிராகிருதம் வடமொழி, தென்மொழி, முதலான சாஸ்திரங்களில் அபாரசூதாய்ச்சி யுடைய ஞானியாதவும், தத்துவசாஸ்திரங்களில் நிபுணராதவும், ஶீ யோகேந்திரராதவும் இருத்திருக்கவேண்டுமென்பதில் யாதொரு ஶீயமுமில்லை.

இத்தன்மையுள்ள மகாத்மா தமக்குள் ஒரு சமயக்கடவுள் நிச்சயித்துக் கடவுள்வாழ்த்துக் கூறிவிரும்பினே ஒழியப் பசு சமயக்கடவுள்களை வணங்கியிராரென்பது அறிஞர்கள் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடிய விஷயம்.

நூல் இயற்றுவோர் தாம்வழிபடும் கடவுள் ஒருவர்மீதே வணக்கங்கூறுவர்; எனினும், சிலர் வழிபடுகடவுள் வணக்கங் கூறுவதோடு உட்சமயங்களிலுள்ள கடவுள்களையும் வேற்றுமைபின்றித் துதிப்பர்; ஆனால் புறச்சமயக் கடவுள்களைத் துதிக்கமாட்டார்கள். உதாரணமாக இந்துமதக்காரர் செய்த சில நூல்களில் விநாயகர், சுப்பிரமணியர், சிவன் ஆகியவர்களையும், சில நூல்களில் பிரம்மா, விஷ்ணு, சிவன் ஆகியவர்களையும், சில நூல்களில் விநாயகர், சுப்பிரமணியர், பிரம்மா, விஷ்ணு, சிவன் ஆகியவர்களையும், சில நூல்களில் சிவன், விஷ்ணு ஆகியவர்கள் தனித்தனியாகவும் வணங்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஆனால், இந்துக்களால் புறச்சமயங்களின்க் கருதப்படும் ஜைன, பௌத்த, இறிஸ்தவ, இஸ்லாமிய மதங்களின் கடவுள்கள்,

ஶீ யோகேந்திரர் - தபலிகளுக்குத் தலைமையாக வுள்ளவர்.

உரு

அவர்களுடைய தெய்வங்களோடு சேர்த்து வணங்கப்படவில்லை. இவ்வழங்கும் எல்லா மதத்தினரிடத்தும் உண்டு.

இப்படி இருந்தும் திருக்குறளாசிரியர் எல்லாச் சமயக்கடவுள்களையும் வணக்கம் செய்துள்ளாரென்பது பொருத்தாமையாம்.

எங்காட்டினர்களாலும், எச்சமயத்தவர்களாலும் பொய்வின போல் போற்றுகின்ற ஞானமுத்திகளா யுள்ளவர்கள் உலகில் பல

சமயங்காரிருப்பினும் அவற்றின் உண்மைச் சமயத்தையும், உண்மைப் பொருளையும் உணர்ந்து மனிதர்க்கு வெளிப்பிடுவார்கள். அவ்வாதே திருக்குறளாசிரியரும் உண்மைப் பொருளின் தத்துவங்களை மெய்யுணர்வென்னும் அபிதாரத்தால் விளங்க வைத்திருக்கின்றார். கற்புணர்ந்தோர் அந்நிறின் உட்கருத்தை ஆராய்வார்களாகின் ஆசிரியர் சமயத்தின் உண்மைப்புலனாகும். இன்னும் ஆசிரியர் மக்களிடத்து அன்பும் அருளுமுடையவராய், பவிய ஜீவன்கள் ஶ்ரீ மெய்ப்பொருளின் தத்துவங்களை அறிந்து நற்கதியடையும் பொருட்டு நான்கு புருஷார்த்தங்களை அடைய வேண்டிய மார்க்கங்களுமாயும் திருக்குறளில் கூறியுள்ளார். இங்குக் கூறியபடியே அவர், பிராகிருத பாஷையிலும்,

“காரிஷுமீரி ஸ்வகரீ- விதாரயண

ரஸாயண ரஸபு ருலா !

அம்பொ ஶ்ரீய வெராவ

|| 20 வெய் ஜண தமீர லுமி ||”

என்று சயணசாரம் 151ஆம் சுலோகத்தில் கூறுகின்றார்.

இவர்: “காமதேனுவை அடைந்தவர்கள் சென்சிய மடைவதபோலவும் சல்பவீராகுத்ததை அடைந்தவர்கள் வேண்டியவற்றைப் பெற்று அனுபவிப்பது போலவும், சித்தித்ததைக் கொடுக்கும் சித்தாரத்தனைப் பெற்றவர் நினைத்ததை அடைந்து மழுவது போலவும், சலவாத சித்தியைப்பெற்றவர் மிக்க சம்பந்தை அடைவது போலவும் சம்பவமுண்டானபோது ஜனங்கள் விரும்பிய போஷ்களை அனுபவிப்பார்கள்” என்பதாம்.

மேல் சொன்ன காமதேனு முதலான நான்கு வஸ்துக்களையும் அடைந்த ஜனங்கள் எவ்வாறு சுகங்களை அனுபவிப்பார்களோ அவ்

ஶ்ரீ மெய்ப்பொருளின் தத்துவங்களை மெய்யுணர்வைப் பற்றிய விஷயங்கள் உருயிடத்தக் கண்டுகொள்க.

உசு

வாதே திருக்குறளின்கள் சார்புடையவராய் அதனை அன்புடன் கற்றறிந்து ஶ்ரீ சம்பவமும் பெறுவார்களானால் நான்கு புருஷார்த்தங்களையும் பெற்றுச் சுகங்களை அனுபவிப்பார்களென்பதற் றைய மில்லை.

ஆனால்,

- “கற்பசுந்தைச் சேர்ந்தோர்க்கு † காஞ்சிரய்காய் ஈந்ததேல் முற்பவத்தின் செய்த வினை”

என்று லுணவைப் பிராட்டியார் கூறியதற்கிணங்க கற்பகவிரகமும் போன்ற திருக்குறளைச் சார்ந்து கற்றறிந்தும் (சம்பவம் மில்லாமல்)

* மின்பாநவ முண்டாவது முற்பவத்தின் செய்த வினையினால் நேர்வதாம்.

* குறளாசிரியர் இரத்தினங்களைச் செப்பில் நிரப்பி வைத்தது போல ஐதேசமய வேதங்களிலுள்ள சாசங்களைப்பெல்லாம் ஒன்றாகத் திரட்டி மனிதர் நான்கு புருஷார்த்தங்களையும் அடையுட்படி திருக் குறளென்னும் மாணிக்கப்பேழையில் நிறைத்து, வைத்துள்ளார். இவ்வாறு ஆசிரியர் செய்யாமற் செய்த வகுவிக்கு உலகம் எக்காலமும் அவரைப் போற்றிப்புகழக் கடமைப்பட்டுள்ளது. இனி, மனிதர் முக்கியமாக அடையவேண்டிய நான்கு புருஷார்த்தங்களைப் பற்றிய விஷயங்களை எந்த மதத்தினர் விசேஷமாக எடுத்துக்கூறியிருக்கின்றார்கள் என்பதையும் அய்வாறு அதுஷ்டிப்பவர்கள் எம் மதத்தினர் என்பதைப்பற்றியும் ஆராய்வாம்:

நான்கு புருஷார்த்தங்க ளாவன:—

தர்மார்த்த காம மோக்யம் அதாவது அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்பனவாம். இவைகளில் இல்லறத்தார்த் குரியன

§ சமயத்தொடர்பு - கடவுள் ஆகமம், தபஸ்(தர்மம்), தத்துவ முதலானவைகளை, நிறுத்தலுத்துக் கூட்டுரைத்துப் பொன்னொன்று போல பரிசுத்தி உண்மைப்பொருளினு வெணத்தெளிந்த கம்புவது. இதற்கு வடமொழியில் சமயக் தரிசனமென்று, தென்மொழியில் நற் காட்டுமென்று பெயர்கள் சொல்லப்படுகின்றன.

† காஞ்சிரக்காய் - எட்டிக்காய்.

* மீதயாதொடர்பு இப்புத்தகம் 205 ஆம்பக்கத்தில் கண்டுகொள்க.

உள்

தர்மார்த்தகாம மென்னும் நிரிவர்க்கமாகும். அதாவது அறம், பொருள், இன்பமென்னும் முப்பாலாகும். இல்லறத்தினரின்றும் முற்றுநிறுத்தார்த் குரியது அபவர்க்கமென்னும் மொக்யமாகும். அதாவது தவத்தை எய்தி வீடுபெறுதலாகும். இக்கான்கு புருஷார்த்தங்களை விசேஷமாகச் சொல்லவ ஐதேசமய நிக்,தார்த்தங்களாகும்.

இதனைப் பிங்கலர்,

“தர்மார்த்த காம மோக்யம் நிரகமமே”

என்றும்,

பலனாந்தி முனிவர்,

“அறம் பொரு ளின்பம் வீட்டைதல் நூற்பயனே”

என்றும் கூறியிருப்பதால் உணரலாம்.

நிரிவர்க்க மென்னும் அறம்பொரு ளின்பங்களை மனிதன் அதுஷ்டிக்க வேண்டும். அதுஷ்டிக்காத மனிதனுடைய வாழ்க்கை பயனற்றதாகும். இது,

“அவருடி ஸம்ஸாரத ரிந்தரெண
வல்லாரி வாபு விஹனுநூரஸ்யு |

தருவாவி லேடிம் பூவாஸம் வடிம்சி

தகம் விநாயதூவ வகாபடி காரிண ||”

என்னும் ரூக்தி முக்தாவணி பத்தறி 1. சு. 3-ல் கூறப்படுகின்றது.

இ-ள்:-தர்மார்த்தகாமமென்னும் திரிவர்க்களைச் சாதித்தல் இவ்
லாத பருஷ்ணுடைய ஆயுஷ்யம் பசுவின் ஆயுஷ்யம் போல வியர்த்தமா
கும்; அந்த கர்மார்த்த காமக்களையெயும் தர்மம் கிரேஷ்டமாகச் சொல்
வப்படுகின்றது. தர்மமின்றி அர்த்தகாமக்ளையுண்டாகா" என்பதாம்.

மனிதன் தர்மம் செய்வதனால் அர்த்தகாம முண்டாகின்றன.
தர்மத்தின் பயன், பறவையை நிறுல் தொடர்வதுபோல ஆத்ம
னுடன் தொடர்ந்து சென்று மறுபவத்தில் அவன் விரும்பிய அர்த்த
காம முத்தலானவற்றை உண்டாக்குகிறது. இன்னும் தர்மமானது ஓர்
வித்துப்போலாகும். எவ்வளவுமெனில் விதைகளை பூமியில் விதைத்து
ஜலம் ஊற்றி வளர்த்தால் அது பெரிய விருக்டாமாய்ப் பழம் என்
னும் பொருளையும் கொடுத்து அப்பழத்திலுள்ள இனிமையையும்

உஅ

அளிப்பதுபோல தர்மம் பொருளைக்கொடுத்து அதனால் இன்பத்தை
பும் அனுபவிக்கச் செய்கும். விதைக்கு ஊற்றிய ஜலமும், பழமும்,
பழத்தின் இனிமையும் பிரிவில்லாமல் ஒன்று சேர்ந்திருப்பதுபோல,
அறத்தை வளர்க்கும் முயற்சியும், அதனுலுண்டாகும் பொருளும்,
பொருளாலுண்டாகும் இன்பமும் ஆகிய முப்பால்களும் ஒன்று
சேர்ந்திருப்பனவாகும். இவற்றைத் தனித்தனியாகப் பிரிக்கவொண்
னாது. இக்காரணத்தால் பெரியோர்கள் பல நூல்களிலும் திரிவர்க்
கங்களை ஒன்றாகவும் மோகூத்ததை ஒன்றாகவும் பிரித்துக்கறி
யிருக்கின்றார்கள்.

இதனை,

“அறம் பொருளின்ப முன்றி லா தியா விரண்டொமாரும்”
என்று மேருமந்தரபுராணம் 569 ஆம் கவியினடி கூறுகின்றது.

இ-து:-“தர்மத்தினால் பொருளு மின்பமும் உண்டாகின்றன”
என்பதாம். இது மேற்கூறியபடி தர்மார்த்த காமக்களை ஒன்றாக
வேறுபிரித்துக் கூறுகின்றது.

மோகூத்ததைப்பற்றி,

“வினைபுயிர் தத் தமில் விடுதல் யீடது”
என்று மேருமந்தரபுராணம் 1353 ஆம் கவியினடி கூறுகின்றது.

இ-ள்: கர்மக்களும் ஜீவன்களும் தக்கன் தக்களுக்கும்? விடுதலை
யடைதல் மோகூமாகும்” என்பதாம்.

இன்னும் இதைப்பற்றி,

“விடெனப் படும் வினைவிடுதல் பெற்றதம்”
என்று ஜீவக சிந்தாமணி 2846 ஆம் கவியினடி கூறுகின்றது.

இவைகள் மோகூத்தனை வேறாகப் பிரித்துக்கூறுதல் உணர்க.
இன்னும் திருக்குறளாகிரியரும், திரிவர்க்கத்தைப் பற்றி,

“இயல்பினு னில்வாழ்க்கை வாழ்பவ னென்பான்”

என்று இவ்வாழ்க்கையில் தர்மார்த்த காமங்களை இவ்வாழ்க்கைக் குரிய இயல்பென்று வேறுபிரித்துக் கூறுகின்றார்.

§ இக்குறட்பாவிற் குப் பரிமேலழகர் எழுதியிருக்கும் பொருள் பொருத்தமந்தாம் என்பது இவ்வாழ்க்கையைப் பந்திய விஷயங்கள் இரண்டாம் பாகத்தில் வரும் ஆங்கு கண்டுகொள்க.

உக

“இருகல் தாஸ்ரமத்துக்குரிய தர்மார்த்தகாம இயல்பாடு கூடி வாழ்பவனென்பான்” என்பது இதன் சுருத்தநாம். இவ்வாழ்க்கைக்கு இயல்பு அறம் பொருள் என்பதுடன் வாழ்வது.

இன்னும் ஷே ஆசிரியர் மோக்யத்தைப்பற்றி மெய்யுணர்வில்,

§ “பிறப்பென்னும் பேதைமைநீங்கச் சிறப்பென்றும்

செம்பொருள் காண்ப தறிவு”

என்று கூறுகின்றார்.

இ . ன் : “பிறப்பிற்குக் காரணமென்று குறையானது கர்மங்கள் கெட்டொழிய மோக்யத்திற்குக் காரணமென்ற பரஞ்சோதி சொரூப மாய தனது சந்தாத்மனை (நிர்விகாலத்தையும்) திரிகால ஷுனர்ச்சி யையும்) காணவல்லது (கேவல) குறாமாதம்” என்பதாம்.

இக்குறட்பாஸில் கர்மம் நீங்க அடையப்படும் தேவலாபமே மோக்யகாரணமென்று மோக்யத்தை வேலுகப்பிரித்துக் கூறுதல், உணர்ச்சி.

நான்கு புருஷார்த்தங்களைப் பெறுவதும், நன்மை நினைகளின் செய்கையால் சுவர்க்க மடையதும், நசுகம் புருவதும் ஆன்மாவின் குணத்திற்கியைந்தவாறு நேர்வனவேயாம். இதனை,

“தானே தனக்குப் பகைவனு கட்டாணும்

தானே தனக்கு மதுமையு மிம்மையும்

தானே தான்செய்த வினைப்பயன் றய்த்தலால்

தானே தனக்குக் கரி”

என்னும் அறநெறிச் சாரச்செய்யுள் விளக்கும்.

இன்னும்,

சேறு ஜலத்தினால் உண்டானாலும் அச்சென்றை நீக்கி பரிசுத் தம் செய்வதும் ஜலமேயாம்; அதுபோல ஆத்மன் வினைமைய உண்டு பண்ணிக் கொண்டாலும் அவ்வினையை நீக்கி சந்தாத்மனாக விளங்கு தலும் அந்த ஆத்மனுக்குள்ள குணமாம்.

§ இத்தக் குறட்பாவிற் குப் பரிமேலழகர் எழுதியிருக்கும் உரை பொருத்தாததாம்.

௫

௩௦

இக்காரணம் பந்தியே குறளாகிரியர்,

“அறத்தா நிதுவென வேண்டா சிவிகை
பொறுத்தானே ரேந்தா னிடை”

என்று கூறுகின்றார்.

இ - த: “தர்மத்தின் பயன் ஆகமவகையால் அறிவிக்கவேண்டிய
தில்லை; சிவிகை தாக்குபவனிடத்தும், ஏதுபவனிடத்தும் காரணப்படும்”
என்பதாம்.

இதனால் நல்வினை தீவினை செய்தவர்கள் பயன் அறிதல் கூடும்.
தர்மம் செய்தவன் பல்லத்தில் உட்காரச்கூடிய சம்பத்தை அவனுக்
குக் கடவுள் கொடுத்தாரென்றும், தர்மம் செய்யாதவனை பல்லத்
தைச் சமக்கச் செய்தாரென்றும் சொல்லக்கூடாதோ வெனின் அது
பொருத்தாது. ஏனெனின், இவற்றிற் கர்மங்களே காரணமென்
பதை ஐடி ஆசிரியரே விளக்கியிருக்கின்றார், எவ்வாறெனின்,

“நன்றாகா னல்லவாக் காண்டவ ரன்றாகா
ல்லல் பரிவ தெவன்”

என்று கூறுகின்றார்.

இ - ள்: “நல்வினை இன்பங்களைக் கொடுக்கும்போது நல்லவை
யென்றிசைத்து அனுபவிப்பர்; தீவினை துன்பங்களைக் கொடுக்கும்போது
அத்துன்பங்களையும் அப்படி அனுபவியரில் தன்ப்ப்படுவது என்ன”
என்பதாம்.

இன்னும்,

“இலர்பல சாகிய காரண நோற்பார்
சிலர்பலர் நோலா தவர்”

என்று இவ்வாசிரியரே கூறுகின்றார்.

இ - ள்: “செல்வர் சிலரும், தரித்திரர் பலருமாக இருத்தற்குக் கார
ணம் தவஞ்செய்பவர் சிலரும், அது செய்யாதார் பலருமாக இருத்தலே
யாம்” என்பதாம்.

இன்னும் ஐடி ஆசிரியரே,

“அடக்க மமரகு ளுய்க்கு மடய்காமை
யாரிரு ளுய்த்தா னிடும்”

என்று கூறுகின்றார்.

௩.௩

இ - ள்: “அடக்க முடையவர் உயர்க்கத்தையும், அஃதில்லாதவர்
நரகத்தையுமடைவர்” என்பதாம்.

இன்னும் அவரே இதைப்பற்றி,

“அருள்சென்ற தெஞ்சினார் கில்லை யிருள்சென்ற
வினா யுலகம் புதல்”

என்றும் கூறுகின்றார்.

இ - த: “ஓவன் களித்த அருளுடையவர் நரகம்புகார்” என்ப
தாம்.

இன்னும் இதை விளக்கி அவரே,

“ஆராவியற்கை யவாசிப்பி னாநிலையே
பேரா வியற்கை தரும்”

என்றும் கூறுகின்றார்.

இ - து: “ஒருவன் ஆசையை ஒழிப்பானாயின் அது முத்தியைத்
தரும்” என்பதாம்.

“கொல்லான் புலாவை மறுத்தானைக் கைகூப்பி
யெல்லா வுயிருந் தொழும்”

என்பதும் அவரே இதுபற்றிக் கூறியதாம்.

இ - து: “ஒருயிசையும் கொல்லாது புலாவையும் உண்ணாதிருப்பவனை
எல்லாவுயிரும் ஊருவித்த வணங்கும்” என்பதாம்.

இன்னும் கர்மச்செயலைப் பற்றி ஶுடி ஆசிரியர்,

“நல்லவை வெல்லா அந் நியவாந் நியவு
நல்லவாளு செல்லஞ் செயற்கு”

என்று கூறுகின்றார்.

இ - து: “செல்வத்தை உண்டாக்குதற்கு கெட்டவை எல்லவையா
யும், அச்செல்வத்தை ஒழிப்பதற்கு எல்லவை கெட்டவையாயும் மாறும்
ஊழ்வசத்தால்” என்பதாம்.

பின்னும் கர்மத்தால் நேரும் ஊழ்வலியைப்பற்றி ஶுடி ஆசிரியரே,

“ஊழிந் பெருவலி யாவுள மற்றொன்று
சூழினுந் தான்முந் துறும்”

என்று கூறுகின்றார்.

3.5.

இ - து: “ஊழலிலக்க கினைக்கென் அதுவே முன்சிந்தும்; ஆதலால்
அவ்வூழினும் வலிபுறவை இல்லை” என்பதாம்.

இன்னும் அநிகழ்பொருளைச் சேர்த்தவர்க்கும், அருகக்கடவுள்
வகுத்த கர்மச்செயல்களின் காரணமின்றி, அதுபயித்தல் உன்
டாகாது என்பதுபற்றி ஶுடி ஆசிரியர்,

“வகுத்தான் வகுத்த வகையல்லாந் கோடி
தொகுத்தார்க்குந் துப்த்த லரிது”

என்று கூறுகின்றார்.

இ - ன்: “வகுத்தான் - (கர்மங்களை வகுத்தருளியவனாகிய) அருகக்
கடவுள், வகுத்த - (ரூபவாணிய அஷ்டகர்மங்களின் கூறுபாடுகளை;
பிரிவு செய்தருளிய, வகையல்லால் - அக்கர்மங்களின் ஏதுக்களல்லாமல்,
கோடி - (அதுபவிக்கப் படும் பொருள்கள்) கோடியை, தொகுத்தார்க்கும் -
சேர்த்தவர்க்கும், துய்த்தல் - அதுபவித்தல்; அரிது - உண்டாகாது”
என்பதாம்.

“கோடி பொருள்களைச் சேர்த்தவர்க்கும், அருகக்கடவுள்
ரூபவாணிய அஷ்டகர்மங்களின் கூறுபாடுகளை வேறு வேறாகப்
பிரித்தருளிய 148 கர்மங்களின் வகையா லல்லாமல் அதுபவித்தல்
அரிது” என்பது இதன் கருத்து:

கடவுளால் யாதொரு அபீஷ்டமும் ஒருவனுக்குண்டாகாது; ஊழிற்குக் தக்கபடி ஒருவன் முயற்சி பயன் தருமென்பதுபற்றி, ஷே ஆசிரியர்,

“தெய்வத்தா னாகா தெனினு முயற்சிகள்
மெய்வருத்தக் கூவி தரும்”

என்று கூறுகின்றார்,

இ-ள்: தெய்வத்தால்-அருகக்கடவுளால், ஆகாதெனினும் (யாதொரு அபீஷ்டமும்) பெறுதலாகாதெனினும். முயற்சி-முயற்சியால், தன்மெய்-தனது உடம்பை, வருத்த-உழைப்பிதீர், (அவ்வருத்தத்திற்கேற்ற; கூலி தரும் (ஊழ்) பயன் கொடுக்கும்) என்பதாம்.

இதன் கருத்து: “கடவுளாலாவ தொன்றுமில்லை; முயற்சியால் வினைக்குத்தக்க அளவு பயனுண்டாகும்” என்பதாம்.

இந்தக் குறட்பாவில், பரிமேலழகர், “ஊழ்வகையால் கருதிய பயன் தாராதானினும் முயற்சி பலனைத் தரும்” என்று கூறியுள்ளார். இது பொருத்தமன்று ஏனெனின் கடவுள் யாதொரு பொருளும்

h. h.

தருவதில்லை யென்னும் ஹைசமய சிந்தார்த்தத்தினை விளக்கிக் காட்டும் பொருட்டு ஆசிரியர், “தெய்வத்தானாகா தெனினும் முயற்சி ஊழ்வெனைக்கேற்ற அளவு பலன்தரும்” என்று கூறியிருக்கின்றார்.

முயற்சி செய்யினும் ஊழின் அமைப்பு இன்றி பயனுண்டாகாது.

இதனை ஒளவைப் பிராட்டியார்,

“சுட்டும் பொருண்முயற்சி யெண்ணிதந்தவாயினு முழ்த்
சுட்டும் படியன்றிக் கூடாவாம்”

என்று நல்வழி 8 ஆம் செய்யுளடியில் கூறுகின்றதுணர்க.

குறளாசிரியரும்,

“ஆகூழாற் றேன்று மசைஎின்மை கைப்பொருள்
போகூழாற் றேன்று மடி.”

என்பதும் அவர் கர்மப்பயனைப்பற்றிக் கூறியதாம்.

இ - து: “ஒருவனுக்குக் கைப்பொருள் உண்டாகும் வழுதோற்றினால் முயற்சி தோன்றும்; கைப்பொருள் கீங்கும் ஊழ்தோற்றினால் சோம்பல் தோன்றும்” என்பதாம். ஆகுதற்கும் அழிதற்கும் ஏதாவன முயற்சியும் சோம்பலும் ஊழால் வரும் என்பது இதன் கருத்து.

“ஊழிற் பெருவலையாவுள்” என்னும் குறட்பா இல்லறத்தாரர்க் குரிய னவாகக் கூறப்பட்டன. திறவறத்தார் ஊழையும் வென்று வீடுபெறுவர் என்பதைப்பற்றி,

“ஊழையு முப்பக்கல் காண்ப ருலைஎின்றிக்
தாமா துஞற்று பவர்”

என்று ஆசிரியர் கூறுகின்றார்.

இ - து: "தாம் மேற்கொண்ட (தவத்) தொழிலை இடைவிடாது முயற்சித்துச் செய்வார் விநியையும் புறங்காண்பர்" என்பதாம். தவத் தோன்றி மற்றவர் விநியை விலக்கல் முடியாத என்பது இதன் கருத்து.

இன்னும் இது பற்றி,

"கூற்றங் குதித்தலுங் கைகூடு நோற்றலின்
ஆற்றல் தலைப்பட்ட வர்க்கு"

என்றும் கூறுகின்றார்.

௩௪

இ - ன்: நோற்றலின் - தவத்தின் வல்லமையால், ஆற்றல் தலைப்பட்டவர்க்கு - (கேவல) ஞானத்தின் பெருமையை அடைந்தவர்க்கு, கூற்றங் குதித்தலுங் கைகூடும் - யமனைக் கடத்தலுங் கித்தியாகும்) என்பதாம்.

யமனைக் கடத்தலாவது, பிறப்பு, பிணி, மூப்பு, சாக்காடு இவைகளிள்ளும் நீங்கி வீடு பெறுவதாம். இத்தக் குறட்பாவில் பரிமேலழகர், 'தவத்தை யடைந்தவர் யமனை வெல்லுவார்'; என்றும், 'ஆற்றல்-சாபானுக்கிரகம்' என்றும் கூறுகின்றார். இதுபொருத்த மந்திரமாம்.

சாபானுக்கிரகம் என்பதுபற்றி ஆசிரியர் "ஒன்னுர்த் தெறலு முவ் தாளை யாக்கலு மெண்ணிற் தவத்தான் வரும்" என்றும் குறளை விளக்கியுள்ளதை அறிதல்கூடும். மணக்குடவரும் 'மாரீர்க்கண்டேயர் தப்பினாற் போல்' என்றும் பொருள்கூறி யிருக்கின்றார். இவர் கருத்தும் பொருத்தாதனலாம்.

ஆகலின் குறளாசிரியர் அருளியதற் கிணங்க,

"கொலைமாறாக் கொடியவெங் கூற்றினைபுங் குதித்தனையே"

என்று திருக்கலம்பகம் கடவுள் வாழ்த்துச் செய்யுளடியில் கூறியின்றது முனர்க.

இ - ன்: 'கொல்லுக் தொழில் கீழ்காத கொடுமையான பெயர் முடைய யமனைபுங் கடத்தாய்' என்பதாம்.

ஆதலின்

ஐதேசமய சித்தாந்தம் கடவுள் ஆக்கல், காத்தல், அழித்தல், முத்திய யாதொரு தொழிலுமில்லாதவர் என்று கூறுவதாகும். சைவ வைணவசமய சித்தாந்தம் இதற்குமுறையிருக்கும். எல்லாம் கடவுளாலுண்டாகுமென்று கூறுவது அந்த மதக் கொள்கையாம். அதன் விவரத்தை இங்குச் சிறிது விளக்குவாம்:

சிவன் குணத்தைப்பற்றித் திருஞானசம்பந்தர் தமது தேவாரத்தில்,

“தரைமுத லுலகினி லுயிர்புணர் தகையிக
வினாமலி குழலுமை யொடுவிர வதுசெய்து
நரைநிரை கெடுதக வதுவரு ளினனெழில்
வரைநிகழ் மதில்வலி வலமுறை யிறையே”

என்று 1-வது திருமுறை திருவலிவலம் பதிகத்தில் கூறுகின்றார்.

இ - து: “அழகியவரை திகழும் மதிலையுடைய திருவலிவலத்தில் எழுந்தருளிய சிவன் வாசினியிருந்த கூர்தலையுடைய உமைமையப் புண

௩௫

ந்த பூவுலக முதலாகச் சகல லோகங்களின் கண்ணுள்ள ஜீவாத்மாக்கள் புணர்ச்சி செய்யத்தக்க குணத்தையும் ஈரையும் நிழையும் கேடும் சன்மையையும் அருளினன்” என்பதாம்.

இன்னும், சிவபெருமான் திருப்பெருமணத் திருக்கோயிலுட்பட எங்கும் பரஞ்சோதி வடிவமாகி அச்சோதிக்ருள் ஒருவாயிலை வகுத்துக்காட்டி யருளிவரென்றும், திருஞான சம்பந்தர் தமது சாதலியைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு அத் திருச்சோதியை வலஞ்செய்து அதனுள்ளே பிரவேசித்துச் சிவத்தோடு இரண்டறக்கலந்தாரென்றும் பெரியபுராணம் கூறுகின்றது. இது தவிர சிவத்தை, ஒன்றும் கலத்தலில்லாத தென்றும், எல்லாப் பொருளையும் தான் கலந்து நிற்கின்றமுதற் பொருளென்றும் சைவசித்தாந்தம் கூறுகின்றது. இவற்றால் உலகின்கண்ணுள்ள சகல பொருள்களுக்கும் சிவன் சார்புடையவ ரென்பது தெளிவாகிறது.

ஐதேசமய சித்தாந்தமாவது, மோகத்தில், பரஞ்சோதி ஸ்வ

ரூபமாய் நிலை பெற்றிருக்கும், (பிரம்மம்) கடவுளும், அருகக்கடவுளும், திரிவோகத்திலும், த்ரிகாலத்திலும், உற்பத்தி, ஸ்திதி, வினாசங்களுடன் கூடிய உயிர்ப்பொருள் உயிரில் பொருள் முதலான சகல விஷயங்களையும் ஒருங்கே க்ஷணப்பிரதி சமயத்தோறும் அறியா நின்றவர், தூன், துரும்பு, முதலான எப்பொருளுக்கும் சார்புடையவரல்லர், ஒவ்வொரு காலத்தில் ஒவ்வொரு நாம ரூபங்களால் தோன்றுவதும் அழிவது மில்லாதவர், அவரவர் நினைத்த வடிவுடன் தோன்றுபவரல்லர், அவரவர் விரும்பியவைகளைக் கொடுப்பவரல்லர், பூஜிப்பவரிடத்தும் தூஷிப்பவரிடத்தும் விரும்பு வெறுப்பில்லாதவர், சகல ஜீவன்களிடத்தும் சமக்கீபாவ முடையவர், தோற்றமும் தேடுமுடையவர் தலைவரல்லர், ஆதலின் இம்மண்ணுலகின்கண் தோன்றி பவ்விய ஆத்மனை தமது ஜோதிஸ்வ ரூபத்துடன் சேர்த்துக்கொள்ளாதவர் என்பதும், பவ்வியாத்மன் கர்மங்களை நாசஞ்செய்து சுத்தாத்ம ஸ்வரூபத்தைப் பெற்றதும் ஆமணக்குக்காய் வெடித்தவுடன் கொட்டை உயர எழும்புவதுபோன்று, ஆத்மன் மேலெழும்பும் ஊர்த்துவசுதி ஸ்வபாவனாகையினால் மேலெழுந்து எல்லாவிலகங்களுக்கும் மேலுள்ள மோக்ஷலோகத்தில் நிலிபெற்று வாழ்வா நென்பதுமாம்.

இதனைக் குறளாசிரியர் கடவுள் வாழ்த்தில்,

“நிலமிசை நீடு வாழ்வார்”

என்பதால் விளக்கி யிருக்கின்றார்.

உசு

இ - து: “எல்லாவிலகங்களுக்கும் மேலாகிய மோக்ஷ பூமியில் அழிவின்றி வாழ்வார்” என்பதாம்.

இன்னும் துறவு என்னும் அதிகாரத்தில்,

“யானென தென்னுஞ் செருக்கறுப்பான் வானோர்க்குயர்ந்த வுலகம் புகும்”

என்னும் குறளால் இதனைத் தெளிவுபடுத்தி யிருக்கின்றார்.

இ - து: “யான் எனது என்னும் மயக்கத்தை கெடுப்பவன் தேவர்க்கும் அடைதற் கரிதானிய மோக்ஷவுலகத்தை அடைவான்” என்பதாம்.

இவற்றின் மூலம் சுத்தாத்மன் யாதொன்றிலும் கலத்தலில்லாமல் தானே மோக்ஷடைவா நென்பதை ஆசிரியர் ஸ்பஷ்டமாக விளக்கியிருப்பதால் கடவுளாலாவ தொன்றுமில்லை என்பது நன்கு தெளிவாகும்.

* வைணவ சமயத்திலும் இதற்கு விரோதமாகப் பலவிஷயங்கள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றுள் பாம்பத மென்னும் மோக்ஷத்தில் வாசம்செய்யும் விஷ்ணுவானவர் தம்முடைய அவதாரங்களிலொன்றாகிய கிருஷ்ணாவதாரத்தில் அருச்சுனனுக்குச் சொன்னதாகக் கூறப்படும் பகவத்கதை. அந். 7. சு. 6. முதல் 10 வரையில்,

“இந்த ஜீவபூதமான பரப்பிரகிருதியே எல்லா பூதங்களுக்கும் காரணமெனத் தெனிக; ஜெகமுழுதிற்கும் உற்பத்தி லயஸ்தானமும் நானே ஆவன்; என்னைக்காட்டிலும் அன்னியகாரியம் வேறொன்றில்லை; இப்பிரபஞ்ச முழுதும் கயிற்றிற்கோத்த இரத்தினங்கள் போல என்னிடத்திற் சேர்க்கப் பட்டுள்ளன; ஜலத்தில் ரஸமும், ரூரிய சந்திராதியில் பிரகாசமும், வேதங்களில் பிரணவமும், ஆகாயத்திற் சத்தமும், புருஷர்களில் பௌருஷமும் யானென்றறிக; பூமியில் சகந்தமும், அக்னியில் தேஜஸும், பூதங்க ளெல்லாவற்றிலும் ஆயுடும், தவஸிகளில் தவமும் நானென்றறிக; சமஸ்த சராசரி பூதங்களுக்கும் உற்பத்திகாரணமான அனுகிரஹமும், புத்திமான் களுக்கு புத்தியும், தேஜோருபிகளுக்கு தேஜஸும் நானென்றறிக” என்றவிஷயங்கள் கூறப்படுகின்றன. 1904-21-22-ஆம் ஸலோகங்களில் “எவ வெவன் எவ்வெக்கோரிக்கைகளால் எவ்வெத் தேவதைகளைப் பத்தி சிரத்தைகளோடு வந்திக்கின்றனோ அவனாவனாரு அவ்வத் தேவதைகளில் சிரத்தை பத்திகளை நானே ஸ்திரப்படுத்துகிறேன்; அவ்வகையான புருடன் அப்படிப்பட்ட சிரத்தையால்

உள்

அவ்வத்தேவதைகளை ஆராதிக்கின்றான்; அவ்வத்தேவதைகளிற் மூலமாக என்னாலேயே கொடுக்கப்பட்ட அநாயவனுடைய அபிஷ்டங்களை அவனவனடைகிறான்” என்ற விஷயங்கள் கூறப்படுகின்றன.

இங்கு எடுத்துக்காட்டிய இவ்விஷயங்களின்படி சைவசமயம் முதற்கடவுள் மூவராய் முத்தொழிலை யுடையவென்றும், சிவன் உமாதேவியுடன்சங்கமம் செய்வதனால்லோகந்நிறுள்ள பிவாத்மாக்களும் தங்களுக்குள்சங்கமம் செய்கின்றனவென்றும், இல்லறத்தில் மோக்யமுண்டென்றும், மோக்யமடையும் ஆத்மாக்களை சிவன் ஜோதி வடிவத்தில் சேர்த்துக் கொள்கிறாரென்றும், சிவன் எல்லாப் பொருளுக்கும் தாமே சார்புள்ளவ ரென்றும் கூறுவதனாலும், வைணவ சமயமும் நாராயணன் நான்முகனைப் படைத்தான், நான்முகன் தானும் தான் முகமாய் சங்கரனைத்தான் படைத்தான் எனன்றும், நாராயணனும் பல அவதாரங்க ளெடுத்துப் பல தொழிலை யுடையவான யிருந்தனென்றும், ஜீவாத்மாக்களின் அபிஷ்டங்களை அங்குத்தேவதைகள் மூலமாகத்தானே கொடுக்கிற னென்றும், உற்பத்திக்கும் லயத்திற்கும் தானே கர்த்தாவென்று, இல்லறத்தில் மோக்யமுண்டென்றும் கூறுவதனாலும் சைவ வைணவ சமயங்களில் மரி

தன் நான்கு புருஷார்த்தங்களை பெற்றவன் ிடுமென்ற நியதியில்லை யெனவே ஏற்படுகிறது. இவ்விதம் இல்லறத்தில் மோகமுண்டென்று கூறுவதனால் நான்காவது புருஷார்த்தங்களை அடையக்கூடிய வானப்பிரஸ்தாஸ்ரமமும், முற்றுத்திறந்த சர்வநியாஸி ஆஸ்ரமம் பெற்று வளத்தில் சென்று வருந்தி தவஞ்செய்ய வேண்டியதெனவல்ல யமாம். அவ்வாறு தவம் செய்தும் மோகமுடையக் கூடுமெனின் இல்லறத்தில் மோகமுண்டென்பது தருதியற்றனவாம். ஆதலின் தற்கள்கொள்கைகளில் குறளாசிரியர் அருவியநற்குமாறாக இல்லறத்தில் மோகமுண்டென்பதனால் நான்காவது புருஷார்த்தங்களை யடையக்கூடிய துறவறமும் தங்களுக்குமுரியனவென்று கூறுவது ஐஐசமய சாஸ்திரங்களைக் கண்டு தங்கள் சாஸ்திரங்காலும் துறவறத்தைக் கல்வித்து அனுஷ்டித்து வருகின்றார்களென சொல்லக்கூடும்.

சைவ வைணவ சமய சாஸ்திரங்கள் முதற்கடவுள் முயற்சிய்த் தேவன் ஆக்கல், காத்தல், அழித்தல் முதலானவைகளெல்லாம் அக்கடவுளின் செய்கைகளென்று கூறுகின்றன. ஆதலால் பரிமேலழகர் தெய்வத்தால் எதுவும் ஆகாதென்று சொல்வது தம் மதத்திற்கு விரோதமாகுமென்று, 'தெய்வத்தானாகாதெனினும்' என்பதற்கு, 'ஊழ்வகையால் கருதியபயன் தாராதாயினும்' என்று வரி

கூறு

ந்து பொருளுரைத் திருக்கின்றார். இவர் கருத்து பொருத்தமானதன்று. குறளின் ஆசிரியர் ஐஐசராதலால் தமது நூலின்கண் "இல்லறத்தில் மோகத்தைப்பற்றிக் கூறாமல் அவற்றில், தீர்வர்க்கத்தை யும் துறவறத்தில் அபவர்க்கத்தையும் விளக்கிக்காட்டி" சைவ வைணவ சமயக் கொள்கைகளை மறுத்துக் கடவுளாலாவது ஒன்று மில்லை யென்றும், ஆன்மாவின் முயற்சியும் வினைக்குத்தக்க பயனுண்டாகுமென்றும், சுவர்க்கமடைவதும், நரகம் புகுவதும் நான்கு புருஷார்த்தங்களைப் பெற்று மோகத்தில் நீடுழிகாலம் அழிவின்றி வாழ்ந்திருப்பதும் ஜீவாத்மாவின் சத்தியினாலேயே உண்டாகின்றனவென்றும் மேல் எடுத்தற்காட்டியுள்ள குறட்பாக்களால் ஐஐசமய உண்மைத் தத்துவங்களை நன்கு விளக்கியிருக்கின்றார். இவற்றைக் கொண்டே இவ்வாசிரியர் ஐஐசர் என்பதை எளிதில் உணரலாம். இது நிற்க,

நன்மை தீமைகளின், இயற்கைக்குத் தக்கபடி மக்கள் சுவர்க்கமடைவதும், நரகம் புகுவதும், நான்கு புருஷார்த்தங்களைப் பெறுவதும் ஆன்மாவின் குணத்திற் கியைந்தவாறு நேர்வனவேயன்றிக்கடவுள் எவ்விதத்திலும் ஆத்மனை இரக்சிப்பவன் அல்லனென்று கூறியபடி, திருக்குறளாசிரியரும், 'தெய்வத்தானாகாத' என்றுகூறினாரே, அவ்வாறு சொன்னவர் கடவுள் வணக்கம் ஏன் செய்யவேண்டுமெனவும், ஐஐசர்கள் கடவுளுக்குக் கோயில்கள் கிரமித்து அவற்றில் கல், தாம்பிர முதலானவைகளால் உருவம் செய்தித்து அதற்குப் பூஜை முதலான உத்தஸவங்கள் எதற்காகச் செய்யவேண்டுமென்றும் சிலர்கேட்கக் கூடும். இக்கேள்விக்குத்தக்க சமாதானம் கூறுவோம்:—

பதினாலாவது நாடி மனுவின்றகாலத்தில், மக்கள் விரும்பியவற்றைக் கொடுக்கும் கற்பக விருகடும் மறைந்தபின் மேகங்கொழுந்து மழை பொழிந்தன; உழுதுவித்தாமலே பல தானியங்கள் முதலானவைகள் நாமே தோன்றின; அவற்றைப் பிரஜைகள் உபயோகப்படுத்தும் முறைகளை அறிபா நிருந்தார்கள். அப்போது நாடி மனுவினால் அம்முறைகள் மலிதர்க்கு உபதேசிக்கப்பட்டன. பிறகு நாடி மனுவின புத்திரராகிய ஆதிபகவான் காலத்தில் தாமே வினைந்த தானிய முதலானவைகள் வினையாமற் போயின. அதனால் பிரஜைகள் ஆதிபகவானைச் சரணமாகவடைந்து, "நாங்கள் பசியினாலும், மழை, பனி, குளிர், வெயில் முதலானவைகளாலும் வருந்துகின்றோம். இவைகளைப் போக்கிக்கொள்ளு முபாயங்களை எங்களுக்குக் காட்டியருள வேண்டும்" என்று விண்ணப்பஞ் செய்தார்கள்.

உரு

ஆதிபகவான் * மதிஞானம், ஸ்ருதஞானம், அவதிஞானமென்றும் மூன்று ஞானத்துடனும் சமநாதிசயம் பத்தூடனும் அவதரித்தவராதலால் தமது ஸபாவ கருணையால் வாழையடி, வாழையாக வரும் மக்கள் எக்காலமும் ஓளிக்கும்பொருட்டு அறி, மளி, இருவி, வாணிற்பம், வித்தியா சில்பமென்றும் ஷட்கர்மத்தொழில்களையும் அபாந்தரு உபதேசித்து, நாடு நகர கிராம இருக முதலானவைகளை யும் செய்வித்தார்.

பிறகு ஆதிபகவான் (அருகக்கடவுள்) கர்மக்யாதிசயம் தெய்வீகாதிசய முதலானவைகள் தாமே தோன்றவும் இந்திராதிதேவர்களால் நிரமிக்கப்பட்ட சமவ சரணமென்றும் கோவிதுடன் சர்வ

* மதிஞானம் என்பது-இயற்கை அறிவு; ஸ்ருதஞானம் என்பது சாஸ்திரங்களை அறிந்துக் கொள்வது. இதனை, "ஸ்ருதம் மதிபூர்வம்" என்று தத்துவார்த்தஞ்சர்ம அத்-1-ல், 10-ஆம் சூத்திரம் உதவின்றது. இக்கருத்தைக் குறளாசிரியர், 'மக்கட்பேற' என்னு் அதிகாரத்தில் "பெறுமவற்றன் யாமறிவ தில்லையறிவறித்த மக்கட்பேற தல்ல பிற" என்று கூறுகின்றார்.

இ - ன்: "பெறுமவற்றன் - (ஒருவன்) பெறும்பேறகளுள், அறிவு-இயற்கை அறிவைக்கொண்டு, அறித்த - (கல்வியின் ஞானத்தை) அறித்துக்கொண்ட, மக்கட்பேறல்ல-மக்கட்பேறுகணல்லாமல் பிற-மற்றை மக்கட்பேறகளை; யாம் அறிவதில்லை (புத்தியுள்ளவர்களால்) சாம் உணர்வதில்லை" என்பதாம்.

"ஒருவன் பெறும் மக்கட்பேறகளுள் இயற்கை அறிவைக்கொண்டு கல்வியை அறித்துக்கொண்ட மக்களை மதிப்பது போன்று பிறமக்களை யாம் மதிப்பதில்லை" என்பது இதன் கருத்து.

இக்குறட்பாடில் பரிமேலழகர், “அறிவறிந்த, வென்றதனும் மக்கள் என்னும் பெயர் பெண்பாலையொழிந்த நின்றது” என்று, “இதனாலே புதல்வரைப் பெறுதலினது சிறப்புச் சொல்லப்பட்ட” தென்றும் கூறுகின்றார். இவர் கருத்து பெண்பாலர் அறிவறிந்தவரல்லர் என்பது போலும். இவ்வாறு கூறும் பரிமேலழகர் கூற்றுப் பொருத்தர தென்க. இதைப்பற்றி இரண்டாம் பாகத்திலும் மேற்கோள்களுடன் உண்மையை விளக்குவாம். ஆண்பால் பெண்பால் இருவரும் கல்விக்கே வேண்டுமென்பது ஐயாசமய வேதக்கொள்கை. இது பற்றியே ஆசிரியர், “அறிவறிந்த மக்கள்” என்று இருவகையினர்க்கும் பொதுவான வார்த்தையைக் கூறியிருக்கின்றார்.

40

தர்ம சேஷத்திரங்குலினும் சென்று மக்கள் நற்குதியடையும்பொருட்டு அதிதாலோகம், மந்திரமலோகம், ஊர்த்துவமலோகம் ஆகிய மூன்று லோகங்களின் சபாவங்களையும், அந்த லோகங்களினுள்ள ஜீவ புத்தலாதிகளின் உற்பத்தி விநிதிகளையும், சென்றகாலம், நிகழ்காலம், எதிர்காலம் ஆகிய காலங்களையும், பிரதீபி, அப்பு, தேயு, வாயு, வனஸ்பதி, தாஸங்கனென்னும் ஆறுவித ஜீவபரியாய பேதங்களையும், திரவ்விய, சேஷந்ர, கால, ஊரவ, ஊவமென்னும் பஞ்சபரிவர்த்தனாகனாஸ் சம்ஸார ஜீவன்கள் மிகவும் பிறத்தலையும், இறத்தலையும், நரக, திரய, மனுஷ்ய, தேவாதி முதலானவைகளில் காற்றழுப்பால் சம்ஸார ஜீவன்கள் சுழன்று வருவதையும் தர்ஸனிகள், விரதிகள், சாமாஸிகள், புரோஷதோபவாசன், சச்சித்தவிரதன், ராத்திரியபுத்தன், பிரம்மசாரி, அனாம்பன், அபரிக்கரன், அநனுமதி, உத்திட்ட பிண்டன் என்னும் பதினொரு நிலை ஸ்ராவகாசார மூழ்க்கங்களையும், அனுவிதம் 5. குணவிதம். 3, சிக்ஷாவிதம் 4. ஆகிய பன்னிரண்டு விரதங்களையும், சம்யக்தரிசனம், சம்யகஞானம், சம்யக்சாரித்திரமென்னும் நற்காட்சி நன்ஞானம் நல் லொழுக்கங்களாகிய இரத்தன் த்ரயங்களில் விவகார நிச்சய மென்னும் இருவகைகளின் தத்துவங்களையும், மதிஞானம், ஸ்ருதஞானம், அவதிஞானம், மனப்பரியயஞானம், கேவல ஞானமென்னும் மூன்று ஞான விசேஷங்களையும், குமதிஞானம், குஸ்துதிஞானம், விடங்கஞான மென்னும், மூன்று விபரித ஞானத்தின் தன்மைகளையும், ஜீவாஸ்திகாயம், புத்தலாஸ்திகாயம், தர்மலாஸ்திகாயம், அதர்மலாஸ்திகாயம்,

ஆகாசாந்திகாயங்கொள்ளும் பஞ்சாஸ்திகாயங்கொளையும், ஜீவ, புத்தகல, தர்ம, அதர்ம, ஆகாச, காலமென்னும் ஐட் திரவியங்கொளையும், மனோகுப்தி, வாக்குப்தி, காயகுப்தி யென்னும் (3) திரிகுப்திகொளையும், அஹிம்ஸை, சத்தியம், அன்பேத்யம், பிரம்மசர்யம், அபரிஃசகம் என்னும் பஞ்சமகா விசதங்கொளையும், ஈர்யாசமிதி, பாஷாசமிதி, ஏஷணாசமிதி, ஆகாநநிகேபணாசமிதி, வ்யுத்த்சர்க்கசமிதி என்னும், பஞ்ச சமிதிகொளையும், ஞான, தரிசன, தப, வீரிய, சாரித்திர மென்னும் ஐந்து சாரித்ர பேதங்கொளையும், சாமாயிகம், ஸ்துதி, வந்தனை, ப்ரதிக்ரமணம், ப்ரத்யாக்ஞானம், வ்யுத்த்சர்க்கமென்னும் (6) ஐடாவஸ்யங்கிரயைகொளையும், ஜீவ, அஜீவ, ஆஸ்ரவ, பந்த, சம்வல, நீர்ஜல, மோக்யமென்னும் சப்த தத்துவங்கொளையும், ஸ்யாதஸ்தி ஸ்யாக்நாஸ்தி, ஸ்யாதஸ்திராஸ்தி, ஸ்யாதவந்தவ்யம், ஸ்யாதஸ்தி வந்தவ்யம், ஸ்யாக்நாஸ்திவந்தவ்யம், ஸ்யாதஸ்திராஸ்திவந்தவ்யம்

சக்

என்னும் சப்தபந்தி தத்துவங்கொளையும், ஜீவ, அஜீவ, ஆஸ்ரவ, பந்த, சம்வல, நீர்ஜல, மோக்ய, புண்ணிய, பாபமென்னும் நவபதார்த்தங்கொளையும், நதி, இந்திரிய, காய, யோக, வேத, கஷாய, ஞான, சர்யம், தரிசன, ஸேஸியா, பவ்ரிய, சம்யக்த்வ, சஜ்ஜித்வ, ஆநாசாபுதநாகிய பதினான்கு மார்க்கண ஸ்தானங்கொளையும், மித்தியாநிருஷ்டி, சாராதனசம்மியக்திருஷ்டி, சம்வியக்திவ்யாநிருஷ்டி, அசம்வதசம்மியக்திருஷ்டி, தேசசம்யதன், பிரமந்தன், அபிரமந்தன், அபூர்வகரணன், அநிவீர்த்திகரணன், குக்ஷமாம்பராயன், உபசார்க்கஷாயன், க்ஷீணாகஷாயன், சமியாக்கேவலி, அய்யாக்கேவலி என்னும் பதினான்கு குணஸ்தானங்கொளையும், உத்தமக்ஷமம், உத்தமமார்க்த்வம்; உத்தம-ஆர்ஜ்ஜுவம், உத்தமசத்தியம், உத்தமசௌசம், உத்தமசம்யம், உத்தமதவம், உத்தமத்யாகம், உத்தமஆநிற்றஜீன்யம், உத்தமபிரம்மசரிய மென்னும் தச (10) தர்மங்கொளும், அசசனம், ஆவமோதர்யம், வ்ரத்திபரிசங்கியானம், ரஸபரித்த்யாகம், விவித்தசயனாசனம், காவல்லேசமென்னும் பாகிய தபச 6-ம், பிராயச்சித்தம், விரயம், வையாப்ரத்யம், ஸ்வாத்யாயம், வ்யுத்த்சர்க்கம், தியானமென்னும் அந்தரங்க தபச 6-ம் ஆகிய துவாதச (12) தபசங்கொளையும், அநித்யம், அசசனம், ஏகத்வம், அன்யத்வம், சம்ஸாரம், ஸோகம், அசுசித்தம், ஆஸ்ரவம், சம்வலா, நீர்ஜலா, போதி னூல்பம், தர்மஸ்வாத்யான மென்னும் (12) துவாதசானுபிரஸக்யகொளையும், கூஹ், பிராஸா, யோக, யாசனா, அஸாப, நிஷத்த்யா, சர்யா, சர்யா, நக்யா, அதர்சன, பிரக்ஞா, அக்ஞான, அரதி என்னும் பாகிய பரிஷக ஜெயங்கள் 13-ம், உஷ்ணம், சிதம், மல, சந்தகாபுரஸ்கார, ஆக்ரோச, வத, தம்ஸமஸக, த்ரணஸ்பரிஸ, ஸ்திரீ என்னும் அந்தரங்க பரிஷுற ஜெயங்கள் 9-ம் ஆகிய இந்ருப்த திராஸ்தி பரிஷுற ஜெயங்கொளையும், இஷ்டவியோகம், அநிஷ்டசம்யோகம், லாபஜம், சோகஜம் என்னும் நான்கு ஆர்த்தத்யானங்கொளையும், ஹிம்ஸாகந்தம், ம்ருஷாகந்தம், ஸ்தேத்யாகந்தம், சம்க்ஷணாந்தமென்னும் நான்கு ரௌதா த்யானங்கொளையும், ஸ்பரிஸ, ரஸ கிராண,

சக்து, ஸரோத்திரம், மனமென்னும் ஆறுவிஷய சம்பமங்களையும், பிரத்திவி, அப்பு, தோயு, வாயு, வனஸ்பதி, த்ரஸகாய மென்னும் ஆறுபிராணி சம்பமங்களையும், சூக்ஷ்மகேத்ரியபரியாய்ப்தி, அபரியாய்ப்தி, பாதரவகேத்ரியபரியாய்ப்தி, அபரியாய்ப்தி, த்வீர்திரிய பரியாய்ப்தி, அபரியாய்ப்தி, த்வீர்திரிய பரியாய்ப்தி, அபரியாய்ப்தி, சதுரிந்திரியபரியாய்ப்தி, அபரியாய்ப்தி. அசுஜூபிபஞ்சேத்ரியபரியாய்ப்தி:

அபரியாய்ப்தி, சந்திரி பந்திரிபரியாய்ப்தி, அபரியாய்ப்தி, ஸரோத்திர பந்திரிபரியாய்ப்தி, இத்த ஜீவஸ்தாஸங்கரஞ்ஞ, ஆகாசபரியாய்ப்தி, சரிச பரியாய்ப்தி, இந்திரிய பரியாய்ப்தி, சர்வாஸாயிரியாய்ப்தி, மாஷாயிரியாய்ப்தி, மணப்பரியாய்ப்தி, ஸ்ரீமந் ஆறுமணகரியாய்ப்தி, அபரியாய்ப்திகளின் கூறுபாடுகளையும்; ஜீவஸ்திந்திரிய மென்மூலம், புட்கலை அபித்தியம் என்றும் புட்கலை பதமநூல்களின் மூலகங்களாகிய ஸ்கந்தங்களென்றும், அந்தஸ்கந்தங்கள், ஸ்தூலஸ்தூலம், ஸ்தூலம், ஸ்தூலசூக்ஷ்மம், சூக்ஷ்மஸ்தூலம், சூக்ஷ்மம், சூக்ஷ்மசூக்ஷ்மமென்னும், ஆறுமணகரியாய்ப்தி, ஜீவஸ்தி, மன, வசன, காயங்களினூழ்வண்டாம் சாக த்வீர்திரி மென்மென்னும், காம, வெகுளி, மயக்கம் முதலாய்வையகளைச் சூலனாயிரியம், தர்ஸனவசனியம், வேதனியம், மோகனியம், அபுஷ்யம், காமம், தோத்திரம், அந்தராய மென்னும் (H) அஷ்டகம்மங்களுக்கும் பந்தப்பரிமம் காரணங்களையும், அஷ்டகம்மம் (ஹ்விதிரி திவிதிரிகள்), அகாசிகாஸர் தொடங்கி ஜீவீன இடைவிடாமல் பந்தித்து வருவதையும், அவ்விதிகளின் பந்தத்தினால், ஜீவன்கரந் குண்டாகும் சக அக்கங்கனையும், அந்த பந்தமும் பந்தநி பந்தம், பந்தசேபந்தம், ஸ்திதி பந்தம், அநுபாதபந்த மென்னும் கான்கு பிரிவுகளாயுள்ளவையையும், இந்தக்கர்ம பந்தங்களைக் கெடுத்து, மோகம் பெறுதற்குத் தவத்தைப்பெற்று சாக, த்வீர்திரி, மோகமுதலான ஆர்க்க ரொகத்தயானங்களினின்றும் நீங்கி, சந்த தந்தூலம், சந்தமீம், துவாதசானுப் பிரிவைக் முதலான மேகண்ட பலதந்தூலங்களுடன், ஆக்ரோசியம், அபாயசியம், விபாசியம், சம்ஸ்தான சியமென்னும் கான்கு தர்மத்தயானங்களையும், பிரதந்தவளிதர்க்கவிசாரம், வகத்தவளிதர்க்க விசாரம், சூக்ஷ்மகரியாய்ப்திபாதி, ஸ்யுபதசகரியாய வென்னும் கான்கு சகலத்தயானங்களையும் அநுஷ்டித்தால், மோகமென்பதி, எக்காலமும் நிலிபெற்று உவமை வில்லாத பேரின்பத்தை அடைதல் கூடுமென்பது முதலான, அநேக தந்தூலங்கள் அமைத்த நல்லொழுக்கங்களுள்ள இல்லற தூறலங்களுக்கிரிய அமம் பொருள் இன்பம் வீடென்னும் கான்கு புருஷார்த்தங்களையும் மக்கள் முதலான ஜீவன்களிடத்து அன்பும் அருளும் உடையவராய்ச் சுயப்பிரயோசனமின்றி கான்கு வேதங்களால் சகல குக்கும் உபநித்தந்தருகினார்.

மேல்கண்ட தகவல்கள் முதலாம் நம்பொரு விநாயகமும்
 இரண்டாம் நம்பொரு இரண்டாம் நம்பொரு இரண்டாம் நம்பொரு
 எரிந்துக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன.

இவ்வாறு ஆதிபகவான் திருமுருகியின் ஆதிபகவான் திருமுருகியின்
 பொருட்டு வடக்காத்திருமுருகியின் பொருட்டு பொருட்டு பொருட்டு
 அடியாத காண்கு முருகியின் திருமுருகியின் திருமுருகியின்
 பெருமையின்மென்மை முருகியின் திருமுருகியின் திருமுருகியின்
 தத்துவங்களை அங்கங்கே உருவாக்கித் திருமுருகியின் திருமுருகியின்
 பகவான் செய்த கண்ணியை

அகாவது,

“செய்யாமற் செய்த அதிக்கு அவயகமும்
 வானகமு மாற்ற லிது”

என்று குறளாசிரியர் அருளியதற்கிணங்க

மக்கள் எக்காலத்தும் வழிவழியாய் நறவாய்க்குக்கும்
 பொருட்டும், அப்பகவான்களே பத்தி உண்டாகும் பொருட்டும்,
 ஜைனர்கள் சமவசரணம்மேல் கோவில் நிமித்தம், பகவான்களையே
 மிலை தாம் பிரமுதலானவைகளைப் பிரதிபிம்பம் செய்தித்தம், அந்த
 டோத்தர சகலநாமாச்சாரிகளாலும், அஷ்டவிதாச்சாரிகளாலும்,
 அறிவேதகம் கோத்திரம் தியானம் முதலானவைகளாலும், அந்தகாலக்
 கொட்டுப் பூஜித்து தொழுது வருகின்றார்கள்.

மக்கள் செய்யும் அறிவேதம், அச்சாரி விநாயகமுதலான
 சுவரோப் பகவான் ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. அவர் தீர்மானிக்கத்தக்கது
 பெற்று பதி, தன்னிச்சினம் முதலான பதினெண் சூத்திரங்களி
 லின்றுமீ நிகழினார். இத்தகவலையுடைய பகவான்கள் அச்சாரி
 முதலானவைகள் செய்வதாண்டாள் பகவான்கள் இன்னொரு பெண்
 பது, பின்வரும் சிலாகத்தாலும் அதற்கு எடுத்துக் காட்டியுள்ள
 உதாரணங்களாலும் கங்கு விளங்கும்.

இன்னும் விநாயகமுதலான சாரணம் என்னவெனில்,
 ஆதிபகவான் பகவான்களையே பூஜிப்பதற்குள், அந்த பன்
 னிருகணங்கட்கும் தீர்மானிக்கத்தக்க செய்திகளை விளக்கிக்காட்டும்
 பொருட்டே ஆதிபகவான்களால் ஜைனர்கள் அவருக்கு, சாதாரணம்
 மோத்சவமுதலான பல விநாயகன் கடத்தி அந்தப் பகவான்கள்

சுடி

பிரதிபிம்பத்தை விதி விதிபாக சீ வாகனங்களில் எடுத்துக்கொண்டு
 போய் ஊர்வலம் செய்து கொடுத்தது, பகவான் இல்லற தூறவற தர்மங்களை
 உபதேசம் செய்து பாவனைகளை * ஸ்வாவசானிகள் வேத அப்யயனம்
 புரிந்து வரவும் செய்து வருகின்றார்கள்.

இக்காலத்திலும் கல்வித் தேர்ச்சியும், பல ஆராய்ச்சிகளுமுடையவர்கள் பல ஊர்களுக்கும் சென்று, மக்களுக்கு நன்மை உண்டாகவேண்டுமென்றே எண்ணங்கொண்டு பல நல்லசிறப்பங்களைப் பிரசங்கித்தாவந்தால், அப்பொரியாரின் உருவத்தை, பத்தர்கள் படத்தில் பிரதிருபம் செய்கின்ற அந்த உருவப்படத்திற்குப் பூமலை முதலானவை அணிந்து விழா நடத்தி அதனை பல வீதிகளில் ஊர்வலமாகக் கற்றி வந்து, அவர்கள் செய்த நன்மைகள் எப்போதும் ஜனங்களின் ஞாபகத்திலிருக்கும்படி அவ்வுருவப்படத்தை ஓர்வட்டத்தில் ஸ்காபித்து அவர்கள் சரித்திரங்களையும் எழுதிவைக்கின்றார்கள்.

இவ்வாறு வீணாகளுக்குச் சம்பந்தமாயுள்ள மனிதர்களுக்கு இத்தன்மைமாகச் சிறப்புடன் செய்கின்றபொது "கிண்பினிவீதி விளங்கிய வறிவின் முனைவன்" என்னும் ஆதிபகவானுக்கு (அருகக் கடவுளுக்கு) ஆலயமும், அவற்றில் பிரதிபிம்பமும் செய்கித்து, பூஜையிழா முதலானவைகள் செய்துவருவதை மறுத்துச் சொல்வது ஒவ்வாமை, என்பதுயாவருக்கும் ஔமமறத் தெளிவாகும்.

சிவன் விஷ்ணு முதலானவர்களுக்கு இந்திராதி தேவர்கள் கோவில் நிர்மிதம் செய்தார்க ளென்றும் அக்கோவிலுள் சிவன் விஷ்ணு ஆகியவர்கள் சிறப்பை எய்தி சர்வ தர்ம சேத்திரங்களுக்குச் சென்று மக்களுக்கு தர்மோப தேசஞ் செய்தார்களென்பதற்கு சைவ வைணவ சமயங்களுக்கு சாஸ்திரப் பிரமாணமில்லை.

5 வாகனங்களின்மீது பகவானை எடுப்பித்து விழா செய்வதற்குக் காரணம்: விருஷபநிர்த்தகரர் (ஆதிபகவான்) முதல் மகாவீரர் பரியந்தமுள்ள 24-நிர்த்தகர்களுக்கும் வலதுகால் பாதத்தின் பெருவிரலின் மேல் விருஷபம், யானை, குதிரை, சர்ப்பம், சிம்மம் முதலான (24) வாகனம் அவர்களுக்கு தனித்தனி அமைத்துள்ளன. வென்பது ஹனுமத சாஸ்திரம் அதுகாரணம் பற்றி வாகனங்கள் வேற்றுமையாகும்.

* ஸ்ராவகர்கள் விதிவிதியாக வேத அத்தியணம் செய்வதை இக்காலத்தில் தவறவிட்டிருக்கின்றார்கள். இதற்குக் காரணம் கல்விக்குறைவே.

39

இவ்வாறு சைவ, வைணவ சமயங்களில் பகவானுக்குக் கோவில்கட்டி, விழா நடத்துதற்குச் சாஸ்திரப்பிரமாண மில்லை எனினும், ஹனுமதர் இவற்றைச் செய்துவருவது, பார்த்துத் தாய்களும், வேறுவகையாக சாஸ்திரங்களை விமரிசிப்பதென்பதெனினும் கோவில் கட்டுவது, அதில் தேவை உருவத்தை ஸ்காபித்து உட்கொடுப்பது, அதற்கு விழாக்கள் செய்வது, பிரார்த்தனைகள் செய்துகொடுப்பது என்பன செய்வது முதலியவற்றை நடத்தி வருகின்றார்கள்.

தர்மபூமியின் ஆதிபகவான் ஆதிபகவான் (அருகந்தடயன்) தவிர வேறு கடவுள் இல்லாமையால் மக்கள் யாவரும் அந்த பகவானைப் பூஜித்து வந்தார்கள். பிறகு கல்வித்தேர்ச்சி யுடையவர்களாலும், வித்தியா தேவதைகள் சகாயத்தினாலும் ஹைக்கள் காலதோஷத்தால் சிவன் விஷ்ணு முதலான பல கடவுள்களையும், பல சமயங்களுக்கும் பல சாஸ்திரங்களுக்கும், உண்டுபண்ணிக்கொண்டார்கள்.

இவற்றின் விவரம் இப்புத்தகம் 7-ம் பக்கத்தில் சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளன கண்டு கொள்க.

ஆதிபகவான் அருளிய தர்மங்கள் அநேக பிரிவுகளாக இருந்து வருகின்றன. அந்தத் தர்மங்களில் இருகஸ்தாஸ்தாமத்தை யுடையவர்கள் கைக்கொள்ளவேண்டிய முதல் தர்மம் யாதெனின், பகவானை பூஜை விழாக்கள் தோத்திரம் தியான முதலானவைகளால் வழிபடுவதேயாம்.

இக்காரணம் பற்றியே மக்களைப்பெற்ற நாய் தந்தையர்கள், குழந்தைப் பருவத்திலிருந்தே அப்பிண்டைகளுக்கும் பகவானை வணக்கம் செய்யும் தர்மத்தைக் காட்டும்பொருட்டு, ஆலயத்திலும், விழாக்களிலும் “அப்பா! அநேகபார் சவாமி; கும்பிடு; இநேக நான் கும்பிடுகிறேன் பார்” என்று இரண்டு கைகளையும் கூப்பிட்டுகாட்டுவது முதலான பழக்கங்களைச் செய்துவருகின்றார்கள்.

இரண்டாவது தர்மமாவது; ஜீவன்களிடத்து அருவருடையவராயிருத்தல், ‘தர்மஸ்ய மூலம் தயா’ என்பது ஹை சமயவேதம், அதாவது தர்மத்திற்கு மூலம் அருள்.

மூன்றாவது தர்மம் கொல்லாமையாம்; இதை விளக்கும் பொருட்டே ஹைக்கள், தங்கள் பக்கம் சிறு பிராயத்தில் ஜீவன்களுக்கேதாவது இடர் செய்தால் அவர்களுக்கு நயமாகவும் பயமாகவும், “அப்பா! அதை ஒன்றும் செய்யாதே; அப்படிச் செய்

எ

சூ

வது பாயம்” என்று கொல்லாமை யென்றும் தர்மத்தைப் பேரூத்கும் வழக்கத்தைக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

அறம் பொருள் இன்பமென்றும் முன்பில் அறத்தை நீக்கி மற்ற விஷயில் அதாவது * போகோப போகங்களில் விருப்பமும், பொருள் சம்பாதிக்கும் தொழிலில் ஆசையும் உடையவர்கள் மோக மனையார்கள்.

இதற்கு குறணாசிரியர்,

“மனைசிவழவார் மாண்பய செய்தார் வினைளிழைவார்
வேண்டாப் பொருளு மது”

என்றும் குறணால் விளக்கியுள்ளார்,

இ-ள்: “மனை—தம்மணியான, விழைவார்—இன்ப காரணமாக விரும்பியவர், மாண்பயன்—மாட்சிமை பொருத்திய மோகப்பணை, எய்தார்—அடையாட்டார்கள், (அவர்கள்: வினை-(பொருள் சம்பாதிக்கும்) தொழில், விழைவார் - விரும்புகின்றவராகவும், வேண்டாப்பொருளுள்—விடையற்றபுகையென்று இகழ்வின்ற பொருளும், அத-அத்தம் மையுடையதே,” என்பதாம்.

இதன் கருத்து; மனைவரினை விரும்பியவர். பொருள் சம்பாதிக்கும் தொழிலில் ஆசையுடையவர்; இவர்கள் மோகத்தை யடையார் என்பதாம்.

(இக்குறட்பாவிற் குப் பரிமேலழகர் செய்திருக்கும் உரை பொருத்தாததாம்.)

இதன்படி தாம் மன்றி மற்ற விரண்டாலும் பயனில்லை யென்பது பெறப்படும். ஆகவின், நற்காட்சி, நன்னூனம் நல்லொழுக்கம் ஆகிய 5 விவகார சத்தினத்திரயங்களை அனுஷ்டிக்கும், மனிதர், அருகக் பாமேஷ்டிக்கு அபிஷேகம், அர்ச்சனை, ஆராதனை முதலானவைகளைச் செய்யும் தர்மம் விசேஷமாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. பகவத் அர்ச்சனை செய்யும் பணக்களை,

* போகம் உபபோகமென்பது இப்புத்தகம் 161-ஆம் பக்கத்தில் விளக்கிக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றது இஃன் விவரத்தை ஆவதுக் கண்டுகொள்க.

5 மேல்சொன்ன விவகார சத்தத்திரயம் நிச்சய சத்தத்திரயம் இவைகளைப்பற்றி இரண்டாம்பாகத்தில் மெய்யுணர்வைப்பற்றிய விஷயங்கள் வருமிடத்து கண்டுகொள்க.

“ விதெஹ வாகாஹ வாகாஹ வாகாஹ வாகாஹ
 விதெஹ வாகாஹ வாகாஹ வாகாஹ வாகாஹ *
 திரெஹ வாகாஹ வாகாஹ வாகாஹ வாகாஹ
 விவந்தி வாகாஹ வாகாஹ வாகாஹ வாகாஹ ”

என்றும் விரதஸ்வ ரூபம் 21-ஆம் அலோகம் 7-ஆகின்றது.

இ-ன், ‘அருகக்கடவுளுடைய தாமரைபோன்ற நிவிய பாதங்களுக்குச் செய்யும் அர்ச்சனையினுண்டான புண்ணியத்தினால் (மனிதர்) ரூபநிசயங்களை அடைவார்கள். மறபடியும் மூன்று நேரங்களினுள்ள கைகளை அதுபலித்து 'மோக' லக்ஷிக்கு பிரியமுள்ளவர்களையும் வினக்குவார்கள்’ என்பதாம்.

இதில் கூறியபடி மனிதர், கடவுள்பூஜை, அர்ச்சனை முதலானவைகளைச் செய்யும் புண்ணியத்தினால் மோகத்தை எய்தித் தம் அடைவின்முற்கொள்கையில், ஒருவன், அகவின், வெய், திரி முதலானவைகளைச் சேர்ந்து நியம் ஏற்ற அத்தீபம் பிரகாசிக்கும்; அவ்வாறு பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கும்படித்தில் இருள் சஞ்சாரமிராது ஆனால் தீபத்தின்கீழ் அத்தீபஸ்தம்பத்தின் நிழலால் இருளித்து இருள் நீங்காமலிருக்கும்; அநாதப்போல ஒருவன் கடவுள்பூஜை, அர்ச்சனை, விழாக்கள் முதலானவைகளைச் செய்யும் தர்மத்தினால் புண்ணியகர்மம் மிகுந்திருக்கும், எனினும் * பாபகர்மமும் குறைந்த அளவில் இருந்துகொண்டிருக்கும்; தீபப்பிரகாசம்போல மிகுந்த, புண்ணிய கர்மத்தினால் அவன், மனிதலோகம், தேவலோகம்,

அகமிந்திரலோகம் முதலான விடங்களில் ஜனித்து அகங்களை அது பசித்து, புண்ணிய கர்மமும் பிறத்தற்குக் காரணமா யிருத்தலாலும் நீபத்தின்கீழ் விலகாமலிருக்கும் இருன்போல பாபகர்மமும் தண்ணிவிட்டுப் சிரியாமலிருப்பதாலும், மறுபடியும் மனிதலோகத்தில் அவதரித்து,

“இருள்சே நிருவினையும் சேரா விதைவன்
பொருள்சேர் புசுழ்புரிந்தார் மாட்டு”

என்று குறளாசிரியர் கூறி அருவியதற் கிணங்க இறைவன் (அருகக்கடவுள்) அருளிய நான்குவேதங்களிலுள்ள தத்வப்பொருள்

* பாகல்காய் சசுப்புள்ள பதார்த்தமாக விருப்பினும் அவற்றை உடல் வெல்லம் சேர்த்தால் அச்சுப்பு உடைவுமும் அதிபோல புண்ணிய மிகுதியால் பாபம் குறைவதாம்.

சுஅ

களை யுணர்ந்து அதனால்தரும் கீர்த்தியைப்பொருந்தி மோகாமார்க் கத்தை அதுவழித்து, நல்வினை தீவினைகள் அதாவது புண்ணியக் கர்மம் பாபகர்மம் ஆகியவைகள் நீங்கப்பெற்று மோக மடைவார்கள்.

(ஒருவன் நிச்சய இரத்தினத்திரயத்தை அடைந்து) நான்கு வேதங்களாகிய நீபத்திலுள்ள தந்தவங்களை தியானம் செய்தால் புண்ணிய கர்மங்கள் பாபகர்மங்கள் ஆகியவை அந்த ஆத்மனைவிட்டு நீங்கும். அவ்வாறு நீங்கியவுடன் ஆத்மஜோதி ஞான ஜோதி தேக ஜோதி முதலியவைகளை அவன் அடைந்து, மோக மெய்துவான். இத்தன்மை யுடையவனுக்கு உலகத்தின் கண்ணுள்ள இருளும், இரு சுடர்களா லுண்டாம் பிரகாச முதலானவைகள் இல்லாமல் கெடும். இக் குறட்பாவிற் குப் பரிமேலழகர் செய்திருக்கும் உரை பொருத்த மந்தறாம். மேல்காட்டிய கருத்திற்கிணங்க மேற் கொள்களுடன் இப்புத்தகம் 84-ஆம் பக்கமுதல் 90-ஆம் பக்கம் வரையில் இக்குறட்பாவின் பொருளை விவரித்திருக்கின்றோம்; ஆங்குக் கண்டுக்கொள்க.

மேற்கூறிய தர்மத்தை மனத்திற் குற்றமில்லாமலும், ஆடம் பாயின்றியும் செய்யவேண்டும். இதனையும் குறளாசிரியர்,

“மனத்துக்கண் மாசில னாத லனைத்தற

அருல நீர பிற”

என்னும் குறளால் விளக்கி யிருக்கின்றார்.

இ-து- “தர்மம் செய்பவன் மனத்தின்கண் குற்றமில்லாதவனாகக் கடவன்; அவ்வளவே தர்மமாம்; சொல்லும் வேடமும் ஆசுவாச குணத்தை யுடையவனாவாம்.” என்பதாம்.

“மனம் வாக்கு காயமென்னும் தீரிகரண - சுத்தியோடு தர்மம் செய்யவேண்டும்; ஆலிவில்லாமல் ஆடம்பரமாக வாக்கு காயங்களினால் செய்யும் தர்மம் பயன் தருவதில்லை” என்பது இதன் கருத்து. இனித் திருக்குறள் உரையாசிரியர்களைப்பற்றி சிறிது கூறலாம்.

தருமர் மணக்குடவர் தாமத்தர் நச்சர்
பரிதி பரிமே லழகர் திருமலையர்
மல்லர், கவிப்பெருமான் காளிங்கர் வள்ளுவர் நூற்கு
எல்லைஉரை செய்தார் இவர்.

என்று திருக்குறளுக்கு உரைசெய்தோர் பதினமர் கூறப்பட்டிருக்கின்றார்கள். இவ்வரை யாசிரியர்களில் தருமர் என்பவர் ஐயூர்

சுக்

ராவர். அப்படியிருந்தும் அவர்செய்த உரையுள்ள புத்தகம் ஐயூர்க்கு விடம் கிடைக்கவில்லை. ஆனால் இரண்டு பழைய ஒலிப் பிரதிகள் கிடைத்திருக்கின்றன. அவற்றில் அநேகம் கருத்துக்கள் பரிமேலழகர் கருத்துகளுக்குப் பொருந்திடும், சில பொருந்தாவிடும் முள்ளன.

மேற்கூறிய உரையாசிரியர்கள் பதினமரில் இப்போது பரிமேலழகர், மணக்குடவர் ஆகிய இவ்விருவர் உரைகள் டீட்டுமே அச்சிற் பதிப்பித்து வெளிவந்திருக்கின்றன. இவ்விருவர் உரைகளினால் சிற்சில குறட்பாக்களின் உரைகள் ஒன்றுமே அடிப்படையாவாயும், சில உரைகள் ஒன்றுக்கொன்று விசைப்பட்டு மிருக்கின்றன. அந்விசைகளையும், செய்யுள் விசைகளையும் ஒன்றுக்கொன்று முரண்பட்டு மிருக்கின்றன. ஆசிரியர் ஐயூர்சமயத்திற் கிணைய்வாறு அந்விசைகளையும் அவற்றிற்குரிய குறட்பாக்களையும் இயற்றியதை புறமதத்தினர் தங்களுக்கிசைத்தவாறு மாறுதல் செய்திருக்கிறார்கள்.

மேற்கூறிய ஆசிரியர்களின் உரைகளும் மிக நயமும், விளக்கமும் உள்ளன, எனினும் பதவுரை, கருத்துரை, விசேஷவுரை முதலானவைகளுடன் அமைந்துள்ளதும், ஆங்கில முதலான பல பாஷைகளில்மொழி பெயர்த்து உலகமுழுவதும் உலாவிவருவதும் பரிமேலழகர் உரை ஒன்றேயாகும்.

பரிமேலழகர் திருக்குறள் கடவுள் வாழ்த்தின் தலைப்பில், “சுத்துவ முதலாகிய முக்குறள்களாலே அறமுதல் மூன்றாகிய உறுதிப்பொருளுக்கு அக்குறள்களாலே மூவராகிய முதற்கடவுளோடு சம்பந்தம் உண்டாயிருக்கையால் அம்மூவரையும் வாழ்த்துதல் முறைமையாதலின் இவ்வாழ்த்து அம் மூவருக்கும் பொதுபடச் சொல்லினொன்று அறிசு” என்று கூறியுள்ளார். இப்பணம் கூறும் கருத்துக்கள் மேல்குறித்த ஏட்டுப் பிரதிகளில்லை, இவ்வாறு கூறியிருப்பது பரிமேலழகர் கூற்றாக விருப்பினும் அவர் கருத்து பொருத்த மற்றதாகும்.

திவாகரம், பிங்கல முதலான நிகண்டுகளிலும், இன்னும் பல இலக்கியங்களிலும், திருக்குறள் கடவுள் வணக்கத்திலுள்ள, அறிவன், மலர்மிசை யேடுனன் (பூமிசை நடந்தோன்), அறவாழியந்தனன், யீர்தவித்தான், எண்குணத்தான் என்ற நாமங்கள் அருகர் புத்தர் முதலானவர்களுக்குச் சொல்லியிருக்க, இந்தப்பெயர்கள் பிரம்மா, விஷ்ணு, சிவன் முதலான மூவருக்கும் பொதுபடக்

100

கூறப்பட்டிருக்கின்றன வென்று பரிமேலழகர் சொல்லியிருப்பது முதலான விருக்கின்றது.

ஐங்கமயத்து வடமொழி நூல்களிலுள்ள அருகக்கடவுளின், தம்ம சக்கோதிபன், அருந்த ஞானாதி அஷ்டகுணன் முதலானபெயர்களும், இல்லற துறவறங்களுக்கூரிய ஒழுக்கங்கள் முதலான தத்துவங்களும் திருக்குறளில் நிறைந்திருக்கின்றன.

இன்னும் ஐங்கமயச் செய்யப்பட்ட காலடியார், பழமொழி, அற நெறிச்சாரம், ஏலாதி, சிவபஞ்சமூலம் முதலான நூல்களிலுள்ள கருத்துக்கள் திருக்குறளில் பூர்ணமாக விருக்கின்றன, சீவகசிந்தாமணி, குளாமணி, மேருமந்திர புராணம், திருக்கலம்பகம், திரு நூற்றந்தாதி, அருங்கலச்செப்பு முதலானவைகளிலுள்ள ஐங்கமயக் கோட்பாடுகளும், மந்துமுள்ள நீதிகளும் திருக்குறளில் அமைந்திருக்கின்றன. தமிழ்நிந்த நண்பர்கள் ஐங்கமய வடமொழிநூல்களைக்கற்று அச்சமயக் கோட்பாடுகளையும், கடவுள் பெயர் முதலிய வற்றையும் உணராதிருப்பினும் மேற்கூறியுள்ள நிகண்டு முதலான தமிழ்நூல்களைக் கற்றுணர்ந்தேனும் தெரிந்துகொள் டிருக்கிறார்கள் அப்போர்ப்பட்ட சல்வியாளர்கள் மேல் குறித்த பெயர்கள் அருகர், புத்தர் முதலான கடவுளுக்கு உரியனவென்றும் அதனால் ஆசிரியர் ஐங்கமயத்தினராயேனும். புத்த சமயத்தினராயேனும் இருந்தல் கூடுமென்றும் துணிந்து கூறுகின்றார்கள். அவ்வாறு கூறியிருப்பது மேற்கூறிய பண்டிதர்களின் அடிப்பிராயங்களால் விளங்கும் இன்னும் பழய நூல்களாகிய சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை முதலான இலக்கியங்களிலும் அருகர், புத்தர் இவர்களுக்கு மலர்மிசை நடந்தோன், அறவாழியந்தனன், எண்குணத்தான் என்கிற நாமங்கள் கூறப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம்.

அப்படியிருக்கப் பரிமேலழகர், திருக்குறளாசிரியர் இந்து சமயக்கடவுளராகிய மூவருக்கும் அப்பெயர்களைப் பொதுப்படக் கூறினாரென்பது சிந்தனும் பொருத்த மற்றதாகும். இவர் நிகண்டு, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை சீவகசிந்தாமணி முதலான பல இலக்கியங்களை ஆதரிக்கிறபோதும். இவர் சைவ வைணவ சமயங்களின் பற்று மிகவு முடையவராய் அந்தச் சமயங்கட் கிணையும்படி உரையும் செய்துள்ளார். இவரியற்றிய உரைகள் அநேக குறட்பாக்களுக்குப், பொருத்தாமலும், சில குறட்பாக்களுக்குப் பொருத்தமாயும், இருப்பதாலும், சில செய்யுட்களுக்கு வலிந்து பொருள்

கூறி யிருப்பதாலும், சில உரைகளை முன்னுக்குப்பின் மாணாக வகுத்திருப்பதனாலும் இவர் ஹைகமைய சாஸ்திரங்களை அநியாதவ ரென்பது புலனாகும். இவர் இவ்வாறு பொருத்தவில்லாமலும், வலிந்தும் பொருளுரைத் திருத்திவந்துரென்பது இப்புத்தகத்தில் பல இடங்களில் காட்டப்பட்டிருக்கின்றது. இன்னும் இதன் சாச் பாசுவரும் பாகங்களிலும் வெளிவரும். எனினும் இப்பொருளு குறப்பாளினால் அக்களை விளக்குவார்.

புலா ஹண்ணமைப்பற்றி ஆசிரியர்,

“உண்ணமை புள்ள துயிர்நிலை யுதுண்ப்பா
வண்ணத்தல் செய்யா தளறு”

என்று கூறுகின்றார்.

இதற்குப் பரிமேலழகர், “சிலவகை உயிர்நன் உடம்பி னிடத் தே நிற்றல் மாமிசத்தை உண்ணாமையென்றிற் அறத்தினிடத்தை” என்று பொருள்கூறி விசேட வுரையில், “உண்ணப்படுகிற விலங்கு கள் புசிப்பதனால் குறைந்தபோக மற்றவை பெருகுதலால் உண் ணாமையுள்ளது உயிர்நிலை பென்றார்” என்றும் கூறுகின்றார். இது பொருத்தமன்று. ஏனெனின் உண்ணப்படுகிற விலங்குகள் ஒருவ ராலும் உண்ணப்படாமலே யிருந்தால் அவற்றின் உடம்பில் உயிர் நிலையாக இருக்குமென்று சொல்லுதல் இயலாது; உண்ணப்படாத விலங்குகளின் உயிரும் அவற்றின் உடம்பில் நிலையாகவிருந்து பெருகுமென சொல்வதும் தவறு. உடம்பு நிலையற்றது; உயிர் நிலையாகவுள்ளது. ஆகையால் இவ்வாறு உரைகூறுதல் அசம்பா விதமாகும். ஆதலின்

இந்தக் குறப்பாளின் உண்மைக் கருத்தை விளக்குவார்.

இ - ன்: “உண்-மாயிசத்தை, உண்ணமை-புரியாமையினால், உயிர்- ஆத்மன், சில-பாசம் பரியத்தால் சாஸ்வதமாகவுள்ள மோகத்தில், உள்ளது-(எப்பொழுதும் நிலபெற்ற) இடப்பகாரும், உண்ண (மாயிசத் தைப்) புசிக்க, அளறு - (அவ்வா விழுவெய் கிடுகாதமென்றும் நகக, அண்ணத்தல் செய்யாது-பின் உயிழ்தற்கு வாய் திறவாது.” என்பதாம்.

ஈ சிடுகாதமென்றும் நககம் ஏழாவது நககத்தின் சிழ் உள்ளது. இதிலுள்ள ஜீவன்கள் உச்சரப்பினி, அவசரப்பினி, அர்த்தசார்த்தம் சென்றிறகு சில ஜீவன்கள் மண்ணுவென்சன் சிழ்க்கு, யோர், பட்டை, தவிர, முதலானவைகளில் உற்பத்தியாகும். இது காரணம்பற்றி ஆசிரியர் நககம் உயிழ்தற்கு வாய்திறவாது என்று உயிர்நார்.

இன்னும்,

“அறநிலை பாபமே தர்மம் அதர்மம் பிராணிகளும் வநம்
அறப்போ அந்தாகதி பிராப்தல் அத்தர்மா பராஸ்வதம் அகம்.”

என்று தர்மசாரம் என்னும் கிரந்தத்தில் கூறுகின்றது,

இ-ன்: “கொல்லாமையே உத்தமமான தர்மம், பிராணிகளைக்கொலை செய்வது அதர்மம். அதர்மம் நககத்தியை யடைவிக்கும். சத்தர்மம்

சால்வதமாகவுள்ள (மோஷ) கத்தகத்தரும்¹) என்பதாம். இந்த கிரேக்கர்த்தா கொல்லாமை மோஷத்தையும் கொலை கரகத்தையும் அடைவிக்கும் என்று கூறியதற்கிணங்க குமாரசிரியர் புலாதுண்ணுமை மோஷத்தையும், மாமிசத்தை உண்பது கரகத்தையும், அடைவிக்கு மென்றும் கூறியுள்ளார். ஆதலால் குமாரசிரியர் கருத்தும் ஓஷ் ஸ்லோகத்தின் கருத்தும் ஒக்கும் என்றிதே.

மேல்கூறிய குறப்பாவின் உரை மாறுபட்டிருப்பதுபோல இன்னும் பலவிடங்களில் பொருந்தாவுரைகளை வருத்திருப்பதால் ஐஹசமய சித்தாந்தங்களின் உட்கருத்துங்கள், ஆதித்தன் மேகங்களாலும், தோதுவினாலும் மறைக்கப்பட்டுப் பிரகாசம் குன்று தல்போல திருக்குறளில் உள்ள ஐஹசமய சித்தாந்தங்களாகிய உண்மைக் கருத்துக்களை மறைக்கி இருக்கிறது. இதனால் பெரிய பெரிய பண்டிதர்கள் மனமிறுத்தும் ஆசிரியர் சமயத்தைப்பற்றியும் திருக்குறள்பற்றியும் பலவித சர்வீதங்களும் உண்டாய் விட்டன. இச் சந்தேகம் இந்தபாகத்திலேயே நிவர்த்தியாகும். இனிவரும் பாகங்களைப் படிப்பதனாலும் நிவர்த்தியாகும். ஐஹசமய வடமொழி, தென்மொழி நூல்களை நன்குக் கற்றுணர்ந்த கல்வியாளர் திருக்குறளுக்கு வேறு உரைசெய்தால் இலை மறைகாய்போல மறைத்து விட்கும் ஐஹசமய சித்தாந்தங்களாகிய அரியபெரிய விஷயங்களெல்லாம் வெள்ளிடை மலைபோல விளங்கும்.

இன்னும் தமிழறிந்த கல்விமான்கள் சிலர், ஐஹசமயத்தின் மீது துவேஷமும், பொறாமைமுமுதலையவர்களாய்த் தாம் அச்சிற் பதித்த தொல்காப்பியம் முதலான, சில நூல்களில் நூல்களின் தலைப்பிலுள்ள அருகக்கடவுள் வாழ்த்தை விலக்கியும், சில நூல்களில் அருகக்கடவுள் வாழ்த்தை நீக்கி விநாயகர்வணக்கம் அண்மைத் தும், செய்யுட்களைத் திருத்தியும், பண்டிய செய்யுட்களை நீக்கித் தாம் புதியனவாகச் செய்யுட்களையெய்து செந்தாமர உண்மைக் கருத்துக் களுக்கு மாறுதலான உரைகளைச் செய்தும், நால் இயற்றிய ஆசிரியர் உரையாசிரியர் ஆகியவர்களின் சமயமுதலானவைகளைச் சொல்

௫௩.

லாமலும் அநேக மாறுபாடுகளைச் செய்திருக்கின்றார்கள். இம்மாதிரி செய்துள்ளவற்றில் திருக்குறளும் ஒன்றாகும்.

இதற்குக்காரணம் சில வருஷங்களாகத் தென்தேசத்தில் ஐஹசர்களின் ஜனப்பெருக்கமும், செல்வச் செழிப்பும், கல்வி மேன்மை யும் குறைந்ததுவேயாகும். ஐஹசர்கள் இந்தன்மை எய்தியதைக் கண்டு தமிழறிந்த பெரியார்,

“தொல்லா விரதம் பூண்ட நலத்தோர்
அறிவா னிறைந்த வறமான் புடைசெயர்
தமிழின் தருமை தனியா யுணர்ந்தோர்
கருகிநூற் காவியம் கழறும் பெரியோர்
கால சதியாற் கடைநிலைப் படுவோர்
தம்வயப் படுவது சமண காலம்”

என்றும் கூறியிருக்கின்றார்.

ஆதலின் இந்த நிலைமையை அடைந்த ஐஜர்கள், தங்கள் மூன் றோர்களால் செய்திருக்கும் சாஸ்திரங்களின் அருமை பெருமை களை அறிபாமலும், அவற்றை அச்சிற் பதிப்பித்து வெளிப்படுத்தாமலு மிருந்து வருவதனாலேயே பிரதர் பலவாறு திருத்தம் செய்திருக்கிறார்கள். அப்படி அவர்கள் செய்திருக்கும் அடித்தொழில்

லா மெழுதப்புகின் அவைகள் மிக விரிவெய்தும். ஆகையால் அவர்கள் செய்திருக்கும் புரட்டுக்களில் சிலவற்றைமாத்திரம் இங்கு விவரிக்கின்றோம்.

அமரகோசம் இயற்றியவர் ஐஜர், இதனை அறிவித்த பல் சுவலாகங்கள் விளக்கக்கூடியனவா யிருக்கின்றன. அவற்றுள் “யஸ் யஞ்ஞான தயாஸிந்தேதா” என்ற சுவலாகமொன்றே போதுமான அத்தாட்சியாகும். இப்படியிருந்தும் இந்தச் சுவலாகத்தின் கருத்து விஷ்ணுவைக் குறிக்கும்படி உரை செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அது பொருத்தமன்று என்பது பின்வரும் உரையால் விளங்கும். இது தவிரச் சில பதிப்பாளியர்கள் தம் முகவுரையில் அமரகோசர் புத்த சமயத்தினரென்று எழுதியுள்ளார்கள். அதுவுள் தவறுதலாகும். இன்னும் மேற்கூறியவர்கள் அமரகோசத்தின் தலைப்பில் அருகக்கடவுளுக்கும் ஐஜசமயத்துக்குமுரிய (73) எழுபத்திரண்டு சுவலாகங்களை விளக்கி அச்சிட்டிருக்கின்றனர். மற்றமூன்று வடமொழி தென்மொழி நிகண்டுகளில் ஒவ்வொரு சமயக் கடவுள் பெயர்களும் சொல்லியிருக்க அமரகோசத்தில் மாத்திரம் அருகக்கடவுளின் பெயர்கள், இல்லாமல் புத்தர், பிரம்மா, விஷ்ணு, சிவன் ஆகிய

அ

இச

வர்கள் பெயர்கள். இருப்பதைக்கொண்டே இதன் உண்மைநய நன்றானாந்து கொள்ளலாம். பிராமணர்கள் மதத்துவெறுத்தினும் 6௫-72-சுவலாகங்களை நீக்கியுள்ளாரென்பது அறிநூற்று நிச்சயமாக விளங்கும். அச்சிடப்படாத அமரகோசத்தின் எட்டுச்சுவடியில் 72 - சுவலாகங்கள் இருந்து வருகின்றன.

வடமொழி நிகண்டுகளில் நாமத்தையும் விக்கத்தையும் ஏத நாலுத்தில் தெரிவிக்கக்கூடியது அமரகோசம் என்றும் நிகண்டு ஒன்றுதான். இத்தன்மையுடைய நிகண்டு இயற்றியவர் ஐஜர் என்பதைப்பற்றி நிச்சயிக்கக்கூடிய சுவலாகங்கள் அச்சுபுத்தகத்தில் இருப்பினும் அமரகோசத்தின் சுவலாகங்கள் 73 எட்டுச்சுவடியில் இருந்து வருகின்றன. அவற்றில் அமரகோசம் படிப்பதனால் உள் டாகும் பயனைப்பற்றி சுவலாகம் ஒன்றும் அருகக்கடவுள் வணக்கம் இரண்டு சுவலாகமும் அருகக்கடவுளின் திருநாமங்களைப்பற்றியும் அவர்க்குரிய தர்மச்சங்கீரம், தயாசக்கிரம் ஆகியவைகளைப் பற்றியும், நித்தியப்பெற்ற முனிவர்களைப் பற்றியும், பவன, விஷ்ணு,

'யஸ்யக்ருண தயாசித்தோ' என்னும் பதங்களின் தாத்தபரியம் அரு கக்கடவுளுக்குப் பொருத்தமேயன்றி விஷ்ணுவிற்குப் பொருத்தமாகாத. எவ்வாறெனின் விஷ்ணு தவ்ஹ நித்தக விஷ்டபரிபாலனம் செய்யும்பொரு ட்டு பல இராக்யஸர்களை சம்ஹாரம் செய்திருக்கிறார். அருக்கனனுக்கு சாரதியாக விருத்த தரிசோதனாகி வம்ஸங்களை காசுஞ்செய்வதற்கு உடன்பட்டு மிருத்தரர் என்பத சாஸ்திரப்பிரமாணம். இது காரணத்தி னால் விஷ்ணு தமைய உன்னகரென்று சொல்லப் பொருத்தாத. இந்த ஈலோகத்தின் கருத்தர்கள் விஷ்ணுவிற்குப் பொருத்தாதென்பதை அநி கம் சொல்லவேண்டியதில்லை. தமைய இல்லாதவரென்று குறித்தன்னது ஒன்றே போதமான சான்றாகும்.

இதன் கீழுள்ள ஈலோகங்கள் அவர்க்கவர்க்கின்றீழ் இருத்தல் ிவண்டும்.

ஹாவநாஹூ ஸ்யூக்ச-வந வாஸிதஸூ கூரீராகரஃ ;

ஹரீரஹூ ஸ்யூஹாவந்யூ ஷ்யூரகீஷூர ஜெரகீரகூரீரஃ ;

பொருள் : கவிஞர் தவாரஃ கயூகீதர் ஸ்வீவாஹிநீகூரஃ ;

அனகரஹிகா ஸ்ஹரஹோகா ஹாவந்யூ ஸ்யூரகீஷூரஃ ;

தி க்யூவெராமயு டெவாஸ்யூ தெ டெவ ஸ்ஹவாரிணஃ ;

தெவாஸ்யூ டெவாவாஹிநீஷூரஹி ஷ்யூரகீஷூரஃ ;

௫௩

ஸ்ரீரீரஹ ஹிஹவீதவநி கீஷூரஹூர கீதவநூரீரஃ ;

கீஷூரஹூர ஹீஷூரஹூர ஹீஷூரஹூர ஹீஷூரஹூரஃ ;

ஸவயுஷூர ஹீஷூரஹூரஹூர ஹீஷூரஹூரஹூரஃ ;

வாரீரஹூர ஹீஷூரஹூரஹூர ஹீஷூரஹூரஹூரஃ ;

ஹீஷூரஹூர ஹீஷூரஹூரஹூரஹூரஹூரஃ ;

ஹீஷூரஹூரஹூரஹூரஹூரஹூரஹூரஃ ;

ஹீஷூரஹூரஹூரஹூரஹூரஹூரஹூரஃ ;

ஹீஷூரஹூரஹூரஹூரஹூரஹூரஹூரஃ ;

ஹீஷூரஹூரஹூரஹூரஹூரஹூரஹூரஃ ;

ஹீஷூரஹூரஹூரஹூரஹூரஹூரஹூரஃ ;

ஹீஷூரஹூரஹூரஹூரஹூரஹூரஹூரஃ ;

ஹீஷூரஹூரஹூரஹூரஹூரஹூரஹூரஃ ;

ஹீஷூரஹூரஹூரஹூரஹூரஹூரஹூரஃ ;

ஹீஷூரஹூரஹூரஹூரஹூரஹூரஹூரஃ ;

கடிகாணலுநவாக நெய்குணு பூமிராமுதி ।
வெக்யுரையொநாயகநம் வஸதீஸு கமடாஅபு ॥

இநகலுநனூ ஸரீவ ஸரணம் ஸரீவாதிசா ।
ஸூதி இடநாலுயிகாமு டாவுநகீரீயலம் தயா ॥

ஐமலூராமாநகுஸுஹு திநகலொக விராசீமஹி ।
விஸேஸரீ மமநாகதா ஜீநகிரகா சீமகாஸதி ॥

சூக

சீநவஸ்யுஃ காமயுக ஸூயாகாமயரா ஸவி ।
காமாயாராஃ காமகரா ஸூயாகாம க்ருதிராவி வ ।

வதாடிஸூ சீநகடாஹி ராஜஃ வாராமாவி தாவி வ ।
நாஹிநாஹி ஹிதாடிஸூ சீநகடிஸூ வாராமாஸூயாஃ ॥

ஹாத ஷோபஸோசீந, ராஜஷிடி ஸூதகிரகாரா ।
வ்ருஷாஹிஸூயாத ஸூயாஹிஃ ஸூயாடி வசுஹி ॥

யாமாஹி ஸாவக்ஷாஹி ஷாடிவஸ ஹாதாயிவ ।
சூஹிவதி சூயாஹி ஷாடி ஷாடிஹி ஷாடிஹி ॥

வயீ ஹிஹிஹிஹிஹி வயீ ஹாத ஷாடிஹி ।
யாமாஹி ஷாடிஹிஹி ஷாடிஹி ஷாடிஹி ॥

வசுஹிஹி ஷாடிஹிஹி ஷாடிஹி ஷாடிஹி ।
வயீ ஷாடிஹிஹி ஷாடிஹி ஷாடிஹி ॥

வசுஹிஹி ஷாடிஹிஹி ஷாடிஹி ஷாடிஹி ।
வயீ ஷாடிஹிஹி ஷாடிஹி ஷாடிஹி ॥

ஹாதவயீஹி ஷாடிஹிஹி ஷாடிஹி ஷாடிஹி ।
வயீ ஷாடிஹிஹி ஷாடிஹி ஷாடிஹி ॥

ஷாடிஹிஹி ஷாடிஹிஹி ஷாடிஹி ஷாடிஹி ।
வயீ ஷாடிஹிஹி ஷாடிஹி ஷாடிஹி ॥

ஷாடிஹிஹி ஷாடிஹிஹி ஷாடிஹி ஷாடிஹி ।
வயீ ஷாடிஹிஹி ஷாடிஹி ஷாடிஹி ॥

ஷாடிஹிஹி ஷாடிஹிஹி ஷாடிஹி ஷாடிஹி ।
வயீ ஷாடிஹிஹி ஷாடிஹி ஷாடிஹி ॥

பரணெடுவோடவி ராட்வாயெடு பகை வலாவதிலி யடி |
வாழ்வுட்கெடுபல யகந்தை மவணா வாலவாவிலீ ||

வலாவதீ வ கலீலா வலா வ கலீலாவதீ |
வீலீலீ கடுகவலாவலு காதுடொ ரமவாஹநா ||

புலா கலா சுயரி.கா நிதூர திலுரா காலிலாயதீ |
வலாவ மலாநாபிலீ ஷடவநீ வாரா டெலாவீ ||

கக

பீகம்மொ வதுடீலாகெஸ பகை லிலீலாவிலீயடி |
காலிலாவாலுமலாடி வதுடீலாகெஸ பகையிலீ ||

லிலீலாயகா வ லிலீலா.கூ லிலீலாயதிலுவி லிலீலா |
லாவநாபிலு லிலீலாகாணா ஸூலாடெஹ திகொலீகாடி ||

என்பவைகளே. இதன் கீழ் புத்தரைப்பற்றிய நாமங்களாம்.

இந்த அலோகங்களைக் கண்ணாறும் பண்டிதர்கள் இனி நாம் அச்சிடும் அமரகோச புத்தகத்தில் சேர்த்துச்சிட்டு வெளிப்படுத்து மாறு கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இவ்வாறு செய்வதே முன்னோர்களில் சிலர் மத வைராக்கியத்தால் செய்த பழியை நீக்கியவராயும் அமரகோசத்தின் முழுப்பெருமையையும் உலகுக்கு ஊட்டிய உத்தமாராயும் ஆவார் என்பதில் ஐயமில்லை.

இன்னும், தொல்காப்பியத்தில் “விண்பினீங்கி” என்றிருக்கிற மிருப்பதைக்கொண்டு, ஆசிரியர் இத்துலின் தலைப்பில் அருகக்கடவுள் வணக்கம் செய்திருப்பா ரென்பதும் பிற்காலத்தவர் அதைநீக்கி யிருப்பார்களென்பதும் விளங்குகின்றன. இறைய னாகப்பொருள் ஆசிரியரும் அந்நூலில் அருகக்கடவுள் வாழ்த்துக் கூறியிருக்கக்கூடும். சைவர்கள் அதைநீக்கிவிட்டு அந்நூலை இறைவன் (சிவன்) செய்த நூலென்று சொல்லின்றார்கள். சிலர், திவாகரத்தைப் பற்றி ஆதிதிவாகரம் வேறு, சேந்தன் திவாகரம் வேறென்று கருதுகிறார்கள். அது சரியன்று. சேந்தன் திவாகரம் ஒன்றுதான் வெளியானது; சேந்தனென்னும் இராஜாவின் வேண்டு கோளுக்கிணங்கி திவாகர முனிவர் செய்ததனால் சேந்தன் திவாகரமென்று அத்தற்குப்பெயர் வழங்கலாயிற்று. அதிலுள்ள பல சான்றுகளால் அந்நூலைச் செய்தவர் ஐயநரன்பது நிச்சயிக்கக் கூடும். இதிலும் அருகக்கடவுள் வணக்கம் நீக்கப்பட்டும் விழுபகர் துதி அமைக்கப்பட்டும், சிவன் விஷ்ணு இத்திரன் முதலானவர்களின் பெயர்களின் ஈற்றில் அருகன் பெயர் அமைக்கப்பட்டு மிருக்கின்றன.

பிங்கல நிரண்டைச் செய்தவரும் ஹைகர் என்பது யாவரும் அறிந்ததே. இதிலும் அருகக்கடவுள் துதி நீக்குதல் செய்யப்பட்டும், சிவன், விஷ்ணு, பிரம்மா, இந்திரன், சந்திரன், காளி, கூளி, மூடேதவி முதலானவர்கள் பெயர்களின் கடைசியில் அருகக் கடவுள் பெயர் அமைக்கப்பட்டு மிருக்கின்றன. இன்னும், தர்மார்த்த

கஉ

காமமோகும் சிநாகமமே என்று ஆசிரியர் கூறியிருந்ததைப் பிற் காலத்துச் சைவ மதப்புலவர்கள், “தர்மார்த்தகாம மோகமும் சிவா கமமே” என்று மாற்றியிருக்கின்றார்கள். இன்னும் அதில் சிவன் பெயர் 95-ம், அருகன் பெயர். 1-ம் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அரு கன் பெயர் எத்தனையோ இருக்க ஆசிரியர் இவ்வாறு கூறியிருப் பாரா என்பதை அறிஞர்யோசிக்க வேண்டும். இன்னும் அமரகோசர் திவாகரர், மண்டல புருடர் முதலானவர்கள் சிவனுக்கு என் குணத்தானென்ற பெயரைச் சொல்லவே இல்லை. இவ்வாறு சொல்ல வில்லையென்பது, புலவர்கள் அறிந்ததேயாம். அப்படி யிருக்க பிங்கலத்தில் மாத்திரம் சிவன் பெயர் 95ல் எண்ணுதலானென்றபெயர் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. இது போலிப்புலவர் செயற்கையாகும்.

இன்னும் ரூடாமணி நிகண்டு 12-வது தொகுதியில் மண்டலபுருடர்,

“அறுசம யங்க னென்ப வானரை யாயி கத்தோ
நிறையும்வை சேடி கம்மே துள்ளலோ காயி தந்தான்
சூழிலீழ் மாஞ்ச மென்று குறித்தவை யன்றி நல்ல
செறிபுள வகுடம் புத்தம் நீதியென்றே து மன்றே”

என்று அறுவகைச் சமயங்கள் இன்னவை யென்பதைக் கூறியுள் ளார். சேந்தன் திவாகரம் 12-வது தொகுதியில் இக்கருத்தையே கூறியுள்ளன. இச்செய்யுள் பழைய ஏட்டுப் பிரதிகளிலும் பழைய அச்சுப் புத்தகத்திலுமுள்ளன. இதை ஆறுமுக நாவலர் முதலான மதத்துவேஷிகள் மாற்றி, உட்சமயம் ஆறு என்றும், புறச்சமயமாறு என்றும் புனைந்துரைத்து அவற்றை விளக்கும் பொருட்டு இரண்டு செய்யுட்களைச் சேர்த்திருக்கிறார்கள். அவையாவன:-

“அரியவுட் சமய மாறே யாவன சைவந் தூய்வமே
பெருகுபா சுபநத் தோடு பிறங்குமா விசை மற்றும்
சுருதிய விடு பேறு காட்டுகா ளாமு கந்தான்
மருவிய வாம யிக்க வைவ மென்ன லாமே.”

“அறுபுறச் சமயந் தானே யறையும்லோ காய தம்பின்
உறைதரு பெளந்த மேயா ருதகழீ மாஞ்சு மோடு
குறிபெறு மாயா வாதல் கூறிய பாஞ்ச சாந்தம்
செறிபெறு மிவையே யென்ன நிகழ்த்துவர் தூல்லல் லோசே”
என்பனவாம்.

சங்கநூல்களிலொன்றாகிய ஏலாதியில், “அறுவர் தந்தாலும் அறிந்துணர்வு பற்றி” என்பது கூறப்பட்டிருக்கின்றது. சைவ சமயத்தில் அப்பரும், “ஆரிருளண்டம் வைத்தார் அறுவகைச் சமயம் வைத்தார்” என்றும் கூறியிருக்கின்றார். வைணவசமயத்திலும், “கூறும் சமயங்களாலும் குலைய குலையத்தீத” என்று இரா மாதுஜ நூற்றந்தாதி 46ஆம் செய்யுளடி கூறுகின்றது. இவற்றைக் கொண்டு முற்காலத்திலுள்ள புலவர்கள் அதுசமயங்களே கூறியிருக்கின்றார்களென்பதும், உட்சமயம், புறச்சமயமென அவற்றில் இரண்டுபிரிவுகள் சொல்லவில்லை யென்பதும் புலப்படும். அப்படியிருக்கப் பிற்காலத்திய போலிப்புலவர்கள் மண்டலபுருடர் அதுசமயங்களைப்பற்றி மாத்திரம் சொல்லியிருந்ததைத் திருத்தி, உட்சமய மாறு, புறச்சமயமாறு என அவற்றில் இருபிரிவுகளைக் கூறியுள்ளார்கள். சைவம் யிருதியானதின் பிறகு, உட்சமயம் புறச்சமயமென சுற்பித்திருக்கின்றனர். இன்னும் மண்டலபுருடர்,

“கடையிலா ஞானத் தோடு காட்சியீ ரியமே பின்ப
மிடையறு நாம மின்மை விதித்தகோத் திரக்க ளின்மை
அகடையிலா வாயுயின்மை யந்தராயங்க ளின்மை
உடையவன் யாவன் மற்றிவ் வுலகினுக் கிறைவ னாமே”

என்று அருகக்கடவுளைப்பற்றிக் கூறிய செய்யுளின் நாலாவது அடியில், “உலகினுக் கிறைவனாமே”, என்பதை திருத்தி, “உடையவ னிறைவனென்ன வுரைக்கு மாருகத னாலே” என்று ஷட. நாவலர் மாற்றியிருப்பதற் தவிர சிலனுக்கு என்னுரைத்தா னென்ற பெயரை யுந்ருட்டி அதை விளக்குதற்கு, இரண்டு அசத்தியமுள்ள விருத்தங் களைச் செய்தும் சேர்த்துள்ளார். அவையாவன:—

“இன்னவை யருக. தூலி னிகைக்குமென் குணங்கள் மற்றும்
தன்வயந் தூய தேகந் தருமியல் புணர்வுமேலாப்
பன்னுமுற் துணர்வி னோடு பாசங்க ளியல்பி னீக்கல்
முன்னுபே சருளே மற்றை முடிவிலா வாற்றல் பின்னும்”

“வரம்பிலா” வின்ப மென்றே வாய்த்திடுங் குணங்க ளெட்டும்
தரம்பெறு சைவ நூலிற் சாற்றிய தொகையா மென்ப
திருந்துமிக் குணங்க டானே சேர்த்தவனியாவ னென்னிற்
பொருத்திய வுலக மெல்லாம் புரந்திடுங் கடவு ளாமே”

என்பனவே.

க்ச

“சைவ நூலிற்சாற்றிய தொகையாமென்ப” என்று சொல்லும்பொருட்டே மேலே, “உரைக்கு மாருகத னாலே” என்று மேற்கூறிய செய்யுளடியைத் திருத்தி யிருக்கின்றார்கள்.

இன்னும் இலக்கம், நெல்லிலக்கம், என்சுவடி, பெருங்குழி, சிறுகுழி முதலான கணித நூல்களிலும் இருந்த அருக்கடவுள் வணக்கத்தை விலக்கி, விராயகர் வணக்கச் செய்யுட்களைச் செய்து சேர்த்துள்ளார்கள்.

ஆதிக்காலத்தின் ஆரம்பத்தில் ஆதிபகவான் கலாஞானங்களை வோசத்திற்கு உபதேசிக்க நினைத்து, தம்முடைய இரண்டு பெண் களுக்கும் அக்ஷர, கணித, வியாகரண (இலக்கணம்) சந்தோஷி த்தி, அலங்கார முதலான சாஸ்திரங்களை உபதேசித்ததைக் கொ ண்டு கணதரபாமரிஷிகளாலும், மகாமுனிவர்களாலும் இலக்கண இலக்கிய சாஸ்திரங்கள் செய்யப்பட்டிருப்பது போல கணித (எண் களது) சாஸ்திரங்களிலும் மேல்கூறியுள்ள இலக்கம் முதலாகச்சிறு குழி பரியந்தம் உள்ள நூல்கள் ஜைனசமயத்தில் வாமன முனிவரால் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றில், ஒவ்வொன்றுக்கும் அருக்க டடவுள் வாழ்த்தும், என்சுவடி முப்பது வாய்ப்பாடுகளுக்கும் அலகுநிலைச் செய்யுட்கள் 30ம் செய்திருக்கின்றார். அவைகளில் இலக்கத்தில்,

“முக்குடை யருகன் முதல்வனைப் போற்றிவாழ்
அக்கண லக்கம் அறிந்திடலாமே”

என்றும்,

நெல்லிலக்கத்தில்,

“வல்லதி முக்குடை யான்மல சடிதொழ்
நெல்லணி லக்கமென் னெஞ்சினில் வருமே”

என்றும்,

என்சுவடியில்,

“முத்தணிந்த முக்குடைக்கீழ் மூவாமுதல்வனே
அத்தனையாதி யறவாசே சித்தனே

என்னூலி லாறைந்து வாயுமெனக் கருள்வாய்
இந்நூலை யா னுணர்க வென்று”

என்றும்,

46

பெருகுழியில்,

“பண்ணாவன் கமலஜீதி பசமேட்டி பாதம்போத்தி
எண்ணினற் குழிகள்மாற எழில்பெருங் குழிக்குக்காப்பு
நண்ணவே கணக்காய்தீதாத நானிலத்துள்ள வெல்லாம்
விண்ணாவன் கமலமாது வானிநாமகள் தான்தானே”

என்றும்,

சிறுகுழியில்,

“அருகனை அமலனை அசலனை அடிதொழ்ச்
சிறுகுழி முப்பதும் சிந்தையில் வருமே”

என்றும் கடவுள் வணக்கங்கள் கூறியுள்ளார்.

எண்சுவடியில் முப்பது வாய்ப்பாடுகளுக்கு * அலகுநிலை * பரிவாகம்.

க-வது வாய்ப்பாடு

மல்லிகை யைந்து மலர்ந்த பூக்கொண்ணூறு
கொள்ளுவாரைவர் பறித்து அலகுநிலை. ௫௬௫.

உ-வது வாய்பாடு.

ஆயிரம்பைங்கொரி நூறுகுயிற் கொண்டு
மாயிரஞ் சோலைமரக் தொண்ணூறு
பேறியனாயிற்று பட்டாங் கறிந்து
அலகுநிலை. தாகைய.

௬-வது வாய்பாடு.

ஆயிரம்பயாளை எழுநூறு கூன்பகழி
பாயும் பகடென்பத்தைந்து அலகுநிலை. தளையுடு.

ஈ-வது வாய்பாடு.

இருவரே மூவர்க் கினி தமர்ந்தாட்டி.
விருநால்விளக்கினு முண்டாக்குவாரே அலகுநிலை. உதகூயுடு.

ஐ-வது வாய்பாடு.

இருகயத்தா டொன்பதின்மர் செங்கழுநீர்ப் போதோ
டெழுமலரைம்பாற் காட்டுது மென்பார் அலகுநிலை. உதகூளடு.

¶ அலகு நிலை எண்ணின் நிலைமை. • பரிவாகம் பெருக்கு

க்க

க-வது வாய்பாடு.

முக்குள மாடுவார் கைந்நூற்றுந் தக்க.
தெழுமலர் தக்கதாந் தக்க நூடைத்து அலகுநிலை. ஈதகூளாஎய.

எ-வது வாய்பாடு.

நால்வரொருநெறி போயினாரே யறுவ
ரைந்நூறும் புக்காரகத்து அலகுநிலை. சதகூயுடு.

அ-வது வாய்பாடு.

நாநில மாடத் தெழுபது காலாள்
நூங்காரதுவர் தோழியே கேள் நீ அலகுநிலை. சதகூளையுடு.

ஊ-வது வாய்பாடு.

ஐந்துடன் மாட்டி யாறைந்து விளக்கின்
ஐழம்பது தும்பி முன்னூத லைவ் தும்பி
சென்றறியும் பூவைச் செறிந்து
அலகுநிலை. ௫௬௬௬.

ஐ-வது வாய்பாடு.

கோடிமடவார்தங் குன்றுபோன் மாளிகை மேற்
பாடப் பயிலுமிடம் பன்னொருநூ றாயிரமாஞ் சேடியர்க
கூம்பற் றென்பதிலையிரத்துத் தொளாயிரத்தைம்பதே யாகும்
அலகுநிலை-ஒரு கோடியே யிக-லகூத்து ௫௬௬௬௬.

ஷத. முந்திரி வாய்பாடு.

மலர்பதத்துப் போதெட்டு வானரையு மாக-
 விலை நான்கே கொம்பிரண்டே வேரொன்றே வேரின்
 முதலொன்றே முந்திரி வாய்க்கு,
 அல்குநிலை. யிசு நா லும்மா சயிஷு.

டு. அரைக்காணி வாய்பாடு.

ஆறைத்துபூவி னாகத்தியனா. சேழ். கோட்டைக்
 காலென் நெழிலார் கவிநான்கெனுக் கவியின்
 பூவொன்றே பூவிலையு மொன்று
 அல்குநிலை. கூளவ நா லும்மா காணி அரைக்காணி.

௬௭

து. காணி வாய்பாடு.

எழுபதின்மர் னன்னியர்கள் நான்கா மலைச்சார்
 முலை குனிப்பார் முக்கண்ணார் மூன்றையும் பாடுவரே
 தின்றெறநியுங் கோல்மூன்று
 அல்குநிலை. எய்சமுக்காலேமுணுவிசம்.

சு. அரைவீசம் வாய்பாடு.

றுற்றுவர் நால்வேதமோத மற்றென்பதின்மர்
 வேட்டாரே முக்கா லகந்திருக்க நீர்கொண்டு
 வேற்றரைக்கால் வாய்பூசா தின்று
 அல்குநிலை ஈசயிசுமுக்காலே அரைக்கால்.

சு. முக்காணி வாய்பாடு.

நாலைப்பதனை யிருபத்து நால்வர்க்கு
 நீரோடு முக்கால் கொடுத்தாரே மாவோடு
 காணிகடை தின்ற தொன்று
 அல்குநிலை. உாஉசமுங்காலேவிசம்.

ப. ஒருமா வாய்பாடு.

குஞ்சரர் தாமிரண்டு தொண்ணூற்றேறே நாமம்
 நெறன்பதின்மர் கால்காப்பச் செல்வரே மூன்றையும்
 வந்துதொழுது அல்குநிலை. உாகயிசுமுக்கால்.

ப. வீசம் வாய்பாடு.

முப்புரி னான்மார்ப ரெழுபதின்மர் நால்வேதக்
 தர்க்கால் இருகாலிற் கொள்வரே முப்பொழுது
 மூன்றையும் வந்து தொழுது
 அல்குநிலை. கூளயிசுமுணுவிசம்.

இரண்டுமா வாய்பாடு.

ஐங்கயத்துக் தொண்ணூறு செங்கழுநீ ரொன்பதின்மர்
 கொள்வாரிருகாற்பறிந்து அல்குநிலை. ஞாகயிசு.

ஊ. அரைக்கால் வாய்பாடு.

வினக்கேயெழுவர் வரிவினக்கே கைகூப்பி
 நால்வரிநந்து வினையாடாமற் நெறன்பதின்மர்

காலிற் சத்திராய் வருவதே மாலிரண்டும்
காணிரண்டும் கண்டறிந்தொன்று அலகுநிலை. எாசய்கவவறு.

கஅ

மூன்றுமா வாய்பாடு.

எண்ணுற்றுத் தொண்ணூறு பூமலர்கொண்டொன்பதுநின்பர்
விண்ணுளார் முக்குடைக்கீழ் யீர னடிதொழுவார்
நண்ணுவார் காலால் நடந்து
அலகுநிலை. அகாகயகவ.

ந1- மூன்று வீசம் வாய்பாடு.

கொக்கொன்று தூற்றுவர் ஏறினார் மந்ததன்சீழ்
நாலைந்து நான்குமே ஆயிசியம் பூவிசிய
மாகாணியாதி விடும் அலகுநிலை. தாஉயசபஜ.

நாலும்மா வாய்பாடு.

குளமொன்று நீர்போ மடையொன்றதன்சீழ்
நிலமளந்தார் தொண்ணூற்றீற ரோமற்றொன்பதின்மர்
ஆத்தன் கடைநெறி காட்சியவர் அலகுநிலை. தாகாகயக.

வ. கால் வாய்பாடு.

ஆயவளை நல்லா னொருத்தி யவளுக்குக் தோழிமார்
நால்வர் தொடுத்த பூத்தொண்ணூறு நாலிரண்டே

கொள்ளுமார் தலையளவே பூசுமாஞ் சாந்துக்கு
முக்கால்நிலை அலகுநிலை. தகசாகயஅமுக்கால்.

2. அரை வாய்வாடு.

இரண்டுபூத்தொண்ணூறு சாக்காடு பூண்ட மலர்ப்
பண்டக் தொண்ணூறு செய்ததே கூலியாம்

அமர்ந்ததாம் ஏழரை வாய்க்கு
அலகுநிலை. உதகாகாகயஎ9.

முக்கால் வாய்பாடு.

நால்வர் கணிகையர் நான்மாடக் கூடலிற்
தேரொன்பதேறித் தெருவே கடாவேறி

ஆறாவ தொன்று விலக்கினன் சாலெதிரே
காலொன்று கை கொண்டதொன்று அலகுநிலை. சதசாகாகயகவ.

உ. நாழி வாய்பாடு.

அறுபத் திரண்டாருக் தாமரைப் பூவிற்
குறுகலி யைய்குதுணி முக்காழி பென்பதே
மறுவறு காட்சியவர் அலகுநிலை கஉஉளதவகஉ.

* ஊட சேவுடு வாய்பாடு.

நெல்விலை வேண்டி நிறைந்தமரக்காவி
 லல்லதொரு நாழியது வாய்க்கு சொல்லரிய
 வாயினால் மாறிவரும் பொருள்தன்னை
 ஒருமா விரைச்செவுடென்றேது
 அலகுநிலை சளதறுடுவழக்காலரைக்கால்.

க. குறணி வாய்பாடு.

நான்குதயத் தொண்ணூற்றேரேமம் நென்பதின்மர்
 ஆன்றவெழுதுணி பொற்சின்னங் கொள்வரே
 முத்தூணி நடப்பதிலில் அலகுநிலை. சாகையகளைமுருதுணி.

த. தூணி வாய்பாடு.

ஒன்று பலாப்பழம் ஒன்பது வாழைக்காய்
 நல்ல சிறுகழங்கோ டொன்பது வர்க்கத்து
 சிங்காரக் கூடியாமற் நெண்கலனை தூணியாங்
 குன்றாமற் கொள்வர் பெயின் அலகுநிலை. தக்காகையின்த.

சா. கலம் வாய்பாடு.

முக்கலம் பூரிநெல் முதுரைவாய்க் காணுங்காண்
 அக்குளத்து நீர்மோரைங்குதுணி நானுழி
 சிக்கென வந்தவர் நான்கவடா மென்பரே
 தக்கதுணர்ந்தவர்தாம். அலகுநிலை. நளதவசவசஜூட.

சதுர வாய்பாடு.

தாமிரு தூது தகையாப்பூத்தோ ரெழுமர் விருவல்லி
 யிருமுன்றே முக்காலாக் தாமரைக
 ளாடுத்துறை யருகே சேர்ந்தாரே
 நீருமொரு பூவை நிறைத்து

சதுரத்தை நாற்றித்துத் தான்வேண்டும் வாயால்
 எதிரா மொழிந்த பொருளை—அதிராதே
 முந்திரிவாயிற் சுழிப்பனவுள் காணுமே
 இந்த வசலப் பிறப்பு.

ஒதிய வாயி லொருவாய்க் தொகைதன்னை
 ஆறினால் மாறி யமைந்த—பொருள்தன்னை
 அஞ்சினால் லாய டபுன்களைத் தோன்றுமே
 இந்த வலகு நிலை.

என்பவைகளே.

* இந்த செவுடு வாய்பாடு, பாழி வாய்பாட்டுக்கு முன்பிருத்தல்வேண்டும்.

இத்தன்மையாக வாழ்க்கையாளர் என்னும் ஹைமுனிவரால் இயற்றிய பழைய ஹைப்பிரதிகளில் இலக்கமுதல் சிறுகுழி பரியத்தம் உள்ள நூல்களில் அருகக்கடவுள் காப்புச் செய்யுட்களும், என் சுவடி முப்பது வாய்பாடுகளில் அலகுநிலைகளும் அமைந்துள்ளன. இவற்றிற்குப் பெரும்பான்மையும் பொருத்தமாக நிரூபித்த இரத்தினமுதலியார் அவர்களது சென்னை கலைஞான முத்திராகார சாஸ்திரத்தில் பதிப்பித்துள்ள எண்குவடி பழைய அச்சுப்பத்தகத்தில் காப்புச் செய்யுள்மாத்திரம் விநாயகக்கடவுளைக் குறித்ததாக அலகுநிலைகள் 30-ம் ஹைமுனிவரால் இயற்றப்பட்டனவாகவு மிருக்கின்றன. அந்தப் புத்தகம் இப்போது என்னிடமிருக்கின்றது. அதை நண்பர்கள் கேட்கும் பரிசீலனா. இவ்வாறு எண்குவடியில் எங்கள் பெரியார், “ஆதர்த்தவாயு மெனக்கருள்வாய்” என்று கூறியதற் கிணங்க, இக்காலத்தில் அச்செய்யுளை மாற்றிய போலிப்புலவரும், “என் முப்பது வாயுமென் சித்தத்தே நிற்கும்” என்று கூறியிட்டுள்ளார். ஆனால் அவர்களால் அவ்வாறு மாற்றப்பட்டு இப்போது வழங்கும் எண்குவடியில் முப்பது வாய்பாடுகளில்லை. ஒருமா, இரண்டொரு, மூன்றுமா, நான்கு, ஐந்து, கலமுதலான வாய்பாடுகள் சேர்த்தால் மாத்திரம் முப்பது வாய்பாடுகளாகும். ஆதலின் அவர்கள் முப்பது வாய்பாடு என்று பாடியது பொருத்தமற்றது. எங்கள் ஆசிரியர், “பழையனகழிதலும் புதியன புருதலும் வழுவல காலவகையினுனை” என்று கூறியிருப்பதற்கேற்றபடி அவர்கள் புதியன புருதலாகச் சிலவாம் பாட்டுகள் தள்ளப்பட்டன என்று சமாதானம் கூறலாம். அப்படி யிருந்தாலும் லக்கமுதல் சிறுகுழி பரியத்தம் உள்ள ஹைமுனிவரின் அருகக்கடவுள் வணக்கத்தை நீக்கிச் சைவசமயத்திற்குரிய விநாயகர் வணக்கத்தைக் கூறியதற்கு என்ன நியாயமிருக்கின்றது? இதையும் அவர்கள், “பழையனகழிதலும் புதியனபுருதலும் வழுவல” என்ற நியாயத்தைக் கொண்டு செய்தனரா? இவ்வாறு சமயத்தைப் புரட்டுதற்குமா அச்சுருத்தி நன்கு ஆராய்ந்தால் அவர்கள் துர்எண்ணத்தினாலேயே சமயத்தைப் புரட்டியிருக்கிறார்களென்பது வெளியாகும்.

இன்னும் சிலப்பதிகார முதலான சில நூல்களில் பல மாறுதல்கள் இருக்கின்றன. அவற்றை இங்கேமுதின் இவ்வாறு மிகவெவ்வித மெனவிடுத்தனம். இவ்வாறு நூற்புரட்டுச் செய்வதால் பல தீமைகளூண்டாகும்.

என்க

ஒருசமய சாஸ்திரங்களைப் புரட்டவேறு சமயசார்பாக பல மாறுபாடுகள் செய்துவார் அடையும் பயனை மேற்குந்தர புராணத்தில்,

“பரமநூல் பழித்தல் மாய்த்த விடையுறல் பிழைக்க வேதல்
 குரவர்மா ருதல் சுருதல் கொண்டுழி கர்த்தம் தீநூன்
 மருவுதல் துவர்க ணுண்டின் ஞான மாச்சரிய முற்றும்
 பெருகிலா வரண ஞானக் காட்சியைப் பிணிக்கு மிக்கே”

என்று 1330 ஆம் கவி கூறுகின்றது.

இ - ன்: “அஷ்டாதவ 14) தோஷாதிரண அருகப்பாமேல்வா
 னுல் சொல்லப்பட்ட கணதாரதி பரமாகமங்களை நிதிப்பதம், காசு
 செய்தலும், விக்கம் பண்ணுவதம், அவற்றின் கருத்துக்களை மாறுபா
 டாகச் சொல்லுவதம், ஆசாரிய உபாத்தியாய ஸ்ருதருக்கள்மார்களை
 மாறுபாடாகச் சொல்லுவதம், ஆகமத்தை வைத்துக்கொண்டிருந்தும் அத
 னைப் பிறருக்குக்காட்டி உபகாரம் செய்யாமல் மறைத்து விடுவதம், பித்
 தியா (பொய்) சாஸ்திரங்களை உண்மைச் சாஸ்திரங்களோடு கலத்தலும்,
 குரோத மான மாயா லோபங்களென்னும் கார்த்தினால் சம்மியக்குரணத்
 தின்மேல் பகையாவதம் ஆகிய இவைகள்யாவும் ஒருவனிடத்தே விருத்தி
 யடையுமாகுல் அதனாலே ஞானவாணிய தர்ஸனவாணிய கர்மங்கள் மிகு
 தியாக வடைந்த ஆத்மனிடத்தில் பத்திக்கும்” என்பதாம்.

ஆகையால் மேல்கூறியவைகளை கல்விமான்கள் யாவரும் உண
 ர்ந்து ன்ணுகரர்களா வியற்றியுள்ள நூல்களில் யாதொரு மாறுபாடும்
 செய்யாமல் அவற்றை அச்சித்தபித்து வெளியிடும்படி அறிவிந
 யத்துடன் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

அருந்தமிழ் அறிந்த நண்பர்களே! மேற்கூறிய மாறுபாடுகளை நீக்
 கும்பொருட்டும் அநேக பண்டிதர்கள் திருக்குறள் ஆசிரியர் சமயத்
 தினது உண்மையை உணராமல் அவ்விஷயத்தில் கொண்டிருக்கும்
 யீயத்தினை நிவர்த்தி செய்யும் பொருட்டும், புறமதத்தினரும் ன்ணுகமத
 தத்துவங்களை நன்கு உணரும் பொருட்டும், சாமானியப் படிப்பாளி
 களும் திருக்குறளின் உண்மைக் கருத்துக்களை நன்கு அறியும்
 பொருட்டும் இந்நூலை எழுதி வெளிப்படுத்த நான் முன்வந்தேன்.
 இதில் பொருத்தமில்லாத பரிமேலழகர் உரைகளில் மாறுபட்
 டிருந்த சில குறட்பாக்களைத் திருத்தியும், அவற்றிற்கையகந்த வட
 மொழிமேற்கோள் சுலோகங்களை உரையுடன் விவரித்தும், தென்

எஉ

மொழி மேற்கோள் செய்யுட்களைச் சிற்சில விடங்களில் உரையுடன்
 எடுத்துக் காட்டியிருக்கின்றேன்.

ஐந் சமயத்தின் காலம், அருகக்கடவுள் சிறப்பு அவரால்
 அருளிய இல்லற துறவு தத்துவங்கள் திருக்குறள் முதலியவற்றைப்
 பற்றியும் ஐந்நூல்நாதர் பலர் பலவாறு சொல்லிக்கொண்டிருக்
 கும் அபிப்பிராய பேதங்கள் நீங்கி, மேல்சொன்ன விஷயங்களின்
 உண்மைகளை அறியும் பொருட்டும் திருக்குறள் ஐந்நூல் சமய தமிழ்
 வேதமென்பதைச் சில குறட்பாக்களால் உறுதிப்படுத்தியும், ஐந்நூ
 சமய காலமுதலான பலவிஷயங்களைச் சுருக்கமாக இப்புத்தகத்தில்
 விளக்கியு மிருக்கின்றேன்.

இந்துஸ் பூர்த்திபெறச் சுமார் 700-800, பக்கங்களுக்கு மேலாகுமா தலாலும், நூல்முழுதும் முடியக்காலம் நீடிக்குமா தலாலும், நான் திருக்குறள் ஆராய்ச்சிசெய்து இதை எழுதிவருவதையும், அச்சிற்றிப்பித்திப் பிரசுரஞ்செய்ய விரும்புபதையும் அறிந்த சில ஐயங்களும், ஐயநல்லாத சில நண்பர்களும் இந்த ஆராய்ச்சி நூலைப்பார்ச்சு விரும்பமுற்று சீக்கிரம் வெளிநிறிம்படிவந்துவந்தியதாலும் இப்போது முடிந்தவகையில் இதனை முதல் பாகமாக வெளிப்படுத்தி யுள்ளேன்.

திருக்குறள் ஆராய்ச்சியின் நிமித்தம் நான் வடமொழி தென் மொழி நூல்களை ஆராய்ச்சிசெய்து வரும்போது தொல்காப்பியம் இயற்றிய ஆசிரியர் ஐயநரன்பது விளக்கமாகத் தெரியவந்ததனாலும் இறையனாரகப்பொருள் ஆசிரியரும் ஐயநரன்பது அவ்வளவிலுள்ள சிலகருத்துக்களால் தெரியவந்ததனாலும் அவற்றையும் இப்புத்தகத்தில் விளக்கக்காட்டி யிருக்கின்றேன்.

நான் இந்துவை இயற்றிக் தொடங்கியபோது செய்யாறுத் தாலுகா, திருப்பறம்பூர்க் கிராமத்தில் உள்ள ஸ்ரீபுஷ்பகாதஸ்வாமி ஜினாலயத்தின்கண், ஸ்வஸ்திஸ்ரீ தர்மசாகாஸ்வாமியா சுவர்களால் ஏற்படுத்தப் பட்டிருக்கும் புத்தகசாலையில் (லைப்ரரி யில்) திருக்குறளாசிரியர் இயற்றிய பராபரத்தாய மென்னும் பஞ்சாஸ்திகாயம், ப்ரவணசாரம், சமயசாரம், சயனசாரம், பத்மநந்திபச்சீசில் ஆகிய நூல்களும், பலமுனிவர்களால் செய்யப்பட்ட வடமொழி நூல்களும் கிடைத்தன. இவை திருக்குறள் ஆராய்ச்சிக்கு மிகவும் உதவியாக விருந்தன. தென்மொழியிலுள்ள நூல்களில் அச்சிட்ட

என.

நூல்கள் இரண்டு மூன்றே டெடி. லைப்ரரியில் கிடைத்தன. இந் நூல்களை எனக்கு லைப்ரரியிலிருந்து அடிக்கடி உதவிய டெடி. லைப்ரரியின் காரியதரிசி திரு. T. S. ஸ்ரீபால் ஜெயின் அவர்கள் நன்றியை மறவேன். லைப்ரரியில் கிடைத்தததவிர டெடி. ஆராய்ச்சிக்கு வேண்டிய மற்ற நூல்கள் பலவற்றைக் கிரயத்திற்கு வாங்கி ஆராய்ச்சி செய்தேன். இன்னும் மேல்படி. லைப்ரரியில் நாகசரம் கன்னட அக்ஷரங்களில் இந்நி, சம்ஸ்கிருதம், கன்னடம், முதலான பாஷைகளில் அநேக சாஸ்திரங்களிருந்தன எனினும் அவைகள் எனக்குவிளங்காமை யால் அந்நூல்களிலுள்ள விஷயங்களையும் வேறுசில விஷயங்களையும் நேரிலும், தபால் மூலமாகவும் விளக்கி உதவி புரிந்தவர்கள், வந்தவாசி தாலுகா கனப்புலியூர் கிராமம் ஸ்வஸ்திஸ்ரீ. பிரம்மசரிய சுவாமியாசுவர்கள், டெடி. தாலுகா வெண்குணம் கிராமம் ஸ்ரீமகம்மேரு செல்வராஸு சாஸ்திரியார், ஜாகிர் ஆரணி ஜவுளிவந்தகம் ஸ்ரீமான். வக்பால நயினார், செய்யாறு தாலுகா நாவல்கிராமம் மா-ா-ஸ்ரீ, பத்திரபாகு சாஸ்திரியார்,

முதலியவர்களே. இவர்கள் செய்தவகுதவிகளை யான் எழுபிறப்பிலும் மறவாமல் இவர்களிடம் நன்றிபாராட்டுங் கடமை பெரிது முடையேன்.

நான் இந்நூலை எழுதுங்காலத்தில் சென்னை பிரஸிடென்சி கலாசாலைத் தத்துவபோதகாரியார் ஸ்ரீமான். அ. சக்கீரவர்த்தியாரார் எம். எ. ஐ. இ. யல். அவர்கள் மேருமந்தர புராணத்தை அச்சிற் பதிப்பித்து பிரசித்தம் செய்திருந்தார்கள். குறளில் சொல்லப்பட்ட தத்துவங்களுக்குச் சரியான உதாரணங்கள் அந்த மேருமந்தர புராணத்தில் அமைந்திருந்தன; நான் அவற்றைப்பார்த்து மனம்கீழ்ச்செயுடையவனாய் அவைகளை யெல்லாமெடுத்து இந்நூலில் உள்ள பல விஷயங்களுக்கு ஆதாரங்களாகக் காட்டியுள்ளேன். இன்னும் குறள்கருத்திற்கியைந்த கருத்துள்ள பல செய்யுட்கள் அம் மேருமந்தர புராணத்தில் கிடைத்தன. அவைகளும் இந்நூலில் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன.

எச

மேற்கூறிய பெரியார் இந்த மேருமந்தர புராணத்திற்குத் தக்க உரையாரியரைக் கொண்டு உரை பெழுதுவித்தும் வெளியிட்டிருக்கின்றார். அய்யுரை னைநர்களுக்கும் மறையர்க்கும் பெருந்தனப்புதையல் கண்டெடுத்ததுபோலாம்.

இன்னும் சீவகசிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், உதையணன் பெருங்கதை முதலான னைநூல்களும் என் ஆராய்ச்சிக்குப் பேருதவிப்பின்தன. இவற்றை அச்சிட்டு வெளிப்படுத்திய ஸ்ரீமான். உ. வே. சாமியாநாதையர் அவர்கள் செய்த நன்றி னைநர்களால் எப்போதும் மறக்கற்பாலதன்று.

இன்னும் தொல்காப்பியம், இறையனாகப் பொருள், அகப் பொருளினக்கம், நன்னூல், நேயிகாதம், வெண்பாப்பாட்டியல், யாப்பருங்கலவிருத்தி, யாப்பருங்கலக்காரிகை, திவாகரம், பிங்கலநிகண்டு, சூடாமணிககண்டு, திருக்குறள், நாலடியார், பழமொழி, ஏலாதி, திணைமாலை நூற்றைம்பது, சிறுபஞ்சமூலம், அறநெறிச்சாரம், யசோதரகாவியம், கலிங்கத்துப்பராணி, லக்கம், நெல்லிலக்கம், என் சுவடி, பெருகுழி, சிறுகுழி முதலான பல னைந நூல்களும் எனது ஆராய்ச்சிகளுக்கு மிகவும் உதவியாக விருத்தன. இவற்றை அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தின அன்பர்களின் நன்றியை யானும் மற்றுமுள்ள னைநர்களும் என்னும் நினைத்தற் குரிமையுடையவர்களாயிருக்கின்றோம். இன்னும் னைந நூல்களில் அமரகோசமும் எனக்குப்பயன்பட்டது. இதனை அச்சிற் பதித்து வெளியிட்டவர்களின் நன்றி என்னும் பாராட்டத் தக்கதாம்.

நான் எழுதியுள்ள பலவிஷயங்களையும் ஊக்கத்துடன் கவனித்து ஒப்புக்கொள்கிச் சீர்திருத்தம் செய்கவகையில் தமிழ்ப்பெரும் புலவர் திருவாளர். செம்பூர். வீ. ஆறுமுகஞ் சேர்வை அவர்கள் பெரிதும் உழைத்து வந்தார்கள். இவர்களை யான் ஒருபொழுதும் மறவேன்.

ஸ்ரீமான் சென்னை தி. ஆதிநாயனார் அவர்களால் நடத்திவந்த “தரும சிலன்” என்னுந் தமிழ்ப்பத்திரிகையில் திருக்குறள்-ஊர்தல் என்பதை சுருக்கமாக எழுதியுள்ளேன். அதனை விரிவாக எழுதி புத்தகரூபமாக வெளிப்படுத்த ஊக்கமுட்டிய அப்பத்திரிகையையும் அதன் ஆசிரியரையும் மறக்கற்பாலதன்று.

எடு

எனது சிற்றறிவைக் கொண்டு இந்தப் பெரிய விஷயத்தில் நான் பிரவேசஞ் செய்தது திருக்குறளின் உண்மை உரைகளையும் அதன் உண்மை ஆசிரியரையும் உலகுக்குக் காண்பிக்கவேண்டுமென்ற பெரும் அவாவே இவ்விஷயத்தில் என் மனம் சுர்த்தது. இஃது ஒரு பெண்மானானது தனது பராக்ரமத்தை யநியமம் பிரதிபலிப்பதே தனதுகுட்டியை காண்க்கும் பொருட்டு சிம்மத்தை எதிர்த்த முயன்றது போலாம். ஆயினும் என்னுடைய சொற்கள்

குற்றமாயிருப்பினும் குறளின் உண்மை உருவம் வெளிபாயிருப்பதைக்கண்டு அறிஞர்கள் ஆனந்தித்து திருப்தி யடைவார்களென்றே துணிந்து இந்தாலை எழுதத் தொடங்கினேன்.

திருக்குறள் கடவுள்வாழ்ந்து அருகக்கடவுளைச் சார்ந்ததென்பதையும், மற்ற அதிகாரங்களிலுள்ளவைகள் ஊரசமயத்தைச் சார்ந்தவைகளைக் கொண்பதையும் விளக்கும்பொருட்டு இதர சமயக்கடவுளரின் குணங்களையும், அந்தந்தச் சமயசாஸ்திரங்களிலுள்ள கருத்துக்களையும் எடுத்துக் காட்டவேண்டியது அவசியமா யிருந்தன. அவற்றை எடுத்துக் கூறவிடின் மேற்கூறிய விஷயங்களின் உண்மை விளங்காது. இக்காரணத்தைக்கொண்டே பிறசமயங்களின் கடவுளர்களின் தன்மைகள், சாஸ்திரங்களின் தன்மைகள் முதலியவற்றை எடுத்துக்காட்டி யிருக்கின்றேன். இதனால் இதர சமயங்களின் கடவுளரையாவது, சாஸ்திரங்களையாவது, பரிமேலழகரையாவது குறைகூறத் துணியவில்லை. அவ்வன்மே நான் குறையைகூறத் துணிந்திலேன் என்பதை திரிகரண சுத்தியோடு கூறுகிறேன்.

“புல்லா வெழுத்திற் பொருளில் வறுங்கோட்டி
கல்லா வெருவ னுரைப்பவுங் கண்ணேறு.
நல்லார் வருத்தியுங் கேட்பதே மற்றவன்
பல்லாரு நாணல் பரிந்து”

என்றும்,

“ருணானாடிக்குற்றமு நாடி யவற்றுண்
மிகைநாடி மிக்க கொளல்”

என்றும் சான்றோர்கள் கூறியவற்றை நேயர்கள் மனங்கொண்டு நான்
என் சிற்றறிவிற் கிழைந்தவரையில் மிக்க பிரயாசையுடன் யெழுதி
வெளியிட்டிருக்கும் இந்நூலை அக்கீகரித்து இதிலுள்ள குற்றத்தை
நீக்கிக் குணத்தை ஸ்வீகரிக்க வேண்டுகிறேன்.

எக

எனது அறியாமையாலோ வேறு காரணங்களாலோ இந்நூலில்
பிழைகள் நேர்த்திருப்பின் அறிவுடையோர் அப்பிழைகளை திருத்
திக்கொள்வதுடன் அவைகளை எனக்குத் தெரிவித்தால் நான் இரண்
டாம் பதிப்பில் திருத்தம் செய்து கொள்ளுவேன்.

இந்நூல் இனிது முடியும்பொருட்டுத் திருவருள்புரிந்த சர்வ
ஜீவதயாபாகைய அருகக்கடவுளை வாழ்த்துவாம்.

சிறியேனை இம்முயற்சியில் பிரவேசிக்குமாறு செய்தருளிய
ஸ்ரீதர்மதேவி அம்பாளையும், திருக்குறள் இயற்றியருளிய (குந்த குந்
தர்) ஏலாசாரியரையும் சிந்தித்து வந்திக்கின்றேன்.

சுபம்! சுபம்!! சுபம்!!!

இங்கனம்,

தி. அநந்தநாத நயினார்.

காஞ்சிபுரம்.

5-9-31.

இப்புத்தகத்திலும். இதன் சரஃபாகவரும் இரண்டாம்
பாகத்திலும் எடுத்தாக்கூட்டிய வடமொழி தென்
மொழி மேற்கோள் நூல்கள்.

அகனம் காஷ்டகம்
அஷ்ட பதார்த்தம்
அமுச கோசம்
* அப்பர் தேவாரம்
அருங்கலச் செப்பு
அறநெறிச் சாரம்
ஆதிபட்டாரகர் பஞ்சரத்னம்
ஆதிபட்டாரகர் இரட்டைமணி
மாலை
ஆத்மத்யான பஞ்சரத்னம்
* இராமாதுஜர் சரித்திரம்
* இராமாதுஜ நூற்றந்தாதி
இனியவை நாற்பது
இன்ன நாற்பது
உதயணன் பெருங்கதை
ஏலாதி
* கந்தபுராணம்
* கம்ப ராமாயணம்
* காஞ்சி புராணம்
கர்மஸ்வரூபம்
கிரியா புஸ்தகம்
* கொலை மறுத்தல்
கோமட சாரம்
சகஸ்ரநாம இரத்தம்
* சங்கரர் சரித்திரம்
சரஸ்வதி தோத்திர இரத்தம்
சந்திராடாமணி
சாகாச தர்மாயிர்த ஸ்ராவா
சாந்தியாஷ்டகம் [சாரம்]

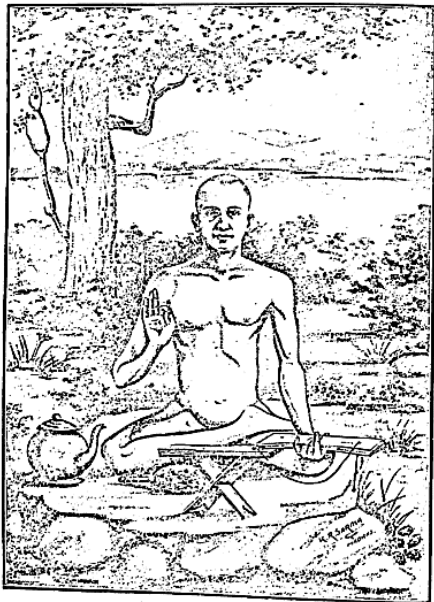
* திருஞானசம்பந்தர் தேவாரம்
திருப்பாமலை
* திருவிளையாடற் புராணம்
திவாகரம்
திபநாதர் தோத்திரம்
தொல்காப்பியம்
தோத்திரத்திரட்டு
நரி விருத்தம்
* நல்லழி
நவரத்ன வைத்தியசிந்தாமணி
நன்னூல்
நாசகுமார காவியம் வடமொழி
நாலடியார்
* நாலாயிர ப்ரபந்தம்
* நானூலிவவாத கட்டளை
* நான்மணிக் கழகை
நித்ய பூஜாவிதானம்
* நீதிநெறி விளக்கம்
நீலகேசி
நேயி நாதாஷ்டகம்
* பகவத்கதை
பக்தாமரம்
பஞ்சாத்தியாய்
பஞ்சாஸ்தி காயம்
பதார்த்த சாரம்
பத்ரநந்தி பச்சில்
பரமாத்ம ப்ரகாசம்
* டரிபாடல்
பழமொழி

கக

சிலப்பதிகாரம்
 * சிலஞான தீபம்
 * சிலஞான வள்ளலார் சாத்
 சிறுபஞ்ச மூலம் [கிரம்
 ஜீவக சிந்தாமணி
 ஜீவ சம்போதனை
 ஸ்ரீபுராணம்
 சுப்பராதம்
 சூடாமணி நிகண்டு
 சூளாமணி
 சூத்தி முத்தாவளி
 சோமசேன பட்டாரகர் த்ரை
 வர்ணிகா சாரம்
 ஸ்ருதாவதார இரந்தம்
 ஞானாண்வம்
 தசதர்மம்
 தத்வார்த்த சூத்ரம்
 தர்ம சாரம்
 தர்ம பரிஷு
 திரவ்ய சந்திரகம்
 திருக்குறள் மணக்குடவர்
 திருநாற்றந்தாதி [உரை
 திருக்கலம்பகம்

* பாகவதம்
 பாண்டல புராணம்
 பிங்கலர் நிகண்டு
 பிரஸ்னோத்தர மாணிக்கமாலா
 பிரம்மசூரி த்ரைவர்ணிகா சாரம்
 பிரவசனசாரம்
 * புறநானூறு
 பூஜ்யபாதசுவாயி ஸ்ராவகாசாரம்
 * பெரிய புராணம்
 பேரகத்தியத்திரட்டு
 மகாபுராணம்
 மணிமேகலை
 மேருமந்தர புராணம்
 யசோதர காவியம்
 யதியாசாரம்
 யாப்பருங்கல விருத்தி
 யாப்பருங்கலக் காரிகை
 ரத்னகரண்டக ஸ்ராவகாசாரம்
 ரயண சாரம்
 லோகாணி
 * வாக்குண்டாம்
 விரதஸ்வ ரூபம்
 விஸ்வலோசன கோசம்

* இக்குறி இட்டிருக்கும் நூல்கள் சைவ வைணவ சமயத்
 தைச் சார்ந்தனவாகும். மற்ற நூல்கள் ஜைனசமயத்தைச் சார்ந்த
 னவாகும்.

வலாசாயார்,
(திருக்குறளாசிரியர்)

திருக்குறளாசிரியர் சரித்திரம்.

" "
 " "
 " "
 ஏகாந்நாங்கதரர்
 " "
 " "
 " "
 ஏகாங்கதரர்
 " "

அ0

பெயர்

குருபீடத்தி
விருந்த

வரு

விசாகர்	.. "	10
ப்ரோஷ்டிலர்	"	15
நகூத்ரா	"	17
ஜெயசேனா	"	21
நாகசேனா	"	18
சித்தார்த்தா	"	17
த்ரதிசேனா	"	18
விஜயா	"	13

புத்திலிங்கா	”	20
கங்கதேவா	”	14
தர்மசேனா	”	14
நக்ஷத்ரா	”	18
ஜெயபாலா	”	20
பாண்டவா	”	39
துருவசேனா	”	14
கம்ஸா	”	32
சுபத்ரா	”	6
எசோபத்ரா	”	18

ஆகமொத்தம் வருஷம்

436

பெயர்கள்	இடம்			அறவறம்			குருபீடம்			அதி க ரான்	மொத்தம்		
	ரூ	மீ	உ	ரூ	மீ	உ	ரூ	மீ	உ		ரூ	மீ	உ
2-வதுபத்திரபாரு	24	0	0	30	0	0	22	1	27	3	76	11	0
குப்தி குப்தா	22	0	0	84	0	0	9	6	25	5	65	7	0
முதல்மாணாதி	20	0	0	44	0	0	4	4	26	4	68	5	0
ஜிசந்திரா	24	9	0	32	8	0	8	9	6	2	85	9	9
குந்த குந்தர்	11	0	0	83	0	0	51	10	10	5	95	10	15

இந்த ஐவர்களும், குருபீடத்திலிருந்து }
மொத்த வருஷம் } 97 6 4
மேல்கண்ட தொகை } 486 0 0
ஆக மொத்தம். } 583 6 4

கு வேத
பெயர்கள்
உண்டு. அதாவது
பத்மசேதி, வக்ரகீ
வர், க்ரதாபிஞ்சர்,
ஏலாசாரியர்.

மேல்கண்டவர்கள் குருபிடத்திலிருந்த மொத்த வருஷங்கள் ஷே. பட்டாவளியின்படி 583 மாதம் 6-நாள் 4-ஆளும். மகாவீரர் பரிநிர்வாணமடைந்த காலம், கி. மு. 527. இந்தக்கணக்குகளை ஒத்திட்டுப்பார்க்க, மகாவீரருக்குப்பின் வந்தவர்களுள் ஈற்றில்வந்த குந்தகுந்தர், ஏலாச்சாரியர் முதலிய பெயர்கள் பெற்ற திருக்குறளா சிரியர், குருபிடத்திற்கு வந்தகாலம், கி. பி. வருஷம் 4- மாதம் 7 நா 24 என்பது ஏற்படுகிறது. இதன்படி இவர் ஜனனகாலம், கி. மு. வருஷம் 39 மாதம் 4-நாள் 6 என்பதாம்.

ஆனால், முதல் பத்திரபாகுஸ்வாமி காலத்தில் உஷ்ஜெயினி யில் தங்கியிருந்த பன்னிரண்டாயிரம் திகம்பர சங்கத்தவர்களினி ருந்துபிரிந்தவர்கள் சுவேதாம்பரமதத்தினராவர்; ஆதலால், திகம்பரர் களுக்கும், சுவேதாம்பரர்களுக்கும் பரம்பரையாக அதாவதுசிஷ்யப் பிரதி சிஷ்யராக ஆசாரியர்கள் வந்தார்களென்று சொல்லல் இயலாது. ஆகவே, மேற்கூறிய துரை அவர்கள் இரண்டு பட்டாவளியையும் சேர்த்து கூறியிருப்பது திகம்பரர் பட்டாவளிக்குப் பொருத்தமா காது. அதுதவிர இவர் 2-வது மாக நந்தி காலத்தை முதல்மாகநந்தி காலமென்று குறித்திருக்கிறார். இதுவும் பொருத்தமன்று. ஆகையால் திகம்பரர்கள் பட்டாவளிப்பிரகாரம் ஆசிரியர் காலத்தை உறுதிப்படுத்துவதே பொருத்தமுடையதாம். ஆதலின், அவ்விவ ரத்தைக்கூறுவாம்:—

காஞ்சிபுரத்திற்கருகாமையிலுள்ள திருப்பருத்திக்குன்றம், ஸ்ரீ த்ரிலோக்யநாத ஸ்வாமியார்தேவஸ்தானத்தின் அர்ச்சகர் ம-ள-ள-ஸ்ரீ புருஷோத்தம வாத்தியார் அவர்களிடம் இருக்கும் எட்டுப்பிரதயி லுள்ளமஹாபுண்ணியாஹவாசனாசிரந்தத்தில் ஆர்.தேவாரன்லே அவர் கள் பட்டாவளியில் கண்டவற்றில் கௌதமர் முதல் இரண்டாவது பத்திரபாகுஸ்வாமி குருபிடத்திற்கு வந்தகாலமியந்தம்உள்ள ஆசா ரியபரம்பரைகள் சரியாகவுள்ளன. பிறகு ஷே. எட்டுப்பிரதயில் லோகாசாரியர் பெயர் கூறப்பட்டுள்ளது. மகாபிஷேக காலத்தில் சொல்லப்படும் பிரஸஸ்தை கிதியில் லோகாசாரியருக்குப் பிறகு

ஆஉ

அருகத் பலி, முதல்மாகநந்தி, *புஷ்பதந்தர், *பூதபலி ஆகியவர்களு டைய பெயர்களுக்கும், பிறகு திருக்குறளா சிரியர் பெயர்களாகிய உமா ஸ்வாமி, ஏலாசாரியர், குந்தகுந்தர், க்ர, ஷ பிரஞ்சர் முதலிய பெயர்க

ளும் உற்பத்தியாகக்கின்றன.

இவைதவிர குந்தகுந்தர் இயற்றிட தத்வார்த்த ஸ்டிரா மென் னும் கிரந்தத்தின் அச்சரிப்பதிப்பித்த இடூர் மாஜி ஜட்ஜி ஜெக்மந்தர் வால் ஜெயின் அவர்கள், அப்புத்தகத்தின் முகவுகையில் ஆசாரிய பரம்பரைகளை எழுதியிருக்கின்றார். அவ்வாறு குறித்துள்ளவிடத்து, கௌதமர் முதல், முதல்மாகந்நிலவையில் மேற்கூறிய சுவடியில் சொல்லியபடி வரிசைக்கிரமம் சரிபாயிருக்கிறது; பிறகு, தரசேனார் 19 ஆண்டுகளும், புஷ்பதந்தர் 30 ஆண்டுகளும், பூதபலி 20 ஆண்டுகளும், குப்பதிசுப்தா 10 ஆண்டுகளும், உவதுபாகந்நி 4 ஆண்டுகளும், ஜிசந்திரா 9 ஆண்டுகளும் குருபிடத்திலிருந்தார்களென்று அவர் எழுதியிருக்கின்றார். இவற்றின் பிறகு அதாவது கி. பி. 175-க்கு மேல் குந்தகுந்தர் குருபிடத்திற்கு வந்தாரென்று விளக்கியுள்ளார். இவர் குறித்துள்ள குப்பதிசுப்தா, ஜிசந்திராவென்றும் ஆசாரியர்களை ஆர். நோர்ன்லேயும் குறித்துள்ளார். இவர்கள் இவ்விரண்டு ஆசாரியர் களைப்பற்றி விவரித்துள்ளவை ஒன்றுக்கு ஒன்று துடிமுன்பின்னாக யுமிருக்கின்றன. ஜக்மந்தர்வால் ஜெயின் அவர்கள் எழுதிய பரம்பரைகளில் முதல் மாகந்நிக்குப் பிறகு எழுதியுள்ளவற்றில் பூதபலி, புஷ்பதந்தர் தவிர மற்றவை பொருத்தமில்லா திருப்பதனும், ஒருகாலத்தி லிருந்த பூதபலி, புஷ்பதந்தர் ஆகியவர்களின் காலத்தை வெவ்வேறு வருஷங்களாகப் பிரித்திருப்பதனும் இவர் குந்தகுந்தரைப்பற்றிக் கூறியகாலம் கி. பி. 175-க்கு மேலென்பது பொருத்தது.

இன்னும் இவர், உமாஸ்வாமி என்பவர் குந்தகுந்தர் சிவ்ய ரென்றும் கூறியுள்ளார். இவர் கருத்துசரியல்லவென்பது பின்வரும் பூஜ்யபாதர்வாக்கியத்தால் குந்தகுந்தருக்கு உமாஸ்வாமி என்னும் பெயருமுண்டென்பது தெளிவாகிறது. இது சிந்தி,

* புஷ்பதந்தர், பூதபலி ஆகிய நியமிரு முனிவர்களும் ஒருகாலத்திற் வரித்திருத்தவர்கள். புஷ்பதந்தர் சர்மப்பிருகுதி ப்ராப்த சாஸ்திரத் தைச் சுருக்கி 300-இசத்தங்கள் ஜீவந்தாஸ்திரகரங்களை இயற்றினார். பூதபலி இக்கிரந்தங்களைச் சேர்த்து ஜீவந்தாஸ்திர முதலானவைகளை வுட் கண்டல்களாகப் பிரித்த (30000) முப்பதினாயிரம் இசத்தம் இயற்றி இருக்கின்றார்.

அ. ௩

ஆர். நோர்ன்லே துரை அவர்கள் பட்டாவணியில் உவது பத் திரபாகுஸ்வாமி குருபிடத்திற்கு வந்த காலத்தைப்பற்றி வரைக் துள்ளதற்கும், யான்கண்ட ஏட்டுப்பிரதியி லுள்ளதற்கும் ஒன்று மையாக விருப்பதால் உவது பத்திரபாகுஸ்வாமி குருபிடத்தி லிருந்த காலத்தின் இறுதி, பி மு. 18. ஆண்டு

அதன்பின் லோகாசாரியர் குருபிடகாலம் 52 ஆண்டுக்கு

	கி. பி.	34 ஆண்டாகும்.
பின்னர் * அருகற்பலி	"	28
முதல் மாகந்நி	"	21
புஷ்பதந்தர் பூதபலி	"	25

இக்கணக்கின்படி குந்தகுந்தர், ஏலாசாரியார் என்னும் பெயர் கையாடையாராகிய திருக்குறளாசிரியர் கி. பி. 108-ல் குறுபிடத்திற்கு வந்து 160-பரிபந்தம் இருத்திருக்கிறார் என்பது நிச்சயமாகிறது. இவர் ஜனனகாலம் கி. பி. 64-என்பது நன்கு விளக்கமாகிறது.

திருக்குறள் ஆசிரியர் பெயர்களைப்பற்றி, ஆர். தோரன்வேலுரை அவர்கள் குறித்திருப்பதாக மேலே காட்டப்பட்டிருக்கும் பட்டாவளியினுள்ளவற்றிற் கண்கா, வந்தவாசி தாண்டகா, கெல்லியாய்குளம் கிராமத்தில் வசித்திருந்த காலஞ்சென்ற தனபாலாசிரியர்

* இந்த அருகத்பலி ஆசாரியார் கலியுகப்பிரவர்த்தத்தினால் இளைய ஆசாரியபரம்பரையில் விசேஷம்வருவென்ற கிச்சிவந்து முகசங்கத்தை, தமது புத்திலிசேஷத்தால் சேனகணம், தேசிகணம், காலோக்சகணம், பரோதகாசகணமென நான்கு கணங்களாகி, இந்த நான்கு கணங்கட்டும் கத்திசங்கம், சேனசங்கம், வீரசங்கம், தேவசங்கமென நான்கு சங்கங்களை யும் ஏற்படுத்தி ஒவ்வொரு சங்கத்திற்கும் ஒவ்வொரு ஆசாரியரை ஏற்படுத்தி நான்கு இடங்களில் ஹே சங்கங்களை வைத்திருக்கிறார். இந்த சங்கங்களில் சம்பந்தப்பட்ட முனிவர்களுக்கு கத்தி, சேனர், கிரீ, தேவர்களும்; பட்டப்பெயர்கள் முறையே வழங்கிவந்திருக்கின்றன. குந்தகுந்தர், ஏலாசாரியார் முதலிய பெயர்கையாடைய திருக்குறளாசிரியர் கத்திசங்கத்தைச் சேர்ந்தவரென்ற கெணாதர்லாஸ் அவர்கள் சமய பிராப்பதம் என்னும் நூலின் முகவுரையில் எழுதியிருக்கின்றார்கள்.

அச

ஊர் அவர்கள். எனக்கு எழுதிய கடினத்தில் ஹே ஆசிரியருடைய குந்தகுந்தர் முதல் ஏலாசாரியார் பரிபந்தமுள்ளீர்து திருநாமம் களைப்பற்றி ஒரு சலோகம் எழுதியுள்ளார்.

அதாவது:—

“* குவரயடி காலகாலாவயு
வகாத்திவொ கலாசகிடி |

கெணாதரபெயர் மய்யுவிஹி
வடிநாத்தி க.நூகிடி ||”

என்பதாகும்.

இ - ள்: “மிகக் குறைந்தையுடைய குந்தகுந்தர், வகாசாரியர், ஏலாசாரியர், பதமகத்தி, ஆகிய இந்திரநாமங்கள் பெற்ற யதின்ரேஷ்டரான ஆசாரியரை மந்திரிசம் செய்யக்கடவர்.” என்பதாம்.

இப்பெயர்கள் பெற்றவரும், நீருக்குறள் இயற்றியவருமாகிய ஷே. ஆசாரியரைப்பற்றிய சரித்திரம் ஓர் தொடர்புள்ளதாகக் கிடைக்கவில்லை. ஆயினும், ஜைநசமய சாஸ்திரங்களில் கூறப்பட்டுள்ள அன்னதானம், ஓளடித்தானம், சாஸ்திரதானம், அபயதானம் என்னும் நான்கு தானங்களுக்கும் உதாரணமாகக் கூறப்பட்டிருக்கும் பெரியார் சரிதைகளுள் சாஸ்திரதானத்திற்குதாரணமாக இவர் சரிதை கூறப்பட்டுள்ளது. ஆனால் இங்குக்காட்டிய பெயர்கள் அந்தக் கூறப்படவில்லை. எனினும், அந்நூலின் ஆதாரவைக்கொண்டும், அவரைப்பற்றி ஜைநப் பெரியோர்கள் கூறும் கர்னபரம் பரைவரலாறுகளைக் கொண்டும், சில நூல்களிலுள்ள சிலோகங்களைக்கொண்டும், ஸ்வண பெளிகுளந்திலுள்ள சிலாஸாஸனங்களைக் கொண்டும், ஆராய்ச்சிசெய்து, இவர் சரிதையை ஒருவாறு துணிக்ந்து கூறுவாம்:—

பிடதநாட்டில் குருமறை பென்னும் நகரத்தில் வைசியகுலத்தில் காமுண்டனென்பான் ஒருவனிருந்தான். இவன் பாரியான் ஸ்ரீமதி. இவர்கள் தனதானிய சகல ஐஸ்வரியங்களுடனும், வீரத சீலாசாரங்களுடனும், தெய்வபக்தியும், தான் பூஜாதினையில் பிரீதியு

● இந்த சலோகம் தியற்றியவர் இ. ச. சுவாமிநாதன் பெரியாசிரியர்; சமயப் பார்ப்பதம் என்னும் நூலின் முகவுரைப்பிள்ளை நாராயணன் என்பவர் இதை யெழுதியுள்ளார்.

அரு

முடையவர்களாய் இனிது இல்லாழ்க்கை நடத்தி வந்தனர். இவர்களுடைய மகிஷ பாலகனைய மகிவரனென்பவன் ஒருநாள் பசுக்கூட்டங்களை வளப்பிரதேசத்தில் மேய்க்கக்கொண்டு போனபோது பெரும் காட்டுத்தீயால் வெந்து பஸ்பமாயிருந்த ஓர்வனத்தினடையில் தருக்கள் தளிர்ந்துப் பழுத்து பசுநிலை நிறைந்ததொரு சோலை தோற்றக்கண்டு, அவ்விடம்சென்று இளைப்பாறி யிருந்தான். அப்போது அவன், “இவ்வளவு கொடிய பெருங்காட்டுத்தீயினடையில் இந்தவிடமாத்திரம் தவறிச் செழித்திருப்பதற்குத் தருக்க காரண யிருக்கவேண்டு” மென்று தனக்குள் யோசித்து அதைக் கவனித்துப்பார்த்தான். அச்சோலையினடையில் பரந்துயிர்த்தொரு ஸ்பத்த மதவிரகூத்தின்கீழ் தப்போதனரால் அர்ச்சிக்கப்பட்டதொரு ஆகமம் இருந்தது. அவன் அதைக்கண்டு சந்தோஷமடைந்து, “இங்கே இச்சோலை இவ்வாறிருப்பது இதன் மகிமைதான்” என்று நிச்சயித்துத்தானும் அதனை ஆராதிக்க நினைந்து ஸ்நானம் செய்து பலவித பூஷ்பங்களைக்கொண்டு அர்ச்சித்து அதனை பக்தியுடன் எடுத்துக் கொண்டுபோய்த் தன் கிரகம் சேர்ந்தான். பிறகு ஆகமத்திற்கு சரஸ்வதி மாடமொன்று நிர்மித்து அதில் அந்த ஆகமத்தைவைத்துப் பிரதிதினமும் பக்தியுடன் பூஜித்துவந்தான்.

தீய்விதம் செல்கின்ற காலத்தொருநாள் ஸ்ருதஸாகரரென்னும் ஒரு திவ்யதீபாதனார் ஆகாரத்திற்கு அங்ககரத்தில் எழுந்தருள, மேல் சொன்ன வைசிய ஸ்ரேஷ்டியாடிய காமுண்டன் அந்த மகா முனிவரரைப்பார்த்து அதிக ஆகந்தத்தோடும் சென்று நமஸ்கரித்து எதிர்கொண்டழைத்து வந்து தனது கிரகத்தில் உச்சஸ்தானத்தில் நிறுத்தி நவபுண்ணியக் கிரமத்தால் அவருக்கு ஆகாரம்கொடுத்து, அவரால் தர்மஸ்வணம் பண்ணி அவரிடம், கிரகஸ்தாஸ்ரமத்தி விருக்கும் தனக்கு குலசந்தரன் விருத்தியின்பொருட்டு புத்திரோற் பத்தியுண்டாகுமாறு கடாஷித்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித் தான். ஸ்ரேஷ்டியின் மஹிஷபாலனாகிய மதிவான் அங்கு வந்து அம்முனிவரை நமஸ்கரித்து அவருக்கு தானமாகத் தன்விடமிருந்த ஆகமத்தை அவர்முன்வைத்து அதுகிடைத்த விருத்தாந்தத்தைச் சொன்னான். முனிவரும் ஸ்ருதத்தைப்பார்த்து இதனை பூஜிக்கவே புண்ணியம் பெற்றாயாகையால், தேவசம்பத்தையும், மோக்ஷசுத்ததை யும் அடைவாய் என்று அவனுக்கு ஆசீர்வாதம் கூறியருளினார். பிறகு வைசிய தம்பதிகளைப்பார்த்து, “உங்களுக்கு ஞானரூபமுடைய

கூட

அக

புத்திரன் பிறப்பான்; நீங்கள் அவனை எனக்கு சிஷ்யனாகத்தர வேண் டும்; அதன்பின் உங்கள் குலசந்தான விருத்தியின்பொருட்டுப்பிள்ளை உண்டாகும்” என்று அருளிச்செய்து ஆகமத்தையும் எழுத்துக் கொண்ட தாமதிடானைத்தார். காமுண்டனிடம் பங்குகூட்டல்களை மேய்த்துக்கொண்டிருந்த மதிவான், சாஸ்திரதான பலனால் ஆயுரா வலானந்து சரிசம்விட்டு மேல்கண்ட ஸ்ரீமதிக்கு புத்திரனாக அவ தரித்தான். காமுண்டனும், ஸ்ரீமதிதேவியும் அவனுக்கு, “கௌண்டேசன்” என்னும் நாமகரணமிட்டு அவனை அன்புடன் வளர்த்து வந்தார்கள்.

அக்குமாறுக்கு வித்தியாப்பியாஸம் செய்யும் பருவம் வந்தது. அத்தருணத்தில் முன்சொன்ன ஸ்ருதஸாகரமுனிவர் அவ் கெழுந்தருளினார். காமுண்டன், அவரை எதிர்கொண்டழைத்து வந்து அவருக்கு ஆகாரதானம் செய்து, பிறகு அவரைநோக்கி, “சுவாமி! தாங்கள் அருளியபடி எனக்கு பிள்ளை பிறந்துள்ளான்;

அவனை தேவரீர் சிஷ்யனாகக் கொண்டருள்க” வென்று பிரார்த்தித் தான். அவரும் மகிழ்ச்சியுடன் அப்பாலகளை அனைத்துச்சென்று ஒரு பிரம்மசாரியிடம் வித்தியாப்பியாஸம் பண்ணும்படி ஒப்பு வித்து, தவத்திற்குச் சென்றனர். நிறுவனும் சிறிதுகாலத்தில் சகல சாஸ்திரங்களையும் அப்பியஸித்து தர்மசித்தருயினார். அவ் வாறாக வந்திக்குமளவில் அவனை நோக்கி, “நீ மாதாபிதாக்களிடம்

சென்று சிலகாலமிருந்து வருக” வென்று ஒரு உரைத்தருளினார். கௌண்டேசன் சம்ஸாரசுகத்தில் விரக்தியுடையவனாயிருந்தும் வித்தியாகுரு வசனத்தை மீற மனமில்லாமையால் அவ்வாறே மாதா பிதாமுதலிய பந்து ஜனங்களிடம் சென்றான்.

அவன் இல்லத்தில் சிறிதுநாள் தங்கியிருந்தான். அவ்வாறிருந்து ஒருநாள் சிறு பிள்ளைகளோடு பந்தாடிக்கொண்டிருக்கும் காலத்தில் அப்பந்தானது அருகில் தவம் செய்துக்கொண்டிருந்த மேல்கண்ட ஸ்ரத்தலாகரமா முனிவரர் உள்ளங்கையில் சூறித்துத் தங்கியிட்டது. அதை எடுப்பதற்கு மற்ற பிள்ளைகள் பயந்தார்கள். கௌண்டேசன் நிர்ப்பயமாய் அப்பந்தை எடுத்தான். தவத்திலிருந்து முனிவர் தியானத்தைவிட்டு அப்பிள்ளையைப்பார்த்து, “இவன் ஐய சமயத்தைப் பரிபாலனம் செய்யக்கூடியவ”னென்றும் “மிக்க ஞானியாக விருப்பா”னென்றும், இவனுக்குத் தர்மோபதேசம்

அள

செய்யவேண்டுமென்றும் கருதி, தமது அபுஷ்யாஸ்சானத்தை உத்தேசித்து உடனே அதைச் செய்யத்தொடங்கி கௌண்டேசனுக்கு அபுஷ்யாதபூர்வகம் திறவதர்மங்களை உபதேசித்துத் தமது ஐயநிரந்த மயில்பிஞ்சுத்தைக் கொடுத்து, “ஸ்ரீமந்தராயம!” வென்று பாலோகப்பிராப்தியானார்.

அந்த இளமைப்பருவம் முதலே கௌண்டேசன் திறவதர்மங்களை அனுஷ்டித்து, “ஸ்ரீமந்தராயம! ஸ்ரீமந்தராயம!!” வென்று பலமுறைகள் சொல்லி சூறிக்கூறி நடந்து பஞ்சமுஷ்யாயால் நமஸ் காரம் செய்து எழுந்திருக்கும் வழக்கத்தை மேற்கொண்டான். இம்மாதிரி பலஉடைவைகள் சூறிக்கூறி நடந்து நமஸ்காரம் செய்து எழுந்து தியானம் செய்து வந்ததனால் கௌண்டேசனுக்கு “சூறிக்கூறி”ரென்றிதர காரணப் பெயர் வழங்கலாயிற்று.

இங்மனம் குந்தகுந்தர், தலம்செய்ய ஆரம்பிக்குங்காலத்திலும், தியானம் முடிந்தகாலத்தும் ஸ்ரீமந்தரணா துதிப்பது வழக்கமாக விருந்தது. இவர் முதல்முதல் ஊதனமாக கோத்தம் செய்வதற்கு ஆனந்திதிகள் சக்லிபக பஞ்சமிதிதிரில் முகூர்த்தம்பார்த்து நிச்சயம் செய்திருந்தார். அத்ததினத்தில் அவர், “யான் செய்யப் போகும் கிரந்தம் யாதொருவிக்கணமுமில்லாமல் ஈடத்தேறவேண்டு” மென்று மிக்க பத்தி விசயத்தான், “ஸ்ரீமந்தரணம்” வென்று துதிசெய்தார். அது சமயம் விதேஹகேத்திரத்தில் ஸ்ரீமந்தர ஸ்வாமி சமவசரணத்தில் அகஸ்மாத்தாய் ஆசிர்வாதத்தவனி உள் டாயிற்று. அச்சமவசரணத்திலிருந்த பத்தமரபனென்றும் சக் கிரவர்த்தி, ஸ்ரீமந்தரபகவான கோக்கி, “சுவாமி! அகரணமாக ஆசிர்வாதம் உண்டானதற்குக்காரணம் என்ன?” வென்று விசய, பகவானும், “பாத கேத்திரத்தில் குந்தகுந்த ரென்ற கூயிக சமயத்திருஷ்டி முனிவார் கம்மை ஸ்மிர்த்தார்; அதன்பொருட்டு நாம் ஆசிர்வதித்தோ” மென்று கூறியருளினார்.

அதைக்கேட்ட இரண்டு சாரணபாமிஷ்டிகள் (ஆகாசத்தில் செல்லும் நித்தியைப்பெற்ற முனிவர்கள்) பாதகேத்திரத்தில் குந்த குந்தரிருக்கும் இடத்தில் வந்தார்கள். அதுசமயம் குந்தகுந்தர் நாம் பார்த்திருந்த முகூர்த்தத்தில் ஊதன கிரந்தத்தைச்செய்ய ஆரம்பித்து எழுதிக்கொண்டிருந்ததால் சாரணபாமிஷ்டிகளைக் கண்டு மரியாதை செய்யவில்லை. அவ்வாறு குந்தகுந்தர்மரியாதை

அஅ

செய்யவில்லை யென்று அந்தச் சாரணமுனிவர்களிருவரும், ஸ்ரீமந்தரர் சமவசரணம் சென்றார்கள். இங்கு குந்தகுந்தர் தாம் குறித்த முகூர்த்தம் தவறாமல் கலோகங்களை எழுதிவிட்டுத் தமதிடம்வந்த முனிவர்களைப் பார்த்தார். அவர்கள் இல்லாமையால், “அவர்களைப் பார்த்தல்லது இரண்டு கைகளையும் கீழேதொங்கவிடுவதில்லை”யென்று விரதத்தைக்கைக்கொண்டு கைகளை மேலே ஊக்கிக்கொண்டு தியானத்தில் நின்றுவிட்டார். சமவசரணத்திற்குச் சென்ற சாரணமுனிவர்களிருவரும் இங்குக்கிழந்ததைச் சொல்ல, ஸ்ரீமந்தரபகவானும் “அம்முனிவர் இப்போது உங்களைப்பார்த்தல்லது இரண்டு கைகளையும் தொங்கவிடுவதில்லை யென்று கைகளைமேலே ஊக்கிக்கொண்டு தியானத்திலிருக்கிறார்; ஆகையால் இச்சமயமே நீங்கள் அவரிடம் செல்லுதல் நல”மென்று கூறியருளினார். இதைக்கேட்ட இரண்டுமுனிவர்களும், குந்தகுந்தர் இருக்குமிடத்திற்குவந்து அவரைப்பார்த்து “காங்களை முன்வந்த முனிவர்கள்; இதோவந்து விட்டோம்; தாங்கள் கைக்கொண்ட விரதத்தை நிவர்த்தி செய்யுங்கள்” என்று கேட்டுக்கொண்டார்கள். குந்தகுந்தர் தியானத்தினின்றும் நீங்கி அவர்களை விசயபூர்வகம் நமஸ்காசம் செய்து கொண்டார்.

பிறகு இரண்டு சராணர்களும் சூத்தசூத்தருக்கு பதில்மரியாதை செய்து, நாங்கள் ஸ்ரீமந்தரஸ்வாமியின் திவ்யவாக்கினால் கேள்வியுற்ற விஷயங்கள் யாவும் அவருக்குக் கூறினார்கள். சூத்த சூத்தர், ஸ்ரீமந்தரபகவானை தரிசனை செய்யவேண்டி அவ்விருவரையும் கேட்டுக்கொண்டார். இரண்டு சராணர்களும் 500வில் உள்ளதமும், ஆகாயத்தில் செல்லக்கூடிய ரித்திப்பிராப்தியையும் பெற்றவர்களாதலால், அவ்விருவரின் ஒருவர், சூத்தசூத்தர் விரும்பத்தின்படி அவரைக் கையிலேந்திக்கொண்டு ஆகாய மார்க்கமாகச் சென்றார்; மற்றவரும் உடன் சென்றார். இவ்வாறு அவர்கள் செல்லும் போது சூத்தசூத்தர் கையிலிருந்த மயில் பிஞ்சும் நழுவிக்கடலில் விழுந்துவிட்டது. அதைப்புகன்ற சராணர்கள் சம்பத்திலிருந்து ஒரு திடீரைப்பார்த்து, அங்கு உதிர்ந்திருந்த கழுஞ்சுவளின் இறகு களைச்சேர்த்துப், பிஞ்சுமாக்கிக் கொடுத்தார்கள். இக்காரணத்தால் இவருக்கு “காத்தாபிஞ்சு” என்று மற்றொரு பெயருமுண்டாயிற்று.

அக

பிறகு சராணர்கள் இருவரும் சூத்தசூத்தரை ஸ்ரீமந்தரஸ்வாமி சமஸ்சரணத்திற்குக் கொண்டு போய் சேர்த்தார்கள். அவர் ஆங்கு சமஸ்சரண விபூதியையும் பன்னிருகணங்களையும், இந்திராதிதேவர் களுடைய கோலாகலத்தையும் கண்டு ஜீயா தில்லுருபமுள்ள ஸ்ரீமந்தரஸ்வாமியையும் தரிசித்து அநேகஸ்துதிகளால் பகவானை தரிசுபகஷணஞ்செய்து பிரம்மாநந்தமடைந்தார். அந்தச்சமயத்தில் 500வில் உயரமுடைய பத்மநாப சக்கிரவர் த்தி சூத்தசூத்தர் மீதுவிரும்பமுடையவராய்த்தமது வலது உள்ளங்கையில் அவரை ஏந்திக்கொண்டு, “ஹேலா!!” ஹேலா!! வென்றுகுழந்தையைத்தாலாட்டுவது போன்று ஆட்டினார்; அவ்வாறுஆட்டி அங்கிருந்த பன்னிருகணங்கட்கும், சூத்தசூத்தர், ஏலக்காயளவு கணமுள்ளவராயிரும்பதாகச் சொல்லி இவருக்கு, “ஏலா” வென்று திருநாமமிட்டார். இக்காரணத்தால் இவருக்கு “ஏலாசாரியார்” என்று மற்றொரு திருநாமமுண்டாயிற்று.

பிறகு சூத்தசூத்தர், சகல சாஸ்திரங்களையும், ஜீவபுத்தகலாதி சமஸ்ததத்வங்களையும் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்று விரும்பினார். அதை ஸ்ரீமந்தரபகவான் அறிந்து சகலசாஸ்திரத்தவர்களால்

யும் அவருக்கு உபதேசம் செய்தார். அவர் அவைகளை உணர்ந்து பின் பகவானை நமஸ்கரித்து அவரிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டுமே மற்ற கண்ட சராணமுனிவர்கள் மூலமாக பாதகேத்திரம் வந்து சேர்ந்

தார்.

இம்முனிவரர் மேற்கூறியபடி ஸ்ரீமந்தரசென்றும் அருகத்தபக
வானிடம் சகல சாஸ்திரதத்வார்த்தங்கனையும் உணர்ந்துவந்த பிறகு,
பிராகிருதத்தில் 84-கிரத்தங்கள் செய்து, பிறகு சம்ஸ்கிருதத்தில்
தத்வார்த்தங்களை சூத்ரமூலமாகப் பத்து அத்தியாயங்களையுடைய
தத்துவார்த்த ஸூத்ர மென்றும் கிரந்தமாகச் செய்தார். இந்த
ஸூத்ரத்தைப்பற்றியும், இவர் திருநாமத்தைப்பற்றியும், இவர்
முனிசனாங்கட்குத் தலைவரென்பதைப்பற்றியும் உறும் கலோக
மொன்று தத்வார்த்த சூத்ரகிரந்தத்தின் தலைப்பில் காணப்படுண்
றது. அதாவது,

“கருபய ஸூத்ர கத-பாரா
மய்ய விஷேகவ கழிகம் ।
வநெ மணெஃ ஸங்கோதம்
உதரவூதி சூத்ர வூரம் ॥”

என்பதாம்.

௯0

இ - ன் : “தத்வார்த்த சூத்ரமென்றே கிரந்தத்தை செய்தவராயும்,
கிருதப்பிரகாரத்தை, அடையாளமாகவந்தவராயும், முனிசனங்களுக்கு
இத்திரிசனப்போல தலைவராயுமுள்ள உமாஸ்வாமி என்னும் முனிஸ்வரகர
மென்றேயுள்ளேன்” என்பதாம்.

இந்தப் பேரறிஞர் சாரணபாமேஷ்டிகள் மூலமாக விதேக
கேந்தாம் சென்றதும் அங்கு ஸ்ரீமந்தரசபகவானிடம் சகல சாஸ்திர
தங்கனையும் ஸ்ரீவபுத்தகலாதி சமஸ்த தத்துவங்களை உணர்ந்ததும்,
கிருதப்பிரகார, வலா முதலிய பெயர்கள் பெற்றதும் மோக்ஷமார்த்
கத்துச்சூரிய தத்துவார்த்த சூத்ரமுதல் 84 கிரத்தங்கள் செய்தது
முதலானவைகளை கல்வியமைந்த முனிவர்கள் ஸ்வரவகர்கள் முத
லான அநேக பிரஜைகள் கண்டும் கேள்வியுற்றதும் உலகில் இவருக்கு
இணையானவர்கள் யாவருமில்லையென்றுமிக்கக்கீர்த்தியைப் பெற்றார்.
இக்காரணத்தின் பொருட்டு இவருக்கு “உமா(ஸ்வாமி)” பென்று
மற்றொரு திரு. நாமமும் வழங்கலாயிற்று.

இந்த யோகீந்திரசாகிய சூத்தருந்தர் தாம் சாஸ்திரங்களை எட்
டில் எழுதும் போதெல்லாம் தலையை ஒருபுறமாக சாய்த்துக்
கொண்டு எழுதிவந்ததனால் தலையானது ஒருபுறம் சாய்வாகவே நின்
றுவிட்டது. இக்காரணத்தால் இவர், “வக்ரகீவர்” என்னும் திரு
நாமத்தையும் பெற்றார்.

இவ்விதம் ஒவ்வொருகாரணத்தைக்கொண்டு ஒவ்வொரு திருநாமத்தைப்பெற்றுமுனிசங்கத்துக்கு இந்திரனைப்போன்றுகிறப்படைந்த இந்தக் கௌண்டேசர், பூர்வத்தில் பிறந்துவளர்ந்த காடுகாமுதலியன இருந்தவிடம் காலதேசவிசிற்பங்களால் இப்போது தெளிவாகத்தெரியவில்லை; எனினும், மேற்கண்ட திருநாமங்களிலொன்றாகிய ஏலாச்சாரியார் என்ற பெயரைப்பெற்ற இவர்தற்காலம் வழங்கிவரும் வட ஆற்காடுஜில்லா வந்தவாசி தாலுகா டவுனுக்கு 4-மைல் தூரத்தில் இருக்கும் ஹெமக்கிராம மென்னும் பொன்னாருக்கு சம்பந்தி ஆள்ள நீலநீரியெல்லும் மலைவீண்மிசை வசித்திருந்தாரென்பதும், திராவிட கிரீக்கந்தமாமுனிவார்சங்கத்தின் கார்தாபு, நந்தை அடைந்திருந்தாரென்பதும், அம்மலைவீண்மிசை பொறிக்கப்பட்டிருக்கும் பாடங்களாலும் கீழ்வரும் சுலோகத்தாலும் விளக்கமாகின்றன.

கூக

அச் சுலோகமாவது:—

“ஊகிண டெபெர சமபெ கௌகமுரடு 3-நிபுஊகாதலீக 1
 டெகாஜாபெபுர ஊகா ஊகிண மணாயீரூரொ டீரோ”
 என்பதே.

(இ-ள்) “பொதியமலை எல்லையாகவுடைய தென் தேசத்தில் பொன்னர் கிராமத்தில் திராவிட கிரீக்கந்த மகாமுனிவர் சங்கத்தின் கார்தா

பதத்தைப் பெற்றவராயும், மகாமேதாவியாயும், மகாந்தாமராயும் உள்ள பெயரினால் ஏலாச்சாரியார் என்ற கிரீக்கந்த மகாமுனிவர் இருந்தார்.” என்பதாம்.

இந்த சுலோகம் ஜ்வாலாமாலினி அம்மன் மந்தாலகூண மென்னும் கிரந்தத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது.

குந்தகுந்தர், ஏலாச்சாரியார் முதலிய பெயர்கள் பெற்ற இம் மகாந்தா இயற்றியருளிய நூல்களாவன:—

பஞ்சாஸ்திகாய ஸாரம்

பிரவசன ஸாரம்
சமய ஸாரம்
தர்ஸன பாகுடம்
சுத்த பாகுடம்
சாரித பாகுடம்

போத பாகுடம்
பாவ பாகுடம்
மோக்ஷ பாகுடம்
ரயண ஸாரம்
நியம ஸாரம்
ஜோணி ஸாரம்
கிரியா ஸாரம்
ஆராதனா ஸாரம்
லப்தி ஸாரம்

கூபண ஸாரம்

பந்த ஸாரம்

தத்வ ஸாரம்

அங்க ஸாரம்

திரவ்விய ஸாரம்

துவாதஸாநுப் பிரேசைக்ஷ

தோய பாகுடம்

சரண பாகுடம்

சமவாய பாகுடம்

நய பாகுடம்

பிருகருதி பாகுடம்

சூர்ணி பாகுடம்

பஞ்சவர்க்க பாகுடம்

கர்மவிபாக பாகுடம்

வஸ்து பாகுடம்
புத்தி பாகுடம்
பயர்த்த பாகுடம்
உத்பாத பாகுடம்
திவ்ய பாகுடம்
ஸிக்க பாகுடம்
ஜீவ பாகுடம்
ஆசார பாகுடம்
ஸ்தான பாகுடம்
பிரமான பாகுடம்
ஆலாப பாகுடம்
சூளி பாகுடம்
ஷட்தரிசன பாகுடம்

கம பாகுடம்	சித்தார்த பாகுடம்
பயர் பாகுடம் *	நிதாய பாகுடம்
யித்தியா பாகுடம்	ஏயந்தபாகுடம்
உகாத பாகுடம்	விஜய பர்ளுடம்
திருஷ்டி பாகுடம்	ஸாலம்மி பாகுடம்

ஆகியவைகள் 52

இவையன்றி மேல்குறித்தபூகபலி, புஷ்பதந்தர் என்னும் இரண்டு மாமுனிவர்கள்செய்த ஷட்கண்ட மென்னும் முதல் மூன்று கண்டத்திற்கு பெரியதொரு விபாக்யானம், 12000-ம் பன்னிரண்டாயிரம் கிரந்தத்தில் இவர் செய்தருளி யிருக்கின்றார்.

இந்த யீம்பத்திரண்டு * நூல்களையும் இவர் பிராகிருத பாஷையில் இயற்றியுள்ளார். சம்ஸ்கிருதத்தில் தத்வார்த்த சூத்ரம், பத்ம சந்திபச்சீஸ ஆகிய இவ்விரண்டையும் செய்திருக்கிறார். மற்ற்மம் தென்மொழியில் செய்தது திருக்குறளாம். இந்தப் பாமளுளியாகிய யோகீஸ்வரர் முனிசங்கத்துடன் பல தேசங்களிலும் சென்று அதுறிம்ஸாதர்ம முதலிய அநேக தத்துவங்களமைந்த ஜைநசமயக் கொள்கைகளை ஸ்தாபித்து, ஆங்காங்கு மக்களுக்கு உபதேசஞ் செய்து, ஜைநமத தர்மங்களை ஸ்திரப்படுத்திப் பலபுண்ணிய சேஷத் தீரங்கலையும் தரிசித்துக் கடைசியாக ஊர்ஜயந்தகிரிக்கு (கிரீனார்) சமீபத்திலுள்ள வனத்தில் வந்து சங்கத்துடன் தங்கினார். ஊர்ஜயந்தகிரியின்மிசை ஸ்ரீநேமி தீர்த்தங்கார். பரிநிர்வாணமடைந்த விடத்தில், இரண்டு பாதங்கள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன.

அப் பாதங்களுக்கு அவேதாம்பரிகளும், திகம்பரிகளும் நேழி ஸ்வாமிகள் பரிநிர்வாணமடைந்த தினத்தில் பூஜைசெய்வது வழக்கம். இவ்வாறு செய்துவந்ததில் திகம்பர்கள் முன்னும், அவே

* இந்நூல்களின் விவரங்கள், காசி (பளுஸ) பாரதிய ஜைந சித்தார்த பிரகாசினி சபையாரால் அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தப் பட்டிருக்கும் சமயசாரம், அல்லது, சமய பிராப்தம் என்னும் நூல்கள், ஜைநர்லால் அவர்கள் எழுதிய முகவுகையில் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. இன்னும் ஷெயார் மேல்கண்ட நூல்களில் ஷட்பிராப்தம் என்னும் கிரந்தத்தில் நெ பாகங்கள் பூராவும் கிடைக்க வில்லை யென்றும் எழுதி யிருக்கின்றார். மேலும், திருக்குறள் சூசிரியர் இயற்றியருளிய 84-சாஸ்திரங்களில்மேல் குறித்தவைகளைவென் போக மற்ற நூல்களுக்கு விவரம் தெரிவிக்கவுயில்லை. ஆதலின், அவை இன்ன இன்ன நூல்களென்று விவரம் ஏற்படவுயில்லை.

தரம்பரிகள் பின்னும் செய்வது வழக்கமாயிருந்தது. அல்லாறு செய்து வருகின்றால்தில் சுவேதாம்பரிகள் தாங்கள் முந்திச் செய்யவேண்டுமென்று, திகம்பர்கள் செய்துவந்ததைத் தடுத்துத் தாங்கள் முன்னர் நடத்திவந்தார்கள்; அதனால், திகம்பர்கள் மறுநாள் பூஜை செய்ய நேர்ந்தது. இதனால் மனவருத்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்த திகம்பர்கள் சமீபத்தில் முனிசங்கங்களுடன் வந்திருந்த சூத்தருத்தருடைய பெருமையைக் கேள்விப்பட்ட அங்குச்சென்று தனித்திருந்த சூத்தருத்தரையும், மற்றுமுள்ள முனிவர்களையும் நமஸ்காரம் செய்து முனிந்திரருக்கு பூஜாவிஷயத்தைத் தெரிவித்து இன்று

“ஊர்ஜயத்தினியில் நேமிஸ்வாமி பரிநிர்வாண பூஜை ஆதற்கு நாங்கள் பூஜா திரவியங்களுடன் வந்திருக்கின்றோம்; ஆதலின் நாங்கள் சுவேதாம்பரர்களுக்கு முன்னே பூஜை செய்யவேண்டும்” என்று கேட்டுக் கொண்டார்கள். முனிந்திரரும், “பூஜை யார்முந்திச் செய்தாலென்ன? யார்பிந்திச் செய்தாலென்ன? அமுக்காரவா வெருளி இன்னுச்சொல்” ஆகியவைகள் தர்மத்திற்குப் பொருத்தியவையல்ல; பூஜைக்குப் பத்தினான் முதற்காரணம்; ஆதலின் சுவேதாம்பரர்களே முந்தி செய்துக்கொள்ளட்டும்” என்று கூறியருளினார்.

அதன் பிறகு திகம்பர்களனைவரும் சூத்தருத்தரை வணங்கி, “சுவாமி! பரிநிர்வாண பூஜை தினத்தில் அநேகமாயிரம் திகம்பர்கள் வருவது வழக்கம்; அபிஷேககாலத்தில் எங்களுக்கும் சுவேதாம்பரர்களுக்கும் ஏற்பட்ட விவாதம் காரணமாகச் சில வருஷங்களைக் முதல்நாள் நடக்கும் திகம்பர்களின் அபிஷேகம் மறுதினம் நடந்து வருவதால் அநேக திகம்பர்கள் பூஜைக்கு வருவதில்லை; இது நிமித்தமாக எங்களுக்கு பரிநிர்வாணகாலத்தில் அபிஷேகம் செய்வதற்கில்லையே” என்றும் மனக்குறையும் உண்டாகியிருக்கிறது; ஆதலின், இன்று பரிநிர்வாண தினமாகையால் நாங்கள் பூஜை நடத்துவதற்கு விக்கனமில்லாமலிருக்கச் சுவாமிகள் இருப்பைச் செய்தருளவேண்டும்” என்று கேட்டுக்கொண்டார்கள். அதன் பிறகு அபாரஞானத்தையுடைய சூத்தருத்தர் இவ்விருவகையினர்க்கேயும் ஒற்றுமைப் படுத்த வேண்டும்; ஆயினும், சுவேதாம்பர்களை இங்கு வரவழைத்துச் சொல்வது தருதியல்லவென்று கருதி, பூஜா திரவியங்களுடன் வந்திருந்த எல்லா திகம்பர்க்கேயும் உட்காரும் படிசொல்லிவிட்டுத்தாம் தபோதியானத்தில் நின்றுவிட்டார். அதன்மேல் இவரது தபோதியானத்தின் மகிமையையும், இவரது சூத்தரினமும் நிந்தலாலான தேவதையாகிய ஜ்வாலாமாலினி அம்மன், சங்கத்தி

கூட.

கூட

டன் முனிந்திரரையும் ஆங்கிருந்த திகம்பரஸ்ராவகர்களையும் ஊர்ஜயந்தினியின்மிகையிலுள்ள ஸ்ரீநேமிநாதபகவான் பாதங்களுக்கு சமீபத்தில் சேரும்படி செய்தான்.

சுவேதாம்பரர்கள் வழக்கம்போல் பூஜாதிரவ்வியங்களை எடுத்துக்கொண்டு ஷே மலையின்மிசை சென்றார்கள்; அப்போது தங்களுக்குள் அங்கு வந்திருந்த திகம்பரமுனிக்கு கட்டடங்களையும், ஸ்ராவகர்களையும் பார்த்து, “நாம் வந்தவழி தவிர வேறுவழியில்லாமலிருக்க வனத்திலிருந்தவர்கள் இங்குநமக்குமுன் எவ்விதம் வந்தார்கள்!” என்று ஆச்சரியமடைந்து, இதற்குக்காரணம் இங்குயீற்றிருக்கும் இம்மகாமுனிவருடையமகிமைவாகவிருக்குமென்று அனைவரும் நிச்சயித்துக் குந்தகுந்தரையும், மற்றுமுள்ள முனிவர்களையும் நமஸ்காரம் செய்தார்கள். அப்போது முனிந்திரர் அவர்களுக்கு ஆசீர்வாதம் செய்து அவர்களைநோக்கி, “நீங்கள் ஸ்ராவக விரதத்தையும், தறவறத்தையும் அனுஷ்டிப்பவர்களாயிருந்தும் உங்கள் அனுஷ்டானங்களில் பகவான் அருளியதற்கு மாறாகச் சிலவிஷயங்கள் இருக்கின்றன” வென்று அவைகளை எடுத்துக் காட்டி, அவற்றை அகற்றுமாறு உண்மையை உரைத்தருளிப் பிறகு திகம்பர ஸ்ராவகர்களைப்பார்த்து, “நீங்கள் இருவகையினரும் ஒரு சமயத்தவர்களாயிருந்தும் உங்களுக்குள் கடவுள் பூஜையில் மனஸ்தாபப்பட்டு ஒழுக்குவது தகுதியில்ல” வென்று சத்தர்மோபதேசஞ்செய்து, இருவகையினரும் கொண்டுவந்த பூஜாதிரவ்வியங்களை நேமிநாதபகவான் பாதத்திற்கு அபிஷேகம் செய்யும்படி உத்தரவு செய்தார். குந்தகுந்தர் கட்டளைப்படியே இருவகையினரும் ஒற்றுமையுடன் அதிக குதூகலத்துடன் அபிஷேகம் செய்தார்கள்.

அது சமயம் தேவர்கள் முதலான லாஸன தேவதைகள் குந்தகுந்தரைப்பலவாறு புகழ்ந்து போற்றித்தாமரை மலர்மாரியைப் பொழிந்தார்கள். அதுசமயம் சுவேதாம்பரர்களும், திகம்பரர்களும் மற்றுமுள்ள பிரஜைகளும் “இம்மகாமுனிவருடைய தபோமகிமையை யறிந்த தேவர்கள் தாமரை மலர்மாரியை பொழிந்தார்கள்” என்று அதிசயித்து, அதிக ஆநந்தத்தோடு “பத்மாநந்தம் ஜே! பத்மாநந்தம் ஜே!” என்று குந்தகுந்தர் பாதத்தைப்பணிந்து துதித்தார்கள். அதுமுதல் இவருக்கு பத்மாநந்தியென்று மற்றொரு திருநாமமும் வழங்கலாயிற்று.

❦

இவ்விதம், குந்தகுந்தர், ஏலாச்சாரியார், பத்மாநந்தி முதலிய பெயர்களால் கீர்த்தியை அடைந்த யதிஸ்ரேஷ்டஸாப்பற்றிச் சில சுவோகங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன; அவைவருமாறு:—

இம்மகான் இயற்றிய தத்வார்த்த ஸூத்ரத்திற்கு பூஜ்ய பாதஸ்வாமிய செய்த சர்வார்த்த சித்தியென்றும் வியாக்கியானத்தின் முகவுரையில்,
 (வஸஸஸம்பரி யொமகஸி பூரவ் ஊரணவீ-ஃ பூர்வஹுதஃஹூ
 ஹூவியாத ஹூகூயபூரயிமரி நெகூபரஹூ ஸ்ரெண்கா மஹவா
 நூரிஹூத்யூவாய-ஃ ஸகஹவஹாய-ஃ வெஹிஹூத்யூயிரஃ

என்றும் வாக்கியங்கள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

இ - ன் : "பூரிபத்மாத் தி முதலான பெயர்களுடையவரும், தத்வாத் தி தாதிகமென்னும் மோஷாஸ்திரம் செய்தவரும் ஆரியபகவானு ளுமா (ஸ்வாமி) ஸ்வாதி ஆசாரியர் எல்லாபதார்த்தங்களையும் அறித்தமையால் முதன்மையான இடத்தை அலங்கரித்தார்." என்பதாம். இன்னும் சமயஸார பிராபாதத்தின் முகவுரையில்,

ஊதித் தி உலகாரசு 11
 யிவ்வுத்குஹி பூரிபாதி யாதஃ |
 பூரிபாதிகுஹி பூரிபாதிகுஹி
 வஸுஸம்பரி உஹி உத வாரணஸி 11

என்றும் சுலோகம் கஜாதர்லால் அவர்களால் எடுத்துக்காட்டப்பட்டிருக்கிறது.

இ - ன் : "உலகத்தில் பிரசித்தமான தம்முடைய வம்ஸத்தில் பத்மாத் தி யென்னும் ஸ்வாக்கியமுள்ள பெயருடையவராயிருந்தவர் எவரோ, அவரோ அல்ல தவரியாகத்தினால் குத்தகுத்தர் முதலிய பெயர்களைவைத்த முனிஸ்வரரும், சாணரித்தியை அடைத்தவருமானார்." என்பதாம்.

சுசு

இன்னும்,

ஊதித் தி உலகாரசு 11
 வாவாயு ஸவோதா முயுபிஹி |
 தஹி பெகஹி ஸவோதா முயு
 ஊதித் தி உலகாரசு 11

என்றசுலோகமும் ஸே யாரால் எடுத்துக் காட்டப்பட்டிருக்கிறது.

இ - ன் : "ஆசாரியர் என்னும் பத்தவையுடைய கிருதரபிஞ்சர் அதாவது கிருதரபிஞ்சாசாரியர் என்ற உமாஸ்வாதி முனிஸ்வார்' உண்டானார்; அவர் வம்ஸத்தில் அவருக்கு இணையாக அந்தக் காலத்தில் ஸகல பதார்த்தங்களையும் அறிந்தவர் வேறொருவர் இல்லை" என்பதாம்.

இன்னும் *ஸ்ரவண பெளிகுள சிலாஸரஸனக்களுள் 67-வது. ஸாஸனத்தில்,

ஊதித் தி உலகாரசு 11
 வஹிபூரிபாதிகுஹி பூரிபாதிகுஹி
 பூரிபாதிகுஹி பூரிபாதிகுஹி
 வஹிபூரிபாதிகுஹி பூரிபாதிகுஹி
 வஹிபூரிபாதிகுஹி பூரிபாதிகுஹி 11

என்ற சுலோகம் காணப்படுகிறது.

இ - ன்: “எவர் அழகான சாணர்களுடைய தாமரை மலர்போன்ற கைகளுக்கு வண்டு போன்றவரையும், ஜிதேந்திரராயும், பாரதவருஷத்தின் சாஸ்திரங்களுக்கு ஸ்தலபனத்தைப் பண்ணாரா அப்பெர்ப்பட்ட கொளுக்கெதிர்ப் புஷ்பத்தின் காந்திபோன்று கீர்த்தியினால் திக்கெக்கும் வியாபித்த குத்தருத்த சென்ற பிரபுவானவர், இந்த உலகில் எவரால் சேவிக் கத்தகாதவர்?” என்பதாம்.

இன்னும் ௨௨4 டொம்பர் சாஸனத்தில்,

“புண்ணியாஹி லு கரகா க் கௌகாந்ருக யதீஶ்”

என்னும் கலோகத்தில் 4-வது சாணத்தில் காணப்படுகிறது.

• ஸ்ரவண பெளருஷத்திலுள்ள ஸாணங்களை, மைகுர் - சில சாண இலாகா ஆட்சாரங்கள் ஆகிலும் முதலியபாணுகளில் மொழி பெயர்த்துப் புத்தகரூபமாக வெளிப்படுத்தியிருக்கின்றார்கள்.

•••

இ - ன்: “உலகங்களினுடைய புண்ணியத்தினால் குத்தருத்த சென் னும் யதீத்திர உண்டாகுர்” என்பதாம்.

இன்னும், ௨௨4 சாஸனத்தில்,
“ரஹிவா சி ரஹிவா சி கெகா கெகா”

வயாஹிவா சி லஹிவா சி கெகா கெகா
ரஹிவா சி லஹிவா சி கெகா கெகா
வயாஹிவா சி லஹிவா சி கெகா கெகா”

என்னும் கலோகமும் வரையப்பட்டுள்ளது.

இ - ன்: “உள்ளும் புறமும் அழுக்குகளைச் சூடுகாது யில்லாதிருக்குமபடி அதை ஜெயித்த அந்த யதீவ்வா அழுக்குகளுக்கு இருப்பிடமான பூயிப் பிரதேசத்தைவிட்டு நிச்சயமாக காண்டு அக்குலத்திற்கு மேல் சஞ்சரித்தார்” என்பதாம்.

இன்னும், அதே சாஸனத்தில்,

“ஸ்ரீஹிவா சி ரஹிவா சி கெகா கெகா
ஸூகாபயாஹிவா சி கெகா கெகா
பயாஹிவா சி ரஹிவா சி கெகா கெகா
வாஹிவா சி ரஹிவா சி கெகா கெகா”

என்ற கலோகமும் வரையப்பட்டுள்ளது.

இ - ன்: “ஸ்ரீமாதான உமாண்டவாதி என்ற இந்த யதீவ்வா தத் வார்த்தை வந்திர மென்ற நிரந்தரத்தை தெளியக்கூடுதல்; அந்த ஸூத்ர மானது மொழிபெயர்ப்பில் கட்டுக்க ஆரம்பித்த ஜனங்களுக்கு விசுவயந்தர கட்டமுதானும்” என்பதாம்.

இன்னும் 351-வது சாஸனத்தில்,
 "ஐயலி ஸ்ரீ வப-பிரதவ்யு வய-பிரதவ்யு ஸாலவெதா
 ஸ்ரீ கொணகாஹ நாரிமொஸி வதாராமொ வாரணா"
 என்ற கலோகம் வரையப்பட்டுள்ளது.

இ - ன்: "சேஷமந்தாலும், சம்பந்தாலும் வளருமி வர்த்தமான பத
 வாணுடைய மதத்தில் (சாம்பிரதாயத்தில்) பூமிக்கு வான்கு அங்குவத்
 தக்கு மேல் ஈடக்கும் குத்தகுத்தென்னும் பெயரைபுடையவாரிய சா
 ணர் உண்டானார்." என்பதாம்.

இன்னும் இத்தப் பெரியாணப்பற்றிப் பல சாஸனங்களுமுள்ளார்.

௧௪

௧௮

இத்தகைய குத்தகுத்தர் ஊர்ஜயந்திரியில் மேற்கூறியபடி
 நேமிஸ்வாமி பாததரிசனம் செய்தபிறகு, பல தேசங்களுக்குத்
 சென்று ஜிநாதர்மத்தை உபதேசஞ்செய்தது போல * (பழைய) மயிலை
 மாநகரம்சென்று தர்மங்களை உபதேசஞ்செய்து அங்குச்சிலகாலம்
 தங்கியிருந்தார். இவர் பத்மநாந்தி பென்னும் பெயர் பெற்றபிறகு
 அப்பெயரால் பத்மநாந்தி பச்சில் என்ற (திருக்குறள் போன்ற) நீதி
 நூல் ஒன்று வடமொழியில் செய்திருக்கிறார். இத்தக்கிரந்தத்தில்
 மங்களாசாணையாக ஆதி பசவாணைக்குறித்து வணக்கம் செய்திருக்
 கிறார். ஷே. பத்மநாந்தி பச்சில் செய்த பிறகு திருக்குறளை இயற்றி
 ஞானாதலின், ஷே. பச்சில் கிரந்தத்தில் ஆதிபசவாணை வணக்கம்செய்
 திருப்பதுபோலவே திருக்குறளிலும் ஆதிபசவாணைக் குறித்தே கட
 வுள் வணக்கம் செய்திருக்கிறார்.

பத்மநாந்தி முதலான பெயர்கள் பெற்ற ஏலாசாரியார் தென்
 மொழியில் அறம், பொருள், இன்பம், வீடுஎன்னும் நான்கு புரு
 ஷார்த்தங்களையும், மக்கள் பாவரும் அறிந்து ஒழுமுதாய ஷே.
 திருக்குறள் என்னும் நூல் இயற்றியதை தமதுதனிவ்ய கணங்
 களுக்குக் கூறியருளினார்.

* பழையமயிலை பெரிய நகரமாயிருந்த தென்பதும், அங்கு சேமி
 ஸ்வாமி ஆஸயிருத்ததென்பதும், அப்பகவான் மீது வடமொழி தென்
 மொழிசாஸி, ஸ்ரீதாதா நூல்கள் உள்ளனவென்பதும், அந்தே ஹைரீசன்
 மிக்க பிரபலமாகவும் கல்விநிறைந்தவர்களாகவும் இருந்திருக்கிறார்களென்
 பதும், திருக்குறளாசிரியர் மயிலையில் தங்கியிருத்தல் கூடுமென்பதும்
 பழையநூல்களால் ஏற்படுகிறது. தவிர ஸ்ரீமான் ஸி. ஹயவதனாரால் பி. ஏ.
 அலர்களும் மயிலையைப்பற்றியும் அங்குவசிக்கிருந்த ஹைரீசனைப்பற்றியும்
 திருக்குறளைப்பற்றியும் எழுதியிருக்கின்றார். இவ்விவரங்கள் பின்வரும்
 பண்டிதர்க்கு அபிப்பிராயம் 6-7-வது பக்கத்தில் காட்டப்பட்டிருக்கின்
 றன. ஆங்குக் கண்டுகொள்க

இது சிறீகம பழய ஏட்டுப்பிரதி யொன்றில் மயிலையைப் பற்றியும், ஆர் கிருத்த கோயிலையையப்பற்றியும் மயிலையை அரசுபுரித்திருந்த மயிலை மான் என்னும் கையெழுத்துப் பற்றியும் 1924-ஆம் ஆண்டு 500 - வருஷக் களுக்கு முன் கடல் கொள்ளப்பட்டதைப்பற்றியும் உள் சில விஷயங்கள் காணப்படுகின்றன. அவற்றை இங்கே குறிப்பிட்டுக் கொள்ளும் மெனவிலுத்தனம். அதில் உள்படி பழயமயிலைமாசகரம் கடல் கொள்ளப்பட்ட பிறகு அருகாமையிலிருந்து ஆப்பிரிக்காவும் கிராமம் மயிலாப்பி ரென்று இப்பொழுது வழங்கிவருவதாகத் தெரியவருகிறது.

சுரு

இவ்வீதம்; அருளிய அறநூலைக்கண்டு மகிழ்வெய்தி ஆழ்ந்த கருத்துக்களை ஆராய்ந்த சிஷ்யர்களில் ஒருவரும் * வாணப்பிரைஸ் தாஸ்ரமத்தைபுடையவருமாகிய திருவுள்ளம் ஸயினர்,

0 "கடுகைத் துறைத்தேழ் கடலைப் புகட்டிக்

குறுகத் தறித்த குறள்"

என்னும் செய்யுளால் சிறப்பித்துப் போற்றினார்.

இ - ள் : "குறள் - (ஆயிரத்த மூன்றாம் முப்பது) குறள் வெண்பாக்களும், கடுகை - (கடுகை, துறைத்து - (அதனடுவே) துறைசெய்த, ஏழ்கடல் - ஸத்தலாசரத்தினீரையும்; புகட்டி - அத்துறையுட்புகுத்தி, குறுக - தன்னளவிற் குறுக்கமாக, தறித்த - தறித்துவைத்ததடுபாள்வனவாகும்" என்பதாம்.

* வாணப்பிரைஸ்தாஸ்ரம மென்பது - தர்மார்த்தகாமக்களை அனுபவித்த இவ்வந்தினிக்கும் விலகி வணத்தில் சென்று முற்றத்தறந்த முனிவரிடம் அடைந்து அவருக்கு சிவ்ருஷை செய்துகொண்டு அவரிடம் தவத்திருசூரிய சில தத்துவங்களையுணர்ந்த ஒருவராகும் இதில் இரண்டிலேதமாம்: அவற்றுள் முதலாவது - கெளடையனும் கண்டவந்திரமும் அணிந்து கமண்டலத்தான் கூடியிருப்பதாம்; இரண்டாவது - கெளடையனாத்திர மூடைத்தாடி கமண்டலமும் பிஞ்சுமூக் கொண்டிருந்தலாம். இந்த ஆஸ்ரமத்தினுள்ளவர்களின் தபோத்தியான ஒருங்கேனைப் பற்றிய விஷயங்கள் இரண்டாம்பாகத்தில் வீசிவாச விளக்கிக் காட்டப்படுகின்றன. திருவுள்ளம் ஸயினர் கெளடைய கமண்டல பிஞ்சுதாரியாயிருந்தமும் மத்தறந்தவர். இவர்தன்மை இவ்வளவியிருப்ப புறமத்தினர் திருவுள்ளம் ஸயினர் என்னும் பெயரை மாறுபடச் செய்திருக்கலாய் நானுரென்று திருத்தி அவரை திருக்குறள் செய்திருக்கலாய் நானுரென்று பெயருள்ள மாமுனிவரரை ஏரெலெக்கென்று திருத்தி இவரிடம் திருவள்ளவர் நூல்வாங்கி செஷுத்தொழில் செய்தாரென்றும் கூறவது பொருத்தமற்றதாம்.

0 இவ்வெண்பாவை திருவுள்ளம் ஸயினர் திருக்குறளின் சிறப்பைப் பற்றி கூறியிருக்க, இதனை இடைக்காடர் பாடினாரென்றும் இவர் விஷ்ணுவின் அவதாரமென்றும் புறமதப் புலவர்கள் கல்பனை செய்திருக்கிறார்கள். இது தவிர

"அணுவைத் துறைத்தேழ் கடலைப் புகட்டிக்

குறுகத் தறித்த குறள்"

என்னும் வெண்பாவை ஆசிரியர் காலத்தில், ஔவையார் பாடினதாகவும், இவர் சரஸ்வதியின் அவதாரமென்றும் இது போதாமல் திருவள்ளவர் சகோதரி யென்றும் கூறியுள்ளனர். இவை முற்றத்தவறு. ஔவையார் கம்பர் காலத்தில் ஜனித்து வந்திருந்தவராவர்.

மிகச் சிறியனவாகவுள்ள கடுகில் * ஸப்தஸாகாத் தினீரையும்புருத்தி அநைப்பல்லாகக்களாகத்தறித்து வைந்ததுபோலகுறட்பாக்கள் சொற் கருக்கமும், அவற்றில் ஏழ்கடல் ரீரைப்போல அநிகரித்த § ஸப்த தத்துவமுதலான வேதங்களுடைய பொருள்களின் விரிவும் உடையன என்பது இதன் கருத்து

* ஸப்த ஸாசனங்களாவன:—

வண சமுத்திரம்	உப்பு	செயுன்த சமுத்திரம்	தேன்
வாருணி	,,	சன்	கானோதகம்
சூசம்	,,	பால்	இசூரஸம்
மெதம்	,,	செய்	ஆசியவைகளாம்

§ ஸப்த தத்துவங்களாவன:—

“ஜீவா ஜீவா வ்யுவ வ்யா வாவ்யா திஜபூரா ரொகூலு தி”

என்று இவ்வாசிரியர் இயற்றிய தத்வார்த்த ஸூத்ரம் அந்-1-ஸூத்ரம் 4-ல் கூறியுள்ளனவாம். அவையாவன:—

ஜீவன், அஜீவன், ஆஸ்ரவம், பத்தம், சம்வரை, நிரஜுரை, மோகும் ஆசியவைகளாம். ஜீவன் தனது குணமாகிய சைதன்ய விஜகூ

ஞானதரிசன ஸ்வரூபத்தையுடையவன். அவ்வாறிருப்பினும் சுபாபயோகம், அசுபாபயோகம், சுத்தோபயோகமென மூன்று பரிணாம மனத்தையுமுடையவன்.

ஜீவனிடத்தில், புத்தகலம், தர்மம், அதர்மம், ஆகாயம், காலம் ஆகியவைகள் சம்பந்தமாம். ஜீவன் தவிர மற்ற ஹைந்தம் அஜீவனாகும்.

ஆஸ்ரவமென்பது-சுபா சுப பரிணாமத்திற் சிவையத்தவாறு கர்மங்கள் ஆத்மனிடத்தில் வருவதாகும்.

பத்தமென்பது-ஆத்மனிடத்தில் வருகிறகர்மங்கள் அக்மினியில் காய்ந்த இரும்பில் கீர் கைத்தல் போன்று தேகமெங்கும் பர்த்தப்படுவதாகும்.

சம்வரையென்பது - ஆத்மனுடைய சுப சுத்த பரிணாமத்தால் கர்மங்கள் வரவொட்டாமல் தடுப்பதாகும்.

நிரஜுரை பென்பது-கடுத்தபோலத்தாலும் சுத்தோபயோக சுக்லத்தியானத்தாலும் கர்மங்களைக் கெடுப்பதாகும்.

மோகும்மென்பது - சமஸ்த கர்மங்களும் ஆத்மனைவிட்டு விலகியவுடன் ரொகூத்திம் திவிரோண்டிருத்தல். ;

பிறகு ஆசிரியர் திருவுள்ளம் நயினரின் தண்ணிய அறிவையும் ஹூஸ்டன் அடங்கியுள்ள பொருள்களை கிரகித்துக்கொண்டிருக்கும் தெளிவினையும் கண்டு இந்நூலை சங்கத்தாரிடம் அறங்கேற்றுதல் செய்தற்குரியவர் இவரே தருந்தவர் என்றதெளிந்து அருகில் அழைத்து மதுரையில் “மிக்க பிரபலமாக தமிழ்ச்சங்கம் ஒன்று நடந்து வருகிறது. அப்பட்டனத்தை அரசுபுரிந்துவரும்பாண்டியன்னைதான், அவன் கல்வியறிந்திருந்தவன்; தமிழ்முதலான சாஸ்திரங்களைவிரும்பி செய்து வருபவன், ஆதலின், அவ்வரசன் முதலானவர்களை வரவழைத்து ஓடி சங்கத்தில் இத் திருக்குறள் என்னும் தர்ம சாஸ்திரத்தை அரசுக்கேற்றுதல் செய்து வருவாயாக” வென்று உத்தரவளித்தார்.

திருவுள்ளம்நயினரும் ஆசாரியர் ஆக்ஷேபப்படி திருக்குறள் புத்தகத்தினை பெடுத்துக்கொண்டு மதுரை சென்று சங்கப் புலவர்

ஆவணக்கு-ஆர்சவம், பத்தம் இவ்விரண்டும் சம்மார காரணமாகும். சம்வரை, நிர்ஜரை இவ்விரண்டும் மோகூத்தின் பொருட்டு தவத்தின் காரணமாகும்.

எவ்வளமெனின். ஒரு வரிக்கு ஆற்றக்கால்வாய் வழியாக ஜலம் வருவதுபோன்று ஆதர்சனுக்கு கர்மங்கள் வருவது ஆர்சவமென்றும், ஆற்றக்கால்வாய் ஜலம் வரியில் கலந்தல் போன்று ஆதர்மனிடத்தில் கர்மங்கள் கலந்தல் பத்தமென்பதாமாம்.

ஆற்றக்கால்வாய் மூலம் வரும் ஜலத்தைத்தடுத்த வரியில் நிலை கொண்டிருக்கும் ஜலத்தை மரகுகளின் மூலமாக பூராவும் கழித்தலீடும் படி செய்வது போன்று, சம்வரை யென்பது வரும் கர்மங்களைத்தடுத்த, நிர்ஜரை யென்பது அகாதிநாய் பத்தித்திருக்கும் கர்மங்களைக் கழிக்கும்.

இவ்வாறு வரியிலுள்ள ஜலப்பூராவும் கழித்தவுடன் வரி உலர்ந்து கத்தப்படுவது போன்று ஆதர்மனிடத்திலுள்ள கர்மஜலம் சம்பூர்ணமாக உலர்ந்ததும் கத்தாந்மன் மேகம்மூடின ஆதிநாய் மேகம் கீழ்நெவுடனே பிரகாசமாகிய வினக்குவதுபோன்று பரஞ்சோதியமையாய் மோகூத்தின் நிலை கொண்டிருப்பன்.

மேற் கூறியுள்ள எப்பத தத்தவங்கணைத்த குறட்பாக்களை இரண்டாம் பாகத்தில் எடுத்துக் காட்டுவாம். இந்த பாகத்தில் திருக்குறள், ஹைசமயவேதமென்பதற்குச் சான்றாக நெ குறட்பாக்களை எடுத்துக் காட்டப்படிருக்கிறது. ஆதலின் பல அதிகாரங்களிலுள்ள குறட்பாக்களால் ஹைசமய வேதங்களுடைய தத்தவங்களின் பொருள்களை இரண்டாம் பாகத்தில் விவரிப்பாம். அவற்றை-ஆங்கு பாகக்காரணலாம்.

802

களைக்கண்டு, “எனது குருநாதர் ஏலாச்சாரியார் அருமையானதமிழ் ஹாலொன்றுசெய்து, ‘இதனைச் சங்கப்புலவர் காரிடம் கொண்டுபோய் அரசன் முதலானவர்களை வைத்துக்கொண்டு அரசுக்கேற்றி வருவாயாக, வென்று எனக்குக் கூறி அருளினார்;’ என்று சொன்னார். புலவர்களைவரும் அதற்குச் சம்மதித்து இவ்விஷயங்களை அரசு

னுக்கு அறிவிக்க அரசனும் ஏலாச்சாரியருடைய பெருமையை முன்னமே கேள்விப்பட்டிருந்ததால் தாம் மந்திரி முதலானவர்களுடன் சங்கமிருந்த விடத்திற்கு வந்து நயினரை நமஸ்காரம் செய்து “சுவாமி! தங்களது பெயரென்ன” வென்று கேட்டான்; அவர் தமது பெயரையும் சொல்லி இந்நூல் இயற்றியவர் எனது குருநாதர்; என்றும் அவர் அருளிய விஷயத்தையும் சொன்னார். அரசனும் அவ்வாறே ஆதமத்தை அரசனேற்றம் செய்யும்படி கேட்டுக்கொண்டான்.

திருவுள்ளம் கைனாரும் அரசன் முதலான சங்கத்தாரிடம் ஒவ்வொரு குறட்பாவையும் எடுத்தோதினார். பாண்டியன் அவற்றிலுள்ள ஆழ்ந்த கருத்துக்களையறிந்து, ‘நமது (ஐஜர்) சமயத்து வேதங்களின் சாரங்களை யெல்லாந்திரட்டி இந்நூல் செய்யப்பட்டிருக்கிறது’ என்றுசங்கத்திலுள்ளவர்களும் மந்திரிமுதலான பலஜனங்களும் அறியும்வண்ணம் தெரிவித்து, அதிக குணகலத்துடன் ஏலாச்சாரிய மகாத்மாவையும் திருக்குறளையும் கைனாரையும் புகழ்ந்து கொண்டாடினான். சங்கத்தார் முதலான பல ஜனங்களும் இந்நூல் மிக்க அருமையானதென்றும் மகாராஜா அவர்கள் கூறியது உண்மையே பென்றும் கூறினார்கள். பிறகு திருவுள்ளம் * நயினார்

* தமிழ் தேசத்தில் உலகிலும் ஐஜர்களுக்கு பாத்திரம் கைனார் என்ற சிறப்பு பெயர் ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஐஜர்த சாஸ்திரப்படி அறிவிடமுறையில் எடப்பவனுக்கு பாபம் வருவதில்லை. இதை ஐஜர்கள் அறியாததும் பாபத்தை நீக்குவார்களென்பதற்கு திருவடாத்தமாக மெய்ப்படி பட்டப்பெயர் வழங்குவருகிறது. ஈஃ-என்ற பதம் வடமொழி; ஈஃ என்ற பதமும் வடமொழி; இஃ பதத்திற்கு, பாபமென்று அர்த்தம்; ஈ என்னும் வடமொழிக்கு இல்லையென்று அர்த்தம்; இஃ, ஈ என்னும் பதமும் ஈஃ என்ற பதமும் சேர்த்து ஈஃ என்பது. இஃச் சொற்றொடரைத் தென்மொழியில் உச்சரிக்கும் போது ‘ஐ’ என்னும் பலப்பான் விருதி சேர்த்து ஈஃஃ என்று உச்சரிக்கப்பட்டு வருகிறது. இஃதற்குப்பொருள் பாபமில்லாதவர் என்பதாம்.

கரீஉ

அரசன் முதலான சங்கத்தாரவர்களிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு மயிலைவந்து ஆசாரியருடன் திருக்குறள் அரங்கேற்றியதும் பாண்டியவரசனும் சங்கத்தார்முதலான பல ஜனங்களும் சொல்லிய விஷயங்கள் யாவற்றையும் சொன்னார்.

பிறகு திருவுள்ளம் நயினார் குருவை நமஸ்கரித்து, “சுவாமி! வானப்பிரஸ்தாஸர மத்தினின்றும் விடுவிட விடடைதற்குரிய நான்காவதாகிய முற்றுக்குறந்தமுனிவர் ஆஸ்ரமத்தை அடையும் பொருட்டு அடியேனுக்கு தீகைசெய்விக்க வேண்டும்” என்று கேட்டுக்கொண்டார். அவ

ரும் அல்லவாதே திணைசெய்வித்து முற்றாந்தமந்த தவஞ்செய் வதற்
 சூரிய பலதத்துவங்களைபும் உபதேசஞ்செய்து முனிசனங்களுடன்
 நிற்கத் தவம் செய்யும்படி கட்டணையிட்டார். கைகாரும் அவ்வாதே
 தவஞ்செய்து மீர்திர நிறைந்தபடிமையோனானார்.

ஏலாச்சாரியார் சிலகாலம் சென்றபிறகு மயிலையை விட்டுப்
 பழையபடி பொன்னாருக்குச் சமீபத்திலுள்ள நீலநீரின்மீசை
 முனிசங்கத்துடன் வந்து சேர்ந்தார். பிறகு இரவும் பகலும்
 பிரதிமா யோகதாரியாய்க் கடுந்தவம்செய்து அதன்பலனால் பூமி
 யின்மீசை நான்கு அங்குலத்திற்குமேற் செல்லும் சாரணரித்தி
 யைப் பெற்றுச் சிலகாலம் ஆசாரிய பதத்திலிருந்து பிறகு தமது
 ஆசாரிய பதவியை சிவ்யனுக்குக்கொடுத்து விட்டுப்பிறகு உபாந்
 தியாயர் பதவியிலும் சாதுத்தன்மையிலும் சிலநாட்களிருந்து
 மேல்படி மலையின்மீசை தேவையோகமடைந்து * சர்வார்த்த சித்தி
 என்னும் பஞ்சாதுத்தரத்தில் அகமிந்திரனாக அவதரித்தார்.

* சர்வார்த்த சித்தியில் அவதரித்தவர்கள் அந்தியத்தில் இம்மண்
 னாலில் அவதரித்த தவத்தை யெய்தி மோக்யமடைவது சிச்சயம். சர்
 வார்த்த சித்தியில் அகமிந்திரர் அனுபவிக்கும் சகத்தைப்பற்றிய விஷயங்
 களை இப்புத்தகம் 180-ம் பக்கத்தில் விளக்கியுள்ளோம். ஆங்குக் கண்டு
 கொள்க.

க0ச

இந்த மகானூனியாயி ஏலாச்சாரியார் மேல்குறித்த நீலநீரின்
 மீசை தேவையோகமடைந்ததால் அம்மலையின்மீது அவருடைய
 ரூபகார்த்தமாக இரண்டு பாதங்கள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. இப்
 பாதங்களுக்கு மழைக்காலம் தவிர மற்றகாலங்களில் கைமாதத்தி
 லிருந்து ஒவ்வொரு ஆதிவாரதினத்திலும் தென்தேசத்திலுள்ள
 னைநர் முதலானவர்கள் ஆயிரம் கணக்காகச் சேர்ந்து அபிஷேகம்
 செய்து வருகின்றார்கள். வடதேசத்திலுள்ள னைநர்களும் ஷே
 பாதங்களை தரிசனம்செய்து வருகிறார்கள். சுமார் பத்து வருஷத்
 திற்குமுன் ஆராபட்டணம் பூமீமான் தரணேந்திரதாஸ் அவர்கள்
 தமது குடும்பத்துடன் வந்து இப்பாதங்களை தரிசனம் செய்தது
 மல்லாமல் ஷே மலையின் வடபுறத்தில் ஆஸ்ரமம் ஒன்று கிராமணம்
 செய்துள்ளார். இந்த ஆஸ்ரமத்தில் னைந்சமயத்து முனிவர்,
 லானப்பிரஸ்தர் ஆகியவர்கள் சிலகாலம் தபோதியானத்தில் வசித்
 திருப்பதாம், சிலகாலம் வெளியில் சஞ்சரிப்பதுமாக இராநின்
 றார்கள்.

திருக்குறளைப்பற்றியும் அதன் ஆசிரியரைப் பற்றியும்
பல ஆராய்ச்சிகள் நிறைந்த பண்டிதர்களின்
அபிப்பிராயங்கள்.

கோலார் தங்கத்தரை சாம்பியன் ரீப்ஸ் சாக்கைய
சங்கத்தார் 25-2-20ல் வெளியீட்டில் பிரசுரித்த
சாத்தூர்-புரீமான் விஸ்வநாத பாரதியாரின்
திருக்குறளைப்பற்றிய பிரசங்கசுருக்கம்

1. 'குறள்' என்ற சொல்லுக்கு 'குறுகிய' என்பது தேர்ந்த
பொருள். அது இரண்டு அடியும், எழுதும் உடைய ஒரு பாவி
எந்தைம் குறிக்குஞ் சொல்லாகவும், பின் அத்தகைய பாக்களால்
ஆகிய ஓர் ஊலைக் குறிக்கும் பெயராகவும் மாறியது.

இவ்விதம் 'குறள்' என்ற தலைப்பெயருடன் பற்பல ஊல்கள்,
பற்பல காலங்களில் பற்பல ஆசிரியர்களாற் பாடப்பெற்றுத் தற்
போது நம் தமிழ் நாட்டினிடையே உலகி வரினும், அவற்றுள் தெய்
வப்புலமைத் திருவள்ளுவரது குறளே பூவிற்குத் தாமசையும்
பொன்னுக்குச் சாம்புகழும் போன்றது. அதனைப் பலர் 'திருக்
குறள்' என்றும், சிலர் 'திருக்குறள்' என்றும் கூறி வருகின்றனர்.
நாம் இத்தகைய பெயர் வாதங்களுட்புகாது, பண்டைப் பேராசிரி
யர்களாம் சொன்முடியார், நரி வெருஉத்தலையார், இடைக்காடர்
முதலானவர்கள் தத்தஞ் சிறப்புக்கவிகளிற் கூறி யிருப்பதுபோலப்
பொதுவாகக் 'குறள்' என்போம்.

2. இக்குறள் ஆசிரியராகிய திருவள்ளுவ தேவர் பார்ப்பா
ணுக்கும், பறைச்சிக்கும் பிறந்தார் என்றும், பிறந்தபொழுதே பெற்
றோரை நோக்கி அருட்கவி பாடினார் என்றும், வள்ளுவர் என்ற
தாழ்ந்தவகுப்பினர்களால் மைலாப்பூரில் வளர்க்கப் பெற்றார் என்
றும், வாகுகியென்ற கர்ப்பிற் சிறந்த காரிகையைக் காதலியாகக்
கொண்டார் என்றும், வயிற்றுப் பிழைப்பின் பொருட்டு நெசவுத்
தொழில் புரிந்தார் என்றும், ஏலைசிக்கன் என்ற வணிகனுடன்
அளவளாவி நட்பார் என்றும், சங்கப்புலவர்களை வாதிஸ் வென்று

தம் நூலை அரசல்கேற்றினர் என்றும் பற்பல காலில்லாக் கதைகளை நம்மவர்களுட்பலர் நித்தமுக்கூறியும், எழுதியும் வருகின்றனர். ஆனால், நம் பண்டை நூல்களில் இவற்றிற்கு ஆதாரமாக ஒன்றுமே யில்லை; இருக்கும் இரண்டொன்றும் பெரிய வாதங்களுக்கு இடம் தருகின்றன.

காலஞ்சென்ற வித்வான் விசுவப்பெருமான் யியரும், சரவணப் பெருமான் யியரும் குறளை அச்சிட்ட வெளிப்படுத்திய காலத்தொட்டே இத்தகைய 'வண்ணாளுக்குப் போனான், வண்ணாத்திற்கு வந்தான்' என்ற ஆபாசக் கதைகள் தலைபெடுத்தன என்று உறுதி கூறுவோம். முதன்முதலில் இக்குறளை அச்சிட்ட 'எஸ்லிஸ்' துறைமகனான இரண்டு பதிப்புகளிலும் இத்தகைய கதைகளைக் காண்கிலாம். ஆகவே 'ஞானவெட்டிபான்' 'கபிலர் அகவல்' ஆகிய சில சர்வ சாதாரண நூல்களை இயற்றிப்பழையபேராசிரியர்களது பெயர்

களால் வெளியிட்ட பிற்காலத்தவர்களது நிருஷ்டியே இவையனைத்தும் என்று எண்ணுகின்றேன்.

மேலும், ஹிந்துமதத்தைச் சார்ந்த வள்ளுவர் என்ற தாழ்ந்த வகுப்பினர்களால் வளர்க்கப் பெற்றவர் என்று கூறும் முடிவுப் பொய்க் கதையை ஒருக்காலும் நாம் நம்ப முடியாது; ஏனெனின், சேவத சாஸ்திர புராண இதிகாஸங்களை யீர்த்திரிபறக் கற்றுப் பாண்டிச்சம் பெறும் உரிமைகளை ஏனையோர் அவ்வள்ளுவர்களுக்கு முன் ஒரு சிறிதும் வழங்கினர்கள் இல்லை என்பது பட்டப்பகல் வெட்ட வெளிச்சம். குறளை ஆகிரேயாடந்தம் படிப்பவர்களுக்கு அந்தூலா சிரியர் விசேஷ நூலாசாய்ச்சி உடையவர் என்பது தெரியாமற் போகாது விஷயம் இவ்வாறு இருக்குன்பொழுது, தமிழ் மறைபாடிய குறளை அறிபாமை என்ற அந்தகாரத்தில் முழுவியிருந்த (ஹிந்துமதச் சார்பான) வள்ளுவர் கூட்டத்தில் வளர்ந்த ஒருவரால் இயற்றப்பெற்றதென்பது 'மொட்டந்தலைக்கும் முழங்காலுக்கும் முடிச்சிடுவது' போலாகும். ஆனால் சமணர்களுக்கும் பெருந்தீர்களுக்கும், ஞானகுருக்களாகவும், கன்ம குருக்களாகவும், வைத்தியர்களாகவும், சாஜதந்திரிகளாகவும் அக்காலத்தில் விளங்கிய ஒரு கூட்டத்தார்க்கு சாக்கையர் என்றும், நிமித்திகர் என்றும், வள்ளுவர் என்றும் பல பெயர்கள் வழங்கியதாக நம் காவியங்களும், நிகண்டு

மேலும் புலா லுண்ணல், கொல்லாமையாகிய தர்மங்கள் ஹிந்து மதத்திற்குப் பொது தர்மங்கள் எனினும் ஜைன பௌத்த மதங்களுக்கு விசேஷ தர்மங்களாகும். யாக காலங்களில் பசு, ஆடு, குதிரை முதலியவற்றை மந்திரத் துணையால் வதைத்துத் தேன், பால், பழர், சர்க்கரையாகியவற்றுடன் கலந்து அருத்தி மெழும் ஹிந்துக் களைப் போல ஜைனர்களும் பௌத்தர்களும், செய்தந்தும் சம்மதி யார் என்பது உலகறிந்த விஷயமாகலானும், அக்கருத்தை பொட்டித் “தன்னுயிர் நீப்பினுஞ் செய்யற்க தான் பிறிதின் னுயிர் நீக்கும் வினை” என்றும், “கொல்லான் புலாலை மறுத்தானைக் கைகூப்பி எல்லா வுயிருந் தொழும்” என்றும், “அஃசொரிந்தாயிரம் வேட்ட லின் ஒன்றன் உயிர்செகுத் தண்ணுமை நன்று” என்றும் குறள் கூறுவது பிறிதேதாள் காரணம்.

ஹிந்து வேதங்களைப் பின்பற்றி பத்தி ஹலாக இன்றி, திரி பேதமே (திரிபிடகம்) போல் இக்குறள் ஹாலும் சிறந்த ஒழுக்க ஹலாக இருப்பது மற்றொரு காரணம்.

பாயிரத்தில் “மலர்மிசை யேகினுன்” “ஆதிபகவன்” “பொறி வாயில் ஐந்தவித்தான்” என்று பாவி நிகண்டையும், திரிபேதந்தையும் பின்பற்றி புத்தர்பிராணை வாழ்த்தி யிருப்பது வேறொரு காரணம். இன்னும் ஹிந்து மதத்தார்க்கு உரிய நான்கு ஆஸ்தமக் கடமைகளையும் கூறாது இல்லற துறவறங்களை மட்டும் கூறியிருப்பதுவும் பரத்துவாசருக்கு புத்தர்பிரான் கூறிய ஒளவுத தத்துவத்

தோடு குறளில் உள்ள மருந்து என்ற அதிகாசத்தைப் பார்க்கும் பொழுது பெரிதும் ஒற்றுமையிருப்பதுவும் இக்குறள் ஆசிரியரை ஜைன பௌத்த மதங்களைச் சார்ந்தவரென்று உறுதிப்படுத்தும்.

“தாமரைக் கண்ணன்” “இந்திரன்” என்ற பெயர்கள் புத்தர்பிரானுக்கும் உண்டென்பதை ஹிந்து சகோதரர்கள் அறியவேண்டும். மேலும் “இயல்புடைய மூவர்” என்றது துறந்தார், தவ்வாதார், இறந்தாரை அல்லது மக்கள், தேவர், ராகரை ஏன் குறிக்காதென்பதற்குத் தக்க விடைகளையும் அன்றார் அறிந்துகொள்ள வேண்டும். சிலர் பௌத்தர்களுக்கு மெய்புணர்வு வேண்டியதில்லை யென்றும், அதனை அவசியமென்று குறள் கூறுவதாகவும் எடுத்துக் கூறி வள்ளுவரை ஹிந்து என்கின்றனர். அது முற்றிலும் பிசறு: பௌத்தர்களுக்கும் மெய்ப்பொருள் உணர்ச்சியுடன்பாடே

யென்பதைத் திரிபிடகத்திலும், மணிமேகலையாகிய ஹாஸனி ஹும் பரக்கக் காணலாம்.

ஆகவே இத்தியாதி காரணங்கள் பற்றி வள்ளுவரை நாம்
பௌத்த-ஐசுக்கமத்தினர் என்போம். இன்னும் இக்குறள் ஆசிரி
யர் மறுபிறப்பில் நம்பிக்கை கொண்டு “எழுமை யெழு பிறப்பும்
என்று அடிக்கடி கூறுவதாலும், ஏசு மதத்திற்கு முரண்பாடும்,
புத்த தன்மத்திற்கு குடன்பாடுமான பஸ்கோடலை வற்புறுத்திப் போ
தலாலும், போப்பைபர் கருத்துப்படி கிறிஸ்தவரும் அல்ல என்ற
உறுதி கூறுகின்றோம். ஸ்ரீமான் கணகசபை கூறுவதேபோல இக்
குறளாசிரியர் இ. பி. முதல் நூற்றாண்டினதே யென்றும் எண்ண
கின்றோம்.

குறள்.

எப்பொருள் யார்யார் வாய்க்கேட்பினு மப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு.”

மதுரைச்செந்தமிழ்ப் பத்திரிகை.

தொகுதி 16-பகுதி 5-ல் கெ. எஸி. வீரராகவையார்,
எம். எ. எப். எஸி. எ. எஸ். அவர்கள் ஐந்த
நூல்களின் கவிமேன்மையும் காலதீர்ணய
மும் என்கிற வியாசத்தில் திருக்குறளைப்
பற்றி எழுதியுள்ளதாவது.

“மலர்மிசையெனின்” என்றதனாலும் “அவிசொரிந்தாயிரம்
வேட்டலினென்ற னுயிர்செருத்துண்ணுமைநன்று” என்றதனாலும்,
ஆசிரியர் “தேவர்” என்று அழைக்கப்படுவதனாலும், தேவர் என்ற
பட்டம் ஐனர்களே வைத்துள்ளாரதனாலும் இந்நூலையியற்றிய
வள்ளுவரை ஐனர்கள் தம்மவர் என்பர். சைவர், வைணவர்,
கிறிஸ்தவர் முதலியவர் தம்மவர் என்று கூறுகிற்பர். ஆதலினிதை
ஐந்த நூல் என்று சொல்லவியலாது.

5

விஜய நகரம் மகாராஜா கலாசாலையில் சரித்திர போத
காசிரியராகிய ஸ்ரீமான் எம். எஸ். இராமசாமி
அய்யங்கார் அவர்கள் எம். எ. 1920-ஹஸ்
சூலைமாதத்திய “ஐனா கெஸ்ட்” பத்திரி
கையில் எழுதிய தமிழ் நாட்டிலுள்ள ஐனந்
கள் என்கிற விவரத்தின் சுருக்கம்.

திருக்குறளுடைய ஆசிரியர் எந்தமதத்தைச் சார்ந்தவர் என்பது ஒரு பெரிய கேள்வியாகவிருந்து வருகிறது. அவ்வாசிரியர் ஐஐரென்று சில பெரிய வித்வான்கள் உறுதியாகக் கூறுகின்றார்கள். அவர் இவ்விந்து தெய்வம். எதையும் வணங்கா திருத்தலும் மலர், மிகை யேவினான், எண் குணத்தான் என்று கடவுளைக் குறிப்பிடுகிறதலுமே அவர் ஐஐநர் என்று கூறுவதற்குப் போதுமான ஆதாரங்களென்று கருதப் படுகின்றன ஐஐநர்கள் தங்களுடைய ஆசார்யர்களுள் ஒருவரான ஏளாசாரியர் என்பவர் குறளை இப்பற்றியதாக நம்புகிறார்கள். பழைய சிறந்த தமிழ்க்காப்பியர்களுள் ஒன்றாகிய நீலகேசி என்னும் நூலினுடைய உரையாசிரியராகிய சமயதிவாகர மாமுனிவர் தமது உரையில் திருக்குறளைக் குறிப்பிடும் பொழுதெல்லாம் அதை “எம்மோத்தாதலால்” (எமது வேதம் ஆகையினால்) என்று எழுதியிருக்கின்றார். இத்தகக் கொள்கை உண்மையானால் ஐஐநர்கள் சி. பி. முதல் நூற்றாண்டில் தென்னாட்டில் பிரவேசித்த தங்கள் மதத்தைத் தமிழ்ப் பாஷைமூலமாக வெளியிட ஆரம்பித்தனரென்று ஊகிக்கலாம்.

ஐஐநர்கள் பெரிய வித்யார்த்திகளாய் இருந்தது மல்லாமல் புத்தகங்களை எழுதுபவருமாய் இருந்தனர். அவர்கள் நூற்களையும் சாஸ்திரங்களையும் ஸ்வபாவ மாகவே நேசித்து அவைகளை விருத்தி பண்ணும் முயற்சி யுடையவர்கள். தமிழில் ஐஐநர்களால் செய்யப் பட்டிருக்கும் நூல்கள் தமிழர்களுடைய ஐஸ்வர்யங்களுள் மிகவும் விலையுயர்ந்தவை. இலக்கண இலக்கிய விரோதங்களில்லாமல் சமல் சிறுத சொற்களைத் தமிழ்ச் சொற்களோடு கலந்து உபயோகிக்கும் முறையைக் காட்டியவர்களும் அவர்களே. கண்டட நூற்களும்

ஐஜனர்களுக்கு ஏராளமாகக் கடன்பட்டுள்ளன. உண்மையில் அவைகளை முதலில் எழுதியவர்களும் இவர்களே, இவர்களுடைய (L. RICCI) எல் சைஸ் என்பவர் எழுதுவது கவனிக்கத் தக்கது; அதாவது: “பன்னிரண்டாவது நூற்றாண்டின் மத்தியகாலம் வரையில் கன்னட நூற்கள் முழுமையும் ஐஜனர்களுடையனவே. ஐஜன நூற்களே இன்னும் நீண்ட காலம் வரையில் உயர்ச்சி பெற்று வந்தன. கன்னட பாஷையில் மிகப்பழமை யானவையும், அநிக் மேன்மை தங்கியவுமான நூற்களெல்லாம் ஐஜனர்களுடையனவே” என்பதே. இன்னும், ரவசண்ட் கிட்டல் என்பவரும் இம்மாதிரியே கூறுகிறார்; அதாவது: “அவர்கள் (ஐஜனர்கள்) தங்கள் சமூகத்திற்காக எழுதியது மல்லாமல், சாஸ்திரங்களின் மேலுள்ள இச்செயினாலும் அநேக நூற்களை எழுதி விருக்கின்றனர். சில சமயங்கிறுது நூற்களைக் கன்னடத்தில் மொழிபெயர்த்து மிருக்கின்றனர்.” என்பதே.

உன்னதமான அனுபவம் விரகம் இந்துவேதாந்த ஆசாசர்களைச் சரிப்படுத்தி இருக்கிறது. ஐஜன உபநிபாசங்கள் காரணமாகப் பிராமணர் மிருகபலியை நிறுத்தி அதற்குப் பதிலாக யாகக் கள் செய்யும் பொழுது மாசினால் மிருகங்கள் செய்து உபயோகப்படுத்துகின்றனர்.

விக்கிரக ஆராதனையும் தேவாலய சீர்மானமும் தென்னிந்தியாவில் பெரும்பாலும் ஐஜனர்களினாலேயே ஏற்பட்டன. சைவதேவியர்களில் சந்தியாசிகளைக் குட்பிடுவது ஐஜனப் பழக்கத்தில் நின்று நேராகவே கடன் வாங்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஐஜனர்களே லேற்பட்ட மற்ற எல்லாத் திருத்தங்களை விட மேலானவை, திராவிடர்களுடைய ஞான, நிதி, அபிவிருத்திக்குக் காரணமாகியிருந்தனவும், ஐஜன கல்விக்கழகங்களுக்கும் பிரசாரங்களுக்கும் போட்டியாக ஏற்படுத்தப்பட்டனவுமான பாடசாலைகளேயாம்.

ஸி. ஹயவதனராவ், பி, எ, பி, எல், அவர்கள்

தென் இந்திய சரித்திரக் கதைகள்.

என்னும் புத்தகத்தில் திருக்குறளைப்பற்றி

எழுதியுள்ளதாவது.

தெய்வப்புலவரான திருவள்ளுவர்.

சென்னைக்கு மையத்திலுள்ள மைலாப்பூர் உலகளில் அநேகருக்குத் தெரியும். பழைய காலங்களில் கூட அது பெயர்பெற்ற

7

பட்டணம். முன்னொரு கதையில் நாம் அறிந்திருக்கிற தெய்வப்புலவரான திருவள்ளுவர் இங்கே பிறந்தவர்.

அந்நாளில் மைலாப்பூரில் ஐஜனர் அநேகர் இருந்தனர். அவர்களில் பலர் கல்ல கல்விமான்கள்.

திருவள்ளுவர் ஓர் எளிய பறையன் வீட்டிலே பிறந்தார், மைலாப்பூரிலிருந்து ஐஜனர்களிடத்தில் கல்விக்கற்றவ சாகையால் அங்

ருடைய மனப்போக்கு ஹைஸ்பிராக்டிக் இருக்கிறது. அவர் இப்ப
றிப நூல் திருக்குறள் என்று வழங்கிவருகிறது.

திராவிடன்பத்திரிகையில் 1922ம் (ஆகஸ்ட் 25) வ
கா பி. பரமசிவன் என்பவர் எழுதிய விபரத்தின்
சுருக்கம்

பூர்வீகத்தில் திருக்குறள், திருவள்ளுவர்மலை முதலியவை
கள் யாவும் ஒலைப் பிரதிகளாகவே யிருந்திருக்கின்றன.

1825-ம் (ஆகஸ்ட்) பிரிட்டிஷ் இராஜாக்கத்தில் சிலில் சர்வீஸில் தேர்ந்து
வந்த எலீஸ் துரையாவர்கள் ஓர் தமிழ்ச் சங்கம் சென்னைில் எம்
பிட்டுத் திருக்குறள் எழுதிச் செய்ய பல விடங்களிலுமுள்ள ஒலைப்
பிரதிகளைக் கொண்டு வரச்செய்து அச்சிட்டத் தமிழ் நூல்களைப்
பரவச்செய்து வந்தார். அக்காலத்தில் ஜார்ஜ் ஆரிண்ட் துரையா
டைய அரண்மனை உத்தியோகத்தராகிய ஸ்ரீமான் கந்தப்ப லென்
பவரால் கொடுக்கப்பட்ட ஒலைப் பிரதி திருக்குறள் மூலமும், திரு
வள்ளுவர் மலையும், நாலடி நானூறும் எலீஸ் துரையாவர்களின்

தமிழ் வித்துவான்களாகிய தாண்டவராய முதலியாரால், முதல்
சாமி பிள்ளை யவர்களாலும் பார்வையிடப்பட்டு 1831 வருடம்
அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தப்பட்டன. இதுவே புத்தக ரூபமாப் வெளி
வந்த முதல் திருக்குறளாகும்.

திருவள்ளுவ நாயனார் பார்ப்பானுக்கும் பறைச்சிக்கும் பிறந்
தார் என்றும், வள்ளுவர் சேரியில் வளர்ந்தார் என்றும் வைசிய
குலப்பெண்ணை மணந்து இல்லறம் நடத்தினாரென்றும் 1835-ம்
வருஷம் விசாகப் பெருமானையர் கட்டுக் கதை சுட்டி அச்சிட்டு
வெளியாக்கினார். அதன் பின் 1837-ம் வருஷம் சரவணப் பெருமா
னையர் அச்சிட்ட புத்தகத்தில் வேளாளர் குலப் பெண்ணை மணந்

தகாக எழுதினார். திருவள்ளுவரோடு 7-பிள்ளைகள்
பிறந்ததாகச் சரவணப் பெருமானையர் இன்னொரு புறநகையும் விவ
ரித்து விட்டார்

அதாவது, அந்த எழுபிள்ளைகளும் பூமியிற் பிறந்தவுடன்
ஒவ்வொரு பெண்பாக்களைப் பாடினவென்று இவர்பக்கத்தில் ஒலை
யும் எழுத்தாணியும்வைத்து எழுதினவரைப்போல் எழுபாக்களைப்
பாடி குறளைச்சொல்லிவிட்டார். இந்தப்பொய் போதாமல் 1837-
வருஷம் திண்டுக்கல் முத்துவீரப்பிள்ளை உத்தரவின்படி வேதகிரி
முதலியாரால் எழுதிய புத்தகத்தில் பிரமன் ஓர் யாகஞ் செய்த
தகையார், அதில் நலைமகள் உற்பத்தியானதாகவும் அவளையே பிர
மன் விவாகம் செய்து கொண்டு, மறுபடியும் அகஸ்தியராய்த்
தோன்றி, சமுத்திர கன்னிகையை மணந்து பெருஞ் சாகரனைப்
பெற்று அப் பெருஞ்சாகரன் திருவாரூர்ப் புலைச்சியைச் சேர்ந்து

பரவென்பவரைப்பற்றி அவருக்கும் பிரம குலப்பெண்ணுக்கும்
 பிறந்தார் என்று இன்னொரு பொய்யை அழுத்தி எழுதியிட்டார்.
 அதற்குப்பின் ஜோடித்திருக்கிற கதையோ கேட்க வேண்டிய
 இல்லை.

பிராவீடன் 1922-ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் 4-ல் பத்திரிகையில்

வெளியாவ திருவள்ளூர் ராமப்பாதுவா என்ற
 வியாசத்தின் கருக்கம்.

சட்டகலாசாலை ஆசிரியர் ஸ்ரீமான் கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை
 யவர்கள் அவைத் தலைமை வீற்று, உயர் திரு உருத்திர கோடகவா
 சுவாமிகள் மேற்படி விஷயமாகப் பேசியதாவது.

திருவள்ளூர் இன்ன சமயத்தைச் சேர்ந்தவர் என்பதைப்
 பற்றித் திருவள்ளூர் வாண்டும் குறிப்பிடவில்லை. அவர் காலத்தில்
 அவருடன் இருந்த புலவர்களும் அவர் இன்ன சமயத்தைச் சார்ந்த
 வர் என்பதை எங்கும் சொல்லவில்லை. திதனால் அவர் இன்ன
 சமயத்தவர் என்பது விளங்கவில்லை. ஆனால், உலோகாயதர், பூத
 வாதிசன், பொளத்தர், ஜைகர், சுவர், வைணவர், வேதாந்திகள், சித்
 தாந்திகள் முதலாயின பல வேறு சமயத்தவரும் திருவள்ளூர் தம்
 கள் சமயத்தைச் சேர்ந்தவர் என்று சொல்லுகிறார்கள்; அவர்கள்,
 சில திருக்குறள்களை மேற்கோளாக எடுத்துக்காட்டி, தங்கள் தங்கள்

மதத்தைத்தான் திருவள்ளூர் எடுக்காதிபதாச அர்த்தம்
 செய்து அதனால் திருவள்ளூர் தங்கள் மதத்தைச் சேர்ந்தவர்
 என்று சொல்லுகிறார்கள். சைவர், வைணவர், புத்தர், ஜைவர்
 முதலிய சமயத்தவர்கள் தத்தம் நூல்களிலும், தத்தம் சமய நூல்
 களின் உரைகளிலும் சமயம் கோர்ந்துழித் திருவள்ளூர் திருக்
 குறள்களை மேற்கோள்களாகக் காட்டியிருப்பதோடு, திருவள்ளூர்
 தங்கள் தங்கள் மதத்தைச் சேர்ந்தவர் என்றும் சொல்லி இருக்
 கிறார்கள்.

ஆனால், திருவள்ளூர் அருளிச்செய்த திருக்குறள்களின்
 பாக்கள் ஒன்றேனும் அவர் எம்மகத்தைச் சார்ந்தவர் என்பதை
 வெளிப்படையாகக் காட்டவில்லை. மேற்படி சமயவாதிகளின்
 லோரும் தங்கள் மேற்கோள்களாகக் காட்டும் திருக்குறள்களைக்
 குப்பொருள் செய்யுப்போது தங்கள் சமயக் கொள்கைகளை பெல்
 லாம் வலிதில் அவற்றிற் பொருத்தி வைத்துப்பொருள் பித்த
 கிறார்களேயன்றித் திருக்குறளின் நேரான பொருளினின்று தத்தம்
 கொள்கைகளை எடுத்துக்காட்டுகிறார்களில்லை.

உகாசணமாக, “அகாசமுதல் எழுத்தெல்லாம் ஆதி, பகவன் முகத்தேயுலகு”, என்பதற்குப் பொருள் உரைக்குங்கள், ‘ஆதி பகவன் முகத்தே உலகு’ என்னும் தொடருக்கு, “உலகம் ஆதி பகவானாயி முதலையுடையது” என்ற பொருள்படுகின்றது. இதற்குச் சைவசித்தாந்தி ஒருவர் பொருள் சொல்லும் போது, ‘பகவன்’ என்னும் வார்த்தைக்கு ‘சிவபெருமான்’ என்றும், வைணவர், ‘நரசாயணமூர்த்தி’ என்றும், பௌத்தர், “பகவன், என்னும்வார்த்தை புத்ததேவரைக்குறிக்கின்றது” என்றும், ஹைகர் அவ்வார்த்தை, ‘மகாவீரர்’ என்னும் ஹைக்கடவுளைக் குறிக்கிறது” என்றும் பொருள் சொல்லுகிறார்கள்.

இதைப்போன்றே, “மலர்மிசை ஏவினான் மானடி சேர்த்தார். நிலையிசைநீடுவாழ்வார்”, என்னும் திருக்குறளிலுள்ள ‘மலர்மிசை ஏவினான்’ என்னும் சொற்றொடருக்குப் பல சமயத்தவர்கள் தங்கள் தங்களுக்கிணங்க பொருள்களைச் சொல்லுகிறார்கள்” என்று மிகவிரிவாகப் பேசினார்” என்னும் விஷயங்கள் விளக்கப்பட்டுள்ளன:

2

10

திராவிடன் 1922-வருஷம் செப்டம்பர்மீ 22உ பத்திரிகையில், “திருவள்ளுவனார் சமயம் யாது?” என்ற விபாசமொன்று வெளியிவந்திருக்கின்றது; அதில்.

‘ஆசிரியர் திருவள்ளுவனார் சமயம் யாது? என்னும் பெரும் பொருளை எடுக்கக்கொண்டு கவாயி உருத்திரகோடல்வரசர் அவர்கள் நிகழ்த்திய இரண்டு சொற்பொழிவுகளின்கீழ் சட்ட கலாசாலைப் பேராசிரியர் திருவாளர். கா. சுப்பிரமணியமூர்த்தி அவர்கள் எம். எம். எல். தம்நூததை வெளியிடுங்கால் நிகழ்த்திய நிரந்த சொற்பொழிவின் சுருக்கமாகும். அதாவது:—

“திருவள்ளுவனார் சமயத்தைப்பற்றி ஆராயுமிடக்கூ ஓவ்வொரு சமயத்தாரும் அவர் தம்தம் சமயத்தினராய் இருந்தால் நல்லது என்று நினைக்கல் நன்றாகமாட்டாது; “திருவள்ளுவனார் சமயம் எது?” என்பதனைச் சுவாயி உருத்திர கோடல்வரசர் அவர்கள் மிக விரிவாக ஆராய்ந்து, ‘அவர் சமயத்தைக் கொள்கையினர், என்று விளக்கினார்கள். அது உண்மைபே; அவர் எல்லாச் சமயத்தாரர்களுக்கும் பொதுவாகவே திருக்குறள் நூல் செய்தனர்; அவ்வச்சமயத்தருக்கே தமக்கேயும் தழீஇயினர்; தம் நூலின் கண்யாண்மும் தம் சமயம் இன்னதென்று தெளிவுபடக் கூறினரில்’ ஆனால் அவர்தம் குறிப்புரைகளொற்றுன் அவர் உண்மையின் இன்ன சமயத்தைச் சார்ச்சுவராக இருக்கலாமென்று நாம் எனக்கு செய்தலாகும்; திருக்குறளின்கண் எடுக்காளப் பெற்றுள்ள சமயச் சொற்கள் நில பலவற்றைக்கண்டு அவர் இன்ன சமயத்தினர் என்று துணிதல் இழுக்காது.”

'ஆதிபகவான்', 'மலர்மிசைவனின்' என்பவைகளைப் போன்ற பெளத்த ஜைனக்கடவுள்களைக் குறிக்கும் பெயர்கள், திருக்குறளில் இருப்பனபோல சிவகந்தி, தாமணிமீல், 'சிவகந்தி' என்னும் சொற்றொடர் காணப்படுகின்றது; அங்கு அதற்கு, 'சிவபதி' என்று பொருள் உரைத்தலாகுமா? அது போலவே, திருவள்ளுவனார் ஆண்ட சில சொற்களுக்கும், சொற்றொடர்களுக்கும் பெளத்த ஜைனச்சமயப் பொருள்களைக் கொள்வது நேரிதாகாது.

ஆசிரியர்க்குப் பிற்காலத்தில் நம் தமிழகத்தில் நடைபெற்ற சமயங்கள் இன்னிசின்ன வென்பது மணிமேகலை, நூலிதழ்

11

விளங்கும். ஆசிரியர் காலத்துக்கு முன் இருந்தச்சமயம் யாது என்று நாம் ஆராயுங்கால் 'தொல்காப்பியம்' என்னும் மீட்ப்பழைய தமிழ் இலக்கணத்தின்கண் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள கந்தழியால் கடவுள் வழிபாட்டுச்சமயம் என்பது புலப்படும். அவ்விலக்கண நூலில் கூறப்பட்ட கடவுளின் இலக்கணம், உயிரின் இலக்கணம், உடம்பின் இலக்கணம் முதலானவையையே திருவள்ளுவனார் உடன்பட்டனர் என்பது அவர்தம் திருக்குறள் நூலால் நன்கு விளங்கும்.

அவர் பிற்காலத்து இராமாது மகத்திற்குமேல் சென்றனர்; 'உயிரின் இன்பதுன்ப துகர்ச்சிகளுக்கு வினாகாரணம்' என்பது ஸ்ரீ வைஷ்ணவசமயக் கொள்கை; திருவள்ளுவனார், 'வினைக்குக் காரணம் அவரையும், அதற்குக் காரணம் அறிவாமையும்; என்று காட்டினர்; அவர் கடவுள், உயிர், வினை, மறுபிறப்பு முதலானவைகளைப்பற்றித் தம் நூலில் ஆங்காங்கு எடுத்துக் காட்டினர்! 'உயிர் தன் அறிவாமையினின்று நீங்கி, அவரவறுத்தா, எங்கும் நிறைந்து நிற்கும் இறைவன் அடிமை அடைந்த முத்தி பெறல் வேண்டும்' என்னும் சைவசித்தாந்த முத்தி நிலையை உபதேசித்தருளினர்.

நடுநிலை நின்ற எல்லாச்சமயத்தார்க்கும் பொதுவாகப்பெருஞ் சொற்கள் பொழிந்த உருத்திர கோமல்வரஸ்வாயிகளும், 'திருவள்ளுவனார் கருத்துக்கள் பிற்காலத்தில் தோன்றிய சங்கரமதத்திற்கு ஒத்திலை' என்றும், 'அவர் உயிரைப்பற்றிக் கூறியவைகளெல்லாம் சுத்தாத்வைத சைவசித்தாந்த சமயத்தில் உயிரைப் பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ள இலக்கணக்களைமுழுமுதலும் ஒத்திருக்கின்றன' வென்றும் எடுத்துக்காட்டினார்கள்.

அது சைவசமயச்சார்பாக உள்ள எனக்கு ஒரு ஆதாரமாயிற்றது; ஆகையினாலே, பிற்காலத்தில் சைவசித்தாந்தம் என வழங்கப்பெற்றதும், தொல்காப்பியத்தில் குறிப்பிட்டதுமாகிய பண்டைத் தமிழர் சமயமே திருவள்ளுவனார் சமயம் என்பது என்பதற்காகும்' என்பதே.

திராவிடன் 1922-ஆம் வருஷம் அக்டோபர்மாதம் 4வ் பத்
திரிசையில் ஸ்ரீசித்தார்த்த புத்தகசாலைபார் எழுதியுள்ள

12

ஶியாசு, மொன்று வெளிவந்திருக்கிறது அதன் சுருக்கமாவது.
‘கலியுகத்தின் தொடக்கத்திலிருந்தவ ரென்று வைணவர் களால்
கூறப்படுகின்ற நம்மாழ்வாரியற்றிய திருவாய்மொழியிலுள்ள,
‘ஊசலர் கவ்வை பெருயிட்டன்னை சொன்னீர்படுத்த
நா செல்வித்து முளைத்த செஞ்சப் பெருஞ்செயுள்’

என்ற பாசாக் சுருத்தை,
‘ஊசலர் கவ்வை பெருவாக வண்ணசொல்
நீராக நீறுயிந் நோய்’

என்ற திருக்குறளின் கண்ணும்,
‘கண்ணேட்டுற்று மோந் துண்டுழலு மைக்கருமி

என்னும் திருவாய் மொழியிலுள்ளதை,
‘கண்டுக்கேட் டெண்டுயிர்த் துற்றறியு மைம்புலன்...’

என்ற குறளின் கண்ணும்,
துவாபாயுகத்தவர் எனப்படுகின்றதிருமுழிசை யாழ்வாரது,

‘வித்து மிடல்வேண்டுக் கொல்லோ விடைபார்த்த
புத்தியுழவன் பழம் புனத்து..’

என்ற பாசாகத்தின் சொற்பொருளை,
‘வித்து மிடல்வேண்டுக் கொல்லோ விருத்தோம்பி
மிச்சின் மிசைவான் புலம்’

என்ற குறளின் கண்ணும் நமதுபுலவர் ‘முறைமைய அமைத்திருக்
கின்றனர்; மேலும் வள்ளுவர், மடியின்மை என்னுமதிகாரத்தில்,

‘மடியிலா மன்னவ செய்து மடியளந்தான்
றாஅய தெல்லா மொருங்கு’

என்ற குறளினும், சாமத்துப்பாசில்,

13

‘தாட்வீழ்வார் மென்றோட் டெயிலி ளினிதுகொ
றாமரைக் கண்ணு னுலகு’

என்ற குறளினும் திருமலைச் சிறப்பித்துக் கூறியிருக்கின்றனர்.
இவை யிற்றான் மாத்நிரமே நாயனார் வைணவரெனக் கூறலாகும்’,
என்பதே.

திராவிடன் 1:122-ஊ அக்டோபர் 14 உ பத்திரிகையில்
 “திருக்குறள் கடவுள் வாழ்த்து” என்ற விபரமொன்று வெளிவந்
 திருக்கின்றது; அதன் சுருக்கமாவது:—

“நவசக்தி; ஆசிரியர் திருவாளர் திரு. வி. கவியாண சுந்தர
 முதலியார் அவர்கள் தலைமையில் சபைகூடியது. உபநிரு சுவாமி
 உருத்திர கோமலஸ்வரர் அவர்கள் திருக்குறளின்மீது முதல் அநி
 காமாசிய, ‘கடவுள் வாழ்த்து’ என்பதனைப்பொருளாகக் கொண்டு
 ஒருபெருஞ் சொற்பொழிவு நிகழ்த்தினார்கள்; சுவாமிகள் அவ்வநி
 காமத்தில் முதல் குறளுக்குப் பதவுரை, பொழிப்புரை, கருத்
 துரை கூறிவிட்டு, அதற்குப் பௌத்தர், ஜைனர், சைவ வைண
 வத்துறவிகள், சுத்தாத்தாத்திகள், கேவலாத்தாத்திகள் என்னும்
 வேதாத்திகள் என்பவர்கள் கூறும் விசேஷ உரைகளை யெல்லாம்
 மிகமிகவாகவும், மிகமிகமாகவும் எடுத்துக்காட்டினார்கள்; அவ்
 வாரே திராவிடாவது மூன்றாவது குறள்களுக்கும் பலவகையான
 உரைகளையும் உரைத்தார்கள்.

சுவாமிகள் தம்சொற் பொழியில், ‘ஜைனர்கள் தம் கடவுள்
 அநாதிரித்தன்’ என்றும், ‘ஒருஜீவன்’ என்றும், ‘அவர் உலகைச்
 சிருட்டிப்பவர் அல்லர்’ என்றும், ‘உலகம் பரமாமூலக்களின் காரி
 யம்’ என்றும், ‘ஜீவனுக்கு இலக்கணம், உண்டாம் இல்லையாம்
 உண்டு மில்லையாம் முதலான சப்தபங்குரியாயத்தின் பார்ப்பும்,
 என்றும், ‘இல்லறம் தீவினையின்கண் அடங்கும்’ என்றும், ‘முற்றத்
 தறவறமே மேம்பாடுடைத்து’ என்றும் கூறுவதனாலும், ஆசிரியர்
 திருவள்ளுவனாரை, ‘உலகிற்கு முதற்கடவுள் ஒருவர் உளர்’ என
 வும், ‘அவர் இவ்வுலகை இயற்றியவர்’ எனவும், ‘உயிர் நிலைபெறு
 டையது’ எனவும், ‘இல்லறம் முன்னும் தறவறம் பின்னும் மேற்
 கோடலே நன்று’ எனவும் கூறினமையினாலும் திருவள்ளுவனார்

14

ஜைநசமயத்தினைத்தழிசி ஒழுக்கியவரல்ல ரென்பது நன்கு வெளிப்
 படையாமென்று மொழிக்கிட்டார்கள்.

அதன்மேல், தலைமை ஏற்றதிருவாளர் திரு. வி. கவியாண
 சுந்தரமுதலியார் அவர்கள், ‘பழய தமிழருடைய சமயம் ஜைநசம
 யமேயாம்; திருவள்ளுவனாரும் ஜைநசேயாவர்; அவர்கம் நூதும்
 ஜைநசார்பான னாலேயாகும்; ஆகவே, சுவாமிகள் திருக்குற
 னைப்பொதுறால் என்பதனை நான் உடன்பட்டேன் என்று தம் அபிப்
 பிராயத்திற்கேற்ற பல பிரமணங்களை மிகிவாகளெத்துக் காட்டிப்
 பேசினார்கள்,’ என்பதே.

ஸ்ரீமான் டி. குப்புசாமி சாஸ்திரியார் எம், எ அவர்கள் தாம் எழுதியிருக்கும், “ஐஜர்ஸின் முதிர்ந்தனாள்” என்னும் கிபா சத்தில், “குறளை இயற்றியவர் அடைந்திருக்கும் பெரும் புகழை நோக்கி, இத்தக்களில் பல வகுப்பினரும், அவரைத் தம்மதத்தின சொன்று சொல்லுதலுள் கூடும்; ஆனால் அவர் உண்மைபாகவே ஐஜர்சமயத்தினசொன்று மறுக்கக் கூடாத அநேக ருஜூக்களால் சிச்சயப்படுத்தலாம்” என்றும், “இந்தூல் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு ஆகியவற்றைப் பற்றிப் பொதுவாகவே அமைந்திருக்கிற படியால் பல மதத்தீர்க்களாலும் மேற்கோளாக எடுத்தாளப்படுகிறது.” என்றும் கூறியுள்ளார்.

இன்னும், திருவாளர் ஆர். பி. சேதுப்பிள்ளை, பி, ஏ, பி, எஸ் அவர்கள், ‘திருவள்ளுவர் நூல் நயம்’ என்ற பெயர் அமைத்த 1923 ம் வருஷத்தில் வெளியிட்ட புத்தகத்தில், ‘திருவள்ளுவர் பெருமை’, ‘திருக்குறள் பொதுநூல்’, ‘சுருதிப்பொதுநூல்’ என்ற தலைப்பக்கங்களின் கீழ் எழுதியுள்ளவைகளாவன:—

“தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனார் பிறந்து வளர்ந்த இடமும், கிதமும், அவர் பெற்றேறாத குலமும், நலமும், அவர் கற்ற கல்வியும், மந்தையாலும் தெளிவாகத் தெரிய வெண்ணுத புதை பொருளாக கிருக்கின்றன. உலகோர் செய்த உயர் தவப் பயனுப் தோன்றிய புலவர் பெருமானது உண்மை வசனது ஒன்றும் தெளிவாய்த் தெரிய இயலாமை பற்றித்தரித்து நெய்யன்பர் உள்ளம் பெரிதும் கவல்கின்றது.

15

சென்னையிலுள்ள திருமயிலையில் நாயனார் பிறந்து வளர்ந்தார் என்பதற்கு அங்குச் சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் அமைக்கப் பெற்றுள்ள அவரது ஆலயத்தைத்தவிர, வேறுசொன்று கெடப்பது அரிதாயிருக்கின்றது; ஆசிரியரது நாய் தந்தையர் பெயர்கள் ‘ஆதிபகவான்’ என்னும் சொற்றொடர்கள் ஆசிரியர் நூலின் ஆசிரியர் குறளில் அமைந்துள்ளதால் அறிப்படுவதல்லாமல் வேறு சான்றுகளால் ஆராய்வதற்கிடமில்லை.

‘கல்லாடம்’ என்னும் உயிரிய நூல் செய்த புலவர் பெருமான் கிவநெறியில் பெரிதும் பற்றுடைபவராயிருந்தும் நாயனார் நூலைப் பொது நூலென்றே பாசாட்டி மகிழ்த்தார்; ஆயினும் சைவசமயத்திற் காணப்படும் உயிரிய விழுவிப கொள்கைகளும், கருத்துக்களும், திருக்குறளில் காணப்படுகின்றன வென்பதும் உண்மையேயாகும்; ‘கடவுள் வாழ்த்து’ என்னும் முதல் அநிகரத்தில் இறைவனை, ‘என் குணத்தான்’ என்று நாயனார் கூறு

வது சைவசமயக் கருத்தென்று கருகலாகும்; முழுமுதற் பெருமானாகிய சிவ பெருமானை, 'எட்டுவான் குணத்து ஈசன்' என்று அப்பர் பெருமானும், 'இறையவனை மறையவனை என் குணத்தினனை' என்று சுந்தரப் பெருமானும் தேவாரத்தின் கண்ணே அழைத்தருளினர்.

இவையுமன்றி,

“சார்புணர்ந்து சார்புகெட ஒழுமின் மற்றழித்துச்
சார்தர சார்தரு நோய்”

என்ற தெய்வப்பலவர் குறளைத் திருக்கடலூர் உய்யவந்த தேவசயனார் என்னும் 'சைவசமய ஆசிரியர்', தமது 'திருக்களிற்றுப்பாயிரம்', என்னும் சமயநூலில்,

“சார்புணர்ந்து சார்பு கெடஒழுமின் என்றமையால்
சார்புணர்வு தானே தியானமுபாய்—சார்பு

கெடஒழுமின் கல்ல சமாதியுமாம் கேதப்
படவருவ தில்லைகினைப் பற்று”.

என்று அழைத்திருக்கின்றமையால் ஆசிரியர்கருத்தும் சைவ சமய கருத்தும் ஒன்றே யென்பது தெரியலாகும்.

16

இன்னும் சைவசமயப் பெரியார் ஒருவர்,

“தேவர் குறையும் திருநான் மறைமுடிவும்
மூலர் தவிரும் முனிமொழியும்—கோவை
திருவா சகமும் திருமூலர் சொல்லும்
ஒருவா சகம்என் துணர்”.

என்று அருளிச்செய்தமையால் திருக்குறள் சைவசமய நூல்களுள் ஒன்றாகக்கருதப்படுதல் தெளிவாக விளங்கும்.

இவ்வாறே வைணவசமயத்தாரும் திருக்குறளைத் தம் சமயச் சார்பான நூலென்று கருதுகின்றார்கள்; 'தாமரைகண்ணன் உலகு' என்பதையும், மற்றும் பூயிதுறைசெய்வானைக் குறித்து அழைத்திருக்கின்ற சொற்களையும் ஆதரவாகக் கொண்டு திருக் குறளைத்தம் சமய நூல் என்பார்.

இன்னும் பொளத்தும், சமணம் முதலிய சமயத்தார்களும் நாயனரைத் தட்சமயத்தவர் என்று பாராட்டி மகிழ்ச்சிற்றனர்; சமணசமயத்தில் 'கடவுள் பூமில் நடந்தான்' என்னும் கருத்துக் காணப்படுகின்ற தென்றும், அக்கருத்தே, 'மலர்மிசைபேசினான்' என்னும் நாயனர் சொற்றொடரில் விளக்குகின்ற தென்றும் சமண சமயத்தார் கருதுகின்றார்கள்; பெண்த சமயத்தின் அடிப்படையான கொள்கைகள் நாயனர் நூலில் அழைக்கமாகக் கூறப்பட்டிருத்தலால், 'திருக்குறள் பொளத்த சமயச்சார்பாய் எழுந்தநூல்' என்று கருதுவாருமுளர். பொளத்தசமயம் கூறும் கொள்கையே திருக்குறளில், 'தறவு' என்னும் அதிகாரத்தில்,

“தலைப்பட்டார் தீரக் தறந்தார் மயங்கி
வலைப்பட்டார் மற்றையவர்”

என்னும் குறளிலும், மற்றைய குறள்களிலும் காணப்படுகின்றது.

திருக்குறள் எல்லாச் சமயங்களுக்கும், எல்லாக் காலங்களுக்கும் எவ்வாறு பொது நூலாய் விளக்குகின்றதோ அவ்வாறே எல்லாச்சாநிகளுக்கும் பொது நூலாய் அமைந்திருக்கின்றது. உண்மையில் ஆசிரியசது உள்ளக்கருத்தை நாம் அறிவேமாகும்

17

சாதி, குலம், பிறப்பென்னும் சுழியிடைப்பட்டித் தடுமாறுகின்ற தன்மை அவரிடம் இல்லை என்பது வெள்ளிகை மலைப்பால் விளக்கும். தொழில் வேற்றுமையால் உலகில் பாருபாடுகள் காணப்படுமே யல்லாமல் பிறப்புக்காரணமாக ஏற்றமும், தாழ்வும், வேற்றுமையும் இல்லை என்பது ஆசிரியசது அடிப்படையான கருத்தாம்.

“பிறப்பொக்கும் எல்லா வுயிர்த்துஞ் சிறப்பால்வா
செய்தொழில் வேற்றுமை யான்”

என்ற குறளே மேற்கூறிய உண்மைக்குப் போதிய சான்றாகும்' என்பவைகளே.

மதுரைச் செந்தமிழ்ப்பத்திரிகை தொகுதி 24 பகுதி 10-ல் ஸ்ரீமத். ச. சோமசுந்தர பாரதிபார், எம். எ. பி. எல். அவர்கள் எழுதிய 'திருவள்ளூவர்' என்ற விபாசத்தில், திருவள்ளுவ மாலைபயப் பற்றிக் கூறியிருக்கிறது, 'ஒருவர் அல்லது ஒரு சிலரே மூன் சாவதான யோசனையுடன் பாடித்தொகுத்த பான்மையினை அப்பாக்களே நிறுதிக்கின்றன'. என்றும், 'வென்றயார்ந்த வள்ளுவரைப் புகழ்வந்த சங்கப் புலவரின் பாக்கள் திருக்குறளின் இயல்பு, பெருமைபுடனும் குறிக்க வேண்டும்; எனினும் அவ்வளம் குறிக்கவில்லை, திருவள்ளுவமாதீச் செய்யுட்களையுற்று நேர்க்கு வார்த்தையைத்திருத்தமாகப் பொருத்தக்கூட்டும் குறிப்புடன் எண்ணித் துணிந்து பாடி வைத்தப் பாட்டுக்களைப்பலவ விளக்கமாகும். மேலும் கதைபின்படி பங்கமுற்ற சங்கப்புலவர் குறை யாகத்தியற்றின .தனிப்பாக்கள் குறளுக்குச் சிறப்புப் பாயிரமாமாறில்லை; சங்கத்தார், வள்ளுவர்க்கு, தன்னுளிரியர், தன்னொடு கற்றார், தன் மாணாக்கர், தருமுறைகாரர் என்றினனோர் வகையில் பாருமாகாமையாலும், திருவள்ளுவ மாலை குறணுவின் சிறப்புப் பாயிரமென வழங்கப்பெறுதலாலும் அதனைச் சங்கப்புலவர் செய்தனரென்னும் கொள்கை உறுதி பெறுமாறில்லை. என்றும் கூறியுள்ளார்.

சுதேசமித்திரன் 1922 வருஷம் செப்டம்பர் மீ 5 உப பத்திரிகையில், 'திருவள்ளூவர் திருக்குறள் கழகம்' என்ற விபாசமொன்று வெளிவந்தது; அதன் சங்கிரகமாகவது:—

3

18

"ஸ்ரீமான் சுடயம் சங்கர...ராயர், அவைத்தலைமையின்கீழ் கட்டம் ஒன்று கூடிற்று; அதில் சுவாமி உருத்திர கோடல்வார் திருக்குறள் பெருமையைப்பற்றிச் சிறிதுபேசுப் பின்னர்ச் திருவள்ளுவமலை, பரிமேலழகர் உரை, இவற்றின் ஆராய்ச்சி விஷயத்தை விளக்கினார்; அவற்றுள் திருவள்ளுவ மாலைபயப்பற்றிப் பேசியபோது திருவள்ளுவ மாலைமீல் 50-பாட்டுக்கள் காணப்படுகின்றன வென்றும், அவற்றைப்பாடிய பாலவர்கள் எல்லோரும் திருவள்ளுவர் காலத்திலேயே ஒருங்கு வசித்திருந்தனர் என்பது சாதாரணமாகப்பலரால் கருதப்படுகிறதென்றும், ஆனால் புகிசுமார் அவ்வை பன்னிருவர் தமீர ஏனைவோர் திருவள்ளுவருக்குப் பிற்காலத்தினர் என்றும், ஒரேவர் காலத்திலிருந்த புலவர்கள் பாடிய பாட்டுக்களை பெல்லாம் பின்னர் எயிரே ஒருவர் தொகுத்திருவாராயினர் என்றும், அன்றியும் அப்பாட்டுக்களெல்லாம் யாரே ஒருவரால் பாடப்பட்டிருக்கலாம் என்று ஊகிப்பாரும் உளர் என்றும் மேலும் அப்பாட்டுக்களெல்லாம் பண்டைப்பாட்டுகளின் ஈடைபி லிருந்து வேறுபட்டிருக்கின்றன வென்றும், ஒரேவிதமான கருத்துக்கள் பலபாட்டுக்களில் வந்துள்ளன என்றும் சொன்னார்.

இவையன்றி இப்போது அச்சில் வெளிவந்துள்ள மணக்குடவர் உரைக்கும், பரிமேலழகர் உரைக்கும் உள்ள வேறுபாடுகளும், அவ்விரு உரைகளில் குறட்பாக்களின் வரிசைகள் இயல் முறைகள் பிறழ்ந்திருக்கின்றமையும், நிலைபாமை என்னும் அதிகாரத்தில் குடும்பை என்னும் சொல்லுக்குப் பண்டைப்புலவர்க ளெல்லாம் கூடு என்று உரைகூறியிருக்க, பரிமேலழகர் மட்டும் முட்டையென்ற பொருள் செய்தமை விவாதத்திற்கு இடமாக இருக்கின்ற மையும் எடுத்துக் கூறப்பட்டன” என்பதே.

மேற் கூறியுள்ள பண்டிதர்களின் அபிப்பிராயங்களுக்குச் சமாதானம் கூறுவாம்,

1-வது, ஸ்ரீமான் சாத்தூர் கிஸ்வநாத பாரதியார் அவர்கள் வள்ளுவரை இத்து சமயத்தினரல்லர் என்பதற்குரிய ஓதாளக்கலை எடுத்துக்காட்டி, ‘பெளத்த ஹைநமதத்தின சென்ஃபிரம்’ என்று கூறியுள்ளார். எனினும் இவ்விருமதங்களில் ஒன்றை ஸ்திரீமாதச் சொல்லியவராமல் தம்முடைய முடிவைச் சந்தேகத்தில் வைத்திருக்கிறார். ஆதலின் நாம் அவ்விசண்டிலொன்றை ஸ்தாபிப்பாம்.

19

புத்தர் கொல்லாமையை உபதேசித்தாரெனினும் கொன்று தந்த மாமிசத்தைவாங்கி புசிக்கலாமென்று கூறிப்போந்தார். திருக்குறள் ஆசிரியசேர,

“தின்றபொருட்டாற் கொல்லா துலகெனின் யாரும்
விலைப்பொருட்டா லுன்ற ருவரில்”

என்று பெளத்த சமயக் கொள்கையைக் கண்டித்தும்

“கொல்லான் புலாலை மறுத்தானைக் கைகூப்பி
யெல்லா வுயிருந் தொழும்”

என்னும் குறளால் ஹைநசமய கொள்கையை விளக்கி யிருக்கின்றார். கொல்லாமையும், புலாணுண்ணாபையும் ஹைநசமயக் கொள்கைகளாம். இவற்றை யனுசரித்தே திருத்தக்க தேவரும் சிவகசிந்தாமணி 1236 ம் கவியினடியில்,

“இறைவனுற் கரட்சி கொல்லா வெழுக்கமுன் றறத்தல்
[கண்டாய்”

என்று கூறியிருக்கின்றார்; இவற்றை ஆராயுமிடத்து வள்ளுவர் ஹைநர் என்பது உறுதியாகச் சொல்லக்கூடும்

2-வது, ஸ்ரீமான் வீரராகவ கிப்பர் அவர்கள், ‘மலர்மிசைபே வினை’ ‘அவி சொரிந்தாயிரம் லேட்டலின்’ என்ற இரண்டு குறட்

பாக்களின் கருத்துக்கள் ஹைந மதக்கொள்கையைச் சேர்ந்தவையென்றும், ‘தேவர்’ என்கிறப்பட்டும் ஹைநர்களுக்குரிய தென்றும்

வள்ளுவர் தம்மவர் என்றும் ஐயநர் சொல்லுவார்; சைவ வைணவர்களின் வள்ளுவரைத் தம்மவர் என்று கூற நிற்பர்; ஆதலின், திருக்குறளை ஐயநராலென்று சொல்லுகியலாதென்று கூறியிருக்கின்றார். இங்ஙனம் இவர் நாயனரை இன்ன சமயத்தினரென்று தீர்மானக் கூறாமலும், திருக்குறள் ஐயநரால்ல வெண்பதற்குத் தகுதியான காரணம் சொல்லாமலும், திருக்குறள் ஐயநராலென்று சொல்லியலாது, என்பது முற்றிலும் தவறேயாம். திருக்குறள் ஐயநராலென்பதற்கு அப்பரவர்கள் எடுத்துக் காட்டாய் இரண்டு குறட்பாக்களே போதுமான சான்றாகும். இன்னும் இப்புத்தகத்தில் இனிவரும் பாகங்களிலும் உள்ள உதாரணங்களாலும் திருக்குறள் ஐயநரம்பலேதம் என்பதை நன்கு அறிதல் கூடும்.

20

3-வது, ஸ்ரீமான் எம். எஸ். இராமசாமி லீயங்கார் அவர்கள், “வள்ளுவர் இஃது தெய்வத்தின் வணக்கத்திற்குத் தலும், அவர், ‘பலர்மிசையேயினான்’, ‘என்குணத்தான்’ என்று கடவுளைக் குறிப்பிடுதலும் அவர் ஐயநர் என்று கூறுவதற்குப் போதுமான ஆதாரங்களென்று கருதப்படுகின்றன; நீலகேசி உரையில் சமய நிவாகர மாமுனிவர் திருக்குறளைக் குறிப்பிடும் பொழுதெல்லாம், அதை, ‘எம்மோத்தாதலா’ (எங்களுடைய வேதம் ஆகையினால்) என்று எழுதியிருப்பதைக் கொண்டும் அது துணியப்படும் என்று கூறியுள்ளார். ஆகையால், சமய நிவாகர மாமுனிவர் நீலகேசியில் குறிப்பிட்டுள்ள குறள்களில் ஒன்றை இங்கு எடுத்துக்காட்டுவாம்

நீலகேசி மொக்கலவாத சருக்கம் களி 324ல்,

“உய்யக் கொள்வனென.....பொருந்துமீ”

என்னும் செய்யுளுக்கு, உரையாசிரியர் செய்த தெருட்டுரையில்,

“பொய்மையும் வாய்மை யிடத்த புரைதீர்ந்த

நன்மை பயக்கு மெனின்”

என்பது எம்மோத்தாதலாற் (பூணி லீயா தி யு. து) 3-24-ம்) பிராணி பீடாநிவர்த்தயர்த்தமாகப் பொய்யுரைத்த லுமாவதாதலின் என்பது. நன்மை வேண்டிப்பொய் சொல்வதாயின் நன்மை வேண்டிக் கொலைமுதலாயினவு மாமேவெனில், நன்மையாவது ஜீவன்கட்டுப் பிடைபுகுதாமல் வர்த்தித்தலாதலில் கொலைமுதலாயின ஜீவன்கட்டுப் பிடாநிமித்த மாதலின் ஆகாதென்பது. காமமாதெனும் வெருஜீவராதென்பது எம்மோத்திணுட்கண்டு கொள்” என்றொழுகி யிருக்கின்றார்.

ஆதலின், சமய திவாகர மாமுனிவர், திருக்குறளை 'எம்மோத் தாதலால்' என்று கூறுவதாலும், பிறஉதாரணங்களால் திருக்குறள் தம்முடைய தென்பதைக் காட்டுவதாலும் 'வள்ளுவர் ஐஜர் என்பதை உறுதிப்படுத்துதற்கு அய்யங்காரவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ள இரண்டு குறட்பாக்களாலும், இன்னும் இப்புத்தகத்தில் காட்டப்பட்டுள்ள மேற்கோள்களாலும் ஸ்ரீமான்-இராமசாமி அய்யங்கார் அவர்கள் திருக்குறள் ஆசிரியர் ஐஜர் என்று சொல்வது சரியென ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கதே.

21

4-வது, ஸ்ரீமான். வி. ஹயவதனரால் அவர்கள், 'வள்ளுவர் ஓர் எளியபறையன் வீட்டில் பிறந்தார்; அவருடைய மனப்போக்கு ஐகரப் போக்காக யிருக்கின்றது; அவர் இயற்றியதால் திருக்குறள்' என்று கூறுவதனால், 'திருக்குறள் ஐகரசமயநூல், என்பதே அவருடைய கருத்தென்பது நன்குபுலனாகின்றது. ஆனால், ரால் அவர்கள், 'ஆசிரியர் ஓர் எளிய பறையன் வீட்டில் பிறந்தார்' என்பது ஒவ்வாததாயிருக்கின்றது; திருக்குறள் ஐகரசமய நூலென்பது மட்டும் ஒப்புக் கொள்ளத் தக்கது.

5-வது, ஸ்ரீமான் கா. பரமசிவன் அவர்கள் எழுதிவிரும்புது போல விசாகப் பெருமானாய்யர், சரவணப் பெருமானாய்முதலானவர்களால் திருக்குறளாசிரியரைப்பற்றி எழுதியிருப்பவையளும் அதாவது, திருவள்ளுவரோடு-7-பிள்ளைகள் பிறந்ததாகவும், அந்த, ஏழுபிள்ளைகளும், பூயிரிற், பிறந்தவுடன், ஒவ்வொரு வெண்பாக்களைப் பாடினவென்று, இவர் பக்கத்தில், ஒலையும், எழுத்தாணியும் வைத்து, எழுதினவரைப் போல், ஏழுபாக்களைப்பாடி, குறளோடு சேர்த்து விட்டார், என்பது முதலான செய்திகள், நூதனமாகக்கற்பிக்கப்பட்ட கட்டுக் கதைகளுள்பதை யாவரும் உறுதியாக நம்பக்கூடும் என்பது எமது கருத்தாகும்.

திருவள்ளுவரைப் பற்றிய பொய்க்கதைகளில் இன்னமொரு புறமும் உள்ளது. அதாவது. திருவள்ளுவர் திருமேனியிற் சிற்றிய மாயிசுக்களைக் கரகமுதலானவைகள் புசித்துப்பெண்மயமாயின வென்றும், சிலர் அதைக்கண்டு பெரிதான ஆச்சரியமடைந்து, அவர் திருமேனியிருந்த கிடத்தில் ஆலயம் எடுப்பித்து அவரைப் பூசித்து வந்தார்கள் என்றும் ஒரு பொய் வாலாறு எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

இதுபோலிக்கதை. இது பெய்யாயிருக்குமானால் திருவள்ளு வரூரின் குறள் நிலைபெற்றிருப்பதுபோல அந்தப் பொன் மயமான காசமுதலானவைகளும் இக்காலத்திலும் இருக்கவேண்டும்; ஆல்கூலி; ஆசனின், திருவள்ளுவர் சம்பந்தமான இக்கதையைப் பற்றி நம்மவர்கள் பொய்க்கதை பெனவே நிச்சயிக்க வேண்டிய தவசியமாயிருக்கிறது.

32

6-வது, உயர்திரு உருத்தி' கோமல்வர ஸ்வாமிகள், "திருவள்ளுவர் இன்ன சமயத்தைச் சார்ந்தவர் என்பதைப்பற்றி அவர் யாண்டும் குறிப்பிடவில்லை" என்றார். இது சரியானகருத்தன்று. ஏனெனின் நூல் இயற்றுமவர், நூலின் தலைப்பில் கூறும் கடவுள் வணக்கத்தாலும், அந்நூலின் கருத்துக்களாலும் தாம் இன்ன சமயத்தைச் சார்ந்தவர் என்பதை விளக்குவார்களே யன்றித் தாம் இயற்றும் நூல்களில் தமது சமயத்தை வெளிப்படையாகக் குறிப்பிடமாட்டார்கள்.

ஆகையால் திருக்குறளின் கடவுள் வாழ்த்து அந்நூல்களிலுள்ளக்கருத்துக்கள் முதலானவைகளைக் கொண்டே திருவள்ளுவரின் உண்மைச் சமயத்தை அறிய வேண்டும். திருக்குறளின் கடவுள் வாழ்த்து முதலியவைகளிலுள்ள பெயர்களைக் கொண்டே திருக்குறளாசிரியரின் மதம் இன்ன தென்பது துணியப்படும். அப்பெயர்கள் திவாகரம், பிக்கலந்தை, குடாமணிநிகண்டு முதலானவைகளில் எந்தக் கடவுளுக்குச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன வென்பதையும், எந்தெந்தக் கடவுளுக்கு எந்தெந்த நாமங்கள் வரையறுத்துக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன வென்பதையும், திருக்குறளிலுள்ள கடவுளின் பெயர்கள் பல இலக்கியங்களிலும் எந்தச் சமயத்தினர்களுரியனவாக வழங்கப்பட்டு வந்திருக்கின்றன வென்பதையும் நன்கு ஆராய்ந்தால் ஆசிரியர் சமயம் இன்னதென்பது விளக்கி விடும்; அங்ஙனம் ஆராயாமல் சமயச் சார்பாக உரை

செய்த பரிமேலழகர் உரையைக் கொண்டு சுவாமிகள், "திருவள்ளுவர் தமது சமயத்தை யாண்டும் குறிப்பிடவில்லை" என்று சொல்வது தகுதியன்று.

ஆயினும் உருத்திரகோடஸ்வரகவாயிகள் கூறியுள்ளவற்றில் நாம் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடியது ஒன்றானது. அதாவது, திருவள்ளுவர் அருளிச்செய்த திருக்குறள்களின் பாக்கள் ஒன்றினதும் அவர் எம் மதத்தைச் சார்ந்தவர் என்பதை வெளிப்படையாகக்காட்டவில்லை. என்றும் “சமயவாதிக ளெல்லோரும் தாங்கள் மேற்கொள்கலாகக் கூட்டும் திருக்குறட்டுசெய்யுட்களுக்குப்பொருள் செய்யும்போது தங்கள் தங்கள் சமயக்கொள்கையையெல்லாம்வெளியில் அதில் பொருத்திப் பொருள்படுத்தினார்களேயன்றி, திருக்குறளின் தேவானபொருளினின்றும் தத்தம் கொள்கைகளை எடுத்துக்காட்டுகொள்ளவில்லை”

23

என்றும் கூறியுள்ளார். இது மட்டும் சரியான தேயாம். இப்படிப் பலர்பலவித அபிப்பிராய பேதங்களைக் கூறியபோதிலும், திருக்குறள் இன்னசமயத்தைச் சார்ந்த தென்பதை விளக்குதற்குப் போதிய ஆதாரங்களிருக்கின்றன; அவற்றைக்கொண்டு ஆராய்ந்தால் அது ஐதரசமயச்சார்பானதென்பதை நன்குணரலாம்

அவற்றில் சிலவற்றை எடுத்துக் காட்டுவாம்.

உமாசுவாயி வடமொழியில்

“சமயக் தரிசன ஞான சாரித்தரணி மோகூழமார்த்து”

“என்று தந்வார்த்த ருந்தாம் 1-வது அற்பாயம் 1-வது சூத்தத்தில் கூறுகின்றார்.

(இ - ன்.) ‘சமயத்தரிசனம்—ரந்தாட்சி; சமயஞானம்—நஞானம்—சமயச்சாரித்தரணி—சல்லொழுக்கம். ஆசிய இலவகை, மோகூழமார்த்து:—மோகூத்திற்கு வழிகளாரும்,’ என்பதாம். இந்த ரந்தாட்சி, நஞானம், சல்லொழுக்கம் மூன்றும் இரத்தினத்திரய மென்று சொல்லப்படும்.

ஐதரசமயத்தில் மோகூழமார்த்துக்கதைக்கூறப்பட்டிருக்கும்இந்த இரத்தினத்திரயங்களின் பலனைளைத் திருவள்ளுவர் மூன்று குறட்பாக்களால் மெய்யுணர்யில் விளக்கி யிருக்கின்றார். அவைகளாவன:—

+ “இருணீக்கி இன்பம் பயக்கு மருணீக்கி மாசது காட்சி யவர்க்கு”.

+ “ஐயத்தி னீக்கித் தெளிந்தார்க்கு வையத்தின் வான நணிப துடைத்து”.

+ “சார்புணர்ந்த சார்பு செடவொழுமின் மற்றழித்துச் சார்த்தர சார்த்தரு நோய்”.

என்பனவாம். ‘சார்புணர்ந்து என்பது நந்தாட்சி நஞானம் . இவ் விரண்டும் உணர்வதாம்.

++ இம்மூன்று குறட்பாக்கள் முதலாக மெய்யுணர்விலுள்ள 10-குறட்பாக்களுக்கும் பரிமேலழகர் செய்தஉரை பொருத்த மற்றதென்பதும் இதன் உண்மைக்கொத்துக்களும் இரண்டாம் பாக்கில்வரும் ஆங்குண்டு கொக்க.

இம்முன்று குறட்பாக்களில் சொல்லப்பட்டிருப்பவை: நற்காட்சி, கண்ணாணம், கல்லொழுக்கம் என்பனவாம். இவைகள் ஐகசமய பேசுதலார்க்கத்தின் தத்து வங்களுக்கு நேரானகருத்தள்ள வெளிப்படையான குறட்பாக்கள். இவை உருத்திரகோடல்வர சுவாமிகளின் சந்தேகத்தைத் தெளிவாக்கும்.

இதனை திருத்தக்க தேவரும்,

“உள்பொரு ளிதுவென வுணர்ந்தன் ஞானமார்
தெள்ளிதி ன்ப்பொரு டெளிதல் காட்சியாம்
விள்வற * விருமையும் விளங்கத் தன்னுளே
யொள்ளிதீற் றரித்தலை யொழுக்க மென்பவே.”

என்று சிவகசித்தாமணி 28-45 ஆம் கவியில் கூறுகின்றார்,

இன்னும் மேற்கூறிய சுவாமிகள், “பகவன்” என்னும் வார்த்தைக்குச்சுவை, ‘சிவபெருமா’ நென்றும், வைணவர், ‘சாசயண மூர்த்தி’ பென்றும், பெளத்தர், ‘புத்த தேவர்’ என்றும், ஐயகர் ‘மகாவீர’ சென்றும் பொருள் சொல்லுகிறார்கள்” என்றார். இவர் சொல்லியவற்றில் ‘ஆதிபகவன்’ என்னும் வார்த்தைக்கு ஐயகரல்லாதலிர்தாம் மகாவீரர் என்று பொருள் சொல்வார்கள் ஐயகர்கள் அவ்வாறு கூறமாட்டார்கள். ஏனெனின் மகாவீரர் பகவானாகவிருப்பினும் இவருக்குமுற்பட்ட இருபத்து மூன்று தீர்த்தங்கரருள் முதல்வராகிய விருஷப தேவரையே ஐயகர்கள், ‘ஆதிபகவன்’ என்று கூறவார்கள். அந்த ஐயகர் கொள்கைப்படியே திருக்குற ளாசிரியர் விருஷபதேவரை ‘ஆதிபகவான்’ என விளக்கிக்காட்டியுள்ளார். இக்கருத்தை அறியாதவர்களை அதற்கு மகாவீரர் என்று பொருள் கூறவார்கள்; அது பொருத்தமன்று. பகவன் என்னும் சொல்லை உண்டலபுருடர், “பகவனே வீசன் மாயோன் பங்கயன் சின்னே புத்தன்; என்று ஐந்த தேவருக்கு முரியதாகக் கூறியுள்ளார். இதைக் கொண்டு பகவன் என்னும் வார்த்தை மேல்கண்ட ஐந்த தேவரையும் குறிப்பிடுமெனினும்—பகவன் என்னும் வார்த்தை ஸ்ரீ ஆதிதீர்த்தங்கரராகிய அருகக் கடவுளுக்கு பொருத்த மென்பது துணியப்படும்.

* இருமையும் விளக்க என்பது. நற்காட்சி, கண்ணாணமும் இவ்விரண்டையும் குறளாசிரியர் சார்புணர்ந்த என்றார்.

இந்தப் பெயரைப் பலரும் தங்கள் தங்கள் தெய்வங்களுக்குக் கமைந்துக் கொண்டாலும் அதனால் அவர்களுடைய தெய்வங்களுக்குச் சிறப்புண்டாதி விட்டமாட்டாது; அப்பெயர்க்குத் தகுந்த குணங்கள் அந்தேவர்க்கு இருந்தால் மாத்திரமே சிறப்புண்டாகும். அவர்க்கு அப்பெயரும் தகுப்; அவர்க்கு அத்தகைய குணங்கள் இல்லையென்பதையும், அநுகக் கடவுளுக்கே உண்டென்பதையும் அவர்க்கே அப்பெயர் தருமென்பதையும், "தனக்குவகையிலல்லாதான் ஞானசேர்த்தாரக்கல்லால்" என்ற குறட்பாவைப்பற்றி இப்புத்தகத்தில் 100வது பக்கம் முதல் 114வது பக்கம் வரையில் எழுதிய விஷயங்களால் தெளிவாகக் காட்டியிருக்கின்றோம். அவற்றால் இதன் சிவாமுணரலாம் எனினும் இங்கும் அதைப்பற்றிய சிலவிஷயங்களைக் கூறி அதை உறுதிப்படுத்துவாம்.

'பகவன்' என்ற நாமம் ஸ்ரீ ஆதிநீர்த்தங்கசுருக்கே பொருத்தமானதாக யிருக்கிறது.

'பக' சப்தத்திற்கு அமரகோசம் திரிதிர காண்டத்தில்,
மமஸ்ரீகாசி கோமொக்ஷு வீரயுபநாகு கீதிஷு

என்று 183 ஆம் சுலோகம்-1வது சரணத்தில் கூறியிருக்கின்றது.

(இ-ள்.) ஐஸ்வரியம், ஆசை, மாகாத்தம்யம், வீரியம், யசம், சூரியன், சீர்த்தி, முதலானவைகளுக்குப்பெயர் என்பதாம்.

இன்னும் 'பக' சப்தத்திற்கு விஸ்வலிளாசன கோசத்திலும், முத்தாவலி கோசத்திலும்,

ஊமம்து ஜோதயொய்வா பஸொகோமொக்ஷு கோஷிஷு
வெஸஸயபலீயபு வெவொமயு யகீஷு ரகூமொகூஷு

என்று கூறியிருக்கின்றது.

(இ-ள்.) ஞானம், முனி, ஆசை, யசம், மாஹாதம்யம், மேகமும், ஐஸ்வரியம், வீரியம், வைராக்ஷியம், தர்மம், ஸ்ரீ, சன்னம், சூரியன் முதலானவைகளுக்குப் பெயர் என்பதாம்.

இவ்வாறு பல அர்த்தங்களைச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இவற்றின் படி 'பக' என்பதற்கு, 'ஞானம்' என்பது பொருளாம். அதனடி

4

களிலேயும் சிபாபித்திருக்கும் 'யஸஸ்'வை அடைந்தவராகிய ஸ்ரீ ஆதிஸ்வரஸ்வரமிக்கே தரும்.

ஸ்ரீ ஆதிபகவான், லோகோத்தாரணத்துக்காகக் சமவசரண சிராஜமானாராவ விருத்திப்போது, மூவுலகங்களிலுமுள்ள பவ்யிய பிராணிகள் அந்தச்சமவசரணத்துக்குவந்து, பூர்ணசந்திரமண்டலத்தைத் தாராகணங்கள் சுற்றியிருப்பதைப்போல் சுவாமியைச் சுற்றிலும் பக்திவணக்கத்தோடு சூழ்ந்து அவரது தர்மோபதேச

மென்மும் அயிர்தபாளத்தைச் செய்து* அஜராமரத்வத்தை அகற்றக் கூடிய ஒழுக்கத்தை சம்பாதித்துத் தங்கள் தங்கள் இருப்பிடங்களுக்குத் திரும்பிப்போய் ஆங்காங்குப்பகவந்தனறு 'யஸஸ்ஸை'க் கொண்டாடினார்கள். ஆகையால் ஆதிபகவானது திவ்ய 'யஸஸ்' மூவுலகங்களிலும் விராரித்தது. இப்படி லோகோத்தர 'யஸஸ்ஸை' அடைந்த ஆதிஸ்வர ஸ்வாமியானவர் 'பகவன்' என்று மஹரிஷிகளால் ஸ்துதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்.

மேற்படியபடி பலரும் பகவானைக்குழந்தை கொண்டாடினார்கள் என்பதை,

“திமயூய கஜுவநிகா வுகிகாம மௌரி
நாமலிடியா மவந மௌரிஹ கஜு டெவாரி
கொலுஷ்லிகா நூவஹரிவ நரிஹி யடுவெஸு
கடுவெஸுநரி ஸ்விஸுவந ஸ்விஸுவ விநாய”

என்னும் சுலோகம் விளக்கும்.

(இ-ள்.) “ஆதிஸ்வரஸ்வாமியின் சமவசரணத்தில் 12-விதமான கணங்கள் திவ்யோப தேசத்தைக் கேட்கக்கூடியனார்கள்” என்பதாம்.

12-விதமான கணங்களின் விவரங்கள் இந்துவின 104-வது பக்கத்தில் விவரிக்கப் பட்டிருக்கின்றன: அவற்றை, ஆக்குக் கண்டுகொள்க.

முன்சொன்னபடி 12-வித கூட்டங்களாகக் கூடியிருந்த மூன்றுலகங்களிலுமுள்ள பவ்விய பிரானிகள் இந்தமூன்றுலகங்களிலும் சுவாமியின் லோகாதிராயியான யஸஸ்ஸைக்கொண்ட

* அஜராமரத்வம் - மூப்பு, சாக்காடு என்பனவாம்.

26

யாக உண்டான 'பகவன்' என்பதற்கு 'ஞான மூள்வய' எனன்று அர்த்தமாகிறது. எனினும் சாமானியமாக ஒருவனுக்கு ஞானமிருப்பதினாலேயே அவனைப் 'பகவ'னென்று சொல்லிவிட முடியாது. அப்படிச் சொல்லப் புகுந்த ஞானமுள்ள எல்லா ஜீவன்களையுமே 'பகவன்' என்று சொல்ல வேண்டும், அவ்வாறு கொள்ளுதல் கூடாது.

ஆதலின், 'பகவன்' என்ற நாமத்தேயத்தை, இஹ ஜீவன்களைக்காட்டிலும் விசேஷ ஞானமுள்ள சர்வக்ரு பரமாத்மனுக்குப் பெரிதேவர்கள் உபயோகித்திருக்கிறார்கள். பிற ஆதிஸ்வரஸ்வாமி சர்வக்ருகை விரும்பாதால், 'பகவன்' என்ற பெயர் அந்த ஸ்வாமிக்குப் பொருத்தமானதாக விரும்புகிறது.

பகவாத்மில்லாமல் நாம் உண்மையை விளக்கும் உயர்ந்த பல சாஸ்திரங்களையும் ஆராய்ந்த பார்ப்போடானால், சாக, தீவெஷ,

மோக, (காமம்-வெகுளி-மயக்கம்) ஜம்ம, மரண முதலான தோஷங்களுக்கு ஆதினனாகிய ஜீவன் ஒரு போதம் சர்வக்ருணை இருக்க முடியாதென்பது நமக்கு விளக்கமாகத் தெரியவரும். அங் கான மிருக்க பயக்க சாஸ்திரங்கள் மேற்சொன்ன சாக த்வேஷ மோக முதலான விகாரங்களுள்ள ஜீவன்களைக் கூட சர்வக்ருணென்று சொல்லுகின்றன; ஆனால், தத்துவ போதமுள்ள ஞானிகள் இதை ஒப்புக்கொள்ள மாட்டார்கள். ஆகையால் சாக த்வேஷ மோக முதலான விகாரங்களினின்று சம்பூர்ணமாக நீங்கியிருக்கிற பரமாத் மனே சர்வக்ருணை. அநாவது, 'பகவன்' என்ற திருநாமத் திற்குரியவனாவான்.

ஸ்ரீ ஆதிதீர்த்தங்கரஸ்வாமி மேற்சொன்ன சகல விகாரங்களி னின்றும் நீங்கியிருப்பவனென்பதும், அதனால் சர்வக்ருணென்ப தும் ஐதகசமய சாஸ்திரங்களை ஆராய்ச்சி செய்தால் நன்குவிளக் கும். இந்த சிவாயம்பற்றி ஆதிகாந ஸ்வாமிபையே 'பகவன்' என்று திருக்குறள் ஆசிரியர் கூறியிருக்கின்றார்.

இனி 'பக' சப்தத்திற்கு யஸஸ் என்ற மற்றொரு அர்த்த மிருப்பதால்; இதன்படி, 'பகவன்' என்பதற்கு, 'யஸஸ்ஸுடைய வன், என்று அர்த்தமாகும்; ஆதலின், இப்பெயர் மூன்று லோகக்

28

டாடினதினாலும், அந்த யஸஸ்ஸை, 'பக' என்று சொல்லப்படுவ தாலும் அந்த யஸஸ்ஸுக்குப் பாத்திராகிய ஸ்ரீ ஆதிதீர்த்தங் கரனே 'பகவன்' என்று சொல்லப்படுகிறார்.

இனி, 'பக' என்பதற்கு 'மாஹாத்ம்யம்' என்ற அர்த்தமும் இருப்பதால் ஸ்ரீ ஆதிதீர்த்தங்கரர் என்னும் ஆதிபகவன் ஸ்வபா வாதியம் 10-அட்சயங்கபாதியம் 10-செய்கீகாதியம் 14-ஆகிய 34-அட்சயங்கள் தாமே தோன்றிய மாஹாத்ம்ய, முடைய வராதவால் அத்தவகையிலும், 'பகவன்' என்றநாமம் அவர்க்கே தரும்.

இன்னும், 'பக' என்பதற்கு 'முத்தி' என்ற அர்த்தமுயிருப்ப தால், 'பகவன்' என்பதற்கு, 'முத்திக்குரியவன்' என்று பொரு ளாம். ஸ்ரீ ஆதிதீர்த்தபகவன் 'முத்தியை அடைந்திருக்கின்றார்; பிறருக்கும் மோகஷ ஸ்வரூபத்தை உபதேசித்திருக்கின்றார்; இவர் அடைந்ததும், பிறருக்குப் பத்திக்கப்பட்டதுமான முத்தியே சரி யானது, இதனை,

கூறெகெஹு ஸகெவீவ மகெஸிவாகாஃ கலிக்ரீயா
கக்யூரூ உஹாகெவீ யகிஷ்யூ வெஹுஹெஹூ ஸஃ ஶ்ரீஃகி கர
ணவடாஃ||"

என்றும் சுலோகம் விளக்கும்.

(இ-ள்.) “தூற்றுக்கணக்கான கல்பங்க்கழிந்து போனாலும், முடிவகத்தையும் பிரயிக்கச்செய்யும். X உற்பாதங்கள் உண்டானாலும் முத்த ஜீவன்களிடத்தில் எவ்விதமான விகாரமும் உண்டாவதில்லை” என்பதாம்.

அநேக இதரமதக்கிரந்தங்களில் முத்திபடைந்தவர்கள் ஒரு காலத்தில் மறையடிபும் சம்ஸாராவஸ்தைக்கு வருவார்களென்பது சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பூரி ஆதிநாதபகவந்தன் அடைந்ததும், பிறருக்குப்பதேசித்ததுமான ‘முத்தி’ யானது, பிறவிக்கிடயில்லாததாயும், சர்வோந் கிருஷ்டமானதாயு மிருக்கின்றது. இப்பேர்ப்பட்ட முத்தியை அவர் அடைந்திருப்பதால் ‘பகவன்’ என்ற பவித்தராகாமத்திற்கு யோகியமானவர் அலரேயாவார்.

* இந்த 84-அதிசயங்களின் விவரங்கள் 102, 103, 104-ம் பக்கத்தில் எழுதியுள்ளன ஆங்கு கண்டுகொள்க.

X உற்பாதம் - செதெல் குறி

29

பின்னும், ‘பக’ என்றபதத்திற்கு ‘வீரீயமென்ற அர்த்தமிருப்பதால், ‘பகவன்’ என்பதற்கு, “வீரீயமுள்ளவன்” என்றும் பொருளாம். ஆதிநாதசுவாமியின் அவதாரமுதல் கைவல்யபரியந்தம் இவ்வுலகின்சகல வீரீயபிரபந்தமும் மேல்படி சுவாமியின் சரணாவிர்த்தங்களில் இருப்பவர்கட்கு தெரிவின்றன. ஆத்ம சம்பந்தம் மேற்சொன்ன விஷயங்களைவிடும், இப்புத்தத்தில் விளக்கிய இதரவிஷயங்களாலும் அவரிடத்தில் அமைந்திருக்கின்றது என்பது விளங்கும்.

இப்படி அசாதாரணமாகிய * ஜெதிக பரமாத்நிகசம்பத்துக்களுக்கு சுவாமி உடையவராதலால், ‘பகவன்’ என்றபெயர் அவர்க்கேதரும்.

மேலும் ‘பக’ என்பதற்கு ‘வீரீயமென்ற அர்த்தமிருப்பதால் ‘பகவன்’ என்பதற்கு, ‘வீரீயமுள்ளவன்’ என்றும் பொருளாம். ஆத்மபலமே வீரீயமென்று சொல்லப்படும். சம்ஸாரத்தில் சகல பிராணிகளுக்கும் ஜன்ம மரண துக்கங்களுக்கும் காரணமாகிருக்கின்ற கம்பங்களைச் சம்பூர்ணமாகச் சம்ஹரித்துக் கைவல்யத்தை அடைந்ததான ஆத்மபலத்தை சுவாமி அடைந்திருப்பதாலும், முடிவகங்களிலும் இதரர்களுக்கு X அலப்பிமான சகலசம்பத்துக்களும் இந்த ஆதிநாதர்களுக்கெழுந்தும் இவர் அவைகளைச் சம்பூர்ணமாகத் தியாகம்செய்து பரமவைசாகியத்தை அடைந்ததினாலும், ‘பகவன்’ என்ற பெயருக்கிவரே உரியவராவார்.

இன்னும், 'பக' என்பதற்கு, தர்மம் என்ற அர்த்தமிருப்பதால், 'பகவன்' என்பதற்கு 'தர்மத்திற்குரியவன்', என்றும் பொருளாம். ஆதிநாத சுவாமி தாமேதர்ம மூர்த்தியாக விருந்த உலகத்திற்கு அஹிம்ஸை முதலான அநேக தர்மத்தைப் போதித்திருக்கின்றார். ஆதலின் இந்த வகையிலும் 'பகவன்' என்றபெயர் அவருக்கே உரியதாகும்.

இவற்றையெல்லாம் நன்கு ஆராய்வோர், திருக்குறளாசிரியர் (ஆதி) பகவன் என்ற சொல்லால் அருகக்கடவுளையே குறிப்பிட்டு வணக்கிவருகிறாரென்பதை பிம்பற உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

* ஐயுறுக பாசமார்த்திகம் - இகபரலோகம்.

× அலப்பியம் - கிடைக்கத்தகாதது.

30

இன்னும் உருத்திர கோமல்வரசுவாமிகள், "மலர்மிசை ஏடுனும்" என்னும் சொற்றொடருக்குப் பல சமயத்தவர்களும் தங்கள் தங்களுக்கிசைந்த பொருள்னைச் சொல்கிறார்கள்" என்றார். அது ஒவ்வாமைமாகும். ஏனெனின், ஒவ்வொரு சமயத் தவருடைய கடவுளின் பிரதானப்பெயர்களை நிகண்டுகளின் ஆசிரியர்கள் வரையறுத்திருக்கிறார்கள். அப்படியிருக்க, மலர்மிசையே கிணும்" என்கிறபெயரை ஒவ்வொருசமயத்தவரும் தங்கள் தங்கள் கடவுளின் பெயராகக் கொண்டு சொல்வது பொருத்தமாகாதது. ஒவ்வொரு கடவுளுக்கும் காரணம் பற்றியே பெயர்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன; எவ்வளவு மெலிதும்,

சிவன் சிவசில் கங்கையைத் தரித்தவனானதால் 'கங்கா தரனென்றும், சந்திரனைத் தரித்தவனானதால், 'சந்திரசேகர' எனன்றும், பித்த முகங்களை யுடையவனானதால் 'பிம்முக' எனன்றும், சூரியன் சந்திரன் அக்னி பென்னும் மூன்று கண் கரையுடையவனானதால் 'மூங்கண்ண' எனன்றும், திரிபுராதிகளை நெற்றிக் கண்ணால் தரித்தவனானதால் 'திரிபுராதிக' எனன்றும், கழுத்தின்பாம்பணிந்தவனானதால் 'அரவாபரண' எனன்றும், கையில் குலாயுத்ததைத் தரித்தவனானதால் 'குலாயுத' எனன்றும், மழுவிவந்தியவனானதால் 'மழுவாளி' பென்றும், கபாலத்தைத் தரித்தவனானதால் 'கபாலி' பென்றும், மானேந்தியவனானதால் 'மானிடமேந்தி' பென்றும், பாதித்தேகத்தைப் பார்வதிக்குக் கொடுத்தவனானதால், 'அர்த்தநாரீஸ்வர' எனன்றும், விபூதியை அணிந்தவனானதால் 'நீரணிக்ரீதா' எனன்றும், பூதகணங்களுக்கு நாதனாகையால் 'பூதநாத' எனன்றும், மயானத்தில் ஆடியவனானதால் 'கடலைபாடி' பென்றும்,

சுருஷ்பவரகண முடையவனாதலால் 'விடைபோ' னென்றும், மன் மதனைத்தகித்தவனாதலால் 'காமநகை' னென்றும், யமனை உதைத்த வனாகையால் 'கூற்றையுதைத்தீதா' னென்றும், யமனுக்கு யமனாகையால் 'காலகால' னென்றும், கைலாயத்தில் வசிப்பவனாதலால் 'சைலியாணி' பென்றும் அவனுக்குப் பல நாமங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன. இவற்றைப் போலவே மற்றைக் கடவுளருக்கும் காரணப்பெயர்கள் அமைந்திருக்கின்றன. அருகக்கடவுளுக்கும் இவைகளைப் போலவே பலபெயர்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன; அவற்றுள் 'மலர் மிகை சகிஞன்' என்பதும் ஒன்றாகும்.

31

அருகக்கடவுள் பாதத்தின் நிறைமத்துள்ள தாமரை புஷ்பம் தவிர சமவசரணத்தின்மிகை சொல்லுங்கோது முன்றினழு பின் னேழு காமரைபுஷ்பங்கள் தெய்வீகாநிசயத்தால் ஏற்படும். அதன் மிகை அவர்கடப்பர்; அக்காரணம் பற்றியே அவருக்கு, 'மலர் மிகைசகிஞன்' என்னும் பெயர் அமைந்துள்ளது; இவ்வீய நிருக் குறளாசிரியர் கூறி அருகக்கடவுளை வணங்கியிருக்கின்றார், இங் கணம் இப்பெயர் அருகக்கடவுளுக்கே உரியதென்பதை வடமொழி

தென்மொழிகளில் ஏற்பட்டிருக்கும் பலதூல்களால் எவரும் இய மறகன்ருணரலாம். இதனை யறியாமல் ஒவ்வொரு மதத்தினரும் தங்கள் தங்கள் மனம் போனபடி இகற்குப் பொருள் செய்தல் பொருத்தமற்றதாகும்.

இன்னும், 'எண்குணத்தான்' என்கிற நிருநாமம் அருகனுக் கே உரியதாகும்; அவன் ஞானாவணதி அஷ்டகர்மங்களைக் கெடுத்த ததின் காரணத்தால் அவனிடத்தே அந்த ஞானதி அஷ்டருணங்கள் உண்டாயின; இக்காரணத்தால் அவனுக்கு இப்பெயர் ஏற்பட்டது, இஃதிற்கவையிருப்ப, 'எண்குணத்தான்' என்கிற நாமம் சிவனுக்கும் உண்டென அம்மதந்நினர் கூறுகின்றனர். அவ்வாறு மாயின் சிவனுக்கு மேல்கறியுள்ள ஒவ்வொரு காரணங்களால் ஒவ்வொரு பெயர்கள் உண்டாயினவாறுபோல, எண்குணங்கள் ஏற்பட்டதற்கும் காரணம் சொல்ல வேண்டும்; அந்நணம் கூறப்படவில்லை. சிவனுக்கு எண்குணங்கள் இயற்கையேனின், அது பொருத்தமற்றதும், ஒப்பத்தகாததுமாம்.

7-வது, சட்டகலாசாலைப் பேராசிரியர் திருவாளர். கர. சுப்
 பிரமாணியம்பிள்ளை, எம். எம். எல். அவர்கள் தம்கருத்தை
 வெளிப்பிட்டு சொல்லியவற்றில், “சுவாமி உருத்திரகோமலயார்,
 ‘திருவள்ளுவனார் சமரசக் கொள்கையினர்’ என்று விளக்கிடலாயி
 னார்கள்; அது உண்மையே” என்று கூறியபோடு, “சிலர், ஆசிரிய
 சைத் தத்தம் மதத்திற் சேர்ந்தவ ரொக்கூற விரும்பினும் அசுதந்
 தெல்லாம் இவர் குறள் இடங்கொடுக்கின்ற தென்பதுமுண்ணம்”
 என்று கூறுகின்றார்கள். இத்தன்மையாக பூகித்தல் முற்றிலும்
 தவறு ஏனெனின், ஆசிரியர்,

“எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினு மப்பொருள்
 பெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு,”

32

என்று கூறியுள்ள குறட்பாவின்படி உட்கருத்தை அறிவாமல் எத
 ற்றும்பொருள் சொல்வது பொருக்கமன்று

இதன் “பொருளாவது எவ்வெவ்வாயினால் எத்தெத்தப் பொருள்
 களைக் கேட்டாலும் அத்தப் பொருள்களுள் மெய்ப்பொருளைக் காணவல்
 லா (என்) ஞானம் என்பதாம். ஒரு பொருளைப் பலர் பலவாறு சொல்
 லினும் அவைகளில் உண்மைப் பொருள் காண்பதே சிறந்தது” என
 பது இக்குறட்பாவின் கருத்தாகும்.

இதன் கருத்தை ஆராயும் போது ஆசிரியர் சமரசகொள்
 கையுடையவசல்லர் என்பதையும், உண்மைப் பொருள் ஒன்றே
 என்பதை உணர்ந்து ஒரு சமயக் கடவுள் வாழ்ந்ததும் அச்சமயத்
 தின் தத்துவங்கள் முதலான ஒழுக்கங்களைப் பற்றியும் கூறியுள்
 ளாரென்பதையும், இதனால் ஆசிரியர் ஒரு சமயத்தைச் சார்ந்
 தவ ரென்பதையும் ஐயப்பாடிவல்லாமல் தெளியலாகும்.

இன்னும், “ஆசிரியர் சமரசக் கொள்கையினர் என்பது உண்
 மையே” என்று ஒப்புக் கொண்ட பிள்ளையவர்கள் பின்பு “ஆசிரி
 யர், சொல்சாப்பியம் என்றும் மிகப்பழைய தமிழ் இலக்கணத்
 தின்கண் குறிப்பிட்டுள்ள கங்கழியார் கடவுள் வழிபாட்டுச் சம
 யத்தினர் என்பது புலப்படு” என்றும், “அவ்விலக்கணத்திற்
 கூறப்பட்ட கடவுளின் இலக்கணம், உயிரின் இலக்கணம், உடம்
 பின் இலக்கண முதலானவைகளையே திருவள்ளுவனார்கைக்கொண்
 டிருக்கின்றனர் என்பது அவர் தம் திருக்குறள் நூலால் நன்கு
 விளங்கும்” என்றும், “பண்டைத் தமிழர் சமயமே திருவள்ளுவ
 னார் சமயம் என்பது என் கருத்தாகும்” என்றும் கூறியுள்ளார்.
 திருக்குறளின் கண் எடுத்தாளப் பெற்றள்ள சமயச் சொற்கள்
 பலவற்றைக் கண்டு அவர் இன்ன சமயத்தினர் என்று துணிதல்
 இழுக்காது மென்று இவர் மேல் சொன்னதற்கு இந்த அபிப்பிரா
 யம் முரணாகின்றது.

இவர் இங்ஹனம் கூறியவை முன்னுக்குப் பின் முரணாகவிரும்பி
 பிணம் அவற்றில் உண்மை ஒன்று முளது. அதாவது தொல்காப்
 பியத்திற் கூறப்பட்ட கடவுள் இலக்கணம் உயிர் இலக்கணம் உடம்
 பிற் இலக்கணம் முதலானவைகளையே திருவள்ளுவனார் கைக்
 கொண்டாரென்பதே.

33

ஆனால், பின்னை அவர்கள், தொல்காப்பியத்திற் சொல்லிய
 கடவுள், உயிர், உடம்பு ஆகியவற்றின் இலக்கணங்களின் உட்

நுத்தை அறியாமல் தொல்காப்பியர் சைவசமயச் சார்புடையவ
 ரென்று யூகித்துக் கூறியிருக்கின்றாரென்பது தெளிவாகிறது.
 இவர் இங்ஹனம் கொண்ட கருத்து பூசாவும் தவறாகும். ஏனெனின்
 தொல்காப்பியர் கூறிய கடவுள் இலக்கணம் ஐதே சமயத்தைச்
 சார்ந்ததாகும். எங்ஹன மெனில்,

“வினையி னீங்கி விளங்கிய வறியின்
 முனைவன் கண்டது முத ளூலாகும்.”

என்று தொல்காப்பியர் கூறியுள்ளார். இச்சூத்திரத்தில் கூறியுள்ள
 ஒவ்வொரு பதமும் அருகக்கடவுளையே குறிப்பிட்டுள்ளதாகும்.
 இதனால் தொல்காப்பியர் ஐதேநர் என்பது தெற்றெனவிளங்கும்.
 இச்சூத்திரத்தின் உரை இப்புத்தகம் 111-ஆம் பக்கத்தில் எழுதப்
 பட்டிருக்கிறது. அதைப்பார்த்தால் இவ்வுண்மை விளக்கமாகும்.

“வினையி னீங்கி விளங்கிய வறியின், முனைவன் கண்டது முத
 ளூலாகும்” என்றபடி முதலால் அருளியவர் அருகத்பரமேஷ்டிக
 ளாவார். இதைக்கொண்டு பனம்பாசனார் சிறப்புப் பாயிரத்தில்,
 “முந்து றூல்கண்டு முறைபடவெண்ணிப் புலந்தொகுத்தோனே”
 என்றும் கூறியுள்ளார். இங்ஹனம் அருகக்கடவுள் முதல் றூல்
 அருளியதைக் கொண்டு தொல்காப்பியர்,

“வழிபெனப் படுவ ததன் வழிந்தாகும்”

என்றபடி தாம் கூறியது வழிநூலாகும் என்றார். இவ்வாறு கூறிய
 தைக்கொண்டு தொல்காப்பியர் அருகக்கடவுளின் சமவசரணத்தில்
 நுவாதசகணம் நோக்கு முதன்மைபெற்ற கணதாபரமரிஷிக ளென்
 பது தெளிவாகிறது. உண்மை இங்ஹனமிருப்ப, பனம்பாசனார்,

“அறங்கரை நாயி னுன்மறை முற்றிய
 வதங்கோட் டாசாற் கறியபத் தெரிந்து”

என்று குத்திரம்செய்ததாகச் சிறப்புப் பாயிரத்தில் காணப்படுகின்
 றது.

இதற்கு உரை, “அறமேகூறும் நாயினையுடைய நான்கு
 வேதத்தினையும் முற்ற அறிந்த அதற்கோடென்றி ற வகின் ஆசிரி

யனுக்குக் குற்றமற ஆராய்ந்துகூறி” என்று எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இது பொருத்தமன்று. ஏனெனின், தொல்காப்பியர், கடவுள் இலக்கண முதலானவைகள் கூறியிருப்பதைக் கொண்டு அவர் ஐயுர் என்று தெளிவாகின்றது. ஆதலால் மேல்கூறிய கருத்தைக் கொண்ட பாயிரத்தைப் பண்பாணர் செய்திராச்; பிற்காலத்துப் புறமதப்புலவர் தங்கள் கருத்திற் கிபைத்தவாறு இச்சூத்திரத்தையும் அதன்கருத்தையும் திருத்திப் பொருளுரைத் திருக்கின்றனர். இச்சூத்திரம்,

“அறங்கரை நாவி னுன்மறை முற்றிய
வதக் கோட்டமாசாற் கிற் றபத்தெரிந்து.”

என்றே செய்யப் பட்டிருக்கவேண்டும்.

இதன் கருத்து:— “கோட்டம் - (சமவசாணமென்னும்) கோயிலின்கண், அறங்கரை - இல்லற துறவர்களுக்கூறிய வசம்புகளையும், அவதம் - கொல்லாமை முதலான தர்மங்களையும் போதனை செய்கின்ற, நாவின் - அருக்கடவுளின் நாவிலிடத்தே தோன்றிய திவ்யத்வனியினின்றும் உண்டாகிய, நான்மறை - காங்கு வேதங்களையும், முற்ற-முழுமையும், ஆசாற்கு-ஆசாரியனுக்கு, (தொல்காப்பிய னென்னும் கணதரபாமரிஷிக்கு)”, இவ்-இல்லறத்தாருக்கும், தப-துறவறத்தாருக்கும், (உணர்த்தும்படி) தெரிந்து - பதினென்பாணைகளினாலறிந்து என்பதே.

இங்ஙனமறித்து உபநிதசஞ் செய்தாரென்று பின் வருவதோடு சேர்ந்து முடியும், இங்ஙனம் தொல்காப்பியர் கணதர பாமரிஷி என்பதறினாங்க. மற்றவரும் இருந்தார்களென்பதை விளக்க,

“இளைபவாம் விமலனார் கணத்து நரநாய்
வினையெலா மறவெறி வேத நான்கினை
மனைதுற வாணருக் கோதி மற்றவர்
வினைகண்மே வினைவுறிஇ வியித்து மேவினார்”

என்று மேருமத்தாபுராணம் 1356 ஆம் கவியும் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

(இ - ன்.) “மேரு, மத்தார் ஆகிய இருவர்களும் விமல தீர்த்தங்கரருடைய சமவசாணத்தில் ஐயாதசகணங்களுக்குத் தலைமைப்பெற்றவர்கள்

எனிக் கர்மங்கையெல்லாம் கெடுக்கும்படியான காண்குவேதங்களை இல்லற துறவறத்தார்க்கு உபநிதசத்துத் தங்களுடைய கர்மங்களைக் கெடுக்க வேண்டுமென்ற தியானத்தின்பொருத்திக் கணங்களினின்றும் வேரூழிப் பிரித்து தனியான இடத்தை அடைந்தார்” என்பதாம்,

இந்தவியில்கூறியபடி மேற்குமந்தா கணதா பரமரிஷிகள் (அருகத் பகவான் அருளிய) நான்கு வேதங்களை இவ்வறையவத்தார்த்து உபதேசம் செய்ததுபோலவே தொல்சாப்பியரும் உபதேசித்தார் என்பனவாம்.

இன்னும் தொல்சாப்பியத்திற்கூறிய, உயிர் உடம்பின் இலகூணங்களுக்கும் ஐகசமாய்ச் சார்பானவையேயாம். இதையினக்கு தற்பொருட்டு “ஒன்றறிவதுவே உற்றறிவதுவே” என்றருத்திரத்ததை இப்புத்தகம் 1:31-ஆம் பக்கத்தில் எடுத்துக்காட்டி அதன் கருத்தையும் விளக்கியுள்ளீர்கள். ஆங்குக்கண்டு கொள்க. இன்னும் இத்தனைவிளக்கும் “புல்லுயாண மோசறியினவே” என்னும் சூத்திர முதல் “மக்கடாமே ஆறியுயிரே” என்னும் சூத்திரப்பிரபந்தமுள்ள வற்றின் பொருள்களை இப்புத்தகம் இரண்டாம் பாகத்தில் விவரித்துக்காட்டுவோம். அவற்றை ஆங்கு விரிவாகக்காணலாம். ஆகையால், தொல்சாப்பியரும், திருக்குறளாரிசியரும் ஒருசமயத்தவசென்பதும், இவர்கள் ஐகசர்களைப்பதும் இப்புத்தகத்தில் காட்டியுள்ள பல காரணங்களைக்கொண்டு அறிந்துகொள்க.

இத்தகை தொல்சாப்பியர் கூறிய வழிநூலைக்கொண்டு சார்புநூல்கள் இயற்றப்பட்டிருக்கின்றன. அவையாவன:- இறையலகாப்பொருள், நன்னூல், கேமிநாதம், வெண்பாப்பாட்டியல், யாப்பருங்கலம், யாப்பருங்கலக்காரிகை அகப்பொருள் விளக்க முதலான இலக்கணங்களாம். இவைகளில் இறையலகாப்பொருள் பாண்டியன் கவலைபைத் தீர்க்கும் பொருட்டு ஈண்டாள் மூன்று செப்பேட்டில் 60 சூத்திரங்களாகச் செய்து பிடத்தின் கீழ்வைக்கப்பட்ட தென்மும், அதை அச்சச்சப்பிராமணன் கண்டெடுத்தப் பாண்டியனுக்குக் காண்பித்தானென்றும் இதா மதஸ்தர் சிலர் ஒரு கதைசொல்லுகின்றார்கள். அக்கதை பூராவும் நம்பத்தக்கதன்று. தொல்சாப்பியர், குறளாரிசியர் ஆகிய இவர்களைப் பற்றிச் சிலர் கூறும் வேறு போலிக்கதைகளைப் போல இதுவுமொரு அண்டப்புறராலும்.

இறையலகாப் என்ற பெயர்கொண்டவர் ஐகசமகா முனிவராக இருத்தல் வேண்டும். இவர் இயற்றிய களவு கம்பு என்னும் இலக்கணத்திற்கு உரை செய்த ஆசிரியரும், ஐகசசென்பதையினக்கமகின்றது. எப்படிபெனின் இவர்,

“முதல்வழி சார்பென நான் மூன்றாகும்”

என்று கூறித்தொல்சாப்பியத்திலுள்ள சூத்திரங்களில் சிலவற்றை மேற்கொள்ளுகக்க காட்டியிருப்பீதாடு முதல் நூல் இன்னதென விளக்கும் பொருட்டுத் தொல்சாப்பியத்திலுள்ள கடவுள் இலக்கணத்தையும் கூறியுள்ளார். அது,

“கிணியி னீக்கி விளக்கிய லறியின்

முனைவன் கண்டதா முதலா லாகும்”
என்பதாரும்; இவர் இங்ஙனம் முதல் னால் இலக்கணத்தைக்
காட்டி,

“முன்னோர் னாவின் முடிபெருங் கொத்துப்
பின்னோன் வேண்டும் விதற்பம் கூறி
யழியா மரபினது வழி னாலாரும்”

என்றும்,

“இருவர் னாற்கு மொருநிறை தொடங்கித்
திரிபு வேறுடையது புடைநாலாரும்”

என்றும் வழிநால், சார்புநூல்களின் இலக்கணங்களையும் விளக்கி
யிருக்கின்றார்.

“வீணியினி”...என்ற ருத்திரம் அருகக் கடவுளைக்
குறித்ததென மேலே விவரித்துள்ளோம். இதன்படி முதல்நால்
அருளியவர் அருகப்பகவன்; இவர் திவ்யத்வனியில் ‘ஓ’ வென்றிற்
சுத்தத்தினின்றும் உண்டாகிய வற்றைக் கணதர பாமிஷிகள்
பதினெண் பாஷைகளினால் சொந்தங்களாக இயற்றினார்கள்; அவை
வழி நூல்களாரும். இயற்றியிருந்த முனிவர்களால் கருக்கமரச்ச்
செய்துள்ளவைகள் சார்பு நூல்களாம்.
இந்த விவரங்களை மண்டலபுருடர்,

37

“பூமலிய சேரினீழற் பொலிந்த வெம்மடிக்கண் முன்னார்
வயமா முதலால் சொல்லக் கணதரியன்ற பாலாத்
ருமொருவழி நால்சொல்லக்க்சார்புநூல் பிறருஞ்சொல்ல
தேயிலா மூன்றுதாலுக் தலமெனவு தித்தவன்றே”
என்று குடாமணிநிகண்டு பாயிரத்தின்கண் கூறியிருக்கின்றார். இது
பேரல வடமொழி நூல்களிலும் நூல்திரமல்சன் கூறப்பட்டுள்ளன.

இங்குக்காட்டியபடி இறையனாகப்பெருள் உரையாசிரியர் ஐயநாதலால் ஐயநாமயக்கோட் பாடுகனையே கூறியிருக்கின்றார். இதனாலேயே இறையனாரும் ஐயநென்று சொல்ல ஏதுமிருக்கின்றது. நன்னூலாசிரியராகிய பவணந்திமுனிவர் தாயியற்றிய சார்பு நூலாகிய இலக்கணத்தில், 'முதல்வழிசார்பு' என்பதற்குமேல் எடுத்துக்காட்டியுள்ள நான்கு சூத்திரங்களையும் எடுத்தாண்டிருக்கின்றார்; யாப்பருக்கல விருத்தி உரையாசிரியராகிய குணசாகாரும் அகப்பெருள் விளக்கம் ஆசிரியர் நான்கவிராஜநம்பியாரும் மேல் சொன்ன நான்கு சூத்திரங்களையும் எடுத்த வழங்கியிருக்கின்றார்.

இன்னும் நன்னூலார், தொல்காப்பியம் 1-எழுத்தநிகாசம் புணரியல் 23-ஆம் சூத்திரம், "அத்தி னகர மகாமூளை யில்லை," 2-சொல்லிதிகாசம் வேற்றுமைமயங்கியல் 23 - ம் சூத்திரம், "யாத னுருபிற் கூறிற் றுவினும்;" 3. பொருளதிகாசம். செய்யுளியல் 170 - ஆம் சூத்திரம், "கேரின மணியை நிரல்படவைத் தாங்கு" என்ற சூத்திரமுதலாகச் சிலசூத்திரங்களையும், இறையனார் இலக்கண உரையிலிருந்து 1-"ஆக்கியோன் பெயரே வழியே எல்லை," 2-"காலங்களனே காரணமென்றிம்," 3-"ஆயிரமுக்கதா னகன்றாயினும்" என்ற சூத்திரங்களையும், தொல்காப்பியம் இளம்பூரணர் உரையிலிருந்து-1-"தம்மகனாசான் மகனே மம்மகன்," 2-"நூல்பயிலியல்பே துவளின்வழக் கறிதல்" என்ற சூத்திரங்களையும், யாப்பருக்கலக்காரிகை உரையிலிருந்து 1 - "எழு வகைமதமே உடன்படல் மறுத்தல்," 2-"குன்றக் கூறல் யினைபடக் கூறல்," 3-"சுருங்கச் சொல்லல் விளங்க வைத்தல்," 4-"நூலிப்பு குதல் ஒத்த முறை வைப்பே" என்ற சூத்திரங்களையும் தாம் இயற்றிய நன்னூலில் சேர்த்துக் கொண்டதற்குக்காரணம்: தொல்காப்பியர், பணம்பாசனார், இறையனார், இளம்பூரணர், அயிர்நசாகாரர், குணசாகாரர், அவிசயனார், பாடலனார், நான்கவிராஜநம்பி முதலானவர்கள் ஐயநர்களா யிருந்ததுவே.

இவர்கள் ஐயநகல்நாதலால் யிருந்தாலும், முதல் வழி சார் பெண்ணும் நூல்விதைகள் ஐயநாமய சித்தநாதல்களைச் சாராதவைகளாயிருந்தாலும் நன்னூலாரும், நான்கவிராஜநம்பியாரும் யாப்பருக்கலம்உரையாசிரியரும் பேசல்கண்டமுதல்வழி பென்றசூத்திரங்கள் முதலான சிலவற்றைத் தம்முடையவராகக் கொண்டு தமது நூல்களில் கூறியிருக்கமாட்டார்கள்; மேல்சொன்ன ஆசிரியர்கள் ஐயநர்களாயிருந்தனாலேயே நன்னூலாசிரியர் இவர்களைத் தபது முன்னோர்களைக்கொண்டு,

“முன்னை மொழிபொருளே யன்றி யவர்மொழியும்
பொன்னேபோற் போற்றுவ பென்பதற்கும்—முன்னோரின்
வேறுதால் செய்துமென நேற்கோளில் லென்பதற்கும்
கூறுபழஞ் சூத்திரத்தின் கோள்.”

என்று கூறி இவர்களுடைய சூத்திரங்களையும் எடுத்தாண்டிருக்
கிறார். இவ்வெதிரே அவர்கள் ஐஜர்களுள்பதற்குப் போது
மான சான்றாகும்.

நாம் இறையனாகப்பொருள் உரையாசிரியரைப் பற்றி முன்
னுரைத்ததில் அவர் பெயரைக் கூறவில்லை ஆதலின் அவர் பெயர்
இன்னதென்பதையும் இங்கு விளக்குவாம்.

திருநெல்வேலி, ஸ்ரீமத். ஞா. சா. துரைசாமி பிள்ளை அவர்கள்
வெளியிட்டிருக்கும், “தமிழ் இலக்கிய சங்ககாலம்” என்ற புத்த
கத்தில் இறையனாகப் பொருள் உரையாசிரியரைப் பற்றி எழுதி
விரும்பத்தகுவது:

“உரையாசிரியர் எனச்சிறப்புப் பெயர் பெற்ற இளம்பூரண
வடிகள் அதுகாலும் உரையல்லாதனவாய்க் கிடந்த தெரல்காப்
பிய முதலிய அல்களுக்கு உரை பெழுதியதொடு இந்து அல்க்கும்
(இறையனாகப் பொருளுக்கும்) உரை பெழுதியிருக்கலாம்; அங்
கலம் இளம்பூரணசே உரை பெழுதினார் எனக்கொள்ளுகற்கு
ஆதாரங்கள் உள்ளன; செந்தமிழ்ப்பத்திராசிரியர். ஸ்ரீமான் மு.
இராகவயப்பங்கார் அவர்கள் எழுதி வெளியிட்டிருப்பதும் ஒப்பத்
தக்கதாயிருக்கின்றது” என்பதே. இவற்றால் தொல்காப்பியத்திற்கு
முதல் முதல் உரை செய்தவரும் இறையனார் இலக்கணத்தின்
உரையாசிரியரும் இளம்பூரணவடிகள் என்பதும் அவர் ஐஜர்
என்பதும் தெளிவாகும்.

39

இன்னும் திருவாளர். கா. சுப்பிரமணியம் பிள்ளை அவர்கள்
திருவள்ளூர் வனார் சினைக்குக் காரணம் அவரவும் அதற்குக் கார
ணம் அறிபாடையும் என்று காட்டினார் என்றும் அவர் கடவுள்,
உயிர், சினை, மறபிறப்பு முதலானவைகளைப் பற்றித் தம் துறில்
ஆங்காங்கு எடுத்தக் காட்டினார். உயிர் தன் அறிபாடையினிள்
றும் நீக்கி அவாவறுந்து எங்கும் நிறைந்து நிற்கும் இறைய
னடியை அடைந்து முத்திபெறல் வேண்டு மென்னும் சைவசித்
தாந்த முத்தி நிலையை உபதேசித்தருளினார் என்றுக் கூறியுள்ளார்.
இவர் கூறுகிறபடி திருவள்ளூர் வனார் சைவசித்தாந்த முத்தி நிலையை
உபதேசித்தருளினாரென்பது ஒப்புக் கொள்ளத்தக்கதன்று

ஏனென்றால் சைவசித்தாந்தர் எங்கும்சிறைந்த சிந்தும் இறைவனை அடைவது முத்தி நிலை என்பதனாலும், சிவத்தோடு இரண்டறக் கலத்தலே முத்தி யென்பதனாலும், இல்லறத்திலேயே மோகந் முண்டென்பதனாலும், திருவள்ளுவனார் முத்திநிலையை 'நிலயினை நீடுவாழ்வார்' என்றும், 'வாடுனார்க்கும் உயர்ந்த உலகம் புகும்' என்றும், மனைசிறையார் மாண்பய செய்தார்' என்றும் கூறுவதனாலும் ஆசிரியர் கருத்துக்கும் சைவசமயசித்தாந்தத்திற்கும் பொருந்தாதது விளங்கும்.

ஐஐச சபயத்தில் ஜீவன் சித்திய மாதலும் அந்த ஜீவன் மன வசன காயக்களாலுண்டாம் சாக, தீவந், மோக மென்றும் சார வெருளி மயக்க பிவை மூன்றின் பரிணாமத்தால் சினைகட்படுதலும் அவ்வீனையால் பிறப்பிதப்புண்டாதலும், அவற்றால் துன்பமெய்தலும் அவ்வீனையைக் கெடுத்தற்கு பற்றற்ற முற்றத்தறந்த, தவத்தின் பயனால் முத்தி யெய்தி அழியாவின்பத்தை அடைதல் கடுமென்றும், இல்லறத்தில் மோகநிலை யென்றும் கூறப்பட்டிருக்கும் ஐஐசமய முத்தி நிலையையே திருவள்ளுவனார் அருளியுள்ளாரென்பது வெள்ளிடை யலைபோல் விளங்கும்.

இன்னும் பிள்ளையவர்கள் "ஓதாங்காப்பியத்தில் குறிப்பிட்டது மாகிய பண்டைத்தமிழர் சமயமே திருவள்ளுவனார் சமயம் என்பது எனதுகருத்தாகும்" என்றார். இஃதாண்மையே எவ்வாறெனினியேல் 14ம் பக்கத்தில் திருவாளர் திரு. வி. சேரியாணசந்திர முதலியாசுவர் கள்பழைய தமிழருடைய சமயம் ஐஐச சமயமேயாம் என்று கூறியுள்ள வற்றாலும் எமது முகவுகையில் விவரித்துள்ள காரணங்களாலும் பண்டைத்தமிழருடைய சமயம் ஐஐச சமயமென்பது புலனாகும்.

40

8-வது, மேற்கூறியபடி சித்தார்த்த புத்தகசாஸ்திரார் எழுதியுள்ளவற்றில், "நும்மாழ்வார் கலியுகத்தின் தொடக்கத்திலிருந்தவர்" என்றும், "அவர் கூறியுள்ள,

'ஊரவர் கவ்வை பெருவிட்டன்னை சொன்னீர்படுத்து'

என்ற பாசரத்தின் கருத்தையும்,

'கண்டுகேட்டுற்று மோர் துண்டமுது மைக்கருவி'

என்ற பாசரத்தின் கருத்தையும்,

துவாபரயுகத்தவர் எனப்படுகின்ற திருமழிசை யாழ்வார் அருளிய,

'சித்து யிடல் வேண்டுங் கொல்லோ விடையார்த்த'

என்ற பாசரத்தின் கருத்தையும் குறளாசிரியர்,

'ஊரவர் கௌவை பெருவாக வன்னைசொல்'

என்ற திருக்குறளின் கண்ணும்,

'கண்டுகேட்டுண்டுயிர்த் துற்றறியு மைம்புலனும்'

என்ற குறளின் கண்ணும்,

“கித்தியிடல்வேண்டித் தொல்லோ கிருத்திரமம்” என்ற குறட்பாவின் கண்ணும் எடுத்தாண்டிருக்கின்றார்” என்றும், “இவற்றாலும், இதனடியில்லாரும் குறட்பாக்களாலும் குறளாகியார் வைணவரெனக் கூறலாகும்” என்றும் கூறுவது பூராவும் பொருத்தமானதன்று.

ஏனெனின், திருமழிசையாழ்வார்,
“அறிபார் சமண சயர்த்தார் பவுத்தர்”

என்று நான் முகன் திருவந்தாதி 6-ஆம் பாசுரத்திலும்,
நம்மாழ்வார்,

“இலீங்கத் திட்டபுராணத்தீரும் சமணரும் சாக்ஷியரும்.”

என்று திருவாய்மொழி 4-ஆம்பத்து 10-வது 5-ஆம் பாசுரத்திலும் கூறுகின்றார்கள்.

41

இவர்கள் இவற்றால் புத்தசமயத்தையும் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள் என்பது விளங்குகின்றது. சரித்திர ஆராய்ச்சிக்காரர்கள் புத்த-9ரான், கி. மு. 557-ல் அவதரித்ததாகக் கூறுகின்றார்கள். ஆகவே இவர்கள் புத்தசமயம் தோன்றியகாலத்திற்குப் பிற்பட்டவரென்பது துணியப்படும். இது தவிர, கி. பி. 700-ல் உற்பலித்ததாக ஆராய்ச்சிக்காரர்கள் கூறும் திருஞானசம்பந்தர், சமணர் புத்தர் இவர்களை நித்தித் திருப்பதுபோல தொண்டாடிபொடியாழ்வார், திருமழிசையாழ்வார் முதலானவர்கள் நித்தித்திருக்கின்றார்கள்.

சில காரணங்களால் இந்த ஆழ்வாராதிபர்கள் திருஞானசம்பந்தர் காலத்திற்கும் பிற்பட்டவரென்றும் சொல்ல இடமிருக்கின்றது.

கி. பி. முதல் நூற்றாண்டில் குறளாகியார் அவதரித்தனரென்று சரித்திர ஆராய்ச்சி செய்யும் பலபண்டிதர்கள் கூறுகின்றார்கள். இவற்றையெல்லாம் ஆராயும்போது மேற்கூறிய ஆழ்வாராதியர்களின் உற்பலவகாலங்கள் பூராவும் நம்பத்தக்கவையல்லவென்பது புலனாகும். இன்னும் கவி, 368-ல் திருமங்கையாழ்வார் அவதரித்ததாக அவர்சரித்திரம் கூறுகின்றது. இதுவும் பொருத்தமானதன்று; ஏனெனில் அவர்,

“கற்றார் பற்றறுக்கும் பிறவிப் பெருங்கடலே.”

என்றுபெரிய திருமொழி 8-வது பத்து, 9-வது திருக்கைம்மானம் 8-ஆம் பாசுரத்தில் கூறுகின்றார்.

இவ்வாறுகூறியதில், “பிறவிப் பெருங்கடல்...” என்று திருக்குறள் கடவுள் வாழ்த்தினுள்ள பதத்தை இவர் எடுத்தாண்டிருக்கிறார் என்பது விளங்குகின்றது.

இதபோலவே சைவசமயத்தைத் திருஞானசம்பந்தரும் தமது தேவாரத்தில்; “தாயவடிவளந்தான்” என்று 1-வது திருமுறை திருத்தூங்காணை மாடப்பதிகத்திலும், “அகாமுதலானை” என்று திரு ஆப்பனார்ப் பதிகத்திலும், திருக்குறளினுள்ள பதங்களைப்பிரயோகித்திருக்கின்றார்.

6

42

இன்னும் ஐகரசமயத்து வரமன முனிவர் மேருமந்தர புராணத்தில்,

“அறத்தினால் காக்க யில்லை வென்பது மிதனை யாய்த்து
மறத்தினால் கில்லை கேடு மென்பது...”
என்று 747 ஆம் கவியில் கூறுகின்றார். இவர் திருக்குறளின் கண்ணுள்ள குட்பாவை அப்படியே எடுத்துப் பிரயோகித்திருக்கின்றார்.

இன்னும் இம்மாதிரியே ஒவ்வொரு சமயத்தவரும் ‘திருக்குறளின் பதங்களையும், அதிலுள்ள கருத்துக்களையும் தங்கள் சமயத்துக்குப் பொருத்தமாமெனத் தங்கள் தங்கள் சமய நூல்களில் எடுத்தாண்டிருக்கின்றார்கள். இவ்வழக்கப்படியே குறளரசிரியர் அருளிய திருக்குறளின் கண்ணுள்ள கருத்துக்களை நம்மாழ்வார் திருமழிசையாழ்வார் முதலானவர்களும் எடுத்தாண்டிருக்கின்றார்கள். உண்மை இப்படியிருக்க மேற்கூறிய ஆழ்வார்களின் கருத்துக்களைத் திருக்குறளரசிரியர் எடுத்தாண்டிருக்கின்றார் என்பதும், அவர்களுக்குப் பிற்பிட்டவ ரென்பதும் பொருத்தமற்றனவாம்.

இன்னும் ஸ்ரீ சித்தார்த்த புத்தகசாலையார்,

“மடியிலா மன்னவ வெய்து மடியளந்தான்” என்ற குட்பாவும், “தாமரைக்கண்ணு னுலகு” என்ற குட்பாவும் திருமாலிச் சிறப்பித்துக் கூறுகின்றனவென்று சொல்வதும் பொருத்தமானதன்று; இக்குட்பாக்கள் திருமாலி (விஷ்ணுவை) குறித்து ஆசிரியர் கூறப்பட்டனவல்ல வென்பது இப்புத்தகத்தின் சார்பாகவரும் இரண்டாம் பாகத்தில் கூறப்பட்டிருக்கின்றது அதுனை ஆங்குக் கண்டுகொள்க.

திருவாளர். திரு. வி. கவியானசுந்திர முதலியார் தலைமையில் உருத்திர கோடெஸ்வரர் கூறியவற்றில் ஐகரர்கள் தம் கடவுள் அராதிசித்தன் என்றும் ஒரு ஜீவன் என்றும் அவர் உலகை திருஷ்டிப்பவர் அல்லர் என்றும் கூறுகின்றாரென்று சொல்வது உண்மையே. எஞ்ஞான்றும் நிலைபெற்றானை உலகில் அராதிபாக கர்ம பந்தத்தாடன் நித்தியமாகவுள்ள பகிராத்மா வென்னும் ஜீவாத்மா அந்தராத்ம ஸ்வரூபத்தைப்பெற்றுக் கர்மவிவரணம் செய்து பா

மாத்தம் ஸ்வரூபத்தை அடைந்து சித்தபதவியாடெய் மோகஷத்தில் தங்கி மேல்செல்லும் கமனமும் சீழ்இழிபுநன்மையு யிலராதி நிலைபெற்றிருப்ப ரென்பது ஜைநசமய சித்தாந்தமேயாகும்.

இவ்வாறு ஜீவாத்மா, வென்னும் பகிராத்மா அந்தாத்மா ஸ்வரூபத்தைபடைந்து ஓழுருவதின் பரணைக் குறளாசிரியர்,

“பொறிவாயி லைந்தவித்தான் பொய்தீ ரொழுக்க
நெறிநின்றார் லீடுவாழ்வார்”

என்று உறிவிருக்கின்றார். “லீடுவாழ்வார்” ரென்பதற்கு பரமாத்மா ஸ்வரூபமடைந்து “சித்தர்” என்கிற திருநாமத்தைப் பெற்றுமோ கஷத்தில் நிலைபெற்று வாழ்வார்” ரென்பதாம். இக்குறட்பாவைப் பற்றிய விஷயங்கள் இப்புத்தகம் 92-ஆம் பக்கமுதல் 99 - ஆம் பக்கம்வரையில் விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன; அவற்றைப் பார்த்துக் கொள்க.

கவாமி உருத்திரகோடல்வார், அநாதிசித்தர் உலகை சிருஷ்டிப்பவர் அல்லர் என்று ஜைநர் கூறுகின்றார்கள் என்பதைப் பற்றி விவரிப்பாம்.

உலகம் கடுதேதி கனவாத தனுவாத மென்னும் மூன்று மகாகாற்றுகளின் ஆதாரங்களால் எஞ்ஞான்றும் நிலைபெற்றுள்ளன வென்பது ஜைநசமய சித்தாந்தம்.

இதனைக் குறளாசிரியர்,

“அல்ல லருளாள்வார்க் கில்லை வளிவழங்கு
மல்லன்மா ஞாலக் கரி”

என்னும் குறட்பாவால் விளக்கியிருக்கின்றார்.

(இ-ள்.) “அருளாள்வார்க்கு - அருணையுடையவருக்கு, அல்லல் - தன்பம், இல்லை - எப்போதுமில்லை, (அதற்கு) வளி - (கடுதேதி, கனவாத, தனுவாத மென்னும் மூன்று) மகாகாற்றுக்களால் குழப் பெற்று மல்லல் - வலிபொருத்தி, S வழங்கும் - நிலைபெற்றிருக்கும், மா-பெரிய ஞாலம் - உலகம், கரி - சாக்ஷி” என்பதாம்.

S 'வழங்கும், என்னும் பதத்திற்கு, 'நிலை பெற்றிருக்கும், என்பதே பொருளாம். “வானின்தலகம் வழங்கி வருதலால்” என்ற குறட்பாவின் உரையால் இது தெளியலாகும். இக்குறட்பாவிற்சுப்பரிமேலழகர் உரை பொருத்தாத.

இதன் கருத்து: வலி பொருத்திய மூன்று மகாகாற்றுக்களின் ஆதாரங்களால் நிலைபெற்றிருக்கும் உலகத்திற்கு அபாயமில்லாதது போல அருளை ஆளுகின்றவருக்கு யாதொரு துன்பமுமில்லை என்பதாம்.

இதனால் திருவள்ளுவர், ‘முதற்கடவுளால் உலகம் சிருஷ்டிக்கப்பட்டனவாகச் சொன்னால் என்ற நன்கு விளக்கும்’

உலகம் மூன்று கார்ப்புக்களால் நிலைபெற்றிருக்கின்ற தென் பதை இப்புத்தகம் 21-ம் பக்கத்தில் விளக்கி யிருக்கின்றேன் ஆங்குக் கண்டு கொள்க.

இன்னும், “ஹைநர்கள் உலகம் பாமாணுக்களின் காரியம் என்றார்கள்” என்று சொல்லுவதும் உண்மையே. இதனைக் குறளா சிரியர், “சுவையொளி யூற்றுகை நூற்றமென்றைத்தின்” என்றகுறட் பாவால் விளக்கியுள்ளார். இவ்விஷயம் இப்புத்தகம் 173-ஆம் பக்க முதல் 192 ஆம் பக்கம் வரையில் தெளிவாக விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதனை ஆங்குக் கண்டு கொள்க. இன்னும் “உண்டா யில்லையாம்” என்னும் சப்தபந்தி நியாயம் ஹைநசமயத்திற்குரியதே யாம்.

இன்னும், “ஹைநர்கள் இல்லறம்: நீவினையின் கண் அடங்கும், தறவறமே மேம்பாடுடைத்து என்றார்கள்” என்று கவாயிகள் சொல்லியதும் சரியே. இவற்றையும் குறளாசிரியர் திருக்குறளில் விளக்கி யிருக்கின்றார். இல்லறம் நீவினையின்கண் அடங்கு மென்பதனை,

“வைபத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையும்
தெய்வத்துள் வைக்கப் படும்.”

என்ற செய்யுளால் விளக்கியிருக்கின்றார்.

இதன் கருத்தாவது, “இவ்வாழ்க்கையில் அந்நிருயி கொல்லாவது முதலான விசயங்களில் வயுவாமல் வாழ்பவன் மறுமையில் சுவர்க் கத்தில் தேவனாகப் பிறப்பான்” என்பதாகும்.

இல்லறத்தில் யிக்க விசயானுஷ்டான லோசாங்களுடன் நடப்பினும் இவ்வொழுக்கம் சுவர்க்க வின்பத்தைத் தருமே

45

யன்றி மோகந் வின்பத்தைத் தராது. தேவனாகப் பிறப்பதையும் பின் பிறத்தற்கேது வாசலின் இல்லறம் நீவினையின்கண் அடங்கும்.

இதனால் தறவறம் மேம்பாடுடைய தென்பதை, ஸா. குறளா சிரியர்,

“யானென தென்னுஞ் செருக்கறுப்பான் வாளுேக்
குயர்ந்த ஷுகம் புகும்”

என்னும் செய்யுளால் விளக்கியிருக்கின்றார்.

இதன் கருத்து “யான் எனது என்னும் அகங்காரத்தை யொழிப்பவன், தேவர்க்கும், அடைதற்கரிதாகிய மோகந்தை அடைவான்” என்பதாம்.

இவ்விசயம் குறட்பாக்களால் இல்லறம் நீவினையின் கண் அடங்கு மென்பதனையும், தறவறமே இறப்பு பிறப்பில்லாத மோகந்வின்பத்தைத்தரும் மேம்பாடுடைய தென்பதனையும் அறி

இன்னும், “அகரமுதல வெழுத்தெல்லா மாதி, பகவன் முதற்றே யுலகு” என்ற முதல் குறட்பாவில் பரிமேலழகர், “உலகம் ஆதிபகவானாகிய முதலையுடையது” எனக் கூறியுள்ளதைக் கொண்டு உருத்திர கோடல்வரசுவாமிசுரமும், “உலகம் ஆதிபகவானாகிய முதலையுடையது என்று பொருள்படுகிறது” என்றார். “இங்காரணத்தைக் கொண்டு திருவள்ளுவனார் உலகிற்கு முதற்கடவுள் ஒருவர் உளர் என்றும் கூறினார்” என்றார். இம்மாதிரி பூசுத்தல் பொருத்தாததாம். ஆசிரியர் கருத்தையும் ஐஹசமயசித்தராத் தங்களையும் இவர் அறிந்திருத்தால் இங்ஙனம் கூறமாட்டார். ஐஹசமய கொள்கைப்படி உலகில் அகர முதலாகிய எழுத்துக்களெல்லாம் “ஆதிபகவணை முதலாகவுடையன” என்பதுவே மேற்கூறிய சொற்றொடருக்குப் பொருளாம். தவிர, “முதற் கடவுள் இவ்வுலகை இயற்றியவர்” என மேல்படி சுவாமிகள் கூறுவதும் தவறு.

எவ்வாறெனின் சைவசமயத்து ஸ்ரீ நாராயணவாதக் கட்டளை என்னும் தூல்,

46

1-சுத்தப் 2-பிரமமாயிருக்கின்ற 3-சர்வ 4-சாஷிபிவிடத்திலே அக்னிபிற் சூடுபோல அபின்னமாக ஒருசத்தியுண்டு; 5-அந்தச்சத்தி அல் 6-வதீதப்பிரமத்தில் அடங்கியிருக்கும்போது அதற்குச் சுத்தப்பிரம மென்றுபெயர்; அந்தச்சத்தி 7-விசிரிப்பிடுத்துச் சுத்தப்பிரமத்தை 8-வியாபிக்கும்போது அப்பிரமம் 9-பரைவியாபகத்துள்ளிருந்த படியினாலே அதற்குப் பரப்பிரமமென்று பெயராம்; 10-இலக்கண சூன்யமாயிருக்கின்ற அந்தச் சத்திக்குப் பிரமத்தினுடைய சன்னிதானத்தில் புருடசமுகத்திலே ஸ்திரீக்கு இன்பஞ் சளித்தாற்போல 11-அவிசிந்த சத்துவ சஜஸ்தமோ குணங்கள் உண்டாயின” என்று கூறுகின்றது. இன்னும் இவர்

1- சுத்தம் - மாயையும், அதன் காரியமுமான மலயின்றியதாயிருப்பது.

2. பிரமம்-பெரியவைகளுக்கெல்லாம் பெரிதாயுள்ளது; எப்படி பெயரில் பிருதிவியினும் பத்துமடங்கு அப்புப்பெரிது; அப்புவினும் பத்துமடங்கு தேயுபெரிது; தேயுவினும் பத்துமடங்கு வாயுபெரிது; வாயுவினும் பத்துமடங்கு ஆகாயம் பெரிது; ஆகாயத்தினும் பன்படங்கு பிரகிருதிபெரிது; பிரகிருதி, சரீரத்தன்ன மச்சம்போல பிரமத்தின் ஏச தேசத்திலிருத்தலின் அதனினும் அரேகமடங்கு பிரமம்பெரிது; இதற்குப்பெரிது யாதொன்றுமில்லை.

3. சர்வம் - சரீரத்திரயம், அபிமானத்திரயம், அவஸ்தாத்திரயம் ஆகியவை.

4. சாக்ஷி-விகாரமந்து உதாசனமாயிருந்து புத்தி முதலியவற்றை விளக்குகின்றனியம்; அதாவது பக்பாதமினரிப் புத்திமுதலிய வினத்தும் விளக்குகின்றனியம் சாக்ஷி எனப்படும்.

5. அந்தச்சத்தி-அந்த அபின்னுகத்தி.

6. அநிதபிரமம்-மனோவாக்குக் கடந்தபிரமம்.

7. வினரிப்பித்து-வெளிப்பட்டு.

8. வியாபிக்கும்போது-சூழ்ந்து கொள்ளும் பொழுது.

9. பரை-பராசத்தி.

10. இலக்ஷண சூன்யிய மாயிருக்கின்ற-பிரமத்தினும் வேறுவகை இலக்ஷணமின்றி இருக்கின்ற; இலக்ஷணம்-நிறப்புத் தர்மம்.

11. அவிர்த-நிர்விகாரமான; அதாவது, பிரபஞ்ச ரூபமான விகாரமின்றிய.

47

நின் பிரிவுகளை எழுதப்புகின் அவை பெருகும். ஆதலின் இங்கு அவஸ்யம் அறிந்துகொள்ள வேண்டியவைகளை மாத்திரம் எடுத்தாகாட்டிலேனும். இவற்றைக்கொண்டு ஆராய்விட்டால், சத்தப் பிரமத்தினின்றும் பலபிரிவுகள் பிரிந்து, சத்தவத்தில் சத்தவம், சத்தவத்தில் சஜ்ஜம், சத்தவத்தில் கமக எனவும் முக்குணங்கள் தோன்ற அம்முக்குணவயப்பட்டபிரமம் முதற்கடவுளாய், ஆக்கல், சாத்தல் அழித்தலென்றும் முத்தொழிலுக் குரிமையுள்ள தாயிற்றென்பதும், ஆக்கடவுள் ஒருவகே பிரமமா, விஷ்ணு சிவன் என்னும் மூவராய்த் தோன்றினாரென்பதும் இம்மூவரில் பிரமமா உலகமுதலான பலவற்றையும் சிருஷ்டித்தாரென்பதும் விளக்குகின்றன.

1929 ஆம் வருஷம் சூலை மாதம் 21உ குடிஅரசுப் பத்திரிகையில், “ஆஸ்கித்தின் அடிப்படையே ஆபாஸம்” என்கிற விபர சத்தில், எம். எஸ். மணி என்பவர்.

“உலகம் தோன்றவதற்கு முன்னே நெற்றிக்கண்ணுடன் ஓர் பெண் தோன்றியதாகவும், அந்நேரே ஆதிசத்தி, பராசத்தி யென்று கூறுவதுண்டென்றும், பின்னர் அச்சத்தி பிரம்மா விஷ்ணு சூத்திரன் என்ற மூவர்களைப் பெற்றதாகவும் அவ்வாறு பெற்ற அம் மூவர்களும் மிக்க அழகாயிருந்ததைக் கண்டு மேலித்து அவர்களை மணம் செய்து புருஷ இச்சை அதுபவித்து வந்த தாகவும், பின்னர்ச்சிவன் தாயும் மனைவியுமாகிய சத்தியைக் குறித்தாகத்தலும் செய்து அவள் நெற்றிக்கண்ணைப் பெற்றதாகவும், பெற்றவுடன் சிவன் தனக்குக் கண்ணைக் கொடுத்த சத்தியையே சாம்பலாக எரித்து விட்டதாகவும் ஒரு புராணம் கூறுகின்றது.

மற்றொரு புராணத்திலே தாதலம் படைக்க சத்திதோன்
 நிச் சத்தியில் சிவம் தோன்றிச் சிவத்தில் நாதம் தோன்றி, நாதத்
 தில் விந்துதோன்றி, விந்துயில் - விந்துதோன்றி, விந்துயில்
 பிரம்மா தோன்றி, பிரம்மாவில் உலகம் ஆராயும் வாயு அப்பு
 பிருதிவி அந்னி மனிதர் மிருகம் பகழி தாவரவர்க்கும் முதலிய
 வைகல் உண்டாயின வென்று இயற்கைக்கும் புகுத்தியிருக்கும்
 பொருத்தாதவிதமாக ஒன்றிலிருந்து ஒன்று தோன்றியது முத
 லான பல விஷயங்கள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன, என்று இவ்விஷயங்
 களைப் பற்றி மிகவும் இழிந்தாக் கூறியிருக்கின்றார். இதற்கு,

48

வைணவ சமயத்தில், "நாசாயணன் நான்முக்கணப் படைத்
 தான்; நாசாயணன் தானுக் தான்முக்கமாய்ச் சங்கரணத்தான்
 படைத்தான்" என்று திருமழிசை யாழ்வார் அந்தாதிபில்
 கூறுகின்றார். இன்னும் வைணவ சித்தார்கத்திலும் பிரம்மா
 உலகமுதலாக பலவகையையும் இருஷ்டித்தா சென்றும் கூறு
 கின்றது.

சைவ சமயம், பிரம்மமென்பது பெரியவைகளுக்குக் கெல்லாம்
 பெரிதெனவும், அதற்குப் பெரிது யாதொன்றுமில்லை யென்றும்
 சொல்லுதுடன் அது அசரீரிபென்றும், அருவமா யென்றும் சிறைந்
 தள்ள முதற்றெய்வ மென்றும், சக்திபென்னும் பெண் பிரம்மா
 விஷ்ணு, ருத்திரன் ஆசிய மூவர்களைப் பெற்றாளென்றும், இன்னும்
 சக்தி தாதலம் படைக்கத் தோன்றிப் பிரம்மா, விஷ்ணு, ருத்தி
 ரன், மனிதர் முதலானவர்களைத் தோற்றுவித்தாளென்றும், இவ்
 லாறு ஒன்றினள் ஒன்று தோன்றிற்றென்றும், சக்திவ முதலான
 முக்குணங்களால் முகற் கடவுள் பிரம்மா முதலான மூவராய்த்
 தோன்றினாசென்றும் ஒன்றுக்கொன்று மாறுதலாகக் கூறுகின்
 றது. வைணவசமயத்தில் விஷ்ணு பரமபத (மோகூ)த்தில் இல
 க்யமி சதெம் சர்ப்பத்தின் மீது வீற்றிருப்பதாகவும் கூறுகின்
 றது.

சைவ வைணவ சமயங்களுக்கு வேதங்கள் ஒன்றாக இருந்தும்
 மோகூத்திலுள்ள கடவுள் தன்மைகள் பலவாறு ஒன்றோடொன்
 றொவ்வாமல் பெய்த்தீதோற்றங்களாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

இங்குக் கூறியவற்றைக்கொண்டு ஆராயும்போது மோகூத்தி

னுள்ள பரம்பொருள் (பிரமம்) நாராயணன் இவர்கள்) முதற்கடவு
 னென்றும் ஆதிபகவனென்றும் கைவ வைணவ சமயங்களில் செல்
 லப்படுவது அசீரியர் அநாவது சரீரயில்லாதவரா? ஸ்திரீலிங்கமா?
 புருஷலிங்கமா? என மேல்கண்ட புராண முதலான சாஸ்திரங்களால்
 கிப்பாண்டுடையிருக்கின்றது. அங்கணயிருக்க, அபாரஞானத்தை
 யுடைய திருக்குறள்கிரியர், 'ஆதிபகவன், என்றுகூறியது கைவ
 வைணவ சமயங்களில் கூறும் பொருளற்ற முதற்கடவுளைத்தான்
 குறிக்கும் என்றும், முதற்கடவுள் இவ்வுலகை இயற்றியவ ரென
 லும் உயர்நீரு உருத்திரகோமல்வர கவரமிகளும், மற்றும் சில

கைவ வைணவ, பண்டிதர்களும் கூறவதும், பரிமேலழகர், "உல
 கிற்கு முதல் ஆதிபகவனென்பது கருத்தாகக் கொள்" வென்றும்,
 "இச்செய்யுளால் முகற்கடவுளது இரூப்புச் சொல்லப்பட்டது"
 என்றும் முதற் குறட்பாடின் உண்மைக் கருத்தறிபாமல் பொருத்
 தமற்ற பொருள்கூறி யிருக்கலும் தெரிந்தும் பொருத்தாதவை
 பெண்பதை யாவரும் எளிதில் உணரலாம்.

ஆசிரியர் அருளியுள்ள, "இரத்தமுயிர்வாழ்கல்.....உல
 கியற்றியான்" என்ற குறட்பாளைப் பற்றிப்பரிஷதம் வருகிடத்
 துச் சிறுஷ்டியைப் பற்றி மறுத்துக்கூறியிருக்கின்றோம்; அங்கு
 அவற்றைப் பரக்கக்காரணாம்.

"உலகம் எஞ்ஞான்றும் கிலைபெற்றிருப்பதெனவும் உலகத்
 தின் ஸ்வரூபமும் சுருக்கமாக இப்புத்தகம் 21-வது பக்கமுதல்
 31-ஆம் பக்கம்வரையில் விவரித்ததுக் கூறியுள்ளேன்; ஆங்குக் கண்டு
 கொள்க.

மோகஷத்தின்ஸ்வரூபமும் அதில் பரஞ்சோதி (பிரமம்) மயமா
 யுள்ள கடவுள் (சித்தர்) தன்மையையும் இப்புத்தகம் 129-130-ஆம்
 பக்கத்தில் விளக்கியுள்ளேன்; ஆங்குக் கண்டுகொள்க.

இன்னும் திருவள்ளுவனார் உயிர் கிலைபெறுதலைய தெனக்
 கூறியிருக்கின்றாரென்றும், அது ஜைகசமயத்திற்குப் பொருத்
 தாது எனவும் ஸ்டூ கவாயிகள் கூறியிருக்கின்றார்கள். அது தவறு;
 உயிர் கிலைபெறுதலைய தென்பதே ஜைகசமயக்கொள்கை. உயிர்
 கிலைபெறுதலையதன்று என்பதை எந்த ஜைக னுதும் கூறமாட்
 டாது. அம்மாதிரி எதிலாவது கூறப்பட்டிருப்பின் அதைச்
 கவாயிகள் எடுத்துக்காட்டுவார்களாக. அப்பட்டிக்கில்லாமல்
 சொல்வது சரியன்று. உயிர் கிலைபெறுதலைய தென்பதே ஜைக
 சமயசித்தாத்தம். அதைத்தான் குறள்கிரியர்,

"மன்னுயி ரோம்பி யருளான்வாற் கில்லென்ப
 தன்னுயி ரஞ்சம் வினை"

என்று கூறியிருக்கின்றார்.

இதனை,

“தன்னுயிர் தான்பரிந்தோம்புமாறு போன்
மன்னுயிர் வைகலு மோம்பி வாழுக
வின்னுயிர் கிறைவனா யின்ப மூர்த்தியாய்ப்
போன் னுயிராய்ப் பிறந்தபரந்த போகுமே”

என்று சிவகரிந்தாமணி 3107-ஆம் கவியும் கூறுகின்றது.

இன்னும்,

“மன்னுயிர் வருத்தம் கண்டும் வாழ்வதே வலிக்குமாயி
லன்னவ னுண்மையாவ தளிபெற்ற வழகுபோலாம்.”

என்று குளாமணி சேவதைச் சருக்கம் 203-ஆம் கவியினடிகள்
கூறுகின்றன.

இந்தக் கவிகளின் கருத்தை நன்கு ஆராய்ந்தால், “நிலைபேறு
டைய உயிர்களை இராசநிப்பவன் சக்கிரவர்த்தி பதவியையும், அரு
கந்த பதவிக்குள்ள சிறப்பையும், அடைவானென்பதையும், அவ்
வுயிர்களின் வருத்தங்கண்டும் வன்மனதுடன் வாழ்பவனுடைய
ஆண்மைத்தனம் அளிபெற்ற வழகுபோலாம், என்பதையும் உயிர்
நிலைபேறுடைய தென்பதையும், அவ்வாறு சொல்வது ஐஐசமய
சித்தாந்த மென்பதையும் அறிதல் கூடும்.

இன்னும் இல்லறம் முன்னும், தறவறம் பின் னுமாக திருவள்
னுவர் கூறுவதால் அவர் ஐஐசமயத்தைத் தழுவினரல்லர் என்று
உருத்திரகோடில்லா சுவாமிகள் கூறுகின்றார்கள். ஐஐசமயத்தில்
தறவறம்முன்னும் இல்லறம்பின் னுமாக இருக்கவேண்டு மென்பது
எந்தச் சாஸ்திரங்களிலும் இல்லை. அப்படியிருக்குமாயின் சுவாமி
கள் அதை எடுத்துக் காட்டியிருக்கலாம்; அவ்வாறு காட்டாமல்
சொல்வது முழுப்பிசுறு.

ஆதிபகவான் கர்மபூமியின் ஆதியில் தாமே விவாக முதலான
வைகளைச் செய்து இல்லறத்திற்குரிய தர்மார்த்த காமமென்னும்
தீவர்க்கத்தை நடத்திக்காட்டியதின் பிறகு, பிரஐஐகளுக்கு நாடு
நகரம் முதலிபற்றை உண்டாக்கி ஷட்கர்மத் தொழில்களையும்,
இல்லறத்திற்குரிய விவாக முதலானவைகளையும் உபதேசித்துப்
பின் தறவையெய்திக் கேவலஞானத்தைப்பெற்றுத் தறவறத்தை

மக்களுக்கு உபதேசித்தாரென்பது முதல் வேதமாதிய மகாபுராண ஸ்ருதியின் வாக்கியம். இதைத்தொண்டே இல்லறம் முன்னும், திறவறம்பின்னும் இருக்கவேண்டியது ஐயுசம்பயித்தாந்த மென்பது துணியப்படும்.

இன்னும் இல்லறம் முன்னும், திறவறம் பின்னும் என்பதைப் பதினான்கு குணஸ்தானங்களின் விஷயங்கள் இப்புத்தகம் 205-வது பக்கமுதல் 215-வது பக்கம்வரையில் விவரித்துள்ளேன்; அங்கு விளக்கமரக்கக் கண்டுகொள்ள.

ஆனால் காலடியாரில் திறவறம் முன்னும், இல்லறம் பின்னும் மாக இருப்பதைக் கொண்டு சுவாயிகள்தோற்றகூறிய அபிப்பிராயத்தைச் சொல்லியிருக்கக்கூடும். அக்கருத்து முற்றிலும் தவறு. ஏனெனில், காலடியார் ஒருவரால் செய்யப்பட்டதல்ல; பலரால் செய்யப்பட்டுப் பிற்காலத்தவரால் அதிகாரமுறைபாக வகுக்கப்பட்டது. அங்ஙனம் அதிகாரம் வகுத்தவர் ஐயுசாராயிய பதமனா சாகியிருத்தும் இங்ஙனம் ஏன் மறுபட்டதெனின், திருக்குறள், அதிகாரமுறை முதலானவைகளைப் பிற்காலத்தவர் மாற்றியிருப்பதுபோல இதன் இயல்களையும் மாற்றியிருக்கக்கூடும்.

ஆகையால் உபர் 1 திரு. உருத்திரகோமல்வச சுவாயிகள் திருவள்ளுவர் ஐயு சமயத்தைத் தழுவி ஒழுசெவ்வால்லர் என்று கூறியுள்ளது மேல்கண்ட பலகரணங்களால் தவறு என்பதை எளிதில் உணரலாம்.

ஆகவின் தலைமைவந்த திருவாளர். திரு. வி. கஸ்யாணசுந்தர முதலியார் அவர்கள், “பழைய தமிழருடைய சமயம் ஐயுசமயமேயாம்; திருவள்ளுவனாரும் ஐயுசேயாவர்; அவர் தம் தூதும் ஐயுசமயச் சார்பானதாயேயாகும்; ஆகவின் சுவாயிகள் திருக்குறளைப் பொது தூலெணக்கூறுவதை நான் உடன்பட்டேன்” என்று மறுத்துக் கூறியுள்ளது ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கதே யாகும்.

10-வது, ஸ்ரீமான். டி. ருப்புசாமி சாஸ்திரியார் எம். எ. அவர்கள் உண்மைபாகவே “திருக்குறளை இயற்றியவர், ஐயுசமயத்தினரென்று மறுக்கக் கூடாத அனேக ருஜூக்களால் சிச்சயப்படுத்தலா மென்று கூறியுள்ளார். அந்த அபிப்பிராயத்தை

இப்புத்தகத்தில் கடவுள் வாழ்த்து முதலாக எடுத்துக் காட்டியுள்ள மேற்கோள்கள் உறுதிப்படுத்தும்.

11-வது, திருவாளர் ஆர். பி. சேதுப்பிள்ளை பி. எ. பி. எல்.

அவர்கள் எழுதியுள்ளவற்றை ஆராயுமிடத்தா, அவர், சைவ சமயத்திற்கு காணப்படும் உயரிய விழுமிய கொள்கைகளும், கருத்துக்களும் திருக்குறளில் காணப்படுகின்றன வென்பதும் உண்மையே யாகும்” என்றும், “ஆசிரியர் கருத்துப் சைவசமய நூற் கருத்தும் ஒன்றே வென்பது தெரியலாகும்” என்றும், “திருக்குறள் சைவசமய நூல்களுள் ஒன்றாகவே கருதப்படுதல் தெளிவாக விளங்கும்” என்றும் எழுதி, மேலும், திருக்குறளில் ‘தாமரைக் கண்ணன் உலகு’ என்பது இருப்பதைக் கொண்டு வைணவரும் அதைத் தம்சார்பான நூலென்று கருதுகின்றார்கள்.” என்றும், “பௌத்த சமண சமயத்தினர் அதைத் தம் சமய நூலென்று பாசாட்டி மகிழ்கின்றனர்” என்றும், “சமணமதத்தில் ப்ரியமல் நடந்தான், என்ற சொற்றொடர் காணப்படுவதால் திருக்குறளில் ‘மலர்மிசையேகினான், என்ற சொல் வருவதைக் கொண்டு அதை அச்சமயத்தினர் தம் சமயநூலென்று கருது கின்றார்கள்’ என்றும், “தலைப்பட்டார் தீரத்தறந்தார்” என்பது திருக்குறளில் வருவதைக் கொண்டு பௌத்தமதத்தினர் அதனை அம் மதச்சார்பாய் எழுந்த நூல் என்று கருதுவாரு முளர்” என்றும் எழுதியிருக்கின்றார்கள். பின்னை அவர்கள் இவ்வாறு எழுதியவற்றில் சைவசமயத்திற்குரிய விஷயங்களை அழுத்தமாகவும், மற்ற சமயத்துக்குரியனவாகத் தாம் சொல்லுவற்றைப் பற்றி, மகிழ்கின்றார்கள், கருதுகின்றார், கருதுவாருமுளர், என்று சொல்வதால் இவர் சைவ சமயப்பற்றுடையவசென்பது ஈன்கு விளங்குகின்றது.

இவர் கருத்தின்படி திருக்குறள் சைவசமய நூல்களுள் ஒன்றாகவும், சைவத்தின் உயரிய விழுமிய கொள்கைகளுள்எதாயும் இருக்குமானால், மேல் 23-ம் பக்கத்தில் மூன்று குறட்பாக்களால் நாம் ஐஐசமயத்திற்குரிய நேரான கருத்தை எடுத்துக் காட்டியது போல இவர்களும் சைவக்கருத்துக்களை நேராக விளக்கும் குறட்பாக்களை எடுத்துக் காட்டித் தம் கொள்கையை நிலைநிறுத்தவேண்டும்; அங்கனத்தின்படி கூறவது பொருத்த மற்றதா

கும். பின்னை அவர்கள் கூறவறபடி, “பிறப்பொக்கும் எல்லாவுயிர்க்கும்” என்ற குறள்கருத்து இந்துக்கள் சமயத்தைச்சாராத; ஐஐசமயத்தையே சார்ந்ததாகும்; இது அடியிற் கூறும் விஷயத்தால் தெளிவாகும், அதாவது: 10 ஐஐசமயநூலி என்பது ஒன்றாகவிருப்பினும் அவரவர்கள் தெழிவின முறைமையால் பிரம்ம, சக்தித்திரிய, வைணிய, சூத்திர சென்றி நான்கு வர்ணம்மல்களை யுடையவரானார்கள் என்பது ஐஐசமய முதல்வதமாகிய

மகாபுராண ஸ்ருதியின் வாக்கியம். இதற்கு ஆதாரமுள்ள கலோகமும், மற்றவிபரங்களும் இப்புத்தகம் 72-73-ஆம் பக்கத்தில் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன; ஆங்குக் கண்டு கொள்க.

இன்னும் மேல்கூறியதற் கிணங்க,

“அன்றியு மறனு மொன்றே பாசன்யான் வணிகனீயே
பென்றிரண்டில்லை கண்டாவித வினதில்லமென்றான்”

என்று சிவகசிந்தாகணி 544-ஆம் கவியினடி கூறுகின்றது முணர்க.

(இ - ன்.) அன்றியும் சமய(அற)மும் ஒன்றே, சூதலின் யான் அரசன், கீ வணிகனென்ற இரண்டோதியில்லை. இது கீள் இல்லம் என்பதாம்.

இக்கவியில் கூறியுள்ளவற்றாலும் கடித்திரியன் வைபவம் என்கிற ஜாதிர்பதமில்லை தொழில்முறைமைபால் என்பது கண்டுகொள்க.

இம்மாதிரி திருக்குறளிலிருந்து, தம்மொக்கையை ஸ்தாபிக்க நேசான கருத்துக்களை மேற்கோளாக எடுத்துக்காட்டாமல், திருக்குறளில் உள்ள, ‘என்ருணத்தான்’ என்ற பெயரை அப்பர், சுந்தார், முதலியோர் சிவபிரானுக்கு உள்ளதெனச் சொல்வதைக் கொண்டும், உய்யவந்த தேவநாயனார், ‘சார்புணர்ந்து’ என்கிற குறட்பாவையும், அதற்குப் பரிமேலழகர் எழுதிய கிரேஷை உரை களையும் சேர்த்து ஒர் செய்யுளாக இயற்றிப்பதைக் கொண்டும் அது தம்மதத்தைச் சார்ந்ததெனச் சொல்வது திருக்குறளின் நேசான குறத்தாகாது. ‘சார்புணர்ந்து’ என்கிற குறட்பாவிடக்குப் பரிமேலழகர் உரை பொருத்தாதிருக்கும்போது உய்யவந்த தேவநாயனார் செய்யுள் திருக்குறள் கருத்திற்கு எங்ஙனம் பொருத்தம்; முற்றிலும் பொருத்தமாகாது.

54

இன்னும், “தேவர் குறளும் திருநான்மறை முடிவும் மூவர் தமியும் முனிமொழியும்...ஒருவாசகம்” என்பதையும் பொருத்தாது. இதர நான்மறை முதலானவைகளில் அஜயாகம், பசுயாக

முதலானவைகள் செய்யும் விதிகள் கூறப்படுகின்றன. மூவர்தமியிலும் ஜைகசமத்திற்கு கிரேசாதமான பாகம் முதலியன உடன்பாடாகக் கூறப்படுகின்றன; திருஞானசம்பந்தர், “பறப்பைப்படுத்தெங்கும் ‘பசுவேட்டெரி யோட்பும்’” என்ற தேவாசத்தினால் யாகத்தைச் சிறப்பித்துக் கூறியிருக்கின்றார். திருக்குறள் “அவிசொரிந்தாயிரம் வேட்டலின்” என்ற குறட்பாவினால் யாகத்தைக்கண்டித்திருக்கின்றது. சூதலின் திருக்குறள் நான்மறை மூவர்தமிழ் முதலானவைகள் ஒன்றென்பது கிஞ்சித்தம் பொருத்தா தென்பதை உணர்க.

“தாமரைக் கண்ணாறுலகு”, “தலைப்பட்டார் தீர்த்தறத்தார்” என்ற குறர்களும் வைணவ, புத்தசமயங்களுக்குப் பொருந்திய வையெனச் சொல்ல வியலாதென்பதை, இப்புத்தகத்தின் சார்பாக வரும் இரண்டாம்பாகத்தில் அந்தந்தக் குறட்பாக்களைப் பற்றிய விஷயங்கள் வருமிடத்தே நாம் விளக்கிக் காட்டியிருக்கின்றோம். அங்குக்கண்டுகொள்க. “மலர் மிகையேகிணன்” என்னும் குறள் அருகக்கடவுளுக்குப் பொருத்தமான தென்பதை மேல்விவரித்திருப்பதுடன் இப்புத்தகம் 118-வது பக்கமுகல் 123-வது பக்கம் வரையில் விளக்கமாகக் காட்டியிருக்கின்றோம்.

இன்னும் ஸ்ரீ. சேதுப்பிள்ளை அவர்கள் ஆசிரியரது தாய் தந்தையர் பெயர்கள் ‘ஆதிபகவன்’ என்னும் சொற்றொடர்கள் ஆசிரியர் னவின் ஆதிக்குறளில் அமைந்தள்ளதால் அறியப்படுவதல்லாமல் வேறு சான்றுகளால் ஆராய்வதற் கிடமில்லை என்றார். இவர் இம்மாதிரியூதித்தல் தவறு. திருக்குறள் இயற்றிய ஆசிரியரின் உண்மைச் சமயமே இன்னதென பல பண்டிதர்களுக்கும் விளக்காமல் பலர் பலவாறு கூறிவருகின்றார்கள். இப்படிக்கிருக்க; ஆசிரியரின் தாய் தந்தையர் பெயர் எவ்வித மிருப்பினும்மென்ன? ஆசிரியர் “கடவுள் வணக்கம்,” என்ற அநிதாரத்தில் இறைவனைக் குறித்து ‘ஆதிபகவன்’ என ஆதிக்குறளில் மொழிந்திருக்க ஆசிரியரின் தாய் தந்தையர் பெயர்கள் என்பது எக்காரணத்தாகக் கொண்டு சொல்ல முடியும்? இவர் இம்மாதிரி கூறுவது பகவன் என்னும் பிராமண

233

னுக்கும் ஆதி யென்ற பறைச்சிக்கும் பிறந்ததாகக் கூறும் போலிக் கதைகளைக் கொண்டு மேல் கண்டவாறு கூறினார் போலும்! திருவள்ளுவனின் தாய் தந்தையர் உள்பட அவர் சரித்திரம் உண்மையா யிருக்குமாயின் அது அவர் காலத்திலுள்ள புலவர்கள் செய்யுட்களாகச் செய்யிருக்க வேண்டும். அல்லை; ஆதலின், அக்கதைகளைப் பூராவும் நம்பத்தக்கதன்று.

திருவள்ளுவனார் திருக்குறளின் பாக்களைக் கொண்டு அவர் இன்ன சமயத்தினசென்று உறுதிப்படுத்த வேண்டும்; அப்படிக்கில்லாமல் ஏழும் எழுத்தாணியும் கொண்டு கட்டப்பட்டு எழுதக் காலம் கழிந்து அச்ச யந்திரம் ஏற்பட்டிருக்கும் இக்காலத்தில் கலையாய் கட்டுக்கதைகள் பெழுதி 1000, 10000 புத்தகங்கள் நரவல்களென வெளிப்படுத்தும் கதைகளைப் போல திருவள்ளுவரைப்பற்றியும் தற்கால போலிப்புலவர்கள் பெயர்க்கதையினை பெழுதித் திருக்குறளோடு சேர்த்து அச்சிட்டிருப்பதைக் கொண்டு பிள்ளை அவர்களும் ஆசிரியரின் உண்மைச்சமயத்தைத் திருக்குறள் பாக்களைக் கொண்டு ஆராய்ந்த அறியாமல் திருவள்ளுவனார் தாய் தந்தையர் பெயர்களை ஆதிக்குறள் தவிர வேறு சான்றுகளால் ஆராய்வதற்கிடமில்லை என்பது முற்றிலும் பொருத்தமற்றதாம்.

இன்னும் பிள்ளை அவர்கள், எல்லாச் சமயங்களுக்கும் எல்லாச் சாதிகளுக்கும் திருக்குறள் பொது நூலாய் விசங்குகின்ற தெனவும், நாயனார் பிறந்து வளர்ந்த இடமும் அவர் பெற்றோரது குலமும் கலமும் தெரிய வொண்ணாத புதைப்பொருளாக விரும்பினர் என்றும் கூறி விட்டு ஆசிரியருக்குச் சைவ சமயத்திற்குரிய கின்னங்களமைந்த போலி உருவப்படத்தைத் தாம் அச்சிற் பதிப்பித்தத் திருக்குறள் புத்தகத்தின் தலைப்பில் சேர்த்திருக்கின்றார். இதனால் திருக்குறளாகிரியரை சைவசமயத்தினர் என்பதாகக் கொண்டு உருவப்படத்தின்மூலமாக வெளியிட்டிருக்கின்றனர் போலும்.

இவ்வாறு திருக்குறள் ஆசிரியருக்குச் சைவசமயத்தின் அடையாளங்களுள்ள உருவப்படத்தை அமைத்தத் திருக்குறள் புத்தகத்தில் சேர்த்திருப்பதைப்பற்றித் “திராவிடன்” 1923 ம் வருஷம் டிசம்பர்மீ 1உ பத்திரிகையில், “சைவசமயமும் சைவர்களும்” என்ற விபாசத்தில்; “திருவள்ளுவருக்குச் சைவவேடம் புனைந்தது

598

அவர் சைவரெனத் தீர்மானிக்கச் செய்த சைவக்குறும்பே ஒழிய வேறில்லை” என்று ஸ்ரீமத். சி. இராஜசுந்தரம் அவர்கள் கண்டித்தள்ளதினாலும் அவ்வுருவப்படம் பொருத்தமற்ற தென்பது விளங்கும்.

சைவசமய சித்தகார்த்தின் கருத்துக்கள் திருக்குறளில் அமை யாதிருந்தும், அலிதறியாமல், “திருமுடிமிகைசபார் மயிர் முடியரு கு” தீர்க்க புண்டரகதாமரமும்” எனப்போலிப் புலவர் பாடிய செய்யுளுக்கிணங்க இவர்கள் அவருக்கு உருவப்படத்தை அமைத்ததனாலும், சென்னை மலிலாப்பூரில் விவரநூல்களுக்கு முன் திருக்குறளாகிரியர் உண்மைச் சமயத்தை அறியாமல் ஆலயம் கிபயித்துக் கொண்டிருப்பதனாலும் ஆசிரியர் சைவரென சொல்லுதல் கிஞ்சித்தும் பொருத்தாது.

இனித் திருவள்ளுவமாலையைப்பற்றி உண்மையையும் சிறிது விளக்குவோம்; இதைப்பற்றி ஸ்ரீமத். சி. சேமகந்தர பாரதியார் எம். எ. பி. எல் அவர்கள் கூறிய கருத்துக்களையும், உயர்திரு. உருத்திரகோமல்வர சுவாமிகள் கிழந்திய சொற்பொழிவுகளையும் மேலே விவரித்திருக்கிறோம்; அவற்றால், திருவள்ளுவமலை திருவள்ளுவருக்குப் பிற்காலத்துப்புலவர் செய்ததென்பது ஒருவாறு விளங்கும்; அவ்வாறு செய்ததென்பதற்குப் பலகாரணங்களுண்டு. அவற்றையும் சிவரிப்பாங்கு

திருவள்ளுவமாலையில் 53 வெண்பாக்கள் காணப்படுகின்றன. அவ்வையிருப்ப. “சங்கப்புலவர் காற்பத்தொன்பதின்மர் நாயனாரையும், திருக்குறளையும் புகழ்த்த 49 வெண்பாக்கள் பாடினர். அவற்றைக் கண்ட அந்நூல் திருவள்ளுவமலை எனப் பெயர் பெறும்” என்று திருவள்ளுவர் கதைகூறுகின்றது. மேற்கூறிய 53 வெண்பாக்களில்

“அறம்பொரு ளின்பம் வீடென்னுமக் காண்டின்
நிறந்தெரிந்து செப்பிய தேவை—மறந்தேயும்
வள்ளுவ னென்பானோர் பேசாத யவன்வாய்ச்சொற்
கொள்ளா சறிவுடை யார்”

என்ற செய்யுள், மாமுலனூரால் செய்யப்பட்டதாகக் காணப்
படுகின்றது.

51

இ - ள்: “அறமுதலாகக் சொல்லப்பட்ட அங்வேதப் பொருக்களா
கிய காண்டினது கூறுபாட்டையும் அறிந்து உலகத்தார்க்குச் சொல்
விய தேவனை மறந்தாயினும் (ஒருமனிதனாக உட்கொண்டு) வள்ளுவ
னென்று சொல்லுதற்கு ஒருவனுள்ளாயின் அவன் அறிவில்லாதவ
ளுவன்; அவனது வாயிற்பிறந்த அச்சொல்லை அறிவுடையார் கொள்ள
மாட்டார்” என்பதாம்.

இவ்வுரையினால் திருக்குறளாசிரியரை வள்ளுவரென்று
சொல்லலாகாதென்பது குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. அங்ஙன
யிருப்ப, மேல்படி 53. வெண்பாக்களில் 7-8 வெண்பாக்கள், நீதிக
மற்றவைகள் மாமுலனூர் சொல்லுக்கு மாறுதலாக, ‘வள்ளுவர்’
என்ற பெயரையே குறித்துள்ளன. இவ்வாறு அசரீரி, இறைவனார்,
நாமகள், உக்கிரப்பெருவழுதி அரசன் முதலானவர்கள் பாடியன
வாகச் சொல்லப்படும். 45 வெண்பாக்கள் வள்ளுவசென்றே கூறி
யிருப்பதாலும், மாமுலனூர், ‘வள்ளுவனென்று சொல்லுதற்கு ஒரு
வனுள்ளாயின் அவன் அறிவில்லாதவ’ எனன்று கூறுவதாலும்

மாமுலனூர், திருவள்ளுவர் ஆகிய இவர்கள் முன்பாக திருவள்ளுவ
மாதீல்பாக்களில் ஒன்றேறும் பாடப்பட்ட தல்ல வென்பது நிச்சய
மாக விளங்கும்.

மாமுலனூருடன் மற்றப்புலவர்கள் இருந்தது உண்மையாயின்
மற்றவர்கள் வள்ளுவசென்று பாடியிருக்க மாட்டார்கள். அப்படி
செய்திருப்பினும், மாமுலனூர் செய்யுளாக்கொண்டு திருவள்ளுவ
னின் தாய்தந்தை முதலானவர்களுடைய பாம்பகையை விசாரித்
துப் பிறகு வள்ளுவசென்று பாடியதை மறுத்துத் திருவள்ளுவனா
ரின் உண்மைச் சமயத்தை வெளியிட்டிருக்கவேண்டும். அங்ஙன
யில்லாமையால், திருவள்ளுவமலை மாமுலனூர் முதலாக இம்பத்த
மூவர்பாடிய தென்பதும், அவர்கள் திருவள்ளுவனார் காலத்தவர்
என்பதும் பொருந்தாதென வென்பது வெளியாகின்றது.

இன்னும் திருவள்ளுவமலை சங்கப்புலவர்கள் பாடியதாகச் சொல்வதில் ஓர் அதிசய மிருக்கின்றது. அதாவது, எக்கோர் முதலிய சங்கப்புலவர்கள் தாம் அடைந்திருந்த கல்விப் பெருக்கத்தால் கவலையடைந்த மிகப் பிசுபித்திப் பெற்றுப் பலபண்டிதர்களோ அவமதித்திருந்தவர்கள்; எல்லாப் பாகினைகளும் பாடவல்லவர்கள்; அப்பேர்ப்பட்டவர்கள் திருவள்ளுவமலைகைச் செய்திருந்தால் தங்கள் தங்களுக்கிளைசந்தபடி வெவ்வேறு பாக்களால் செய்திருக்கவேண்டும்;

8

58

அவ்வளமிய்ளி எல்லாச் செய்யுட்களும் வெண்பாக்களாகவே யிருப்பதால் இவற்றைச் சங்கத்தார்களென்பது முழுப்பொய்யென்றே துணிபவேண்டிய தாயிருக்கிறது.

இன்னும் 49 வெண்பாக்கள்தவிர, அசுரீரிபால் உண்டான சொல்லிக்கொண்டு புலவர்களுள் (பெயரில்லாதவர்) ஒருவர் அசுரீர்ப் பாடலாகச் செய்தன சென்னும் வசலாறென்று கூறப்படுகின்றது. ஆனால், அவ்வாறு அசுரீரிபால் உண்டான சொல்லை ஒரு வெண்பாலாக ஒருவர் செய்ததான வசலாறு திருவள்ளுவர் கதை யிலில்லை. பின்னும் அசுரீரி அருவமாய் எங்கும் நிறைந்துள்ள முதற் றெய்வமென்றும், திருக்குறள் அசங்கேற்றத் தொடங்கிய காலத்த இவ்வசுரீரி வாக்கியம் பிறந்ததென்றும் சிலர் கூறுகின்றார்கள். இதுவுமொரு கியப்பேயாகும். திருவள்ளுவர் அசங்கேற்றத் தொடங்கிய காலத்து அருபமாசவுள்ள முதற்கடவுளிடத்த யிம் பொறிகளிலொன்றாகிய வாய்மாத் திரம் ஏற்பட்டு அதிலிருந்து ஓவென்னும் சப்தம் உதயமாகிற்று போலும்! உருவமில்லாதவர் ஓ வென்று ஒரு சொல் சொன்னா சொப்பதவும் ஒரு பெரிய கிளித் திரம்.

இன்னும் திருவள்ளுவமலையில் இறையனாசென்னும் கடவுள், நாமகள் (சாஸ்வதி) உக்கிரப்பெருவழுதி அசசன் ஆகிய இவர்கள் மூன்று வெண்பாக்கள் பாடியதாக ஒரு வசலாறு கூறப்படுகின்றது. இது திருவள்ளுவர் கதையிலில்லை. இம்முயருக்கும்கூட சங்கப்புலவர்கள் போல வெண்பாக்கள் தவிர வேறு கிதச்செய்யுட்கள் செய்யும் திறமை இல்லைபோலும்! .

இவற்றையெல்லாம் ஆராயுமிடத்துத் திருவள்ளுவமலை திருவள்ளுவர் காலத்துச் சங்கப்புலவர்களால் பாடப்பட்ட செய்யுட்களாக்கொண்ட தென்று சொல்லத்தகுதியற்ற தாயிருக்கின்றது.

சங்கப்புலவர்களே முதலில் திருவள்ளுவரோடு வாதாடிப் பின்னர் அவரால் அவமானடைந்த அவரைப் புகழ்ந்தவர்கள். அப்போர்ப்பட்டவர்கள் அந்த வரலாற்றையும் கூறியிருக்கவேண்டும்; அஃதணயின்பிற் திருவள்ளுவரையும், திருக்குறையுமாந்திரும் புகழ்ந்த பாடியிருக்கின்றார்கள்; திருவள்ளுவர் சங்ககதைப் பங்கு செய்த வரலாற்றை ஒரு வெண்பாவிலேனும் சொல்லவில்லை.

69

இதனாலும் அசீரி, இறைபுனர், சரஸ்வதி முதலானவர்களும் சங்கப்புலவர்களும் வெண்பாக்களே பாடியதாகக்கூறப்படும் வரலாறு அண்டப் புறகென்பதற் கையமில்லை.

12-வது ஸ்ரீமத் ச. சேமகந்தரபாரதியார், அவர்கள், “திருவள்ளுவமாலையை ஒருவர் அல்லது ஒருநிலரே முன் சாவதான யோசனையுடன் பாடித்தொருத்த பான்மைபினை, அப்பாக்களே நிருபிக்கின்றன வென்றும், அச்செய்யுட்களையுற்ற கோக்குவார்க்கு அவைத்திருத்தமரசப் பொருத்தங்காட்டும் குறிப்புடன் எண்ணித் துணிந்து பாடிவைத்த பாட்டுகளென்பது விளக்கமாகுமென்று கூறியுள்ளது ஒப்புக்கொள்ளத் தக்கதேயாகும்.

13-வது உபாதிரு உருத்திர கோடல்வரஸ்வரமிசன், “திருவள்ளுவமாலையின் வெண்பாக்கள் பண்டைப்பாட்டுகளின் கடைபிளிருந்து வேறுபட்டிருக்கின்றன வென்றும் ‘ஏரேகிதமான் கருத்துக்கள் பலபாட்டுக்களில் வந்துள்ளன’ வென்றும் அன்றி

யும் அப்பாட்டுக்களெல்லாம் யாதோ ஒருவரால் பாடப்பட்டிருக்கலாம்’ என்று ஊடுப்பாரும் உளர் என்றும் மொழிந்துள்ளார். இவ்வாறு ஸ்வரமிசன் சொல்வதும் உண்மையென்றும் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கதே.

14-வது கடவுள், மன, வசன, காயங்கள் முதலிய பஞ்சீசந்திரிய விஷயஸ்வரூபங்களின்றி, த்ரிலாகத்திலும், த்ரிகாலத்திலும் உற்பத்தி, ஸ்திதி, வினாசங்களேமும் கூடிய உயிர்ப்பொருள், உயிரிப்பொருள் சகலமும் ஒருந்தே கண்ணப்பிரதி சமயந்தோறும் அறியும் தன்மையுடையவனாகவால் அருமகவுள்ள முத்தகடவுளும் ரூபமாகவுள்ள கடவுளும் சங்கப்புலவர்களோடு திருவள்ளுவமலை வெண்பாக்களைப்பாடினார்க் ளென்பது கட்டுக்கதை, என்பதற்கையமில்லை. சரஸ்வதி பாடினாளென்பதும் இத்தன்மைத்தீத என்பது துணிவு, மற்றும் யான்மேல் எடுத்துக் காட்டிய காரணங்களாலும் திருவள்ளுவமலையும் திருவள்ளுவர் கதையைப்போல போலிப்புலவரால் செய்யப்பட்டதென்பதை நன்கு உறுதிப்படுத்தி நிறுது.

இதுவரையில் திருக்குறளைப் பற்றியும், அதன் ஆசிரியரைப் பற்றியும், பல ஆராய்ச்சிகள் நிறைந்த பண்டிதர்களின் அபிப்பிராயம்

60

யக்களைப் பற்றியும், தொல்காப்பியம் இறையனாகப்பொருள் ஆகிய இரண்டு இலக்கணங்களை இயற்றிய ஆசிரியர்களைப் பற்றியும் ஆராய்ந்து, அவர்கள், ஹைனர் என்பதற்கேற்பட்ட ஆசேஷப சமா தானங்களை எடுத்துக்காட்டி, அந்த மூன்று ஆசிரியர்களும் ஹை மகாமுனிவர்களே என்பதை ரூஜூப்படுத்தி யுள்ளோம்.

இனி அகஸ்தியர் அல்லது அநந்தியர் என்னும் முனிவரு டைய சரித்திரத்தையும் ஆராய்ந்து வெளியிடுவாம். பேரகத்தி யஞ் செய்த அகத்தியரும் ஹைனர் என்பது விளக்கமாகின்றது. அதற்குரிய ஆதாரங்களை எடுத்துக்காட்டி, அவர், ஹைனர் என்பதின் உண்மையை விளக்குவாம்:

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவசிந்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தாரால் வெளியிடப்பட்ட தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரம் தலைப்பில், திருவாளர். கா-சுப்பிரமணியம் பிள்ளை எம்-எ-எம்-எல் அட்விகேட் அவர்கள் எழுதியுள்ள முகவுரையில்,

“தொல்காப்பியர் காலத்தே சமணம், புத்தம் முதலியன இடையா; வைணவம் ஒரு சமயமாகப் பரிணமிக்கவில்லை; மால் வழிபாடு மாத்திர மிருந்தது; ஆசிரியர் அகத்தியனாக சமயம் சைவம் என்பது தெளிவாதலால் தொல்காப்பியரது சமயமும் அலந்தே வென்று கொள்ளாதல் பொருத்த முடைமை காண்க” என்றும், “புத்தம், சமணம் முதலிய மதங்கள் உண்டாவதற்கு முன்னேயும், இ. மு. நான்காம் நூற்றாண்டிற்கு திகழ்ந்த பாணினி முனிவர் காலத்திற்கு முன்னேயும் தொல்காப்பியம் இயற்றப்பட்ட தென்பது தெளிவு” என்றும், “இன்றுலுட் சிலபகுதியின் பிற்கால த்துச் சேர்க்கப்பட்டனவாகக் கருக இடமுண்டு; அவைகளிற் பல ஆசிரியக் கலப்பு மிகுந்த பின்னரே சேர்க்கப்பட்டன வென்று கொள்ள வேண்டும்” என்றும் “தொல்காப்பியரையும், அகத்திய ரையும், புத்தர் அல்லது சமணரென்று சொல்வது உண்மைச் சரித் திரத்திற்கு முற்றும் மாறாகவுள்ள ஒரு தப்பு மொழியாகும்” என் தும் கூறுகின்றார்.

பிள்ளை அவர்கள் கூறும் கூற்றுக்கள், சரித்திர ஆராய்ச்சிக் காரர்கள் ஒப்புக்கொள்ளக் கூடியனவல்ல. அகத்தியர், தொல்காப் பியர் ஆகியவர்களின் காலத்தில் தென்தேசத்தில் சைவ சமயமும்

61

சிவன் வழிபாடும் இல்லை வென்பது சில ஸூதர்களின் ஆதாரங்களால் தெளிவாகின்றது. பிள்ளை அவர்கள் இதனை அறிபாமல் அப்போதிருந்த சமணமதத்தை இல்லை என்றும், தொல்காப்பியரது சமயமும் அகத்தியனாரது சமயமும் சைவம் என்றும் கூறுவது முற்றிலும் பொருத்தமுடையதன்று. தொல்காப்பியர் காலத்தில் புத்தமதம் இல்லைவென்று சொல்ல ஆதாரமுண்டு சமணமதம் இல்லைவென்று எவ்வாறு கூறுதல் முடியும்? மேலே பண்டிதர்களின் அபிப்பிராயங்களில் எடுத்துக்காட்டிய விஷயங்களால் தொல்காப்பியர் சமணரென்பதும், அவர்காலத்திற்கு முன்னேயே சமணமதம் இருந்திருக்கின்ற தென்பதும் தெற்றென விளக்கமாகும். இதனடியில் வரும் விஷயங்களால் அகத்தியரும் சமணரென்பது தெற்றென விளங்கும்.

பாணினி முனிவர் காலத்தில் சமணமத மில்லை என்பது பிள்ளை அவர்கள் கருத்து.

பாணினிமுனிவர் காலத்திற்கு முன்னமேயே சாகடாயன சாரிய ரென்னும் ஐசுகமுனிவர் சாகடாயனம் என்னும் சிபாகர

ணத்தை இயற்றியுள்ளார். இதைப்பிள்ளை அவர்கள் அறிந்தார்களில்லை, பாணினி முனிவர் காலத்திற்கும் முந்தியவர் சாகடாயனர் என்பது,

பாணினி அந். 8. பாதம். 4 ருத்திரம் 50-ல்

“அிவ்ர வ்ரவிஷு- வாசுடாய நவ்யு

(த்சிப்ச ப்ருதிஷு சாகடாய நஸ்ய ”

என்று பாணினிமுனிவர் கூறியிருப்பதால் விளக்கமாகும்.

இச்சூத்திரத்தில் பாணினிமுனிவர் சாகடாயனர் கருத்தை மேற்கோளாகக் கூறியுள்ளார். இதைவிட சாகடாயன முனிவர் சிபாகரணத்திலிருந்து சிலசூத்திரங்களையும் எடுத்து ஆண்டிருக்கின்றார். இவற்றைக்கொண்டே ஐசுக (சமண) முனிவராகிய சாகடாயன ஆசாரியரும், அவர் இயற்றிய சிபாகரணமும் பாணினிமுனிவர் காலத்திற்கு முன்னமேயே இருந்திருப்பது வெளிப்படையாகும். இதனால் சமணமதத்தின் காலவிரிவாய்மை தெளிவாகியுள்ளது. அவர்கள் அறிந்து கொள்ளலாம்.

தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் பதிப்புறையில் சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை அவர்கள் கூறுவதாவது:—

“அகத்தியர் பால் தமிழ் கன்கு கற்றுணர்ந்த அவர் மாணுக் கர் திரணதுமாக்கிவி, அகங்கோட்டசான், தராலிடுகன், செம் பூட்சேய், வையாபிகன், வாய்ப்பியன், பகம்பரான், கழாசம்பன், அயினபன், கரக்கைபாடினியன், கற்றக்தன், வாமணன் ஆபெ பன்னிருவருள் முதல் மாணுக்கர் திரணதுமாக்கினி பெண்ணும் இயற்பெயருள் - ய தொல்காப்பியசாவர்; தொல்காப்பியர் ஒருகால த்துத் தமக்கு அகத்தியனரால் வந்தீதார் மணத்தாபத்தினிமித் தம் இட்ட சாபத்தின் வலிமையினாலும் அகத்தியம் இறந்துபோக நேர்ந்தது, இல்லாவிட்டால் என்றென்றும் மிரஞ்சியா யிருக்கப் பெற்றதள்ள அகத்தியனார் அருளிச்செய்த னால் சக்கத்தர் காலத் திற்றினே விழந்து போகாது; அதுவன்றே அவர் (தொல்காப்பியர்) ஆசாரியரைச் சபிசாது அவராத் செய்த னுலைச் சபித்த தென்க் என்பதேயாம்.

- பேரகத்தியத் திரட்டு என்னும் நூலின்கண் திருவாளர். ச. பவாகத்தம்பிள்ளை எம். ஆர். ஏ. எஸ் (லண்டன்) எப். ஆர். எச். எஸ் (லண்டன்) அவர்கள் முடிவுகளில் எழுதியுள்ளதாவது:—

“அகத்தியமுனிவர் காரியம்படுவிலிருந்த வடமொழி வான ரோடுமாறுபட்டு அம்மொழிக்கு இணையான மற்றொன்றினை யருளு மாறுமுருகக்கடவுளை இரப்ப, அக்கடவுள், ‘இவ்விரக்கம் அறிவின் பாலதாகவின் இவர்களுள் செய்தும்’ எனத் திருவுணங்கொண்டு ஓர் இடத்தைச்சுட்டி, ‘அன்பு! அம்முலைக்கன் உள்ளது சென்று கொள்க’ எனலும், முனிவார் விசைத்தோடி, ‘தமிழ்! தமிழ்!’ எனக்கூறி அவ்வொலைச்சுவடினை வாரிக்கொண்டு வெளிப்போந்து முருகக்கடவுளை வணங்கி விடைபெற்றுத் தமிழ் மொழியை இவ் வுலகின்கண் நிலைவைத்தனர்’

‘சிவபெருமான் பார்வையைத் திருமணங்கொண்டகாலத்து முனிவர் அனைவொருந் திரண்டு வடக்கின் கண்ணுள்ள இமய மலைமையடைதலும், வடதிசை பெ: நறையாற்றாது தாமுலும், தென் திசை பொறைவின்றி மேலழவுக் கண்டபெருமான், அகத்தியரை ரோக்கி, ‘நீ விசைத்து சென்று தென்றிசைக் கண்ணுள்ள பொதி ம்பயில் தங்குக்’ எனலும், முனிவர், அவ்வருண் மொழியைச் சிவ -மேற்கொண்டு, ‘எம்பெருமானே! தமிழ் மொழி நிலைநிறுத்து விளக் கும் அத்திசைக்கண் அடியேன் சென்று வாழ்ந்திருத்தல் எங்கள்

னம்?’ என்று விண்ணப்பஞ்செய்த அம்மொழியைச் சிவபெரு மான் அருளப்பெற்றுச் சந்தனப்பொதியையடைப பூமி சமணறக் கண்டு மகிழ்ந்து ஆண்டேவதிந்து தமிழ்மொழியை கன்கு ஆராய்ந்து இலக்கணமும் செய்து வைத்தனர்; இக்கூற்றுக்களின் உண்மை எவ்வாறாயினும் தமிழ்மொழி அகந்நவருக்கு முன்னமே இக்கூட் டின்கண் நின்று நிலைநிறு என்பது பொய்கையாகாது. இவை போல்வன இன்னும் பல” என்பதே.

விசேஷமாயும் பதிப்புணர்வில் நினைவாக, தரமாதாரம்பிள்ளை அவர்கள் கூறுவதாவது:—“ஆதிபிற்றமிழ் நூலகத்தியர்க்கு ருணர்த்திய மாதொரு பாகனை வழுத்ததும் எனவும், வடமொழியைப் பாணினிக்கு வகுத்தருளி யதற்கிணையாத் தொடர்புடைய தென் மொழியை யுலகமெலாம் தொழுதேத்தத் குடமுனிக்கு வற்புறத்தார் செல்லேற்றுப்பாகர் எனவும் தமிழுக்கும் ஈவ்வசைப்பத்தியே கூறுவாருமுளர்; சாஸ்திரகந்திற்றுப் பாணினியும் போலத் தமிழிற்கு ஆதிஇலக்கணம் செய்வதவர்தித் தமிழ் மொழியைத் தந்தவர் அகத்தியசல்ல சென்றறி; அகத்தியர் தமிழ்மொழியை அவ்விலகித் முனிவர் பாத் கற்றுணர்ந்தா ரென்றும் அருகர் மதமும், தப்பிரமணியக்கடவுளிடம் தமிழ்மொழியையும், சுவாமியிடம் அகன் இலக்கணத்தையும் ஒதுபுணர்ந்தா ரெனக்கூறும் தமிழ் மதமும் அகத்தியர்க்கு முன்னும் தமிழுண்மைக்குச் சான்றும்” என்பதே,

அகத்தியரைப்பற்றி கத்தபுராணம் அகசகாண்டம் வில்வலன் வாதாபிப் படலத்திலும், அவர்களின் வதைப்படலத்திலும் கூறி யிருக்கும் கதைபின் கருக்கமாவது:—

அசமுதி என்னும் இராட்சத ஸ்திரீக்கும், தருவாச முனிவருக்கும் வில்வலன் வாதாபி என்னும் இரண்டுபுத்திரர்கள் பிறந்தார்கள்; இவர்களிருவருக்கும் பிதாவாகிய தருவாசமுனிவர் சாபம் கொடுக்க அச்சாபத்திற்கிணங்க இருவரும் ஞானிகளாகிய தபஸிகளாகக் கொல்லித் பலப்பிராப்தியென்று கருகிக்குடக நாடு சென்று ஒருவனத்தில் நாறுபக்தர்தின் வழிகுமிடத்தில் ஒர் ஆஸ்சாயம் உண்டு பண்ணி அவ்வழிகளில் வரும் முனிவர்களைக் கொன்று புரிந்து வந்தார்கள்.

64

அகத்தியர் ஒருநாள் வில்வலன் வாதாபி இவர்களின் ஆஸ்ரம வழியாகச் சென்றபோது வாதாபி வனத்தில் ஆடாக வேய்ந்த கொண்டிருந்தான்; வில்வலன் விஷிவேஷம் பூண்டு அகத்திய முனிவரைக் கண்டு தமது இடம் ஆகாசம் புரிக்கும்படி வேண்டிக்கொள்ள அகத்தியரும் சமயத்திக்கு வில்வலன் முனிவரை அழைத்துக் கொண்டு ஆஸ்ரமத்தில் உட்காரச் செய்தான். பிறகு ஆகாசத்தக்கு வேண்டிய அறுகவை பதார்த்தவர்க்கக்களையும் தயார் செய்து விட்டு வனத்தில் வேய்ந்துகொண்டிருந்த தம்பியாகிய ஆட்டை குறு (அகத்திய) முனிவரெதிரில் வளித்து வந்து இருகருக வாளி னுற் கண்டித்துத் தூக்கித்தோலைப் போக்கி உறுப்புக்களை வெவ் வேறுக்கிப் பதமாக பொரியல் மூம்பு வறல் முதலான பலவகை களாகச் செய்தன.

பிறகு அகத்தியரை பீடத்தில் உட்காரவைத்துப் பொன்மயமான வாகையினையைப் பார்ப்பி அதில் அன்னம் முதலிய அறுகவை வர்க்களை வெவ்வேறாக வைத்து செய் ஏராளமாக விட்டு ஆட்டினினைச்சி வகைகளையும் புஷ்டியாக வைத்துப் பழவகைகளையும் வைத்தான். முனிவர் போஜனம் செய்யும் தருணத்தில் சுவாயி இந்தக் கறி பதார்த்தங்கள் மதராமாகவிறுக்கும்; இந்த மாயிசம் திவ்யமாக விறுக்கும் என்று சொல்ல, அகத்தியர் மனங்களித்து ஆகாசங்களைப்புகித்தப்பிறகு கைகால் சுத்தி செய்து உட்கார்ந்தார். சில்வலன் பழயபடி அப்பா தம்பி வாதாபி சித்திரத்தில் வெளிவருவாய் எனக் கரங்களைத் தட்டியழைத்தான். அச்சத்தக்கேட்ட வாதாபி அகத்தியர் வயிற்றில் ஆட்டினுருவம் பெற்று அண்ணு இதே வந்தவிட்டேன் என்று சிக்கத்தைப் போன்று முழங்கிச் சொன்னான். அதைத் திரிலோகங்களிலும் புகழ்ந்து வணங்கும் தவசிசேஷ்டாராகிய ரும்பமுனி கேட்டமாதிரித்தில் இது கொடிய இராட்சதர் வஞ்சகமென்றறிந்து திருகீற்றைக் கரத்திலள்ளி 'ஓ மான்ஸவகைகளினாற் செய்யப்படுகக் கறிபாகப் புனிகப்பெற்ற வாதாபி அவ்வாதே சிர்ணியாகக் கடவை' பென்று மூன்று தரம் வயிற்றைத் தடவினார். அப்போது உதாரக்கிளி கொணுத்த அப்பாதகன் மலமாய் விட்டான். இக்காரணங்களை எதிரிவிருத்த வில்வலன் தெரிந்து சொல்கிறாசாமாகக் கோபித்து மாயவடிவை நீக்கிப் பழய கோலக்கொண்டு தண்டமொன்றை எடுத்துச் சுழற்றிப்பாய்த்து முனிவர் சிசில் மோதிக்கொல்ல வந்தான். அதை அகஸ்தியர் உண்டு உடனே தருப்பையைக் கிள்ளி பாகபத மந்திரத்தை யுச்சரித்

65

துப் பிரயோகித்தார். அம்மாதிரித்தால் தம்முடைய போலவே வில்வலனுக்கு சாம்பலாய் விட்டான்" என்பதை.

"திராவிடம்" 1929 ஆம் வருஷம் சிப்ரவரிமாதம் 5ம் தேதி பத்திரிகையில், "அகத்தியர் வெறுப்பு கட்டுக்கதை" என்றும் தலைப் பிண்டிடு வெளிவந்திருக்கும் உயர் திரு. கா. சா. காரியாய முதலியார் அவர்கள் சொற்பெருக்கின் கருக்கமாவது:—

"நூல்களில் திருவள்ளுவரது திருக்குறள் மேலாக மதிக்கப்படும் நூல். அதற்குப் பல உரைகளிருந்தும் நாம் அதிகாரப் பார்ப்பது பரிமேலழகர் உரைதான். இவ்வரையே அதிகமாக அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றது. அதனைப் படிக்கும் போது சில ஆட்சேபங்கள் தோன்றுகின்றன. பல உரைகளும் வெளிப்பட்டிருக்குமானால் இன்னும் பல விஷயங்களுக்கும் பல புதுக்கருத்துக்களும் தோன்றாமலேயே, அது போல நாம் எடுத்துக் கொண்டிருப்ப மான அகத்தியரைப்பற்றி நூல்களில் என்ன சொல்லியிருக்கின்ற தென்று பார்ப்போம்:

முதன் முதலாக ருத்வேதத்தில் இயர் பெயர் காணப்படுகிறது. அங்கே இவருக்கு, 'மாண்ய' என்ற பெயரிட்டகதைக்கப் படுகின்றது. இதற்கு, 'மானசின் புத்திரர்' என்று பொருள். மான என்பது சீரம்மனுக்கு ஒரு பெயர். அதே மானில் மித்திரவருளாக தயிள்ளை பென்பது கூறப்பட்டிருக்கிறது. அது உண்மையா? இஹைணம்மையா? வென்று யோசனை செய்யவேண்டும். அகத்தியர் என்ற சொல்லுக்குப் பொருள் இன்னதென்று விளக்கவில்லை. இய்வகத்தியர் உலோபாமுத்திரசுபென்ற பெண்ணைச் சந்தித்துப் பேசுகிறார்; அவர்கள் சம்பாஷனை இவ்விடம் சொல்வதற்குத் தகுதியற்றது.

இனிப்புராணங்களில் என்ன சொல்லுகிறதென்று பார்ப்போம்: மச்சபுராணத்திலே மித்திரவர்களைக் காமக்கிரகசூக்தனை விளக்கிவந்ததைக் குடத்தில் பெய்தானென்றும், அதற்கு திண்டியாவிற்றென்றும், அதனாலேயே அவருக்குக் கும்பயோனி பென்ற பெயரென்றும் ஒருகதை காணப்படுகிறது. கச்சபுராணத்தைக் கவனிப்போம்! அதில் அவர் (பிறப்பு வளர்ப்பு ஒன்றும் சொல்லப்படவில்லை. ஆனால், பூமி தென்பாலுயர்ந்தது வடபால்தாழ்ந்தது

4)

66

என்பதும் வாதாபி சில்லவன் கதையும் அகத்தியர் பொதிக்கையையடைத்ததும் கூறப்படுகின்றன. பூமி தாழ்ந்தகதைக்குச் சிவபெருமான் திருமணம் கூறப்படுகிறது. பூமி ஒருபக்கம் தாழ்ந்தாலும், ஒருபக்கம் உயர்ந்தாலும் உடாத காரியமென்பது அனைவரும் அறியத்தக்கது. இக்கதையை நல்லவனு வகுப்புப் பையன் கூட சும்மாதான் என்றால் பிரர் எப்படி சம்புவாரிகள்? (பிறகு மேல்குறித்த வாதாபி சில்லவன் கதையை எடுத்துக் காட்டியிருக்கின்றார்.)

"இனி அகத்தியர், முதற்சங்கமிருந்த காலம் 4440 யாண்டு. இடைச்சங்கமிருந்த காலம் 3700 யாண்டு; ஆக 8140 ஆண்டு ஜீவித்திருந்ததாக இறையனாகப் பொருளுரை கூறுகிறது. அதன்பின் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகள் சென்றிருக்கின்றன. எண்ணூழிர மாண்டுகளுக்குடைய ஜீவித்திருந்த அகத்தியர் இன்னுமொரு இரண்டாயிரமாண்டு இருந்தாசானால் பூமிவாசிகடி சரித்திர ரீடசான சமக்கு முன்னிருக்கும் திரு. பி. டி. சீனிவாச ஐயங்கரவர்கள் அகத்தியரை நேசேகேட்டு எல்லவற்றையும் எழுதிக்கொயர். ஆனால், அகத்தியர் இன்னமிருக்கின்றார் என்று சொல்லி அகனை முற்றும் சம்பும் ஐயங்கரம் உண்டு. (கசகோஷம்) இன்னும் இது போல பலவுண்டு: அகத்தியர் புலத்தியரிடம் சென்று உலோபாமுத்திரசுபெய்யப் பெற்று, அவளை அங்கேயே வைத்துவிட்டுச்சமதக்கனிவிடம் சென்று திரணதுமாக்கனிபைப் பெற்று அழைத்ததுக்கொண்டு, கக்கையிடம் சென்று காவிரியைப் பெற்றுத் தென்னி சென்றாசும்; திரணதுமாக்கினி என்ற சொல்லுக்குச்சரியான பொருளில்லை; ஈண்டு இச்சொல்லில் திரணம் என்பது துகள் என்

தும், தாமம் என்பது புனைவு என்றும், அக்கினி என்பது பொருப்பு என்றும் பொருள்படும். ஆகவே திரணதாமக்கினி:யைக் கொள்ளி வைப்போன் என்று சொல்லலாம். (ரிரிப்பு) இவ்வாறு ஒரு பெயர் இருக்கும் வெண்ச சபையினர் ஆலோசிக்க வேண்டும்.

“மற்றொரு கதையைக்கேளுங்கள்: அகத்தியர் தமது மனைவியை யழைத்த வரும்படி, தொல்காப்பியரை அனுப்பினாராம்; அவர் எவ்வாறு அழைத்தவர என்ற கேட்டகாலத்து முன்பின் நரதுகோல் சின்று அழைத்த வரும்படி கட்டினாயிட்டாராம்; ஒரு கோல் 16 அடிஎன கண்பொருவர் தெரிவிக்கின்றார்; அதுபற்றாநாலடி தூரத்தில் சின்று அழைத்தவரச் சொன்னாராம். இவ்வாறு அழைத்த வரும்போது மதுரையில் ஓடும் வைகையாற்றில் வெள்ளம் பெருகி

விட்டதாம்; அல்லமையானவரை வெள்ளம் அடித்துச் சென்றதாம்; அப்பொழுது தொல்காப்பியர் அங்கே முறித்து சிற்ற மூங்கிற்கோலை ஒடித்து நீட்டினாராம்; அதனைப்பிடித்துக்கொண்டு அவ்வய்மையார் கரையேறினாராம்; இச்செய்தியை அகத்தியருக்கு மாணுக்கர் சொன்னாராம்; அவர் வெகுண்டு பாணுக்கரைச் சுவர்க்கம் போகாமலிருக்கக்கடவது எனச்சபித்தனாராம்; சீடரும் ஆகிரியரைச்சபித்தாராம்; இத்தப்படி ஒரு கதை கேட்டதண்டாவென யோசியுங்கள்! அவகையில் தண்ணீர் எத்தனைநாடோக்கு ஓடும் அன்றியும் தண்ணீர் அடித்துக்கொண்டுபோன ஒரு உயிரைச் சாப்பாற்றியதற்கு மனிதர் மகிழ்ச்சி யடைவார்களா வறத்தப்படுவார்களா? அதற்கு வந்தனம் கூறுவதா சாபமிடுவதா? (பெருங்கச கோஷம்) இப்படிப் பலவிதத்திலும் நம்பமுடியாத சட்டுக்கதைகளை மனிதர் கிடக்கின்றன” என்பதே. இத்தச்சொற்பெருக்கு சென்னை அரசாங்கக் கலாசாலை இங்கிலீஷ் வெச்சர் மண்டபத்தில் நிகழ்த்தியதாகும்.

இம்மாதிரியாகக் கற்பனைசெய்திருக்கும் பல கட்டுக்கதைகளில் இக்காலத்துப் புலவர்கள் பிரத்தியக்ஷமாகக் கற்பனைக் கதை பென்று நம்புவதற்குத் தகுதி வாய்ந்த மற்றொரு கதைபுமுண்டு, அதாவது, தொல்காப்பியம் பாவிசத்தின் கண்

“அறங்கரை நாயி னான்மறை முற்றிய
S வதக்கோட் டாசாற் கிறிபத் தெரிந்த.”

எனவரும் அடிக்களைக் கொண்டு, (அகத்தியர்க்கு பன்னிருமாணக் கொண்டுகூறும் கதை) S அதற்கோட்டாசான் என்னும் பெயருடைய மாணிக்க ரொருவரிருந்தே கொண்டு கற்பித்தாக் கூறவதாம். அதில் சொல்லப்படுவதாவது:—

“அகத்தியனார் அதற்கோட்டாசிரியரை நோக்கி, ‘நீ தொல் காப்பியன் செய்த ஊலைக் கேளற்க’ வென்று கூறுதலானும், தொல் காப்பியனாகும் பக்காலாஞ் செய்து, ‘யான் செய்த ஊலை நீர் கேட்டல் வேண்டும்’ என்று கூறுதலானும், இவ்விருவரும் வெருளாமல் இந்நூற்குக் குற்றங்கூறி விடுதலெனக்கருதி அவர் கூறிய கடாவிற் கெல்லாம் விடைகூறுதலின், ‘அறிநபத் தெரிந்து’ என்றார் என்பதே. இதைப்போலக் கதைபென்பதுமேலே பண்டிதர்கள்

68

அபிப்பிராயங்களில் 33,34 ஆம் பக்கங்களில் தொல், நிறப்பு - இரண்டு அடிதளுக்கு வருத்திருக்கும் உரைகளால் வெள்ளிகடையிலேபோல விளக்கமாகும். மேற்கூறியபடி, சைவர் அகத்தியரைப் பற்றி பற்பல சரித்திரங்களைப் பலவிதங்களாகக் கூறுவதால் அவையெல்லாம் கம்பத்தகாதனவாம். அவற்றில் முனிவர்க்குரிய இலக்கணங்களுமில்லை.

இன்னும் அகத்தியர் மாணிக்கர்களில் வாமனன் என்பவர் வேறு ஒருவர் இருந்ததாகக் கூறுவதற் தப்பு மொழியேயாகும். வாமனன் என்னும் பெயர் சைவர்களுக்கு உரியதன்று. இப்பெயர்

வடமொழியாம். வாமனன் என்றால் குள்ளன் எனப்பொருள். வாமனன் என்னும் பெயர் விஷ்ணுவுக்குரியது; ஜைனர்களுக்கு

முரியது; ஜைனசமய நூல்களில் வாமனசூரி என்றும், வாமனாரிய சென்றும், வாமனர் என்றும், வாமனசூரி பென்றும் ஜைனசமய முனிவர்களுக்குப் பெயர்கள் வழங்கி வந்திருக்கின்றன. தொல்காப்பியர், அகத்தியர் ஆகியவர்கள் காலத்தில் தென்தேசத்தில் சைவ சமயமின்றி எங்கும் சமண சமயமே மிகுத்திருந்ததால் வாமனன் என்பவர் சமணரென்றும், இவரே அகஸ்த்தியர் சென்றும், குறுமுனி என்றும் சொல்வதற்குத் தக்க ஆதாரங்களிருக்கின்றன. இப்பெயர் பெற்ற ஜைன முனிவரகை, சர்ப்பனைக் கதைக் காசர் அதற்கோட்டாசான் என்னும் பெயருடையவர் ஒருவர் இருந்ததாகப் போலிக்கதை கூறுவதுபோன்று, மேற்கூறிய பெயர்க்கதைகளுக்கு நாயகராகி விட்டார்கள். வாமனன் வேறு, அகத்தியர் வேறெனப் பிரித்து விட்டார்கள் என்று கருதற்கிடமுண்டு. இவ்விவரம் பின் வருகும்.

பிற்காலத்தில் ஏற்பட்ட சைவ சமயப்புலவர்கள், தொல்சாப் பியரும் அகத்தியரும் சைவரென்றும், இவர்கள் காலத்தில் சமண மதமில்லை யென்றும் கருத்துக்கொண்டு, தொல்சாப்பியரை அகத் தியர் வடக்கினின்றும் தென்நிசை போரென்றேபோது உடங் கொண்டு போந்தாரென்றும், அகத்தியர் காரியம்பதியிலிருந்தவ ரென்றும், அக்கு வடமொழி வாணரோடு மாறுபட்டு அம்மொழி க்கு இணையாக மற்றொன்றினை யருளுமாறு முருகக்கடவுளை வேண்டி வரென்றும், அக்கடவுள் அம்முலைக்கண்ணுள்ளது சென்று கொள்ள என்றதும் முனிவரர் 'தமிழ்! தமிழ்!' எனக்கூவி ஒலிச் சுவடிகளை வாரிக்கொண்டு தமிழ்மொழி கற்றாரென்றும், சிவபிரா

69

னிடம் இலக்கணம் கற்றாரென்றும் பொய்க்கதைகளைக் கட்டி யிட்டார்கள்.

இவ்விரண்டு ஆசிரியர்கள் காலத்தில் சமணமதம் தென்தேசத் திலும் இருந்ததுண்மை. தொல்சாப்பியர் அகத்தியர் ஆயிவரீ கள் பிராகிருதம் சமஸ்கிருதம் கற்றவர்கள். ஆதலால் தமிழுடன் அச்சொற்களைக் கலந்து அருக்கடவுள் அருளிய முதலூலைக் கொண்டு தொல்சாப்பியர் வழிநூல் செய்திருக்கின்றார். இவ்வண் மைகளை உணராமல் அகத்தியர் காரியம்பதியில் வடமொழி கற்றா ரென்றும், அவர் 8140 ஆண்டு ஜீவித்திருந்தாரென்றும், தொல் சாப்பியத்தில் பிற்காலத்து ஆரியக்கலப்புச்சேர்க்கப்பட்ட தென்றும், அகத்தியர் இலக்கணம் முதலூலென்றும், அதைக்கொண்டு தொல் சாப்பியர் செய்தது வழிநூலென்றும், அகத்தியர் தொல்சாப்பிய ருக்குச் சுவர்க்கம் போகாமலிருக்கக்கடவ தெனச் சாபமிட்டா ரென்றும், தொல்சாப்பியரும் ஆசிரியருக்குச் சுவர்க்கம் போகாதிரு க்கக்கடவதெனச் சாபமிட்டாரென்றும், இன்னும் இதற்கு முரணு கத் தொல்சாப்பியர், அகத்தியர் இலக்கணம் இறந்துபோகச் சாபம் கொடுத்தாரென்றும், அக்காரணத்தால் அவர் இலக்கணம் சக்க காலத்திலேயே இறந்துபட்டதென்றும் பலவிதமாகக் கூறுவன வெல்லாம் திருவாளர் கா. சா. நமசிவாய முதலியார் அவர்கள் சொற்பொழிவிற் கண்டபடி யெறுக்கட்டுக்கதைகள் என்பதற்

கைமே இல்லை.

ஆபீஸும் அகத்தியர் பலவைத்திய ஞால்கள் செய்துள்ள
சென்றும்; அவைகளிலுள்ள சான்றுகளால் அவரைச்சைவசென்று
குடிப்படுத்தக் கூடுமென்றும் சில சைவர்கள் சொல்லக்கூடும்.
அப்படிச் கூறுவதற்கும் சமாதானம் உரைப்பாம்;

தெய்வத்தன்மை பொருத்திய திருவள்ளுவநாயனார் திருவாய்
மலர்ந்தருளிய ஞானவெட்டி 1500-க்குச் சுருக்கம் என்றும், கவ
சத்தின வைத்தியசிந்தாமணி 800-என்றும், கெவுணமணி வயது
100-என்றும், ஆக 900 என்றும் சில ஞால்களை அவர் பெயரால்
அச்சிட்டுப் பதிப்பாளியர் பெயர்முதலியவைகளை டைட்டில்பதில்
காட்டி திருக்குறளிலுள்ளதுபோல திருவள்ளுவநாயனார் உருவப்
படமும் அவர் சரித்திரமும் அவற்றில் பதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.
அவற்றில் கவசத்தின வைத்தியசிந்தாமணி என்னும் ஞாலின்கண்
மகிழ்பதிதைலம் உண்ணப்பத்தியங்குறம் 574-ஆம் செய்யுள்,

70

“விதியால் மதிவரு மேலிடும் வித்தால் வினைவாகும்
வினைவாய் வினை விரகந்தளில் மிகவேதினைப் பழியார்
ததிகாணெடுந் தைலந்தளிற் றனிக்குந் திடைக் கிருகக்
தனைத்தாக்கிடு வினைபா எர்டன் சருகா தொருபட்சம்
கதிர்மேகமுகக் கருமேகமும் வலமாகவும் பணியும்
கடற் புக்கிடு * மெரிப்பூச்சியும் கவிச்சானை மாகா
நதிரே பகம்பாறுந் தயிர்சன் மேஷமு 0 மதுவாய்
நனினைக் காடைகவுதாரியும் கன்பா மெனு முறைபே”
என்று கூறுகின்றனது.

இத்தன்மையாக மருந்தின் பொருட்டுப் பத்தியமிருக்க ஆட்டி
ளிறைச்சி, கடை, கௌதாரி முதலிய மாமிசங்களை உண்ணும்படி
கூறப்படும் வைத்தியஞால் திருக்குறளாளியர் செய்ததாயிருக்குமா?
அவர் பெயரை அமைத்து இப்பேர்ப்பட்ட புத்தகங்களைப்போலிப்
புலவர் பொருள் சம்பாதிக்கும் பொருட்டு வெளியிட்டிருக்
கிறார்கள்.

திருக்குறளாளியர் திருக்குறளில், ‘மருந்து’ என்னும் அதி
காரத்தை அமைத்து அதில்,

“மாறுபா டில்லாத வுண்டி மறுத்துண்ணி
ஞாறுபா டில்லை யுயிர்க்கு”

என்று கூறுகின்றார்.

இ - ள்: “மறுத்து-(புலால் கலந்த மருந்து முதலிய ஆகாங்கண்)
கீகி, மாறுபாடில்லாத-விசுறியில்லாத, உண்டி-பரிசுத்தமுள்ள மருந்து
முதலிய உணவுகளை, உண்ணின் - (குறவன்) உண்பானாயின், உயிர்க்கு -
(அவன்) உயிர்க்கு, உறு - கொலைச்சார்பினுலுண்டாம், பாடு - தன்பம்,
இல்லை-உண்டாவதில்லை” என்பதாம்.

“மருந்து முதலிய ஆரோக்கியக் கருவிகள் மாமிச மிளக முள்ளைத் தீக்கி ஒன்றினால்தான் உண்டாகும் என்று கொள்ளாத பரிசுத்தமுள்ள மருந்து முதலிய வுணவுகளை உண்பவன் உயிர்க்கு கொடுக்கின்ற சார்பினது உண்டாகும் தன்மை இல்லை என்பது” இதன் கருத்து.

சீனிப்பூச்சி. மச்சமுதலியவைச்சி 0 மேஷம், ஆட்டினிதைச்சி

71

கொலையின் சார்பாவது-செய்தல், செய்வித்தல், உடன்படல், ஆகிய முன்றுவகைகளில் மாமிசங்கலப்புள்ள மருந்து முதலியவைகளை உட்கொள்ளும் பட்சத்தில் விபாதிவைக் கண்டிக்குமென்று வைத்தியர் சொல்வதற்கு உடன்பட்டு புரித்தலாம்; அவ்வாறு உட்கொள்வது தன்பிழை. அத்தன்பத்தை இருகையினும் அதுபயித்தல் உயிரியோதலால் அதன்மேல் வைத்தல் கூறினர். ஊறு என்னும் பதத்திற்கு உயிர்க்கொடுப்பென்று சொல்வது பொருத்தமாம். மண்டலபுருடர், “ஊறென்ப திமை நீண்டதுயிர்க்கொடுப்பினைப்பூறென்ப” என்று 11-வது தொகுதி நகரவெதுகையில் கூறுவதனால் இதனைப்போல.

பின்னும் திருக்குறளாசிரியர்,

“இழிவறிக் துண்பான்க னின்பப்போ னிற்றுகும்
கழிபே ரிணையான்க ணேய்”

என்றும் கூறுகின்றார்.

இ-ள்: “இழிவறிக் து (புலால்மில்லாமுள்ள மருந்து முதலியவைகள்) குற்றமென்றறிந்த, உண்பான்கண் (பரிசுத்தமுள்ள மருந்து முதலிய உணவுகளை) உண்பவனிடத்து, இன்பம்போல-இன்பத்தைப் போன்று, கழிபேரிணையான்கண் (வியாதிகளுக்கு) மிகப்பெரிய வலுவெனமென்று புலால்கலப்புள்ள மருந்துமுதலியவைகளை உண்பவனிடத்து, ரோய்-தன்பம், கிற்கும்-நீங்காது தற்கும்” என்பதாம்.

“புலால் கலந்த மருந்துமுதலிய உணவுகளை இழிக்கதென்று அறிந்து பரிசுத்த முள்ள மருந்து முதலிய அன்னாரைக்கொண்ட உண்பவனிடத்து இன்பமும், வியாதிகளுக்குப் புலால் கலந்துள்ள மருந்து முதலிய வுணவுகள் மிகப்பெரியவென்று வென்று சார்பிட்டவனிடத்து தன்பமும் இம்மை மதுமையில் நீங்காது கிற்கும்” என்பது இதன்கருத்து.

கவைய்தியர்ளில் சிலர் அண்டவாதமுதலிய கோய்க்ருக்கு முட்டைமுதலிய மாயிசுக்களை எண்ணெயில் கலந்து கொடுப்பதாகவும், ஆன்பத்திரிகளில் தேகபுஷ்டிகாக மீன் எண்ணெய் கொடுப்பதாகவும் பலர் சொல்ல நாம் கேட்டிருக்கிறோம்; இத்தன்மையுடைய எண்ணெய் முதலிய மருந்துகளை மறத்துண்பவன் உயிர்க்கு ஊறுபாடிவலை என்றார். என்றறிசு.

72

இக்குறட்பாக்களில், 'மருந்து' என்பது வருவித்துச் சொல்லப்பட்டது, இது; அதிகாரத்தின் தன்மையைப்பற்றிக் கூறியதாம். யானை, குதிரை, மாடு முதலிய மிருகங்களாக் குறித்து 'இது இரை எடுக்கவில்லை' 'நீயி எடுக்கவில்லை' என்று சொல்வது உலக வழக்கு. அதனால், புலால் கலப்புள்ள உணவுகள் புரிப்பவனை மிருகத்தோடு தொடர்ந்தமைபாக்கி, 'இரையான்' என்று இழித்துக் கூறினர் ஆசிரியர்.

பரிமேலழகர் இக்குறட்பாக்களின் ஆழ்ந்த கருத்துக்களை ஆராய்ந்தறியாமல் இவற்றிற்குப் பொருத்தமற்ற உரைகளையும் அவற்றிற்கேற்ற விரிவுரைகளையும் எழுதியுள்ளார். இவர்கருத்திற்கு ஆசேஷ சமாதானங்களையும், அவற்றிற்கு உரைகளையும் காட்டவேண்டின் முன்பின்னான குறட்பாக்களின் கருத்துக்களையும் எழுதவேண்டும். அவ்வாறு எழுதப்புகின் இங்கு விரிவெய்துமென அவற்றை விடுத்தனம். ஆயினும் பரிமேலழகரின் பொருத்தமற்ற கருத்தை இங்குக் கீட்டுத்து எடுத்துக்காட்டுவாம்:

"இழிவறித்து" என்னும் குறளில், "குறையாக வுண்பவனிடத்து இன்பமும், மிகுதியாக வுண்பவனிடத்துத் தன்பமும் நீக்காது நிற்கும்" என்றார். உவ்வின்ப தன்பம் ஆகாரம் குறைவாகவும் மிகுதியாகவும் உண்ணும் அந்தந்த வேளைபரியந்தமா? அந்நாள் பரியந்தமா? அல்லது அந்த ஜன்மம் இறுதிவரைவீதுமா? மறுஜன்மத்திற்குமா? என்பதை அறிஞர்கள் அறிந்து உண்மைக் கருத்துக்களை உணர்தல் வேண்டும். மருந்தின் அதிகாரத்திலுள்ள குறட்பாக்களைப்பற்றிய விஷயங்களை இரண்டாம்பாகத்தில் விளக்கிக்காட்டுவாம்.

நிருக்குறளாசிரியர் புலான் மறுத்தலென்னும் அதிகாரத்தில்,

"கொல்லான் புலாவை மறுத்தானைக் கைகூப்பி

பெல்லா வுயிருந் தெரமும்"

என்று புலால்மறுத்தலை வெள்ளிகடமலைபோல் கூறியிருப்பினும்,

'மருந்து' என்னும் அதிகாரத்திலும் புலால் கலந்துள்ள மருந்து முதலியவுணவுகளை மறுத்துண்ண வேண்டுமென்று ஆழ்ந்த கருத்துடன் ஹைசமயக்கோட்பாடுகளை விளக்கியுள்ளார்.

இவ்வாறு மருத்து வகைகளிலும் புலாலை மறுத்துண்ண வேண்டி மென்று அருள்மொழி அருளிப் திருவள்ளுவரையுணர் பெயரை அமைத்துச்சிலர் மேல்குறித்த வைத்திய நூல்கள் செய்திருப்பது போல, அகத்தியர் பெயரை அமைத்து பணவைத்திய நூல்கள் ஏன் செய்திருக்கக் கூடாது?

அகத்தியர் சரிதை இவ்வாறு பலராலும் பரிசீலனைக் கூறப் பட்டிருப்பதால், சைவவைணவர்கள் கூறும் எதுவும் உறுதியாகக் கொள்ளமுடியாது. அகத்தியருடைய உண்மைச் சரித்திரத்தை ஆராய்ந்து கூறுவதுதான் சிறந்தது. ஆதலின் அவர் சரிதையை உள்வாறு கூறுவாம்.

நடுநிலையில் நின்று ஊடுக்குமிடத்து, அகத்தியர் என்னும் பெயருடையவர் ஐறக (சமண) மதத்தில் ஒருவரும், சைவமதத்தில் ஒருவரும் இருந்திருக்கின்றார்களென்று கூற ஏது விருக்கின்றது. எவ்விதமெனின், “ஆரியர்” பத்திரிகையின் ஆசிரியர் தி. அ. சாயி நாதய்யர் எழுதிய ஸ்ரீமத் சங்கராசாரியர் சரித்திரத்தில், “சங்கரர் மிக்க சாக்தியோடு கூடிவளர்ந்து விளங்கும் காலத்தில், தம் அருமை மகனுக்குக் கவிபாணம் செய்கிக்க வேண்டுமென்று ஸ்திரீதேவி (சங்கரர் தாயார்) நிச்சயித்துக் கொண்டிருக்கையில் மகாத்மாவாசிய அகத்தியமாமுனிவர் அவ்வம்மைபாரைத் தேடிவந்து, ‘அம்மா உன்மகன் எல்லாச் சாத்திரங்களிலும் வல்ல மகர மகிமைபுடையவனே யாவன்; ஆனால் பூர்ணபுளில்லாதவன்’ என்று சொல்லி நீக்கினார்” என்றவரலாறு கூறப்படுகின்றது. இம்மாதிரி இன்னும் வேறு பதப்பாசிரியரும் கூறுகின்றார்.

இதனால் ஆதிசங்கரர் காலத்தில் (சி. பி. 617-ல்) அகத்திய முனிவர் என்னும் பெயருடையவர் ஒருவர் இருந்தா ரென்பதும் இவரே சைவசமயத்து அகத்திய சென்பதும் விளக்கமாகின்றன. இவற்றிற்கிணங்க வீரசோழியம் பாயிரத்தின்கண்,

“ஆபுங் குணத்தவ லோகிதன் பக்க லகத்தியன் கேட்
டேபும் புவனித் திமம்பி தண்டமிழ்க்கு ளைக்க”

என்ற செய்யுளடிகள் காணப்படுகின்றன.

இவ்வடிகளின் கருத்தைக் கொண்டும், பாயிரத்தின் செய்யு ளைக் கொண்டும் வீரசோழியம் பதிப்பாசிரியர் சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை அவர்களும், ச. பவானந்தம்பிள்ளை அவர்களும், “அவனோ

10

74

சித் முனிவர்பால் அகத்தியர் தமிழ்மொழியைக் கற்றுணர்ந்த. சென்று அருள்மாதம் கூறுவதாகச் சொல்லுகின்றார்கள். இவர் களைப்பென்று இன்னும்சிலர் வீரசோழியம் இயற்றிய ஆசிரியர் சமணர் என்றும், சிலர் புத்தசமயத்தினர் என்றும் கூறுகின்றார்கள். ஆயினும், துணைசிரியர் பாயிரத்தில்,

“மிக்கவன்போதியின் மேதக்கிருந்தவன் பெய்தகவல்தாரா
 ரொக்கவன்பார்க்குக் தொடரவொண்ணாதவன் மாயவெனத்
 தக்கவன்பாதந் தலைமேற்புணர்ந்து தமிழரைக்கப்
 புக்கவன்பைம்பொழிற் பொன்பற்றி மன்புத்த மித்திரானே”
 என்று கூறுகின்றார்.

இச்செய்யுளின் கருத்து அருகக்கடவுளையும், புத்தக்கடவுளையும், குறிக்குமாயினும் ஹலாசிரியர் பெயர் புத்தமித்திரன் என்று கூறப்பட்டிருப்பதனாலும், ஐசரசமயத்தில் புத்தமித்திரன் என்னும் பெயர் வழங்காமையாலும் விசசோழியம் யுகிரியர் புத்தசமயத்தின் சொற்பதனாகையிலும். அகத்தியர் அவலோகித முனிவரிடம் தமிழ் கற்றுணர்ந்தாரென்று புத்தமித்திரர் கூறுவது தப்புமொழியல்லவென்பது ஒப்புக்கொள்ளத் தக்கதேயாகும்.

இவற்றைக்கொண்டு, புத்தசமயம் வடகாட்டில் தோன்றி தென்னாட்டில் பாயியபிறகு சைவசமயத்தில் அகத்தியர் என்னும் பெயர் பெற்றவர் ஒருவர் தோன்றி அவலோகித முனிவரிடம் தமிழ் கற்றுணர்ந்து பிரசித்தி பெற்றாரென்பதும் இவரே சங்ககாலக்குப் பூர்வையுள்ளவர் என்று சொன்ன அகத்தியர் என்பதும் பொருத்தமாகும். இவர்தவிர வாமனர் (குறுமுனிவர்) என்ற அகத்தியர் ஒருவர் இருந்திருக்கின்ற சொற்பதற்கும் அவரே போகத்தியம் முதவியன் செய்தவரென்பதற்கும், ஐசரசமயத்தைச் சார்ந்தவரென்பதற்கும் பல ஆதாரங்களிருக்கின்றன. இனி அவற்றை ஆராய்வாம்:—

அகத்தியர் இருவர் என்பதற்கினன்க, கா. சுப்பிரமணியம் பிள்ளை அவர்கள் தொல்காப்பியத்தின் முகவுரையில், “அகத்தியர் அனுமதியின்றிப் பொருளையாற்றைக் கடத்தல் அரிதென்னும் குறிப்பு வான்மீகத்தில் காணப்படுகின்றது” என்றும், “சிலபிரதிகளில் காணப்பட்டதாகக் கூறும் தண்டகந்திரமுத்திய அகத்தியரென்பவர் தமிழ்முனியன் வேறாய் ஆரியர் தலைவராய்க் குறுமுனிவர் பெயரைக் கொண்டவராகிய மற்றொருவரென்று யூகிக்கவேண்டியதாயிருக்கிறது” என்றும் கூறியுள்ளார். தமிழ்மொழி அகராதி

பாழ்ப்பாணம் உறுமுசுவலசுவரர்கள் மாணுக்கரின் மாணுக்கராகிய மேலைப்புலே ஷி வித்வான், கா. கதிரைவேற்பிள்ளையவர்கள் பதிப்பில், புலத்தீபர் என்னும் மொழிவருமிடத்து, “இவர் பிரமனது மாணஸபுத்திரருளொருவர்; இவருக்கு ஹமிர்புத்திரமினிடத்திலே அகத்திய ரென்றொருவரும், விசிவரச வென்றொருவரும், பிறந்தார்கள்; இந்த அகத்தியர் வேறு; கும்பமுனிவேறு” என்று வரைந்துள்ளார்.

இங்கு எடுத்ததைக் கூட்டிய சரித்திரங்களை, அகத்தியர் என்னும் பெயருடையவர் இருவர் இருந்திருக்கின்றார்களென்பது நிச்சயமாக விளக்கப்படுகின்றது. இவ்விருவரில் கணிதசாஸ்திரங்களும், போகத்தியம் என்னும் இலக்கணமும் இயற்றிய ஆசிரியர் வாமனர் என்னும் அகத்தியர் என்பதும், இவர் ஐசரச (சமண) மதத்தின் சொற்பதம் மேலும் சான்றுகளால் தெற்றென விளக்கமாகும்.

வாமனமுனிவரால் இலக்கம், நெல்லிலக்கம், எண்கவடி, பெருங்குழி, சிறுகுழி முதலிய கணிதசாஸ்திரங்கள் செய்யப்பட்டனவென்பது எமது முகவுரையில் விளக்கிக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றது.

இம்முனிவர்க்குத் தென்மொழியில் அகஸ்தியர் அல்லது அகத்தியர் என்னும் பெயர் இருந்ததென்பதற்குத்தக்க காரணமிருக்கின்றது:

இவர் இயற்றிய எண்கவடி கடவுள் வழிபாட்டில், “முத்தணிந்த முக்குடைக்கீழ் மூவா முதல்வனை” என்று அருகக்கடவுளைக்குறித்தும், முக்காணிவாய் பாட்டில், “நாலம்பதனை இருபத்து நால்வர்க்கு” என்று இருபத்தான்கு தீர்த்தநங்கராகக் குறித்தும், மூன்றுமா வாய்பாட்டில், “விண்ணாளர் முக்குடைக்கீழ் வீரனடிதொழுவார்” என்று அருகக்கடவுளைக்குறித்தும், நான்கு வாய்பாட்டில், “மறுவறு காட்சியவர் அதாவதாகுற்றமற்ற நற்காட்சியுடையவர்” என்று (திருக்குறள் மெய்யுணர்வில் மரசது காட்சியவர்) என்று வருவதற்கினக்க நற்காட்சியைப் பற்றியும், கலம் வாய்பாட்டில் “ஆத்தன் (அருகக்கடவுள்) கடைநெறி காட்சியவர்” என்று அருகணைக் குறித்தும் சொல்லியிருப்பதோடு அகைக்காணி வாய்பாடு பரிவாயில் தமிழ்மொழியில் தமது பெயரையும் அமைத்து.

76

“ஆறாந்து பூமி * னகத்தியனா ரோழ்கோட்டைக்
காலென் றொழிலாரக் கவி நான்கெணங் கவியின்
பூவொன்றே பூயிவையு மொன்று
அலகுபிடை 37-4-0 நாலும்மா அகைக்காணி”

என்று மொழிந்துள்ளார்.

இதனாலேயே வாமனர் என்னும் முனிவரே * அகத்தியரென்றும், இவரே இலக்கணமுதலிய கணிதநூல்களை இயற்றியவரென்றும், இவர் ஐஹசமயத்தினசென்றும் ஐயமற உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

இவர் ஐஹர் என்று சொல்லுவதற்கு மந்திரோத்தருத்த காரணமும் இருக்கின்றது; அஸ்தியாதெனில், தென்தேசத்தில் வசிக்கும் ஐஹத்தமிழர்களில் சென்ற காலத்திலும், சிகழ் காலத்திலும், ‘அகஸ்தியப்பரயினர்’ என்னும் பெயரைத்தரித்தவர்கள் அநேகப் பலவூர்களிலும் இருந்தார்கள், இருந்தினர்ார்கள். இது, பல சைவ வைணவர்கள் அறிந்ததேயாம்.

இன்னும் பேசுதத்யம் இயற்றிய வாமனர் என்னும் அகத்தியர் ஐஹரே என்பதற்கு உதாரணமாக, ச. பவானந்தம்பிள்ளை அவர்கள் அச்சிட்டு வெளிப்படுத்திய பேசுதத்யத்திரட்டு என்னும் நூலின்கண்

“இலக்கண மெட்டமை யிறைவற் றொழுதெழுத்
திலக்கணக் காண்ட யியம்புவல் யானே”

என்ற தற்சிறப்புப் பாயிரக்குத்திரம் காணப்படுகின்றது.

இன்: "இலக்கணம் எட்டமை (அகத்தொகுதி) எண்ணங்களின் இலக்கணம் பொருத்திய, இறைவன்-அருகக்கடவுளை, தொழுது-வணக்கி, எழுத்த-எழுத்துக்களின், இலக்கணக்காண்டம்-இலக்கணக்காண்டத்தை, யான் இயம்புவல் - காண் சொல்லுவேன்" என்பதாம்.

"அஷ்டகுணங்களின் இலக்கணத்தைப் பொருத்திய அருகக்கடவுளை வணக்கி எழுத்துக்களின் இலக்கணக்காண்டத்தைச் சொல்லுவேன்யான்" என்பது இதன்கருத்து.

இக்குத்திரத்தினாலும் அகத்தியர் ஐயகத்தமிழர் என்பது தெற்றென விளக்கமாகும். ஆயினும் தன்வயத்தினால், நாயலும் பினனாதல், இயற்கையுணர்வினனாதல், முற்றுமுணர்நல் முதலிய எண்ணங்கள் சிவபெருமானுக்குண்டென்று ச. பவராசுரத்தம்பிரிசீ

17

அவர்கள் உரைவகுத்திருக்கின்றனர். சிவபிராணக்கு அணிபாதி அஷ்டகுணங்கள் தவிர முற்றுமுணர்நல் முதலிய எண்ணங்கள் பொருத்தாவென்பதை இப்புத்தகம் 125-ஆம் பக்கமுதல் 131-ஆம் பக்கம் வரையில் யாம் விவரித்ததன்றேயும், இன்னும் மேலேபண்டிதர்கள் ஆபிப்பிராயங்களிலும் 30-31-ஆம் பக்கங்களில் விளக்கியுள்ளோம். ஆங்காங்குக்கண்டு கொள்க.

இனி, இரண்டு அகத்தியர்களுக்கும், அகத்தியமென்றும் நூலுக்குமுள்ள சம்பந்தத்தைப் பற்றியும் சிறிது ஆராய்ந்து உண்மையை விளக்குவாயும் அகத்தியம் என்பதில், சிற்றகத்தியம், பேசுத்தியம் என இரண்டு நூல்கள் கர்ண பரம்பரையாக வழங்குவது கின்றன. ஒரே ஆசிரியர் சிற்றகத்தியம் பேசுத்தியமென ஒரே வகையில் இரண்டு நூல்கள் செய்வதற்குக் காரணமில்லை. ஒவ்வொன்றையும் ஒவ்வொருவரே செய்திருப்பார். இதுதான் அகத்தியர் என்னும் பெருகூடையார் இருவர் இருத்திருப்பார் களைப் பதற்கையமில்லை. பேசுத்தியம் இயற்றிய ஆசிரியர் மேல்கண்ட குத்திரத்தினாலும் அவர் இயற்றிய கணிதநூல்களினாலும், ஐயகொன்றும், இவர் தொல்காப்பியரின் சமகாலத்தவரென்றும் சொல்லப் பொருத்தமென்பதற்கு கையமில்லை.

சிற்றகத்தியம் இயற்றியவர் சைவசமய அகத்தியனாக இருத்தல் கூடுமென்றும், இவர் புத்தசமயத்த அவிர்லாத முனிவரிடம் தமிழ் சான்றுணர்ந்தாரென்றும், இவரே ஆதிசங்கராசாரியருக்குப் பூர்ணபுளில்லை என்றும் சங்கரா காலமாகிய கி. பி. 611ல் வசித்திருந்தவரென்றும் சொல்லப் பொருத்தமாக கிருக்கின்றன. இவை, யாவரும் ஒப்புக்கொள்ளத் தக்கவையேன. வைத்திய நூல்களிலும் பல, அகத்தியர் செய்திருக்கின்றாரென்று கூறுவதைக்கொண்டு அகத்தியர் இருவர் இருத்திருக்கின்றாரென்று ஏற்படுவதால் அந்தஸ்களை ஆராய்ச்சி செய்தவர்க்கு அவற்றைச்செய்தவர் இன்னொன்று

உண்மை விளங்கும்.

தொல்காப்பியரைப் பற்றிக்கூறும் கதைகளையும், அகத்தியரைப் பற்றி ருக்வேதம், கந்தபுராணம், காஞ்சிபுராணம் முதலிய ஒவ்வொரு நூல்களிலும் சொல்லப்பட்ட கதைகளையும் சங்கீர்த்தொடர் போன்று ஒன்றோடொன்று இணைத்து வாசித்துப் பார்க்கும் புலவர்களுக்கு "தொல்காப்பியரையும் அகத்தியரையும் ஐயு (சமண) ரென்று சொல்வது உண்மைச் சரித்திரத்திற்கு முற்றும் மாறா

18

வுள்ள ஒருதப்பு மொழியாக்கும்" என்று கா. கப்பிரமணியம்பிள்ளை அவர்கள் சொன்னது சிறிதும் பொருந்தாதென்பது ஐயமறவிளங்கும். இவ்விரண்டு ஆசிரியர்களைப்பற்றி அவர் சொல்லும் அபிப்பிராயத்தை அரிச்சுவடி படிக்கும் வீரதுவயதாபிள்ளையும் ஒப்புக்கொள்ளான் என்றால் மற்றவர் எப்படி ஒப்புக்கொள்வார்கள்? கா. சா. சாம விவரமுதலியார் அவர்கள் போன்று கடுமியில்லின்று உண்மையைச் சொல்ல முற்படும் நல்லறிவாளரின் அபிப்பிராயத்தைக்கொண்டே இவற்றை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ளலாம்.

மேல் எடுத்துக் காட்டிய பிரமாணங்களால், திருக்குறளாசிரியர், தொல்காப்பியர், இறையனார் ஆசிரியர்களைப் பற்றிக்கூறும்போலிக்கதைபோல போன்று அகத்தியனாரைப்பற்றிக்கந்தபுராணம் முதலிய பல நூல்களில் கூறும் கதைகளும் சம்பிக்கையற்றவைகளே.

ஐயுநூத்திரியர்கள் மாறுதலடைந்ததின் காரணமாக ஐயுநர்களின் ஆண்பெருக்கமும், கல்வி அறிவு ஆற்றல் செல்வச் செழிப்பு ஆசிரியைகளும் குறைந்த பிறகு ஐயு மகாமுனிவர்களால் இயற்றிய தொல்காப்பியம், வரமனர் என்னும் அகத்தியர் இலக்கணம் * இறையனாரைப்பொருள், திருக்குறள் முதலானவைகள் மிகத்தொன்மையானவைகளும், சிறப்பு வாய்ந்தவைகளும், தம்முக்குப் பிரதானமானவைகளும், ஆதலால், இத்தன்மையான தமிழ்நூல்கள் சைவமத்தைச் சார்ந்தவைகளாக விருந்தால், தென்தேசத்தின் சைவப்பழமையாக விருந்ததென்றும் பெருகுசிறப்புடையதென்றும் பலராலும் கருதப்படுமென்று சைவர்கள் தூர் அபிப்பிராயங்கள் கொண்டு ஐயுசமயத்தின் கருத்துக்களுக்கு மாறுதலாகச் செய்யுட்கள் முதலியவைகளைத் திருத்தியும், பொருத்தமற்ற உரைகளைச் செய்தும் ஓடி நூல்களைத் தம்முடையனவாக மாற்றி யிருக்கின்றார்கள். மேலே பண்டிதர்கள் அபிப்பிராயங்கள் என்பது முதலாக இதுபரியந்தம் யான் விளக்கிக் காட்டியிருக்கும் சாஸ்திரப் பிரமாணங்களால் தொல்காப்பியர், இறையனார், திருக்குறளாசிரியர் முதலியவர்போன்று அகத்தியனாரும், ஐயு மகாமுனிவரென்பதும், இவர் இயற்றிய இலக்கணங்களில் கூறும் கடவுள் இலகூணங்களும் ஐயுசமயத்திற்குரியனவென்பதும் சகலர்க்கும் ஐயற்ற விளங்கும்.

* இறையனாரைப்பொருள் உரையில் முச்சங்களைப்பற்றிக் கூறும் கூற்றுக்கள் முழுப்பொருள் என்பதற்கு ஐயமேயில்லை.

ஐஐநசமய உண்மை வரலாறு.

ஐஐநமதத்தின் உண்மையான வரலாறு ஒரு விதமாயிருக்க அதனை யுணராத சிலர்பற்றல விகற்பங்களாகக் கூறியருகின்றார்கள். இந்த ஆராய்ச்சி னூலைப்படிப்பார்க்கு ஐஐநமதத்தின் உண்மையான வரலாறு தெரிந்திருக்க வேண்மொதலின், அதனை இங்குக் கருக்கமாக எடுத்து விளக்கிக் காட்டுவோம்.

உலகம், கடவுள், வேதம், ஆத்மா, புண்ணியம், பாவம் (சர்மம்), காலமுதலானவைகள் அநாதியாகவுள்ளன. இவைகளைப் போலவே ஐஐநசமயமும் உலகில் அநாதியாகவுள்ளது. எவ்வாறெனின், இவ்வுலகில் மனுஷ்ய சேஷத்திரப்பிராமணம் நார்பத்தைந்த லக்ஷம் யோசனை விலதீர்ணமுடையது. இதில்விதேகசேஷத்திரக்களென னூற்றுபது தர்மகண்டங்களுள்ளன. இந்த சேஷத்திரங்களில் எக்காலமும் அருகக்கடவுளும், ஐஐநசமயமும், ஷட்கர்மத்தொழில்களும், சூத்திரிய வையிய ரூத்திரசென்னும் மூன்று வர்ணஸ்ரமங்களும் உள்ளன. இவை தவிர வேறு சமயம் கிடையாது.

இவையன்றி இன்னும் இவ்வுலகில் பிந்துபாதம், பிந்து யீராவத சேஷத்திரக்களென்று பந்துதர்ம கண்டங்களு மூள்ளன. இந்தப்பந்து தர்மகண்டங்களிலும் உத்சர்ப்பிணி, அவசர்ப்பிணி என்னும் ஏற்றிழிவு காலநீதாஷங்களும், பிரளயங்களுமுண்டாம். ஷட்பத்துக்கண்டங்களில் நாம் வசிக்கும் இந்தப்பாத சேஷத்திரத்தில் அவசர்ப்பிணி மூன்றாக்காலம் அந்தியத்தில், சர்வார்த்த சித்தியென்னும் பஞ்சாணுத்தாத் தள்ள அகமிந்திர மதிஸ்ருதாவதியென்னும் மூன்றுரூணத்துடன் அவதரித்தார். இவசே விருஷபதீர்த்தங்கசர், ஆதிதீர்த்தங்கசர், ஆநீஸ்வரர், ஆதிபகவான்முதலிய 1008 திருநாமங்களை யுடையவர். இவர் மேல் செசன்ன விதேகசேஷத்திரங்களில் எக்காலமும் நிலபெற்றுள்ள ஷட்கர்மத்தொழில்களையும், சூத்திரிய வையிய ரூத்திரசென்னும் மூன்று வர்ணஸ்ரமங்களையுடைய ஐஐநசமயத்தையும், அதற்குள்ள இஸ்ஸற, அறவறமுதலிய பலதர்மங்களையும் இந்தப் பாதசேஷத்திரத்து ஆரியகண்டத்திலுள்ள மக்களுக்கு அவசர்ப்பிணி மூன்றாக்காலத்த போக பூமிசுழிந்து, கர்மபூமி ஏற்பட்ட ஆரம்பத்தில் உபதேசித்தார்.

இவ்வாறு ஆதிபகவான் இந்தப் பாதசூத்திரத்து ஆரியகண்டத்தில், கர்மபூமியின் ஆரம்பத்தில் மேல்சொன்ன விதேகசூத்திரங்களிலுள்ள ஷட்கர்மத்தொழில்களையும், S சூத்திரிய, அவயிய, சூத்திரரென்னும், மூன்று வர்ணஸ்ராமங்களையும், ஜைசமய முதலானவற்றை உண்டு பண்ணினாரென்ற வரலாறு மகாபுராணத்திற் பிறப்பதால் இவ்வல்லகில் ஜைசமயம் அநாதியாக வுள்ளதென்று சொல்லப்படும். இத்தன்மையாகவுள்ள ஜைசமயத்தைப் பற்றிய உண்மைச் சரித்திர ஆராய்ச்சி யில்லாதார்களிற் சிலர் ஜைசமயம் முதன்முதல் மகாவீரரால் உண்டாக்கப்பட்ட தென்றும், இவர் இடங்களின் ஆரியசூத்திரியரென்றும், சிலர் ஜைசமயம் புத்தமதத்தின் பிரிவென்றும், சிலர் இவ்வீரண்டு மதங்களிலுமுள்ள வித்தியாசங்களை அறியாமல் ஜைசம் புத்தம் இரண்டும் ஒன்றேயென்றும், சிலர் ஜைசர்கள் புத்தர்கள் தனித்தனி மதத்தினர்களென்றும் சிலர் ஜைசர்கள் தென்தேசத்தில் இடையில் குடியேறினார்களென்றும், சிலர் ஜைசமதத்தின் காலம், அருகக்கடவுளின் தன்மை, அவரால் போதிக்கப்பட்ட இல்லற துறவற முதலான உண்மைத் தத்துவங்கள் ஆகியவற்றை அறியாமல் ஜைசர்கள் உலகமுதலான சிறுஷ்டியையும், ஜீவன்களை ஒழித்திற்று, செய்யப்படும் யாகங்களைக்கூறும் வேதங்களை ஒப்புக்கொள்ளாமையால் நாஸ்திகர்களென்றும் பலவாறு கூறுகின்றார்கள். இவையனைத்தும் தப்பான அபிப்பிராயங்களாம். ஜைசமதத்தின் உண்மைகள் வேறுவகையினால் யிருக்கின்றன. அவை, இதனடியில்வரும் விஷயங்களால் விளங்கும்.

வைணவ சமயத்து போக வரிஷ்ட கிரந்தத்தில் 15-வது வைராக்கிய பத்ததிரியில், வரிஷ்டர் இராமனை என்ன வேண்டுமென்று கேட்டதற்கு இராமர் பதில் கூறுவது,

“ஓரஹம் சாகேமோ ந மே வாஞ்சா
பாவேஷு ச ந மே மன:
சாந்தி மாஸ்தாது மிச்சாமி
ஸ்வாத்மன் ஏவ ஜிநேர யதா”

என்னும் 8-வது கலோகம் இராமருடைய கூற்றாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

S பிராமண வர்ணஸ்ராம ஆதிபகவானால் உண்டாக்கப்படவில்லை; பின்னர் அவருடைய புத்திரர் பாதசூத்திரவர்த்தியால் உண்டாக்கப்பட்டது.

இ - ன்: “என் இராமனால்; எனக்கு வேற எந்தப் பதார்த்தத்தின் மேலும் ஆசையானது இல்லை; ஜிவேஸ்வானுக்கு (அருகக்கடவுள்) சமானமாக என்னுடைய ஆத்மன் சாந்தத்தை உதாபணம் பண்ண இச்சிக்கிறது” என்பதாம்.

இதில் ஸ்ரீராமர் அருகக்கடவுள் போல சாந்தமாக விரும்பாததற்கு விரும்புகிறேன் என்று சொன்னாரென்பது விளங்குகின்றது. இன்னும் மேருமந்தா புராணம் பதிப்பாசிரியர் தமது முகவுகாசியில், “வால்மீகி இராமாயணம் ஸ்ரீராமர் தென்னாட்டிற்

போர்த்துழி சமணர்கள் ஆஸ்ரமத்தைக்கண்டதையும், ஏனையோர் நிறப்பையும் கூறுகிறது" என்று சொல்கிறார். இந்தக்காரணங்களால் ஸ்ரீசாமர் காலத்திற்குமுன்னமேயே ஐஜாமதம் இருந்திருக்கிறதென்பதையும், தென்னாட்டிலும் ஐஜா ஆஸ்ரமங்களிருந்திருக்கின்றனவென்பதையும் யாவரும் அறிதல்கூடும்.

இன்னும் பிராமணர்களாலும் மற்றைய ஹிந்துக்களாலும் மிகச்சிறப்புடன் கொண்டாடப்படும் சதூர் வேதக்கருவிலைக் குடிய ருக்வேதத்தில் அஷ்டகம் 2 அந்நாயம் 1-வர்த்தம் 11-ல் "அருகன் பிர்ஷி சாயகாநி தர்வாரஹ விஷ்கம் பஜதம் விஸ்வரூபம் அருகன் நிதம் தயஸேவிஸ்வம் மல்யாமகவர் ஔஜித்யா ரித்திரதவ [தஸ்தி]"

என்ற கலோகத்தால் அருகக்கடவுள் துதிசூறப்படுகிறது.

இன்னும் ருக்வேதத்தில்,

"ஐராலோக்ய ப்ரதிஷ்டதான் சதூர்சிம்சதி நீர்த்தகாரன் விருஷ்பாந்பா வர்த்தமாணந்தான் வித்தாந் ஸரணம் பிரபந்தீய"

என்னும் கலோகம் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

இ - : "மூவுலகத் தோராலும் வந்திக்கப் பெற்ற நித்தர்க்காராயி விருஷ்ப தேவர் முதல் வந்தமான ரீருக உன் 24-நீர்த்தம்சார்களை ஶன் சரணமாக அடைகிறேன்" என்பதாம்.

இன்னும் உஜூர்வேதம் அஷ்டகம் 9 மந்திரம் 25-ல் 22-வது நீர்த்தக்காராயி கெமிஸ்வாயி துதி கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

இன்னும் இந்துமத பதினெண்புராணங்களாயி விவபுராணம், பிரமாண்டபுராணம், நாகபுராணம், அக்னிபுராணம், பிரபால புராண முதலியவைகளில் ஐஜாமத கடவுளாயி விருஷ்பதேவ

11

82

(அருகக்கடவுள்) பகவானிப்பற்றி துதிசெய்யுடவற்றில் சிலவற்றை இங்கு எடுத்துக்காட்டுவாம்.

விவபுராணத்தில்,

"அருகன் இதி தந்நாமதேயம் பாபப் பிரணாணம்|

பவத் பிஸ்சைவ கர்த்தவ்யம் கார்யம் லோக சகா வஹம்|
என்று 31-ஆம் கலோகம் கூறுகின்றது.

இ - : "அருகன் என்னும் சபாாமமானது பாபத்தை போக்கிக் கின்றது. ஆகையால் ஜகத்துக்கு சுகத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய இந்த சாமத்தை நீயும் உச்சாரணம் செய்வாயாக" என்பதாம்.

இன்னும் விவபுராணம்,

கைலாஸே பர்வதே சம்மியே விசஷ்போயம் ஐநிஸ்வச|

சுக்காஸ்வாவதாசம் ச சர்வக்ருஃ ஸர்வகி விவ||

என்று 56வது கலோகம் கூறுகின்றது

இன்: "கேவலஞானத்தினால் சர்வவியாயிபாதி கலியாண ஸ்வரூப" த்தையுடையவனான சர்வக்ருணைய விருஷபாத ஜிஹ்வலார் (அருகக்கடவுள்) மனோஹமான கைவல பர்வதத்தின் மிசை எழுத்தருளிணர் என்பதாம்.

இன்னும் நாபிராஜன், இவர் பத்தினி மருதேவி இவர்களுக்கு புத்திரசாரிய விருஷபாதவர் என்பவர் கூத்திரிய ஜ்யேஷ்டர் என்றும் இவருடைய வீசபுத்திரர்கள் பாதன்முதலியவர்கள் தூற்றுய ரொன்றும் பாதனுக்கு சாஜ்யபாதிஷகம் செய்கித்து விருஷபாதவர் தபனை அடைந்தாரென்றும் பிசமாண்டபுராணத்தின் கண்

"நாபிஸ்தவ ஜநயத் புத்தம் மருதேவ்யாம் மனோஹரம் |
விருஷபம் கூத்திரிய ஜ்யேஷ்டம் சர்வ கூத்தரஸ்ய பூர்வஜம்,"

"விருஷபாத் பாதோ ஜகதே விசுபுத்ர ஸதாக்கரணோ |
பிஷிஜ்யத் பாதம் சாஜ்யே மஹாபாச வ்சாஜ்ய மானந்தி: ||
என்ற கலோகங்களால் விளக்கியுள்ளன.

இன்னும் சாகபுராணத்தில்

அஷ்டௌஷ்டிஷ்டா தீர்த்தேஷ்டா | யாத்நாயாம் யத்பலம் பவேத் |

* ஆதிநாதஸ்ய தேவஸ்ய ஸ்ரமணோ நாபி தத்பவேத்

என்ற கலோகம் கூறப்படுகின்றது.

* ஆதிநாதர் என்பது விருஷப தீர்த்தத்தோர்,

இன்: "அறுபத்தெட்டு தீர்த்தங்கள் யாத்திரை செய்வதால் உண்டாகும் பலன் ஆதிநாதபவாண ஸ்மரிப்பதால் உண்டாகின்றது, என்பதாம்.

இவற்றால் இத்துக்களின் வேத புராண காலங்களுக்கு முன்னமேயே ஜைன(சமண)மதம் இருந்திருக்கிறதென்பது நண்பர்களுக்குத் தெற்றென விளங்கும்.

இன்னும் ஜைனமதத்துப் பாண்டவபுராணம், இருஷ்ணன் பாண்டவர்களிடையே கோபமடைந்து, அவர்களை அஸ்திநாப்புரத்தினின்றும் விலக்கி அபிமன்யு புத்திரனுக்கு இராஜ்யபாதத்தினைக் கொடுத்துப் பாண்டவர்களைத் தென்மதுரைக்கு அரசாசாகக் செய்கித்தாரென்று கூறுகின்றது. இன்னும் இவ்விவரம் ஹரிவம்ஸ புராணம் பர்வம் 54. சு. 73-74ஆம் கூறப்படுகிறது. இன்னும் பூரீபுராணம் துவாரகை அழிந்ததையும், இருஷ்ணனுடைய மரணத்தையும் பாண்டவர்கள் கேள்வியுடன் தருண மதுரையினின்றும் புறப்பட்டு ஊர்ஜயந்திரி (கிரஞர்) வந்து கேமிபக்வாணக்கண்டு நமஸ்கரித்து தம்காது பூர்வ பவத்தினை வினவ, பகவான் கூறியருளக் கேட்டு சம்ஸார வைராக்கியமடைந்து ஜிநிசைஷயப் (நீர்க்கந்த தபனை) பெற்றெனரென்று கூறுகின்றது.

இன்னும் 22-வது தீர்த்தம் சாராயிய கேமிபகவாணப்பற்றி,

"கைலாய மெனுக் திருமலைமே லுறைகின்றவர்
கணநாயகர் தென்றமிழ் மலைநாயகர் செய்பொன்"

என்று திருநெல்வேலி 74-ஆம் செய்யுளடி கூறுகின்றது.

இ - ள்: "கைலாய மென்று சொல்லப்படும் திருமலையின்மீது வாழ் பவரீ; பன்னிரண்டு கணக்களுக்கும் காதலானவர்; தெற்கிலிருக்கும் பொதியமலைக்கும் காதலானவர்; செம்பொன்னுலாசிய மும்மலிகன் குழித் த சமவசனத்தை யுடையவர்" என்பதாம்.

இச்செய்யுளில் கூறியவற்றில் கைலாயமென்றும் திருமலை போன்ற தாலுமையில் உள்ளது. இந்த மலையின்பேரில் இரண்டிலில் (12-அடி உயரம்) பிரமாணம் நேயிதீர்த்தக்கரஸ்வயி சிலாவிக்கரம் உள்ளன. அது பாண்டவர்களால் செய்த தன்பது ஐதகப் பெரியோர்களின் கர்னபரம்பரையான வர்த்தமானம். அந்த மலை யின்மீது ஆலமும், சிலாவிக்கரங்களும், தரம்பிரவிக்கரங்களும், அநேக சாலபங்களும் உள்ளன. அந்த சாலனைகளை கவர்ன்மெண்டர் எழுதிக்கொண்டு போயிருக்கிறார்கள்.

84

'நேயிதீர்த்தக்கரத் தெற்கிலுள்ள பொதியமலைக்கும் காதலானவர்' என்றதனால் இந்தப்பகவான் சர்வதர்ம சேஷத்திரங்குளியும் பூரீ விஜயாரம் செய்த தர்மோதேசம் செய்த து போலவே தெற்கிலுள்ள பொதியமலையிலும் செய்திருப்பா சென்பதும் அவருக்குக் கோவிலும், சிலாவிக்கரங்கள் முதலானவைகளும் திருமலையிலுள்ள துபோல ஏற்பட்டிருக்கவேண்டுமென்பதும் கங்கு விளக்குகின்றன.

மற்கூறியவைகளை ஆராயுமிடத்த, நேயிஸ்வயி, திருஷ்ணன்; பாண்டவர் முதலானவர்களுடைய காலத்திற்கு முன்னேமேயே தெந்தேசத்தில் ஐதகமதம் இருந்திருக்கின்ற தென்பதும், ஐதகாசிய பாண்டவர்கள் தென்மதுரையை அரசாட்சி செய்திருப்பதாலும், நேயிசுவயி அங்கே தர்மோபதேசம் செய்திருப்பதாலும் இவர்களுக்கு முன்னமேயே தென்மதுரைமுதலான பலவிடங்களில் ஐதகர்கள் சிலைபெற்றிருக்க திருக்கின்றார்களென்பதும் தெற்றென விளங்கும்.

இன்னும் ஸ்ருதாவதார மென்றும் கிரந்தத்தில், தி. மு. 365-வது ஆண்டில் பத்திரபாகுமுனிவர் (24000) இருபத்து நாலாயிரம் முனிவர் சக்கத்துடன் உஜ்ஜெயினி நகரத்து உத்தியானவனத்தில் வந்திருந்தாரென்றும், அவர் வந்ததை வணபாலகன் கண்டு அந்நகர மன்னனாகிய சந்திரகுப்தனுக்கு அறிவிக்க, அவன் உத்தியானவனம் சென்று பத்திரபாகு ஸ்வயிபை நமஸ்கரித்து, தான் இரயில்கண்ட ஸ்வபனங்களைச் சொல்ல அவற்றின் பலனைக்கேட்டு சம்ஸார வையாக்கியமடைந்து பத்திரபாகு முனிவரிடம் ஜிநதிகைகையைப்பெற்றுத் தவம்செய்திருக்க, பத்திரபாகு முனிவர் ஜிநதாஸஸ்ரேஷ்டி (வணிகன்) மனைக்கு ஆகாரத்திற்குச்சென்று, அங்கு ஆகாரம்பண்ண ஆரம்பிக்கும்சமயத்தில் அன்னியதிரகத்தில் 60சாஸிய குழந்தை தொட்டியில் அமுத துக்கத்தைக்கேட்டு ஆகாரங்கொள்

எனமல், 12-வருஷம் கூடாமல் வரப்போவதை யறிந்து, சம்பமத் திற்கு (கல்லொழுக்கத்துக்கு) கெடுதி யுண்டாருமென்று தெரிந்து வனத்திற்குச் சென்றனர் என்றும், அங்கு ஆகாசத்வனிபைக் கேட்டு கவல்ப ஆயுஷ்யம் தமக்கு இருக்கின்ற தென்பதை யறிந்து, விசாகாசாரியருக்கு தமது பதவியிலிருக்கும்படி கணிபதத்தைக் கொடுத்து, இவ்வியாதத்தை 24000 முனிவர் சங்கங்களுக்குச் சொல்லி அவர்களை தஸுணதேசம் போரும்படி ஆக்குபிக்க அவர்களில் பன்னிரண்டாயிரம் முனிவர்கள் தஸுணதேசம் சென்றனர்

85

என்றும், பின்னர்ப் பத்திரபாகு முனிவரும், சந்திரகுப்தமுனியும் உஜ்ஜயினி உத்தியான வனத்தைவிட்டு ஸ்வணபெளரிஞரம் வந்து சிண்டையிலிண்டி வாசமாய் தவஞ்செய்திருக்க பத்திரபாகுஸ்வாமி மேல்படி சிண்டையிலிண்டிவை சுவர்க்க லோகமடைந்தார் என்றும் பிறகு சந்திரகுப்தமுனிவரும் அவ்விடத்தில் 12-வருஷம் தவம் செய்து சுவர்க்கமடைந்தார் என்றும், மற்ற பன்னிரண்டாயிரம் முனிவர்கள் ஸ்வாவகர்கள் (இல்லறத்தார்) சிறப்பந்தத்தால் உஜ்ஜயினிலிருந்து, சத்தர்பம் கெட்டு அவர்களில் இராமஸ்துஸபத்திராச்சாரியர் முதலானவர்கள் பத்திரபாகு சுவாமிகளின் திகம்பரமதத்திற்கு மரதுபரடாக நபோசிரஷ்டாமி * சுவேதாம்பரமதம், காஷ்டசங்கமதம், அர்த்தபாலகமதம் முதலான பலமதங்களை உண்டாக்கி விட்டார்கள் என்றும் பத்திரபாகு (முனிவர்.) ஸ்வாமி, சந்திரகுப்தன் ஆடுப இவர்கள் சரித்திரங்கள் விரிவாகக் கூறப்படுகின்றன.

செவ்வை பிரசிடன்சி கலாசாலை தத்துவ சாஸ்திர பேரதகா ரிசியர் ஸ்ரீமான் சந்திரவர்த்தி எம். எ. ஐ. இ. யஸ். அவர்கள் 1922 வருஷம் ஜனவரி பிப்ரவரி யாதத்திய ஹைகா கெஜட்பத்திரிகையில் தமது ஆராய்ச்சியைக் கொண்டும், மேல் காட்டார் ஆராய்ச்சியைக் கொண்டும் விரிவாக ஆங்கிலபாஷையில் எழுதியிருக்கும் விபரம்

தில்,

இந்தாதேச சரித்திரத்தில் சந்திரகுப்த மௌரியர் மிகவும் பிரசித்திபெற்றவர்; மகத தேசத்தை யாண்ட இந்தப் பெரிய சக்கிரவர்த்தியைப்பற்றிய விஷயங்களை இந்தியாவின் அநேக பெரியகாவியங்கள் உறுவதமல்லாமல், அயல் நாட்டுச் சரித்திரக் காரர்களும் மூக்கியமாக கிரேக்கர்கள் முதலியவர்களும் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள்; இந்தச் சந்திரகுப்த சக்கிரவர்த்தியின் சரிதையை ஜொர்கனின் பூர்வீக சரித்திரத்தை ஆராய்ச்சி செய்கின்றவர்கள் அறிய வேண்டியது மூக்கியமாக விருக்கின்றது; அந்தக்காலத்துக்குரிய

சுவேதாம்பர மதமென்பது ஜைனசமயத்தில் ஒருபிரிவாக இந்த பத்திரபாகு ஸ்வாமிகாலத்தில் ஏற்பட்டது. சுவேதாம்பர்களுக்கும், நிகம்பர்களுக்கும் இவ்வற ஒழுக்கங்கள் ஒற்றமையாக விருப்பினும் திறவற ஒழுக்கங்களில் சிறிதபேதமுண்டு, சுவேதாம்பர்களின் புராண திறவற ஒழுக்கங்களில் சில நிகம்ப சாஸ்திரங்களுக்கு வேறுபட்டன வாயிருக்க சரித்திரங்களில் சில நிகம்ப சாஸ்திரங்களுக்கு வேறுபட்டன வாயிருக்கின்றன, மற்றமதங்கள் பிரசித்தியில்லாத வெவ்வேற கொள்கைகளை யுடையன.

86

அநேக விஷயங்களையும், சிலாசாஸனங்களையும், பழய கட்டிடங்களையும் கங்குபரிசைஞ்செய்து அநேக உண்மைகளை ஊயிசைஸ் என்பவரும், டாக்டர் எப். டப்ளீயூ - தாமஸ் என்பவரும் வெளிப்படுத்தி யிருக்கின்றார்கள்; அவர்கள் செய்தது இந்துதேச சரித்திரத்துக்கு மிகவும் உதவியாக விருக்கின்றது; அசோகனுடைய பூர்வீக மதமும் பத்திர பாகுஸ்வாமி சந்திரகுப்தனுடன் தென்னாட்டிற்கு வந்ததும் சரித்திர பூர்வமாக உண்மைகள் என்று ஒப்புக்கொள்ளப்படுகின்றன என்றும்

மதராயில் தோண்டி யெடுக்கப்பட்ட ஜைனஸ்தூபிகளைப்பற்றி விஞ்சர்செண்டுஸ்மித் என்பவர், "இந்த மாதிரியுள்ள ஸ்தூபிகளெல்லாம் பொதுவாக பெளத்தர்களுடையன வென்று கருதப்படுகின்றன; ஆனால் கி.பி-157-க்குப்பின் இருக்கும் சாசனங்களையும், ஸ்தூபிகளையும் ஆராயும்பொது மதராயில் உள்ள ஜைனர்களின்

ஒட்வா ஸ்தூபி வெருகாலத்திற்கு முந்திய தென்பதும், பழைய யான தென்றும், அது தேவர்களால் நிர்மாணம் செய்யப்பட்ட

தென்றும் கருதப்படுகின்றது. ஆகையால், அது கிறிஸ்து சகாப்தத்திற்கு அநேக நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னமேயே செய்யப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

“மகாவீரர் கி. மு. 527ல் பிரிர்சிவாணம் அடைந்தார் என்று கருதலாம். அதற்குப் பிறகு 1300-வருஷங்கள் கழித்த அல்லது கி. பி. 750-ல் இந்த ஸ்தூபி புதுப்பிக்கப் பட்டிருக்கவேண்டும். அது முதன்முதலில் * பார்சுவ நாதர்காலத்தில் அதாவது கி. மு. 600 வருஷங்களுக்கு முன்னமேயே செங்கற்களினால் கட்டப்பட்டிருக்கவேண்டும். ஆகையால் அதனுடைய அஸ்திவாசத்தைப் பரிசுஷ்ட செய்த டாக்டர் பாசர் என்பவரின் அபிப்பிராயப்படி இதவே இந்தியாவிலுள்ள கட்டிடங்களில் மிகப்புராணமானதென்று தோன்றுகிறது” என்று சொல்கிறார் என்றும், இந்தச்சரித்திர உண்மைகளோடு தீர்த்தங்கரர்களைப்பற்றி ஹைக்கர் கூறுவதையும் கவனித்தால், ஹைசமயம் மகாவீரருக்கு முன்னமேயே இருந்ததாகத் தெரிகிறது; உத்தர இந்தியாவில் ஸ்தூபிகள் கட்டுவதற்காக கி. மு. 600 வருஷங்களுக்குமுன் ஹைக்கர்கள் இருந்தார்களென்றால் தென்இந்தியாவிலும் பத்திரபாகுஸ்வாமி வருவதற்கு முன்பே ஹைக்கர்கள் இருந்திருக்க வேண்டுமென்பது மிகையாகாது,

* 23-வது தீர்த்தங்கர சாமிய பார்சுவநாதர் காலம், கி. மு. 777

87

ஆஃதல்லாமலும் இவ்விடத்தில் ஹைக்கர்கள் இல்லாதிருந்தால் பத்திரபாகுஸ்வாமி அநேக ஆயிரக்கணக்கான ஹைசமுனிவர்களை அழைத்துக்கொண்டு வந்திருக்க மாட்டார்; ஏனெனின் ஹைசமுனிகள் ஹைக்கர்கள் வசிக்காத அன்னிய கட்டுகளுக்குப் போகமாட்டார்கள்; பண்டைக்காலம் தொட்டு பாண்டிய அரசர்கள் ஹைக்கரைக இருந்தார்களென்பதாலும், பத்திரபாகு ஸ்வாமிகள் அவர்களுடைய ஆதரவை எதிர்பார்த்தன என்று சொல்வதாலும் சரித்திர பொருந்தமுடையனவேயாகும். என்றும் சொல்கிறார்.

இதெற்கு, தமிழ்நாடுகளுக்கெல்லாம் மிகப்பழமையானதும், சிறப்புள்ளதும் தொல்சாப்பியம்; இதை இயற்றிய ஆசிரியர் ஹைக்கர் என்பதை மேலேபண்டிதர்கள் அபிப்பிராயத்தில் கூறியுள்ளேன் இவர் காலத்தைப்பற்றிப் பலபண்டிதர்கள் பலவாறு கூறியிருக்கிறார்கள். அவர்களில் யாழ்ப்பாணம், கி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை அவர்கள், “தொல்சாப்பியத்தின் பொருளதிகாரம் பதிப்புணையில் தொல்சாப்பியம் இயற்றிய பின் சென்றகாலம் எவ்விதத்தாலும் பன்னீராயிரம் வருடங்களுக்குக் குறைவாக; இக்காலவிவரம் வீரசோழியம் பதிப்புணையில் கிரிவாக ஆசேஷபரிவாசனத்தேசமும் எழுதியிருக்கின்றேன்; ஆங்குக்கண்டுகொள்க” என்று எழுதியுள்ளார்.

இன்னும் விஜயநகரம் மகாசாஜா கலாசாலை சரித்திர போதகர் சிரியர் ஸ்ரீமான் எம். எஸ். இராமசாமி அய்யங்கார் எம். ஏ. அவர்கள் 1920-ஆம் வருஷம் சூலை மாதத்திய ஜெயிசூ கஜெட்பத்திரிகையில் ஆங்கிலத்தில் எழுதிய விபரத்தில்,

“பத்திரபாகு ஸ்வாமியின் காலத்திற்கு முன்னமே அதாவது கி. மு 297-வது வருஷத்தக்கு முன்னாலேயே ஐயகர்கள் தென்னாட்டிற் குடியேறி இருந்தார்களென்பது தெரிகிறது. இந்த விஷயத்தை நிச்சயப்படுத்த இராஜாவளி கதைபவவிட வேறு எந்த ஆதாரமில்லை என்றும், எழுதியிருக்கிறார்.

இன்னும் சென்னை சட்டகலாசாலைப் பேராசிரியர் திருவாளர் கா. சுப்பிரமணியம் பிள்ளை எம். எ. எம். எஸ் அட்வகேட் அவர்

கள், கைவலித்தாந்த றாற்பதிப்புக் கழகத்தார் பதிப்பித்த தொல் காப்பியம் எழுத்ததிகாரத்தின் முகவுகையில் * “பாசதகாலத்திற்கு

(* பாசத காலம்-பாண்டவ சகாப்தம், 5033.)

88

முன்னேயே தொல்காப்பியர் றால் செய்தனர் என்பது தெளிவு” என்று கூறுகிறார்.

இன்னும், மேல்படி எம். பஸ். இராமசாமி ஐயங்கார் எம். எ அவர்களாலும், சேஷகிரிசால் எம். ஏ. அவர்களாலும் ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்ட “தென்னிந்திய ஐயகர்கள்” என்ற புஸ்தகம் 3-வது அத்தியாயம் 33-ஆம் பக்கத்தில்,

‘மகா காமா’ என்பவசால் எழுதப்பட்ட, ‘மகாவம்ஸம்’ என்னும் சரித்திரம், இலங்கை தீவில் அரசாண்ட பாண்டுகபயா என்பவன் காலத்தில் கி. மு. 437 ஆம் ஆண்டில் அவனால் அதாவது புரம் என்னும் தலைகசரம் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட நாகவும், அவ்வியத்தில், ‘கிரி’ என்ற நிக்கந்த முனிவருக்கு இடவசதிகள் கொடுக்கப்பட்டன என்றும், ‘சும்பந்த’ என்ற நிக்கந்த முனிவருக்கும் ஆலவசதிகள் செய்த கொடுக்கப்பட்ட நாகவும் கூறுகின்றது. இதனால் நமக்கு ஐயகாலம் பத்திரபாகு முனிவருக்கு முன்னமேயே தென்னிந்தியாவைத்தாண்டி இலங்கை வசையில் பரவியிருந்ததாகத் தெரிகிறது என்று கூறுகின்றார்கள்.

இவ்வாறாகவேக் கொண்டு ஐதேசமதம் மிகப்பழைமைபாப்
 எப்பொழுது முன்னதென்பதை உணரலாம். இப்பரத சேஷத்திரசு
 தின்கண் இந்த ஆரியகண்டம் முழுமையும் இத்தகைய ஐதேசமதமே
 நிறைந்திருந்தது. இருபத்து நான்காம் தீர்த்தங்கரராகிய மகா
 வீரர் காலத்திற்கு முன்னமேயே ஐதேசமதத்திலிருந்து சைவம்,
 வைணவம் முதலான தொண்ணூற்றாறு பரஷணடி மதங்களும்
 அயற்சில் முந்நூற்றாறுபத்து மூன்று விதல்பமாய் வர்த்திக்கும் மத
 ந்கள் தேவநிபிரிந்தன; அவை திலாகரன்முன் ஏற்றிய, தீபம்
 பிரகாசமில்லாதிருந்தல்போன்று ஐதேசமதத்தினது பிரகாசத்தின்
 முன் மின்மினிபோல பிரகாசமின்றி மழுங்கி இருந்தன. பிறகு வட
 நாட்டிலிருந்த அந்தச் சைவர் வைணவமுதலான ஆரியர்கள், தென்
 நாட்டிற் குடியேறிச் சைவம், வைணவம் முதலிய சமயங்களை நிலை
 நாட்டினார்கள். அக்காரணத்தாலேயே சைவம் என்ஊறு வடசொல்
 சிவமதத்திற்கும், வைணவம் என்னும் வடசொல் விஷ்ணுமதத்திற்கும்
 பெயர்களாயின.

வடநாட்டிலிருந்து வந்த சைவ ஆரியர்கள் தென்தேசத்திற்கு குடி
 யேறிச் சைவசமயத்தை நிலைநாட்டினகாலம் தொல்காப்பியர் காலத்

திற்குப் பின்னும், கூட்பாண்டியன் காலத்திற்கு முன்னும் உள்ள
 காலமென்பது விளக்க மாகின்றது.

எவ்வாறெனின், தொல்காப்பியர்,

“சகரக் கிளையு மவநீரா சந்நே
 அ ி ஓ ளவெனு முன்றலக் கடைபே”

என்ற எழுத்ததிகாரம் மொழிமரபு 62-ஆம் சூத்திரத்தில் விளக்
 கிக் காட்டியபடி ச சை சௌ என்ற எழுத்துக்களை முதலாக
 வுடைய பதங்கள், அதாவது சங்கம், சபை, சைவம், செளரியம்
 என்பன போன்ற சொற்கள் தமிழ் மொழிகளில் வென்பது தெளி
 வாகும். ஆதலின் சைவம், என்ஊறு பெயரும், சைவத்திரசுமென்
 பதம், சிவன்கோயில் சிவன்வழிபாடு ஆகியவைகளும் தொல்காப்
 பியர் காலத்தில் இவ்வென்பது தெரியவருகின்றது. மேலும்
 தொல்காப்பிய ஆசிரியர் தமிழ்நாட்டின் தெய்வக்களைச் சொன்ன
 விடத்துப் புத்தகவாசப்பற்றிக் கூறாதபோல சிவனைப்பற்றியும்
 சொல்லவில்லை; அருண், விஷ்ணு, முருகன், இந்திரன், வருணன்
 ஆகியவர்களை யெ கூறியுள்ளார். எவ்வகை மெனின்,

“வினாயி வீல்கி விளங்கிய வறியின்”

என்னும் சூத்திரத்தினால் அருகக்கடவுளையும்,

“மாயோன் மேய கடுறை யுலகமும்
 சேயோன் மேய மைவரை யுலகமும்

வேந்தன் மேய நீம்புன ஊலகமும்
வருணன் மேய பெருமண ஊலகமும்”

என்றும் குந்திரத்தினால் முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், செய்தல் முதலான நிலங்களுக்குரிய விஷ்ணு, முருகன், இந்திரன், வருணன் ஆகிய நான்கு தெய்வங்களையுமே ஆடுநிபர் கூறியிருக்கின்றார். இந்த விஷ்ணு முதலிய ஸீதலர்களை யாதலர், வேடர், காணவர், பாதர் (மீன்பிடிப்போர்) ஆகிய இனத்தார்கள் வழிபட்டு வந்தார்களென்பது விளக்கமாகின்றது. இவ்வகைகளைப் புகழேற்றிப் புலவர்,

“காடாகு முல்லை கழி செய்தலாகுந் கல்லாக் குறிஞ்சி
நாடா மருதாடலை வெம்பாலையிற் நாட்டிற் நெய்வந்
கோடார்க்கன் வருணன் குகனித்திரன் கூறுதார்க்கை
மாடாயர் மீன்புல்லார் குன்றவர் காணவர் மள்ளருமே”

என்று இரத்தினச் சருக்கம் என்றும் நூலில் விளக்கியுள்ளார்.

12

90

தொல்காப்பியர் இங்கு மாயோனைக் குறித்துக் கூறியிருப்பதைக்கொண்டு விஷ்ணு, முல்லை நிலத்திற்குரியவரென்றும் அக்கடவுள் வழிபாடு செய்தவர் யாதலர் என்றும் விளக்கமாகின்றது. இதனால், அத்தத் தொல்காப்பிய ஆடுநிபர் காலத்திற்குமுன் வைணவ பிராமணர் தென் தேசத்தில் குடியேறி இருந்ததாகத் தெரியவில்லை ஒருவரது பிராமணர்கள் இருந்திருக்கக்கூடும் எனினும், அவர்கள் அக்காலத்தில் பிரபலமாயில்லை. இதற்குத்தக்க ஆதரங்களிருக்கின்றன: வைணவ பிராமணர் முதலானவர்களுக்கு வடமொழி வேதாக்கமபுராண இதிகாசங்கள் தவிர அக்காலத்தில் தமிழ்நூல்கள் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. பிற்காலத்தில் ஜைனர்கள் போட்ட அடிப்படையான தமிழ் நூற்களைக்கற்று ஆழ்வாசாசிரவர்கள் திருவாய்மொழி முதலியவற்றைச் செய்திருக்கிறார்கள். அக்காலத்தின் தொடக்கத்திலிருந்து வைணவம் தமிழில் வீருத்தியாகத் தொடங்கி, இராமானுஜர் காலத்தில் வைணவசமயம் பிரபலமாகியிருக்கிறது. இவ்வாறுதற்கு வைணவர்கள் இயற்றியுள்ள தமிழ் நூற்களே போதமான சான்றாகும்.

வைணவசமயம் இராமானுஜர் காலத்தில் பிரபலமாயிற்றென்று சொல்வதற்கிணங்க,

“தற்கச் சமணரும் சாக்கியப் பேய்களும் தாழ்சனையோன்
சொற்கற்ற சோம்பரும் சூனியவாதரும் நான்மறையும்
நிற்கக் குறம்புசெய் ஸீசரும் மாண்டனர் நீணிலத்தே
பொற்கற்பகம் எம்பிரமச துஜமுனி போந்த பின்னே”

என்று இராமானுஜ நூற்றந்தாதி 99-ஆம் செய்யுள் கூறுகின்றது முணர்ச்சு.

இதுபற்றிக் கொல்காப்பியர் முருகக்கடவுளின் வழிபாடு கூறியிருக்க, அக்கடவுள் சிவரீரான் புத்திரராவாயிருக்க, சிவரீரான் வழிபாடு ஆசிரியர் கூறவில்லையென எவ்வாறசொல்லக்கூடுமென்று சிவரீ கருதவுக்கடும். முருகக்கடவுள் சிவபெருமான் புத்திரரென்று சொல்வது பொருத்தமன்று. எவ்விதமெனின்,

வைணவ சமயபுராணங்களில், உயிற்று அல்லது அவர் அம் சம் ஸ்ரீராமராக அவதரித்துச் சிதைவை விவாகம் செய்து பின் இரு

கடவுள், தேவர், கடவுளனுமறியில் அவர்பக்தர் ஆகியவர்கள் அவரவர் மனநிற நிலையத்தவாறு அவர்களாவது அப்பவது அவர் அம்சராவது இப்பூமியில் அவதாரம் செய்தார்களென்று சைவ வைணவ புராணங்களில் கூறவது கிஞ்சித்தம் ஒப்புக்கொள்ளத் தக்கதன்று. இவ்வாறு கூறவது ஹைசமய வேதத்திற்கு முந்தும், முரண்பாடு மையதாம்.

வரும் கலந்து ருசலன் என்னும் புத்திரனைப் பெற்றார் என்கூறுகின்றன. இவைபோல சைவசமயத்தினர் சுந்தரப்பிரமத்திற்கு நூறேராயிரவர் சகலவரன் என்றும், அவர் பார்ப்பதையை விவாகம் செய்துகொண்டார் என்றும் கூறுகின்றனர். ஆயினும் இவ்விருவர்களும் சங்கமம் செய்து ஸ்ரீராமருக்கும் சிதைக்கும் ருசலன் பிறந்தது போன்று இவர்களுக்குப்பின்னே பிறந்ததாகச் சொல்லவில்லை. முருகக்கடவுளென்று சொல்லப்பட்டவர் இவர்களின் சங்கமத்தால் பிறந்தவரல்லர்; எங்கனமெனின்:

சிவபெருமான் துதல் சிழிமூலமாக அதாவது தெற்றிக்கண் மூலமாக தீட்சண்ணியமுள்ள ஆறு தீப்பொறிகள் வெளிப்பட அப்பொறிகளை கங்கையாற்றில் விடுமபடி அக்கினி வாயு ஆகிய தேவர்களுக்குக் கட்டளைவிட அக்கினி தேவனும் வாயு தேவனும் அவற்றை ஏற்றுக்கொண்டுபோய்க் கங்கையில் விட தீட்சண்ணியமுள்ள அப்பொறிகள் கங்கை ஜலத்தோடு சரணப்பொய்கையில் போய்சேர்ந்து ஆறுபிள்ளைகளாகத் தாமரைமலரின்றியு எழுந்தருளி யிருக்க உமையவள் சரணப் பொய்கையிற் சென்று அதுவகைத் தோற்றங்கொளும் அன்புமிருதியால் கங்கையை நீட்டி அக்குற்றத்தை களை வாரிபெடுத்து மார்பினிடத்துச் சேர்த்து இதுவகையிற்றுச்

சண்முகக்களும் பன்னிருகாங்களும் விளங்கும்படியான ஒருருவாகச் செய்தனர் என்று கந்தபுராணம் உற்பத்தி காண்டம் சரணப்படலம் கூறுகின்றது இதன்விளிவு கந்தபுராணத்தில் கண்டுகொள்க.

ஆதலின் சிவபிரானுடைய துதல்சிழிகளின் மூலமாக உண்டான தீட்சண்ணியமுள்ள தீப்பொறிகள் கங்கை ஜலத்தோடு சென்று சரணப் பொய்கையிற்சேர அவற்றினின்றும் உற்பதித்ததாகக் கூறும் ஆறுமுகக்கடவுள் சிவபெருமானுடைய அம்சமென்று ஒருவாறு சொல்லலாமே யன்றிப் புத்திரரென்று சொல்லுதல் கிஞ்சித்தம் பொருந்தாதது.

இன்னும் காஞ்சிபுராணம் சரகரிசப்படலத்தில் ஆறமுக்கடவுள் பிறப்பைப்பற்றி உறுவதாவது:—

சிவபெருமான், “பனித்த முத்தருக்கிபென்ன வெண்புண்பருகுமின்கள்,” (தமது விரியத்தை உண்ணுங்கள்,) என்று திருமால் முதலிய தேவர்களுக்குச் சொல்ல அக்கினிதேவன் உட்கொள்ள

92

அவ்விந்த அக்கினிதேவன்முதல் திருமால் பிரம்மா இந்நிரன் முதலிய சகல தேவர்களுக்கும் கருப்பம் ஒங்க ஜூரகோயில் கட்டுண்டு பிறகு சகல தேவர்களும் காஞ்சிப்பதியில் சரகர தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம்செய்ய ஜூரகோய் நீங்கிய தென்றும், பிறகு மேருமலைபை அடைப கர்ப்பவேதனைநீங்கி தேவர்களின் வயிற்றினின்றும் பொன் மயமானஜோதி எங்கும் பரவித்தோன்றி கங்கையின் வழியால் சரவணப்பொய்கையை அடைந்து ஆறுமுக்கங்களுடைய முருகக்கடவுள் உதயமானொன்றும் உறுகின்றது.

இம்மாதிரி கூறுவது கடவுள், தேவர்கள் ஆசியவர்கள் தன்மைக்கு கிஞ்சித்தும் பொருத்த மில்லாமையால் இக்கதைகைய விரிவாக எழுத மனங்கொள்ளவில்லை. ஆயினும் முருகக்கடவுள் பிறப்பைப்பற்றி புராணத்திற்கொருவிதமாக இருப்பதை இங்குச்சுட்டிக் காட்டினோர்த்தது.

இயற்கையைக் கூறும் தொல்காப்பியர், இவ்வாறு கந்தபுராணத்திலும், காஞ்சிபுராணத்திலும் கூறும் இயற்கைக்கு விசேஷமான பிறப்புள்ள முருகரைக் கூறியிருக்கவே மாட்டார். இக்கதைகளைக்கிப புராணங்கள் தொல்காப்பியர் காலத்திற்குப்பிற்பாடு சில லாயிரவாண்டுகளுக்குப்பின் இயற்றிய தென்பது யாவரும் எளிதில் உணரலாம்.

மேலும் தொல்காப்பியர் வேடுவர்க்குக் கடவுள் முருகர் என்று கூறியுள்ளாரே யொழிய அக்கடவுள் சிவபிரான் புத்திரரென்று கூறவில்லை. மேல் 99-ஆம் பக்கத்தில் கண்ட புகழேழ்நிப்புலவர் பாடிய செய்யுளில் முருகர் குறிஞ்சி நிலத்துக் குடையவ சென்றும் வேடுவர்க்குக்கடவுள் என்றும் கூறியுள்ளார். இக்காரணத்தாலும் சிவன்வழிபாடு செய்யும் சைவசமயம் தொல்காப்பியர் காலத்திலில்லை பென்று சொல்லுதல் மிகப்பொருத்த முடையதே என்பது மேல்குறித்த பிரமாணங்களால் விளக்கமாடுறது.

இவை இவ்வையிருப்ப, தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம், 88-ஆம், சூத்திரத்தில் கூறப்பட்டிருக்கும்,

“கொடிநிலை கந்தழி வள்ளி”

என்றபதங்களில், கந்தழி, என்பது சிவனைக்குறித்ததென்று சைவர்கள் கூறிச்சிவமதம் தொல்காப்பியர் காலத்திலேயே இருந்ததென்று ஸ்தாபிக்கப் பார்க்கின்றனர்.

நச்சினூக்கினியர் உரைபைக்கொண்டே இவ்வாறு கூறுகின்றனர். நச்சினூக்கினியர் இச்சூத்திரவுரையில் “கொடிநிலை - கீழ்த்திசைக்கண்ணே நிலைப்பெற்றுத்தீதாத்நாம் வெண்கடர் மண்டிலம்”

என்றும், “கந்தழி, ஒருபற்றுக்கோடின்றி அருவாமித்தானே நிற்குந் தத்துவங்கடந்த பொருள்” என்றும், “வள்ளி-தனக்கதிர் மண்டிலம்” என்றும் கூறியுள்ளார். இவ்வாறு கூறி

“சார்பேறா நேற்றாது தானருவா பெப்பொருட்கும் சார்பெனநின் நெஞ்சுரன்று யின்பந் தகைத்தீரோ வாய்மொழியான் மெய்யான் மனத்தா னழிவிற்றத் தாய்மையதா மைதீர் கடர்”

என்றசெய்யுளை ‘கந்தழி’ என்னும் மொழிக்கு உதாரணம் காட்டியுள்ளார்.

இச்செய்யுள் ஒருபற்றுக்கோடின்றி அருவாமித்தானே நிற்குந் தத்துவங்கடந்த பொருள் என்ற கருத்திற்கிணைந்ததே தவிர கந்தழி பென்னும் மொழிக்கு உதாரணமாகாது. இவ்வாறு ‘கந்தழி’ பென்னும் மொழிக்கு நச்சினூக்கினியர் கூறிய உரைபைக்கொண்டே னைவசமயத் தவர்கள், அதுகிணைக்குறித்த தென்மின்றனர். இதில் ஆசிரியர், எச்சமயத்தையும் குறித்துக், காட்டாமையால் ஐதீர், வைணவர் முதலிய சமயத்தவர்களும் இம்மொழி. தங்கள் தங்கள் கடவுளைக்குறித்த தென்று சொல்லக்கூடும். இச்சூத்திரத்திற்கு நச்சினூக்கினியர் உரையே பொருத்தாதிருக்க, ‘கந்தழி’ என்பது கடவுளைக்குறித்த தென்பது எங்ஙனம் பொருத்தமாகும்.

கந்தழி என்பதின் பொருள் வேறாகும். “கந்து-பற்றுக்கோடு அழி-அழிதல்” என்பதாவே இதன் பொருளாம். இதைக்கொண்டு தனக்குள்ள பற்றுக்கோடு அழிதலையுடைய பொருள் என்று இதற்கு ஒருவாறு பொருள்கூறலாம். எனினும் இதவும் சரியான பொருத்தமுள்ள பொருளன்றும் ஏனெனில் இயற்கையிலேயே பற்றுக்கோடின்றி அருவாமித்தானே நிற்குந் தத்துவங்கடந்த பொருளை, ‘தனக்குள்ள பற்றுக்கோடு அழிதலையுடைய பொருள்’ என்று கூறுதல் பொருத்த மற்றதாம். பற்றுக்கோடு இருந்தாலல்லவோ அதற்கழிவு கூறுதல் பொருத்தம்.

இச்சூத்திரத்திற்கு நச்சினூக்கினியர் வகுத்த உரைகளுக்கு மாறாக அடியிற்க்கணும் சான்றோர்கள் வேறுவகையான, உரைகளைக் கூறியிருக்கின்றார்கள்:

இளம்பூரணர், ‘கொடிநிலை’ என்னும் மொழிக்கு,

“பூங்க ணெடுமுடிப் பூவைப்பூ மேனியான் பாம்புண் பறவைக் கொடிபோல வேர்க்குட பல்வண்ண மன்னர் பணியப் பளிமலர்த்தாரக் கொல்பண்ண மன்னன் கொடி.”

என்றும், 'கந்தழி' பென்னும் மொழிக்கு

“அன்றெறிந் தானு மிவனா லாண்வசித்
தின்னிலவன் மாறா வெதிர்வார்பா சென்று
மடையார் மணிப்பூ ணடையாதார் மார்பிற்
கடையாழி கின்றெயிவச் சோ”

என்றும், 'வள்ளி' என்னும் மொழிக்கு 'வள்ளியிற் சார்த்து வரு
மாறு வந்தவழி கண்டுநொள்க' என்றும் பொருளாதிகாரம் புறத்
தினை இயல் 85-ஆம் சூத்திரத்தில் கூறியுள்ளார்.

இன்னும் வைத்தியநாத தேசிகர் இலக்கணவிளக்கத்தில் பொரு
ளாதிகாரம் 6:7-ஆம் சூத்திரத்தின்கீழ்க்கிள்ளி

“மூவர் கொடியுளு மொன்றொடு பொரிஇ
மேவச வுரைத்த வியன் கொடி. நிலையுஞ்
சோகினை யழித்த துளவணி மாயோன்
மேவரு விறவினை வியந்த கந்தழியு
மெரிசுடர் வேலவர்க் கிளவிய யுள்ளத்
தரிமலர்க் கண்ணிய சாடிய வள்ளியும்
கிரும்பிய தருடும் விண்ணவர் தம்முதையு”

என்றும் விளக்கியுள்ளார்.

இன்னும் வீரசோழியம் பொருட்படலம் 21 ஆம் செய்யுளில்,

“புகட்டு பரவல் குறிப்புக் கொடிநிலை கந்தழியே
யிகட்டு மலிவள்ளி பென்றிவை பாறு நெறிமுறையில்”

எனவரும் அடிகளில், கொடிநிலை, கந்தழி, வள்ளி பென்ற மொழி
களுக்கு உரை கூறியவிடத்து, “கொடிநிலையாவது கொடியினது
தன்மை கூறுவது; கந்தழி பாவது செருகிற்றெட்பமுடமை; வள்ளி

பாவது முருகரைக்குறித்தது” என்று கூறியிருக்கின்றார். இன்னும்
ஐயனாரிதனார் புறப்பொருள் வெண்பாமாலையில், இளங்கீழ்சணர்,
வைத்தியநாத தேசிகர், வீரசோழியக்காரர் ஆசிரியர்களின் கருத்

துக்களையே கூறியுள்ளார். இவைகளை ஆராய்விட்டது; “கொடிநிலை,
கந்தழி, வள்ளி” பென்ற தொல்சாப்பிய சூத்திரத்திற்கு கச்சினூர்க்
கீழியர் எடுத்துக்காட்டிய மேற்கோள்களும், உரைகளும்,
பொருத்தமற்றன வென்பது நன்கு விளக்கும். ஆதலின், தொல்
காப்பியர்: நிலைக்கூறவில்லை பென்பது நிச்சயமாகத் துணிப்பப்படும்.

தொல்காப்பியர் காலத்திற்குப் பிறகுதான் சைவ ஆசிரியர்கள்.
சைவம் என்றும் விதைவை விதைத்தனர். அவ்விதை முளைத்
துச் சிறுபயிராக வளர்ந்த வறுக்காலத்தில், மல்கையர்க்கரசி, குலச்
சிறையார், திருஞானசம்பந்தர் ஆசிரிய மூவர்களும் அச்சைவச் சிறு
பயிர் ஒல்கும்படி அதாவது, உயர்ச்சி பெறாதற்குச் சமணர்க
ளென்றகாடுகளை அழித்தால் சைவப்பயிர் செழிக்குமென்று தமது
பண்புட்கொண்டு சமணர்களைக் காப்பாற்றிக் கொண்டுவந்த கூள்

பாண்டிய அரசனைத் தமது சவரனைம் செய்து சமணர்களை வேரொடுக்கவாய் தொடங்கினர். அவ்வாறு ஆரம்பம் செய்வதற்கு முன்னமே அதாவது கூன்பாண்டியன், திருஞானசம்பந்தர் ஆகிய இவர்கள் இளம்பிராயமாயிருக்கும் காலத்தில் சைவசமயம், சைவ சித்தாந்தம், சிவன்கோயில், சிவன் வழிபாடு முதலியவைகள் ஐங்கமதப்பிரகாசத்தின்மூன், சந்திரனுக் கெதிர்ப்பட்ட மிம்மினிபோல அழிகப்பிரகாசமின்றி இருந்தன வென்பது,

“இருவரு மீண்டு தத்த மிருக்கையிற் போகி யன்றை
பருவமக் கலப்பின்னாட் பாண்டியர் தேவியாரும்

பெருமதி பமைச்சரேதம் பிள்ளையார் மடத்திற் போகி
யருகரை வெல்லுஞ் சூழ்ச்சி யாதனை வளந்து தேர்வார்”

“போரு னிஹைந்தகாழிப் பெருந்தகை யுடன்போய்த் தங்கோன்
சிரவை குறுகி யீது செப்புவார் செய்ய கோலாய்

காரமண் காலே யெங்கும் கழியவு மிகடந்தவின்ன
வேரொடுக்கவோந்தாற்சைவ விளைபயி சோக்கு மென்றார்”

“அவ்வண்ணஞ் செய்வ தேயென் றாசனா மனுச்சை செய்ப”

என்றுவரும் திருவிளையாடற் புராணம் சமணரைக் கழுவிலேற்,
றிய படலச் செய்யுட்களால் விளக்கும்.

இச்செய்யுட்களின் கருத்தாவது:—“பாண்டியன் தேவியும்
அவர் மந்திரியும் சம்பந்தரிருக்கும் மடத்திற் போய்ச் சமணர்களைக்
களைந்து வெற்றியடையும் சூழ்ச்சியாதனை ஆராய்வவராய்த் தேர்

96

ந்து; சம்பந்தருடன் கூன்பாண்டிய வரசனிடம் போய்ச் சொல்லத்
தொடங்கி, “காடுபோல அடர்ந்திருக்கும் சமணர்களை எங்குமில்
லாமல் வேரொடுக்கவோந்தால் சைவ விளைபயிர் ஒக்கும்” என்று
சொல்ல, அரசன், “அவ்வண்ணமே செய்க” வென்று சம்மதித்
தான்” என்பதாம்.

மேலே, “காசமண் காலேயெங்கும்” எனத்திருவிளையாடற்
புராணத்தில் கூறியதற் கிணங்கத் திருஞான சம்பந்தரும், “எண்
ணிறந்த வமணர்களும்” என முதல்திருமுறை திருவிழி மிழலைப்
பதிகத்தில் கூறியுள்ளார். இதனால் திருஞான சம்பந்தர் காலத்
திற்கு முன்னமேயே ஐங்கமதம் (சமண) மதம் அபிரிதிமமாகப் பரவி
யிருத்தியடைந்திருந்த தென்பகை யாவரும் நன்னுணர்ந்தல் கூடும்.

ஆதிபகவான், பாதசங்கீரவர்த்தி ஆகியவர்கள் திருஷ்டிசெய்த பிரம்ம, சுந்தர்திரிய, வைசிய, ரூத்திரரென்னும் நான்கு வர்ணம்மாந்தவர்களுக்கும் அயோத்தியா முதலிய தேசங்களில் விபாபித்திருத்தது போல தமிழ் தேசத்திலும் ஆதிதாலமுதல் ஐந்தந்தமிழர்கள் அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர் என்னும் நான்கு பருப்பின யுடையவர்களாய் வசித்திருந்தார்கள்; அப்படி யிருத்தனாலேயே

தொல்காப்பியர்,

“நாலே கரக முக்கோன் மணியே
யாயுக் காலே யந்தணர்க் குரிய”

என்றும்,

“அந்தண ளர்க் குரியவு மரசர்க்
கொன்றிய வரூடம் பொருளுமா தளவே”

என்றும்,

“வைசிகன் பெறுமே வரணிக வாழ்க்கை”

என்றும்,

“வேளான் மாந்தர்க் குமுது னல்ல
தில்லென மொழிய பிறவகை சிகழ்ச்சி”

என்னும் பொருளதிகாரம் 615-627-632-ஆம் ரூத்திரங்க ளால் நான்கு வருணத்தார்களின் இயற்கைகளை விளக்கிக் காட்டியுள்ளார்.

97

இவற்றைக்கொண்டே தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முன்னமேயே தென்தேசத்திலும் ஐந்தந்தமிழர்களில் நான்கு வர்ண ன்ரமங்கள் இருந்தன வென்பதை மீயமறவுணரலாம்.

சென்னைச் சட்டகலாசாலைப் பேராசிரியர் திருவாளர் கா. சப் பீராமணியம் பிள்ளை எம். எ., எம். எல்., அவர்கள், “செந்தமிழ்ச் செல்வி” என்னும் பத்திரிகை சிலம்பு 7 பரல் 9 பக்கம் 525-ல், ‘தமிழித்திருந்த பண்டநாலாகிய தொல்காப்பியம் இயற்றப்பட்ட காலத்தே இப்போது வழங்குகின்ற இருக்காதி வேதங்கள் தொருக் கப்படவில்லை யென்று ஆசிரியர் சச்சினார்க்கினியர் கூறுகின்றாராத வின், தமிழ்மக்களுக்கரிய ஆதிவேதங்கள் அனைவல்ல வென்பது போதரும்’ என்றும், “தொல்காப்பிய நூலின் தமிழருடைய முத ளால் எழுளாலே இயற்றுவிக்கப்பட்டது என்னும் கருத்துடைய, ‘வினைபின்ன்கி விளங்கிய வழிவின், முனைவன் கண்டது முதனூலாகும்’ என்ற ரூத்திரம் காணப்படுதலால் தொல்காப்பியத்திற்கு முற் பட்ட முதலால் தமிழர்க்கிருந்த தென்பது தெளியப்படும்” என்றும், “தொல்காப்பியம் பாயிரத்துட் குறித்த நான்மறை யென்ப தும் அதுவே எனக்கருத இடமுண்டு” என்றும் கூறுகின்றார். இவர் கருத்து முழுதும் பொருத்த முடையதன்று.

நச்சினார்க்கினியர், தொல்காப்பியர் காலத்தே இருக்காதி வேதங்கள் தொகுக்கப்படவில்லை என்றுகூறியது சரியேயெனினும் சைவத் தமிழ்முருடைய முதலூல் கடவுளாலே (சிவபெருமானால்) இயற்றுவிக்கப்பட்டதென்பதும், நான்மறை என்பது பாயிரத்துட் குறித்ததனவே என்பதும், பிள்ளை அவர்கள் கருத்தாம். இக்கருத்து பொருத்தமற்ற தென்பது மேலேபண்டிதர்களின் அடிப்பிராயத்தில் 33-34-35-ஆம் பக்கங்களில் கூறியிருப்பவைகளால் தெளிவாகும்.

ஆரியர்களென்ற பிராம்மணர்கள் தொல்காப்பியர் காலத்திற் குப்பின் தென்தேசத்தில் குடியேறிய பிறகு தங்களுக்குரிய இருக்காதிவேதங்களையும், பதினெண் புராணங்கள் முதலியவைகளையும் தமிழ்ப்பாஷையில் வெளிப்படுத்த முயன்றார்களென்று தெரிகின்றது. அவர்களில் முக்கியஸ்தர்கள் சமயாசாரியர்களென்று சொல்லப்படும் நால்வரில் மாணிக்கவாசகர், சுந்தரர், திருஞான சம்பந்தர் ஆகியவர்களே. இவர்கள் தமிழிற்பாடிய தேவாரதிருவாசகங்களுக்கு

13

98

* அடிப்படையான முதலூல் யாது மிருத்தகாசுத் தெரியவில்லை. அவர்கள் தமிழ்ஐங்கரங்களால் இயற்றிய சுயாகரம், திவாகரம், பிக் கல முதலிய நிகண்டுகளையும், தொல்காப்பிய முதலிய இலக்கணங்களை யும், வணியாபதி சிலப்பதிகாரம் 5 ஜீவகனிந்தாமணி முதலிய காவியங்களையும், மற்றுமுள்ள நீதிநூல்களையும் சுற்றித்து, வடமொழியிலுள்ள சிவனுக்குரிய பெயர்களையும், அவர் தொழில்களையும், அவர் குணங்களையும் விளக்கித் தமிழ்ப்பாஷையில் தேவாரம், திருவாசகமென்னும் நூல்களை இயற்றி மிருக்கின்றார்கள்.

ஐங்கர சமயத்தினின்றும் பிரிந்த அப்பரும் இவர்களைப்போல தேவாரங்கள் இயற்றியுள்ளார். பிராம்மணாசல்லாத சைவர்கள், இக்காலங்களையும் சமயாசாரியர்களென்னும், இவர்களியற்றிய தேவார திருவாசகங்களைத் தமிழ்காண்மறைகளென்றும் கொண்டாடுகிறார்கள்.

இதனால் சைவத் தமிழர்களின் காலத்தினது உண்மையைத் தெரிந்துகொள்ளலாம். சைவர்களுக்கு மாணிக்கவாசகர் முதலிய முன்று பிராம்மணர்களும், ஐங்கராகிய அப்பரும் தவிர, இவர்களுக்கு முற்பட்டகாலத்தில் பரம்பரையாக ஆசாரியர்களில்லை யென்பது தெற்றென விளக்கமாகும். ஆரியர்கள் தென்தேசத்தில் நிலைநாட்டிய சைவ சமயம் கிரமமாகப் பெருகி நால்வர்களால் ஸ்திரமம் பெற்றதனால் இவர்களைச் சைவர்கள் சமயாசாரியர்களென்று பலவகைகளால் பூஜித்துப் போற்றிப் புகழ்கின்றார்கள். இதனாலும் ஆதிசைவமுதல் தென் தேசத்தில் சைவசமயமும் அச்சமயத்திற் குரிய கடவுளும் ஆசாரியர்களும் இல்லை யென்பதை நிச்சயமாகச் சொல்லலாம்.

* யசோதர காவியம் அச்சிட்ட தில்லையம்பூர் டெக்ஸ்டராம ஐயங்கார்வர்கள், தமது முடிவுகளில் “ஐயூரர்கள் போட்ட அடிப்படையை வைத்துக்கொண்டே பின்னாளில் சைவர் வைணவர் முதலியோர் தங்கள் சமயக்கோட்பாடுகளைச் சீராக்கினார்கள்” என்றெழுதி யிருக்கின்றார். இதனாலும் மேற்கூறிய உண்மையை உணரலாம்.

S ஜீவகந்தாமணி இயற்றிய காலத்தைப்பற்றி இ. வை. தாமோரம்பிள்ளை அவர்கள் வீரசோழியம் பதிப்புறையில் கிரந்தாமணி இயற்றி இப்போது ஆயிரத்தெண்ணூறு வருஷமிருக்கலாம் என்ற எழுதியுள்ளார். வீரசோழியம் பதிப்பு விஷுவரூஷம் சித்திரைசா (1881).

99

மற்றும் சைவத்தமிழர்கள் இலக்கிய இலக்கண முதலான பொது நூல்களையும் இ. சி. எழுநூறு (700)க்கு முன் இயற்றினதாகத் தெரியவில்லை. சமய புராணங்களும் செய்திருப்பதாகத் தெரியவில்லை. பெரிய புராணம், கந்தபுராணம், திருவிளையாடற் புராணம், காஞ்சிபுராணம், பலஜூர் ஸ்தலபுராணங்கள், மற்றுமுள்ள புராணங்கள் முதலான பல நூல்களும், ஐங்கத்தமிழர்கள் செய்த அடிப்படையான நூல்களின் ஆதரவைக் கொண்டு நால்வர் காலத்திற்குப் பிற்புக பெரும்பான்மையும் சைவர்களால் செய்யப்பட்டனவாகும். இவ்வாறு சைவத்தமிழர்கள் செய்திருக்கும் நூல்களில் பதினாறில் பதினைந்தரை பங்கு நால்வர் காலத்திற்குப் பிற்பட்டனவேயாகும்.

மேற்கூறியபடி அடிப்படையான முதலானவில்லாம லிருந்த சைவர் முதலிய வர்களுக்கு, ஆரியர்களின் 0 நான்குவேதங்கள், பதினென்புராணங்கள் முதலானவைகள் ஒருவகையில் முதலான்களாயின. அவ்வாறாகவே யாகும் முதலானவைகளில் ஆடு, பசு முதலான ஜீவன்களை உழிம்மை செய்வதனால் புண்ணிய முண்டென்று சொல்லும் அந்த வேத புராண விமிருதிகளை ஒப்புக்கொண்டு சைவர் முதலான தமிழர்கள், ஒரு நூலின்கண் கொலை பாவத்திற்கு முதன்மை யென்றும், கொல்லாமை புண்ணியத்திற்கு முதன்மை யென்றும் யாகநிமித்தம் செய்யும் கொலை புண்ணிய மென்றும், அந்த யாகத்தில் மந்திரத்தால் ஏற்படும் புலால் விசிஷ்ட மென்றும் முன்னுக்குப்பின் முரணாகத் தங்கள் நூல்களிலும் கூறுகின்றார்கள். இதற்குக் கொலை மறுத்தலென்னும் நூல் ஒன்றே போதுமான சான்றாகும்.

கொலை செய்தல், புலாதுண்ணல் ஆகியவைகள் எவ்விதக் காரணங்களைக் கொண்டும் அனுஷ்டிக்கக் கூடாதென்பது ஐங்கசமய வேதம். ஐங்கர்கள் இயற்றிய திருக்குறள், நாலடியார், பழமொழி,

0 ஸ்மார்த்த, வைணவ பிராம்மணர்களுக்கு காங்கு வேதமென்பது இல்லை, முக்கியமான வேதம் மூன்றதான். அதாவது ருக்வேதம், யஜூர் வேதம், சாஃவேதம் ஆகிய மூன்றாகும். இதனை அமரகோசம் வாக்கவர்க்கில்,

வியாஃகீகீவாஃ பஜூவியி உகி வெடிவஸ்யஸ்யி |

என்று கூறியுள்ளதனுணர்க.

ஆதலின் இலக்கண்ட மூன்று வேதங்களிலிருந்து சில பிரம்மணங்களும் சில சம்ஹிதாக்களும் எடுத்துச் சேர்த்தது ஐதர்வணமாகும்.

100

ஏலாதி, சியபஞ்சமூலம், அறநெதிச்சாரம் முதலிய நூல்களைத் தழுவி சைவத்தமிழர்கள் கொல்லாமை, புலாலுண்ணாமை ஆகியவைகளைப்பற்றி பல நூல்கள் செய்திருக்கிறார்கள். இதற்கு சிவஞானவள்ளலார் நூல் ஒன்றே போதுமான சான்றாகும். இன்னும் உயிரின் இலக்கணம், உடம்பின் இலக்கணம் ஆகியவைகளைப்பற்றி ஜைனர்களால் இயற்றிய தொல்காப்பியம், நன்னூல், திவாகரம், பிங்கலம் ஆகிய நூல்கள் தவிர இவர்களுக்கு வேறு ஆதாரமுள்ள நூல்கள் இல்லையென்பது தெற்றென விளங்கும்.

இவ்வாறு சைவத்தமிழர்கள் ஜைனசமய நூல்களைத்தழுவி செய்திருப்பினும், இதற்கு மாறாகவுள்ள பொருத்தமற்ற பலவகை நூல்களைச் செய்திருக்கிறார்கள். இதற்குக்காரணம் ஆரியர்களுடைய தெய்வவழிபாட்டையும், அவர்களின் வேதாசிரம புராணஸ்திரி இடிகாசங்கள் முதலியவைகளையும் ஒப்புக்கொண்டும், அவர்களே குருவென்று சொல்லி அவர்களின் கொள்கைகளில் சிலவற்றை ஏற்றுக்கொண்டும், அவர்களைக்கொண்டு அபாசபகாரியங்கள் முதலானவைகளைச் செய்தித்துக்கொண்டும் வந்ததும், வருவதுமாகும்.

இக்காரணங்களாலும், மேல் எடுத்துக் காட்டிய பலசான்றுகளாலும் சைவ ஆரியர்கள் தொல்காப்பியர் காலத்திற்குப் பிறகு தென்தேசத்தில் குடியேறிச் சைவசமயத்தை நிலைநாட்டி யிருந்தியடையச் செய்தார்களென்பதும், வைணவ பிரம்மணர்களும் தொல்காப்பியர் காலத்திற்குப்பிறகு தென்தேசத்தில் குடியேறி இருக்கக்கூடுமென்று ஊகிக்கவும் இடமுண்டென்றும் நடுநிலைமையுள்ளவர்களுக்கு நன்கு விளங்கும்.

ஜைனமதம் ஆதியில் இவ்வாறு பலவகைகளிலும் உயர்வுபெற்றிருந்தும் 24-வது தீர்த்தங்கரராகிய மகாவீரர் பரிசீலிவாணமடைந்த பின், சுமார் 1200-ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு ஜைனகையிருந்த பல்லவன், கூண்ட்பாண்டியன், பெட்டவர்ந்தனன், ஆகியவர்களுடைய காலமுதலாக ஆரியர்களுடைய சூழ்ச்சி அதிகரித்தது; அப்பர், திருஞான சம்பந்தர், ஆதி சங்கராசாரியர், மத்வாசாரியர், இராமாணசாரியர் ஆகிய இவர்கள் காலத்திலும், செஞ்சியில் இராஜ்ஜியம் நடத்திய துமால் கிஷ்டப்பநாயக்கர் அவருடைய பிரம்மண மந்திரி ஆகிய இவர்கள் காலத்திலும் அநேக ஜைனர்கள் ஜைனசமயத்தினரின் அம் பிரிந்து சைவம், வைணவம், முதலான சமயங்களுட் புருந்து

101

பலவகுப்பினர்களாக மாறுதலடைந்தார்கள். அதன்பிறகு சைவம், வைணவம் முதலிய சமயங்கள் இந்தியா முழுவதும் பிரபலமாய்

சியாபித்தன். இவ்வாறு ஆரியர்களால் ஐஐநமம் செல்வாக்குக் குறைந்ததற்குக் காரண மென்னவெனில் அது பின்வரும் விஷயங்களால் விளங்கும்.

இந்தூல் 55-ஆம் பக்கம் முதல் 58-ஆம் பக்கம் வரையில் கூறப்பட்டிருக்கிறபடி ஆதிபகவான் புத்திரராகிய பரதேஸ்வர சக்கிரவர்த்தி, பிராமணசிருஷ்டி செய்தபின், 16-சுவப்னங்கள் கண்டார். அதாவது 1-வது எதிரிந்தி எங்கும் சஞ்சரிக்கும் 23 சிம்மங்கள் தோன்றியதாகவும், 2-வது பலமிருகங்கள் பின்தொடர ஒரு சிம்மக்குட்பு தோன்றியதாகவும், 3-வது யானையால் அமக்கப்பட்ட குரங்கு தோன்றியதாகவும், 4-வது உலர்ந்த தழையையும் சருகுமையும் தின்னும் சில ஆடுகள் காணப்பட்டதாகவும், 5-வது யானையின் அம்பாரியைச் சமக்க மாட்டாத ஒரு குதிரையைக் கண்டதாகவும், 6-வது, காகங்களால் எதிர்த்தப்பட்ட கூகைகள் தோன்றியதாகவும், 7-வது கனிக்கின்ற பூதங்கள் தோன்றியதாகவும், 8-வது சுற்றிலும் நீர் இருக்க நிலில் உலர்ந்த தடாகம் தோன்றியதாகவும், 9-வது மாசற்ற மணிக்கூட்டம் தோன்றியதாகவும், 10-வது பூஜா திரளியல்லை நாய் சாப்பிட்டதாகவும், 11-வது இளம்பருவமான விருஷபந்தோன்றியதாகவும், 12-வது பரிவேடசந்திரன் காணப்பட்டதாகவும், 13-வது இணைந்துதிர்ந்த இரண்டு ஏறுகள் தோன்றியதாகவும், 14-வது மேகஞ்சூழ்ந்த சூரியன் காணப்பட்டதாகவும், 15-வது உலர்ந்தமரம் தோன்றியதாகவும், 16-வது சருகிலைகூட்டர் தெரிந்ததாகவும் 16 சுவப்னங்கண்டு, அந்தப் பிராமண சிருஷ்டியின் பயணையும், 1௭டி சுவப்னங்களின் பயணையும் தெரிந்துகொள்ள விரும்பி, ஒருசமயம், ஆதிபகவான் சமவசரணத்தில் சென்று பகவானை துதித்து, “பகவானே! உன்னால் அருகிச் செய்யப்பட்ட உபாலகாத்யயன மென்ற பரமாகமத்தில் கூறிய ஸ்ராவகாசாரங்களை யனுஷ்டிக்கும்பொருட்டுப் பிராம்மண சிருஷ்டி என்னால் செய்யப்பட்டது. இப்போது 16 சுவப்னங்கள் எனக்குத் தோன்றியிருக்கின்றன. இந்தப் பிராமண சிருஷ்டியின் பயணையும், என்னால் காணப்பட்ட 16 சுவப்னங்களின் பலன்களையும் விளக்கியருள வேண்டும், என்று விண்ணப்பஞ் செய்தான்.

பகவான் அவ்வாறே பிராம்மண சிருஷ்டியின் பயணையும், பஞ்சு னாய் சுவப்ன பலன்களையும் துவாதச கணங்கட்கும் தெரியுபடி.

102

கருத்தொடங்கி, “சக்கிரவர்த்தியே! உன்னால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட பிராம்மணர் உபாலகாத்யயனத்துட்கொன்ன ஆசாரங்களைக்

கொண்டு முற்பட்ட காலங்களில் ஒருசுவர்கள்; பின்னர் கலியுகத்தில் சன்மார்க்கங்களுக்கு விநோதிகளாகத் தங்களுக்குப் பிறர் செய்யும் மரியாதைகளாலும், தானதர்மங்களாலும் கர்வங்கொண்டு, தங்களை வேலாகத்திலுள்ளவர்களுக்கெல்லாம் மேலானவர்களாகப் பாவித்து, உபாஸகாத்யயன மென்னும் வேதத்தில் தங்களுக்கு இஷ்டமாகிய வாக்கியங்களைக்கொண்டும், அனிட்மமாகிய வாக்கியங்களை நீக்கியும், தாங்கள் வேண்டியபடியெல்லாம் அவ்வேதத்தைப் பூர்வாபர விருத்தமாக (முன்னுக்குப்பின், முன்பு) ச்செய்து அடிரிம்லா தர்மத்தைத் தாவித்து ஹிம்ஸையே தர்மமென்று

கோவித்து அதனை எவர்க்கும் உபதேசித்து, ஜகத்திலுள்ள மனிதர்களைக்கெடுத்து தூர்க்கதி அடையச் செய்வதோடு, தாங்களும் தூர்க்கதி அடைவர். இவ்வண்ணம் இவர்கள் காலாந்தரத்தில் பாபகர்மோதயத்தால் பிரஷ்டராவார்கள். இக்காலத்து இவர்கள் தர்மப் பிரபாவணையைப் பண்ணும்பொருட்டு நீ இவர்களை கிருஷ்டித்தது தோஷமுமன்று.

“நீ கண்ட சுவன்ங்கள் கலியுகத்தின்கண் தர்மத்தினது க்யத்ததை அறிவிப்பனவாகும். அவற்றுள் முதலில் பரதிக்ஷத்திர மெங்கும் எதிரின்றித் திரிந்த இருபத்துமூன்று சிம்மங்களைக் கண்டதனாலும், நாம் முதலாக இருபத்துமூன்று தீர்த்தங்கரர் தோற்றமுண்டாகும். இவர் காலங்களில் பாஷண்டிகள் மிகவும் உற்பலியார்; உற்பலித்தவர்களும் அந்தந்தக் காலங்களில் லயிப்பார்கள் (ஒடுங்குவார்கள்);

இரண்டாவது:—தனியே திரிகின்றதொரு சிம்மக்குட்டியின் பின் மிருகங்கள் சென்றதைக் கண்டதனாலும், பூநீ மகாவீரவர்த்தமான தீர்த்தங்கரர் காலத்தில் பாஷண்டிகள் எங்கும் பாவி மிகவும் தோன்றுவார்கள்.

மூன்றாவது:—யானையின் மிசை குரங்கு ஏறிக்கொண்டிருந்ததை சுவபனத்தில் கண்டதால் பிராசின (பழமையாயிருந்த) கூத்திரியர்கள் வம்ஸம் நாசமடைந்து, நீச குலஸ்தர்கள் இந்த பூமியை பரிபாலிப்பார்கள்;

நான்காவது:—உலர்ந்த தழை சருகுகளைத் தின்னும் ஆடுகளைக் கண்டதால், லௌகிக ஜனங்கள் கல்ல ஆசாரங்களை விடுத்து துராசாங்களைக் கொள்வர்.

103

ஐந்தாவது:—யானையின் அம்பாரியைச் சமந்த மட்டாத குறிசையங்கண்டதால் கல்ப பலத்தினராகிய முனிசன், மகாமுனிவர்களால் தரிசிக்கப்பட்ட ப்ரநோத்தா குணங்களைத் தரிசிக்கமாட்டாமல் இல குணங்களைத் தரிப்பார்கள்.

ஆறாவது:—காகங்களால் சூழப்பட்ட கூகைகளைக் கண்டதால் ஜனங்கள் அந்நூனிகளாகிய பாஷண்டிகளிடம் தர்மம் கேட்பர்.

ஏழாவது:—கனித்துக் கூத்தாடாநின்ற பூதங்களைக் கண்டதால் மனிதர்கள் உத்திருஷ்டமாகிய நாமங்களைவிட்டு மிக்மருஷ்டமாகிய நாமங்களைத் தரிப்பர்.

எட்டாவது:—நடுவில் உலர்ந்த தடாசத்தைக் கண்டதால் தர்மம் மத்திம தேசங்களில்கொட்டுத் தேசாந்தரங்களில் உண்டாகும்.

ஒன்பதாவது:—மாகற்ற மணிக்கூட்டத்தைக் கண்டதால் தபோதனர்க்கு சப்தரித்திகள் உண்டாகா.

பத்தாவது:—பூஜா திரவியங்களை நாய்தின்னக் கண்டதால் சப்தபாத்திரங்களன்றி மித்திரயாதிருஷ்டிகள் பூஜாதிரைப் பெறுவர்.

பதினொன்றாவது:—இளம்பருவமுள்ள ஏருதைக்கண்டதால், மனிதர் தர்மானுஷ்டானங்களைப் பாலியத்தில் மாத்திரம் செய்வர்.

பனிரண்டாவது:—பரிவேட சந்திரனைக்கண்டதால், அவ்நிமணப் பரியய ஞானங்கள் உண்டாகமாட்டா.

பதின்மூன்றாவது:—இணைந்த இரண்டு ரிஷபங்களைக்கண்டதால், பல மில்லாமையால் முனிவர் இருவராயல்லது தனியே சஞ்சரிக்க மாட்டார்.

பதினான்காவது:—மேகஞ்சூழ்ந்த சூரியனைக்கண்டதால் கேவல ஞானிகள் உண்டாக மாட்டார்கள்.

பதின்மூன்றாவது:—உலர்ந்தமரத்தைக் கண்டதால், ஸ்திரீகளும் புமான்களும் சத்தியமும், சௌசமூங்கெட்டுத் தத்தம் ஒழுக்கங்களைக் கைவிடுவர்.

பதினாறாவது:—சருகிலைக் கூட்டத்தைக் கண்டதால், அன்னபானங்களும், ஓளஷதங்களும் தத்தம் தீவ்யரசங்களே விட்டிருக்கும்.

என்று கூறி யருளினார்.

104

இக்காரணத்தாலேயே ஆதியில் தோன்றிய பிராமணர் கூத்திரியர், முதலியவர்கள் ஐசை தர்மத்தினின்றும் மாறுபட்டுப் புறமகத்தமுவி மேற்கூறியபடி ஐசை மதத்திற்கு இடைபூது செய்ய ஆசைபித்தனர். அவ்விவரங்கள் பின் வருவனவற்றால் உணரப்படும்.

பாதசக்கிரவர்த்தி ஆதியில் பிராமணர்களுக்கு ஓதல், ஓதுவித்தல்; வேட்டல், வேட்பித்திட்டல்; ஈதல், ஏற்றல், ஆகிய ஆரியஷட்கர்மங்களையும் பிரதிதினமும் தம் தம் கிருகங்களிலும் ஆலயங்களிலும் அருகத் பகவானுக்குச் செய்யும் ஓளபாசனம் பூஜை முதலியன செய்யும் கிரமங்களையும் உபதேசித்தார். ஓளபாசனம் என்பது நேறாமம், யக்னம், யாகம், வேள்வி யெனப் பல நாமங்கள் பெறும். பாதேஸ்வரன் உபதேசம்செய்த நேறாம (யாக)த்தில் செய்,

நெற்பொரி ஹோமத் திரையிழக்கள், சமீப்து முதலானவைகளைச் சேர்த்து ஆகுதி செய்வதாகும். இந்தக் கிராமமாகச் செய்துவந்த யாகத்தில் சேர்க்கும் பொருள்களை, இருபதாம் தீர்த்தங்கரர் காலத்தில் நாரதன் பர்வதன் என்னும் இரண்டு பிராம்மணர்களில் றுட்ப புத்தியுள்ள நாரதன்மீது பர்வதன் பொறாமை யுடையவனாகி யாகத்தில் ஆகுதி செய்யும் பொருளை வேறுவகையாகச்சொல்லி தர்க்கஞ் செய்து ஹரிம்ஸாயாகத்தை ஸ்தாபித்தான். இவ்விராங்கன் ஸ்ரீபுராணம் 20-வது தீர்த்தங்கரர் பகுதியில் விரிவாகக் கூறியுள்ளன. அவற்றை இங்குச் சங்கிரகமாக எடுத்துரைப்பாம்.

சுவஸ்திகாவதி என்னும் நகரத்து இராஜன் விஸ்வாவசு. இவன் புத்திரன் வசு. அந்நகரத்தில் லசிக்ரும் பிராம்மணன் க்ஷீரகடம்பாசாரி; இவன் புத்திரன் பர்வதன். க்ஷீரகடம்பனிடம் அந் யயனூர்த்தமாக லத்தவன் நாரதன் என்னும் பிராம்மணன். இராஜ புத்திரன் வசுவும், பர்வதனும், நாரதனும் அகிய மூவர்களும் க்ஷீரகடம்பனிடம் சாஸ்திராப்பியாசம் செய்து வந்தார்கள். விஸ்வாவசு இராஜன் வசுபுத்திரனுக்கு இராஜ்ய பதங்கொடுத்துத் தபோவன மடைந்தான். சிலநாள் கழித்து க்ஷீரகடம்பன் தன்னுடைய சிஷ்யனாகிய வசு இராஜனைக்கண்டு “பர்வதனையும் அவன் மாதாவினையும் பரிபாசீப்பாயாக நான் தபனைப் பெறவேண்டுமென்ற அபிப்பிராய முடையவனாக இருக்கின்றேன்” என்றான். அவனும் “ஆஹ்மேன! எனக்கொரு சொல்ல வேண்டும்கொல்!” என்றான். க்ஷீரகடம்பன் தபனைப்பெற்று சுவர்க்கலோக மடைந்தான்.

105

பர்வதன் பித்தரு ஸ்தானத்தினின்றும் சமஸ்த சாஸ்திர வியாக்கியானஞ்செய்து செல்கின்றகாலத்து உபாஸகாந்யயன் மென்னும் வேதத்தில் ‘அனைந் ஹோத்தவ்யம்’ என்னும் வாக்கியத்தை நிரூபணையின்கண் பர்வதன் நாரதன் ஆகியவர்களுக்கு விவாதமுனதாயிற்று. நாரதப் பிராம்மணன் அஜம் என்கிற பதத்திற்கு முளைக்குந் தன்மை யற்ற மூன்றுவருஷத்திய நெல்லைக்கொண்டு பொரி பொரித்து யக்ளும் செய்ய வேண்டுமென்று சொன்னான். அக்ஞானியாகிய பர்வதப் பிராம்மணன் நாரதன்மீது பழமையாக விரூந்த பொறாமைநின் பொருட்டு அஜசப்தத்திற்கு ஆடு என்று பொருள்கூறி தத்திகாரத்தாலே அன்னி ஹோத்யம் செய்வது யக்ளும் என்றான். அதுகேட்ட தார்மீகராகிய விப்போத்தம ரெல்லாம் கூடி * பர்வதன் மகா பாப ிறையவாகிய ஆட்டின் வகையினால் யக்ள விதிசொல்லி மகா பாபிகர்ம சண்டானுபிணன் சகசம்பாஷணைக்கு யோக்கியனல்லவென்று வகடட்டி நிராகரித்து விட்டனர். பர்வதன் மானபங்கமடைந்து தன்னுடைய வசனத்தினை ஸ்தாபிக்க நினைத்து வனப்பிரதேச மடைந்தான்.

இதுபற்றி, பென்தனபுராதிபதி மதுபிங்கலன் என்னும் இராஜ புத்திரனுக்கு, சாரணபுகள நகராதிபதி சுயோதனன் என்னும் இராஜனுடைய புத்திரியாகிய சுலலா தேவியை விவாகம் செய்விக் கரிச்சயஞ் செய்திருந்தார்கள். அவ்வாற்றுக அயோத்தியா நகரத் தைப் பரிபாலனஞ் செய்துவந்த பாதசுக்கிரவர்த்தி, ஸகரசுக்கிர வர்த்தி, வம்ஸத்தில் உற்பவித்த ஸகரன் என்னும் இராஜன் சுலலா தேவியின்மீது விருப்பமுடையவனாயிருந்தான். மதுபிங்கலன்

பர்வதப் பிராம்மணன், ஆட்டிணைக் கொலசெய்த யக்னூதி சொல்லி மகாபாபகர்ம சண்டானனாயினான் என்று தார்யிக பிராம்மணர் கருதியதற்கிணங்க திருக்குறளாகிரியர்.

“கொலவீனைய ராகிய மாக்கள் புலவீனையர் புண்மை தெரிவா சகத்து”

என்று கூறிய குறட்பாவில் பரிமேலழகர், “கொலத்தொழில் இழிந்த தென அறித்தோர் அது செய்வோரைப் புலத்தொழிலர் அதாவது சண்டாளர் என்று எண்ணுவர்” என உரைகூறி, விசேஷவுரையில் “கொலவீனைய நென்றபடியினாலே யாகக்கொல யல்லாமை யறி” என்று உலிந்த பொருளுரைத் திருத்தென்றனர். யாகம் செய்வதினியித்தம் கொல செய்தவத நிவீனயில்லை போலும்! இதன் உண்மையை அறிவிக்கக் கல்விமாண்கள் ஈடுவிலகையோடு ஆராய்ந்துணரவேண்டும்.

14

106

சுலாலா தேவியை விவாகம் செய்துக்கொள்ள நிச்சயித்திருப்பதை யறிந்து வியாகூல மடைந்திருந்தான். இதனை ஸகரன் மந்திரியாகிய விஸ்வபூதி அறிந்து மாயாசாஸ்திரம் உண்டிபண்ணி சுலலாதேவி சுயம்வரத்தில் மதுபிங்கலனுக்கு ஆயுள்சூய மென்றும், விவாகம் நடந்தால் சுலலாதேவி வைதவ்ய முடையவனாவானென்றும், வாசிக் கச் செய்தான். இதுகேட்ட சுலலாதேவி அங்குவந்திருந்த ஸகர இராஜனுக்கு மாலைபிட்டாள். மதுபிங்கலன் அவமானமடைந்து ராஜ்யத்தினை விடுத்து ஹிந்தி கைகையைப் பெற்றுத் தப்பிவளமடைந் தான்.

பிறகு விஸ்வபூதி மந்திரியினால் மாயாசாஸ்திரம் உண்டிபண்ணி ஸகர இராஜன் சுலலாதேவியை விவாகம்செய்துகொண்டான் என் னும் விஷயம், மதுபிங்கல முனிவர் வீதியில் ஆகாசத்திற்குச் செல் கின்ற காலத்தில் ஜோஸ்யர்கள் பேசிக்கொண்டிருப்பதைக் கேள்விப் பட்டு ஸகரன் முதலானவர்களீது வைராக்கிய முடையவனாய் ஸகர வம்ஸத்தை நாசம் செய்வேன்’ யென்று நிகரண முடையவனாய் தபஸ் செய்து மரணமடைந்து பவணலோகத்தில் மகாகாளன் என்னும் அசுரனாகப் பிறந்தான். பிறகு விபங்களுனத்தால் பூர்வபவத்தினை யறிந்து ஸகரன் மீதுள்ள வைராக்கியத்தைப் பூர்த்தி செய்ய நினைத்து மாயா பிராம்மண ரூபத்தித்து பர்வதப் பிராம்மணன் தங்கியிருந்த வளத்தில் வந்து சேர்ந்தான்.

அரசாணிய மாயாப் பிராம்மணன் பர்வதனைக்கண்டு "ஃ இங்கு தனியே தங்கி இருப்பதற்குக் காரணம்" யாதென்றுகேட்க பர்வதன் தன்னுடைய விருத்தார்த்தத்தைச் சொல்ல மாயாப் 'பிராம்மணன் அதுகேட்டு தன்னுடைய வைரியாகிய ஸகர வம்ஸத்தை தகனம் செய்யக்கருகி சொல்லுவான்: "பர்வதனே உன்னுடைய மிகவும் விஷ்ணுவும், ஸ்தனாயிலனும், யானும் சகாத்யபனம் செய்தவர்கள். உன்பிரா எனது மித்திரர், உன்னுடைய எண்ணத்தை யான்பூர்த்தி செய்து வைப்பேன்" என்று சொல்லி ஹிம்ஸா யாகத்திற்குரிய

(6000) ஆறாபிரம் இரத்தங்களையும் அதற்குள்ள மக்கிரங்களையும் கழித்து, அபிபாத்தியா நகரமெங்கும் விஷ்ணோகங்களை உண்டுபண்

ணும்படி தனது பரிவார தேவர்களுக்குச் சொல்லி தானும் பர்வதனுடன் அபிபாத்தியை அடைந்தான்.

மகா காளன் ஆக்ஷையால் பர்வதன் ஸகர ராஜனைக்கண்டு 'மகாராஜாவே புராதனமாகிய வேதனிதியின்படி பிராணி ஹிம்ஸா

யாகத்தினைச் செய்வாயாகில் இந்த நகரத்திலுள்ள கோயில்களெல்லாம் நீங்கு" மென்று சொன்னான் ஸகரனும் "பிராணிஹிம்ஸையாகிய யத்தும் செய்யத்தக்க தன்று" என மறுத்துச் சொன்னான். பர்வதன் "வேதனிதியின்படி ஹிம்ஸையாகம் செய்வீள் நகரத்திலுள்ள கோயில்களும் நிவர்த்தியாகும்; மேலும் ஹிம்ஸையாகும் ஜீவன் களும் பிரத்தியக்ஷம் அவர்க்குவிடாகப் பிராப்தியாகு" மென்றான். அதுகேட்ட சாதாரண ஜனங்களும் ஸகரராஜனும் தற்காலத்திலுள்ள கோகபாதை நிவாரணத்தின் பொருட்டு ஹிம்ஸையாகத்திற்குச் சம்மதித்தார்கள். பிறகு இராஜனுடைய அரண்மனை யிளிருந்து பர்வதனாகிய மகா பாபிஷ்டன் றீவஹிம்ஸையைக் கொண்டு அந்தினி நேறாத்ரம் செய்து சாந்தி மக்திரம் ஐபித்தான். கோகங்கள் மகாகாளன் மாப்பகையால் சுவல்பம் உபசார்தமாயிற்று.

சன்மார்க்க விருத்தாராகிய துஷ்டஜனங்களும் ஸகரனும் பர்வதனுக்குச் சம்மானத்ர செய்து உங்கட்கு வேண்டுவதையாதென, "நாங்கள் சுவர்க்கப்பிராப்தி ஏதுவாகிய மகரயாகம் செய்யவேண்டும் அதற்கு வேண்டிய முபகரணவஸ்துக்களெல்லாம் தந்து நீங்களும அனுமதிப்பண்ண வேண்டு" மென்று சொல்ல, பர்வதன் அனுமதியின் படி ஸகராஜன் (6000) ஆறாபிரம் ஆடுகளும், உபகரண வஸ்துக்களும் வரவழைத்துக் கொடுத்தான். பர்வதன் அவைகளை வதை செய்து மக்தரபூர்வகமாக யஜித்ததும் அரசன் மாய்கையால் நகரத்திலுள்ள சர்வ கோகங்களும் நிவாரணமாயிற்று.

மகாகாளாசரன் மாப்பகையால் யாகத்தில் ஹிம்ஸையான ஜீவன்

களும் ஆகாயத்தில் விமானத்தின்மீது சவர்க்கலோகம் போகின்றன வாகத் தோன்றிற்று. உடனே ஒருஜாதி அஸ்வத்தை யாகத்தில் ஹூதம் (பல்பம்) செய்ய அதுவும் ஆகாயத்தில் நின்று 'ஸகராஜனே! சுலஸா தேவியுடன் சவர்க்கலோகம் பிரசித்தி தேவ சகத்தை அனுபவிப்பதற்கு விருப்பமுளதாயின் சுலஸாதேவியின் யும் அக்ஷிரிஹாந்ரம் செய்யு' மெனச்சொல்ல அரசன் சுலஸா தேவியை யாகத்தில் தகனம்செய்தான். மகாகாளன் மாங்கையினால் சுலஸாதேவியோல மணிமயமாகிய விமானத்தின்மீது ஆகாயத்தில் தோன்றி "மகாராஜனே! உன்னுடைய பிரசாதத்தால் சவர்க்கலோகப் பிராப்தியும் தேவஸிபவமும் யாகபலனும் பெற்றேன். இனி நீயும் என்மேல் அனுக்கிரகபுத்தியும் இந்திரசஸிபவ அபிலாஷையும் உளதாயின் வேகவிஹித யாகவிதியினை துடங்குவாயாக" வென்று சொல்லி

தன்னுடைய நிவ்ஸிய ரூபலாவண்ணிய விலாசங்களை மிகவும் பிரசித்தி செய்து சென்றனன்.

ஸகரனும் ஹிம்லாந்த பரவசனாகி, யாகவிதிகள் பலவுஞ் செய்து அசனிபதத்தால் அதாவது இடிவிழுந்து சப்தம நகப் பிராப்தியானான். மகாகாளனும் விஸ்வபூதியாகிய மந்திரியினையும் அநோகதிச்செய்ய நினைந்து தனது மாங்கையாலே நானுவித அலங்கிருதமாகிய விமானத்தில் சுலஸாதேவியுடன் ஸகராஜன் ஆகாயத்தில் தோன்றி "விஸ்வபூதியே! இனி பர்வதோப தேசத்தின்படியாகங்களைச் செய்வாயாக" வென்று பிரமாணஞ் செய்தபோனான்.

நாசநாதி பிராம்மணர் முதலானவர்கள் பர்வதன்செய்த யாகாதிகளைக் கேள்விப்பட்டு அயோத்தியா நகரத்தை அடைந்து விஸ்வபூதி மந்திரியைச்சண்டு "புத்திமாளே! சத்தியஞ்சொல்லுவாயாக; உன்னாற் காணப்படாத தர்மசாஸ்திரங்களில்லை; அவை யொன்றிலும் பிராணிஹிம்ஸை தர்மமாகச் சொல்லியது மில்லை; மந்திரி புங்கவனே! ஸகரவம்ஸத்தை கிரீமுலம் செய்வானொரு வைரியின் மாயா விலசிடதே. இதனைச் சத்தியப் பிரமாணமாகச் செய்கின்ற பர்வதனும் மாயாபரவசனாகி செய்கிறான். இவனுடைய பிதாவாகிய க்ஷீரகடம்ப பிரசித்த உபாத்தியாயனும் பிராணி ஹிம்ஸை லக்ஷணத்தாகிய யாகவிதானம் உபதேசித்ததுமில்லை. ஆதலால் ஸ்ரீமாளே! நியாய பரிபாலகனே! உன்னுடைய இருதயத்தினை 'அஹிம்ஸா லக்ஷணோதர்ம?' என்னும் ஆருகத வசனத்தினை உறுதியாகச்செய்து துன்மார்க்கப் பிரவர்த்தியை நிவர்த்திசெய்து கருணாகரனாகுருக" என்றனர்.

பர்வதனும் நாசநனைக்குறித்து இவன் அதிக கர்வியாதலால் "எனக்கே சகஸ்யமாக என் பிதா யாகவிதியினை உபதேசித்தார். இதன்கண் பிரத்யக்ஷமாக அறியவேண்டுமாயின் சக சாஸ்திராத்யயனம் செய்தவனும் சத்தியவிரத பிரசித்தனுமாகிய வசராஜனை பிரஸ்னம் செய்துக்கொள்ளலா" மென்றனன். நாசநர்முதலிய பிராம்மணர்களைல்லாம், 'நன்று சொல்லினை' அவ்வண்ணமே செய்வோ

மென்று ஒப்புக்கொண்டு வசராஜனுடைய நகரம் சென்றார்கள்.

நாரதன் முதலிய பிராம்மணர்களும் பர்வதன் முதலிய பிராம்மணர்களும் வசராஜனுடைய நகரமடைந்தார்கள். பர்வதன் தன் னுடைய மாதாவினைக்கண்டு தனது விஷயங்களைச்சொல்லி ரகஸ்ய

109

மாக வசராஜனிடம் அனுப்பினான். அவளும் சென்று இராஜனைக் கண்டு “உம்முடைய ஸ்ருத குருவாகிய எனது சுவாமி சொல்லிய வற்றை மறந்தியின்றி பரிபாஸிக்கவேண்டும். இப்பொழுது நாரத னோடு பர்வதனுக்கு விவாதமுளதாயிற்று. அதற்கு உம்மையே அத்தியக்ஷணாக (பிரதானபுருஷனாக) நியமித்து வந்திருக்கிறார்கள் பர்வதனுக்கு விவாத பங்கமுளதாயின் மாணபங்கத்தால் எங்களுக்கு மானம் உண்டாகும். ஆதலால் எங்களுடைய ஜீவிதமெல்லாம் உன் னுடைய பிரசாதமே கண்டாய்” என்று சொல்ல வசராஜனும் இரகஸிப்பதாக வாக்களித்தான்.

பர்வத நாரதாதி பிராம்மணர்களெல்லாம் வசராஜன் சபை சென்று இராஜனைக் கண்டு “தர்மராஜனே நீயும் துலா தண்டம் போன்று யதார்த்தத்தை சந்தேகமின்றி சொல்லும் சாமர்த்திய முள் ளவரென்று உம்மையே தர்மசாஸ்திரார்த்த நிருபணையின்கண் அத் தியக்ஷணாக நினைத்து வந்தோம்.” என்றனர். நாரதாதி பிராமணர்க ளெல்லாம் அரசனினோக்கிப் பின் வருமாறு கூறினர். “யக்ஞாதி தர்மானுஷ்டானங்களெல்லாம் அஹிம்ஸா லக்ஷணத்தே யென்பது ருருபதேசம்; இது உண்மையுமாகும். இதற்கு மாறுதலாக பர்வ தாதி பிராமணர்கள் பிராணி ஹிம்ஸையால் யக்கும் செய்வதென்று

உபாத்தியாயராலே சொல்லப்பட்ட தென்கின்றனர். நீயிர் எம் முடன் கலைப்பின்றகனால் இவற்றுள் யாது உண்மையான சத்தர்ம மாறும் என்பதை ஆலோசித்துச் சொல்லுவாயாக” என்றனர்.

வசராஜன் பர்வதனையும் அவன் மாதாவினையும் ரகஸிக்கும் பொருட்டும் மித்யாத்வ கர்மோதயத்தாலும் காலதோஷத்தாலும் சப் தம நகரபந்தமுடையவனாகி சொல்லுவான்: “இங்கு பர்வதனுடைய வசனமே பிரமானமாகும் உபாத்தியாயனாலும் அவ்வண்ணமே உப தேசிக்கப்பட்டது. ஆதலின் அதன்கண் சந்தேகம் வேண்டியதில்லை” என்று சொன்னான். நாரதர் முதலிய நாரமீக ஜனங்களெல்லாம் காதில் கையைவைத்துக்கொண்டு ஹந்த ஹந்த (கஷ்டம் கஷ்டம்) வசருமார வச்சமுகத்து நின்றும் மகாபாப ஹேதுவாகிய வசனம் கவிகால் விலகிதம் (வினாயாடல்) உற்பலித்ததென்று விலகிவந்து விட்டார்கள்.

அது பொழுதே வாபிகுப தடாகங்களும் சஷ்ட ஜலமாலிற்று. ரத்தவருஷமும் உண்டாயிற்று. சபாமத்திய பூதலம் வாய்விட்டலறு வது போன்று மகாத்வணியுடன் பூமிதேவியால் விழுக்கப்படுகிறார்

போன்று வசராஜன் நிலத்து ளமுத்தி மரணமடைந்தான். காரதாதி பிராம்மணர்கள் அஷ்காலானு ரூபமாக தூர்மதியினாலே பிர்வர்த்த மாகிய தூர்மார்க்கம் இனி இது நீங்குக லரிதென்று நினைத்து சம் லார வைராக்கிய மடைந்தார்கள்.

பிறகு பர்வதனும் மந்திரி விஸ்வபூதியும் உபயலோக ஸ்ரேயோ விக்கமாகிய யாகத்தினை நிர்விக்கமமாக முடித்தபின் இருவரும் கர கப்பிராப்தியானார்கள். மகாகாளாகசன் தனது மாயாபிராம்மண ரூபத்தினை நிவர்த்திசெய்து சுயரூபத்தினைக் கொண்டு பிரஜைகளுக்குத் தன்னுடைய விருத்தாந்தம் எல்லாம் எடுத்துரைத்து சத் தர்மோபதிசம் செய்து தர்மீக ஜனங்களைக் கூமை கொண்டு தன் னுடைய மாயா பரவசமாகிய ஜனங்களை கோக்கி “பாபி ஜனங்களே! ஹிம்ஸையினைத் தர்மானுஷ்டானமாக பிரவர்த்தித்துப் பிழைசெய்தீர்கள். இனி யதை செய்யவும் அனுமதி பண்ணவும் தகாதென்று திக்கரித்து அஹிம்ஸாலக்ஷண தர்மத்தினை அனுஷ்டிப்பீராக” வென்று சிகழித்துச் சென்றான். பின் மகா ரிஷிகளையடைந்து குரோத கஷாயத்தினைச் சொல்லி பிராயச்சித்த சுபபரிணாமத் தோடு பவண லோகம் சென்றான்.

பிறகு மற்றுமுள்ள தர்மீக ஜனங்களாலும் ஹிம்ஸாயாகத்தினை திக்கரித்தும் சிகழித்தும் நிவர்த்த தூர்மார்க்கராகி சத்தர்மத்தில் தலை நின்றனர். தீர்க்கதாலம் சம்ஸார சிலத்தராகிய நீச ஜனங்களெல்லோரும் மகாகாளனுடைய சத்திய கோஷோப தேசத்தினை கார தாதி கிருத மாயைபோலென்று கருதி தூர்மதியாகிய பர்வதோப திஷ்ட ஹிம்ஸாயாகத்தினை அனுஷ்டித்து வருவாராயினார்.

அந்தக்காலமுதல் அஜயாகம், அஸ்வயாகம் முதலிய ஹிம்ஸா யாகங்கள் ஏற்பட்டது. அக்காலத்திலேயே பிராம்மணர்களில் பர்வ தன்முதலிய அநேகப்பிராம்மணர்கள் பிரஷ்டராயத்தோன்ற தார்மீக ராகிய சிப்போத்தமர், ஹிம்ஸாயாகம் செய்தவர்களை மகாபாபி கர்ம சண்டாளரென்றும் சகசம்பாஷணைக்கு யோக்கியரல்லரென்றும் தூஷிக்கப்பட்டு பிராம்மண வர்ணஸ்ரமத்தில் னைகப் பிராம்மணர்க ளென்றும் மித்யா பிராம்மணர்களென்றும் இருபிரிவினை யுடையவ ரானார்கள். அதன் பிறகு மித்தியா பிராம்மணர்களில் ஏற்பட்ட பிரிவுகள் அதிகம் சொல்லவேண்டியதில்லை.

அப்படிப் பிரிந்தவர்கள் ஆரியர்களென்று சொல்லப்பட்டு வட காட்டில் தங்கள் கொள்கையைப் பரப்பினார்கள். தங்களுக்குள்ளேயு னால்கள் இல்லாததால், னைகமதக் கொள்கைகளில் சிலவற்றைத் தழுவினும், நவீகன் தூதன் கொள்கைகளில் பலவற்றைச் சேர்த்தும் ஒரு பிரமயின்றி முன்னுக்குப்பின் முரணை வேதங்கொடும்,

வேதாங்கமங்களைப்பும், புராண இலக்கணங்களைப்பும், இதர நூல்களையும் செய்தார்கள். அவற்றில் ஒரிடத்தில் ஜீவஜிம்சை கூடாதென்றும், மற்றொரிடத்தில் கடவுள் பொருட்டாக கூடுமென்றும், ஒரு நூலில் ஒரு தெய்வத்தை உயர்த்தியும், மற்றொரு நூலில் அதே தெய்வத்தைத் தாழ்த்தியும், ஒரு நூலில் ஒரு விதியைச் சொல்லியும், மற்றொரு நூலில் அதை விலக்கியும் இவ்வாறு இன்னும் பல நூறு மாதிரிகளைச் செய்து வந்தார்கள். பலமத விசேஷங்களையும் உண்டாக்கி

னார்கள். ஜனங்களைப்பும் தங்கள் வழிக்குத் திருப்பினார்கள். உலகத்தில் ஜீவ ஜிம்சைமுதலிய கொடுந்தொழில்கள் நடைபெற்றதால் ஆரம்பித்தன. இவற்றைக்கண்ட ஜைனர் மனம்பொறுது அவர்கள்செய்த யாகங்களையும், நூல்களையும், கூடா வெழுக்கங்களையும் கண்டித்து ஆரம்பித்தனர்.

அதுகண்ட ஆரியர்கள், ஜைனர்களை ஒடுக்கித் தங்களுடைய ஆதிக்கத்தை அதிகப்படுத்த எண்ணி, வட இந்தியாவிலுள்ள பல அரசர்களையும் தம் வசப்படுத்தியதோடு தென் இந்தியாவிலிருந்த அரசர்களையும் வசப்படுத்தி அவர்களின் உதவியைக்கொண்டு ஆங்காங்குள்ளவர்களைத் தம் கொள்கைகளில் திருப்பினார்கள். சைவம், வைஷ்ணவம் முதலிய மதங்களை விருத்தி செய்தார்கள். ஜைனர்கள் வடமொழியிலும், தென்மொழியிலும் செய்த அடிப்படையான நூல்களைப் புரட்டினார்கள்; அநேக சாஸ்திரங்களை அச்சிட்டு இறை யாக்கினார்கள்; ஜைனர் ஆலயங்களை மறைத்தார்கள்; ஜைனர்களையும் உயிரிவைத்து செய்து ஜைன சமூகத்தை ஒடுக்கினார்கள். மித்தியா பிராம் மணர்களாலும், அவர்கள்வழி வந்தவர்களாலும் செய்யப்பட்ட கொடுங்காரியங்களிற் சிலவற்றை இதனடியில் விளக்குவாம்.

1929 ஆம் வருஷம் செப்டம்பர் 17 86 குடிஅரசு பத்திரிகையில் திருநெல்வேலி சைவ மெய்யன்பர் மகாநாடு திரு. சி. சிதம்பரம் பிள்ளை அவர்களின் வரவேற்புப்பேருரையில் 'ஹிந்து சமணப்போர்' என்பதைப்பற்றி வரைந்துள்ளார். அதன் சுருக்கமாவது:—

112

சமணப் போரைப்பற்றியும் அதனால் சமணர்களுக்குண்டான விபத்தைப்பற்றியும் நாம் சிறிகளவு ஆராயத்தரிய வேண்டும். ஒரு நூற்றாண்டுக்கு முன் தென்னிந்தியாவில் வாழ்ந்திருந்த பிரஞ்சு களவான திரு ஆபேபோய்ஸ் கூறியிருப்பதாவது:—“சமணமதம் தென்னாட்டில் ஆதிக்கம் பெற்றிருந்ததனால், பிராம்மண மதத்தை இங்குளில் தென்னாட்டில் பரப்ப பிராம்மணர்களுக்கு முடியவில்லை. எனினும், பிராம்மணர்கள் சமணர்களோடு நீண்டகாலம் போர்

புரிந்து பிராம்மண மதத்தைத் தென்னாட்டில் நிலைநாட்டி விட்டனர். பிராம்மணர் சொற்படி நடக்க சமணர்கள் கட்டாயப்படுத்தப் பட்டனர். அந்த ஹிந்து சமணப்போர் நிகழ்ந்து இப்பொழுது ஆயிரம் வருடங்களுக்கு மேலாகிவிட்டதெனினும், ஹிந்து சமணப்பகை இன்னும் ஒழிந்தபாடிவலை. எத்தகைய பகைமையும் தணிக்க காலச் சக்கரத்திற்குச் சக்தியுண்டெனினும் ஹிந்து சமணப் பகையை ஒடுக்க காலச் சக்கரத்துக்கு சக்தியில்லாமலே இருக்கிறது”

இதற்கெல்லாம் மூலகாரணம் பிராமணர்கள் யாகம்செய்து உயிர்த்தொலை புரிவதேயாகும். சாதாரணமாக இத்தகைய யாகங்களில் ஒரு ஆடு கொலை செய்யப்படுகிறது. யாகம் ஒரு புண்ணிய கருமம் என்று பிராமணர்கள் நினைக்கின்றார்கள். யாகம் செய்தறவர் களுக்கும் செய்விக்கிறவர்களுக்கும் ஆஷ்டைஸ்வர்பயங்களும் மோகூழும் கிடைக்கு மென்பது பிராமணர்கள் நம்பிக்கை. இதைக் குறித்து ஆபேரேபாய்ஸ் கூறுவதாவது:—

“யாகம் ஹிந்துமதக் கொள்கைகளுக்கு முற்றிலும் விரோத மென்றும் எக்காரணம் பற்றியும் உயிர்த்தொலை புரியக்கூடாதென்று இந்துமதம் போதிக்கின்ற தென்றும் சமணர்கள் கூறுகிறார்கள். ஹிந்துமதத்தின் சுத்தமான ஆதிக்கக் கொள்கைகளைச் சமணர்கள் ஆதரித்தார்கள். சமணர்களுக்குள்ளும் பிராம்மணர், கபத்திரியர், வைசியர், சூத்திரர் என்று நான்கு வகுப்பார் இருந்தனர்.”

“சமணர்களுக்கும் பிராம்மணர்களுக்கும் நிகழ்ந்துவந்த வாய்ச் சண்டைமுற்றி, கடைசியில் இருவகுப்பாரும் கைகலக்கத் தொடங்கினர். கொலைகளும் பிரதிதினமும் ஏராளமாக நடைபெற்றன. முதலில் சமணர் வெற்றிபெற்றனர் எனினும் பிற்காலத்தில் சமண கூத்திரியர்களும் வைசியர்களும் பிராம்மணர்களுடன் சேர்ந்துக் கொண்டு தம்மினத்தவரைக் காட்டிக்கொடுத்து ஹரோகம் செய்த

தனால் சமணர்கள் தோற்கடிக்கப்பட்டனர். பிராம்மணர்கள் சமண ஆலயங்களையும், மடங்களையும், தரைமட்டமாக்கினர். சமணர்களுடைய மதசுதந்தரங்களும் பிரஜாசுதந்தரங்களும் பறிமுதல் செய்யப்பட்டன. சமணர்களைக் கழுவிவற்றினார்கள். அவர்கள் ஆலயங்களையும்

பும் கொள்ளையடித்தார்கள். அவர்களுடைய இலக்கியங்களைப்பும் நாசஞ்செய்தார்கள். சமணர்களுடைய செல்வங்களும் ஒழிக்கப்பட்டது. சமணர்கள் அநாமதேயப் பேர்வழிகளாயினர்.

“சைவர்களும் பிராம்மணர்களும் சேர்ந்தக்கொண்டு சமணர்களைத் தொலைக்கச் சூழ்ச்சிகள் செய்ததனால் தென்னாட்டில் சமணமதம் ஒழிந்தது. இந்தப் பிராம்மண சமணப்போர் திப்புசுல்தான் மலையாளத்தில் நடத்திய போருக்கு இணங்க அநேகமாக ஒப்புக் கொள்ளலாம்”. இல்லாயத்தைத் தழுவுகிறாயா? அல்லது வாளுக்கிரையாகிறாயா? என்பதுதான் திப்புசுல்தான் போர்முழக்கம். அதுபோலவே சைவசமயத்தைத் தழுவுகிறாயா? அல்லது கழுவேறுகிறாயா? என்று திருஞான சம்பந்தரும் போர்முழக்கம் செய்தார். திருஞானசம்பந்தர் போர்முழக்கம் விண்மிரட்டானாலும் அவரது உத்தேசம் சாத்தியமாயிற்று என்று கூறியிருக்கின்றார்.

கவர்ன்மெண்டு மியூஸியம் ஆர்கிபலாஜிகல் அவிஸ்டெண்டு ஸ்ரீமான் தி. ச. இராமச்சந்திர சாஸ்திரியார் அவர்களால் தெரிவது யாதெனின்:—

கி. பி. 550-ல் இருந்து 600 வரையில் காஞ்சிபுரத்தை சிம்ம விஷ்ணு என்னும் ஐக பல்லவ அரசன் அரசாட்சிசெய்தான். இவ்வரசன் திக்கிழியம் செய்ததாக பாண்டியநாட்டில் காணப்படும் லாஸனங்களால் தெரியவருகிறது. இவன் புத்திரன் * மஹேந்திரவர்மன்,

* மஹேந்திரவர்மனென்னும் ஐக பல்லவ அரசனுடைய மூன் றோர்களில் பல்லவன் என்னும் அரசன் 22-வது ஸ்ரீசேயிநீர்த்தங்கார் காலத்தில் காஞ்சிபுரத்தை அரசாண்டு வந்தானென்று விளக்கமாகிறது. எண்ண மெனின்:—

தது காண்டீவபுரம் பூவகதூராஜாலி வஹுஃ |
கெநாயு வபுரமகி லுபுரம் ல புவெஸிக: ||

என்னும் நாகருமர காவியம் 4-வது சர்க்கம் 91-வது கவோகத்தால் விளக்கமாகிறது. இதன் உரையை பின் பக்கம் பார்க்கவும்.

15

114

கி. பி. 600-ல் இருந்து 630 வரையில் அரசு செலுத்திவிட்டான். மஹேந்திரவர்மனை அப்பர் சைவசமயத்தில் சேரும்படி செய்தார். இவன் புத்திரன் நரசிம்மவர்மன் வைணவசமயத்தை அனுஷ்டித்தான் என்பதே.

ஆயினும், அப்பர் என்பவர் மஹேந்திரவர்மன் என்னும் ஐக, பல்லவ அரசனின் சைவசமயத்தில் சேரும்படி செய்ததனால் இவர்கள் காலத்தில் (இராஜா எவ்வழி அவ்வழி குடியென்னும் பழமொழிக்கிணங்க) ஐகர்கள் சைவசமயத்தில் சேர்ந்திருக்கக் கூடுமென்பதற் கையமில்லை.

“ஆரியா”பத்திரிகை ஆசிரியர் ஸ்ரீமான், தி. அ. சாமிநாதப்பர் அவர்கள் எழுதிய ஆசாரிய சரித்திரமாலை என்னும் புத்தகத்திலுள்ள

வற்றின் சங்கிரகம் யாதெனின்:—

ஆதிசங்கராசாரியார் இ. பி. 677ல் ஜனித்து. 709 வரையில் ஜீவித்திருந்ததாகவும், அவர் அக்கினி, கபில, சூரபேர, சார்வாக, யம, இரவி, இலிங்கதாரி, வருண, வாயு, கூமண, (சமண) முதலிய 72 மதங்களைக் கண்டித்து சைவம், வைணவம், காண்பத்தியம், ஸ்காந்தம், ஸௌரம், சாக்தேயம் ஆகிய ஆறுமதங்களை ஸ்தாபித்தனர் என்பதே.

ஆனால் காஞ்சிபுரத்தில் ஐயர்களுக்கிரித்தாகிய ஸ்ரீதர்மதேவியும்மன்னகோயிலை சங்கரர் தமது சுவாநீனம் செய்துகொண்டு ஸ்ரீகாமாசுழி அம்மன் கோயிலென்று மறுபெயர் வைத்துக்கொண்டார். இக்கோயில் ஐயர்களுடைய தென்பதற்குத் தக்க ஆதாரங்கள்

இ-ன் "பிற்பாடு (நாகசுமாரர்) காஞ்சிபுரத்தை அடைந்தார் அம் விடத்தில் பல்லவனென்றும் பெயரையுடைய இராஜாவானவன் பாதி வழியை அடைந்து தன்னுடைய பட்டணத்திற்கு நாகசுமாரரை பிரவேசிக்கச் செய்தான்" என்பதாம்.

இச்சகலோகத்தால் 22-வதுநீர்த்தங்கரர் கோயில்வாயி (இருஷ்ணன், பண்டவர்) காலத்தில் பல்லவன்என்றும் பெயரையுடைய ஐயர்அரசர் காஞ்சிபுரத்தை அரசாண்டு வந்தானென்றும் இவன்பரம்பரைக்குத்தான் பல்லவன், பல்லவன்என்ற பட்டப்பெயர் வழங்குவருகிறதென்றும் இவர்காலமுதல் இ. பி. 6-வது நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலிருந்து அரசுபுரிந்த மதேவந்திரவர்மனென்றும் பல்லவன் சைவசமயத்தில் சேரும். காலபரியத்தம் ஐயர்பல்லவ அரசர்கள் காஞ்சிபுரத்தை இராஜநியம் செய்து வந்தார்களென்று மேல்குறித்த ஐயர்சமய உண்மை வரலாறுகளால் தெளிவாகிறது.

உண்டு. அது பின் வருவனவற்றில் கண்டுகொள்க. சங்கரர்காலத்திலும் அவர் (அத்தவாத) மதத்தில் ஐயர்கள் சேர்ந்திருக்கக் கூடுமென்று ஊகித்தற்கு அவர் ஸ்ரீதர்மதேவியும்மன்னகோயிலை கைப்பற்றிக்கொண்டதே போதுமான சான்றாகும்.

இ. பி. 7-வது நூற்றாண்டில் அராவது அப்பர் காலத்தில் திருஞானசம்பந்தர் பிதாவாகிய சிவபாத சிறுதயர் முதலான பல பிராம்மணர்கள் ஆடு, பசுமுதலான ஓயில்ஸாயாகம் செய்து வந்ததை சமணர்கள் அறிந்து அவர்கள் * வேதத்தையும் வேள்வியையும் வழக்கப்படி கண்டித்து பிரசாரம் செய்தவர்களாதலால் யாகங்களால் பிராம்மணர்களுக்குண்டாகும் பொருள் வருமானமும் எஸஸ்ஸும் குறைந்த போக, அத்தலை திருஞானசம்பந்தர் சமணர்களிடமிடிக்ந்து வேஷமுடையவராய் அச்சமயத்தை அழிக்க எண்ணங்கொண்டு ஐயர் அரசுகூடிய கூண்பாண்டியனை தமது சுவாநீனம் செய்யவேண்டி, தமது சூழ்ச்சியினால் அரசனுக்கு வெப்பநோய் உண்டுபண்ணி, மந்திரவாதம், அனல் வாதம், புணல் வாத முதலிய வாதங்கள் செய்துதோற்றர்களென்று சாஸ்திர வாதம் செய்யும் சமணர்களிடமிடிக் கதையைக் கல்பித்துத் தாம் உண்டுபண்ண நோயைதாமேநீர்த்து கூண்பாண்டியனை தமதுசுவாநீனம் செய்து அவன் சகாயத்தைக்கொண்டு பலசமணர்களைக் கழுவினென்றறியும் அநேகரை சைவசமயத்தில் சேரும் படி கட்டாயப்படுத்திச் சேர்த்திருக்கிறார்களென்பதும் தமிழ்நாடறிந்ததே.

இன்னும், கி. பி. 11 ஆவது 12-வது நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் இராமாநுஜாசாரியார் (தவாரசமுத்திரம் இராஜதானி ஹெய்சலா இராஜ்யம்) தொண்டனார் சென்றார். அத்தேசத்து ஐஐ அரசனாகிய பெட்டவர்த்தனன் என்னும் பிட்டிதேவன் மகள் பிலாஸு அவஸ்தையாயிருக்க அரசனும் பலமந்திர வாதிகளைக்கொண்டு தீர்க்க

* சமணர்கள் வேதவேவிகைய கண்டிப்பர்களாதலால் திருக்குறளாளியரும் சமணரென்பதற்கு அவர்,

அவிசொரிச் தாயி சம் வேட்டலி னென்ற
ஹயிர்செகுத் துன்னாம கன்ற

என்றும்,

கன்றரு மாக்கம் பெரிதெனிறுஞ் சான்றோர்க்குக்

கொன்றரு மாக்கம் கடை

என்றும் யாகத்தைக் கண்டித்தக் கூறென்றதே போதமான சான்றும். இக் குறட்பாக்களுக்குப் பரிமேலழகர் செய்திருக்கும் உரைகள் பொதுத்த மந்தராகும். ஆதலின் இக் குறட்பாக்களின் உண்மைக் குறித்தக் கீழ் மேற்கோள்களுடன் இரண்டாம் பாக்கத்தில் எடுத்துக் காட்டுவோம்.

116

சும்படி செய்தும், தீராமையால் துக்கிதனாயிருக்க பிறகு தொண்டனார் நம்பியுலமம்ப இராமாநுஜரை வரவழைத்து அவரைக்கொண்டு பிலாசை போக்கடிக்க அதன் காரணமாக பெட்டவர்த்தனன் வைணவமதத்தைச் சேர்ந்தான். அவனுக்கு இராமாநுஜர் விஷ்ணு வர்த்தனராயன் என்று மறுபெயரிட்டுச் சிஷ்யனாகச் செய்து கொண்டார்.

அவ்விதம் செய்தபிறகு எங்கள் சிஷ்யனை நீர் மயக்கி சிஷ்யனாகிக் கொள்ளும்போது எங்களை ஜெயித்தன்றே செய்யவேண்டும் என்று பன்னிராயிரம் சமணர்கள் ஏககாலத்திலே வந்து தர்க்கிக்கத் தொடங்க இராமாநுஜரும் ஒரு திருமண்டபத்திலே திசையை வளைத்துக்கொண்டு உள்சே (1000) சகஸ்பண மண்டலமுடைய திருவனந்தாழ்வானாய் ஒவ்வொருவர்க்கும் அநேகப் பிரகாரமாக பிரதியுத்தர மருளிச்செய்து அவர்களை வாய் மூடிவித்த ஜயிக்க அவர்களைசில இராமாநுஜர் திருவடிகளிலே ஆஸராயிக்க அவர்களை அடிமைக்கொண்டு வைணவ சமயத்தில் சேரும்படி செய்தாரென்று குருபரம்பராப்பராவ மென்னும் ஊலில் கூறுகின்றது.

ஆசாரிய சரித்திரமாலை யென்னும் நூலில் வைணவமதத்தைத் தழுவாதாரைச் செக்கிலிட்டு ஆட்டும்படி பிட்டிதேவன் கட்டின யிட்டான். ஆயினும், அந்நவம் செய்ய வொண்ணாதென இராமாநுஜர் தடுத்த யிட்டா ரெனவும் கூறுகின்றது.

இன்னும் ஐஐ (சமண)ர்களுக்கு ஏற்பட்ட துன்பங்கள் பல கர்னபரம்பரையாக வழங்கி வருகின்றன. தற்காலம் தாதுகாலாயிருப்பதும் முந்தேசிக்குராஜன் அரசாக்கி செய்ததுமாகிய செஞ்சியில் சுமார் 450. வருஷங்களுக்குமுன் தாமால் கிஷ்டப்ப ராய்க்கர் அரசாட்சி செய்து வந்தகாலத்தில் தமகிடம் மந்திரியாக கிருத்த பிராம்மணவிடத்தில் தாம் இரண்டாவதுவிலாகம் செய்துக்கொள்ள கிருப்பயிருப்பதாகவும், பிராம்மண வம்ஸத்தின்பெண்ணை விலாகம் செய்யக்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டு மென்றும் சொன்னான், அம்மந்திரி யாதொரு தடையும் சொல்லாமல் தகுந்தவிடத்தில் ஒழுக்க

முள்ள பெண்ணைப் பார்த்து விவாகம் செய்து வைப்பதாக வஞ்சக புத்தியுடன் சொன்னான். பிறகு சிலநாட்கள் கழித்து, சிலபிராமம்மணர்களை விசாரித்ததில் அவர்கள் ஐஜர்களிடம் முந்தி ஒரு பெண் விவாகம் செய்வீத்துக் கொண்டால் பிறகு தாங்கள் தருவதாகவும், இல்லாவிட்டால் தங்களை ஐஜர்கள் ஏளனம் செய்

117

வார்களென்று சொல்லுவிரார்க னென மோசமாகச் சொன்னான். இராஜன் அதற்குச் சம்மதித்து அக்காலத்தில் மிக்க ஔவரிய வான்சனாக செய்யூர், ரூணும்பேடி, மரக்கானம் ஆகிய இந்தக் கிராமங்களிலிருந்த ஐஜர்களிடம் பெண்கேட்கத்தூதனை அனுப்பினான்.

தூதன் அவ்வூர்களுக்குப்போய் பலவிதத்திலும் செழிப்புள்ளவராயும் பெருந்தன முடையவராயு மிருந்த ஐஜரிடம் சென்றார். அவர் அத்தூதனுக்குத் தக்கமரியாதை முதலானவைகள் செய்து அவரைக் கௌரவப் படுத்தினார். பிறகு தூதன் அவரிடம் 'எங்கள் இராஜா ஐஜரவம்ஸத்தில் பெண் ஒருத்தியை விவாகம் செய்துக்கொள்ள விரும்புகொண்டு அதற்குத்தக்க ஏற்பாடு செய்யத் தங்களிடம் என்னை அனுப்பினார்' என்று சொன்னான்.

தூதன் கூறியவற்றைக் கேட்டு அவர் என்னிடம் பெண் சந்தியில்லை. வேறு ஐஜர்களிடம் உங்கள் அரசனுக்காக பெண்கேட்பதற்குரியன்று. ஏனெனின் ஐஜரல்லாதாருக்கு யான் பெண்கேட்டால் எல்லா ஐஜர்களும் என்னை நிந்திப்பார்களென்று சமாதானம் சொல்லி தூதனை அனுப்பி விட்டார். இவ்விவரங்களை தூதன் அரசரிடம் சொன்னான். அரசன் மந்திரியுடன் யோசித்து தூதனை நோக்கி மீறுபடியும் அந்த ஐஜரிடம் சென்று உங்கள் மதத்தில் அவல்யம் ஒரு பெண்ணைவிவாகம் செய்வீக்கொண்டென்றும் அவ்வாறு செய்வீக்காவிட்டால் ஐஜர்களின் மண், பொன் முதலான பொருள்களையாவும் அரசன் கைப்பற்றிக்கொண்டு மிக்க தூன்பு படுத்துவதாயும் உறுப்படி கோபத்துடன் தூதனை மறுபடியும் அனுப்பினார். தூதன் மேல்படி தனவந்த ஐஜரிடம் சென்று அரசன் கோபக்குறியுடன் கூறியவற்றைச் சொன்னான்.

அதைக் கேட்டவுடனே அந்தத் தனவந்த ஐஜர் பயந்து மற்ற ஐஜர்களோடு கலந்தாலோசித்து சொல்வதாக தூதனுக்கு சொல்லி விட்டு அவர் அவ்வூரிலுள்ள மற்ற ஐஜர்களை ஏகாந்தமான் விடத்தில் வரவழைத்து தூதன் இரண்டுமுறை வந்த விஷயங்க்களையும்

சொன்னார். அதன்பிறகு எல்லோரும் அரசனும், மந்திரியும் இயற்கையில் துஷ்டர்கள் என்பதைக்கருதி தங்களுக்குள் ஒருமித்து

யோசனை செய்துகொண்டு பிறகு தூதரிடம் பெண்தருவதாகவும், விச்சயதார்த்தத்திற்காக ஒருதேதியைக் குறிப்பிட்டுக்கொடு

116

த்து அத்தேதியில் வரும்படி தூதனிடம் சொல்லி அனுப்பியிட்டார்கள். தூதுவனும் ஊழர்கள் கூறியவற்றை அரசனுக்குச் சொன்னான். அரசனும் மந்திரியும் ஆளந்தக் கடையில்முழுகினார்கள். ஊழர்கள் தூதுவனை அனுப்பியபின் தாழ்ந்தஜாதியினனாகிய அவ்வரசனுக்குப் பெண்கொடுக்க சம்மதமற்றவராய் தாங்கள் மாறுபாடான எண்ணங்கொண்டு சொல்லி அனுப்பியதை நிரைவேற்றக் குறிப்பிட்டத்தேதிக்கு இரண்டுநாள் முன்னமேயே வீட்டை அலங்கரித்து ஒரு கறுப்புப்பெண்ணாயை சிவிகாரித்து வாசலிலுள்ள கம்பத்தில் கட்டியிட்டிடு கறுப்புநாயை வெள்ளைநாயாக அரசன் செய்வானாயின் ஊழர்கள் பெண்கொடுப்பார்களென்று ஒரு சீட்டுமுதி நாயின் கழுத்தில் கட்டியிட்டிடு அவ்வூரிலுள்ள ஊழர்கள் யாவரும் அந்தஇராஜ்யத்தைவிட்டு ஒடிவிட்டார்கள்.

இராஜனுடைய கட்டளைப்படி அந்தத்தேதியில் பல்பெரியோர்கள் சகலவிருதுகளோடுஞ் சிறப்போடும் ஐடி ஊழகிராமத்திற்கு வந்தார்கள். அவ்வூரோ மனிதசஞ்சாரம் அற்றிருந்தது. வந்தவர்கள் ஆச்சரிய முற்றவர்களாய் பெண்கேட்ட ஊழர் வீட்டை தூதுவன் மூலமாகப் போய்ப்பார்த்தார்கள். அவ்விட்டின் அலங்காரத்தையும் அவமானத்தைத்தரும் கறுப்பு பெண்ணாயின் பெருங்கோலத்தையும் அதன் கழுத்திலிருந்த சிட்டையும் கண்டு பெருமூச்சுவிட்டிடு கோபத்தோடு அரண்மனைபோய் அரசனிடம் நாயின்கழுத்தில் கட்டியிருந்த சிட்டையும்கொடுத்து அவ்வூரில் நடந்திருந்த விஷயங்கொயும்சொன்னார்கள். அரசனும் அதிககோப முடையவனாய் மந்திரியுடன் யோசித்து தன் இராஜ்யத்திலுள்ள ஊழர்களை ஒழிக்க வேண்டுமென்று தீர்மானித்து ஒன்பது ஊழர்கள் தலையைவெட்டி ஒரு ஊழன் தலையின்மீது வைத்து தன்முன்னிலையில் கொண்டுவரும்படி செய்து சுமந்தவன் தலையையும் வெட்டும்படி கட்டளையிட்டான். இந்த கோர்ச்செய்கையை “சுமந்தான் தலைப்பத்தென்று” இன்றும் கூறுகின்றார்கள்.

இவ்வாறு ஊழர்களின் தலைகள் வெட்டுண்டு வரும்போது சில ஊழர்கள் அந்த இராஜ்யத்தைவிட்டு ஒடிவிட்டார்கள். அநேகர் மதத்தைவிட மனம்வராமல் மாணத்திற்காளானார்கள். பலர் உயிரைப்பொரிதாசு விரும்பி பூணூலைக்களைந்துவிட்டு விபூதியும், நாமத்தையும் தரித்துக்கொண்டு சைவம், வைணவமென்று சொல்லிக்கொண்டு தலைத்தப்பினார்கள்.

இவ்வாறு தலைவெட்டி வீரர்கள் ஒன்பது ஊழர்கள் தலையை வெட்டியிட்டு சுமப்பதற்கு ஒருஊழனைதேடும்போது வீரசேனாசாரியார் என்னும் முனிவர் இவர்கள் பார்வையில் அகப்பட்டுக்கொண்டார். இவர்தலையின்மீது வெட்டுண்ட ஒன்பது தலைகளை சுமக்கவைத்து அரசனிடம் கொண்டிபோனார்கள். அன்று அக்கொடுக்கோல் அரசனின் மனைவிக்கு ஒருபுத்திரன் உற்பத்தியானான். அச்செய்தியைக்கேட்ட அரசன் ஆந்த சாகரத்தில் முழுகி இருந்தமையால்

அம்முனிவரை உயிருடன் விட்டுவிடும்படி உத்திரவு செய்ததோடு இனி இப்படுகொலைவேண்டா மென்றும் தடுத்தாவிட்டான். மரண

பயத்துக்கஞ்சாத மாமுனிவர் எஞ்சிய ஹைக்களின் உயிர்கள் நிலை பெற்றதற்காக மகிழ்வுற்று வெளியேறிவிட்டார். வழியில் உயிருடன்

பிழைத்துவந்த காங்கேய நயினரென்பவரைக்கண்டு தாம் ஸ்ரவண பெளிகளும்போவதாய் சொல்லிப்போய்விட்டார். காங்கேய நயின

ரும் இந்த இராஜ்யத்திலிருக்க விருப்பமற்றவராய் திருச்சினுப்பள்ளி யைச்சேர்ந்த உடையார்பாளையம் ஜமீன்தாரரை அடுத்தார். அவரும் சிலநிலங்களை நயினருக்களித்து ஆதரித்தார்.

இவ்வாறு அவர் அங்குசிலகாலம் ஜீவித்திருந்து பிறகு ஸ்ரவண பெளிகளும்சென்று வீரசேனாசாரியரைக்கண்டு செஞ்சியைச்சேர்ந்த கிராமத்தில் பிரஷ்டரான ஹைக்களை பழையபடி ஹைமதத்தில் நிலை நிறுத்தக்கருதி இருவரும் ஸ்ரவணபெளிகளத்திலிருந்து புறப்பட்டு செஞ்சிமுதலான கிராமங்களில் வந்து பிரஷ்டரான ஹைக்களுக்குப் பூணூல் தரிக்கச்செய்து மந்திரங்களை உபதேசித்து பழையபடி ஹை மதவந்தர்களாக பலகிராமங்களில் நிலைநிறுத்தினார்கள். வீரசேனாசாரி யார் ஸ்ரவண பெளிகளத்திலிருந்து வந்து முயற்சித்த உண்மைஉப்பு வேலூர் என்னும் கிராமத்தின் கோயிலில் ஹை முனிவர் கொண்டு வந்த பூநீபார்சுவதீர்த்தங்காரை ஸ்தாபிக்கப்பட்டதிலிருந்து விளங்கு கிறது. காங்கேய நயினரும் உடையார் பாலையத்திலிருந்து வீரசேனாசாரியாருடன் ஹைக்களைச் சீர்திருத்தம் செய்தாரென்பதற்கு அத்தாக்கியாக தற்காலம் ஹையார் பரம்பரை தாமதுவாரில் உடையார் என்ற பட்டப்பெயர் பூண்டு வாழ்ந்து வருகின்றார்கள். ஹையார் செய்த நன்றிக்காக அவர்களுக்கு மற்ற ஹைக்கள் விடுதலையும் கோயில்களிலும் முதல் மரியாதை செய்துவருகின்றார்கள்.

மேல்கண்ட வரலாற்றைப்பற்றி மதராஸ் கவர்மெண்ட் காட்சி சாலையில் சூப்ரண்டண்ட் தெலுங்கார் தர்ஸ்டன் C. I. E. அவர்களால்

எழுதப்பட்ட தென்னிந்தியாவின் ஜாதிகளும் மதங்களும் என்ற 2-ம் பகுதியில் ஹைக்களைப்பற்றிக்கூறுமவற்றிலும் எழுதியிருக்கின்றார்.

இம்மாதத்தில் காலத்தில் மறுபடி ஹைசமயத்தில்சேராதவர்கள் பலர் திருவண்ணாமலை, திருக்கோயிலூர், போலூர், கலசவாக்கம், நெல்லிக்குப்பம், காராமணிகுப்பம், சோழவல்லி, குடாமங்கலம், திருநறுங்கொண்டை, செய்யூர், குளம்பேடு முதலான பல ஊர்களிலிருக்கிறார்கள். இவர்கள் வேறுமதஸ்தராக மாறுதலடைந்திருப்

பிளும் வாசுதேவரயினர், சந்திரசேகர ரயினர், ஏகாம்பரரயினர், ஆறுமுகரயினர், சபாபதிசயினர், முருகப்பரயினர், முதலான பட்டப் பெயர்களைவைத்து வழங்கி வருகிறார்கள். இது அநேக சைவ, வைணவர்களுக்குத் தெரிந்தவிஷயம். இவர்கள் ஐந்தாமயத்திலிருந்து பிரிந்தவர்களாயிருந்தும் ஐந்தார்களுக்கு ரீமையுள்ள ரயினர் என்கிற பட்டம் விலகாமல் இன்றும் வழங்கி வருகின்றனர்.

இன்னும் ஐந்தாமயத்தினின்றும் பிரிந்து, மேல்கண்ட இராமங்கள் முதலான பலவூர்களி லிருப்பவர்களில் அநேகர் பிள்ளை, முதலியார் என்கிற பட்டப்பெயர்வைத்து சைவ, வைணவ சமயத்தில் பலவருப்பினர்களாக இராநின்றார்கள். இங்மனம் திருஞான சம்பந்தர் காலத்திலும் மதுரை, ஈகர்கோயில், திருநெல்வேலி முதலிய பல நாடுகளிலிருந்த ஐந்தார்களை சைவசமயத்தில் சேர்ந்து மேல்குறித்த பட்டப்பெயர் வைத்திராநின்றார்கள். மற்றும் ரயினர் என்கிற பட்டமுள்ள ஐந்தார்களும், ரயினர் என்கிற பட்டமுள்ள சைவர்களுமும் வீரனாமலூர் முதலான சிலகிராமங்களில் வசித்துவருகின்றார்கள்.

இவ்வாறு பிரிந்த சைவ, வைணவர்கள் முதலான தமிழர்களுக்குத் தனிமையாய் வேதங்களும் அவற்றைக் கற்றுணர்ந்தற்கு அடிப்படையாகவுள்ள இலக்கிய, இலக்கண முதலானவைகளும் இவர்கள் மித்தியா பிராமணர்களுடைய சாஸ்திரங்களைத் தழுவி யும் ஐந்தார்களுடைய சாஸ்திரங்களைத் தழுவி யும் அநேக நூல்கள் செய்திருக்கிறார்களென்பதை மேல் 99-ம் பக்கத்தில் விளக்கியுள்ள வழறல் நன்றணர்ந்தல் கூடும்.

ஐந்தார்களுடைய சாஸ்திரங்கள் அப்படிப்பட்டதன்று. ஆதி பாவான் (அருகக்கடவுள்) அருளிய அந்நிம்லா வேதங்களை முதல் நூற்களாகக்கொண்டு வழி நூலும், சார்பு நூலும், இந்தி, மகராஷ்டிரம், கன்னட முதலான பல தேசங்களுக்கு அந்தந்தப் பாஷைகளில் உலகம்; மோகும், கடவுள், ஜீவன்களின் சபாவ முதலானவைகளின்

வ் வருபருணாதிசயங்களைச் சொல்லும் பிராணி சாஸ்திர முதலிய கணித, ஜோதிஷ, வைத்திய, இலக்கிய, இலக்கண சாஸ்திரங்களும் பூர்வகாலத்திலேயே செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. அவைப்போல தமிழ் தேசத்திலுள்ள ஐந்தாமயத்திற்குக்கும் அடிப்படையாக இலக்கம் முதலிய கணிதசாஸ்திரங்களும், வைத்தியம், ஜோதிஷ சாஸ்திர முதலிய இலக்கிய இலக்கண சாஸ்திரங்களுமாய் பலநூல்கள் பூர்வ காலத்திலேயே தமிழ் பாஷையிலும் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. சமஸ்த சாஸ்திரங்களும் சாஸ்திர முதலானவைகளும் ஒவ்வொரு தேசங்களிலும் பூர்வத்தில் செய்துள்ளன வென்பது தெரியவருகிறது. அஃ போல தமிழ் பாஷைக்கும் அடிப்படையான நூல்கள் முதலிய பலசாஸ்திரங்கள் ஐந்தாமயத்தினால் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. இக்காரணங்களால் தெந்தேசத்தில் ஆரியர்களால் சைவ, வைணவ சமயங்கள் ஏற்படு முன்னமேயே ஐந்தாமயம் நிலைபெற்றிருந்த தென்பது தெற்றென விளக்கமாகும்.

மற்றும் ஐை சமயத்திலும், அவர்கள் சாஸ்திரங்களிலும், கொள்கைகளிலும் தவறாக எண்ணல் கொண்டவர்கள்செய்த நீமைகளைக் கிஞ்சித்து விவரிப்பாம்:—

கெட்ட எண்ணங்கள் மேற்கூறிய ஐைமத விரோதிகளான மனிதருடைய மனதில் புகுந்த நான்முதல், அவர்கள் கண்மையானதும், அழகானதும், உண்மையானதுமாக ஐைமதக் கொள்கைகளைத் தூஷிக்க ஆரம்பித்தார்கள். அவர்களிடம் அக்ஞானம் பெருகி ஒங்கிவளர ஆரம்பிக்கவே ஐைமதஞானம் குறைந்து மறைய வேண்டியதாயிற்று. பொறாமை, வெறுப்பு, கர்வம், மடமை ஆகிய நியகுணங்கள் உண்மையை வெறுக்கவும், அதற்கு விரோதமாகச் சண்டை செய்யவும் அந்த மனிதர்களைத் தூண்டியிட்டன. சில ஜனங்கள் கெட்டகுணங்களால் வெற்கொண்டவர்களாய் உண்மையை அலகியிட்டுசெய்து ஐைசமயத்தின் கொள்கைகளைத் தவறாகப்படித்தனர்; ஐைசமயம் தவறாக அவர்களால் வாசிக்கப்பட்டது; அதில் தவறாகப்பொருள் கொள்ளப்பட்டது; அது தவறாகப்போதிக்கப்பட்டது; தூஷிக்கப்பட்டது; ஐைசமய விரோதிகள் போதுமான ஞானமில்லாதவர்களாய் ஐைசமயத்தின் பெரிய உண்மையை அறிய முடியாதவர்களாயினர்.

16

122

அவர்கள் மனதில் கலக்க முள்ளவர்களாகி ஐைநர்களிடத்தும், ஐைசமயத்தினிடத்தும் கோபம் கொண்டனர்; உண்மையை எதிர்த்து அதை அழிக்க முயற்சிசெய்தனர்; ஐை ஆகமங்களைப்படிக்கையில் ஏற்றிச்சென்று அவற்றைச் சமுத்திரங்கனிலும், நதிகனிலும் எறிந்தார்கள்; புத்தகாலயங்களில் எரியிட்டார்கள்; ஞானநூல்கள் அக்கினிச்சடருக்கு இரையாவதைக்கண்டு சந்தோஷமடைந்தார்கள்; உண்மையைப் பின்பற்றிய ஐைநர்களைக் சமூகங்களில் ஏற்றினார்கள்; பலவிதங்களால் வதைசெய்தார்கள்; உண்மை அழிந்து போகாமல் அது மறைந்து கிடக்கவேண்டியதாயிற்று; பிசாக்கள் கொலுவீற்றிருக்கு மிடத்தில் தேவதூதர்களுக்கு இடம் ஏது? பொய்யான மதங்களும், சாஸ்திரங்களும் எங்கும் கூச்சலிட்டுப் பரவியருங்காலத்தில் உண்மை நூல்கள் இருட்டறைகளிலும் பெட்டிகனிலும் ஒடுங்க வேண்டவனவாயின.

இக்காரணங்களால் ஐைநர் (சமணர்)களின் வடமொழி தென் மொழி சாஸ்திரங்கள் கடலுக்கும், நதிக்கும், அக்கினிக்கும் இரையானபின் ஐைநர்களில் ஜாதிப்பிரஷ்டாரணவர்கள் போக மிகுதியாயிருந்தவர்கள் வடமொழி நூல்கள் பலவற்றைக் கண்ணடமுதலான பாவைகளிலிருந்து மொழிபெயர்த்துவந்தார்கள்; மேல்கண்ட காரணத்தால் தமிழ் தேசத்தின்கண் ஐைந்தமிழர்களின் தமிழ்வேத முதலான இலக்கிய நூற்கள் இல்லாமற்போயின. அவை முதலில் இருந்து பின் இல்லாமற்போயின வென்பதற்கு அவற்றைக்கொண்டு

இயற்றப்பட்டதொல்காப்பியம், அகத்தியம் முதலிய இலக்கண நூல்களேசான்றாகும். எதனாலெனில், இலக்கியமில்லாமல் இலக்கணமியற்றுவதில்லை. ஐஐநர்களுக்கு இடைபூறுகள் ஏற்பட்டதின் மூன்னும் பின்னும் ஐஐநர்களால் இயற்றிய தமிழ்நூற்களில் யிரோதிகளாலும் பூச்சிகளாலும் அழிந்தவை போகச் சில நூல்களே ஐப்போது வழங்கிவருகின்றன.

இன்னும் ஐஐந(சமண)ர்களைய கோவில்களின் கதி என்ன வாயிற்றெனின், மஹேந்திரவர்மன், கூன்பாண்டியன், பெட்டவர்த்தனன் முதலிய இராஜாக்களும் பிரஐஐகளும் ஐஐநமதத்தினின் தும் பிரஷ்டரானதின் பிறகும், துபால் கிஷ்டப்ப நாய்க்கன் காலத் திலும், நாகர்கோயில், திருநெல்வேலி, மதுரை, திருவாரூர், திரு வண்ணாமலை, சிதம்பரம், காஞ்சிபுரம் முதலான பல ஐஐநர்களிலிருந்த ஐஐநர்களுடைய கோவில்களைச் சைவ வைணவர்கள் தங்கள் சுவர்

123

நினம் செய்துகொண்டு மூலஸ்தானங்களிலிருந்த ஐஐநவீக்ககங்களை கிலங்கிபும், கோவில்களில் மற்றகிடங்கலிலுள்ள அடையாளங்களைப் போக்திபும் சைவ வைணவ சமயத்திற்குப் பெருந்தமாகத்திருத் தஞ்செய்து, அவற்றிற்குப் பதிகங்களைப் பாடிப் பாடல்பெற்ற ஸ்தலங்களைன்றும், புராநின ஸ்தலங்களைன்றும் ஸ்தலபுராணங்களைக் கல்பித்துப் பெரிய மாறுபாடுகள் செய்து விட்டனர்.

எங்கும் பிரபலமாகப் பரவியிருந்த சமணமதத்தை அழித்துச் சைவசமயத்தைப் பெருகச்செய்வதற்கு எண்ணங்கொண்ட திரு ஞானசம்பந்தர் தமது தேவாரப் பதிகத்தில்,

“அந்த னாளர் புரியு மருமறை
சிந்தை செய்யா வருகர் திறங்களை
சிந்த வாதுசெய் யத்திரு வுள்ளமே”

என்றும்,

“வேட்டு வேள்வி செய்யாலமண் கையரை
யோட்டி வாதுசெய் யத்திரு வுள்ளமே”

என்றும்,

“வேத வேள்வியை சிந்தனை செய்துமல்
ஆதமில்லி யமனெடு தேரரை
வாநில் வென்றழிக் கத்திரு வுள்ளமே
பாதி மா திட னுய பரமனே”

என்றும் 3-வது திருமுறை திருவாலவாய்ப்பதிகத்தில் கூறியிருக் கின்றார்.

இதற்கினங்கத் திருவினையாடற்புராணம் சமணரைக்கழுவினேற்றிய படலத்தில்,

“நீயுரை செய்தவேத வேள்வியை சிந்தை செய்யும்
தீயரை பொறுத்தல் செய்யத் திருவுளஞ் செய்தி யென்றார்”

என்றும் சம்பந்தர் கேள்விக்கு,

“லெம்மத வேழங்கொண்ட விடையவர் விசம்பிற் சொல்லா
ரெம்மலோ ராவீர் தங்குட் கிசைந்தேதெ யெமக்கும் வேண்டும்”

என்று விவரிசான் விடையளித்ததாகக் கூறுகின்றது.

124

இன்னும் திருவிளையாடற் புராணத்தில்,

“காரமண் பாடே யெங்குங் கழியவு மிடைந்த வின்ன
வேரொடுங் கணீர்தாற் சைவ விளைபயி ரோங்கும்”

என்பது கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

இவ்வாறு 5 திருஞான சம்பந்தர் முதலியவர்கள் சமணர்களை அழிக்கத் திருவுள்ளமேயென்றும், அவர்களை வேரொடுங்கணீர்தாற் சைவவிளைபயிர் ஒங்குமென்றும் கூறியிருத்தலால் மேல்கண்ட விஷயங்கள் யாவும் நடந்தனவென்பது ஐயமற விளங்கும்.

இன்னும், (இ. பி. 1170-ம் ஆண்டில்) நெறாய்ஸலா இராஜ்யம் துவாரசமுத்திரப் பட்டணத்தை அரசாண்டிருந்த பெட்டவர்ந்தன நென்னும் ஐஜகன் இராமாதுஜர் சூழ்ச்சியினால் வைணவ சமயத்தில் சேர்ந்தபிறகு (790) எழுதாந்துத் தொண்ணூறு ஐஜகோயிஸ்களை நாசஞ்செய்திருக்கிறான்.

இன்னும் தென்கன்னடம் ஜில்லா பாகூர் கிராமத்தில் 5 ஐஜக கோயில்களை பிராம்மணர்கள் கைப்பற்றிக்கொண்டு அவற்றிலிருந்த ஐஜக விக்கிரகங்களை எடுத்துயிட்டுச் சிலவிக் கத்தை ஸ்தாபித்துக் கொண்டார்கள். மூலஸ்தானமுதலிய சிலயிடங்காளிலிருந்த ஐஜகபிம்பத்தைப் படியாகப்போட்டு மிதித்துக் கொண்டும்வருகிறார்கள். இன்னும் கன்னட தேசத்திலிருந்த ஐஜகர் கோயில்கள் பிராம்மணர்களால் கைப்பற்றிக் கொண்டவை அநேகம். இவ்வியசம் தர்மஸ்தளம் மா-ா-ஸ்ரீ புட்டுசாமி ஐயா அவர்களால் தெரிவிக்கப்பட்டது.

தற்காலம் காஞ்சிபுரத்தில் 4 காமாகழியம்மன் கோயிலென்று வழங்குவருவது பூர்வத்தில் ஐஜகர்களுடைய தர்மதேவி அம்மன்

5 திருஞானசம்பந்தர் சமணர், புத்தர் ஆடியவர்களை வாதில்வென்றழிக்கச் செனா திருவுள்ளமேயெனக் கோட்ச அப்பெருமானும் ஆகாயத்தினீற்தும் அதற்குப்பதில், 'எம்மோராவீர் உமக்கிசைந்தே யெமக்கும் யிருப்பம்' என்று கூறியவிசாம் தெரிவின்றது இவ்வாறு,கூறும் கடவுளின் குணம் எக்கண்மைத்து என்பதை, அறிஞரே! ஊன்றிப்பாராக்கன். கடவுளென்ற பெயர்பெற்ற சிவபிரானுக்கும் மதத்தவேஷம் உண்டுபோலும்!

4 காமாகழியம்மன் கோயில் பூர்வத்தில் புத்தர் கோயிலென ஸ்ரீமான். த. அ. கோபாலதாசால் அவர்கள் அப்பிராயப் படுகின்றார்கள் என்பது அவர்கள் மதரை செந்தமிழ்த்தொகுதி 10-பகுதி 5-ல், எழுதி யுள்ளவற்றால் தெளிவாகிறது. அக்கருத்து ஒவ்வாமையாகும்.

கோவிலென்று ஐஜகப் பெரியோர்கள் கர்னபரம்பரையாகக் கூறிவருகின்றார்கள். இஃதுண்மை பென்பதை விளக்கிக் கடிந்துதரு மேற்படி அம்மன் கோவில் முன்மண்டபத்தில் இப்போதும் ஐஜகசமயத்திற்குரிய மாணஸ்தம்பம் சுமார் 25 அடி உயரமுள்ளது ஒன்றிருக்கின்றது. மேற்படி * மாணஸ்தம்பத்தின் உச்சியில் நான்குபக்கங்களிலும் அருகத்பகவான் பிம்பமுள்ள ஸ்தூபிபும் இருத்திருக்கவேண்டும்; மேற்கூறிய விரோதிகள் அதைவிடிக் நான்குபக்கங்களிலும் ரிஷிகள் பிம்பமுள்ள ஸ்தூபி அமைத்திருக்கின்றனர். கோயிலில் உள்ள குளத்தின் கீழ்பக்கம் கரையின் கீழ் ஐஜகபிம்பங்கள் இரண்டு தனித்தனி உயர்ந்த கட்டிடத்தில் சுமார் 30-வருஷத்திற்குமுன் இருந்தன. பிறகு அதில் ஒன்று இல்லாமல் மற்றொன்று மூமாத்திரம் தலையற்றுப் பெறாயிருந்தது. இதை நான் பார்த்திருக்கிறேன். பிறகு அதனையும் விலக்கி ஆண்பூதம் பெண்பூதம் ஆகிய இரண்டு பூதங்கள் புதியனவாக 5, 6 வருஷங்களுக்குமுன் இக்காலத்தவர் மேல்கண்ட ஐஜகபிம்பம் இருந்த விடத்தில் செய்கித்திருக்கிறார்கள். 4, 5 வருஷங்களுக்குமுன் ஐடி கோயில் குளத்தின் வடபக்கம் கரைக்குச்சம்பத்தில் புஷ்பச்செடி வைப்பதற்கு மண்ணைத் தோண்டியபோது மண்ணின் கீழ் ஐஜக சிலா விகிரகம் பின்னப்பட்டுக் கவிழ்த்துப்போடப்பட்டிருந்தது. அதை எடுத்துக் கோவிலார் அருகாமையில் வைத்துவிட்டு அங்குச்செண்பகச் செடிவைத்திருக்கிறார்கள். அந்தப் பின்னப்பட்ட பிம்பமும், குளத்தின் கீழ் இருந்தவைகளில் தலையற்று பின்னிக்கல் பிம்பமும் ஆகிய இரண்டு பிம்பங்களும் மேல்படி புஷ்பச்செடியின் கிராதிக்கட்டிடத்தின் அருகாமையில் இப்போதும் இருக்கின்றன. இன்னும் மூலஸ்தானத்தில் இரண்டு அம்மன் விகிரகங்கள் இருக்கின்றன வென்றும், அவற்றில் ஒன்று தர்மதேவி அம்மனென்

* மாணஸ்தம்பத்தின் உச்சியில் நான்கு பக்கங்களிலும் அருகத்பகவான் பிம்பமுள்ள ஸ்தூபியை இக்காலத்திலும் காஞ்சிபுரத்திற்கு அருகாமையிலுள்ள திருப்பறம்பூர் ஜிகரையத்திலும், மற்றும் சில கிராமங்களிலும் பிசத்தியஷமாபு பார்த்தலாம்.

இவ்வாறிருக்கும் ஸ்தம்பத்தைப்பற்றி அல்துன்னார் ஒருகல்பனைக் கதை கட்டிலிட்டார்கள். அதாவது ரிஷிகளை அகரர் தளபம் செய்ய, அத்தகன்பத்தை சிவர்த்தி செய்யும்படி காமாநியம்மனை அவர்கள் வேண்டிக்கொண்ட, அம்மன் அகரர்களை ஜெயித்து ஜெயஸ்தம்பம் காட்டி அவற்றின் மிகைசாரங்கு பக்கமும் நான்கு ரிஷிகளை ஸ்தூபனம் செய்ததாகக் கூறுவது. இது, அக்கோயில் ஸ்தலபுராணத்தி லுள்ளதென்று சிலர் கூறுகின்றனர்.

மும் சுமார் 35-வருஷங்களுக்கு முன்னமேயே நான் சேன்சிப்பட்டு அதை நேரில்பார்ச்சுமுயன்றேன். அர்ச்சகப்பிராம்மணர்கள் அதற்கு இடந்தரவில்லை. ஆயினும் அர்ச்சகப்பிராம்மணர்கள் இரண்டு அம்மன் இருக்கின்றனவென்றும், ஒன்று காமாட்சி அம்மன் என்றும், மற்றொன்று தபோகாமாட்சி அம்மனென்றும் கூறுகின்றார்கள். இந்தத் தர்மத்தேவி அம்மன்கோவிலை ஆதிசங்கராச்சாரியார் கைப்பற்றிக் கொண்டன ரென்பதுமேலே விவரித்துள்ளேன்.

இன்னும் காஞ்சிபுரத்தில் கச்சிஸ்வரர்^{ரால்} லென்று வழங்கும் ஆலயம் பூர்வத்தில் புத்தர் கோவில்^{யும்} தீ^{யும்} அதிகிறது. இக் கோவில் முன் கோபுரத்தின் அஸ்திவாரக்கல்^{யும்} கட்டிடத்தில் சில புத்த சித்திரகங்கள் இப்போது மிருக்கின்றன. இன்னும் சில முன்பு இருந்த உருவம் தெரியாமலிருக்குமாறு அழிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஐடி கோவில் உள் மண்டபத்திலும் சில கன்னடங்களில் புத்தசிலகங்கள் இப்போது மிருக்கின்றன. இது புத்தர் கோவிலென்பதற்கு மந்திரர் ஆதார மிருக்கிறது. அதாவது இக்கோவில் மேற்புறம் வீதிக்கடைசியிலிருந்து வரும் ஏரிக்கு, 'புத்தேரி' என்றும், வீதிக்கு 'புத்தேரித் தெரு' வென்றும் பெயர்கள் ஏற்பட்டு இப்போதும் வழங்கி வருகின்றன.

இன்னும் காஞ்சிபுரத்தில் வாதராஜப் பெருமான் கோவில், ஏகாம்பரஸ்வரர்கோவில் எனப்பெரியகோயில்கள் இரண்டு உள்ளன. இவற்றில் வாதராஜப்பெருமான் கோவில் என்பது ஆதியில் ஐஜர்களுடைய 24-வது தீர்த்தங்கராகிய வர்த்தமானர் கோவிலென்றும், அதனை வைணவர் வாதர்கோவிலென நியமித்துக் கொண்டார்களெனவும், மலையின் மிசை மூலஸ்தானத்திலிருக்கும் பெருமான் சிலாவிக்கிரகத்திற்குப் பின்புறம் ஐஜக விகிரக மிருப்பதாகவும், பிரம்மோற்சவத்தில் புறப்பாடகிவரும் தாம்பிர விகிரகமும் ஐஜக விகிரகமென்றும், அதன் உருவம் தெரியவொட்டாமல் 3-4-கவசங்கள் போடப்பட்டிருக்கின்றன வென்றும் ஐஜகப்பெரியோர்கள் கூறுகின்றார்கள். இவ்வுண்மைகள் ஐடிகோவில் அர்ச்சகப்பிராம்மணர்களுக்குத்தான் தெரியவரும்.

* புத்தர்கோவில் மாறதலைச்சொல்ல வேண்டியது அவ்வயயில்லையெனினும் இதுவும் ஐஜக கோவில்களைப் புரட்டியவர்களுடைய செய்கையாதலால் இங்குக்கூறப்பட்டது.

இன்னும் ஏகாம்பரஸ்வரர் கோவில் ஆதியில் புத்தர் கோவிலெனவும் கள்ளபரம்பரையாகப் பெரியோர்கள் கூறுகின்றார்கள். இக் கோயில் முன்கோபுரத்தின் கீழ்க்கடைப் பக்கம் மதில் சல் சுவர்கள் ஏழு புத்த சித்திரகங்களுமிருக்கின்றன.

மதுரை செந்தமிழ் பத்திரிகை தொகுதி 16-பகுதி 5-ல் ஸ்ரீ. மான். து. அ. கோபிநாதராவ் எம். எ. அவர்கள் எழுதியுள்ள சிறிய சத்தில், "யுவங்கவம்" என்னும் 5 சனதேசத்துப் பெளத்தயாத்திரிகர் காஞ்சிபுரத்தைத்தரிசித்த அந்நாள் (இ. பி. 610ல்) அந்நகரில் (100) நூறு பெளத்த எசுத்யங்கள் இருந்தனவென்றும், அவைகளில் (10000) பதினாயிரம் ஸ்தலீர சங்கத்தவர் இருந்தார்களென்றும், பின்னும் அல்விடத்தில் ஐஜர் கோயில்கள் (80) என்பது இருந்தனவென்றும், அவைகளிலேநேகம் நிகம்பமதந்தார்களுக்கருகியன வென்றும், அறிவிக்கிறார். இப்படியிருக்க முதலில் ஆசாரியர் குமாரிலிட்டரும், பின்பு சைவ நாயன்மார்களும், சங்கரபகவத் பாதாசாரியரும் புத்தமதத்தின் வலியை முற்றிலும் கொலைத்தனர்; நானடையிலேயே இம்மதத்தார் இறங்கினால் ஒருஜாதி வைஷ்ணவர்களாய் மாறிவிட்டார்கள். † ஐஜர்களும் இங்ணமே இத்தக்கனாவதை இன்றைக்கும் காணலாம். இராமன்வாயி ரயினார் முதலியபெயர்கள் தரித்திருக்கும் ஐஜர்களைத் தஞ்சாவூர் கருத்திட்டைக் குடியிலும், மன்னார்கோவில் முதலிய விடங்களிலும் காணலாம்" என்றும் கூறுகின்றார்.

மேலும், பெளத்தர்களும், ஐஜர்களும் இங்ணம் இத்தக்க னானவுடன சைவ வைணவர்கள் அவர்களுடைய கோவில்களையும்,

5 சனதேசத்து பெளத்தயாத்திரிகர் காஞ்சிபுரத்தைத் தரிசித்த அந்நகரில் (இ. பி. 610-ல்: 100 பெளத்த (புத்த) ஆலயங்களையும், 80-ஐஜர் ஆலயங்களையும் குறித்துக் கூறியவர் சைவ, வைணவ ஆலயங்களுக்குறித்துச் சொல்லாமையால் இவ்விரண்டு சமயத்தவர்களும் ஆலயங்களும் அக்காலத்தில் இங்ணயென்ற தளியக்கூடும்; அல்லது, அச்சமயங்களும் ஆலயங்களும் இருந்திருப்பினும் அவ்வளவு கலப்பாமையும், பிரபலமின்றியும் இருந்திருத்தல் வேண்டுமென்பது தெளிவாகும்.

† ஐஜர்களும் இங்ணமே இத்தக்கனாவதை இன்றைக்கும் காணலாம் என்பதை ஐஜர்கள் இராமன்வாயியினர் முதலிய பெயர்கள் தரித்திருப்பதைக்கொண்டு, து-அ. கோபிநாதராவ் அவர்கள் கூறுகின்றார்கள். இஃது தப்பான அபிப்பிராயமாகும். இராமசாயி ரயினார் என்னும் பெயர் தரித்திருப்பதற்குக் காரணம், இப்புத்தகம் 1°-ஆம் பக்கத்தில் விளக்கமாகும்.

128

ஐஜர்களுடைய கோவில்களையும் தம்முடையனவாக்கிக்கொண்டு அவற்றிலிருந்து பெளத்த ஐஜர் விக்கிரகங்களைப் பறித்தெடுத்து அக் கோவில்களின் பிராகாரங்களில்வைத்துவிட்டுத் தம்மதத்தின்கீழே வங்கனாகிய விஷ்ணு, சிவன், தேவி முதலியவர்களின் விக்கிரகங்களை ஸ்தாபித்துக்கொண்டார்கள் என்றும், ஆசாரியர் இராமாதாஜர் இஃது ஐஜர்கோவில்களைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு அவற்றில் கீர்த்தி நாராயணன், சத்தியநாராயணன் முதலிய பஞ்சநாராயணரை ஸ்தாபித்தாரென்று ஸ்ரீ வைணவ குருபரம்பரைகளும், சிலாசாலணன் களுக்கூறுகின்றன வென்றும் வரைந்துள்ளார்.

இன்னும் ஸ்ரீமான்-எம். எஸ். இராமசாமி ஐயங்கார், எம். எ. அவர்கள், 1920 ஆம் வருஷம் ஜூலை மாதத்திய, "ஐஜாகெஜுட்" பத்திரிகையில் எழுதியுள்ள விடயத்தில், "ஐஜாகெஜுடைய பண்டைக் காலத்திய பின்னமான விக்கிரகங்களும், பாழடைந்த ரூகைகளும், நிலமான கோயில்களும் தென்னிந்தியா முழுவதிலும் ஆங்காங்கே சிதைந்து கிடப்பதைப் பார்த்தும்போது அச்சாதி எவ்வளவு தூரம் பரவி யிருந்ததென்பதும், அது பிராம்மணர்களுடைய மத வலராக்கியத்தினால் அழிக்கப் பட்டதென்பதும் கம்முடைய ரூபகத்திற்கு வருகின்றன" வென்றும் கூறியிருக்கின்றார்.

இவர்கள் சொல்லியவற்றிற்கினங்க இன்னும் இந்தியா முழுவதிலும் அநேக இடங்களில் சிதைக்கப்பட்ட எண்ணிறந்த ஐஜாவிக்கிரகங்களும், கோயில்களும் பூமிக்கு மேலும், கீழும் காணப்படுகின்றன. உலகத்தில் பிறரால் செய்யக்கூடியனவல்ல என்று கண்டவர் அதிசயிக்கும்படி மலைகளையே உருவாகவருத்து ஐஜார்களால் பண்டைக்காலத்தில் செய்யப்பட்ட பிரம்மாண்டமான ஐஜாவிக்கிரகங்களிருக்கின்றன. இதற்குச்சான்றாக சமீபகாலத்தில் பம்பாய் மாகாணம் இந்துருக்கு 100 மைல் தூரத்திற்கப்பால் ரூள கிராமத்தில் உள்ள மலையில் ஓர் விக்கிரகம் கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதைப் பற்றி 1930 ஆம் வருஷம் ஏப்ரல்மாதத்திய, "ஐஜாகெஜுட்" பத்திரிகையில் கூறியுள்ளதாவது:—

"84 அடி உயரமுள்ள ஆதிகாதபகவானின் கல்சிலை"

ரூளகிரிஜி ஸ்ரீ திகம்பர சித்தகேதந்திரத்தின் காரியதரிசி நாகர்சேட் நாதுவால் ஜெயின் என்பவர் பொருள் உதவிக்காக எழுதியுள்ள ஒரு பிரார்த்தனையில் எழுதியுள்ளதாவது:—

129

"பட்வானி சமஸ்தானத்தில் ரூளகிரி ராமத்தில் ஒரு குன்றின் மேல் செதுக்கப்பட்ட (84) என்பதது நான்கு அடி உயரமுள்ள அழகாக வெகுசாலமாயுள்ள ஆதிபகவன் கல் சிலை ஒன்று இருக்கிறது. இந்தியாமுழுவதிலும் இவ்வளவு உயரமும் கம்பிரமும் உள்ள சிலை எங்கும் இதுவரையில் கண்டுபிடிக்கப் படவில்லை. வெயிலே ஓர் மழையிலும் வெகுசாலமாக அடிப்பட்டு இச்சிலையின் சிலபாகங்கள் தேய்ந்து போயிருக்கின்றன. இன்னும் கெட்டுப் போகாமலிருக்கும்பொருட்டு மால்வாதேசத்து மாகாணசபை பட்வானியில் நடந்த வருஷாந்தர கூட்டத்தில் இச்சிலையின் சீகரத்தை மூட மேல் கொட்டகை போடுவதற்கு ஒரு தீர்மானம் நிறைவேற்றினார்கள். ரூபா 7840 அந்த இடத்தில் எவ்வோரும் சொடுத்தார்கள். அறகு இதற்காகச் சுற்றுப்பிரயாணம் சென்று முனிம் குலாப் சண்டஜி அவர்கள் ரூபாய் 15000 வரூலித்துக்கொடுத்தார்கள். இத்தொகைகளைக் கொண்டு ஒரு குடைபோன்ற கொட்டகை ஒன்று போடப்பட்டது. இப்போது சிலையைச் சீர் திருத்தம் செய்யும் வேலை எடுத்து கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. இதற்குப் பணம் அதிகம் தேவையானதால் ஐஜார்களெல்லோரும் பொருளுதவி செய்யும்படி பிரார்த்திக்கப்படுகிறார்கள்" என்பதே.

இன்னும் ரெடி (84) என்பத்தாறாக்கு அடிஉயரமுள்ள சிலா விக்ரகத்திற்கு மஹாமஸ்தகாபிஷேகம் செய்தகாலத்தில் தென் தேசத்திலிருக்கும் ஐஜநர்களுக்கு இந்நிபாஷையில் பத்திரிகைகளைத் தந்திருக்கின்றது. அப்பத்திரிகை விளம்பரம் செய்தவர்களாயினு இந் தூர் சிலாசி சேட்பரகாரம்ஜீ, தூளிசக் ஜீ பெளத்திரர் கன்னிராமஜீ, அவர் புத்திரர் பீதசக், அவர் புத்திரர் ராஜமல், லால்சக்; மாணிக் சக், காலூராமசேட் இவர்கள் கமஸ்காரம் செய்து தெரிவித்திருப்ப தாவது:

“ஸ்ரீஸ்ரீ பாலன்கஜாஜீ, பிராசின, ஸ்ரீ ஆஜீஸ்வர அரபுவினு டைய மஹாமஸ்தகாபிஷேகமும், தூதனபிம்பத்திற்கு பஞ்சகஸ்யாண மயேநாதஸ்வமும் செய்வதாக அபிப்பிராயப் படுகிறோம்; 8-1-31-ல் ஆரம்பம்; முடிவு 29-1-31” என்பதே. இத்தத்தினங்களில் தூதனபிம் பத்திற்கு செய்யப்படும் சிறப்பு விபரமும் அப்பத்திரிகையிலுள்ள து- தவிச மாகசுத்தசமி குருவாசம், 29-1-31 பிராதக்காலத்தில் மேல் கண்ட 84-அடி உயரமுள்ள சிலா பிம்பத்திற்கு மஸ்தகாபிஷேகம் செய்வதாகவும் அவர்கள் வரைந்துள்ளார்கள். இவைமேல் கண்ட காலங்களில் நடந்தேறியுள்ளன.

17

130

இன்னும் மேல்படி மஸ்தகாபிஷேகப் பத்திரிகையுடன் வர வேற்புப்பத்திரிகை ஒன்றுகிடைத்திருக்கிறது. அதில், மேல்கண்ட பிம்பம் நாலாங்காலத்தில் அவதரித்த விருஷபதீர்த்தசங்கரர் (ஆதிபக வான்) ரூபகார்த்தபிம்பம் என்றும், B. B. & C. I. Ry. மார்க்கமும், G. I. P. தூலியா நாடாளு மார்க்கமும் போகலாம் என்றும், மஹா ஸ்டேஷனிலிருந்து ரூ. 3-4-0, இத்தூர் ஸ்டேஷனிலிருந்து ரூ. 8-8-0 மோட்டார்சார்ஜு என்றும், க்வாலியர் மோட்டார் சர்வில்கம்பெனி யார் பஸ்ஸும் மேல்படி பிம்பமுள்ள ரூளதிரி கிராமத்திற்குச் செல் கின்றனவென்றும் பிரயாண விவரங்கள் வரையப்பட்டுள்ளன.

இன்னும் மைசூர் இராஜ்யத்தைச்சேர்ந்த ஸ்வரணபெளரிசுளத் தில் 60-அடி உயரமுள்ள (ஆதிபகவான் புத்திரரும், பாதசக்கிர வர்த்தி சகோதரருமாயினு) கோமதேஸ்வரஸ்வாமி சிலாவிக்ரக மொன்றிருக்கிறது. தென்கண்டம் ஜில்லா கார்தாளாவில் 42-அடி உயரமுள்ள சிலாவிக்ரக மொன்றிருக்கிறது. ரெடி ஜில்லா ஏ. ஊரூரில் 36-அடி உயரமுள்ள சிலாவிக்ரக மொன்றிருக்கிறது.

ஐஜநர்களின் பழயவிக்ரகங்களும், கோயில்களும் பூமிக்குக் கீழும் மேலும் காணப்படுகின்றன வென்று மேல்கூறியதற்கிணங்க, நெசம்பவர் என்பவர் எழுதிய ஐஜநசமய சிந்தார்த்தம்என்பதினும் கூறி யிருக்கிறார்; இதைப்பற்றியவிவரம் பின்வரும்; ஆங்குக்கண்டுகொள்சு.

தவிச மேல்காட்டு ஐரோப்பியர்களில் சிலர் ஐஜநசமய தத்துவ முதவிய அனுஷ்டானங்களை ஆசரித்துவருவிறார்கள். அவர்களில், “அலெக்ஜாண்டர் கார்டன்” என்பவர் கூறுவதின் சுருக்கமாவது:-

“புண்ணியத்தை விருத்திசெய்வது மிகவும் அவஸ்ய மென்பதை ஐஐநமதக் கொள்கைகள் உறுதியாய் உணர்த்துகின்றன. ஆகையால் இதிலடங்கிய நற்காட்சி, நன்ஞானம், நல்லொழுக்கம் என்ற மூன்று கொள்கைகளையும் நான்மிகவும் ஆநந்தத்துடன் வரவேற்கிறேன். இதுவுமல்லாமல் இவ்வுலகில் எவரும் தங்கள் மனவுறுதியினாலே பாவத்தை ஜெயித்து பரமாத்மநிலையை அடையக்கூடுமென்பதும், அந்நிலையில் உள்ளார் அநந்தசகம், அநந்தஞானம், அநந்தவிரயம், அநந்ததரிசனம் முதலியவைகளை நித்தியம் அனுபவிப்பார்கள் என்பதும் ஐஐநமதக்கொள்கைகளாயிருக்கின்றன.

131

“இந்தக் கொள்கைகளைத்தாம் லண்டனிலுள்ள நம் ஐஐந சகோதரர் மிஸ்டர். நெஹ்பெர்ட் வரானுலே எனக்கு தெரியவந்தது. அவருடைய “ஐஐநமதம்” என்னும் புத்தகம், ஐஐந மதாபிமானத்தையும், தத்துவத்தையும் நன்றாக விளக்குகிறது. ஆகையினால் நானும் ஷுட்டிரவியத்தில் முழு நம்பிக்கையுள்ளவனாயிருக்கின்றேன்.

“சத்தியந்தான் உலகத்தினரை அழிக்கக்கூடியதென்பது எவருக்குத் தெரிந்திருக்கிறபடியால் நம்மனதிலிருந்திருக்கிற அழகாந்தை மூற்றும் நீக்கிவிடுவதே நம்முடைய முத்தக்கடமையாகும். இவ்விதசத்தியமாகிய உண்மையை ஐஐநவிரத்தங்கனிற்றான் தேடிக்கண்டுபிடித்தேன்.

“ஐஐநர்கள் மற்றொரு சமயத்தையாவது மதத்தையாவது, அல்லது ஜாதியையாவது கவிழ்க்க முயலுகிறதில்லை. ஆனால் ஐஐநர்கள் உலகத்திலுள்ள பற்பலநிமைகளுக்குக் காரணமாயிருக்கிற (கெட்ட இருதயங்களை நல்லறங்களைக்குகிறதற்காக) மனிதர்களுக்கு உபநியாசிப்பதோடு கூட உதவியும் புரிந்து வருகின்றனர்.

“இவ்வித உண்மையான சத்யமும் நித்யசமயமுமாகிய ஐஐநமதத்தை உலகத்தில் பிரசித்திசெய்வதே என் வாழ்நாளில் நான் செய்யவேண்டிய ஒரே வேலையென்று என்னுமிதேன். மேல்நாட்டிலுள்ள எல்லாமதங்களைவிட இந்தியாவிலுள்ள ஜிசமதமே மேன்மையானதாயிருக்கிறது. ஆகையால் என் இந்திய ஐஐந சகோதரர்கள் கைக்கொள்ளும் ஜிசமயத்தை நானும் ஆனந்தத்துடன் கைக்

கொண்டவனாய் அவர்களுக்கு என் அன்பார்ந்த ஆத்மத்துவமான வாழ்த்துக்களை நான் இத்துடன் அனுப்புகிறேன்.” என்று கூறுகிறார்.

இவ்விவரங்கள் தருமசிலன் பத்திரிகை புத்தகம்-1 சஞ்சிகை 6-ல் உள்ளன.

ஜெர்மனிதேசத்தில் ஹால்ஸி பென்னும் ஊரில் பிறந்து வளர்ந்த “டாக்டர் சார்லொட்டி ரொஸ்” என்னும் பெயர்பூண்டபெண்மணி

ஜெர்மன், ஆங்கிலம் முதலியபாஷைகளைக்கற்றறிந்தும் சமஸ்கிருதம் கற்றறிந்து வேதங்கனையும், உபநிஷத்தங்கனையும், பிராம்மணங்கனையும்

உ அழுக்காத என்பது குரோத, மாண, மாயா, வேப லென்று
சால்வகையாம்.

132

பலகாலியங்கனையும் கற்றும் பிறகு ஐஜாமத மூலசிரந்தங்கனையும் குந்த குந்தர் இயற்றிய தந்தவார்த்தகுந்தாதையும் அதன் சியாக்கானங்கனையும் நன்கு உணர்ந்து பின் ஐஜாமத சம்பந்தமாய் ஜெர்மன் பாஷையில் அநேக சியாஸங்கள் யெழுதியிருக்கிறார். பிறகு இந்த அம்மை யார் 1925-ம் வருஷம் அக்டோபர் மாதத்தில் பம்பாய் முதலிய பல விடங்களுக்குவந்து சிவபுரியில் முனிசாஜபுரீ வித்யா விஜயரிடத்தில் ஐஜாமத சித்தாந்தத்தை மீண்டும் கற்றார். ஐஜாமத சியாப சால்

திரத்தில் கன்றாகத்தேர்ச்சியடைந்தார். ஐஜாமதயத்தின்பெருமையையும் உண்மையையும் அறிந்து தாம் ஐஜாமதத்தில் பிரவேசிக்க எண்ணங்கொண்டு தம்முடைய விருப்பத்தை பூரீ வித்யா விஜயரிடத்திலும், பூரீ விஜய இந்திர சூரியிடத்திலும் தெரிவித்தார்.

அவர்கள் அதற்கிணங்க, சுமார் 5000 பேர்கள் கூடிய ஒரு சபையில் தாம் சிராவகிகள் அனுஷ்டிக்க வேண்டிய அனுஷ்டாதம் 5, குணவிரதம் 3, சிகாவிரதம் 4 ஆகிய பன்னிரண்டு விரதங்கனையும் ஏற்றுக்கொண்டார். உடனே அந்த அம்மையாருக்கு அவர்கள்

பூரீமதி சபத்திராதேவி யென்னும் பெயர் கொடுத்தார்கள். அவர் தாம் ஐஜானியான பிறகு தம்முடைய காலத்தை ஐஜாமத சித்தாந்தமாகவே

செலவழிக்கிறார். ஐஜாமத சால் திரம் 2 றும்வண்ணம் அடிக்கடி உபவாஸமிருந்து விரதங்கனையும் அனுஷ்டித்துக்கொண்டுவருவதுடன் பம்பாய்,

மதராஸ், ஜாகீர் ஆரணி முதலான பல விடங்களுக்குச் சென்று ஐஜாமத உண்மைத் தத்துவங்கள் முதலிய அநேக விஷயங்கனையும் பிரசாரம் செய்திருக்கிறார். இது அநேகர் அறிந்ததேயாம்.

இந்த அம்மான் சரித்திரம் விரிவாக ஐஜாமதஜெட் பத்திரிகையில் கூறப்பட்டுள்ளது.

அகில இந்திய ஐஜாமத மஹா சபை ஸ்ராவணபெளி குளத்தில் (14-3-25-ல்) கூடிய காலத்தில் மைசூர் மஹாராஜா அவர்கள் செய்த சொற்பெருக்கின் கருக்கமாவது:-

சபையோர்களே! சர் ஹுகம்சந்த அவர்களே!

“நீங்கள் இன்று எனக்குச் செய்த மரியாதைக்கும் சந்தோஷ வரவேற்பிற்கும் நான் என் மனமார்த்தவந்தனம் செய்கிறேன். நீங்கள் என்னை மதித்து வரவழைத்ததற்கு மிகவும் சந்தோஷிக்கிறேன்.

133

“இம்மகத்தான பூஜைக்கு இந்தியாவின் பற்பல பாகங்களிலிருந்து பல ஆயிரக்கணக்கான மனிதர் கூடியிருக்கும், இச்சமயத்தில் நானும் உங்களில் ஒருவனாக இருப்பது எனக்கு அளவிடாமலும் மகிழ்ச்சியை அளிக்கிறது. இம் மைசூர் ராஜ்யத்திற்கு இந்தியாவில் பற்பல பாகங்களினின்று தலைமுறைதலைமுறையாக யாத்திரை செய்து கொண்டிருக்கும் ஜைனர்களை வரவழைக்க நான் மறக்கமாட்டேன். பல ஆயிரம் தலைமுறைகட்கு முன் ஸ்ரீ பகவான் ஸுருதகேவலோயிய பத்சபாரு ஸ்வாமி ஜைனர்களோடு தென்தேயத்த வணிகருடையிலுள்ள அடவியில் குடியேறிப்போது இப்பிட பூமியின்மேலிருக்கும் மலைக் குகையைத் தமக்கு வாசஸ்தல மாக்கிக்கொண்டு இம்மலையிலேயே

தம் திருவடிகளை விட்டுவிட்டுச் சல்லேகனா விரதமகிமையால் முத்தியடைந்தார். தஷ்ணிகாரி என்று சொல்லப்படும் இப்புண்ணிய பூமியின்கண் ஐசோப்பா தேசத்தில் மிக்க கீர்த்திபெற்ற, “அலெக்ஸாண்டர் தி (Alexander the great) க்ரேட்” என்று கீர்த்தி பெற்ற மன்னரைப்போல் மொளரிய வம்சத்து அரசனாகிய சந்திரகுப்தமஹாராஜன் தன் அந்நியகாலத்தில் மேற்சொன்ன ஸுருத கேவலியின் திருவடிகளைப்பணிந்தான். அன்றுமுதற்கொண்டு தென்தேயத்தில் அநேக மன்னர்களும், வடதேயத்திலிருந்து அநேக தபோதனர்களும் இந்நுக்களின் சமாதி மரணத்தைவிட மிக்க மகிமை பெற்ற சல்லேகனா விரதத்தை கைக்கொண்டனர்.

“இப்புண்ணிய ஸ்தலமானது ஸ்ரீ பாதேஸ்வர சக்ரவர்த்தியின் இராயசுகோதரராகிய கோமடேஸ்வர முனிவருடைய தபோவனமாகவும் இருந்தது. அதனால் இந்த மைசூர் பிராந்தியமானது ஸ்ரீ பாதேஸ்வர சக்ரவர்த்தியின் ஆளுகையினாலும் ஸ்ரீ கோமடஸ்வாமியின் தபோபலத்தாலும் ஆளப்பட்டு வந்தது. மேலும் பெரிய பிம்பங்கள் செய்வதில் பிரயாசியான ஈழிப்பட்டு தேசத்திலும், ஆஸ்டிரியா தேசத்திலுமில்லாதது இம்மகத்தானபிரதிமை உலகத்திலுள்ள எல்லா ஜீவராசிகளின் மனவாதையும் கவரும்வண்ணம். ஒரு பெரிய பாதையில் மிக்க உன்னதமாக கோமடமுனிவின் ஆயிரம் வருடக் கட்டுப்பாடு பிறகு பல மைல்கள் தெரியும்படி மேல்சொன்ன முனிஸ்வரரின் பிரதிமை ஸ்தாபிக்கப்பட்டது.

“ஆனால் ஜைனமதம் கன்னடதேசத்தில் தனக்கு இரண்டாவது ஜனன ஸ்தானத்தைக்கண்டது மன்னியில் பிறவிக்கேற்ற வேலையை யும் செய்தது. ஏனெனில் ஜைனமதம் கன்னடதேசத்தில் தோன்

முமவீருந்தால் கன்னட பாஷை தன்னுடைய பூர்வசரித்திர ஆராய்ச்சிக்குரிய ஆதாரங்களை இழந்துவிடும். கன்னடப்பாஷையில் தேர்ந்த ஐசூர பண்டிதர்கள் பண்டைநாள் முதல் இன்றுவரைக்கும் கன்னட பாஷைக்கு உதவித் கொண்டே இருக்கின்றனர்.

“ஆத்மவழியிலும் தத்துவவழியிலும் ஐசூரமதம் இந்தியாவில் செய்துள்ள வேலையை என்றும் மறக்க முடியாது. ஐசூரமதம் ஜீவ னோபாயத்திற்கு வேண்டிய எல்லாவழிகளையும் காட்டியிருப்பதால் மற்றமதங்கள் ஐசூரமதத்தைக் கவனிக்க வேண்டியிருக்கின்றன. ஐசூரமதம் தன்மூலக் கொள்கையாகிய அந்நிம்சையை நியாய வாதத்தின் மூலமாகக்காண்பிப்பது மன்னியில் ப்ரத்யக்ஷமாயும் காண்பிக்கின்றது. ஐசூரமதம் ஆத்மனுக்கு சுகத்தை அளிக்கும் கொள்கைகளைத் தெளிவாய் விளக்குகிறது. இதனால் ஐசூரமதம் மற்ற மதங்களைவிட தத்துவ விஷயங்களில் உன்னதமாய்விளங்கி உண்மைச் சாரித்திரத்தைக் கண்டுபிடித்து ஞானத்தையும் ஒரு வித நம்பிக்கையை அளிக்கின்றது! மேலும் ஐசூர மதம் தத்துவங்களிலும் பாஷாபி விர்த்திகளிலும் சர்வ தர்மங்களிலும் மற்ற மதங்களைவிட முன் நிற்கிறது. இன்னும் சொன்னால் சில்பசாஸ்திரத்திலும் முதன்மையாய் நிற்கின்றது. பூலோகத்திலுள்ள சில்பசாஸ்திர அதிசயங்களில் முஸ்லிம்களுக்கு தாஜ்மஹால் இருப்பதுபோல் நமக்கு மவுண்ட் ஆபும், இந்த ஸ்ரீ கோமட சுவாமியும் இருக்கின்றன.

“ஆயினும் மனிதர்கள் நாளுக்கு நாள் ஆயுளிலும் புத்தியிலும் பலத்திலும் வித்தையிலும் குறைந்துகொண்டே போகவேண்டியது தான். இதுபற்றி உங்கள் பழையபுராணங்களை உறுதிக்கின்றன. அதிர்ஷ்டம் ஒரு வண்டிச்சக்கரம் போலாகும். எப்படியென்றால் ஒரு முறை வண்டிச்சக்கரம் ஏறினால் இறங்கியே ஆகவேண்டும். உற்சரம் மிணியும் அவசரம்மிணியும் மாறி வரும். அப்படியே அதிர்ஷ்டமும் தரித்திரமும் மாறிமாறி வரும். எவனொருவன் அடிக்கடி காலங்களின் மாறுதல்களைக் கவனித்துக்கொண்டே வருகிறானே அவன் நாளுக்கு நாள் ஐசூரமதம் களைத்துத்திரு வரவதைக் கவனிப்பான். ஆகையால் இனி நீங்கள் உங்கள் இருகட்சிக்குமுள்ள சச்சரவுகளை ஒழித்துவிட்டு நியாய ஸ்தலங்களுக்குப் போவதை நிறுத்தி விட்டு வேண்டும். நீங்கள் இனி ஒத்துச் சகோதரர் போலிருக்கவேண்டும். நீங்கள் இனிமேல் உங்கள் பண்டை வழக்கப்பிரகாரம் ஆத்தமதியானத்தின் மகிமைகளை எல்லாருக்கும் எடுத்துக்காட்டி ஆதிகாலம்

களில் ஸ்ரீ ஜிநேஸ்வரன் உபதேசித்தருளிய தத்துவங்களை நினைந்துத்துங்கள். மதத்தை விருத்திசெய்வதற்கு முய்யமான வஸ்துவாகிய கல்வியைக் கற்றுக்கொடுப்பதற்கு தேற்ற வழியைத்தேடுங்கள். ப்ரபாகு ஸ்வாமிகள் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு உங்களை இங்குக் கொண்டு வந்தாரோ அவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு நீங்களும் இம்மதத்தை விருத்திக்குக்கொண்டுவர வேண்டும். கடைசியில் உங்கள் இன்றியமையாத பொக்கிஷங்களாகிய சாஸ்திரங்களை உலக கன்மைக்காக வெளியிட்டு ஒருபொய்ய அசாராதியால் முடிசூட்டி மாதாந்த வாராத்ப்பத்திரிகைகள் மூலமாக வெளியிட்டு உங்களைச் சீர்திருத்திக்கொண்டு நீங்கள் முன்னிருந்த நிலைமைக்கு வருவீராக.

“சபையோர்களே! நீங்கள் எல்லாம் ஒரே மதத்தினராகையால் நீங்கள் முதல்முதல் தற்சமயம் உங்கள் மதத்திற்கு வேண்டிய சீர்திருத்தங்களைச் செய்து கொள்ளுங்கள். நீங்கள் உங்கள் மதத்தைவிருத்தி செய்துகொள்ள என்னென்ன வழிகள் உண்டோ அவைகளை ஆலோசனைசெய்து சீர்திருத்திக் கொள்ளுங்கள்.

“ஒவ்வொருமதத்தினரும் தங்கள் தங்கள் மதங்களைக்கல்வியிலும், மதாபிமானத்திலும், அபிவிருத்தி செய்யவேண்டும்.

“சபையோர்களே! நீங்கள் இன்று எனக்குச்செய்தமரீபாதைக்கும் நல்வரவேற்பிற்கும் நான் மற்றொரு தரம் என்மனமார்த்த வந்தனமளித்து உங்கள்கோரிக்கைகள் எல்லாம் நிறைவேறுவதற்கு எல்லாம் வல்ல இறைவனை பிரார்த்திக்கின்றேன்.” என்பதே.

மகாசாஜா அவர்கள் ஆங்கிலபாஷையில் மொழிந்த இவைகள் தருமசீலன் பத்திரிகை புத்தகம்-7 சஞ்சிகை 11-12-ல் தமிழில் மொழிபெயர்த்து வெழுதப்பட்டுள்ளன.

மகாசாஜா அவர்கள் கன்னட பாஷையைப்பற்றிக் கூறியதற் கிணங்க, எல். ரைஸ் என்பவரும், ரவரண்டு டீட்டல் என்பவரும் கன்னட நூற்கள் ஜைநர்களுடையனவேயென்று கூறுகிறார்கள். இவ் விவரம் மேலைப்பண்டிதர்கள் அபிப்பிராயம் 5-6-வது பக்கங்களில் பாக்கக்காணலாம்.

இதுவரையில் ஜைநசமயத்தைப்பற்றியும், ஜைநர்களால் இயற்றிய அடிப்படைபாண நூல்கள்முதல் பல நூல்களைப்பற்றியும், அவர்

136

கன்கோவில் முதலான சிங்களகங்கைப்பற்றியும், மேல்கண்டவைகளுக்குநேர்ந்த இடையூறுகளைப்பற்றியும், ஜைநர்களின் பண்ணடக்காலத்திய பிரமாண்ட சிங்களகங்கைப்பற்றியும், யீசோப்பியர் ஜைந சமயத்தின் ஆசாசத்தை அனுஷ்டிப்பதைப் பற்றியும், மைசூர் மஹாசாஜா அவர்கள் ஜைநசமய சல்லேகை சிரத்தத்தைப்பற்றியும், தந்துவீங்கனின் உயர்வைப் பற்றியும் கூறியுள்ளவைகளை நாம் விளக்கியுள்ளோம். இனி ஜைநசமயத்திற்குச் சம்பந்தமுள்ள பாஷைகளின் விவரங்களையும் விளக்குவாம்:—

யீசோழியம் பதிப்புரையில் சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை அவர்கள் கூறுவதாவது:—

“பாதகண்டத்தில் வழங்கும் பாஷைகளுள் ஆதிசாஸ்கந்தோட்டுள்ளன சமஸ்கிருதமும், தமிழுமாம். இவற்றில் ஒன்று சிவபெருமர்னிடத்தும், மற்றொன்று சுப்பிரமணியக்கடவுளிடத்தும் உற்பதித்தன என்னும் ஆகம யீதிகப்பிரமாணங்களை இதற்குச்சான்றாகும்” என்று வரைந்துள்ளார். இவர்களுத்தும் ஆகம யீதிகப்பிரமாணங்களும் பூராவும் தவறு என்பது இதனடியில் எடுத்துக்காட்டியுள்ளவற்றால் தெற்றென விளக்கமாகும்.

கர்மபூமியின் தொடக்கத்தில் ஆதிபகவான் (அருகக்கடவுள்) துவாதச கனாபரிவேஷ்டிதனாகிப் பதினெண்மகாபாஷைகளுக்கும், எழுநூறு (700) கூூல்லக பாஷைகளுக்கும் ஏகமாயிருக்கப்பட்ட திவ்யத்வனி எழும்ப, அர்த்தமாகதியென்னும் திவ்ய பாஷாயிர்த்தத் தினால் இல்லற துறவற தர்மங்களை உபதேசித்தார் என்ற விவரம்மகா புராணம், கர்மஸ்வருபமுதலிய நூல்களில் விவரிக்கப் பட்டிருக்கிறது. இவ்வாறு பகவான் பதினெண்மகா பாஷைகளை திவ்யத்வனி ஒன்றினால் உபதேசித்தருளினாரென்பதை, மேருமந்தர புராணத்திலும்,

“மற்றிந்த வைய மளந்தான்வைய நின்ற பெற்றி
முற்றுமுரைத்தா னுகையீ ரொன்பதாய தொன்றால்”

என்ற கடவுள் வாழ்த்துச் செய்யுள்கள் விளக்குகின்றன.

இ - ன்: “இந்த உலகத்தை பரமானுவினால் அனந்தவன் இவ்வலகத்தில் சில பெற்றிராநின்ற ஜீவாதி பதார்த்தங்களின் தன்மை முழுமையும் திவ்யத்வனி ஒன்றினால் ஏற்பட்ட பதினெட்டுவித பாஷைகளால் அருளிச் செய்தான்” என்பதாம்.

197

பதினெண் மகாபாஷைகளில் சமஸ்கிருதம், பிராகிருதம், மகராஷ்டிரம், தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம், துளுவம் முதலிய பாஷைகளும் விளங்குகின்றன வென்றும், மற்றவை இன்ன இன்னனவையென்பது தெரியவில்லை யென்றும் ஜைனப்பெரியோர்கள் கூறுகின்றார்கள். மேலும் தமிழ்முதலாக னுறவும் பரியந்தமுள்ள ஐந்து பாஷைகளும் பஞ்சதிராவிடமென்றும் சொல்கிறார்கள். மற்ற, முள்ள மகாபாஷைகளுக்கும், 700 கூூல்லக பாஷைகளுக்கும் விவரங்கள் தெரியவில்லை என்றும் கூறுகின்றார்கள்.

“டாக்டர். ஸ்வராஹுப்சந்திரஜெயின் ஸரோஜயச். யம். பி. யம். ஆர். எ. என், (ஸண்டன்)” என்ற பட்டப்பெயர் வாய்ந்த ஜைனாகிய கான்பூர். பண்டிதர் அவர்கள் கான்பூரிலிருந்து காஞ்சிபுரம் வந்து எனது இருகத்தில் ஒருநாள் தங்கினார்கள். அவர்களிடம் நான் சாஸ் திரசம்பந்தமாகப்பெரியபோது சமஸ்கிருதபாஷை 18 மகாபாஷைகளுக்கும் பட்டதென்றும், இப்பாஷை ஒருகாலத்தில் சகல தேசங்களிலும் வழங்கிவந்திருக்கிறதென்றும் சொன்னார்கள்.

இஃது உண்மை என்பது பின்வரும் விஷயங்களால் விளங்கும்:—

இந்த ஆரியகண்டம் ஆதியில் போகபூமித் தன்மையையுடைய தாயிருக்கும்போது அப்பூமியில் வசித்திருந்த மக்களுக்கு * ஆரியர்களென்று பெயர் வழங்கி வந்தது. இவ்விவரம் முதல்வேதமாகிய மகாபுராண் ஸ்ருதியில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இந்த ஆரியர்களுக்கு பாஷை ஆரியம். ஆரியமென்பது சமஸ்கிருதம். மூன்றாம் காலம் அந்நியத்தில் தோன்றிய பதினான்கு மனுக்களில் எட்டாவது மனுயின் கால முதலாகப் பிரஜைகள் விருத்தியாகத் தொடங்கி, ஆதிபகவான் காலம்வரையில் அதிகமாக விருத்தியடைந்தார்கள்.

* ஆரியர் என்பதற்கு உயர்ந்தாரா, பெரியார், அறிஞர், அறவோர் என்பது பொருள். நுகர்ச்சி ஒழிவுள்ள ஜீவன்களுக்கும் பாஷை உண்டாகாமல் எடப்பவர். இத்தன்மையுடையவர்களுக்குத்தான் அந்தணர், ஆரியர் அறவோர் என்னும் பெயர்கள் பொருத்தமானவைகளாம்.

“அந்தண ரென்போ றறவோர்மற் றெய்விர்க்குஞ்
செந்தன்மை பூண்டொழுக லான்”

என்னும் குறளால் இது விளங்கும்.

18

138

அதன் பிறகு பகவான் மீம்பத்தாறு நாடுகளை தேசங்களாக உண்டு பண்ணி, அங்காங்குப் பிரஜைகளைப் பரஸ்செய்தார். போகபூமியானது ஆதியில் வடகிசையின் கோடியில் இருந்ததெனினும், அந்திருந்தவர்கள் ஆரியமென்னும் சமஸ்கிருதபாஷை பேசுவதெனினும், இதற்கு வடமொழியென்றும் பெயர்சொல்லி, தமிழ்க்கிசைத் தென் கிசையின் கோடியில் உண்டுபண்ணப்பட்டது. ஆகையால் தமிழ் பாஷைக்குத் தென்மொழி என்ற பெயர்சொல்லி.

ஆதியில் போகபூமியிலிருந்த ஆரியர்கள் 56 தேசங்களிலும் பரவி வந்தவர்களாதலால் சமஸ்கிருதம் சகல தேசங்களிலும் வழங்கிவந்து, பிறகு காலகிரக விகற்பங்களால் மாறுபடலாகிறது. இதற்கிணங்க பேரகத்தியத்திரட்டு என்னும் இலக்கணத்தின்கண் உள்ள குத்திரம்,

“எல்லா நாட்டிலு மியல்வது பாகதம் (பிராகிருதம்)”

என்று கூறுகின்றது. இதனால் பிராகிருத பாஷையும் சகல தேசங்களிலும் பண்டைக்காலத்தில் வழங்கி வந்திருப்பதாக விளக்கமாகின்றது. இக்காலத்தில் பிராகிருதம் வழங்கவில்லை. சமஸ்கிருதபாஷையும் இதுபோன்றதென்பது தெற்றென விளங்கும். மேற்கூறிய படி சமஸ்கிருதம் போகபூமியின் காலமுதலாக 56 தேசங்களிலும் வழங்கி வந்திருப்பதெனினும், ஆதிபகவான் சமவசரணத்தில் சென்று சர்வ கேஷத்திரங்களிலும் அந்தந்த மாகாணங்களும் பிராகிருத பாஷையில் தர்மங்களை உபதேசஞ் செய்திருப்பதெனினும் இவ்விரு பாஷைகளும் ஒருகாலத்தில் உலகமுழுமையும் சிபாரித்திருந்ததன் கூடுமென்பதற்கையமெயில்லை.

இன்னும் முன்காலத்தில் கப்பல் வியாபாரம் முதலியவைகளைச் செய்த ஐரோப்பியர்கள் (வணிகர்) முதலியவர்கள் பல தேசங்களுக்கும் சென்று வியாபாரம் செய்யவும், இராஜக்காரிடம் சென்று காணிக்கை வைத்துத் தயவைப்பெறவும், உத்தியோகத்திலமர்ந்து முதலான பல காரியங்களைச் செய்யவும் எங்கும் பரவியிருந்த சமஸ்கிருத, பிராகிருத பாஷைகளை பொதுவான பாஷையாக வழங்கியிருந்தல் கூடுமென்பதும் விளங்குகின்றது. கப்பல் வியாபார முதலியவைகளைச் செய்யும் ஐரோப்பியர் புதிதாக ஓர் தேசத்திற்குச் சென்றால் அத்தேசத்தை அரசனிடம் சென்று அபூர்வமாக வுள்ள வஸ்துவை வெருமதியாக வைத்து வணங்குவதும், தமக்கு

139

பேரவைய வியாபாரிகளைச் சொல்லுவார், தாம் வியாபாரம் செய்து வந்த தேசங்களில் அரசர்கள் வழங்கியிருப்பினர் அவர்களை அரசுக்கு அறியப்பட்டும் வழங்கும். இவ்வியாபார ஐரோப்பியர்கள் வந்த பழங்காலம், பூர்வாலர் சரித்திரம், நாகராமாசாரியம் முதலான பல நூல்களில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அத்தகையவை எங்கும் வியாபாரத்திற்கு சமஸ்கிருதம், பிராகிருதம் முதலியவைகளைச் சகல தேசங்களிலும் பொதுவாகவாக அவர்கள் உபயோகித்து வந்தார்கள். ஆதலால் இவற்றில் எதையாவது ஒருதனித்தேசத்துப் பாஷையென்றாலும், ஒரு ஜாதிக்ருமத்திரம் உரிமைபுள்ள தென்றாலும் சொல்ல வியலாது.

ஐரோப்பியப் பண்டிதர்கள், மேற்கூறிய பிராகிருதம், சமஸ்கிருதம் முதலிய பாஷைகளின் நூல்களை நன்குக் கற்றறிந்தார்கள். ஆதலின், இவர்கள் செய்த தமிழ் இலக்கிய இலக்கண நூல்களில் பிராகிருத ஸமஸ்கிருத பதங்களைக் கலந்துள்ளார்கள். இவ்வியாபாரப் பண்டிதராகிய தொல்காப்பியத்திலும் காணப்படும். இரண்டு மூன்று பாஷைகளைக் கற்றறிந்தவர்கள், ஒரு பாஷையில் பேசும் போது மற்றொரு பாஷையின் சொற்கள் கலப்பதும், ஒருதனிப்பாஷையின் நூலை இயற்றும்போது மற்றொரு பாஷையின் பதங்கள் அதில் கலத்தலும் இயற்கை. இவ்வாறு சமஸ்கிருத, பிராகிருத பொழிகளைக் கலந்து ஐரோப்பியர் இயற்றிய நூல்களைக்கண்டு பிற்காலத்திலேற்பட்ட ஐரோப்பியராத தமிழ்ப்பண்டிதர்களும் தாங்கள் இயற்றியுள்ள தமிழ் நூல்களில் சமஸ்கிருத பிராகிருத பதங்களை உபயோகித்திருக்கின்றார்கள்.

இவ்வுண்மைகளை உணராதார் சிலர் சமஸ்கிருதம் தற்காலம் ஆரியசொன் றுகருதர்ப்படும் பிராம்மணர்களுக்கு மாத்திரம் உரிமை யுள்ளதென்றும், சிலர் வடமொழி முந்தின தென்றும், சிலர் தென் மொழி முந்தின தென்றும், சிலர் ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்றுள் டாலித்தென்றும், சிலர் தமிழ் தனிபாஷை யென்றும், இதில் பிற் காலத்தில் ஆரியக்கலப்பு அநாவது சமஸ்கிருத பிராகிருத சொற் கள் கலந்து விட்டன வென்றும் பலவாக்க் கூறுகின்றார்கள். தமிழ்பாஷை மாத்திரம் தனிபாஷையென்பது தவறு; ஒவ்வொரு தேசத்திற்கும் அந்தந்த தேசபாஷை தனிப்பாஷையேயாம். சமஸ் கிருத பிராகிருத பாஷைமட்டும் ஆதிசால முதலாக எல்லாத்தேசங்

140

களிலும் வியாபித்திருந்ததனால் எவர்க்கும் பொதுமொழிகளாம். ஆதலினாலேயே அப்பாஷைகளின் நூற்களைக் கற்றவர்களும், கல்வா தவர்களும் இக்காலத்திலும் மாதா, பிதா, வணமுதகம், இரலம், இராஜன், கேசும், மோகும், ஸ்திரம், ஆகேபுரி, கண்டனம், ஸ்தம்பம், ஆலயம், வீணை, கீதம், சபா, சங்கம், சரிசம், சம்பூர் னம், பரிஹாஸம், அன்னம், ஆகாசம், ஸ்வர்க்கம், நாகம், பாபம், புண்ணியம், பிரதமைமுதல் அமாவாசை பூசணைபரியந்தமுள்ள திதி முதலான அநேக சமஸ்கிருத சொற்களைத் தமிழ்தேசமுதல் பல தேசங்களிலும் உபயோகித்து வருகின்றார்கள்.

இன்னும் ஆதிபசுவான் அருளிய பதினெண் மகாபாஷைக ளுள் தமிழ்பாஷையும் ஒன்றாகும். இதனை நன்னூலாசிரியர்,

“முனிவற வருளிய மூவறு மொழியுளும்

குணகடல் குமரி குடகம் வேங்கடம்

எனு நான் கெல்லையி னிருந்தமிழ்ந் கடலுள்”

என்னும் சிறப்புப் பாயிரச் சூத்திரத்தில் விளக்கியுள்ளார்.

நூ - ன்: “(அருக்கடலுள்) வெறப்பில்லாமல் அருளிச்செய்த (மூவறு) பதினெண் மகா பாஷைகளுள்ளும் குணகடல் குமரி குடகம் வேங்கடமென்றும் நான்கு எல்லைக்குட் பட்டபெரிய தமிழ்பாஷை என் னும் கடலில்” என்பதாம்.

இதனால் அருக்கடலுள் தமிழ்பாஷையையும் அருளினார் என் பதும், இது பதினெண்மகா பாஷைகளுள் ஒன்றென்பதும் ஐயமறத் தெளிவாகும்.

சமஸ்கிருதபாஷை வடமொழி என்றும், தமிழ் பாஷை தென் மொழி என்றும் பெயர்பெற்றதற்குக் காரணத்தைதரும், மகாபாஷை 18-ஆவது பாகை 700 இந்தியாவில் வழங்கியும் உண்மையை யும் அறியாதார் பலர் பலவாறு கூறுவதுந்தவிரப் பொருத்தமற்ற கதைகளைத் தங்கள் தங்கள் சமய நூல்களில் எழுதியுள்ளார்கள். ஆதலின் பாஷைகளின் உண்மையை அறியும் பொருட்டு ஐஹப் பெரியோர்களின் சொற்களைக் கேட்டும், ஐஹசமய சாஸ்திரங்களை ஆராய்ந்தும் இதனை விவரித்துள்ளேன். நண்பர்கள் உண்மையை

மேலே ஐஐசமயத்து பாஷையின் சம்பந்தத்தைப்பற்றி யின்க்கினும். இனி ஐஐசமயத்தில் வித்தியாதாரர், மகாபுனிவர்கள் ஆகியவர்கள் சைவ, வைணவ, புத்தம் முதலிய சமயத்தவர்களுடன் சாஸ்திரமுலமாய் எதிர்த்து நின்று, தர்க்கம் செய்து ஜெயித்திருப்பலையும், அதன் நிமித்தம் அச்சமயத்தவர்கள் ஐஐசமயத்தில் சேர்ந்திருப்பதையும் பற்றிக் கிஞ்சித்து எடுத்துரைப்பாம்.

விஜயார்த்த வெள்ளியம்பெருமலையில் பலனவேகன் அல்லது வாயுவேகன் என்றும், மனோவேகனென்றும் இரண்டு வித்தியாதாரர்கள் மிக்க மித்ருக்களாய் வசித்துவந்தார்கள். இவர்களில் வாயுவேகன் மித்தியாநிருஷ்டி; மனோவேகன்சம்மியத்திருஷ்டி. மனோவேகன் வாயுவேகனைத் தனது மார்க்கத்தில் கொண்டுவர விரும்பப்பெண்டு அலினை, பாதகேசுத்திரந்து பாடலீபுந்ர நகரத்திற்கு அழைத்துச் சென்று அந்நகரத்தில் மித்தியாபிராம்மணர்கள் ஆலயத்திற் பிரவேசித்து பேரியடிக்க, அங்கிருந்த பிராம்மணர்கள் அந்த வித்தியாதாரனைக் கண்டு, “நீங்கள் எங்களுடன் சாஸ்திரவாதம் செய்து ஜெயித்தால் பேரியடிக்கலா” மென்றும், “அப்படிக்கில்லையாகில் பேரியடித்தல் தகா”தென்றும் சொன்னார்கள்.

மனோவேகன் வாதத்திற்கிசைந்து அவர்களுடன் சைவவைணவ வேதாசம புராண சாஸ்திரங்கலினுள்ள ஆபாஸங்கலையும், அக்கடவுள்கலின் அவருணங்கலையும் எடுத்துக்காட்டி, தஸ்தினம் தர்க்கம் செய்து பிரதிநினமும் ஜெயித்து ஒவ்வொருநாளும் ஜெயப்பத்திரம் பெற்றான். பிறகு மித்தியா பிராம்மணர்கள் கரகமல முருளிதராய் மனோவேகனைப் பார்த்து, “சகல ஜனங்கலும் அறியத்தக்கதாக உங்களுடைய ஜிநவேதாசம சஸ்திரங்கலை சொல்லவேண்டு” மென்றனர். மனோவேகன் அதற்கிசைந்து அருக்ககடவுளின் சிறப்புக்கலையும், அவரால் அருளிச்செய்த வேதாசம சாஸ்திரங்கலினுள்ள மெய்ப்பொருள்கலையும், இல்லற துறவற ஆஸ்ரமங்களின் பெருமையைப் எடுத்துரைத்தான்.

இவற்றைக்கேட்ட பிராம்மணர் முதலானவர்கள், அலினை நோக்கி, “உக்கிருஷ்ட வித்தியாதா சக்திரவர்த்திநிப! உம்முடைய தயவினிலே சத்தம் சண்மார்த்தகத்தைக் கேட்டு நான்கள் இருதார்த்தரானேமும்; சம்ஸார சமுத்திர சுழியுள் முழுகியிருக்கும் எங்கலை தாங்கள் இருபையினுலெடுத்து உம்முடைய நிர்மலதர்மமென்றே.

கூப்பலில் நிறுத்தி விசாரணைத் துவக்கியது கொடுத்திருப்பினும்
 மும்" என்று குறிப்பிட்டுக்கொண்டார்கள். மீளும்போது; அவர்களை
 ஆராய வேண்டியபடி அரசு சூட்டியபக்கமானிடம் அகற்றிவைத்துக்
 கொண்டு அந்த பகவானைத் தடுத்து, "சர்வாவக விசாரணை இவர்களுக்குக்
 குடிகொடுத்து இவர்களை இருதார்த்தமாகச் செய்யவேண்டும்" என்று
 விண்ணப்பஞ்செய்தான். அவ்வாறு பகவானும் அந்த மித்தியாய்
 பிராமணனார் முதலானவர்களுக்கு அனுபவமும், குணமும், சிவா
 விசாரணை ஆகிய சர்வாவக விசாரணை உபதேசஞ்செய்தார். அவர்கள்
 அவ்வாறான ஏற்றுக்கொண்டு ஹைதர்பாஸ்டானம்மீது அனுப்பி
 தார்கள். இவற்றிற்குரிய விஷயங்கள் பாவும் தர்மபரிசுகளையென்னும்
 நூலில் பாக்கக் காணப்படும்.

இன்னும் வாத்தின்கும்பத்தமும் சர்வான பெண்குணத்தினுள்ள
 சிவானுபாசனங்களில் 67-ம் கெம்புள்ள லாஸனத்தில் சமந்தபத்
 திராசாரிய மா முனிவரையாப்பற்றி கூறியுள்ள கலோகங்களிப்பற்றி
 யும், 68-ம் கெம்பு லாஸனத்தினுள்ள கலோகங்களின் கருத்துக்கள்
 முதலானவைகளைப் பற்றியும் உள்ள விஷயங்களை இங்குக் குறிப்பிட்டு
 எடுத்துக்காட்டுவாம்: 67-ம். லாஸனத்தில்,

‘வருவது வாடி விவாசுபு நமரெ மொர் சீயாகாயீகா
 பஸுநாதிவவ புக ஸிப்பா விவாசு காமீவாரெ வெவரி
 [வெ]
 பூபெபூகிம் கரகிபூகம் வெவாமெபெ விவாசுசக
 [வெணுமபூகம்]
 வாராயீக விவாசுபூகம் நரவகெபூகமூகவிவாசுபூகம்’
 என்ற விஷயங்கள் கூறப்படுகின்றன.

இ - ன்: “ஆதியில் பாடல்கள்மென்றும் களிம் என்னும் பெரியா
 னது அடிக்கப்பட்டது; பிற்பாடு மாணவ, சித்த, தாசு (பஞ்சாய) தேச
 களினும், காஞ்சிபுரத்தினும், வைதிசலினும், என்னும் பெரியானது
 அடிக்கப்பட்டது; எல்லி செல்லுமுதலியவைகளானும், பித்த போர்சீரிக
 ள்ளும்; சிவந்திருக்கும் காறுபாடுகளும் பட்டணத்திற்கு என் வக்
 கேள்; யாசாய் அசனே! வ: தம் செய்யதில் இக்கசையுள்ளவனாக என்
 புலியின் வினயாட்டுப்போன்று சஞ்சுகித்தேறும்” என்பதாம்.

இன்னும்,
 வசவாபூ - சபூபூகி சாடிதி பூபூக வபூக வசவாபூ வபூகம்
 [வெவிவூகம்]
 வாலிதி வசவாபூபூகி யூதிசூகி தவ வசவாபூகி வசவாபூகம்
 [வசவாபூகம்]
 என்ற கலோகமும் காணப்படுகின்றன.

இ - ச: “நெற ஊரணை! உர்முடைய சபையிற் வாதியிருத்திர சமர்தபத்திராணைவன் இருக்கும் சாயத்திற் கத்தமாயும், சாமர்த்தியமாயும், சாதாரணமாயும் பேசுகின்ற சர்வரணைய சாவாணது கழுத்திற்குள் சஞ்சரிக்குமென்றால் மற்றவர்களுடைய சாவாணது எங்கேயிருக்கும்?” என்பதாம்.

சமர்தபத்திராச்சாரியர் முன்னின்று வாதம் செய்பவர்கள் இல்லில் யென்பது இதன்கருத்து.

இன்னும் 54 - நெம்பர் ஸாஸனத்தினுள்ள ஸிலோகத்தின் கருத்து: “வாதத்தில் நிம்மம்போன்றவர்; கணங்களுக்குத் தலைவர்; பன்மகவியாதியைப் போக்கடித்தவர்; பன்மாவதி அம்மனால் உற் இருந்தபாண பநவியைப் பெற்றவர்; தம்முடைய வாக்காமர்த்தியத்தினால் சந்திரப்பிரப நிர்த்தங்கரை நிம்பந்தங்கத் தேரன் துன்படி செய்தவர்; இந்தக் கவியுதத்தில் எவரால் பரிசுமான ஐயுதநர்மமானது பிரகாசிக்கின்றதோ, அப்பேர்ப்பட்ட சமர்தபத்திரருக்கு நமஸ்காசம்” என்பதாம். இவரைப்பற்றி இன்னும் சில ஸாஸனங்களுமுள்ளன.

மேலும் சமர்தபத்திராச்சாரியர் சகல தேசங்களுக்கும் சென்று பேரியடித்து, எதிரின்தியே சிம்மம்போன்று சஞ்சரித்த வாரணசி புரம் சென்று (பனூஸ்) அப்பாட்டணத்தை அரசுபுரிந்திருந்த சில கோடியென்றும் சைவ இராஜநிகந்தரன், “நேற இராஜநீ! யாசா கியும் என்னிடம் வாதம் செய்ய சத்தியுள்ளவர்களிருந்தால் என் முன்வந்து வாதம் செய்யட்டும்” என்று கூறினார். அங்வாறு கூறிய வசனத்தைக் கேட்ட இராஜன், ச்வாமி! சமர்த பத்திரின் சரித்திரத்தைக் கேட்டும், இவர் மனிசையே கேளிக்கண்டும், இவர் பெரிய வீதவாதம். அச்சாரியருடைய சிந்தனை என்முடிந்தது, சாணாதி யடைத்து பிராவச சீரநம் சைவநீயென்று ஐயுதுறார். அரசுடைன் அநீக ஆயிரம் சைவநீயுடைய ஜனங்கள் ஐயுதநர்மத்தைக் கைக்கொண்டார்கள்.

144

அசம்பிரதரு சிவகோடி இரண்டாம் ஸ்வாமி சமர்தபத்திரருக்கு நிகர்பனாடி அநேகநாட்கள் அங்கிடம் அத்தயகம் செய்து வித்திய சம்பந்தகையடைத்து கடைசியாக இராஜஸக்பியையாசிட்டு மோக ஸக்பியைய அடைபயம்பொருட்டு ஶீரநிகையையை கைக்கொண்டான். பிரதரு அவனும், “பகவதி ஆமாதரு” என்ற பிரசுத்த கிரந்தத்தை பிரகாசுருதபாணாவரில் இயற்றினான். அங்கில் சநாந்தித ஆமாதவையாரும், சிவதாரமாகக் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. சுவாமி சமர்த பத்திராச்சாரியர் பிரதரு அநேகநாட்கள் சென்று ஆங்காங்கே ஏகாந்த வாநிகரீஸ் ஶ்ரேயித்து அநேகாங்க வாதத்தின் மனிசைமையே பிரகடனம் செய்து ஐயுமதத்தின் விறுபதுத்துமையை முழக்கினார். இவர் கந்தரவத்தி மஹாபாஷ்யம், சநாகரணடகம், தத்துவானுஸாஸனம், தேவாகமஸ்தோத்திரம், (ஆய்தவீராமஸம்) முதலான பலசிரந்தங்களை இயற்றியுள்ளார். இவர் காலத்திற்குப் பிரதரு வந்த ஆசாரிய ஸ்ரீஷ்டர் களாகிய ஶீரநீசனாசாரியர், மஹாகவி வரநீப நிம்மர், வசகத்தி,

சிந்தாத சந்தவர்த்தி, சுபசந்தி, விசந்தி, முதலான அநேக முனி
வர்கள் தாங்களியற்றிய நூல்களில் இவரை மிகவும் புகழ்ந்து போற்
றியிருக்கிறார்கள். இந்த சமந்தபத்ரஸ்வாமி ஊயினால் உச்சர்ப்
பினியில் தீர்த்தக்கரகரக அவதாரம் செய்யப் போகிறாரென்பது
சாஸ்திரப்பிரமாணம்.

இன்னும் அகனங்கமாமுனிவர் புத்த சமயத்தவர்களிடம்
வாதம் செய்து ஜெயம் பெற்றிருக்கின்றார். இதைப்பற்றி,

“நாகமுகார ஸர்க்யுசெ ந நேலார ந லேஷிணை கெவலெ
கெதார க்யூ ஸ்ரீவிவக்யே கஸ்யூதி ஜகெ காராண்யு ஸுஸ்யூர

[3பா |

நாக்யூஸ்ரீ ஷிவரீகண்டல்யு ஸுலலி பூரயெ விஹூ ககெ
வளபளவாநு ஸகதாநு விவீ க்யு ஸ வட; வா லெஷிவலூ

[மு.க: 1”

என்ற ஸ்லோகம் அகனங்க தோத்திரக் கிரந்தத்தில் கூறப்பட்டிருக்
கின்றது.

இ - ன்: “அகனங்கத்தினுடைய அல்ல, துவேஷமுள்ள மனத்தினால்
அல்ல, மிகவும் ஆதர்சவருபிலிஷ்டம் பென்ற பெருந்தருடைய உபதே
சத்தைக்கேட்டு ஜனங்கள் சாசத்தை அடைகிறார்களென்ற இரக்கமாயி

145

புத்தியினால் (அகனங்கருடைய) என்னும் விமலிதன சென்றார் இராஜ
னுடைய சபையிலே மிகவும் சாமர்த்தியவாக்கவாண புத்தருருஜனங்க
ருடைய சமூகத்தை ஜெயித்த புத்த தேவதாமிவாஸமான கங்குடம்
காலினுடைய உரைக்கப்பட்டது” என்பதாம்.

புத்தர்கள், கங்குடத்தை வைத்து தாராதேவியை வஸ்யம்
செய்து குடத்தில் சிவாஸமாக அமைத்து, அத்தேவியின் சகாயத்
தினால் வாதம்செய்ய, அகனங்க ஸ்வாமி ஒருகூணாரமும் என் எதி
ரில் நின்று வாதம் செய்வதற்கு சாமர்த்திய மில்லாத இந்தப்புத்த
ருரு எனனுடன் எட்டு நாளாக வாதம் செய்திருந் என்பனும் பிசா
ரத்திலிருக்க, அன்றிரவு ஸ்ரீதர்மதேவி அம்மன் பிசந்தியகூமராய்,
“தேவ அகனங்கதேவா! உன்னுடன் வாதம் பண்ணுகிறவன் குடத்
திற்குள் ஸ்காயிக்கப் பட்டிருக்கும் புத்தரது தாராதேவியாரும்;
அவளே திரைக்குள்ளிருந்து உன்னைக்கேள்வி கேட்கிறான்; அக்கேள்
வியை மறுமுறை சொல்லும்படிசேன்; அவன் மெளனமாகவிரும்பு
பான்; ஏனெனின், சாமான்யதேவதைகள் ஒருமுறை சொன்னதை
மறுமுறை சொல்வதற்கு சமர்த்துள்ளவைகளல்ல” என்று சொல்
வித்தனதிட மடைத்தது. அதைக்கேட்டு அகனங்கர் மறுநாள்
இராஜசபையை யடைந்து, “இன்றோடு இந்த வாதத்தை முடித்து
யிடுகிறே” எனன்று சொன்னார். அவ்வாறு சொல்லிக்கொண்டிருக்

கையில் படுதாவிருந்துவிரந்து பிரஸ்தியுண்டாயிற்று. அகனங்கள் "இப்போது சொன்னதை மறுமுறை சொல்" என்றார். பதில் கிடைக்கவில்லை. அதனால் அகனங்கள் படுதாவை அறுத்துக் குடத்தைக்காலினால் உடைத்துஉதைத்துத்தள்ளி தேவதைவிலகிவிட்டது. பிறகு புத்தருகு முதலானவர்கள் வாதஞ் செய்யமுடியாமல் நேர் ரார்கள். புத்தர்கள் தோல்வியடைந்ததைப் பார்த்து ஓரிமரிதன மகாராஜன் அவர்களைத் தந்தேசத்தினின்றும் திராத்திவிட அவர்கள் தேசாந்தரம் ஒடிப்போய் விட்டார்கள்.

புத்தர் அவதாரம் செய்தபிறகு பலஜைக் கூத்திரியர்களும், பிர ஜைகளும் புத்தசமயத்தை அனுஷ்டித்து வந்தவர்களாயிருந்தும், அகனங்கதேவர் வாதத்தின்பயனால் ஓரிமரிதன மகாராஜன் முதல் சிலபுத்தர்களும் ஜைசமயதர்மானுஷ்டானத்தைக் கைக்கொண்டனர். அகனங்கள் பலதேசங்களுக்கும் சென்று ஜைசமதமத்துபிசய முழக்கியுள்ளார். (அப்பர், திருஞானசம்பந்தர் ஆகியவர்களின்

- 19

140

காலத்திற்குப் பிறகு) இவர்காலத்தில் ஜைசமதம் பிரகாசத்திற்கு வந்திருக்கிறது. ஆயினும் சமந்தான் தலைபந்து என்பது நடந்த பிறகு ஜைசமதம் குறைத்துவிட்டதென்பது விளங்குகிறது.

அகனங்கரைப்பற்றி ஸ்ரவணபெரிருளும் ஸ்ரவணத்தின் 64-ம் பெயரில் அகனங்கள் தலைவியதேவர் என்பது வரையப்பட்டுள்ளது.

(இதனால் இவர் வியாகரணம், தர்க்கம், தத்துவம் ஆகியவைகளில் சிறுனர் என்பது விளக்கமாகிறது.)

இன்னும் 67. பெ. ஸ்ரவணத்தில் அகனங்கள், புத்தர்கள் மண் குடத்தில் தாராதேவியை லஸ்யம் செய்திருந்ததை வெளிப்படுத்தி ஜெயமடைந்தவர் என்பதும், 127. பெ. ஸ்ரவணத்தில் ஆறுவித தர்க்க சாஸ்திரங்களில் வல்லமையுடையவர் என்பதும் கூறப்பட்டுள்ளது.

(இவற்றால் அகனங்கள் ஷண்மத தர்க்க சாஸ்திரங்களை நன்கு கற்றனர் என்பதென்பது தெளிவாகிறது.)

258. பெ. ஸ்ரவணத்தில் பூஜ்ஜியபாத ஆசாரியருக்குப் பின் லிட்டிமுனிகளுக்குத் தலைவராக அகனங்கள் தோன்றினார்; யித் யாத்வமென்கிற இருவித நீக்கி உண்மையை உலகத்தில் பிரகாசிக்கச் செய்தார் என்பவைகளும் வரையப்பட்டுள்ளன.

(இ. பி. 8. வது நூற்றாண்டில் இம்மாமுனிவர் புத்த சாஸ்திரியில் புத்தரை கரத்தில் வாசித்தவர் என்று வில்சன்துரை கூறியுள்ளார்.)

இன்னும் அகனங்கள் கியாகியைப்பற்றிய விஷயங்கள் பல டி. லாஸனங்களில் கூறப்பட்டுள்ளன; அவற்றை இங்கு எழுதிப் பெருகுமென விடுத்தனம்.

அகனங்க தேவரால் இயற்றப்பட்ட கிரந்தங்கள்: சூர்ணி, மஹாசூர்ணி, சூரிகா, ராஜயார்த்திகம், அஷ்டாஸதி, திரிய விநிச சயாலங்காரம், அகனங்காஷ்டகம் முதலானவைகள்.

147

இன்னும் 67. கெ. ஸாஸனத்தில் இந்திரகந்திமுனிவருக்கு, "பரவாதிமல்லர்" என்னும் பெயர் வரையப்பட்டுள்ளது. நிறகு டைய கொள்கைகளை வாதம் செய்து ஜெயித்தவர் என்பது இதன் கருத்து. இவ்வாறே அழிதசேனருக்கு வாழிப சிம்மசென்ற பெயரும், புஷ்பசேனருக்கு பரவாதிமல்லசென்ற பெயரும் வரையப்பட்டுள்ளன. ஆதலின், புறமந்ததை ஜெயித்த ஜைமகாமுனிவர் கள் அநேகர் இருந்திருக்கிறார்களென்பது ஸாஸனங்களாலும், சாஸ்திரங்களாலும் விளக்கமாகின்றது.

இன்னும் ஜை (சமண) முனிவர்களைப்பற்றி,

“ஹேமவ வொஹே சீஹே ஜீவண வரய வொவ வவஹாரம் |

பணயாண வயீஹண வரணாண ஹேமவஹே ||”
என்று சயணஸாரம் 95-வது அலோகம் கூறுகின்றது.

இ - ள்: “ஜோஸ்யம், வைத்தியம், சூர்ணிய முதலிய மந்திரவாதம், நாதவாதம், ஆந்த தேவதையை உன்யம் பண்ணுதல், தன் தானிய பரிக்கிரமங்கள் ஆசிய விவகாரம் பண்ணப்பட்ட மனதையுடைய முனிவர்களுக்கு துஷணம் உண்டாகும்” என்பதாம்.

ஜோஸ்யம், வைத்தியம், மந்திரவாதம், ஆந்த தேவதை வம்யம் முதலியவைகளுக்கும்முற்றுற்றந்த முனிவர்கள் உடன்படமாட்டார்கள் என்பது இதன் கருத்து.

இவ்வாறிருக்க சாஸ்திரங்களைக் கொண்டு தர்க்கம் செய்து ஜெயிக்கும் தன்மையுடைய சமணர்கள் திருஞானசம்பந்தரிடமும் தீர வாடும், அனல்வாதம், புனல்வாத முதலியவைகள் செய்து தோற்றாக் கொண்டு பொரியபுராணத்தில் கூறுகின்றது. இவ்விதம் கூறுவது கல் பிணையேயாம். எவ்விதமெனின் மேல்கண்ட அலோகத்தால் சமணர் வைத்தியம், மந்திரவாத முதலியவைகளுக்கு உடன்பட மாட்டார்களென்பது விளங்கும். தவிர திருஞானசம்பந்தரே தமது தேவாரத்தில் சமணர் தர்க்க சாஸ்திர முடையவரென்று விளக்கியுள்ளார்.

148.

அதாவது,

“தடுக்கமுறல் சமணரொடு தர்க்க சாத்திரத் தவார்சொல்
இடுக்கண் வருமொழி கேளாதீசனை யேத்துமின்றான்”

என்று 1-வது திருமுறை திருக்கோளிலி பதிகத்திலும்,

“சாவாயும் வாதுசெய் தீ சாவகர் தீ சாக்கியர்
மேவாத சொல்லவை கேட்டு வெகுளேள்மின்”

என்று 2-வது திருமுறை சிகாழி பதிகத்திலும் கூறியுள்ளார்.

இவ்விதம் சமணர்கள் தர்க்க சாத்திரத்தையுடையவரென்றும் அவர்கள் சொல்லாந்துன்பம் வருமென்றும் அவர்கள் மொழிகேளாது ஈசனைப்போற்றியுமின்க னென்றும் அவர்சாஸனவும் வாடும் செய்பவரென்றும் திருஞானசம்பந்தர் கூறியதற்குப் பொரியபுராணத்தில் கூறுவது முரண்பாடுடையதாக யிருத்தலால் கல்பிணை யென்பதற்கு திருஞானசம்பந்தர் கூறியுள்ள தேவாரங்களே போதுமான சான்றாகும்.

சங்கரர் 12-மதங்களுடன் சமணமதத்தையும் கண்டித்து ஷண்மதஸ்தாபனம் செய்தாரென்று சங்கரர் சரித்திரம் கூறுகிறது. ஐஹசமயத்தில், இல்லறம், துறவறம், ஜீவாதிதத்தறவம், மோக்ஷத்தைப்பற்றிய தத்துவங்கள், மோக்ஷத்தில் பிரம்மஸ்வரூபமுள்ள கடவுள் ஆகியவைகளைப்பற்றிக் கூறுமவற்றையிட சங்கரர் தம்மதத்தில் எவ்வித ஸ்ரேஷ்டமுள்ள பதார்த்தத்தைச் சொல்லி கண்டித்தாரென்பது விளங்கவில்லை.

பன்னிரண்டாயிரம் சமண முனிவர்கள் இராமாதுஜரைக் கேட்டகேள்விக்கு, அவர், திரைக்குள் ஆயிரம் தலையுள்ள சர்ப்பமாகத்தம்மை நிர்மித்துக் கொண்டிருந்து, ஒரு முறையில் பதிலளித்து ஜெயித்தாராம்! இது இராமாதுஜர் சரித்திரத்தில் கூறப்படுகிறது. 1000-தலையுள்ள சர்ப்பமாக இருஷ்டித்துக்கொண்டு பதி

ஸளிக்கும் சாமர்த்திய முடையவர் தமது இபற்கையாகவுள்ளமனித ஸ்வரூபத்துடன் ஏன் பதிலளிக்கக் கூடாது? தர்க்கம் செய்வதா னால் 12-ஆயிரம் முனிவர்களா ஏககாலத்தில் கேள்வி கேட்பார்கள்? இவைகள் என்ன விசித்திரம் அறிஞரே! உற்று நோக்குங்கள்.

‡ சாவகர்-சமணர்களில் இவ்வறத்தார். † சாப்யெர்-புத்தர்கள்.

149

இக்காசனங்களைக்கொண்டு, திருஞானசம்பந்தர், சங்கரர், இராமானுஜாசாரியர் முதலானவர்கள் ஐஹ்யமுனிவர்களிடம் தர்க்கம் செய்து வெளித்தார்களென்று கூறும் கூடும்புத்தர்கள் முழுமேச மென் பதற்கையமேயில்லை.

இராமானுஜாசாரியர் ஐஹ்ய அரணிய பெட்டவர்த்தனன் (பிட்டிதேவன்) வைப்பாட்டியைக்கொண்டு பல ரூப்சிசன் செய்து வைணவசமயத்தில் சேரும்படி செய்வித்திருக்கிறார். இத்தரூச் சான்று ஐஹ்யசமயத்தில் கன்னடபாஷையில் சாஸ்திரமுள்ளது.

அப்பர், சம்பந்தர், ஆரியவர்கள்தேவாரங்கனிதும், சங்கரர், இராமானுஜர் இவர்களின்சரித்திரங்களிலும், காலாயிரப்பிரபந்தம், பெரிய புராணம், திருவிளையாடற்புராணம் ஆரியவைகளிலும், சமணர்களைப் பற்றிப் பலவாறு நித்தித்திருப்பதைப்பற்றியும், சமணசமயத்திற்குப் பொருத்தமற்ற விஷயங்களை கூறுமவற்றைப்பற்றியும், மறுப்பெழுதுவது பயனற்ற தெனவும் ஐஹ்யசமயத்தின் உண்மைப்பொருள்களை வெளியாக்குவது ஆத்மனுக்கு ஹிதத்தை உண்டெயர்ண மென்பதும் எமது சுருத்தாம்.

மேல் எழுத்துக்காட்டிய பல விஷயங்களால் ஐஹ்யசமயம் அநாதியென்பதும், இச்சமயம் பலவிதத்திலும் உயர்ச்சி பெற்றிருக்க தென்பதும், ஆதிகாலமுதல் தமிழ்தேசமுதலான 56-தேசங்களி

ஹம் அந்நாதர்விபங்காளிஹம் (கடல் மத்தியிலுள்ளவை) நிறைந்திருந்த தென்பதும், எல்லாச் சமயங்களுக்கும் ஐசுவரியம் ஆகியென்பதும். ஐசுவரியத்திலிருந்தே மற்ற சமயங்களெல்லாம் காலத்தோடித் தால் பிரிந்தன வென்பதும், பரத சக்திரிவர்த்தி தாம்கண்ட 16-வ வபனங்களில் யானையின் மிசை சூரக்கு ஏறிக்கொண்டிருந்ததை கவப் னத்தில் கண்டதால் பிராசின (ஐசுவ) கூத்திரியர்கள் வம்ஸம் நான மடையுமென்று மேல்காட்டியதற்கினங்க நாசமடைந்த தென்பதும், சனியே திரிவின்றதொரு சிம்மக்குட்டியின்பின் மிருகங்கள் சென்ற தைக்கண்டதால்மகாபிராசினத்தில் பாஷண்டுகள் எங்கும்பாயிமித் வும்தோன்றுவார்களென்று மேற்கூறியதற்கினங்க அவர்கள் தோள் நினார்களென்பதும், ஆதிபகவான் அருவியதற்கினங்க மேல்கண்ட மித்தியாபிராமமணர்கள், அப்பர் ஆதியவர்கள் ஐசுவரியபாமாநிரா ஐக்களை அச்சமயத்தினின்றும் பிரித்தாரக்கித் தங்கள் சுவாதீனம்

150

செய்துகொண்டு ஐசுவர்களை ஹன்பம்செய்தினினும்; ஆசாத்திரி ஹம் மோக்யமுண்டு, ஐசுவத்திரிஹம் மோக்யமுண்டு, அதுவுயன்றி இறைவன்மேலுண்டாகிய பக்தியினாலேயும் மோக்யமுண்டு, அதுவு மல்லாமல் இல்லறத்தினாலேயே மோக்யமுண்டென்று கூறியதனும் அவர்களைய சொற்கினங்கி பல ஐசுவர்கள். நற்காசிய, நற்கூ னம், நல்லொழுக்கம் ஆகிய மும்மணிகளை ஒருங்கே அனுஷ்டித்தால் தான் மோக்யமடைதல்கூடும், இல்லறத்தில் மோக்யம் கிடைக்காது என்று கூறும் ஐசுவரிய உண்மைத்தத்துவங்களைக் காலத்தோடித் தால் நமுலவிட்டு மித்யாத்வத்தினை எய்தி ஜாதிப்பிரித்தாரக மெய் யாகிய ஐசுவரியம் மூன்றும் பிறைப்பான்று மமுங்கி ஐசுவர் என் னிக்கை குறைத்துபோக, பொய்யாகிய சைவம், வைணவம் முத லிய பல சமயங்கள் பூர்ணசந்திரன் போன்று மிகவும் விரிந்தி யடைந்து எங்கும் பிரகாசமாகத் தோன்றின வென்பதும் விளக் கும். இன்னும் இவை, அந்தந்த சமயசாஸ்திரங்களானும் தெற் தென விளக்கமாகும்.

இவற்றை பெல்லாம் இந்த உண்மை வரலாற்றினால் நன்கு உணர்தல்கூடும். யான் இந்நூலைக்கொண்டு ஐசுவரியத்தைப்பற்றிப் புகழ்ந்து கூறவந்தவனல்லன்; திருக்குறள் ஆராய்ச்சியுடன் ஐசுவ சமயத்தின் உண்மைவரலாற்றை அறியாதார் தெரிந்துகொள்ளும் பொருட்டு இவற்றை வரைந்தேனெயன்றி வேறில்லை. ஆதலின், இவ்வரலாற்றைக்கொண்டு இந்த ஆராய்ச்சி நூலில் நாம் சொல்லி யிருப்பன வெல்லாம் சத்தியமுள்ளவை பென்பதை உறுதிப்படுத் திக்கொள்ளலாம்.

ஸ்ரீ ஜீநாயகம்.
ஸ்ரீ தர்மதேவி சகாயம்.

திருக்குறள் ஆராய்ச்சியும் ஐஐநசமய சித்தாந்த விளக்கமும்.

ஐஐநசமதமானது புராண ஓர் உயரிய மதமென்பது உலகறிந்தவிஷயம்; இதன் உண்மை உணராதார் சிலர் இம்மதக்கொள்கைகளையும், திருக்குறள் முதலிய ஐஐநச நூல்களையும், சரித்திரங்களையும் புரட்டி மனம்போனவாதேய பல மாறுபாடுகளைச் செய்து வருகின்றனர். ஆதலின் அவற்றை நீக்கி உண்மைபை ஸ்தாபிக்க இதனடியில் இரண்டு பகுப்பான நூல்களை வெளியிடுகின்றேன்.

அவற்றை நன்கு ஆராய்வார்க்கு அவ்வேறுபாடுகள் ஒழிந்து ஐஐநசமத உண்மைத்தத்துவம் தெள்ளிதில் விளங்கும்.

1868-ம் வருஷம், “ஹெச், பவர்” என்பவர்
ஜீவகசிந்தாமணி நாமகள் இலம்பகம் வரையில்
அச்சிட்டு வெளிப்படுத்திய புத்தகத்தின்
முகவுரையில் எழுதிய

ஐஐநசமய சித்தாந்தம்.

ஹைதரகாமயத்தார், ஆதிகாலத்திலே இந்த உலகத்தில் ஹைதரகாமயம் ஒன்றே அநாதியாயிருந்த சமயம் என்றும், மற்றச் சமயங்களெல்லாம் இதிலிருந்தே உண்டானவைபென்றும், இந்தச் சமயத்தில் தானே நன்றாகக் கற்றுணர்ந்த கல்விமாண்கள் காலதோஷத்தினாலே அநேக சமயங்களை உண்டு பண்ணினார்களென்றும், மோட்சசககம் இந்தச் சமயத்திலல்லாமல் மற்ற யாதொரு சமயத்திலும் கிடையாதென்றும், உண்மையான சமயம் இது ஒன்றே என்றும், மற்றச் சமயங்களெல்லாம் பொய்யையென்று நம்பின சமயங்களென்றும், உண்மையாய் நம்பியிருக்கிறார்கள்.

2

திருக்குறள் ஆராய்ச்சியும்

உலகம்.

இந்த உலகம் அநாதியாய் நிலைபெற்றிருக்கிறதென்றும், ஒருகாலத்திலும் அழிபாத நிலைமையை உடையதென்றும், கடவுள்முதலிய யாவராலும் உண்டாக்கப்பட்டதல்லவென்றும், நிச்சயமாப்ச் சொல்லுகிறார்கள். இதுவுமல்லாமல் இந்த உலகம் கீழுலகமென்றும், நடுவுலகமென்றும், மேல் உலகமென்றும் மூன்றாயிருக்கிறதென்று சொல்லுகிறார்கள். மேலும் இந்த உலகத்தினுள் அடியிலே அதோகதியென்று பேருடைய ஒரு உலகமுண்டென்றும், அதற்குமேல் ஏழு நாகலோகமுண்டென்றும், அதற்குமேல் பத்துப் பவனலோகமுண்டென்றும், அதற்குமேல் இந்தமண்ணுலகம் உண்டென்றும், இதற்குமேல் சொடிலோகமுண்டென்றும், வியந்தரலோகமும் வித்தியாதரலோகமுமாகிய இந்த இரண்டு உலகங்களும் இந்த மண்ணுலகத்திலேயே உண்டென்றும், மேலே பதினாறுவகைப்பட்ட தேவலோகமுண்டென்றும், அதன் மேல் அகமிந்திரலோகமுண்டென்றும், அதன்மேல் இந்த உலகங்களுக்கெல்லாம் கர்த்தாவாகிய அநாதியிந்த பரமேஷ்டியென்னப்பட்ட பராபரவஸ்து இருக்கப்பட்ட மோஷ்ட உலகமுண்டென்றும் சொல்லுகிறார்கள்.

இந்த உலகம், பதினாறு கயிறு உயரமும், ஏழு கயிறு அகலமுமாயிருக்கிற தென்றும் நம்பியிருக்கிறார்கள். இந்தக் கயிற்றானவோவென்றால், மனிதர் புத்தியினால் கண்டறியப்பட்டதல்ல, ஞானிகளே அறியத்தக்கதென்பது தோன்றுகிறது. பூமியிலிருக்கிற சமுத்திரங்களும் நீவுகளும் மனிதர் புத்தியினார்கள்கண்டு கண்க்கிடக்கூடாதன என்றும், பூமிநடுவிலே மகாமேரு பர்வதமுண்டென்றும், அதற்குத் தென்புறமெல்லாம் பாதநாடு, வடபுறமெல்லாம் பிராவதநாடு, கீழ்ப்புறமும் மேற் புறமும் விதேகநாடு என்னும் பேர்களால் வழங்கப்படுகின்றன என்றும் சொல்லுகிறார்

கள். மகாமேரூவுக்கு இரண்டு பக்கத்திலும் மூன்றுமித யோக பூமிகளுண்டு என்றும் சொல்லுகிறார்கள். இந்தப் போகபூமியில் பிறந்தமனிதர்களுக்கு ஆயுசும் சரீரவுபயமும் மிகவும் அதிகம்; மேற்கூறியநாடு மூன்றிலும் ஒரு நாட்டார் மற்றொரு நாட்டுக்குப் போகக்கூடாது; ஒரு நாட்டிற் பலாயிருக்கிற வேளையில் மற்றொருநாட்டில் இராத்திரி யாயிருக்கும்; அதேகநாட்டாருக்கு சரீரவுபயமும் ஆயுசும் அதிகம் என்றும் சொல்லுகிறார்கள்.

ஐந்துச்சமய சித்தாந்த விளக்கமும். 3

கடவுள்.

ஐயுக்கள் அருகதேவனைத் தங்களுக்குப் பிரதானமான கடவுளாக எண்ணித் தொழுதுகொண்டு வருகிறார்கள். இந்தத் தேவனுக்கு ஜினனென்றும் பிரசித்தமான பேருண்டு. இந்தப் பேர்பற்றியே இவர்களுக்கு ஐயுள் என்று காசணப்பேர் வந்த தாம். இந்தத் தேவனுக்கு ஆயிரத்தெட்டுத் திரு காமங்களுமுண்டு. இவர், உலகமூன்றும் தொழுது வணங்கும்படியான பெருமையினையுடையவர். உயிருள்ள பொருள்களையும், உயிரில்லாத பொருள்களையும், நினைத்தவைகளையும், நினைப்பவைகளையும், உலகங்களையும், உலகமல்லாத பிரதேசத்தையும், யாவையும் ஒருங்கே அறியும் படியான மகத்துவமுடையவர். எவ்வகைப்பட்ட சீவகோடிகளும் தங்கள் தங்கள் பாஷைகளில் அறிந்துகொள்ளும் படியாக ஒரே சமயத்திலே, மனோவாக் காயங்களின் சம்பந்தமின்றிக் கருணையுடன் சுயப்பிரயோசனைத்தைக் கருதாமல் தர்மோபதேசஞ் செய்தருளும் வல்லமையுள்ளவர். ஒன்றை உண்டாக்குவதும் ஒன்றை இரட்சிப்பதுமான செய்கையில்லாதவர். ஜனனமரணமில்லாதவர். எல்லா உயிர்கள்மேலும் மிருகத் திருபையையும் அன்பையும் இரக்கத்தையுமுடையவர். முடிவில்லாத ஞானத்தையுடையவர்; முடிவில்லாத காட்சியையுடையவர்; முடிவில்லாத பலத்தினையுடையவர், முடிவில்லாத சுகத்தினையுடையவர். இந்த உலகத்தில் ஆகியிலே எல்லா உயிர்களுக்கும் இன்பத்தையுண்டு பண்ணும்படியாக அநாநியான வேதங்கள் பன்னிரண்டையும் வெளிப்படுத்தினவர். மூன்றுருடையினையுடையவர். ஆதியந்தமில்லாதவர். மூன்று தர்மசக்கரமுடையவர். அதோகமாத் தி னிழுவின்னீழமர்ந் தருளிய நான்கு திருமுகங்களையுடையவர். கருமங்கள் நூற்று நூற்பத்தெட்டையு மொழித்தவர். தம்மைப்போலவே வேதமும், உலகமும், காலமும், உயிர்களும், கர்மமும், தர்மமும் என்றென்றைக்கும் அழிவாமல் நித்தியமாயிருக்கப்பட்ட பொருள்களென்று அறிவித்தவர்.

இந்த அருகதேவரானவர் தம்மையல்லாமல் வேறே தெய்வ மில்லையென்றும், தம்மைத்தொழுது வணங்கினவர்களுள்ளாரும் முத்தி கமடைவார்களென்றும், தம்மைத் தொழாதவர்களுந் கேல்லாம் முத்திகமயில்லையென்றும், எல்லாவுயிர்களும் தாஞ் செய்த நல்கினை நினைப்பயன்களைத் தாமே அனுபவிக்குமென்

4

திருக்குறள் ஆராய்ச்சியும்

அம், பாவமிருதியால் நரகம் புருமென்றும், புண்ணியமிருதியால் தெய்வலோகம் புருமென்றும், புண்ணியபாவமிரண்டுங் கலந்த விடத்து மனிகசென்மத்தை அடையுமென்றும், பாவத்தினால் விவங்கு ஜனனமெட்டுமென்றும், புண்ணியமும் பாவமுமிரண்டுமே நாசமாய்ப் போனவிடத்து மோட்சம் அடையுமென்றும், திருவுளம் பற்றியருளிஞராதலால், இவ்வே உண்மையான தத்துவமென்று இந்தச் சமயத்தார் மிகவும் உறுதியாய் நம்பியிருக்கிறார்கள். மற்ற எல்லாச் சமயங்களும் அவற்றின் தத்துவங்களும் இடையே ஒருவராலாக்கப்பட்டமையால் அவையெல்லாம் பொய்ச் சமயங்களென்று மிகவும் நிச்சயமாய்த் துணிந்துமிருக்கிறார்கள்.

இந்தச் சமயம் அநாதியாயிருந்த

தென்பதற்கு வரலாறு.

காலம் நித்தியமாகையால் அழியாமலிருக்கும். இவ்வினை யுடையதாகி, உச்சற்பினியென்றும் அவசற்பினியென்றும் இரு வகைப்படும். இவற்றுள் அவசற்பினிகாலம், நன்னற்காலம், நற்காலம், நற்றீக்காலம், தீநற்காலம், தீக்காலம், தீத்தீக்காலம் என்று சொல்லப்பட்ட ஆறுவகையினையுடையது. இப்படியே உச்சற்பினிகாலமும் இந்த ஆறுவகையின்கீழ் மேலாகவுடையது; இந்த உச்சற்பினிகாலம் தீத்தீக்காலத்தொடங்கி நடக்கும். இந்தக்காலத்தில் மனிதர்களுக்கு ஆயுஷ்யமும் சரீரவுயர்வும் சுக்கில பட்சத்துச் சந்திரணப்போல வளர்ந்துகொண்டேவரும்; அவசற்பினிகாலத்திலொரவளில், நன்னற்காலத்தொடங்கி நடக்கும்; இந்தக்காலத்தில் மனிதர்களுக்குச் சரீரவுயர்வும், ஆயுஷ்யமும் அபரபட்சத்துச் சந்திரணப்போலக் குறைந்துவரும். உயர்வுக்குறைவும் ஆறாயிரம் வில்லும் ஒரு முழமுமாகும். ஆயுஷ்யத்தில் உயர்வுக்குறைவும் மூன்றுபல்லமும் பதினைந்து வருடமுமாகும். இந்தப் பல்லத்தின் கணக்கு மனிதரால் கண்டறியப்படுவதல்ல. மேற்கொல்லியகாலம் ஆறிலே முதற்காலத்துக்கு நான்கோடாகோடி கடல்வருஷம்; இரண்டாக்காலத்துக்கு மூன்றுகோடாகோடி கடல்வருஷம்; மூன்றாக்காலத்துக்கு இரண்டு கோடாகோடி கடல்வருஷம்; நாலாக்காலத்துக்கு (42,000) வருஷங்குறைய ஒரு கோடாகோடிகடல்வருஷம்; அஞ்சாக்காலத்துக்கு (21,000) வருஷம்; ஆறாக்காலத்துக்கு (21000) வருஷம். இந்தக் கடலின் கணக்கும் மனிதரால் கண்டறியப்படுவதல்ல. இப்பொழுது நடக்கிற

ஹைதரமய சித்தாந்த விளக்கமும். 5

காலம் அஞ்சாலக்காலமாயி யநீக்காலம். இந்த உச்சத்தினி அவசரப் பினியிண்பெயும் ஒருதரம் நடந்து முடிந்தவிடத்து இத்தினியார் யுகமென்று அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். உச்சத்தினியென்பதற்கு வளருங்காலமென்றும், அவசரத்தினியென்பதற்குக் குறையுங்கால மென்றும் அர்த்தமாம்.

இப்போது நடந்துவருகிறகாலம் அவசரத்தினியாலமாவை யால், முதல் மூன்றுகாலமும், இந்தப் பாதகாலமும் யீராவதகாலமும் போகபூமியாயிருந்தன வென்றறியப்பெயும். அக்காலத்து மனிதர்க ளெல்லாரும் மூன்று சொன்னபடியே காலத்துக்குத் தகுந்த சரிச வுயர்வும் ஆயுஷ்யமுமுள்ளவர்கள். இவர்கள் பழந்த கார்பத் தொன்பது நாளைக்குள்ளாக நல்லயொவைய புருஷராசி, சகலகலா ஞானமும், காலபலத்தினால் தாமே அறிந்துகொள்ளுவார்கள். மேலும் இந்த மூன்றுகாலத்திலும் சூரியசந்திரருடைய பிரகாசம் கிடையாது. சந்திரருட்களின் பிரகாசத்தினாலும் பிரகாச ஶீனத்தாலும் இரவுப்பகலுமுண்டாயின. இந்த மனிதர்கள் அந் தியகாலத்தில் தேவலோகம் போவார்கள்; நரகம்போவதெயிலும். மேலும் இவர்களுக்கு வியாதியும், மலமூத்திரங்களும், சரிமலங் களும், இவைமுதலாகியவற்றால் வரும் உபத்திரவங்களெயிலும்.

இவ்வண்ணமாய்ப் போக பூமியான பின்பு மூன்றற்காலத் தில் எட்டினொரு பங்கு காலமிருக்கப்பதினாலும் ஹக்கர் தோள் றினர்கள். இந்த மனுக்களுடைய காலங்களில் சூரியசந்திரர் தோன்றினார்கள். நட்சத்திரங்களும், மேகங்களும், வறுஷ்மாத வேறுபாடுகளும், அயனம், பட்சம், ருது, கார், பகல், இரவு முத லான காலபேதங்களும், துஷ்டமிருகங்களாதுண்டாகிய உபத் திரவங்களை நீக்கிக்கொள்ளும் உபாயங்களும், ஆயுதகளும், குரங் களும், வரிகளும், மலைகளும், சகல சிவச்சுபாயங்களும் உன் டாயின. மேற்கூறிய மனுக்களில் பதினாக்காம் மனுக்களேப் றாயிமகாராசா என்று அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். இந்த மனு களுடைய காலத்திலே சனங்கள் நாயிக்கொடியோடே பிறந்தபடி யால் நாயியென்னும் பேருண்டாயிற்று. இவருடைய காலத்தில் மேகங்கள் தோன்றி மழையெய்தன. அப்போது மரங்களும் பயிர் களும் தோன்றின. பழங்களும், தானியங்களும், மனிதர் சாப்பிடு முபாயங்களும், இந்தமனுக்களிலே காட்டப்பட்டன. அந்நிலை வஸ்திரங்களை உண்பெண்ணு முபாயங்களும், அவற்றை உடுத்

6 திருக்குறள் ஆராய்ச்சியும்

நிக்கொள்ளு முபாயங்களும், புஷ்பமாலைகள் முதலானவைகளைச் சூடிக்கொள்ளு முபாயங்களும், சந்தனபரிமள வஸ்துக்கள் முத லானவைகளையும் ஆபாணங்களையும் அணிந்துகொள்ளு முபாயங் களும், இவை முதலாகிய சகல உபாயங்களும் காட்டப்பட்டன.

இந்த நாயிமகாராசாவைப் பிரமாவென்றும் ஹைனர்கள்

பொல்லுசெய்தார்கள். இவருடைய மனைவி மருதேவியம்மாள். இவர்காலத்தில் விருஷப தீர்த்தங்கரர் என்று பேருடைய முதல் அவதார புருஷர் தோன்றினார். இவருக்குப் பிற்பாடு இருபத்து மூன்று தீர்த்தங்கரர்கள் இவரைப்போலவே அவதாரபுருஷர்களாய்ப் பிறந்தார்கள். இவர்கள் காலத்திலே சக்கரவர்த்திகள் பன்னிரண்டு பேர்களும், ஒன்பது பலதேவர்களும், ஒன்பது வாசுதேவர்களும், ஒன்பது பிரதிவாசுதேவர்களும், இந்த நாலாங்காலத்திலேதானே தோன்றினார்கள். இவர்கள் அறுபத்து மூவருக்குள் சலாகா புருஷசென்றும் பேருண்டு.

இந்தத் தீர்த்தங்கரர் இருபத்து நால்வரும் குருபதேசயில் லாமலே சகல கலா வல்லமையுமுடையவர்களாகியும், தேவர்களாலே செய்யப்பட்ட ஐந்து கலியாணங்களை யுடையவர்களாகியும், நால்வகைப்பட்ட தேவசாதிகளாலே எப்பொழுதும் பூசிக்கப்பட்ட பெருமைசையுடையவர்களாகியும், பிறந்த பொழுதே மூன்று ஞானங்களை யுடையவர்களாகியும், தங்கள் முயற்சிகளாலே சிவகோடிகள் நினைத்தவைபெல்லாம் அறியும்படியான நாலாவது ஞானத்தையுடையவர்களாகியும், பிற்பாடு லோகாலோகங்களை பெல்லாம் ஒரேசமயத்தில் அறியும்படியான தேவலஞானமென்று சொல்லப்பட்ட அஞ்சாவது ஞானத்தையுடையவர்களாகியும், தேவேந்திரர்களால் செய்யப்பட்ட சமவசாணமென்றும் பேருடைய கோவிலிலே சிங்காசனத்தின் பேரில் வீற்றிருந்து, மூன்று குடையினையும் அச்சோகமரத்தினையும் உடையவர்களாகியும், தேவதேவர்களென்றும், சர்வத்தை யும் அறிந்தவர்களென்றும், உலகமூன்றினுக்கும் கர்த்தர்களென்றும், எல்லாப்பாவங்களையும் நீக்கி மோட்சசுகத்தைக் கொடுப்பவர்களென்றும், எல்லா உயிர்களாலும் புகழ்ந்தேத்தப்பட்ட திவ்விய குணங்களை யுடையவர்களாகியும், ஆயிரத்தெட்டுத் திரு நாமங்களை யுடையவர்களாகியும், ஆயிரத்தெட்டுத் திருமருக்களைத் தங்களுடைய திவ்விய தேகத்திலுடையவர்களாகியும், எல்லாவுயிர்கள்மேலும் மிகுந்த தயவும் அன்பும்

வணந்தசமய சித்தாந்த விளக்கமும். 7

இரக்கமுமுடையவர்களாகியும், தேவலோகத்தாருக்கும், மண்ணுலகத்தாருக்கும், நாக லோகத்தாருக்கும், விபந்தர லோகத்தாருக்கும், சோதி லோகத்தாருக்கும், சிவங்கு சிவன்களுக்கும், தங்கள் தங்கள் பாஷையிலே அறிந்துகொள்ளுப்படியாகப் பன்னிரண்டு வேதங்களிலுள்ள சகலமான கொல்லாமைமுதலிய தர்மங்களை உபதேசித்தருளாநின்ற மகத்துவமுள்ளவர்களாகியும், ஞானமே திரு மேனியாக வுடையவர்களாகியும், அவதார மெடுத்தது மோட்சானந்த சுகத்தை அறுபதித்தந்தக் கொண்டிருக்கிற திவ்வியமான பரம அவதாரபுருஷராகையால், இந்தத் தீர்த்தங்கரர் இருபத்து நால்வரையும் இந்த அவசர்பிணி காலத்திலிருக்கிற கடவுட் டன்மைபொருந்திய அருக தேவராசிப சுவாமிகளென்று இந்த ஹைநர் முக்கியமாய் கார்பிரகிருக்கிறார்கள். இந்தத்

தீர்த்தங்கர சுவாமிகளுக்குக் கோவில்களை உண்டாக்கி, இவர்களைப்போலச் சிலையினாலும், தாளுக்களாலும், சுவர்ணக்களாலும், இரத்தினக்களாலும் விகிரகங்களை உண்டாக்கினி. இந்த விகிரகங்களை அருக தேவராகப் பாவித்து, சித்திய பூசைகளும் விசேஷ பூசைகளும், திருவிழா முதலான உற்சவங்களும் நடத்திக்கொண்டு வருகிறார்கள்.

மேலும் இந்தச் சமயத்தில் பிராமணர்களும், இராசார்களும், வைசியரும், சூத்திரர்களும்மாதிரி இந்த கால்வகை வர்ணத்தாரும் * விருஷப தீர்த்தங்கரருடைய காலத்தில்தேசவரன் என்று சொல்லப்பட்ட முதற்சக்கரவர்த்தியினால் உண்டாக்கப்பட்டார்கள் என்று சொல்லுகிறார்கள்.

மேலும் முதல் தீர்த்தங்கராகிய விருஷப சுவாமிகாலத்தில் சைவ சமய முண்டாயிற்றென்றும், அக்காலத்திலே தானே மரிசுருமாரனென்று சொல்லப்பட்ட ஒரு மகாபுருஷனாலே காலதோஷத்தால் தொண்டாற்றாது பாஷண்டி மதங்களுண்டாக்கப்பட்டன என்றும், பதினமூன்றாம் தீர்த்தங்கராகிய சிமல சுவாமிகாலத்தொடங்கி வைஷ்ணவ சமயமுண்டாயிற்றென்றும், இருபத்து மூன்றாம் தீர்த்தங்கராகிய பார்வலாத சுவாமிகாலத்தில் துலுக்கர்மத முண்டானதென்றும், இதுவல்லாமல் முன்னூற்றுமுப்பத்தாறு பொய்மதங்களுண்டாயினவென்றும் சொல்லுகிறார்கள்.

* விருஷபதீர்த்தங்கரரென்றும் ஆதிபசவானால் கூத்திரிய. வைசிய, சூத்திர, மூன்றுவர்களு சமமும், பாத சக்கிரவர்த்தியால் பிராமண வர்களு சமமும் இருஷ்டிக்கப்பட்டன.

8

திருக்குறள் ஆராய்ச்சியும்

மேலும் இருபதாம் தீர்த்தங்கரர் காலத்தில் மகாகாளாகரனென்று சொல்லப்பட்ட ஒரு அசுரனாலே, காலதோஷத்தால் யாகங்களுண்டாக்கப்பட்டனவென்றும், இந்த யாகங்களுண்டான பின்பு, சிவனுக்கும் விஷ்ணுவுக்கும் கோவில்களுண்டாயினவென்றும் சொல்லுகிறார்கள்.

இதுவல்லாமல், இந்த இந்துதேசத்திலிருக்கப்பட்ட மற்றச் சமயத்தாரெல்லாரும் தொழப்பட்ட சிவன், பிரமா, விஷ்ணு, கணபதி, கப்பிராமணியன் முதலாகிய தேவர்களெல்லாரும், முன் சொல்லப்பட்ட தீர்த்தங்கரருக்கு மிகுந்த பக்தர்களாயிருந்தார்களென்பது ஐனவேதங்களிலே சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியால், இந்த ஐனர்கள் இவர்களைத் தங்களுக்குத் தொழத்தகாத தெய்வங்களென்று நினையாமல், இவர்கள் அருகதேவனுடைய அடியார்களாகையால், இவர்களை யு தாங்கள் ஐந்சமயத்துத் தேவர்களென்றே பாவித்துப் பூசைகளும் ஆராதனைகளும் செய்துவருகிறார்கள்.

இவர்களுடைய கோவில்களும் விகிரகங்களும் எந்தக் பிராமங்களிலும் எந்தத்தேசங்களிலும் மண்ணின்கீழேயும் காணப்படுகிறபடியால், இவர்கள் வேதத்தில் சொல்லுகிறபடியே, இந்தச்சமயமே இந்துக்களுக்குள்ளே அநாதியாயி ந்நத்தென்பதை எளிதாய்க்கண்டறியலாம். மேலும் இந்த ஐனவேதத்தை நன்றாயாராய்

ச்சிசெய்யும்போதும், அநேகவிஷயங்கள் மிகவும் பன்மையாய்க்காணப்படுகிறபடியாலும், எந்தெந்தத் தேசங்களிலும் இந்த ஐந்தவிக்கிரகங்கள் காணப்படுகிறபடியாலும், எல்லாசாலும் தொழப்பட்டதெய்வங்களெல்லாம் தங்கள் அருகதேவனுடைய பத்தர்களுன்றே ஐந்துநர் நம்பியிருக்கிறபடியாலும், அருகதேவனால் கட்டளையிடப்பட்ட கட்டளைகளெல்லாம் எல்லாவுயிர்களுக்கும் பன்மையையே காண்பிக்கிறபடியினாலும், ஓரறிவுயிரைக்கட்டக் கொல்லாமலிருக்கவேண்டுமென்றிருக்கப்பட்ட பெரிய கோட்பாட்டினாலும், அநேக சங்கதிகள் மனிதர் புத்திக்கு எட்டாதனவும் ஒருவித உபாயத்தாலும் அறியப்படக்கூடாதனவுமாயிருக்கிறபடியாலும், மற்றச் சமயங்களெல்லாம் தங்களாலேதானே காலதோஷத்தாலும் புத்தியினத்தாலும் உண்டாக்கப்பட்டனவென்று அநேக திருஷ்டார்த்தங்கள் இவர்கள் வேதத்திலும் அறுபோகத்திலும் காண்கிறபடியினாலும், இன்னும் அநேக காரணங்களாலும், இந்தச் சமயம் அநாதியாயிருந்ததென்று தோன்றுகிறது.

* இதற்கு ஆதாரம் பின்னே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

ஐந்தாமய சித்தாந்த விளக்கமும். 9

இந்தச் சமயத்தார் கவேதாம்பரிகள் என்றும், திகம்பரிகளென்றும் இருவகைப்பட்டிருக்கிறார்கள். இந்த இருவகைத்தாருக்கும் வேதம் ஒன்றுயிருத்தும் சிலகாரியங்களில் மாத்திரம் ஒவ்வாத விசிற்பத்தையுடையவர்களாயிருக்கிறார்கள். கவேதாம்பரிகள் அநேகம் உட்பிரிவுகளை உடையவர்களாயிருக்கிறார்கள். திகம்பரிகளும் சில உட்பிரிவுகளையுடையவர்களாய்க் காணப்படுகிறார்கள்.

உடக்கே இந்தச் சமயத்தார் மிகவும் பிரபலமாயிருக்கிறார்கள். இவர்கள் நடக்கைகளும் ஆசாசங்களும் என்னவெனில், யாதொரு உயிரையுட்கொல்லாமலிருக்கிறதே மிகவும் பெரிதான தர்மமென்று நம்பியிருக்கிறார்கள்; பொய்சொல்லாமலிருப்பதும், ஒருத்தருடைய பொருள்களை அபகரிக்காமலிருப்பதும், ஒருவனுடைய ஸ்திரீயை விரும்பாமலிருப்பதும், தனம் தானியம் விடுதோட்டம் பூமி வாசனம் உடுப்பு முதலான வஸ்துக்களில் மிதமான ஆசையுடையவர்களாயிருப்பதும், ஆசிய இந்த காங்கு விரதங்களையும், மேற்கூறிய கொல்லாமைப்போலவே பெரிதானவிரதங்களாகவுடையவர்களாயிருக்கிறார்கள்.

இராத்நிரியில் சாப்பிடாமலிருப்பதையும், நீரைவடிக்கடிச் சாப்பிடுவதையும், மேலான தர்மமாகக் கைக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இதுவும்ல்லாமல் கள்ளைக்குடியாமலிருப்பதையும், தேனையும் சாராயத்தையும் குடிபாமலிருப்பதையும், தங்களுக்கு முக்கியமான விசுவகனென்று நம்பியிருக்கிறார்கள். அந்திக்காய், ஆலங்காய், அரக்காய், கோளிக்காய், இலந்தைக்காய், புடலக்காய், சரைக்காய், கஞ்சா, அபிணி, வெங்காயம், பெருங்காயம், வெள்ளைப்பூண்டு, முள்ளந்தி, காளான் இவைமுதலான பொருள் களையும், மற்றும் அதிக விரையுள்ள பொருள்களையும் இடந்து போகும்படியான இடக்கட்டடைந்த இடத்திலும், சாப்பிடுவதற்கு மனதினாலே கூட நினைக்கமாட்டார்கள். யாதொரு மாமிசத்தை யும் மறந்துக் கையினாலே தொடவுமாட்டார்கள்.

இன்னும் இவைமுதலான அநேக தர்மங்கள் இல்லாததற்கு களுக்கு உண்டு. இதனை விரித்து எழுதத்தொடங்கினால் அநேகம் புத்தகங்கள் வேண்டுமாதலால் சுருக்கிச் சொல்லுகிறதாவது யாதெனில் : இந்தப்பிரகாரமாகப் பதினெண்ணாயிரஞ் சிலாசாரங்களை நடத்திக்கொண்டு வருகிறார்களென்பதே. துறவரத்தார்

2

10 திருக்குறள் ஆராய்ச்சியும்

களுடைய தர்மமோவென்றால் எழுதுவதற்கும் அறிவதற்கும் மிகுந்த அவகாசம் வேண்டுமாதலால் எழுதப்படவில்லை. இல்லாததிலே மோட்சமில்லையென்றும், துறவரத்திலேயே மோட்சமுண்டென்றும் இம்மதத்தினர் சொல்லுகிறார்கள். ஸ்திரீஜன்மத்தில் மோட்சமில்லையென்றும், விலங்குஜன்மத்திலும் தேவர்களிலும் நகரர்களிலும் சூத்திரர்களிலும் மோட்சமில்லையென்றும், நிச்சயமாக நம்பியிருக்கிறார்கள். ஆனால் இந்த அஞ்சாங்காலத்திலும் ஆறங்காலத்திலும் யாவருக்கும் மோட்சமில்லையென்று அணிகிறார்களா; இதற்குக் காலமே காரணமென்று காண்பிக்கிறார்கள். எப்போதும் பூமியில் மூன்று குறைந்த ஒன்பது கோடி முனிவர்களிருக்கிறார்களென்றும் சொல்லுகிறார்கள்.

மேலும் இவர்களுடைய ஸ்தலங்களாகத்தேறிக் திருடியுங் கொண்டையென்றும், தீபங்கொடியென்றும், சிற்றமுடென்றும், பெருமண்டிரென்றும், ராசமகேத்திரமென்றும்; மேற்கே காஞ்சி புரமென்றும், திருப்பருத்திக்குன்றமென்றும், பெளிஞன் மென்றும், மூசிபத்திரைமென்றும், பூநீசங்கபட்டணமென்றும், கணக கிரியென்றும், ரத்தினகிரியென்றும்; வடக்கே சம்மேதகிரியென்றும், விபுலாசலமென்றும், காசியென்றும், பாலாபுரியென்றும், சம்பாபுரியென்றும், ஊற்சயந்தகிரியென்றும், பட்டணவென்றும், ஜெயபுரமென்றும், சோழபுரமென்றும், டில்லியென்றும், கொல்லா புரமென்றுஞ் சொல்லப்பட்ட பட்டணங்களும் மலைகளும் பிரசித்தமாயும், பிர பலமாயும், மிகவும் மகிமைபுடையனவாயும்

இருக்கின்றன.

இவர்களுடைய வேதங்கள் இக்காலத்தில் வழக்கமில்லாமலும், முற்காலத்திலும் உபதேசமுலமாயிருந்ததெயல்லாமல் புத்தகத்திலெழுதும் வழக்கமில்லாமலும் இருந்தபடியால், அந்த வேதங்கள் பன்னிரண்டிலுமுள்ள சில பொருள்கள்மாதிரி எடுத்துப் பிராகிருதபாஷையிலும் சமஸ்கிருதபாஷையிலும் முன்னிருந்த பெரியோர்களாகிய சன்னியாசிகளால் விளக்கப்பட்டும் பின்னோர்களாலே படித்துவரப்பட்டும் இருக்கின்றன. இப்போது வழங்குவரும்படியான உண்மையுள்ள சாஸ்திர புத்தகங்கள் மகாபுராணம், திரிலோகசாஸம், கோமடசாஸம், பதார்த்தசாஸம், சத்தினகரண்டகம், தர்மபரீட்சை, சிந்தாமணி, சூடாமணி, மேருமந்தரபுராணம், நீலகேசிவாதம், அமரசம், சாகடாயனம், நயசக்கம்,

ஜைந்சமய சிந்தாந்த விளக்கமும். 11

சப்தபங்கி, தவளம், விசயதவளம், மகாதவளம், சுபோதினி இவைமுதலாகியவைகளாம். தமிழில் சிந்தாமணி, சூடாமணி, நீலகேசிவாதம், மணிமேகலை, நாலடி, குறள், நிகண்டு, நள்வூல், மேருமந்தரபுராணம் இவைமுதலான புத்தகங்கள் வழங்குகின்றன.

இவர்களுக்கு டில்லியிலும், கொல்லாபுரத்திலும், பெணிகுளத்திலும், பிரபலமான ஆசாரியமடங்களுண்டு. இவையல்லாமல் சுவேதாம்பரிகளுக்கும் அநேகம் ஆசாரியமடங்களுண்டு என்று அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். இந்த ஆசாரியர்கள் மடாதிபதிகளாகையால் இவர்களுக்கு அநேகம் பிராதுகளும், அநேகம் பரிவாரங்களும், யாளை பல்லக்கு முதலாகிய வாகனங்களும் உண்டாயிருக்கின்றன. மற்றச் சன்னியாசிகளுக்குக் கமண்டலமும் மயில் பிஞ்சமும் இருக்கின்றன. இவர்களுக்குள்ளே வேதங்களை வாசிக்கிறதற் குறிப்பானவர்கள் துறவறந்தாசெய்யுழிய இல்லாததார் வாசிப்பதற்குரியரல்லர் என்று ஜைநர்சொல்லுகிறார்கள்.

எல்லாவுயிர்களும் அநாதியான வேதத்திலே சொன்னபடி நடந்துவருவதற்காக வேதத்தை எல்லா உயிர்களுக்கும் அன்போடும் இச்சகத்தோடும் அருளிச் செய்ததே கடவுளினுடைய செயல் என்றும்; புண்ணிய பாவங்களைச் செய்வதும், அவற்றின் பயனை அதுபவிப்பதும் மோட்சத்தைப் பெறுவதும், நரகத்தை அடைவதும், உயிர்களுடைய செயல் லென்றும்; பாவத்தை யொழிக்கவும் புண்ணியத்தை உண்டாக்கவும்; உயிர்களுக்கேவல்லமை புண்டென்றும், இதுவே உறுதியான தத்துவமென்றும் நம்பியிருக்கிறார்கள்.

குறிப்பு:—8-ஆம் பக்கத்தில் உறியபடி சிவன், சுப்பிரமணியர், விஷ்ணுமுதலானவர்கள் அருகக்கடவுளுக்கு அடியார்களென ஜைநர்களால் பூஜிக்கப்படுகிறார்களென்பதை இதனடியில் என்னுல் எழுதப்பட்டிருக்கும் சுவோகங்களாலும் அவற்றின் கருத்துக்களாலும் உணரலாம்.

இங்ஙனம்,

காஞ்சிபுரம் தி. அநந்தநாத நயினார்.

இ-ள்: இடதுகையில் குல்தரித்தவரும், தடிஜபமாலையுடையவரும், மூன்று நேத்திரங்கையுடையவரும், ஸ்ரீயாம்ஸ தீர்த்தக்கரூடைய சோபைவாய்ந்த பாதத்தில் வைக்கப்பட்ட மனதையுடையவருமான ஈஸ்வரன் என்கிறபெயரையுடைய யக்ஷைநிருப்தி செய்கிறேன். எ-று.

உசோஸுடுசெகா வுஷஹாயிர-குபொ
 கீடாவிஸீடிஃ ஹனிவாஸிகாஹம்!
 த்ரிஸு-குஹஹஸு: ப்ரூஷியநாபொ
 துணா-கூஹுஸூ ஹிஷி-ஸுஷி-வி-டி

இ-ள்: பார்வதியுடன் கூடினவரும், ஏறுதவாகன முடையவரும், ஜடையையும் கிரீடத்தையும் கிரஹித்தரித்தவரும், சர்ப்பபூஷணலங்கார சரீரமுடையவரும், கையில் குலாயுத்தையுடையவரும், கங்கையெனும் ஸ்திரீக்கு எஜமானருமான 'ஈஸ்வரதேவனே சணல், பால், அன்னம், ஆகிய இவைகளை சிசுத்துக்கொள்வீராக எ-று.

பூஜைசெய்யும் யந்திரமுதலானவைகள்—

ஓம் ஆம், ஹீம் க்ரோம், ப்ரஸஸ்தவர்ண, ஸர்வஸக்ஷண, ஸம்பூர்ண, ஸ்வாயுதவாஹந, வனாச்சின்ன, ஸபரிவாராஹந, ஈஸ்வர யக்ஷதேவா, அத்ரா, ஆகஸ்ச, ஆகஸ்ச ஸம்வெனாஷ்டி, அத்ரா திஷ்ட, திஷ்ட, டட, மமஸன்னிஹிதொ, பவபவ, வஷ்டி, ஸம்வெளஷ்டிசுவாஹா, ஓம் ஆம், ஹீம் க்ரோம் ஹே, ஈஸ்வரயக்ஷதேவ, அர்த்யம், பாத்யம், கந்தம், அக்ஷதம், புஷ்பம், சரும், தீபம், தூபம், பலம், பஸிம், வஸ்திரம், ஆபரணம், தாம்பூலம், ஸ்வஸ்திகம், யக்ருபாகம், யஜாமஹே, ப்ரதிக்ரஹ்யதாம், ப்ரதிக்ரஹ்யதாயிதிஸ்வாஹா, என்பனவாம். இம்மாதிரியாக இருபத்தான்காங்கு தீர்த்தக் கரூக்கு உள்ள இருபத்த நான்கு யக்ஷன்யக்ஷிதேவ தேவிகளை ஷோடசோப சாரங்களால் பூஜிப்பதுண்டு.

ஹிஷி-ஸுஷி-வி-டி
 கவாஹி-ஸுஷி-வி-டி
 ஹிஷி-ஸுஷி-வி-டி
 ஹிஷி-ஸுஷி-வி-டி

இ - ள்: நான்குக்களோடு பிரகாசிக்கின்றவனாயும், தாமஸபூஷ்பம், கலசம், ஆகியவைகளைத்தரித்தவனாயும், மனோஷ்டத்தைப் பூர்த்தி செய்பவனாயும், அநேகவிதமானகளைத் தம்மம்செய்பவனாயும், ஸ்ரீயாம்ஸ தீர்த்தக்கரூடைய சோபைபொருத்திய திருவடித்தாமரைக்குப் பெண்

14

திருக்குறள் ஆராய்ச்சியும்

வண்டு போன்றவளாயும் இருக்கின்ற கெணரியென்னும் பார்வதியகிடுதெய்வைய பூறிக்கின்றேன் எ-று.

மேல்சொன்னபடி ஓம் ஆம். ஹீம் க்ரோம். ஹேபார்வதி யக்ஷிதேவாயான் ஷோடசோபசாரங்களால் பூஜிப்பதுண்டு.

புடன் தவறச்செய்து மோசனமடைந்தனர் என்பதும், மகாபுராணம் ஸ்ரீபுராணம் இவைகளில் காணலாகும். இவர்கள் முதல்புத்தர்தான் தல்தானத்தை அடியிடுகண்ட கிரியாபுத்தகம் பரிசீலிவாணபத்தியின் கலோகத்தால் உணரலாம்.

ராஜோவா¹⁰யில் உணர்வோ மலயமலயவெய சரீ¹¹உ உணரீ¹²உ¹³உ¹⁴உ¹⁵உ¹⁶உ¹⁷உ¹⁸உ¹⁹உ²⁰உ²¹உ²²உ²³உ²⁴உ²⁵உ²⁶உ²⁷உ²⁸உ²⁹உ³⁰உ³¹உ³²உ³³உ³⁴உ³⁵உ³⁶உ³⁷உ³⁸உ³⁹உ⁴⁰உ⁴¹உ⁴²உ⁴³உ⁴⁴உ⁴⁵உ⁴⁶உ⁴⁷உ⁴⁸உ⁴⁹உ⁵⁰உ⁵¹உ⁵²உ⁵³உ⁵⁴உ⁵⁵உ⁵⁶உ⁵⁷உ⁵⁸உ⁵⁹உ⁶⁰உ⁶¹உ⁶²உ⁶³உ⁶⁴உ⁶⁵உ⁶⁶உ⁶⁷உ⁶⁸உ⁶⁹உ⁷⁰உ⁷¹உ⁷²உ⁷³உ⁷⁴உ⁷⁵உ⁷⁶உ⁷⁷உ⁷⁸உ⁷⁹உ⁸⁰உ⁸¹உ⁸²உ⁸³உ⁸⁴உ⁸⁵உ⁸⁶உ⁸⁷உ⁸⁸உ⁸⁹உ⁹⁰உ⁹¹உ⁹²உ⁹³உ⁹⁴உ⁹⁵உ⁹⁶உ⁹⁷உ⁹⁸உ⁹⁹உ¹⁰⁰உ¹⁰¹உ¹⁰²உ¹⁰³உ¹⁰⁴உ¹⁰⁵உ¹⁰⁶உ¹⁰⁷உ¹⁰⁸உ¹⁰⁹உ¹¹⁰உ¹¹¹உ¹¹²உ¹¹³உ¹¹⁴உ¹¹⁵உ¹¹⁶உ¹¹⁷உ¹¹⁸உ¹¹⁹உ¹²⁰உ¹²¹உ¹²²உ¹²³உ¹²⁴உ¹²⁵உ¹²⁶உ¹²⁷உ¹²⁸உ¹²⁹உ¹³⁰உ¹³¹உ¹³²உ¹³³உ¹³⁴உ¹³⁵உ¹³⁶உ¹³⁷உ¹³⁸உ¹³⁹உ¹⁴⁰உ¹⁴¹உ¹⁴²உ¹⁴³உ¹⁴⁴உ¹⁴⁵உ¹⁴⁶உ¹⁴⁷உ¹⁴⁸உ¹⁴⁹உ¹⁵⁰உ¹⁵¹உ¹⁵²உ¹⁵³உ¹⁵⁴உ¹⁵⁵உ¹⁵⁶உ¹⁵⁷உ¹⁵⁸உ¹⁵⁹உ¹⁶⁰உ¹⁶¹உ¹⁶²உ¹⁶³உ¹⁶⁴உ¹⁶⁵உ¹⁶⁶உ¹⁶⁷உ¹⁶⁸உ¹⁶⁹உ¹⁷⁰உ¹⁷¹உ¹⁷²உ¹⁷³உ¹⁷⁴உ¹⁷⁵உ¹⁷⁶உ¹⁷⁷உ¹⁷⁸உ¹⁷⁹உ¹⁸⁰உ¹⁸¹உ¹⁸²உ¹⁸³உ¹⁸⁴உ¹⁸⁵உ¹⁸⁶உ¹⁸⁷உ¹⁸⁸உ¹⁸⁹உ¹⁹⁰உ¹⁹¹உ¹⁹²உ¹⁹³உ¹⁹⁴உ¹⁹⁵உ¹⁹⁶உ¹⁹⁷உ¹⁹⁸உ¹⁹⁹உ²⁰⁰உ²⁰¹உ²⁰²உ²⁰³உ²⁰⁴உ²⁰⁵உ²⁰⁶உ²⁰⁷உ²⁰⁸உ²⁰⁹உ²¹⁰உ²¹¹உ²¹²உ²¹³உ²¹⁴உ²¹⁵உ²¹⁶உ²¹⁷உ²¹⁸உ²¹⁹உ²²⁰உ²²¹உ²²²உ²²³உ²²⁴உ²²⁵உ²²⁶உ²²⁷உ²²⁸உ²²⁹உ²³⁰உ²³¹உ²³²உ²³³உ²³⁴உ²³⁵உ²³⁶உ²³⁷உ²³⁸உ²³⁹உ²⁴⁰உ²⁴¹உ²⁴²உ²⁴³உ²⁴⁴உ²⁴⁵உ²⁴⁶உ²⁴⁷உ²⁴⁸உ²⁴⁹உ²⁵⁰உ²⁵¹உ²⁵²உ²⁵³உ²⁵⁴உ²⁵⁵உ²⁵⁶உ²⁵⁷உ²⁵⁸உ²⁵⁹உ²⁶⁰உ²⁶¹உ²⁶²உ²⁶³உ²⁶⁴உ²⁶⁵உ²⁶⁶உ²⁶⁷உ²⁶⁸உ²⁶⁹உ²⁷⁰உ²⁷¹உ²⁷²உ²⁷³உ²⁷⁴உ²⁷⁵உ²⁷⁶உ²⁷⁷உ²⁷⁸உ²⁷⁹உ²⁸⁰உ²⁸¹உ²⁸²உ²⁸³உ²⁸⁴உ²⁸⁵உ²⁸⁶உ²⁸⁷உ²⁸⁸உ²⁸⁹உ²⁹⁰உ²⁹¹உ²⁹²உ²⁹³உ²⁹⁴உ²⁹⁵உ²⁹⁶உ²⁹⁷உ²⁹⁸உ²⁹⁹உ³⁰⁰உ³⁰¹உ³⁰²உ³⁰³உ³⁰⁴உ³⁰⁵உ³⁰⁶உ³⁰⁷உ³⁰⁸உ³⁰⁹உ³¹⁰உ³¹¹உ³¹²உ³¹³உ³¹⁴உ³¹⁵உ³¹⁶உ³¹⁷உ³¹⁸உ³¹⁹உ³²⁰உ³²¹உ³²²உ³²³உ³²⁴உ³²⁵உ³²⁶உ³²⁷உ³²⁸உ³²⁹உ³³⁰உ³³¹உ³³²உ³³³உ³³⁴உ³³⁵உ³³⁶உ³³⁷உ³³⁸உ³³⁹உ³⁴⁰உ³⁴¹உ³⁴²உ³⁴³உ³⁴⁴உ³⁴⁵உ³⁴⁶உ³⁴⁷உ³⁴⁸உ³⁴⁹உ³⁵⁰உ³⁵¹உ³⁵²உ³⁵³உ³⁵⁴உ³⁵⁵உ³⁵⁶உ³⁵⁷உ³⁵⁸உ³⁵⁹உ³⁶⁰உ³⁶¹உ³⁶²உ³⁶³உ³⁶⁴உ³⁶⁵உ³⁶⁶உ³⁶⁷உ³⁶⁸உ³⁶⁹உ³⁷⁰உ³⁷¹உ³⁷²உ³⁷³உ³⁷⁴உ³⁷⁵உ³⁷⁶உ³⁷⁷உ³⁷⁸உ³⁷⁹உ³⁸⁰உ³⁸¹உ³⁸²உ³⁸³உ³⁸⁴உ³⁸⁵உ³⁸⁶உ³⁸⁷உ³⁸⁸உ³⁸⁹உ³⁹⁰உ³⁹¹உ³⁹²உ³⁹³உ³⁹⁴உ³⁹⁵உ³⁹⁶உ³⁹⁷உ³⁹⁸உ³⁹⁹உ⁴⁰⁰உ⁴⁰¹உ⁴⁰²உ⁴⁰³உ⁴⁰⁴உ⁴⁰⁵உ⁴⁰⁶உ⁴⁰⁷உ⁴⁰⁸உ⁴⁰⁹உ⁴¹⁰உ⁴¹¹உ⁴¹²உ⁴¹³உ⁴¹⁴உ⁴¹⁵உ⁴¹⁶உ⁴¹⁷உ⁴¹⁸உ⁴¹⁹உ⁴²⁰உ⁴²¹உ⁴²²உ⁴²³உ⁴²⁴உ⁴²⁵உ⁴²⁶உ⁴²⁷உ⁴²⁸உ⁴²⁹உ⁴³⁰உ⁴³¹உ⁴³²உ⁴³³உ⁴³⁴உ⁴³⁵உ⁴³⁶உ⁴³⁷உ⁴³⁸உ⁴³⁹உ⁴⁴⁰உ⁴⁴¹உ⁴⁴²உ⁴⁴³உ⁴⁴⁴உ⁴⁴⁵உ⁴⁴⁶உ⁴⁴⁷உ⁴⁴⁸உ⁴⁴⁹உ⁴⁵⁰உ⁴⁵¹உ⁴⁵²உ⁴⁵³உ⁴⁵⁴உ⁴⁵⁵உ⁴⁵⁶உ⁴⁵⁷உ⁴⁵⁸உ⁴⁵⁹உ⁴⁶⁰உ⁴⁶¹உ⁴⁶²உ⁴⁶³உ⁴⁶⁴உ⁴⁶⁵உ⁴⁶⁶உ⁴⁶⁷உ⁴⁶⁸உ⁴⁶⁹உ⁴⁷⁰உ⁴⁷¹உ⁴⁷²உ⁴⁷³உ⁴⁷⁴உ⁴⁷⁵உ⁴⁷⁶உ⁴⁷⁷உ⁴⁷⁸உ⁴⁷⁹உ⁴⁸⁰உ⁴⁸¹உ⁴⁸²உ⁴⁸³உ⁴⁸⁴உ⁴⁸⁵உ⁴⁸⁶உ⁴⁸⁷உ⁴⁸⁸உ⁴⁸⁹உ⁴⁹⁰உ⁴⁹¹உ⁴⁹²உ⁴⁹³உ⁴⁹⁴உ⁴⁹⁵உ⁴⁹⁶உ⁴⁹⁷உ⁴⁹⁸உ⁴⁹⁹உ⁵⁰⁰உ⁵⁰¹உ⁵⁰²உ⁵⁰³உ⁵⁰⁴உ⁵⁰⁵உ⁵⁰⁶உ⁵⁰⁷உ⁵⁰⁸உ⁵⁰⁹உ⁵¹⁰உ⁵¹¹உ⁵¹²உ⁵¹³உ⁵¹⁴உ⁵¹⁵உ⁵¹⁶உ⁵¹⁷உ⁵¹⁸உ⁵¹⁹உ⁵²⁰உ⁵²¹உ⁵²²உ⁵²³உ⁵²⁴உ⁵²⁵உ⁵²⁶உ⁵²⁷உ⁵²⁸உ⁵²⁹உ⁵³⁰உ⁵³¹உ⁵³²உ⁵³³உ⁵³⁴உ⁵³⁵உ⁵³⁶உ⁵³⁷உ⁵³⁸உ⁵³⁹உ⁵⁴⁰உ⁵⁴¹உ⁵⁴²உ⁵⁴³உ⁵⁴⁴உ⁵⁴⁵உ⁵⁴⁶உ⁵⁴⁷உ⁵⁴⁸உ⁵⁴⁹உ⁵⁵⁰உ⁵⁵¹உ⁵⁵²உ⁵⁵³உ⁵⁵⁴உ⁵⁵⁵உ⁵⁵⁶உ⁵⁵⁷உ⁵⁵⁸உ⁵⁵⁹உ⁵⁶⁰உ⁵⁶¹உ⁵⁶²உ⁵⁶³உ⁵⁶⁴உ⁵⁶⁵உ⁵⁶⁶உ⁵⁶⁷உ⁵⁶⁸உ⁵⁶⁹உ⁵⁷⁰உ⁵⁷¹உ⁵⁷²உ⁵⁷³உ⁵⁷⁴உ⁵⁷⁵உ⁵⁷⁶உ⁵⁷⁷உ⁵⁷⁸உ⁵⁷⁹உ⁵⁸⁰உ⁵⁸¹உ⁵⁸²உ⁵⁸³உ⁵⁸⁴உ⁵⁸⁵உ⁵⁸⁶உ⁵⁸⁷உ⁵⁸⁸உ⁵⁸⁹உ⁵⁹⁰உ⁵⁹¹உ⁵⁹²உ⁵⁹³உ⁵⁹⁴உ⁵⁹⁵உ⁵⁹⁶உ⁵⁹⁷உ⁵⁹⁸உ⁵⁹⁹உ⁶⁰⁰உ⁶⁰¹உ⁶⁰²உ⁶⁰³உ⁶⁰⁴உ⁶⁰⁵உ⁶⁰⁶உ⁶⁰⁷உ⁶⁰⁸உ⁶⁰⁹உ⁶¹⁰உ⁶¹¹உ⁶¹²உ⁶¹³உ⁶¹⁴உ⁶¹⁵உ⁶¹⁶உ⁶¹⁷உ⁶¹⁸உ⁶¹⁹உ⁶²⁰உ⁶²¹உ⁶²²உ⁶²³உ⁶²⁴உ⁶²⁵உ⁶²⁶உ⁶²⁷உ⁶²⁸உ⁶²⁹உ⁶³⁰உ⁶³¹உ⁶³²உ⁶³³உ⁶³⁴உ⁶³⁵உ⁶³⁶உ⁶³⁷உ⁶³⁸உ⁶³⁹உ⁶⁴⁰உ⁶⁴¹உ⁶⁴²உ⁶⁴³உ⁶⁴⁴உ⁶⁴⁵உ⁶⁴⁶உ⁶⁴⁷உ⁶⁴⁸உ⁶⁴⁹உ⁶⁵⁰உ⁶⁵¹உ⁶⁵²உ⁶⁵³உ⁶⁵⁴உ⁶⁵⁵உ⁶⁵⁶உ⁶⁵⁷உ⁶⁵⁸உ⁶⁵⁹உ⁶⁶⁰உ⁶⁶¹உ⁶⁶²உ⁶⁶³உ⁶⁶⁴உ⁶⁶⁵உ⁶⁶⁶உ⁶⁶⁷உ⁶⁶⁸உ⁶⁶⁹உ⁶⁷⁰உ⁶⁷¹உ⁶⁷²உ⁶⁷³உ⁶⁷⁴உ⁶⁷⁵உ⁶⁷⁶உ⁶⁷⁷உ⁶⁷⁸உ⁶⁷⁹உ⁶⁸⁰உ⁶⁸¹உ⁶⁸²உ⁶⁸³உ⁶⁸⁴உ⁶⁸⁵உ⁶⁸⁶உ⁶⁸⁷உ⁶⁸⁸உ⁶⁸⁹உ⁶⁹⁰உ⁶⁹¹உ⁶⁹²உ⁶⁹³உ⁶⁹⁴உ⁶⁹⁵உ⁶⁹⁶உ⁶⁹⁷உ⁶⁹⁸உ⁶⁹⁹உ⁷⁰⁰உ⁷⁰¹உ⁷⁰²உ⁷⁰³உ⁷⁰⁴உ⁷⁰⁵உ⁷⁰⁶உ⁷⁰⁷உ⁷⁰⁸உ⁷⁰⁹உ⁷¹⁰உ⁷¹¹உ⁷¹²உ⁷¹³உ⁷¹⁴உ⁷¹⁵உ⁷¹⁶உ⁷¹⁷உ⁷¹⁸உ⁷¹⁹உ⁷²⁰உ⁷²¹உ⁷²²உ⁷²³உ⁷²⁴உ⁷²⁵உ⁷²⁶உ⁷²⁷உ⁷²⁸உ⁷²⁹உ⁷³⁰உ⁷³¹உ⁷³²உ⁷³³உ⁷³⁴உ⁷³⁵உ⁷³⁶உ⁷³⁷உ⁷³⁸உ⁷³⁹உ⁷⁴⁰உ⁷⁴¹உ⁷⁴²உ⁷⁴³உ⁷⁴⁴உ⁷⁴⁵உ⁷⁴⁶உ⁷⁴⁷உ⁷⁴⁸உ⁷⁴⁹உ⁷⁵⁰உ⁷⁵¹உ⁷⁵²உ⁷⁵³உ⁷⁵⁴உ⁷⁵⁵உ⁷⁵⁶உ⁷⁵⁷உ⁷⁵⁸உ⁷⁵⁹உ⁷⁶⁰உ⁷⁶¹உ⁷⁶²உ⁷⁶³உ⁷⁶⁴உ⁷⁶⁵உ⁷⁶⁶உ⁷⁶⁷உ⁷⁶⁸உ⁷⁶⁹உ⁷⁷⁰உ⁷⁷¹உ⁷⁷²உ⁷⁷³உ⁷⁷⁴உ⁷⁷⁵உ⁷⁷⁶உ⁷⁷⁷உ⁷⁷⁸உ⁷⁷⁹உ⁷⁸⁰உ⁷⁸¹உ⁷⁸²உ⁷⁸³உ⁷⁸⁴உ⁷⁸⁵உ⁷⁸⁶உ⁷⁸⁷உ⁷⁸⁸உ⁷⁸⁹உ⁷⁹⁰உ⁷⁹¹உ⁷⁹²உ⁷⁹³உ⁷⁹⁴உ⁷⁹⁵உ⁷⁹⁶உ⁷⁹⁷உ⁷⁹⁸உ⁷⁹⁹உ⁸⁰⁰உ⁸⁰¹உ⁸⁰²உ⁸⁰³உ⁸⁰⁴உ⁸⁰⁵உ⁸⁰⁶உ⁸⁰⁷உ⁸⁰⁸உ⁸⁰⁹உ⁸¹⁰உ⁸¹¹உ⁸¹²உ⁸¹³உ⁸¹⁴உ⁸¹⁵உ⁸¹⁶உ⁸¹⁷உ⁸¹⁸உ⁸¹⁹உ⁸²⁰உ⁸²¹உ⁸²²உ⁸²³உ⁸²⁴உ⁸²⁵உ⁸²⁶உ⁸²⁷உ⁸²⁸உ⁸²⁹உ⁸³⁰உ⁸³¹உ⁸³²உ⁸³³உ⁸³⁴உ⁸³⁵உ⁸³⁶உ⁸³⁷உ⁸³⁸உ⁸³⁹உ⁸⁴⁰உ⁸⁴¹உ⁸⁴²உ⁸⁴³உ⁸⁴⁴உ⁸⁴⁵உ⁸⁴⁶உ⁸⁴⁷உ⁸⁴⁸உ⁸⁴⁹உ⁸⁵⁰உ⁸⁵¹உ⁸⁵²உ⁸⁵³உ⁸⁵⁴உ⁸⁵⁵உ⁸⁵⁶உ⁸⁵⁷உ⁸⁵⁸உ⁸⁵⁹உ⁸⁶⁰உ⁸⁶¹உ⁸⁶²உ⁸⁶³உ⁸⁶⁴உ⁸⁶⁵உ⁸⁶⁶உ⁸⁶⁷உ⁸⁶⁸உ⁸⁶⁹உ⁸⁷⁰உ⁸⁷¹உ⁸⁷²உ⁸⁷³உ⁸⁷⁴உ⁸⁷⁵உ⁸⁷⁶உ⁸⁷⁷உ⁸⁷⁸உ⁸⁷⁹உ⁸⁸⁰உ⁸⁸¹உ⁸⁸²உ⁸⁸³உ⁸⁸⁴உ⁸⁸⁵உ⁸⁸⁶உ⁸⁸⁷உ⁸⁸⁸உ⁸⁸⁹உ⁸⁹⁰உ⁸⁹¹உ⁸⁹²உ⁸⁹³உ⁸⁹⁴உ⁸⁹⁵உ⁸⁹⁶உ⁸⁹⁷உ⁸⁹⁸உ⁸⁹⁹உ⁹⁰⁰உ⁹⁰¹உ⁹⁰²உ⁹⁰³உ⁹⁰⁴உ⁹⁰⁵உ⁹⁰⁶உ⁹⁰⁷உ⁹⁰⁸உ⁹⁰⁹உ⁹¹⁰உ⁹¹¹உ⁹¹²உ⁹¹³உ⁹¹⁴உ⁹¹⁵உ⁹¹⁶உ⁹¹⁷உ⁹¹⁸உ⁹¹⁹உ⁹²⁰உ⁹²¹உ⁹²²உ⁹²³உ⁹²⁴உ⁹²⁵உ⁹²⁶உ⁹²⁷உ⁹²⁸உ⁹²⁹உ⁹³⁰உ⁹³¹உ⁹³²உ⁹³³உ⁹³⁴உ⁹³⁵உ⁹³⁶உ⁹³⁷உ⁹³⁸உ⁹³⁹உ⁹⁴⁰உ⁹⁴¹உ⁹⁴²உ⁹⁴³உ⁹⁴⁴உ⁹⁴⁵உ⁹⁴⁶உ⁹⁴⁷உ⁹⁴⁸உ⁹⁴⁹உ⁹⁵⁰உ⁹⁵¹உ⁹⁵²உ⁹⁵³உ⁹⁵⁴உ⁹⁵⁵உ⁹⁵⁶உ⁹⁵⁷உ⁹⁵⁸உ⁹⁵⁹உ⁹⁶⁰உ⁹⁶¹உ⁹⁶²உ⁹⁶³உ⁹⁶⁴உ⁹⁶⁵உ⁹⁶⁶உ⁹⁶⁷உ⁹⁶⁸உ⁹⁶⁹உ⁹⁷⁰உ⁹⁷¹உ⁹⁷²உ⁹⁷³உ⁹⁷⁴உ⁹⁷⁵உ⁹⁷⁶உ⁹⁷⁷உ⁹⁷⁸உ⁹⁷⁹உ⁹⁸⁰உ⁹⁸¹உ⁹⁸²உ⁹⁸³உ⁹⁸⁴உ⁹⁸⁵உ⁹⁸⁶உ⁹⁸⁷உ⁹⁸⁸உ⁹⁸⁹உ⁹⁹⁰உ⁹⁹¹உ⁹⁹²உ⁹⁹³உ⁹⁹⁴உ⁹⁹⁵உ⁹⁹⁶உ⁹⁹⁷உ⁹⁹⁸உ⁹⁹⁹உ¹⁰⁰⁰

இ - ன் : -- ஸ்ரீராமர், சுக்கிரீவன், அனுமகான், னன், சீவன், மகா சீவன் ஆகிய இம்மகாபுருஷர்கள் துன்பெயன்றும் பர்வதந்தின்பிணசு பரிசீலிவாணமடைந்ததால் அவர்களை சமஸ்கரிக்கும்படி உண்டாக்கினர்.

“அனுமகான்” என்றும் நாமம், காசனப்பெயர்; அதாவது விஜயார்ந்தபர்வத தக்ஷிணாஸ்சேனியில் கித்யுத்தகந்தாச நகரத்திடு பாகிய பிரபஞ்சன நகரத்திக்கும், அஞ்சனத்தேவிக்கும் புத்திரன் அமிதவேகன். இவன், குலபரம்பரையாகவந்த சகலவித்தைகளிலும் அத்திபுணாதுகிய நிரவிச்சையிபாகசன சமுத்திரபாசங்கதனுமாயினன். ஒருநாள் சகலவித்திரபாச குமாரர் சமுதகம்பாசல் பாவித்திரபாச பிரபாவ பரிசுணாசமயத்து, இவன் விஜயார்ந்த பர்வதகிரதலத்துதக்ஷிணபாதத்தை நிறுத்தி, வாமபாதத்தை ஆதித்தியமண்டலத்துவைத்து கிறும்பிதமகாகாயத்தினை அப்பொருத்தே அனுப்பிரமானமாகப்பண்ணினான். இவனது இத்தகைய கித்திரபாசாவங்கண்டு கிஸ்மிதராகிய கித்திரபாதகுமாரர்கள் இவனுக்கு அனுமகானென்று நாமங்கொடுத்தனர். அத்தகைய காசனத்தினால் அமிதவேகனென்ற நாமத்தகிர்த்த அனுமகானென்ற கிராமம் வழங்கலாயிற்று. இந்த அனுமகான் குரங்குமுதலான பல ரூபங்கள் எடுக்கும் கித்திரபாசத்தியுமுடையவன். வாலி,

16 திருக்குறள் ஆராய்ச்சியும்

சுக்கிரீவனும் கித்திரபாதர்கள்; இராவண கும்பகர்ணிகளும் கித்திரபாதர்கள் என்பதும், அருகக்கடவுளின் பக்தர்கள் என்பதும்; அனைத்தும் சமயசித்தார்த்தம். வைணவசமயத்தில் சொல்லுகிறபடி வாலி, சுக்கிரீவன், அனுமகான் முதலானவர்கள் குரங்குரூப முடையவல்ல சென்பவரும், இராவண கும்பகர்ணிகள் இராகுசரல்ல சென்பதும், ஸ்ரீராமர் மாணிக்கொடர்ந்தபொனகாலத்தில் இராவணன் இராமஸ்வாமியைப்பிரல ரூபத்தை எடுத்துச் சிதையைக் கொண்டுபோனென்பது; இலங்கணார்வாலியை சம்ஹாரம்செய்து, பிரகுஇராவணனை சம்ஹாரம் செய்தாரென்பதும், ஸ்ரீராமர் இந்திரஜித்தைசம்ஹாரம் செய்தாரென்பதும், பாண்டலர்களில் அர்ச்சனன் ஒருவனுக்குத்தான் த்ரென்பதி பத்தி கியென்பதும், அனைத்தும் சமயசித்தார்த்தம். இத்தன்மையாக அனை இராமாயண பாசதங்களுக்கும் வைணவ இராமாயணபாசதங்களுக்கும் பலகித்திரபாசங்களுண்டு என்பதை இதனால் அறியலாம். இதுதவிர, மகாவிஷ்ணுவானவர் கிருஷ்ணஸ்வாமியாக அவதாரம் செய்தாரென்பது வைணவசித்தார்த்தம்.

இ - ன்:-இப்படி ஆராதிக்கப்பட்ட கர்மானது சமஸ்தவிக்ணக்களையும் கெடுத்து, நன்மையைப்பண்ணும்; அபிவிருத்தியையும் பண்ணும்; இளிமேலாகப்போகிற சம்பத்துக்கும் காரணமாகும். ஏ - து.

இந்த கலேகங்களின்கருத்துக்களைக்கொண்டும், இவற்றினடியில்கண்டவிஷயங்களாலும் பூஜிப்பதாலுண்டாம்பலங்களாவன:- சத்தகார தேவதைகளாகிய தர்மசக்தம், சத்ரதர்பம், அக்னிதர்பம் முதலானதேவதைகளைஹோமத்திலே பூஜிப்பதனால் சர்வவிக்ணங்களுக்கும் விநாசமடைந்து சம்பத்துண்டாகுமென்றும், ஸ்திரீகள் கிரகத்தில் ஜீநமாதாவாகிய விஸ்வெஸ்வரியை பூஜிப்பதனால் வைதவீய மில்லாமல் மங்கல்யவர்த்தனைகளாக அவரில்லங்களில் சுபகாரியங்களுண்டாகுமென்றும், வைஸ்ரவணனாகிய குபேரனுடைய பூஜையானது பிஸ்வரியமுளதாகுமென்றும், தரணேந்திரயாஜனை பூஜிப்பதனால் கல்லபுத்திரனுண்டாவானென்றும், பூரீதேவதையைப் பூஜிப்பதனால் தூர்த்தேவதைகள் எக்காலமும் கிட்டில் பிரவேசிக்கமாட்டாவென்றும், அப்படியே சகல சாஸனதேவதைகளை அதாவது கோமுகபசுநன், நரிமுகபசுநன், பிரம்மபசுநன், ஈஸ்வரபசுநன், ஷண்முகபசுநன் சர்வாண்ஹயசுநன் முதலான இரு

20

திருக்குறள் ஆராய்ச்சியும்

பத்துநான்கு ஸாஸனதேவர்களாகிய யசுநர்களையும், சக்ரேஸ்வரி, ஜ்வாலாமாலினி, பத்மாவதி, பார்வதிதேவி, தர்மதேவிமுதலான இருபத்துநான்கு ஸாஸனதேவதைகளாகிய யசுநிகளையும், மேல் சொன்ன தேவதைகளையும் பூஜிப்பதனால் இகத்தினும், பரத்தினும் அர்த்தகாமங்கள் மிகுதியாக உண்டாகுமென்றும், அவற்றால் பிற விக்குக் காரண மென்றும், நித்திய தேவர்களாகிய அருகத்பாமேஸ்வரன் முதலான பஞ்சபாமேஷ்டிகளை பூஜை, அர்ச்சனை, ஜபம், தியான தோத்திரங்கள் ஆகியவற்றால் வழிபடுவதாலும், திறவை எய்தி, தவம்செய்வதுமுதலான ஒழுக்கங்களாலும் மோகநகதிக்கு சாதனமாகுமென்றும் உறுவது ஜைநசமயத்தார்தம்.

மேல்கண்ட சலோகங்கள் த்ரைவாரணிகாசாரமென்னும் பிரதிஷ்டாதிலகம் சலோகம் 180-முதல் உள்ளவை.

ஓம்
பரமாத்மனே நமః
ஸ்ரீ தர்மதேவி சகாயம்.

திருக்குறள் ஆராய்ச்சியும் ஜைநசமய சித்தாந்த விளக்கமும்.

(எம்மால் எழுதப் பெற்றவை)

புரத்தாரும் பூமிமேல் மாந்தர்களு மாங்கே
நிரந்தரம் வந்திறைஞ்சு நேரிண்-வரந்தருகல்
வாம னடிவணங்கி மன்னு முலகியல்பை
நாம வகையுரைப்பா நன்கு.

உ ல க ம்.

உலகமானது-நிச்சயலோகம், விவகாரலோகமென இரண்டு
விதம். நிச்சயலோகமென்பது, ஒருசைத்தியாலயத்தின் கல், செக்
கல், சுண்ணாம்புமுதலியவைபோன்றது; விவகாரலோகமென்பது
அதிலமைந்த கர்ப்பக்கிரகம், மண்டபாதிகள் போன்றது. அவற்
றுள், நிச்சய லோகமென்பது ஷட்திரவ்விய பரிபூர்ண மாறும்.

விவகாரலோகமென்பது அநந்தாகாச, அநந்தாநந்தப் பிர
தேசமாகிய ஆகாலமத்தியத்தில் அக்ருத்திமமாகி (ஒருவரால்
சிருஷ்டிக்கப்படாததாகி) அநாதி சம்ஸித்தமாகி (அநாதியாய் நிலை
பெற்றிருப்பதாகி), கனோததி, கனவாத, தனுவாதமென்றும் மகா
வாதத்திரயங்களால் (முன்றுவிதமான பெரியகாற்றுக்களால்) பரி
வேஷ்டிதமாகி (சூழப்பெற்று), வேதராஸனம் (பிரம்பினால்பிள்ள
ப்பட்ட ஆசனம்), ஜல்லரி (உடுக்கை), மிருதங்கம் (மத்தளம்) ஆகிய
வற்றின் ரூபங்களி, ஆதி, நடு, அந்தத்தில் முறையே உடையதாகி,
* நாளிகா தப்பாகிய பேதத்தை உடையதாகி, தெற்கு வடக்கு
அளவு ஆதிமத்தியாவசானம் (கீழ், நடு, மேல்) எழுகயிறுப்பிர
மாணம் உடையதாகி, கிழக்கு மேற்கு அளவு அடியில் எழுகயி
றுப்பிரமாணம் உடையதாகி, பிற்பாடு கிரமத்தால் சுருங்கிச்சென்
று மகாமேருமுலத்தில் (அடிப்பாகத்தில்) நாளிகையின் வியாசமா
பிய (அளவாகிய) ஒருகயிறுப் பிரமாணத்தையுடையதாகி, அதன்

* நாளிகை-(வாழைமரத்துக்குமத்தியில் தண்டிருப்பதுபோல) லோ
கத்தின்மத்தியில் உள்ளது. இது, ஒருகயிறு அகலம், ஒருகயிறுகளம்,
ஸமசதுரமாகப் பதினான்கு கயிறு நீளம் உள்ளது.

22

திருக்குறள் ஆராய்ச்சியும்

மேல் கிரமத்தால் சிறிந்துசென்று பிரம்மகல்பத்தில் ஐந்துகயிறுப்
பிரமாணத்தை யுடையதாகி, அதன்மேல் கிரமத்தால் சுருங்கிச்
சென்று சித்தசேஷத்திரபார்ஸ்வத்தில் ஒரு கயிறுப்பிரமாணத்தை

யுடையதாகி, ஆதலால், தம் பதினாண்டு சரணு(கயிறு) உயர்த்து யுடையதாகி, (அதாவது 313 - குழிப்பிரமாண முடையதாகி) அதோ, மத்திம, ஊர்த்தவ (மேழ, நடு, மேல்) லோக மென்னும் முன்றுபேத முடையதாகும். இது, விவகாரலோகமாகும். இந்த சரணுப் பிரமாணம், கேவல ஞானத்தினால் அறியத்தக்கது.

இந்தலோகத்தை பரிவேஷிக்கத்திருக்கும் (குழந்திருக்கும்) கனோததி, கனவாத, தனுவாதமென்னும் மகாவாதத்தாயங்களுக்கு கனப்பிரமாணம் எவ்வண்ணமெனில், அதோலோகமுதல் ஏழா நகரபரியந்தம் முறையே ஒவ்வொன்றும் இருபதினாயிரம், இருபதினாயிரம் * யோசனையும், ஏழாநகரகத்துக்குமேல், ஸதாஸபார்கவத்தில் (லோகத்தின் நான்கு பக்கத்திலும்) 7-5-4 ஆயிரம் யோசனையும், மத்தியமலோகத்து நான்கு பக்கமும், 5-4-3 ஆயிரம் யோசனையும், அதன்பிறகு விரிந்து பிரம்மலோகத்து நான்குபக்கமும் 7-5-4 ஆயிரம் யோசனையும், பிற்பாடு குறைந்துசென்று மோஷஸ்தானத்துநான்குபக்கமும், 5-4-3 ஆயிரம் யோசனையும், லோகாக்கத்தில் அதாவது, உச்சியில், 2-1-425 வில் குறைந்த ஒன்று ஆன குரோஸங்களுமாகும்.

லோகத்தின் உச்சியில் காற்றுக்களின்களும் யோசனைக்குக் குறைந்திருப்பதால் குரோசங்களின் கணக்கில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. (2000) வில் கொண்டது ஒரு குரோஸம்; நான்கு குரோஸம் கொண்டது ஒரு யோசனையாகும். லோகத்தின் உச்சியில் கனோததி இரண்டு குரோசமும், கனவாதம் ஒரு குரோஸமும், தனுவாதம் நானூற்று இருபத்தைந்து வில்குறைந்த ஒரு குரோசமும். அதாவது. 1575 வில் கனமாகும்.

* அங்குலம் ஆறகொண்டது ஒரு திரிய்க்பாதம் (அரைஜாண்); திரிய்க்பாதம் இரண்டுகொண்டது ஒரு ஜாண்; ஜாண் இரண்டுகொண்டது ஒரு முழம்; முழம் இரண்டுகொண்டது ஒருபிடிக்கு (ஒரு கஜம்); பிடிக்கு இரண்டுகொண்டது தண்டம் அல்லது ஒருவில; வில் இரண்டாயிரம் கொண்டது ஒரு குரோஸம்; குரோஸம் நான்குகொண்டது ஒரு யோசனையாகும். இது விவகாரயோசனை அல்லது கூல்வகையோசனை யென்ற சொல்லப்படும். மேல் சொன்ன விவகாரயோசனை ஐந்து கொண்டது பிரமாணயோசனை அல்லது மஹா யோசனையாகும்.

தொந்தர்ப்ப சித்தாந்த விளக்கமுள்.

பதினாறு சுப்பங்களும், அகமிந்நிரலோகமும், சித்திக்ஷேத்
 திரமும், ஊர்த்தவலோகமெனப்படும் மற்றும் அதோலோகத்தில்
 நாககதிக்ஷேத்திர தூக்கங்களும், அவற்றிலுள்ள ஜீவன்களின் ஸ்வ
 ரூபங்களும், மந்திரியமலோகத்து மனுவ்ய திரிய ஜீவன்களுடைய
 ஸ்வரூபங்களும், பலனா, சியந்தா, ஜோதிஷ்சு, சுப்பவாசிகனென
 நால்வகைப்பட்ட தேவாகிய ஸ்வரூபங்களும், அவர்களுடைய
 க்ஷேத்திரஸ்வரூபங்களும். அந்தக்ஷேத்திரத்தில் இருக்கிற சைத்
 தியாலய ஸ்வரூபங்களும், அதன்மேல் சித்தக்ஷேத்திரமென்றும்
 மோக்ய ஸ்வரூபங்களும், மகாமேரு முதலாகிய பர்வதங்களும்,
 அந்தப்பர்வதங்களின் அக்ரத்திலிருக்கிற (உச்சிபிலிருக்கிற) அக்ருத்
 திம சைத்தியாலயஸ்வரூபங்களும், ஜம்பூத்வீப முதலாகிய அஸத்
 தியாதத்வீபங்களும், லவண சமுத்திரமுதல் ஸ்வயம்பூரமனா சமுத்
 திரம் இறுதியாகிய அஸத்தியாத சமுத்திரங்களையுடைய ஸ்வரூபங்
 களும், அவற்றுள்ளிருக்கிற பாதாள ஸ்வரூபங்களும், ஒரு கொம்பர்,
 ஒருகாலர் முதலான பேரிருக்கிற குடோக பூமியாகிய தொன்
 ணாத்ரூப அக்ரத்தவீபங்களின் ஸ்வரூபங்களும், சுங்கா, சிந்து முத
 லாகிய நதிகளும், தேவாரண்ணிய, பூதாரண்ணிய முதலானவனங்
 களும், பத்மை முதலாகிய பொய்கைகளும், அந்தப் பொய்கைகளி
 லுள்ளிருக்கிற தாமரை ஸ்வரூபங்களும், அந்தத் தாமரையிலீ
 ருக்கிற லக்ஷ்மீமுதலாகியதேவிகள் ஸ்வரூபங்களும், ஜம்பூநீருக்
 முதலாகிய ஸ்வரூபங்களும், விகேக நாட்டின் ஸ்வரூபங்களும்,
 த்ரிவித போகபூமிஸ்வரூபமும், சித்தியாதலோக ஸ்வரூபங்
 களும், பாத யோவதத்தில் ஏற்ற இழிவுகால ஸ்வரூபமும், மிலேச்
 சக்கண்ட ஸ்வரூபங்களும், பாதம் யோவதமாகிய தர்மகண்டங்
 கள் யுகப்பிரளயத்துக்குட்பட்டுத் திரும்ப ஜீவன்கள் வந்து உற்பத்
 தியாய ஏற்படும் உக்ஸர்ப்பினிகால ஸ்வரூபங்களும், இந்த பாத
 கண்டத்தில் விருஷபஸ்வாமி முதலாகிய தீர்த்தங்கரை இருப்பது
 நால்வரும், பாத, சகராதி முதலிய சக்ரவர்த்திகள் பன்னிருவரும்
 இராமஸ்வாமி முதலாகிய பலதேவர் ஒன்பதின்மரும், லக்ஷ்மணன்,

ஹைதராய சித்தாந்த விளக்கமும்.

இருஷ்ணர் முதலாகிய வாகுதேவர் ஒன்பதின்மரும், இராவணன் ஜாசக்தன் முதலான பிரதிவாகுதேவர்கள் ஒன்பதின்மரும், ஆக இவகைப்பட்ட அறுபத்துமூன்று சலாகாபுருஷருடைய சரித்திரங்களும், நவநாசதர் ஏகாதஸ் ருத்ரர்களுடைய சரித்திரங்களும், முன் சொல்லப்பட்ட மஹாவிமரு முதலாகிய சேஷத்திரங்களுக்குப் பிரமாண அபாடுகளும், அந்தந்த சேஷத்திரத்திலிருந்தோ ஜீவன்களுக்குச்சரிசு அளவும், ஆபுஷ்பப் பிரமாணங்களும், ஆகாச விஹாசங்களும், மற்றும் கானுவித ஸ்வரூபங்களும் த்ரி லோகலாசர், த்ரி லோகப்ரக்ஞப்தி, ஜம்பூத்வீபப்ரக்ஞப்தி, த்வீபசாகசப்ரக்ஞப்தி, லோகாணிமுதலாகிய சாஸ்திரங்களில் விரிவாகக்காணப்படும். முன்சொன்ன சிச்சய லோகத்தின் ஷுத்திரவியப்பரிபூர்ணமாவது யாதெனில்,

ஷுத்திரவியங்கள் ஜீவத்திரவ்வியம், புத்தகலத்திரவ்வியம், தர்மத்திரவ்வியம், அதர்மத்திரவ்வியம், ஆகாசத்திரவ்வியம், காலத்திரவ்வியம் என ஆறுவிதமாகும். இவற்றுள் ஒவ்வொன்றும் தானே லோகமெங்கும் பரிபூர்ணமாய் நிறைந்திருக்கும்.

இவைகளினுடைய ஸ்வரூப மெப்படியெனில், ஜீவத்திரவ்வியமாவது ஞானதர்ஸனாதி குணங்களுடையதாகும்; புத்தகலத்திரவ்வியமாவது வர்ண கந்த சல ஸ்பரிஸ குணங்கடையுடையதாகும்; தர்மத்திரவ்வியமாவது ஒருபணியின் இறகு அதுசெல்வதற்கு ஸககாரியாயிருப்பதுபோல முன்சொன்ன ஜீவபுத்தகலங்களின்கதி அல்லது செல்லுக்கைக்கு, சககாரியாகும்; அதர்மத்திரவ்வியமென்பது ஒருபணியின் காலானது அது நிற்பதற்கு ஸககாரியாயிருப்பதுபோல முன்சொன்ன ஜீவபுத்தகலமிரண்டினுக்கும் ஸ்திதிக்கு (நிற்பதற்கு)க் காரணமாகும். ஆகாசத்திரவியமானது சகல திரவ்வியங்கட்கும் இருப்பிடத்துக்கு இடங்களைக்கொடுக்கு; அவகாஹ நசக்தியாகும். கால திரவ்வியமென்பது சகல திரவ்வியங்களருடைய உற்பத்தி ஸ்திதி வினாசங்களுக்கு வர்த்தனேதுதவான குணங்களாகும்.

இந்தஷுத்திரவ்வியங்களுள் புத்தகலம் ஒன்றுதான் மூர்த்தம் மற்ற இரண்டு திரவ்வியங்களும் அமுர்த்தம்; மூர்த்தமாவது-வர்ண, கந்த, சல, ஸ்பரிஸங்கடையுடையது; அமுர்த்தம் இவைகளில்லா

4

26 திருக்குறள் ஆராய்ச்சியும்

தது என்றழிக. இவற்றுள் ஜீவபுத்தகல மிரண்டினுக்கும் விசேஷ ஸ்வரூபம் சொல்லுதும்:—புத்தகலமென்பது முன்சொன்ன வர்ணாதி குணங்களோடுகூடி, ஸ்தூல ஸூட்சும பரிணதியால் (பேதத்தால்) ஆறுவகை ஸ்கந்தமாகும்.

அவையாவன:—

(1) ஸ்தூலஸ்தூலம்	(4) ஸூட்சுமஸ்தூலம்
(2) ஸ்தூலம்	(5) ஸூட்சுமம்

(3) ஸ்தூலஸூக்ஷ்மம் (6) ஸூக்ஷ்மஸூக்ஷ்மம் என்பனவாகும். இவற்றுள்,

(1) ஸ்தூல ஸ்தூலமென்பது-உடைந்த விடத்துத் தமக்குத் தாமே கூடாத கல் மண்முதலாகியவைகளாகும்.

(2) ஸ்தூலமென்பது-உடைந்த விடத்துத் தமக்குத்தாமே கூடவல்ல ஜல ஹைலாகியவைகளாகும்.

(3) ஸ்தூல ஸூக்ஷ்மமென்பது-பிடிக்கவும், எடுக்கவும் வரத்தியமில்லாத நிழல் வெப்பில் முதலானவைகளாகும்.

(4) ஸூக்ஷ்ம ஸ்தூலமென்பது-சதுசேந்திரியங்களுக்கு (சலம், கந்தம், ஸ்பஸரிம், ஸ்பத்ம் என்பவற்றுள் ஒவ்வொன்றுக்கும்) தனித்தனி புலனாகக் கூடியவை.

(5) ஸூக்ஷ்மமென்பது-அநந்தம்பரமானுக்களின்கூட்டம். இவை கர்மவர்க்கணென்று சொல்லப்படும். இவை ஆத்மருணத்திற்குத் தக்கவாறு ஆத்மனில்பந்தித்துக் கருமசரிசத்தை ஆக்கும்.

(6) ஸூக்ஷ்ம ஸூக்ஷ்மமென்பது-இரண்டு பரமானு கூடினவை முதல் ஒன்று குறைந்த அனந்தம் பரமானுக்கள் கூடினவை வரையில்.

முன்சொன்ன கர்மவர்க்கணென்பது லோகமெல்லாம்நிறைந்திருப்பதாகும். அதைப்போல சம்ஸாரஜீவனும் லோகமெல்லாம் நிறைந்திருப்பதாகும். அந்த சம்ஸாரஜீவனுடைய மன, வசன, காபங்களாறுண்டான சாக, த்வேஷ, மோஹ, ருசோத, மான, மாயா, லோப பரிணாமத்தினால், அக்கினியில் காய்ந்த இரும்பில் நீர் சேர்வதுபோல அந்த ஜீவனிடத்தில் கர்மங்கள் ஆஸ்ரவமாகு (அதாவது சேரும்). அவ்வாறு சேர்ந்து, அந்தஜீவன் எடுத்த சரிசப்பிரமானம் எத்துணையுண்டோ அவ்வளவுபிரதேசமெல்லாம் அக்கர்மங்கள், பரிணமித்து அநாதிகாலத்தொடங்கி சமயந்தோ

ஐந்தாமய் நித்தாந்த விளக்கமும். 27

றும் இடைவிடாமல் பந்தித்து அந்தந்தக் கர்மங்களுக்குச் சொல்லப்பட்ட காலஸ்திதி யளவும் இருந்த, சமயந்தோறும் உதயம் கொடுத்துவிட்டுப் போவனவாகும். ஜீவனுடைய சாகத்த்வேஷாதி பரிணதிக்குத் தக்கவாறு கர்மஸ்வரூப பரிணதிகுணங்கள் தமக்குத்தாமேயாகும். எவ்வாறெனில்,

கண்ணம்பு ஸ்வபாவத்தன்மையினால் வெண்மை சிதறாடையாகியிருந்தபோதிலும் மஞ்சளின் சேர்க்கையால் கிண்பு நிறாடையதுபோல, ஜீவன் ஸ்வபாவத்தன்மையினால் சத்தனுயிருந்த போதிலும், அநாதியாய்க் கர்மத்தின்சேர்க்கை(சம்பந்த)த்தன்மையால் ஸ்வபாவகுணம் மாறி சாகத்த்வேஷாதிகளால் கிபாவகுணம்பெற்று சம்ஸார நிகழ்ச்சியை அடைகிறான்.

இனிமத்தியமலோகத்தின் ஸ்வரூபம் அபாசமானவியையமாக இருப்பினும் அதைப்பற்றி இங்குச் சிறிது விவரிப்பாம்:—

மத்தியமேலாகத்தின்கண் உள்ள அநந்தாரந்தத்தவீபங்களில் ஜம்பூத்தவீபம், தாதகேஷண்டத்வீபம், புஷ்கரார்த்தத்வீபம் என்னும் இரண்டரைத்வீபங்களும் மறுஷ்பகேஷத்திரமாகும். இவைகள் நாற்பத்தைந்து லக்ஷம் யோசனைவிஸ்வீர்ணமுள்ளவை. இவற்றுள் ஜம்பூத்தவீபத்திற்கு மந்தரமேருவென்னும்பர்வதம் ஒன்றும், தாதகேஷண்டத்வீபத்திற்குப் பூர்வபாகத்தில் மகாமேருவென்னும் பர்வதமொன்றும், அபரபாகத்தில் சுதர்ஸனமேருவென்னும் பர்வதமொன்றும், புஷ்கரார்த்தத்வீபத்திற்குப் பூர்வபாகத்தில்மேருவென்னும் பர்வதமொன்றும், அபரபாகத்தில் விய்யன்மாவீளிமேருவென்னும் பர்வதமொன்றும், ஆகமேருபர்வதங்கள் பிந்த உள்ளன. தாதகேஷண்டம், புஷ்கரார்த்தம் ஆபே இரண்டுத்வீபங்களுக்கும் மத்தியிலுள்ளது ஜம்பூத்தவீபமாகும். இத்தத்வீபங்கள் முன்னில் ஜம்பூத்தவீபத்தை மகாலவணசமுத்திரமும், தாதகேஷண்டத்வீபத்தை காளோதகசமுத்திரமும், புஷ்கரார்த்தத்வீபத்தை புஷ்கரவாசமுத்திரமும் வட்டமாகச்சூழ்ந்திருக்கின்றன. மத்தியிலுள்ள ஜம்பூத்தவீபத்தை மேல் சொல்லிய இரண்டுத்வீபங்களும் முன்று சமுத்திரங்களும் ஒன்றின்மேலொன்றாய் வளைந்து சூழ்ந்திருக்கின்றன.

ஜம்பூத்தவீபம் ஆதித்ய பிம்பாக்குடிகோன்று (சூரியவட்டம் போன்று) லக்ஷம் யோசனைவிஸ்வீர்ணமுள்ளதாகும். ஜம்பூத்தவீபத்

28

திருக்குறள் ஆராய்ச்சியும்

திருமகம்மேரு நாபியாகவுள்ள அ. மகம்மேரு பூமியின்கீழ் ஸூரிசம் யோசனை ஆழ்ந்தும், தொன் நூற்றொன்பதினாயிரசம்யோசனை பூமிக்குமேல் உயர்ந்தமிருப்பதாகும். மேருவின் தென்புறத்தில் ஹரிமவான், மகாஹிமவான், நிஷதம் என்னும் மூன்று குலபர்வதங்களும், வடபுறத்தில் நீலி, ருக்மி, சிகரி என்னும் மூன்று குலபர்வதங்களும் இருக்கின்றன. மேருவுக்கு சுலான்னிய, அக்

னி, கைருதி, வாயுவென்னும் நான்கு விதிக்குகரினும் முறையே மால்யவான், செளமனலா, வித்யுத்திரபா, சுந்தமாதனுவென்னும் நான்கு கஜதந்தபர்வதங்களும் யானைக்கொம்புகள்போல மேருவைமுட்டியிருக்கும். மேருவின் தென்புறத்தில் தேவகுருவென்னும் உத்தம போகபூமியும், நிஷதத்திற்குத்தென்புறத்தில் ஹரிமவா ஸுமென்னும் மத்தியமேலாகபூமியும், மகாஹிமவானுக்குத் தென்புறத்தில் ஹைமவதமென்னும் ஜகன்னியபோகபூமியும் உள்ளன. மேருவின்வடபுறத்தில் உத்தரகுருவென்னும் உத்தம போகபூமியும், நீலிபர்வதத்தின் வடபுறத்தில் சம்பகமென்னும் மத்தியமேலாகபூமியும், ருக்மி பர்வதத்தின் வடபுறத்தில் ஹைரான்னிபவதமென்னும் ஜகன்னிய போகபூமியும் உள்ளன. இந்த மேருவின் தென்புறத்திலும் வடபுறத்திலும் உள்ள உத்தம, மத்திய ஜகன்னியபோகபூமிகள் ஆறும் நித்திய போகபூமிகளாகும்.

மேல்சொன்ன ஹிமவான் பர்வதமுதல் சிகரிபர்வதம்வரை யுள்ள ஆறு குல பர்வதங்களின்மிசை முறையே பத்மை, மகாபத்மை, திங்கிஸ்சை, கேசரி, மகாபுண்டரீகை, புண்டரீகை என்னும் ஆறுபொய்கைகளும், இந்தப் பொய்கைகள் ஒவ்வொன்றிலும் தாமரைபுஷ்பத்தின்மீது முறையே ஸ்ரீ, ஹ்ரீ, த்ரீ, கிரீ, புத்தி, லக்ஷ்மி என்னும் ஆறு குலவாகுதேவதைகளின் வாஸஸ்தானங்களும் உள்ளன. மேல்சொன்ன பொய்கைகளில் பத்மைபென்னும் பொய்கையில் கங்கா, சிந்து, ரோஹிதாஸ்யஎன்னும் மூன்று நதிகளும், மகாபத்மைபென்னும் பொய்கையில் ரோஹிதம், ஹரிசார்தா வென்னும் இரண்டிருதிகளும், திங்கிஸ்சையில் ஹரிது, சீதோதாவென்னும் இரண்டிருதிகளும், கேசரிபென்பதில் சீதா, நரகார்தாவென்னும் இரண்டிருதிகளும், மகாபுண்டரீகையில் நாரி, ரூப்பகூலாவென்னும் இரண்டிருதிகளும், புண்டரீகையில் சுவர்ணகூலா, சக்தா, சக்தோதாவென்னும் மூன்றுநதிகளுமாகப் பதினாண்டுநதிகள் உற்பத்தியாய் அவற்றுள் ஏழுநதிகள் கீழ்க்கீழ்சென்

ஹைநசமய சித்தாரந்த வீளக்கமும். 29

யும், ஏழுநதிகள் மேற்கீழ்சென்றும் மகாலவண சமுத்திரப்பிரவேசமாகும். இந்த மகாநதிகள்பரிநுள் குக்கும் அநேகபரிவாசநதிகளாண்டு.

ஹிமவாணுக்குத் தென்புறத்தில் மூன்றுமீலேச்சகண்டங் களும், இந்தமீலேச்ச கண்டங்களின் தென்புறத்தில் கிழிபார்த்த பர்வதமென்னும்வெள்ளியம் பெருமலைபுடீ. இதன் தென்புறத்தில் இரண்டிமீலேச்ச கண்டங்களும், இவற்றின் தென்புறத்தில் ஆரிய கண்டமும் உள்ளன. இவைகளில் கங்காநதி பத்மைபென்னும் பொய்கையிலிருந்து தென்புறம் கோக்கிப் பிறகு கீழ்புறம்சென்று மகாலவண சமுத்திரத்தில் சேருவதின் பிரிவாலும், சிந்துநதி தென்புறம்கோக்கிப் பிறகு மேல்புறம்சென்று மகாலவணசமுத்திரத்தில் சேருவதின் பிரிவாலும் இத்தகைய மகண்டங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன. இந்த ஆறுகண்டங்களுள் பாதசகராதி சக்ரவர்த்திகள் பன்னிருவரும் திக்விஜயம்செய்து ஆண்டுவந்த நேஷத்திரங்க ளாகும். இந்த ஆறுகண்டங்களுக்கும் பாதசேஷத்திரமென்று பெயர். இவ்வாசிரி மகம்மேருவின் வடபுறத்திலுள்ள ஆறுகண்டங் களுக்கும் பீராவதசேஷத்திரமென்று பெயர்.

மகம்மேருவின் கீழ்ப்புறத்திலும் மேல்புறத்திலும் உள்ளவற்றிற்கு விதேகநாடுகள் என்று பெயர். இவற்றில் மேல்புறமுள்ள விதேகநேஷத்திரத்தின் மத்தியில், சீதோதாநதி மேற்கு முகமாய்ச்சென்று மகாலலணசமுத்திரத்தில் பாய்வதின் பின்னாலும், இத்தசீதோதாநதியின் தென்புறத்திலும், வடபுறத்திலும் இருக்கும் நான்கு நான்கு வகையான வகைகளின் பிரிவாலும், மும்மூன்று விபங்கநதிகளின் பிரிவாலும் பதினாறு நாடுகள் ஏற்பட்டுள்ளன. இம்மாதிரியே கீழ்ப்புறமுள்ள விதேக நேஷத்திரத்தின் மத்தியில் சீதோநதி கிழக்கு முகமாய்ச்சென்று மகாலலண சமுத்திரத்திற்கு பாய்வதின் பின்னாலும், மேல்சொன்னபடி தென்புறம் வடபுறமுள்ள வகையான வகையான விபங்கநதிகளின் பின்னாலும் பதினாறு நாடுகள் பிரித்துள்ளன. இந்த மும்புறத்திரண்டு நாடுகளும் தர்மகண்டங்களென்று சொல்லப்படும். இந்தத் தர்மகண்டங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் பாதகேஷத்திரம்போல தேசங்களும் நாடுகளும் கிராமங்கள் முதலானவைகளுமுண்டு.

இந்த விதேகநேஷத்திரங்களில் உத்தரப்பினியாதி ஏற்றிழிவுகாலத்தொடியில்லை; பிரளயங்களில்லை. இவற்றில்வசிக்கும் சகல

30

கிருக்குறள் ஆராய்ச்சியும்

மனுஷ்யர்களுக்கும் ஆயுஷ்பம் ஐகன்ணியம் (நூற்றத்தது) அந்தர் முகூர்த்தம்; உத்திரஷ்டம் பூர்வகோடி வநயமாகும். உன்னதம் லீக்நாறுயில்லை. இந்த நேஷத்திரத்தில் மனிதர் கூத்திரிய வையிய குத்திரென்ற மூன்று வகையானவர்களை உடையவர்களாய் வடகர்மத்தொழில்களினால் லீகிப்பவராவார்கள். இந்த நேஷத்திரத்தின்கண் காளமேகமென்றும் மேகம், வருஷாகாலத்தில் நார்ப்புத்தொன்பதுநாள் மழை வருஷிக்கும். தவணவர்களுடையமேகம் என்பதது நாலுநாள் மழை வருஷிக்கும். கார்பிகூயில்லை; அந்நிலிருஷ்டி அந்நிலிருஷ்டியில்லை; கோமாரிமுதலான வியாதிகளுமில்லை; குதேவதைகளும்; அன்னியலிங்கங்களும்; சதாநாலமும் கேவலிகளும், சலாகாபுருஷர்களும், சித்திரசம்பன்ன சாதுக்கள் முதலானவர்களும் முண்டு.

இத்தன்மைபாகவே தாதகிஷ்டந்தீபம், புஷ்கராந்தத்தீபம் இரண்டிக்கும், ஜம்பூத் தீபத்திற்கு மேல் சொன்னவைகள் போல சகலமும் உள்ளவைகளாகும். ஆகமேருக்கள் லீகிக்கும் கீழ்ப்புறத்திலும், மேல்புறத்திலும் உள்ள விதேகநேஷத்திரங்களில் தர்மகண்டங்கள் துற்றறுபதாகும்.

தேவ லீகித மேருவிற்குள் தென்புறத்திலும், வடபுறத்திலும் முள்ள பாதம் லீகிதம், பிராவதம் லீகிதம் ஆகிய பத்து தர்மகண்டங்களில், உத்தரப்பினியாதிகால தோஷத்தினால் ஏற்றிழியும், போகபூமி கர்மபூமிகளின் பாருபாடுகளையப்ப் பிரளயங்களும் உண்டாகி நடந்துவரும்.

மேருக்களின் தென்புறத்திலும் வடபுறத்திலும் சித்தியமாயுள்ள உத்தம மத்திம ஐகன்ணிய போக பூமிகளின் ஸ்வரூபங்களாவன:—

இந்த மூன்றுவகைப்போகபூமிகளுட் பிறந்த ஆரியர்களுக்கும் ஆயுஷ்யம்முறையே மூன்று, யிரண்டும், ஒன்றாமாச பல்யோபங்களாகும். இவர்கள் சரீரோத்தேதம் முறையே ஆறுவிரம், நாலாவிரம், இரண்டாயிரமான வில்களாகும். இவர்கள் சரீரவரணம் முறையே பவமுலர்ணமும், பால்நிறமும், பச்சைவரணமும் ஆகும். இவர்கள் மூன்றும் இரண்டும் ஒன்றாமாச நாள்கள் இடைகிடிக் கடலைப்பிரமானமும், நெல்லிக்காய்ப் பிரமானமும், விளாங்காய்ப் பிரமானமும் ஆகிய அயிர்தாகாரம் புசிப்பார்கள். இவர்கள், வஜ்ஜிரம்போன்ற அஸ்திபலத்தையும், சுந்தரமான ஆகார

ஐந்தாமய சித்தாந்த விளக்கமும். 31

முடைத்தாகிய சரீரத்தைபுமுடைபவராகி, முடிசுடககேபூரஹாநி சர்வாபரணபூஷிதராகி, அகாலமரணமும் நித்திரையும் சோம்பலும் அநாசாரமும் பொறாமைமும் விபாநியுபிலாதவராகி, அநேகவிதமரண கல்பகவிருகந்தங்கள்போகசாதனங்களானவற்றுக்கோக்கொடுப்ப அனுபவித்து, தந்தம் ஆயுஷ்யாவலானந்து ஆணும் பெண்ணுமானவிரட்டைக் குமுக்கைகோப்பெற்று குஜாமார்த்தவ குணங்களால் சுரலோகம்பிரவேசிப்பர். இவர்களது சரீரம்மேகவிஞ்சும்போல் மாய்ந்துபோகும். இவருள் சம்பந்தரிசன முடையவர் சௌதர்மகல்பம் ஈசானகல்பவாசிபராவர்; ஒழிந்தியித்யாதிருஷ்டிகள் பவணையிந்தரஜோதிஷ்கதேவர்ணாவார். அவற்றில்உள்ளதிரியக் (விலங்கு) ஜாதிகளும் இந்நிலைமைகளை அடையும்.

அதித்திய போகபூமியின் ஸ்வரூபங்க ளாவன:—

பஞ்ச பாதங்களிலும்; பஞ்சயிராவதங்களிலும், அவஸர்ப்பினி உதஸர்ப்பினிஎன்னும் இரண்டுகாலபேதத்தால் ஷட்கர்மயிருத்தி ஒருவிதமாக நிலலாமல், போகபூமிக்ரமபூமி என்னும் பாகுபாடுண்டாகி நடைபெறும். அந்த உதஸர்ப்பினியாதி கால அளவு எத்தகைபதனில், அவை, துனித்தனி பத்துக் கோடிகோடி கடற்கால முடையனவாகும்.

கடற்கால விவரம்:—

பரமானுவின்னது முடைபெயர்ச்சி அதாவது: அனு, தான் நின்ற சேஷத்திரத்தைக் கடந்து அடுத்த சேஷத்திரத்தில் சேரும்

நேமமாகிய சிக்கிரகாலமென்பதுமையமெனப்படும்; சமயம் அஸங்கியாதக்கொண்டது ஆவளி; ஆவளி அஸங்கியாதக் கொண்டது உச்வாலம்; உச்வாலம் ஏழுகொண்டது ஸ்தோகம்; ஸ்தோகம் ஏழுகொண்டது லவம்; லவம் முப்பத்தெட்டாகக் கொண்டது நாயிகை; நாயிகை இரண்டுகொண்டது முகூர்த்தம்; முகூர்த்தம் முப்பதுகொண்டது திவஸம்; திவஸம் பதினைந்துகொண்டது பாகம்; பாகம் இரண்டுகொண்டது மாதம்; மாதம் இரண்டுகொ

ண்டது குது; குது முன்றுகொண்டது அயனம்; அயனம் இரண்டு
கொண்டது சம்வத்ஸரம்; சம்வத்ஸரம் மீந்துகொண்டது பக்ஷை;
சம்வத்ஸரம் என்பத்து நான்கு நூறுபிரயங்கொண்டது பூர்வாங்
கம்; பூர்வாங்கம் என்பத்து நான்கு நூறுபிரயங்கொண்டது பூர்வம்;
பூர்வம் அசுஷ்யாதங்கொண்டது பல்லம்; பல்லம் பத்துக்கோடா

32

திருக்குறள் ஆராய்ச்சியும்

கொடுகொண்டது கடலாகும். (இவ்விரயம்மேருமந்தர புராணத்
தில் (94-வது கவியில்) உள்ளது; இதன் விசுவமகாபுராணம்,
கோமடசாரம் முதலிய நூல்களில் கண்டுகொள்ளலாம்.)

உதலாப்பிணி பத்துக் கோடாகோடி. கடற்காலம். இதில்ஜீவ
ன்களுடைய பலங்களுக்கும், ஆயுஷ்யங்களுக்கும், சரிசு உன்னதமும், சக்
லபக்ஷத்துசர் சீரகலைபோல வந்தித்து(வளர்ந்து)வருவனவாகும்.
அவலாப்பிணி பத்துக்கோடாகோடி. கடற்காலமாகும். இதில்ஜீரு
ஷ்யாபக்ஷத்து சந்திரகலைபோல நான்கோடும் பலங்களுக்கும், ஆயுஷ்
யமும், சரிசோத்தலாதமும் குறைந்து வருவனவாகும். இவ்விர
யங்கு காலமுங்கொண்டது ஒருகல்பமாகும். இந்த இரண்டுகால
பேதங்களிலும் ஒவ்வொன்றிற்கும் ஆறுபேதங்களாகும். அவை
யாவன:—

ஸூஷ்மஸூஷ்மை என்பதே நன்னந்தகாலம், ஸூஷ்மை என்
தே நந்தகாலம், ஸூஷ்மதுஷ்மைஎன்றே நந்திக்காலம், துஷ்ஷ
மஸூஷ்மைஎன்றே தீநந்தகாலம், துஷ்ஷமைஎன்றே தீக்காலம், அதி
துஷ்ஷமைஎன்றே தீத்தீக்காலம் என்னும் ஆறுமாகும். அவலாப்
பிணிகாலத்தில் இவை இந்தக்கிரமமாக அமைபும்; இரண்டாவது
உதலாப்பிணிகாலத்தில் மூன்றுசொன்ன ஆறுகாலம் கடைசியிலிரு
ந்து ஆரம்பித்துக் கீழ்மேல்கவரும். இவையிரண்டும் அபரபூர்வ
பக்ஷத்து சந்திரசன்போல சிரந்தரம் முறையே பரிவர்த்தித்து வரு
வனவாகும்.

இந்த அவலாப்பிணி ஆறுகாலத்திற்கும் காலஸ்திதிகளா
வன:— முதற்காலம் நான்குகோடாகோடி. கடற்காலமும், இரண்
டாங்காலம் மூன்றுகோடாகோடி. கடற்காலமும், மூன்றாங்காலம்
இரண்டுகோடாகோடி. கடற்காலமும், நாலாங்காலம் நார்பத்திரா
யிரவருஷம் குறைந்த ஒருகோடாகோடி. கடற்காலமும், மீந்தாங்
காலம் இருபத்தோராயிரவருஷமும், ஆறாங்காலம் இருபத்தோ
ராயிரவருஷமும் கொண்டவை.

இந்த ஆறுகாலங்களிலும், ஜீவன்களுக்கு உள்ள ஆயுஷ்யப்
பிரமாணங்களாவன:— முதற்காலத்தாதிதில் மூன்றுபல்லம்; அந்
தியத்தில் இரண்டுபல்லம். இரண்டாங்காலத்தாதிதில் இரண்டு பல்
லம்; அந்தியத்தில் ஒருபல்லம். மூன்றாங்காலத்தாதிதில் ஒருபல்லம்;
அந்தியத்தில் பூர்வகோடி. நாலாங்காலத்தாதிதில் பூர்வகோடி;

ஐஐதசமய சித்தாந்த விளக்கமும்.

33

அந்தியத்தில் நூற்றிருபதுவருஷம். இந்தாங்காலத்தாறியில் நூற்றிருபதுவருஷம்; அந்தியத்தில் இருபதுவருஷம். ஆறாங்காலத்தாறியில் இருபதுவருஷம்; அந்தியத்தில் பதினாறுவருஷம்.

இந்தக் காலங்களில் மனுஷ்யர் சரீரோத்தேதங்களாவன:- முதற்காலத்தாறியில் ஆறாயிரம்வீல்; அந்தியத்தில் நாலாயிரம்வீல். இரண்டாங்காலத்தாறியில் நாலாயிரம்வீல்; அந்தியத்தில் இரண்டாயிரம்வீல். மூன்றாங்காலத்தாறியில் இரண்டாயிரம்வீல்; அந்தியத்தில் இரண்டாயிரம்வீல். நாலாங்காலத்தாறியில் இரண்டாயிரம்வீல்; அந்தியத்தில் ஏழுமுழம். இந்தாங்காலத்தாறியில் ஏழுமுழம்; அந்தியத்தில் இரண்டுமுழம். ஆறாங்காலத்தாறியில் இரண்டுமுழம்; அந்தியத்திலொருமுழம்.

இந்த ஆறுகாலங்களில் வர்த்திக்கின்ற மனுஷ்யருடைய சரீரவர்க்காவன:— முதற்காலத்து மனுஷ்யர் உதயகால சூரியவர்க்கும்; இரண்டாங்காலத்து மனுஷ்யர் பூர்ணசந்திரவர்க்கும்; மூன்றாங்காலத்து மனுஷ்யர் சந்திரவர்க்கும்; நாலாங்காலத்து மனுஷ்யர் பஞ்சவர்க்கும்; இந்தாங்காலத்து மனுஷ்யர் காந்திரவர்க்கும்; மாயிருக்கிற மிஸ்வர்க்கும்; ஆறாங்காலத்து மனுஷ்யர் தாமஸ்யமவர்க்கும்.

இந்த ஆறுகாலங்களில் வர்த்திக்கின்ற மனுஷ்யர்களுக்கு ஆகாசமங்காவன:— முதற்காலத்து மனுஷ்யர்க்கு மூன்று நாள்களிடையிலொருநாள்கள் கடலைப்பிரமாணமாகிய திவ்வியாகாசம்; இரண்டாங்காலத்து மனுஷ்யர்க்கு இரண்டுநாள்களிடையிலொருமுற்றும்நாள்கள் செல்லிக்காய்ப் பிரமாணமாகிய திவ்வியாகாசம்; மூன்றாம்

காலத்து மனுஷ்யர்க்கு ஒருநாள்களிடையிலொருநாள்கள் விளாங்காய்ப் பிரமாணமாகிய திவ்வியாகாசம்; நாலாங்காலத்து மனுஷ்ய

ர்க்குப் பிரதிதினம் ஆகாசம்; இந்தாங்காலத்து மனுஷ்யர்க்குப் பிரதிதினமும் பலதடவை ஆகாசம்; ஆறாங்காலத்து மனுஷ்யர்க்குப் பிரதிதினமும் எத்தலைவையிலும் ஆகாசம்.

முதல் மூன்று காலங்களில் உள்ள மனுஷ்யர்களுக்குக்கல்பகிரகங்கள் கொடுக்கும் பலன்களாவன:— மத்தியாங்கமென்னும் கற்பகத்தரு, திவ்வியசாசமாகிய நானுகித பாணங்களைக்கொடுக்கும்; கற்பகத்தரு மென்னும் கற்பகத்தரு நானுகிதமாகிய வர்த்தியங்களைக்கொடுக்கும்; பூஷணங்கமென்னும் கற்பகத்தரு அநேககித

5

34 திருக்குறள் ஆராய்ச்சியும்

மாகிய ஆபரணங்களைக்கொடுக்கும்; மால்பாங்கமென்னும் கற்பகம் நானுகிதமாகிய புஷ்பமாலைகளைக் கொடுக்கும்; தீபாங்கமென்னும் கற்பகத்தரு சத்தின தீபங்களைக்கொடுக்கும்; கிரகாங்கமென்னும் கற்பகம் பிரசாத மண்டபாதிசைகளைக் கொடுக்கும்; ஜோதிராங்கமென்னும் கற்பகம் சந்திராதித்தியரொளியையும் அடக்கும் பிர

காசத்தைக்கொடுக்கும்; (இதினுடைய ஓராயினால் அக்காலத்தி
 லிரவுபுகலில்லை.) போஜநாங்கமென்றும் கற்பகம் நானுவிதரணத்
 தவாயி உள்பன, தின்பன, கக்குவன, பருகுவன என்னும் நான்கு
 வகைப்பட்ட உணவுகளைக்கொடுக்கும்; பாஜநாங்கமென்றும்
 கற்பகம் வேண்டியபாத்திரங்களைக்கொடுக்கும்; வஸ்திராங்கமென்
 னும் கற்பகம் விசித்திரமாயி வஸ்திரங்களைக்கொடுக்கும். இப்
 பத்து வகைப்பட்ட கல்பகதருக்கள் பாத்திரதானிகளால் வந்த
 புண்ணியபலத்தால் மனுஷ்யர்களுக்கு இந்தப்பலன்களை உபகரித்
 தும்.

இன்னும், இந்தத்திரிகாலத்திலும், போகபூமி தேவோத்
 தரகுருமுதலாயி நித்தியபோக பூமிகளை நிகர்த்திருக்கும். இதில்
 பரம்போலவும், கரும்பு சலம்போலவும், தேன்போலவும், செப்
 போலவும் உள்பரணம் சதுரங்குலையரம் நிறைத்திருக்கிற வாழிக
 ளும், பொய்கைகளும், கல்லகந்தமும், மிருதுவாயிருக்கிற த்ரணங்
 களும் (புற்களும்,) தர்ப்பணம் (கண்ணாடி) போன்ற பூமிகளும்
 இருக்கும். இந்தப்பூமியில்பிறந்தமனுஷ்யர், பிறந்தநாளமுதல்வழி
 நான்வரை அப்துரையினை ஆகாரமாக உண்பர்; அதற்குப்பின் ஏழு
 நாள் தவழ்ந்து திரிவர்; அதற்குப்பின் ஏழுநாள் தளர்கடைநட
 ந்துதிரிவர்; அதற்குப்பின் ஏழுநாள் மழைச்சொல் மொழிவர்; அத
 ற்குப்பின் ஏழுநாள் தளர்வின்றிநடந்து திரிவர்; அதற்குப்பின்
 ஏழுநாள் சகலகலா ஞானமும் பயில்வர்; அதற்குப்பின் ஏழுநாள்
 சம்பூர்ண யெனவனராவர். இவ்வாறானவர்களில் ஆணும்பெண்ணு
 மாயி தம்பதிகள், வஜ்ஜிரவிறுஷ்பராராசலம்ஹனதேயமும், ஸம
 சதுரஸ்ரணம்ஸ்தானமுமுதையவர்களாயும், ஆரிபரென்றிற் றாமு
 முதையவராயும், பருசேத்திரிய விஷயங்களை சலபத்திலே யனுப
 வித்து திருப்தியாயிருப்பர். இவர்கள் தக்கனாயுஷ்ய முடிபிற்
 ஆணும், பெண்ணுமாயி இரட்டைப்பிறவிகளைப் பெற்றுவிட்டு,
 அப்பொழுதே கொட்டாவிக்கொண்டாவது, தும்பியாவது, சரிசம்
 விட்டு ஸ்வபாவ மார்ந்தவத்தால் தேவலோகம் புருவர். இவர்கள்
 சரிசம் மேகவிநாலம்போலமாய்ந்துபோம். இவர்களுள் மித்யாத்ரி

ஐந்தாமய சித்தாந்த விளக்கமும். 35

ருஷ்டிஜீவன்கள் பவணபிந்தரஜோதிஷ்க தேவர்களாவார்கள்.
 ஸம்யக்திருஷ்டிஜீவன்கள் சௌதர்ம நசானகல்பத்தில் பிறப்பார்
 கள்; அக்காலத்துள்ள விலங்குகளும் மணிமபபூதலத்தெழுந்து,
 அமிர்த சஸ்த்தவாயி த்ரணங்களை (புற்களை) மேய்ந்து, ஸ்வஸ்ச
 மதர ஜலங்களைப் பருகித் தந்தம்மிற் சென்ற மிந்திச்சேர்ந்துதிரி

யும். அவைகளுக்கும் கத்தியாகதிகள் முன் கொள்ளப்படியாரும். அக் காலத்தினர் நித்திரையும், சோம்பலும், காற்ப்பண்ணியமும், அகாசாரமும், அகாலமரணமும்; மனோதுக்கல்களும், சீர்தாஷ்ண பாதைகளில்லராகி, மருடருண்டல கடகைமருதரபிசம்மஞ்சுதரங் கதகேபூரஹாரா, கெளால் அலங்கிருதமுடையவராகி, கிரீவியபாதி யாய், மூத்திரபரிஷகங்களுமும், விபர்வையுமும், சரீரமலங்களுமின்றி, மகந்ரிகளாய், கரைமூப்பின்தி, திவ்வியசரீரத்தோ டிருப்பர் இவைமேற்கண்ட நித்தியபோகபூமிக்கும் உரியவை.

இனி இந்தப்போகபூமி, கர்மபூமியாகமாதிய கிரமங்களா வன:— மூன்றாங்காலம் அந்நியத்தில், ஒருபல்லத்தின் எட்டி லொரு கூடிய கழிந்தபோது பிரதிஸ்ருதிஎன்றும் முதல்மனுதோ ன்றினான். அவனுயுஷ்யம் பல்லத்தில் பத்திலொருகூறு; அவனு க்ருசு சரீரோத்தேசம் ஆயிரத்தெண் ளாறுகில்; சரீரநிறம் கனக வர்ணம்; அவன்காலத்தில் ஆடிமாதத்து பெளர்ணமிதினம் அஸ் தமயகாலத்து, கிழக்கே பூர்ணசந்திரமண்டலமும், மேற்கே இரத் தமயமாகிய ஆதித்யமண்டலமும் தோன்றின. பண்டுகண்டநி யாத இவ்விரண்டினையுங்கண்டு பிரதாராகிய போகபூமி மனுஷியர் கள், பயத்தின் நீக்கியிருந்த பிரதிஸ்ருதியைக் கண்டு வணங்கி, “சுவாமி! இங்குத்தேதான் நியமிவை என்?” என்று வினவ, அவநி ஞான சுகிருதிய அயன், “இவர்கள் சந்திராதித்யராவர்; இவர் கள் முன்பே உளராயினும் ஜோதிராங்கமென்றும் கல்பவிரூபங் களின் ஒளிப்பிரழம்பினால் உங்கட்குத்தோன்றி இருந்தனர். இப் பொழுதுகாவழிழிவினால் ஜோதிராங்கங்களிலொளி மழுங்கினமை யாத் றேன்றினார். இவர்களைப்பொழுதும் ஆகாசதலத்தில் மேரு வை வலமாகச்சந்திச் சஞ்சரிப்பர்; இவர்களாதுங்கட்குப் பய மில்லை” என்று அவர்களின் பயத்தினை நீக்கினன்.

இந்தமனுஷ்யுஷ்யாவசானத்து ஸ்வர்க்கலோகமடைந்தபின்; அசங்கியாதகோடி வருஷம் சென்றபின் காலம்முறையாழிந்து வாராதிப்ப, ஸந்தமதிஎன்றும் இரண்டாமனுதோன்றினான். அ-

36 திருக்குறள் ஆராய்ச்சியும்

னுக்கு ஆயுஷ்யம் அம்மம்; சரீரோத்தேசம் ஆயிரத்து முக்குறு ளில்; சரீரநிறம் கனகவர்ணம். அவன்காலத்து ஜோதிராங்கமென் றும் கற்பகத்தருக்கர்மிகவும் ஒளிமழுங்கியதால் ஆகாசதலத்து நினைந்தெழுந்த தாரகைகளைக்கண்டு மனிதர் பயப்பட்டார்கள். அவன் அந்தமனுஷ்யருடைய பயத்தினைநீர்த்து, அவர்கட்கு அகோசாத்நி விபாகத்தினையும்; பசுமாசௌகராதிகளையும், ருதுவிஷ்வயன சம்வத்ஸரங்களையும்; சிவநாத்தினையும்; கவந்திச கங்களின் ஸ்வுரூபத்தினையும், அவற்றினது சம்போக விபாகத் தாற்றோன்றும் பலன்களையும் உபதேசித்தான்.

இந்தமனு ஆயுஷ்யாவஸானத்து ஸ்வர்க்கமடைத்தபின், முன்போலவேயாகவும் முறையாலிழிந்துவாசாதிப்ப, சேஷமங்கரசென்ணும் முன்றும்மறு தோன்றினான். அவனுயுஷ்யம் அட்டம்; சரிசோத்தேதம் என்ணுறுயில்; சரிசநிரம் கனகவர்ணம். அவன்காலத்தில் காலவிழிவினல் மிருகங்கள் ௧௩, தந்த, ஸ்ருங்கங்களால் (கொம்புகளால்) பலவற்றைப் பினாற்றும்; கடித்தும்; பாய்ந்தும் திரிந்தன. அத்துஷ்ட மிருகங்களைக்கண்டு மனிதர் பயப்பட்டார்கள். சேஷமங்கரன் "நீங்களிவற்றன்பாற் செல்லாதொழிமின்" என்று அம்மனிதருக்குச்சொல்லிப் பயந்தீர்த்தான்.

இந்தமனு ஆயுஷ்யாவஸானத்து ஸ்வர்க்கமடைத்தபின், முன்போலவேயாகவும் முறையாலிழிந்துவாசாதிப்ப சேஷமந்தரனென்னும் மனாகாம்பமறு தோன்றினான். அவனுயுஷ்யம் அடிமம்; சரிசோத்தேதம். எழுறுற்றிறெழுபத்தைத்துயில்; சரிசநிரம் கனகவர்ணம். அவன் காலத்தில், காலவிழிவினல் மிருகங்கள் மனிதர்மேல்விழுந்து தொடர்வனவாயிருந்தன. அவ்வாறு தொடர்ந்த துஷ்ட மிருகங்களைக்கண்டு மனிதர் பயப்பட்டார்கள். அந்தமனு, "கல்லுந்தடியுக்கொண்டு உங்களைப் பாதுகாத்துக்கொள்மின்" என்று அவர்கட்கு உபதேசித்தான்.

இந்தமனு ஆயுஷ்யாவஸானத்து ஸ்வர்க்கமடைத்தபின், முன்போலவே காலம் முறையாலிழிந்துவாசாதிப்ப, ஸ்மங்கரனென்னும் யந்தாம்பமறுதோன்றினான். அவனுயுஷ்யம் கமலம்;

சரிசோத்தேதம். எழுறுற்றிறைப்பறுயில்; சரிசநிரம் கனகவர்ணம். காலவிழிவினல் அவன்காலத்தில் கற்பகவிருகங்கள் அல்பங்களாயின; பலன்செய்யும் குறைந்தன. அப்பொதுமனிதர் அந்தக் கற்பக

ஸ்ரீநதசமய சித்தாந்த வ்ளக்கமும். 37

விருகங்கட்குப் பினங்கிரின்றார்கள். அந்தமனு மேற்கூறிய ஜனங்கட்கு அவையிற்றை வசனத்தால் எல்லை (அளவு) குறித்துக்கொடுத்தான்.

இந்தமனு ஆயுஷ்யாவஸானத்து ஸ்வர்க்கமடைத்தபின், முன்போலவேயாகவும் முறையாலிழிந்துவாசாதிப்ப, ஸ்மங்கரனென்னும் ஆற்றமறுதோன்றினான். அவனுயுஷ்யம் களிணம்; சரிசோத்தேதம். எழுறுற்றிருபத்தைத்துயில்; சரிசநிரம் கனகவர்ணம். அவன்காலத்தில் காலவிழிவினல் கற்பகவிருகங்கள் சிலவுளவாய் மிகவும் மந்தபலன்களாயின. இவையிற்றின்பொருட்டு மனிதர் மிகவுமெய்ப்பற்றி (அவயவங்களைப் பிடித்துக் கலகஞ்செய்தார்கள். அந்தமனு மேற்கூறிய மனுப்பாக்கு மரங்களையும் புதர்க்களையும் எல்லை வரைந்து காட்டிக் கொடுத்தான்.

இந்தமனு ஆயுஷ்யாவலானத்து சுவர்க்கமடைந்தபின் முன்போலவேகாலம் முறையாலிழிந்துவாராநிற்ப, விமலவாகனனென்னும் ஏழாமனு தோன்றினான். அவனாபுஷ்யம் பத்தம்; சரீரோத்ஸேதம் எழுநூறுவிலி; அவன் சரீரநிறம் கனகவர்ணம். அவனால் மனுஷ்யருக்கு, கரி, தூசகாதி, வாகனங்களுக்கும் விதமும், அவர்கைப்பண்ணும் (அலங்கரிக்கும்) விதமும் காட்டப்பட்டன.

இந்தமனு ஆயுஷ்யாவலானத்து சுவர்க்கமடைந்தபின் முன்போலவேகாலம் முறையாலிழிந்து வாராநிற்ப, சாஷாஷமா நென்னும் எட்டாம்மனு தோன்றினான். அவன் ஆயுஷ்யம் பத்மங்கம்; சரீரோத்ஸேதம் அறுநூற்றொழுபத்தைந்துவிலி; அவன் சரீரநிறம் ஸ்பாமவர்ணம். அவன்காலத்தில் காலயிழிவினால் பிரணைகள் மக்களைப்பெற்று அவர்கள் சிறிதுபொழுது உய்த்திருந்து அப்பிள்ளைகளைக் காணாதுகண்டு பயந்தார்கள். இந்தமனு மேற்கூறிய மனுஷ்யருக்கு அவ்விவரத்தையுள்ளபடி சொல்லிப் பயந்திர்த்தான்.

இந்தமனு ஆயுஷ்யாவலானத்து சுவர்க்கமடைந்தபின் முன்போலவேகாலம் முறையாலிழிந்து வாராநிற்ப, யஸஸ்வானென்னும் ஒன்பதாம்மனு தோன்றினான். அவனாபுஷ்யம் குமுதம்; சரீரோத்ஸேதம் அறுநூற்றைம்பதுவிலி; அவன் சரீரநிறம் ஸ்யாமவர்ணம். அவன்காலத்தில் மனிதர் புத்திரரைப்பெற்றுச் சிலநாளிருந்ததால், அவர்களைக்கண்டு பயப்பட்டார்கள். இந்தமனு

33 திருக்குறள் ஆராய்ச்சியும்;

அந்த மனுஷ்யரிடம் “இறுகால சபாவம்” என்று சொல்லி அவர்களுடைய பயத்தினைத்திர்த்தான்.

இந்தமனு ஆயுஷ்யாவலானத்து சுவர்க்க மடைந்தபின், முன்போலவே காலம் முறையாலிழிந்து வாராநிற்ப, அபிசந்திர நென்னும் பத்தாமனு தோன்றினான். அவன் ஆயுஷ்யம் குமுதங்கம்; சரீரோத்ஸேதம் அறுநூற்றிருபத்தைந்துவிலி; அவன் சரீரநிறம் கனகவர்ணம். அவன்காலத்து மனிதர் புத்திரரைப்பெற்று அவர்களைச்சந்தோஷத்தோடுபார்த்துப்பிரீதியால் இரவில் குழந்தைகளுக்குச்சந்திரனைக்காட்டி விளையாடிக்கொண்டிருந்தார்கள். இவ்வாறு சந்திரனைக்காட்டி விளையாடும்படி அவர்களுக்கு இந்த மனுவேசொன்னான். இக்காரணத்தினாலேயே இந்தமனுவுக்கு அபிசந்திரனென்று பெயராயிற்று.

இந்தமனு ஆயுஷ்யாவலானத்து சுவர்க்கமடைந்தபின், முன்போலவே காலம் முறையால் இழிந்துவாராநிற்ப, சந்திராபனென்னும் பத்தொராமனுதோன்றினான். அவனாபுஷ்யம் நபுதம்; சரீரோத்ஸேதம் அறுநூறுவிலி; அவன் சரீரநிறம் தவள(வெள்ளை) வர்ணம். அவன்காலத்தில் மனிதர் நெடுநாள் பிள்ளைகளோடு ஜீவித்து பயப்

பட்டார்கள். இந்தமனு அந்த ஜனங்களுக்குப் பயந்திர்த்தான். இந்தமனு ஆயுள்பாவலானத்து சுவர்க்கமடைந்தபின், முன் போல்காலம்முறையே இழிந்து வராதிற்ப, மருதேவனென்னும் பன்னிரண்டாமனுதோன்றினான். அவனாயுஷ்யம் நபுதாங்கம்; சரீரோத்தலேதம் யீந்நூற்றெழுபத்தைந்துவிலி; சரீரநிறம் கணகவர்ணம். அவன்காலத்தில் மனிதர் பலவாண்டு (சந்திகளாகிய) பிரஹ்மகருடனுய்திருந்ததால், பயப்பட்டார்கள். இந்தமனு, அந்த ஜநங்களின் பயத்தினைத்தீர்த்தான். இவனுடையகாலத்திலே சில மேகங்கள்தோன்றின; உபசமுத்திரமும், பலஆறுகளும் உண்டாயின. இவனால் ஜலதூர்க்கண்களைக் கடக்குமுபாயங்களாகிய படகு, ஓடமுதலாயினவும், மீரிதூர்க்கண்களிலேறுமிடத்துப் படிசுளும் வகுக்கப்பட்டன.

இந்தமனு ஆயுஷ்பாவலானத்து சுவர்க்கமடைந்தபின் மேற்கூறியபடி அசங்கியாதிகோடி வருஷம் சென்றபின், காலம் முறையாவியிழிந்து வராதிற்ப, பிரவேனஜித்தென்னும் பதின் மூன்றாமனுதோன்றினான். அவனாயுஷ்யம் பூர்வம்; சரீரோத்தலே

ஹைதசமய சித்தாந்த விளக்கமும். 39

தம் யீந்நூற்றைம்பதையில்; சரீரநிறம் தவள (வெண்மை) வர்ணம். அவன்காலத்தில் பிள்ளைகள் ஜயாயுபடலத்தால் முடப்பட்டு ப்பிறந்தார்கள். அப்பிள்ளைகளைக்கண்டு மனிதர்பயப்பட்டார்கள். அப்போது அந்தமனு மேற்கூறிய ஜனங்கட்கு அதனை நிவர்த்தி பண்ணுமுபாயத்தினைக்காட்டினான்.

இந்தமனு ஆயுஷ்பாவலானத்துசுவர்க்கமடைந்தபின், முன் போல அசங்கியாதிகோடிவருஷம் சென்றபின் தூகாலம்முறையால் இழிந்து வராதிற்ப, நாபிமகாசாஜனென்னும் பதின்காமனுதோன்றினான். அவனாயுஷ்யம் பூர்விகோடி; சரீரோத்தலேதம் யீந்நூற்றிருபத்தைந்துவிலி; அவன்சரீரநிறம் கணகவர்ணம். அவன்காலத்தில் பிரஹ்மகருடனாகிய நாபிகாசாத்தோடுங்கூடிப் பிறந்தார்கள். அவன் அதனைப்போக்குமுபாயத்தினையும் ஜனங்களுக்கு உபதேசித்தான். அதனால் அவனுக்கு நாபியென்னும் நாமமாயிற்று. அவன்காலத்தில் கற்பகவிருஷங்கன் மறைந்தன; மேகங்கொழுந்து மழையொழிந்தன; எல்லாத்தானியங்களும் உழுதுவித்தாமற் காலசபாவத்தினற்றாலே மீளினத்தன. கற்பகவிருஷங்கன் மேற்கூறியபடி மறைந்தபின் நானுவிதமாகிய விருஷங்கன் முதலியவை தாமேதோன்றிப் பலனளித்தன. அக்காலத்துஜனங்கள், தாமேவினைந்தும் பழுத்தும் இடந்தானியங்களையும் பலங்களையும் கண்டும், அவை தங்களால் உபயோகிக்கக் கூடியவை யென்பதையும், அவற்றை உபயோகிக்குமுபாயத்தினையும்றிபாதுபசியால் வருத்தியாகூலாகி, நாபிமகாசாஜன்பாற்சென்று “நாதனை! எங்களை இர

கூறினார். சல்பகவிரூபகங்கன்போனபின் நாமங்கள் பரிபாலவருந்து
கின்றோம்; இந்தகைய எங்கட்கு ஜீவஜீனாபாயமாவது யாதென்ற
நிகழ்ப்; அதற்கு உபாயங்களைநீர் உபதேசித்து எங்களை இரகசி
த்தருளவேண்டும்” என்று வித்தொழித்தனர். அப்போது காபி
மகாராஜன், கருணாபரவசனாதி அவர்களைநோக்கி உபதேசித்தக்
தொடக்கி, தெய்கும், மாவும், பலாவுமாகிய விருகூங்கனிநு
டைய பலங்களையும், சாஸிமுதலாகிய தாலியங்களையும், திணைசா
ளமுதலாகிய கூடூத்தாலியங்களையும் தீங்கரும்புமுதலாயின
வற்றையும், பூசனிமுதலாகிய வல்லிவிசேஷங்களையும், கருணை
முதலாகியகந்த (கிழங்கு) விசேஷங்களையும், அவற்றை உபயோ
கித்துகாலதோஷத்தினால் ஒவ்வொரு மணுவின் காலத்திலும், மணுக்கள்
முதலான மணுஷ்பர்க்கு ஆயுஷ்யம் பலம் உன்னதமுதலானவைகள் கிரம
மாகக் குறைந்துவருவனவாம்.

40

திருக்குறள் ஆராய்ச்சியும்

இக்கும் உபாயங்களையும் அவர்களுக்குக் காட்டி, மேலும் ககந்த
புள்ப சந்தனாதிக்களை அணியும் விதங்களையும், பருக்திமுதலாயின
வற்றால் வஸ்திராதிக்களையாக்கும் உபாயங்களையும், இன்னும் இப்
பெற்றிப்பட்டவனுடையசாதஜீனாபாயங்களையும்காட்டினான். இவன்
இக்கூடூதன்டங்களை உபயோகிக்கும் உபாயத்தை மனிதர்க்கு உப
தேசித்ததால் இங்குவாகுலென்னும் பெருகடையவனுபினான்.

இந்தப் பதினாள்வரும் பூர்வபவத்தில் விதேதகமேந்திரசத்
தில் சத்பாந்திரனுக்குக்கொடுத்த பரிசுத்தாகாரதான பாலத்தால்
போகபூமி ஆயுஷ்யத்தினைப்பெற்று கஷாயிகலம்பத்தவற்றினையெ
ய்தி, பரதேசத்திரசத்தில் ஸௌக்யம் துஷ்டமையென்னும் திரிநீய
காலாந்தத்தை இவ்வாறு சூத்திரிய வம்ஸத்து ஜனித்து, சிலர்
அவதினானத்தாலும், சிலர்ஜாதிஸ்மரணத்தாலும் (முன்பவத்துள்
ளவிஷயங்களையறிதலாலும்) இப்பெற்றிப்பட்ட உபதேசத்தினைச்
செய்து மனுக்களென்றும், குலதரென்றும், பிரம்மாக்களென்
றும் சொல்லப்படுகின்றனர்.

இந்தமனுக்களின் முதல் யிவர்காலத்தில் அபராதம் செய்
தோர்க்குத்தண்டணையாவது-ஹாவென்பதாகும்; அதன்பின்விந்து
மனுக்கள் காலத்தில் தண்டணையாவது-ஹாவென்பதும், மாவென்
பதுமாகும்; அதன்பின் காங்கு மனுக்கள்காலத்தில் தண்டணை
யாவது-ஹாவென்பதும், மாவென்பதும், திக் என்பதுமாகும்,
இவர்களுக்குப்பின் தோன்றிய விருஷபசவாமிகாலத்திலும் இவ்
விததண்டணையே ஏற்பட்டிருந்தது; பரதேசஸ்வரண்காலத்தில் சரிச
தண்டணை தோன்றிற்று.

இனி நாடமையின் புத்திரராகிய விருநப நீர்த்தங்கரரென் னும் ஆதிபகவான் அவதாரமும், போகபூமி தன்நாமமிழந்து கர்மபூமியாக மாறிய ஆதியில் பகவானால் ஏற்பட்டசாஸ்திரங்கள், ஷட்கர்மத்தொழில், புரங்கள், பட்டணங்கள், நிராமங்கள் முத லானவற்றின் விவரமும், லோகவிவகாரங்கள், தபாமூலநீர்மங்கள் முதலியவற்றின் விவரங்களும் சுருக்கமாகக்கூறப்படும்.

மேற்கூறப்பட்ட பதினான்காம் மனு நாடமகாராஜாவுக்கும், அவர்பத்தினி மருதேவி அம்மாளுக்கும் புத்திரர், “விருநபநீர்த் தங்கரர்” என்னும் ஆதிபகவான். இவர் சர்வார்த்த சித்தியினி ன்றும் மதி, ஸ்ருதா, அவதியென்னும் மூன்றுளுனத்துடனும் ன்றானசமய சித்தாந்த வீளக்கமும். 41

சகஜாதிரசயம் பத்துடனும் அவதரித்தனர். மதிளுனமென்பது- இயற்கைஅறிவு; ஸ்ருதளுனமென்பது-நூலுணர்ச்சி; அவதிளுன மென்பது-குறிப்பிட்ட தர்விய சேஷந்தர கால ஊவங்களில் ரூபத் திரவியங்கள் முதலானவைகளை அறிதல். இவர் இம்மூன்றுயித ளுனத்துடன் அவதரித்தவராகையால்,

“ஓதாதுவிந் பொருளனைத்து முடனே யுணர்ந்தா னுணர்ந்த வேதாசமக்க ளாநேழால் விரித்தான் மிமலன்” [வற்றை என்று திருக்கலம்பகத்தில் கூறியபடி,

ஒருவருடைய உபதேசமில்லாமலே சகல கலைகளிலும் வல்லமை அடைந்தவர். இனி சகஜாதிரசயப்பத்தும் திருக்குறள் கடவுள்வாழ்த்து 6-வது குறளில் நன்ருவினங்கும். இன்னும் இர்தப் பகவானுக்கு கனகலர்ணத்ததாகிய திவ்விய தேகோத்தே தம் பீந்துறுவிலு; பரமாயுஷ்யம் என்பத்துநான்கு நூறுயிரம் நூர் வமாகும். இவர், தமக்கு செனதர்மேந்திராதி தேவர்களால் நான் தோறும் ஸமர்ப்பிக்கப்பட்ட திவ்வியவஸ்திரமால்யாபரணாதி போக சாதனங்களை அனுபவித்து, வயக்காலாறு ரூபமாக வர்த் திப்பாராகிக் கிரமமாக யௌவனவஸ்தையினை அடைந்தருளினர்.

இந்தப்பகவானது ரூபலாவண்ணிய யெளவனத்தி ருணங்களைக் கண்டு நாபிகாராஜன் அதிபரீதனாகி, இவருக்கு விவாகமகோ த்ஸவத்தினைச் செய்வான் வேண்டி, இவர் சமீபம்குறுகி, “ந்ரி லோகநாதனே! ஜெகத் உபகாரார்த்தமாக நீ ஸுவர்க்காக்கர்த்தினி ன்றும் அவதரித்தனை; ஆதலால், ஜெஹஸ்த தர்மத்தினையும், நிவர்த்தி தர்மத்தினையும், ஹிதாஹித ருன்யமாகிய லோகத்த டுக்கு வினக்கிக்காட்டியருளுதல் கருணாகரணிய உனக்குத் தருவ தாதலின், நீரூற்றாப் பிரவர்த்திதர்மத்தினைக்காட்டி அருளவேண் டும்; ஜெஹஸ்தாதர்மத்தினைக் கண்டு அவ்வண்ணமே லோகமும் அதுஷ்டிப்பதாகவேண்டும்” என்றிரப்ப, பகவானும் பித்த தா க்ஷண்ணியத்தாலோ, லோகானுக்கிரஹத்தாலோ, தர்மதீர்த்த ப்பிரவர்த்தனம் அவ்வண்ணயாவதினாலோ அதற்கிசைத்தனர். அதன்மேல் நாபிகாராஜன், செனதர்மேந்திரனது நியோகத்தால், குலசீலாசார ரூப செனந்தரிய கலாருண விக்ஞான வித்யாதி குண ங்களால் அலங்கிரகைகளாகியவர்களும், யௌவன பிராப்தை களாகியவர்களும், கச்சன், மகாகச்சன் என்னும் சித்தியாதர

6

42 திருக்குறள் ஆராய்ச்சியும்

நரபதிகளுடன் பிறந்தவர்களான எஸஸ்வதி, சுநந்தை என்னும் இரண்டு கன்னிகைகளையும் மகாவிபூதியினால் ஸ்வாமிய்க்கு விவாகம் செய்பித்தனர்.

அதன்மேல் பகவானுக்கு பாதன், பாருபஸி குமாரன் முத லாக னுறுபிள்ளைகளும், பிராம்மி, சுந்தரி, என்னும் இரண்டு பெண்களும் பிறந்து வளர்ந்து வந்தார்கள். அப்படி வளர்ந்து வரும்காலத்தில், ஸ்வாமி ஒருநாள் ஆஸ்தானமண்டபத்து சிம்மா சனத்தின்மிசை எழுந்தருளியிருந்தபொது, கலாவிக்கொருகுதி சக ல சாஸ்திரங்க்ளையும் இவ்வுலகத்திற்குப் பிரகாசிக்கச்செய்வோ மென நினைந்தருளினர். அந்த அவசரத்திலே யெளவனரம்பத் தையடைந்து ரூபந்சொந்தியாதி குணங்களால் விளங்கி, பூரீ தேயி, சரஸ்வதிப்பான் றிருந்த பிராம்மி, சுந்தரி, ஆகிய இரண்டு புத்திரிகளும் மய்களாபரணலங்கிரகைகளாகிவந்து விரயோபசார சகிதமாக த்ரிலோகஸ்வாமி சரணங்களில் நமஸ்கரித்தனர். ஸ்வா மியும் அவர்களை ஆசர்த்தத்தோடுமெடுத்துத் தமது மருங்கினிமிசை வைத்து, உச்சியைமொந்து தக்காலோசிதமாகிய மதுரவசனங் களால் உபலாஸித்து அவர்களைநோக்கி, கலாஞானங்களை உபதே சித்தருளினர். அகவை,

“ விஷ்ணு பஸுவஸீ வுஃவாஃ விஷ்ணு வெஷ்யவஸுரீசிதா
ஸக்யோமாராயீதா விஷ்ணு டெவதா காரிகாயீநீ

விஷ்ணு காரி டுவாஃயெஹுஃ விஷ்ணுவிஹாரிணி நுணாஃ
சுபுவதஃ மெரீதாஃ ஸுகுடுகெ விஷ்ணுஸஃவஸி வரஃவரஃ

விடினா வயயுஸு திருவ விடினா கண்ண காரகம்
 ஸகலாபா யிபந்விடினா விடினா ஸவடிபலலாயகீ

கதிடினா மூலமண யதம் வாகிரெசு காரூதம் யாவா
 ததம் மூலமண காரொயம் யாவயொ வடிதடுதெயாநர்

உத்யூகா சூகமாநா ஸாஸ்ய விவீனெடி மெலிவடிசெ
 சுயிவாஸ்ய ஸூதிதஸூம் மூகடுவீம் ஸவயடிபா

விமூகீ கர உபெ நாமூம் விவதூ கரநாநிகா
 உவாடி ஸூதிவீம் ஸவயூ ஜூநம் உர்டெசெ ரநகூதூ சாள்
 கடுசூலவடுதாவ தூ ஹிஸ்யூதா சிகராவலிம்

ஸிங்கலி உகிவ்யூ சிமூலா ஸிங்கலிசூகா
 னைநசமய சித்தாந்த விளக்கமும். 43

ககாராடி மகாராநாம் ஸூகா சூகாவதீவ
 ஸூரவ்யூகீக மெடுக திபாடுமடி சூடுவயுவீம்

கெயாமவாஹ வயடினா ஸவடிவிடினா ஸூலம்மகம்
 ஸவயொமகார ஸூலூகீம் தெகடுவீகா கடுடுஸூதிதா

ஸூலாடி யாஸூகூடு லெயாலிதூகீ ஸூலூ
 ஸூலூ மணிதம் ஸூலூ கடுடுக ஸூலூ யாரயக்
 நதிநாவாடிபாசு கிவீசு கூலிஸூலூ கலூவிவா
 கடுதாவாடி லெயாடுள லெயா ஸூலூ சூலாடிஸு
 உகிவ்யூகீக திடுஸூடி விடினாடு மூவடிநூ மூலமண
 வாகடுவதாவ தாராய கடுதூ வாகூகீ சிபதூ: ”

என்ற மகாபுராணம் பர்வம் - 16-கலோகம்: 99-முதல் 110-வரை
 யில் உள்ள கலோகங்களில் கூறப்பட்டுள்ளன. மேல்கண்ட
 ஸ்லோகங்களின் கருத்துக்கள் ஸூரிபுராணத்தில் ஆடுகவகாள்
 பருதியில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன; அவையாவன:—

“அன்னைமீர்! நீங்கள் பாலிகளாகவிருக்கின்றீர்களெனினும்,
 சிலசீயங்களால் பரிணதைகளாக விருக்கின்றீர்கள்; ஈதரஸமா
 கிய ரூபயௌவனுவஸ்தா சிலாசாரங்கள் வித்தையால் அலங்கிருத
 மாகில் அன்றி ஸ்ரேஷ்டமாகும்; ஜன்மபலமாவது வித்தையே;
 எஸஸ்ஸிணையும், ஸ்ரேயஸ்ஸிணையும் தருவது வித்தையே; வேண்

கூடுதல் ஆகிய இவைமூன்றும் சமயோகாக்காக்களெனப்படும்.

அயோகவாஹங்களை ஈறாக உடைத்தாகியவை-விளர்க்கத்தோடுகூடிய அக்ஷரங்கள். அவையாவன: கிடு என்பது முதலானவைகள் வேரடர்பரிசுரம்மக்கள் என்பது-கூட்டல், கழித்தல், பெருக்குதல், ஈதல் முதலான பதினாறுவிதமானகணக்குகளாகும்.

ஐந்தாமய ரித்தாந்த விளக்கமுள். 45

யுர், ஆயுர்வேதம் தறுர்வேதம் ஸ்ரீரீபுமாஸ்ஸகூணங்கள் ஆகிய வற்றைச்சொல்லும் சாஸ்திரத்தையும், இரக்கன பரிசைநயையும் உபதேசித்து, இன்னும் இப்பிராந்திய வேரடர்பரிசுரமானகிய சாஸ் திரக்களையெல்லாம் மற்றமுள்ள குமாசர்களுக்கும் உபதேசித் தருளினார்.

பகவானுக்கு இருபதுநூற்றாண்டு முர்வளநிய குமாசகாலங் கடந்தபின், முன்பு உழுதுகிதைகளைவித்தால் தாமே முரீதத் தெழுந்து விளைந்த தானியங்களும் விருகூங்கல்முதலானிய சீவ நோபாயங்களும் காலவிழிவினாற்றுகே விசாயாமல் போலின. அத னால் பிராணிகள் ஜீவகோபாயநின்றிப் பரியால் வருத்தித் தாங்கு எதனைத்தீர்க்கு முராயமறிபாமைபாஸ் தீரிசால் ஞானியும், கல்பதருப்போல் அடைந்தார்க்கிடர் தீர்க்கத்தருமைத்தரின்ற பக வானுமாகிய ஆதிபரமேஸ்வரனுடைய ஸ்ரீபாதகமலங்கோபடை ந்து, தண்டமல்காசம்பண்ணி, "பகவானே! எங்களுக்கு ஜீவகோ பாயமாகிய சல்பங்களும், விருகூங்கலும் முன்போல இப்பொழு து, தாமேவிளைந்து பயன்சல்கவிட்டே; அவை விசாயாமையால் பரி எங்களை மிகவும் வருத்தாநின்றது; மற்றும் வெப்பில், மகாது, காற்று, குளிர், பனி முதலானவற்றால் நாங்கள் மிகவும் வருத்தா நின்றோம்; இவைகளையெல்லாம் தீர்க்குமுபாயம்எங்களுக்கு அரு ளிச்செய்யவேண்டும்" என்று விண்ணப்பஞ்செய்தனர் அதைக் கேட்ட பகவான் தமக்கு ஸ்வபாவமாகிய கருணையால் அவர்களை ரோகி, "அஞ்சன்மின்" என்று அருள்மொழிகூறி அவர்களின் வருத்தத் தீர்க்குமுபாயத்தினை திவ்ஸிய ஞானத்தால்பார்த்து, "இனி இவர்களுக்கு விதேககூத்திரம்போல பாதககூத்திரக் கையுள், கிராம கிரகாதிக்கோபும், ஷட்கர்மத்தொழில்சீலாயும், வர் ணஸ்ரமவிவன்தைகளையும் ஏற்படுத்திக் கொடுப்போம்" என்று திருவுள்ளத்திற் கருதினார்.

இவரது திருவுள்ளமறிந்த தேவேந்திரன்வந்து சபமாகிய நகூத்திரமுசூர்த்தத்து, நாடுகரமுதலானவைகளை வருத்தற்கு, விண்ணத்தீர்க்கும் விசாயகராகிய ஆதிபகவான் ஜகத்தருவை, 'மயக் காமாக' வென்றுபூஜித்து பகவான் எழுந்தருளுதற்கு பதித்திர மாகிய உத்தமகூத்திரத்து நடுவிலும், மகாதிக்குகன்சரங்கிலும் நாநாவித சத்தினங்கனால் ஜிநாலயங்களை அடிமுன்புறலமைத்து, பகவானுக்கு யோக்யமாகும்படி மகாமேருவைப்போல மூட

46 திருக்குறள் ஆராய்ச்சியும்

மாளிகை முதலானவைகளையும் அமைத்து, திரு அயோத்தியென்

னும் நகரத்தை அழகுபிறப்பண்ணினன். பிறகு அடியோத்தியைப் குற கொள்கை, அவந்தி, காசி, கலிங்கம், பாஞ்சாலம், மாளவம், மகதமுதலான இப்பந்தைந்து தேசங்களையும்படைத்தனன். இத்தேசங்களுக்கு நடுவாக ராஜதானிகளையும் பண்ணினன். அவற்றைக்குற கிராயி, துரோணமுகம், கேடம், மடம்பம், பட்டணம், கர்வடம், புரம், ஸம்வாகனம் என்பவற்றை உண்டாக்கினன். இவற்றின் விவரங்கள் மகாபுராணத்தில் விரிவாகச் சொல்லப்படுகின்றன; அவற்றை எழுதப்புகின்விரிவெய்தும்; ஆகனின், நாக குமாரசகாயியத்தில் இவற்றைப்பற்றிச் சுருக்கமாய்க் கூறப்படும் ஸ்லோகத்தால் இவற்றை விளக்குவாம்:

“ மூரெடு டெயுணெடுவெடு வெடுடு டெயுணெடுவெடு வவடெடு; வவடுடு ஊடுடு கரிடுடு வரதி ஸம்வாகனெடு ரவி ”

என்பது நாககுமாரசகாயியத்தின் ஸ்லோகம்.

இ - ள்: “கிராமம், துரோணமுகம், கேடம், மடம்பம், பட்டணம், கர்வடம், புரம், ஸம்வாகனம்,” என்பதாம். இதனால், மேற்கூறியவற்றின் பெயர்களின் விவரங்கள் தணியப்படும். இவற்றுள்,

கிராமமாவது சுற்றுவிவையையுடைத்தாகி, விவாயல் களால் சூழப்பட்டு, உழுதுண்பார் சூழியிருக்குமிடம். இவ்வகைக்கிராமங்களுள் நூறுகுடியுள்ளது கூடுதலாகிராமம்; இந்நூறுகுடியுள்ளது மகாகிராமம். கூடுதலாகிராமங்கள் ஒன்றிற் கொன்று ஒருகுரோஸு மாத்திரமிடையுடையன; மகாகிராமங்கள் ஒன்றிற்கொன்று இதனிரட்டி இடையுடையன. இவ்வற்றுக்கெல்லை: ஆறு, மலை, குளமுதலாயினவை.

துரோணமுகமாவது - ஆற்றங்கரையுள்ள ஊர்.

§ கேடமாவது - நதியினாலும் பர்வதங்களாலும் சூழப்பட்டது. மடம்பமாவது - கிராமங்கள் இந்நூற்றினால் சூழப்பட்டது.

பட்டணமாவது - சமுத்திரத்தினுள்ள மரக்கலச்சரக்குகள் விற்குமூர்.

§ “இருபுனலும் வாய்த மலையும் வருபுனலும் வல்லாஜா நாட்டிற் குறப்பு”
(திருக்குறள்.)

ஐஹந்திய சித்தாந்த விளக்கமும். 47

கர்வடமாவது - கிராமங்கள் சூழப்படுவது.

புரமாவது - பரிசு கோபுராட்டாலய வர்சப் பிராகாராதிகளால் அலங்கிருதமாகி நாகபவன விந்நியாலத்ததாகி, உத்தியானஜலாசயங்களோடு கூடிப் பிரதான புருஷரிருக்குமிடம்.

ஸம்வாகனமாவது - தலைச்சமையால் செல்லும் பிறவும்புரும் மலைமேலுள்ள ஊர்.

இப்படிப்புரங்களைவேறுவேறாக வகுத்ததால், தேவேந்திரன் அப்பொழுது புரந்தரனென்ற பெயரும் பெற்றனன். இவ்வண்ணம் கிராமமுதலானவைகளைப்பண்ணி, பகவாள் ஆர்களுயால் ஜனங்களையும் ஆங்காங்கேதிராச்செய்து பகவானைமல் உரித்து இந்திரனும் தேவர்களோடு கூட ஸ்வர்க்கலோக மடைந்தனன்.

இவ்வண்ணம் பகவான் ஆர்களுயால் இந்திரன் நாடு, உதரம், கிராமமுதலானவைகளை அமைத்தபின், பகவான் ஜனங்களுக்கு ஹிவிரோபாயமாக, உல்வி, உழவு, வரைவு, தொழில், வாணிஜ்யம், சில்பம், என்னும் ஷட்கர்மத்தொழில்களையும் உபதேசித்தருளி, கூத்திரியர், வைவியர், சூத்திரர்என்றும் மூன்முவர்ணஸ்ரமங்களைமுற்பட வகுத்தனர். பின் கூத்திரியவருப்பில், - இஷ்வாகுவம்ஸம், ஹரிவம்ஸம், நாதவம்ஸம், குருவம்ஸம், உக்ரீவம்ஸம் என ஐந்துவம்ஸங்களையும், சூத்திரர்களில் காருக்கன், அகாருக்கன், ஸ்ப்ரஸ்பர், அஸ்ப்ரஸ்பர் முதலான வர்ணபேதங்களையும் சிருஷ்டித்து, அவர்களுக்கருத்தக்க விருத்தியினையும் காட்டி, மாமன், மருமகன், மைத்துனன் முதலிய முறைமைபேதங்களையும், விவாகக்கிரமங்களையும் உபதேசித்தருளினார்.

ஆதிபிரம்மாவால் இப்படி யாவும்கிருதமானபடியால் இந்தக் காலத்திற்குக் கிருதயுகமெனப் பெயராயிற்று. பாதகேஷத்திரம் ஷட்கர்மங்களாலே பிரவர்த்தித்ததால் போக பூமியென்னும் பெயர்தவிர்த்து கர்மபூமியென்னும் பெயர்பெற்றது. பகவானும்

“ - ஐவகை மாயி னாசர் பக்கமும்”

என்பது-(தொல்காப்பியம்-புறத்திணையல்-கு. 20)

“ துவகை யாகிய வைம்பெருல் குலத்துக்

கொலகெழு செவ்வேற் குருகுலக் குரிசில்”

என்பது-உதயணன்-பெருங்கதை-சரவாணகாண்டம், 3-வரி - 111 112ல் கூறப்படுகின்றது.

48 திருக்குறள் ஆராய்ச்சியும்

இந்தக்கிருதயுகத்தைச் சிருஷ்டித்துப் பிரஜாபதியென்றும், ஆதி பிரம்மாவென்றும், விதாதாவென்றும், மனுவென்றும் பெயர் பெற்றனர்.

இவை ஸ்ரீபுராணம் விருஷபஸ்வாமிபகுதியில் கூறப்படுகின்றன. மேலும், ஷட்கர்மத்தொழில்களைப்பற்றியும், வர்ணஸ்ரமங்களப்பற்றியும், மகாபுராணத்தில் அடியில்கண்ட கலோகங்கள் சொல்லப்படுகின்றன:

“ அஹிசேஷ்டிஃ ச்ரேஷ்ठीவி-புஷ்டா ஃ காணிஜ்யம் ஸிவூ வேவவ
கஉ-பாணீ போதி ஷொ-பாஸ்யூஃ அ-கிர வீவந உஹ-தவெ”

இ - ன்: “வாள்வலியாறுண்டாம் தொழிலும், எழுத்தழலத்தினு ளுண்டாம் தொழிலும், உழுது பயிரிடுவதும், சாஸ்திரப்பயிற்சியும், வியா பார்த்தொழிலும், சித்திரத்தொழிலும் ஆகிய இந்த ஆறு தொழில்களும் பிராணிகளின் ஜீவிக்கும்பொருட்டு உண்டானவையாம்” என்பதாம்.

“கருவியுடன் பூஜாநாண்டவ மதவாயு சித்தி கௌஸுதாந் உவாஶிஸக் ஸராமொஹி ஸதஶாலீ ஜமக்மாஸு”

இ - ன்: “பிராணிகளுக்கு மேற்சொன்ன ஆற்தொழில்களையும் தீரி காலஞானியாகிய சூதிபகவான் தமது ஞானசாமர்த்தியத்தினால் உபதே சித்தார்; அது காணத்தினால் அவர் ஜனங்களினிடே பரிநியுள்வவாய் ஜகத்குருவென்ற திருநாமம் பெற்றார்” என்பதாம்.

“கருவலி கருடெலவாயாஶ சித்திவிஷிஷி விபெஸுஸுதா
சூலி ஹ்ருகஷுடெணெ ப்ராதா விஷுஸாஸுராவ ஜீவநெ

இ - ன்: “ஆயுதம் தாங்குமிதொழில் அலிஎன்றும், எழுத்து எழு தும் தொழில் மலிபென்றும், பூமியை உழுது பயிரிடுவது கிருவி என் தும், ஹவத்தியம், ஜோஸ்வியம், காநனம், சர்த்தனம் முதலானவைக ளால் ஜீவிக்கிறதற்கு வித்தை என்றும் பகவானால் பெயர்கள் சொல்லப் பட்டன” என்பதாம்.

“வாணிக்யம் வணிகாஶகருட சரிஜ்ஞஸுரக் காரகௌஸுதம்
கருவிசு கராவசு நெஷாஶி வஶஶாயஸுதம் ॥

இ - ன்: “வியாபாரத்தொழில் வாணிக்யமென்றும், நகலின் சா மர்த்தியத்தினால் செய்யும் தொழில் சில்பமென்றும், அத்தக்ககௌஸ மான சில்பமானது-சித்திரம் எழுதுவது, இவை உருவமாகக் கத்திரிப்பது முதலானவைகளையுடைய தென்றும், வேறு அந்நகலிதமானதென்றும் நினைக்கப்படுகின்றன” என்பதாம்.

ஐஹிதஶமய சித்தார்த்த விவாக்மும: 19

“உதரஶிதா ஸுபெவணஶா ஸுஷாநெ கஶிஷெயவா ॥
கூசுதிரா வணிக்ய ஸுஶிஷா: கூகருணாஶிவி மஶுஶெணெ ॥”

இ - ன்: “ஆதிபிரம்மாவிலும், தஷ்டநிக்கா ஸ்டுடபரிபாலனெ ிருணங்களினால், கூத்திரியர்கள், வைஸ்யர்கள், சூத்திரர்வன் என்றெ ழுன்றவர்களுக்கள் உண்டுபண்ணப்பட்டன.” என்பதாம்.

“கூசுதிரா கூசுதஜீவிஷிஷி சூஸுஶிஷி கஶாஶவா
ஶெஸுஸுதா சூலிவாணிக்ய வ:ஸுவாஷுலா ஜீவித:”

இ - ன்: “அந்தச்சமயத்தில் உயர்முதலிய ஆயுதங்களினால் யுத்தித் தொழில்செய்து ஜீவித்தவர்கள் கூத்திரியர்களானார்கள்; பரி, உயர்ந்தகம், பகபாலனம் முதலிய தொழில்களினால் ஜீவித்தவர்கள் வைஸ்யர்களானா ர்கள்.” என்பதாம்.

“தெஷாஶஸுஸுஶிஷணா ஶுஶிஷாஸெ ஶியாகாஸுதாரஸு
காரவெ ரகிகாஷுஸுஸு ஶுதெஷாஷுஸு ரகாரஸு”

இ - ன்: “மேற்கண்ட கூத்திரியவைஸ்யர்களுக்கு, கங்குலெதெச் பவர்கள் சூத்திரர்கள்; அந்தச் சூத்திரர்கள்-காருக்கள், அகாருக்களென இருவகையினராயினர்; அவர்களில் வண்ணமுதலிய தொழிலாளர் காருக்கள்; மற்றவர்கள் அகாருக்களாவர்.” என்பதாம்.

“காரவொவி சீதாபெயா ஸ்ரீராம ஸ்ரீராம விசுவகதி”

“சுதிரஸ்ரீராம ஸ்ரீராமஹ்யா ஸ்ரீராமஹ்யா கதகதகத”

இ - ன்: “அத்தக்காருக்களில், ஸ்ப்ரஸ்யர்கள், அஸ்ப்ரஸ்யர்கள் என இருவகையினர்; அவர்களில் சாஸ்தன்முதலிய தொழிலாளர் ஸ்ப்ரஸ்யர்கள்; மற்றவர்கள் அஸ்ப்ரஸ்யர்கள்; இவர்கள் இதரானுக்கு வெளியில் இருக்கக்கூடியவர்கள்” என்பதாம்.

“யெவாஸம் லெஸா விசம் கரீடி ஸ்ரீராம ஹ்யா ஸம்சாரா விவாஹ ஜாதிஸம்ஸ்யெ லுவுவஹாரஸு ததத”

இ - ன்: “பிரணைகள் சங்கரதொஷயின்நித் நகன் தக்களுட்ர யோகியமான காரியத்தைத் தரித்தார்கள்; கல்யாணம், ஜாதிரயபு, விவகாரங்கள் முதலியவற்றை ஆதிபகவானது ஆங்குப்படி ஈடநிந்துக்” என்பதாம்.

“யாவதீ ஜமதீவ்யுதி ரவாவொவ ஹதாவயா லாஸவ்யூஸ்யு சீதேநாவீஸி ஸஹியாதா ஸகாதகி”

இ - ன்: “பாபம்வராத ஜீவனம் எதுவோ, அதைப்பிராணிகட்பு பகவான் உபதேசித்தார், ஆகையால் அத்த ஆதிபகவான் தாதா, புராதனர் என்னும் திருநாமங்கள் அடைந்தார்” என்பதாம்.

7

50 திருக்குறள் ஆராய்ச்சியும்

“யுமாடி ஸ ஹணாதெந யடிபுல்லு சூதொயுமடி தகதி சூதயும்காதி த வுரரண யிரொவிரு”

இ - ன்: “யுகாதி யிசம்மாசாரிப அத்த ஆதிபகவானும், அத்த மானவ இத்தயிரொசாரி பத்தயுத்தயும்காதி த: ஆகையினால் யுமாடி ஸா அத்தயும்காதி அனை திருநாமங்கள் யுமாடி ஸஹணாதெநம்” என்பதாம்.

“சூதொயு ரோஸ ஸஹுலெ ஸூதீவ லிவலெ சூதீ சூதொ சூத யுமாறாஹம் ஸ்ரீராமஹ்யு சூவெயிவாஹ”

இ - ன்: “ஆமாத திருநாணபடி பிராணம் திறியில் திருநயுகாப் பத்தைத் தெய்தலையால், திருநியாகிப ஆதிபகவான் பிரஜாபதிபென் டும் திருநாமத்தை அடைந்தார்” என்பதாம்.

“கிபகூவி மகெகூவெ ஹுசு கரீடி விநிபொமததி யொலெள ஸ்ரீகூ ரோயாதா ஸ்ரீராம கெடுடுணபொஜீதா”

இ - ன்: “இத்தப்பிரகாரம் யுத்தர்மக்களையும் ஆதிபகவான் பிராணகளுக்கு உபதேசித்தபின், அவர்கள் எப்பொழுதாசல்வ இருப்பை அயுத்தர்களோ, அதுமுதல் பிராமாயிருத்தார்கள்” என்பதாம்.

இத்தச்சிலோகங்கள், மகாபுராணம்-பர்வம்-16-ல் சு 171-முதல் 192-வரை உள்ளவைகள்.

இவ்வாய ஆதிபகவான் அருளிய யுத்தர்மத்தொழில்சீரையும் திருக்குறளாசிரியர் எடுத்த வழுக்கியிருப்பது அடியிற் கண்ட குறள்களால் உணரப்படுப்து:—

“தேடித் தீர்த்துக் கொள்வான் கல்வி பொருவற்கு
மாதல் மறந்த யவை”

“சுழன்றுமெய்ப் பின்ன ளாக மகன
லுழந்து முழுவே தலை”

“அழிவதூஉ மாவதூஉ மானி வழிபபக்து
முதிபமுஞ் சூழ்ந்து செயல்”

“வாணிகஞ் செய்வார்க்கு வாணிகம் பெணிய
பிறவுந் தமபோற் செயின்”

“ஒர்ந்துகண் ணோடா திழைபுரிந் தியார்மாத்நர்
தோர்ந்துசெய் வலிதே முறை”

“முடிவு மிடைபுது முற்றியாங் செய்தும்
படுபயனும் பார்த்துச் செயல்”

என்று கூறியிருத்தல் காண்க.

ஐந்தகடிய சித்தாந்த விவாக்கமுடும்.

இன்னும் இத்தகையதாக ஆதிபகவானுளிய ஷட்கர்மத் தொழில்சீர மண்டலமுடர்செய்த குடாமணிசென்ற தொ குதி. 12-ல்,

“வகாவிவாடு தொழிலே வித்தை வானிச முழுவே திப்பர்
காசொழும் போக புரி பொழியினி லாநி காண்
விராசெ, நி னென்ப. வேந்தன் விதித்தநி னலிதே யம்ம
கருமபூ ய்கெ னுய்யிபி கண்டதன் னென்று யலின்”

என்று கூறியிருத்தல் காண்க.

இதாவது, ஆதிபகவான், தாதித் தொழில்சீர அருளிய விவாய்சீர மண்டலமுடர் செய்த குடாமணிசென்றபுல்,

“தகலே வேண்டி வித்த தன் னென்புல் வேட்டித் திட்டம்
தகலே வேற்ற வாய் பொற்றால் தகலித் தொழிற்கு
தகலே வேட்ட வித யுலகொப்பல் படை பற்றிற்
மேதகு போர்செய் திட்டல் வேந்தர்செய் தொழில்க காறே”

“படைகுடி கூறு கைச்சய் பற்றிய டட்டி வேடு
நெடுமதி லாசி யற்கு, லகர்ந்திய வாய் பேதல்

மிடையற வேதல் வேட்டல் வேளாண்மை யானி கத்தி
நுடலினி காத்த வேரை யுறலாஅம் னவரி யர்க்காம்”

“வசியமு வகையு வாரர்க்கு வகுத்தமுத் தொழில்க வாய
பகவோம்பல் பொருளை டிட்டல் பாரிசெய்த் தொழிலிற் செய்தல்

இசையவே நியருக் கேவல் குபிஷுவத் தொழிவி யுடைய
அசையில்கா ருச கிரகக வா.க்சல்சுத் திராகக் கா.பே."

* "பட்டுநால் பருத்தி அல்லப் பதனமைத் தாலட யாக்கல்
புட்டிய சமத்த லோடெ யனத்தல்கா குகத்திற் செய்வா
கொட்டலே யூத லெல்லாங் குபிஷுவத் தொழிற் செய்வா
இட்டஜா திகளுக் கேன்றே விறைமுறை யமைத்த வாரே"

என்ற செய்யுட்களில் கூறுதல் காண்க.

● பட்டுப்பூச்சிகளை உட்படுத்தியெய்த. பின் அபர்வாக்கொன்ற
பட்டுநால் எடுக்குத்தொழில் தீப்போது பவலிடக்கீழ் உட்படுத்தி
விரது; இது ஜீவதம்மைக் கேதவாதகம் ஈஜசையக் கொள்ளத்
முற்றும் விசேஷமாகும். அப்படியிருக்க கண்டாசிரியர் பட்டுநாட்டு
புலிய சன் சொன்னுசெய்தி. ஜீவதம்மைக்கொடா உட்பட்டுமுதலாய்
உட்படுத்தியெய்துதொழில் இருப்பதனாலும், அதுகடமுன் அபர்வாக்கல்
பட்டு உட்படுத்தினும் அநாதியே கூறினுசெய்த.

52

திருக்குறள் ஆராய்ச்சியும்

இவ்வண்ணம் பிராணிகள், ஆதிபகவானரூபிய ஷ்டகர்மத்
தொழில் முந்லானவைகளாலே சகமாக ஜீவித்து வந்தார்கள்.
அவ்வளம் ஜீவித்து வருங்காலத்தில் நெடுங்காலந் செயற்பின் ஒரு
சமயம் பகவானுக்கு தேவேந்திரன் ராஜ்யாபிஷேகம் செய்வதற்கு
இதுகாலமெனவேண்டுமா, தேவர்களுடன் கூடவந்து விடுக்திர
மக மகாபிஷேகமண்டபத்தினை யமைத்து, அதில் சகிமகாதேவி
யால் பந்தரத்தன் ஞர்வாத்தகக் கோலந் செய்கித்து, புஷ்பாத்த
காமகிளால் அதனை அலங்கரித்து அதனடுவே ஸ்வர்ணாத்தன்ம
கால்கிளாநனத்தக விரிவித்து, அதன்மிசை சபகினை முகர்ந்த
ந்து ஸ்ரீவாரி முகமாத பகவானை எழுந்தருளுவித்தனன். பின், ஆந
ந்தகாலமேபிடுகப்படுத்துத்திசைகளும்செயிடுபடமுமுங்க, கந்தரிமர்
யயனாந்தர்த்தனம்பண்ண, மங்கலங்கன்பாட, தேவசேனை ஜெப
ஜெயவென்று துதிக்க, மனகருப்பங்களில் நிறைந்த கங்கைமுந்
லான நீர்ந்தங்கவாளும், கந்தரமுத்திரஜலங்கவாளும் சொகநர்
மேந்திரன், சகானேந்திரன் முதலான இந்திரர்கள் பகவான் முடி
மிசை அபிஷேகம் செய்தனர்; பின்மாதந் முதலான விபந்த
தேவர்கள் ஸ்வாமியின் ஸ்ரீபாதங்களில் அபிஷேகம் செய்தனர்;
பின், நாமிகாபாஜன் அபிஷேகம்பண்ணினன்; பின்னர் சகலஜலம்
கடும் பகவான் ஸ்ரீபாதங்களில் ஸரபூநகிஜலத்தால் அபிஷேகம்
பண்ணி அர்ச்சித்தனர்; பின் திருவாலந்திசுற்றி தேஜோமய
மாகிப ஆபரணவஸ்திரங்கவாளும், கந்த புஷ்பதாமங்கவாளும்
பகவானை அலங்கரித்து, சனதருபாதன், மாகேந்திரன் ஆகியவர்
கள் சாமரைவீச, சொகநர்மேந்திரன் தவனசத்தம் (மெய்ஞ்சூட)
எடுப்ப, சிவமாதவத்தின்மிசை மகம்மேரு போலயிற்றிருந்த ப
வான் திருமுடிமலிச நாமிகாபாஜன் நிரிலோகத்திற்கும் இவ
னே மகாதாஜாவென்று ஞானிகை போல முடிமையச் சூட்டினான்.

இவ்வாறும், சர்வாபரண பூஷிதராயையாகவான இந்திரன் நன்றனுடைய ஆயிரம் கண்களாலும் கண்டு ஆச்சரியமடைந்து

ஆரம்ப நந்தனம்பண்ணி அந்ந பகவான் ஸ்ரீபாதங்களை தேவர் களைப் பூச்சுக்கொடுத்து கவாநிரிடம் கிடைப்பெற்றுக்கொண்டு அவர்களை மனம் நன்றன்.

இவ்வாறு சாம்பிராஜ்யபிஷேகத்தையடைந்தபின் இங் வாகு வாய்க்கிட்டு முகல்களையாகவான், சோம்பிரபீஷயும் ஹரியையும், அகம்பனையையும், காஸ்யபயையும் அளமுந்து, இவர் கள் புண்ணிபவான்களும் புத்திரமாதர்களும் சொர்யவான்களும்

ஐந்தாமய சித்தாந்த விளக்கமும். 53

மாவொன்று திவ்வியஞானத்தால் நிக்சுதித்து, சோம்பிரபனுக்கு குருராஜனைன்று நாமக்கொடுத்து, அவனை குருவம்ஸத்திற்கு முதல்வனாகவும், ஹரிக்கு ஹிகாந்தனைன்று நாயக கொடுத்து அவனை ஹரிவம்ஸத்திற்கு முதல்வனாகவும், அகம்பனனுக்கு ஸ்ரீதர னென்று நாமக்கொடுத்து, அவனை நாதவம்ஸத்துக்கு முதல்வனாக வும், காஸ்யபனுக்கு மகவானென்று நாமக்கொடுத்து அவனை உற் சவம்ஸத்துக்கு முதல்வனாகவும் தியமித்து, அவர்களுக்குப் பட்டங் கட்டி, அவர்களொவ்வொருவரையும் நாலாசிரம் இராஜாக்கள் சேவிக்கும்படி. பண்ணியருளி, அவர்களுக்கு நடுகனும் வருந் திக்கொடுத்து, "நீங்கள் பாற்பகலில் பால் கொள்வதுபோலப் பிராணிகள் வருந்தாமல் பிராணிகளிடம் இவர்கொண்டு ஜீகிப்பீர் களாக" என்று அவர்களுக்கு ஆக்ஞாபித்து மேலும், "துஷ்ட ஜனங்களை நிக்சுத்தும், சிஷ்டஜனங்களை மரிபாவித்தும், குற் றத்துக்குத்தக்கதண்டனை வருத்தும் அரசு நடத்துகிறீர்" என் றும் கட்டளைபிட்டருளி, அவர்களை பிரஜாசஷ்டாகப்பண்ணியரு ளினார்.

இவ்வாறு செய்த பகவான், தம்முடைய ஏகச்சந்தராய யாலே 63-தூறியிம் பூர்வமாகிய சாம்பிராஜ்யியகாலவெல்லாம் ஐகந்திரை சுகித்தருளினர். அவ்வளம் சுகித்து வருப்போது ஒரு நாள் பகவான், சிம்மாநனத்தின்மீசை இந்திராதி தேவர்களும், பர

நாதி புத்திரர்களும், குருராஜன் முதலாய நபநிகளும்போற்ற மேருவைப்போல எழுந்தருளிநிருந்து, திவ்விய ஸ்திரீகரிவாயைய நத்தனங்கண்டருளினர். அப்போது நீலாஞ்சலையென்னும் திவ் விய ஸ்திரீ நத்தனம்பண்ணி ஆபுஷ்யம் கடியமாகி ஒரு இயைப் போதில் மின்னல்கொடிபோல அக்ரஸ்யமாகினர்.

பகவான், அதைக்கண்டு சம்ஸார விரக்தாதி சாம்பிராஜ்யிய யிபவத்தை வெறுத்து ஜேஷ்டபுத்திரனாகிய பாதனுக்கு ராஜ்யிய பதந்திரையும், பாருபலி குமாருளுக்கு யௌவராஜ்ய பதந்திரையும் அபிஷேக புரஸ்ஸரமாகக்கொடுத்து, மற்றபுத்திரர்களுக்கும் நாடு

களை வேறுவேறுகப்பிரித்தும் கொடுத்தனர். பின்பு தேவேந்திரர் களாற் பண்ணப்பட்ட பரிஷிஷ்காமனமென்னும் சிசுநா கல்யாணத் தவ அண்டந்தனர்.

பின்னர், ஆதிபகவான் புத்திரனும், ஆதிசகரவர்ந்தியுமாகிய பாதேஸ்வரன் ஒருசமயம் ஆஸ்தானமண்டப்பத்திலிருக்கும்போது

54 திருக்குறள் ஆராய்ச்சியும்

ஒருவன் அகிபிரிதிரிவேடம் அவனிடம்வந்து, பகவானது செயலோற்பத்தியினை அறிவித்தான்; மன்றொருவன்வந்து ஆபுகசாலை புள் சக்கரோற்பத்தியினை அறிவித்தான்; மன்றொருவன் வந்து அர்க்கசீர்த்து குமாரானுய புத்திரோற்பத்தியினை அறிவித்தான். சகாவத்தி, வககாலத்தில் மூன்றினையுய்க்கேட்டு "தர்மார்க்கதகாம மென்மும் த்ரிவித புருஷார்த்தங்களுள் வககாலத்தே நமக்கு எய்திய வாதென்வோ!" என்று சந்துஷ்டனாகி, முன்றினுள் தர்மமே மூலசாதனமாதலால் தர்மகாரியாகிய பகவாற்புணையைப் பண்ணுவோமென்றுசிந்தித்து, தன்பிராந்தமெனும், அந்தப்புர பரிவாசத்தோடும், பெளவ ஜனங்கமெனும், பூஜாதிரவியங்கனையும்கொண்டு, ஆநந்தககாபேரிமுழங்க, மகாபத்தியிமுந்து, சமவசரணமடைந்து, மாவஸ்தமியார், ஸ்தூபை, தர்மசகரம், மன்றுமுள்ள வங்காவங்கள் ஆகியவற்றைப்பூஜித்து, ஆவயந்துட்புசூந்து அஷ்டமோப்பாதிஹாரியங்கனால் விளங்கி எழுந்தருளியிருந்த பகவாலைவ்கண்டு நானுவித ஸ்தூபிககால் அநிந்தும், அர்ச்சிசுத்தும் பின்பு பகவானிடம் புருஷார்த்த சாதனமாகிய தத்வஸ்வரூபத்தினை பிசஸ்வப்பண்ணினன்.

பகவானும், அவன் விருப்பத்திற்கிசைந்து, அந்நவமேகத் தவனிபோன்று, ஸர்வனாமதராபுபெ நானாபாலைகளாக விளியுந் திவ்வியபாஷாஸரினும், ஜீவ, புந்கல, தர்ம, அந்தம், ஆகாச, காலமென்னும் ஷட்திரவியங்கனையும், அவற்றினுடைய பேதாபேதங்கனையும், சர்வத்திரிசன றூவா சரித்திரவாகிய மோக்ஷமர்க்கங்கனையும். அவற்றின் பலவாகிய புருஷார்த்தங்கனையும் விளிவாகக் கூறி அபுரினார். அவற்றைக்கேட்டுத் தத்வார்த்தகங்களை விளக்க மாத வுனார்த்த பாதேஸ்வரன், சம்பியத்தரிசனாதி மகாசுதனத்திரயத்தலை நாயகமனிபாத உடைத்தானவையாயே விரத சிலங்களை ன்கிற முக்தாபலங்கனால் செய்த மகா ஆரத்தை, முத்திரசாம்பிராஜ்ஜியத்திற்குரிய கர்ணிகைபோல இருதயத்திடைத்தரித்தனர்.

பின்பு பாதசகரவர்ந்தி: சகரபூணையினையும், புத்திரோற்பத்திற்குரிய கல்யாணத்தையும் செய்துகொண்டு, ஜயத்தின்பொருட்டு மருடபத்த ராஜாக்கமெனும், கரிதூரக சதபதாதிகள் குழாந்தனைத்தினும் கீர்பிக்கப்பட்ட அஜிதஞ்செயமென்னும் திவ்விய சகமேரி, அறுபதினாயிரம் சர்வத்திரிசன ஷட்கண்டங்கனிதும் திஷ்ஷியம்செய்து, மாதகன் முகலான விபந்தாதேவர்கனையும், திஷ்ஷியாதார்கனையும் ஜெயித்து, நரர்சுரர் முகலானவர்களையும் தன்

வரமாத்கி; பரமுடபத்த தாஜாக்கனோயிர், கணபத்தராகிய நெ
 வர்கனோயிர், வித்தியாதார்தனோயிர், தன்யகார்த்தனோயிர்
 திருநாடி அபேயத்திவர்க்கண க்ரு, தாஜாவலவர் பிரகோக்திபுர் கப
 திவத்பு நரகாமி, திவா, தா, திவசன். அநிர் திம்யபவத்திம்
 பிரசா அபர், து, பரமுநவன் துர், பக்காவத்திவென் துர், பத
 தாஜனென் துர், ஷட்கண்யாதிபதிவென் துர் பகாவிட்டுநோயிர்
 தாப் பிரதாஜ்ஜியாபிநேகம். பண்மைப் பெற்ற துத் தன் அடத்தாபாய
 யாலே உலகத்தைப் பரிபாலனைப் பண்விடத்தான்.

இவ்வாறு அரசுபெற்ற பரதரக்காவத்தி, தார, பரதரார,
 பாவதி, மாணா, சங்க, கைசர்ய, பத்ம, பிங்கல, காதாப்தன்
 பெண்ணும் ஒன்பது சித்திராடனார், சக்கார், சத்தம், (குமட),
 வான், தண்டர், சூடாமணி, சிம்யர், (தொல்), கானிஷி எவ்கி, ர

சக்தன் ஆகிய எழு அஜிவாதன் கணு அம், திராபதி, கோணுதி,
 விஸ்வகர்பா, புரோகி, தன், அல்லவர், கஜர், கிந்தி ஆகிய எழுதிவ
 சக்தனக்களுடனார், மற்ற யோக சாதனங்கனோயிர் துமிவத்த,
 புண்யாபியோகபத்தால் தாப் பிரதாஜ்ஜிய க தன் அனுபவித்தவனார்
 தானில், தன்னுள்வத்தி, “கோணுஜபவத்தால் அஜிதயான அப
 திரிதாமாகுப் பொருள்செனென்னைப் பிரபயதார்த்தியாக உப
 யோகமேகுப்படி. பண்மைசெனென்; ஜித்யுஜாஜிநெயர், பத்திர
 தானத்திராயும் பண்னுதல் முத்தியம்; பத்திரதயநன் வித்த,
 தாகிய தபேரகனர்கன் வன் துவா கையுதிபதிசை தாய்க்கல் பரி
 சிசகியர்; இத்தகு என்னென்பவாய்” என்று சொகித்தான்.
 இத்தந்தினங்கத்திருக்குறள் ஆகியவாய்,

“இரப்பாசா பில்லாபி வீர்ப்கண்யா தரவ
 மரப்பாவை நென் துவத் தற்று”
 தன்று கூறியிருக்கின்றனர்.

மேற்கூறிய படி நினைத்த சக்தாவத்தி, அக்தாவத்தி ஆதி
 பகாவன் அருறிய ஷட்கர்பத்திராழில்சனாலே பிரதாஜன் உப
 யாப் தீவித்தா வர்க்கணையாலர், பொருள்செனயாகிப்பரிசுத
 தாலும், ஆதிபகவானால் எழுத்தாயிட சூத்திரியர், கணகப்,
 சூத்திரர், முகலாச கிரகஸ்தருள் தானம் பெறப் பத்திரயானார்
 யாவசொ நென சினைத்த அவர்களைப் பரிசுத்திரியப் பொருத்தி
 பரமுடபத்தராகிய நரபதினை அழைத்தா, “உங்கள் உறவில் பிறரை
 யானாயும், பரிஜனங்கியாயும், உங்கன் தேசத்திற் வசிக்கும் விசிற

டஜனங்கனையும் அழைத்துக்கொண்டு நீங்கள் பெர்னாமிடின் துயான் பண்ணுகிற பகவதருகத் பூஜைக்கு வருவீராக" வென்று அவர்களிடம் சொல்லி, அவர்களை அனுப்பிவிட்டுப் பருவதினத்து, மலர்ந்தபுஷ்பங்களாலும், நனைந்த அக்ரூரங்களாலும், சிவந்த தளிர்களாலும், விரிந்தகனிகளாலும் தன்கிரக வெளியினை நிரப்பி வைத்தான். அப்போது முன்னே அவன் ஆக்கனூபெற்றுச் சென்ற ராஜா உடன் நெருங்கிச் சார்ந்த பரிஜனங்களோடு வந்து, பரிஜனங்களின் ராஜாங்கனம் புஷ்பத்தே நிறுத்திவிட்டுத் தாயார் மட்டும் உட்புகுந்து சக்கரவர்த்தியைக் கண்டு நமஸ்கரித்து, "நாங்கள் நின்னேவலைச் செய்தோம்" என்று விக்ஞாபித்தனர்.

அப்போது சக்கரவர்த்தி, "உங்களுடன் வந்தவர்களை அழைமின்" என, அவர்கள் அவ்வாறே அவர்களை அழைத்தார்கள். அவர்களிற சிலர் உட்புகுந்து சக்கரவர்த்தியைக்கண்டு நமஸ்கரித்து நின்றனர். அப்போது சக்கரவர்த்தி அவர்களைநோக்கி, "இன்னமும் சிலர்புறத்தே நிற்கின்றனரோ?" வென்றுவினவ, அவர்கள், "இன்னும் சிலருள்ளும்" என்று உரைத்தனர். சக்கரவர்த்தி, "அவர்களைபூம் அழைமின்" என்றனர். அவர்கள் சக்கரவர்த்தியின் ஆக்கனூபு வெளியில் நின்றவர்களை, பிராங்கயாசிய வழியினூழைத்துக்கொடுவந்தார்கள். வந்தவர்கள் சக்கரவர்த்தியை வணங்கினார்கள். அவ்வாறு நமஸ்கரித்தவர்களை சக்கரவர்த்திபார்த்து, "நீங்கள் முன்பக்கம் வராததற்குக்காரணமென்ன?" என்று கேட்டான். அவர்கள், "ராஜா திராஜனே! நின்னுடைய ராஜாங்கனம் புஷ்பபல்லவாதினனால் திரப்பப்பட்டிருந்ததின், நாங்கள் ஏகேத்திய ஜீவலிம்ஸாநிவர்த்த ரல்லோலிசிலும் இன்று பருவமாதலின் அந்நிவர்த்ததாகி, உபவாசநிதந்தத்புந் தரித்து, தயாளர்களாகி, சாவந்திபத்திற்குப் பயப்பட்டு, அவ்வழியில் வந்தால் அவற்றிற்கு ஹியிஸை உண்டாருமென்று புருதாதொழிந்தனம்; நாங்கள் பகவான்திருவாய்மொழியினே அக்ரூரமுதலாகிய ஹரிதங்களுள் அநந்தலிகோத ஜீவன்களுள் வென்று கேட்டநிந்துளோம்?" என்று விண்ணப்பஞ் செய்தார்கள்.

இத்தன்மையுடையவர்களின் நெறிபைத்தான் குறள் ஆடுகிறார்
 "நல்லா நெனப்பநிவ தியாதெனின் யாநிதரன்றுங்
 கொல்லாமை சூமு நெறி."
 என்று கூறினார்.

பின்னர் பரதசர்வர்த்தி, இவர்களை * அணுவிரததாரிகளென்று நினைந்து, முன்புபுருந்த மகாஜனங்களை நீக்கி, இவர்களுடைய பதிலொருகுணஸ்தானமுறைமையாலே சன்மானம் பண்ணுதற்கு லக்ஷணமாக பத்மமென்றும் நிதியினில் வாங்கிய ஸூத்ரங்களால் இவர்களுக்கு குணஸ்தான சிரமத்தாலே ஒருஸூத்ரமுதலாகப் பதிலொரு ஸூத்ரம்மீறாக யக்ஞோபவீதங்களை இட்டுப் பின் சிரமத்தோடுசன்மானம் பண்ணி, வஸ்துவாகனபூமிகனாயும், தானம் பண்ணி, ஏழாம் அங்கமாகிய உபாலகாத்யயனவேதத்துள் அருளிச் செய்யப்பட்ட ஆரியஷட்கர்மங்களை விருத்தியாக உபதேசித்தான்.

(இவ்ரு ஒரு ஸூத்ரம் முதலாகப் பதிலொரு ஸூத்ரம்மீறாக யக்ஞோபவீதம் பெற்றுக் கொண்டவர்கள்தாம் தரிசனீகன் முதலாக உத்திட்டபிண்டன் வரையில் உள்ள பதிலொருநிலை ஸ்ராவகர்கள்.)

ஆரியஷட்கர்மங்களாவன:

அத்தியயநம், அத்தியாபகம், யஜநம், யாஜநம், தாநம், பிரதிக்கிரஹணம் என்பனவாம்.

இவற்றை மண்டலபுருடரும் சூடாமணிசிகண்டில்,

“ஒதலே யோது வித்த துடன்வேட்டல் வேட்டித் திட்டல் ஈதலே யேற்ற லாறு மேற்குமர் தணர் தொழிற்போ”

எனவிளக்கியிருக்கின்றனர்.

இவ்வாறும் அணுவிரததாரிகளுக்கு ஜீவனோபாயமாக சக்கரவர்த்தி, ஆரியஷட்கர்மங்களை உபதேசித்து, மீண்டும் இந்தக் கிரியைகளுக்கு அனுஷ்டிக்கவேண்டிய ஐம்பத்துமுன்று கர்ப்பான் வயகிரியைகளையும், நார்பத்தெட்டு தீக்ஷாஸ்வய கிரியைகளையும், ஏழு கர்த்துள்வயகிரியைகளையும், அதிபாலசைத்திய முதலான பத்துவகைப்பட்ட அதிகாரங்களையும், இவைகளுக்கு அங்கமாக தீர்த்தங்கர பரமதேவர்களை அதிதேவதைகளாகவுடைய கார்சத் பத்தியமென்றும் அக்னியிரியையும், கணதர தேவர்களை அதிதேவதைகளாகவுடைய ஆஹவீய மென்றும் அக்னியிரியையும், ஒழி

* அணுவிரதமாவது:

“பெரிய கொலபொய் கனவொடு காமம்

பொருளை வரைதலோ டைந்து”

என அருங்கலச்செப்பில் கூறுவனவற்றை அகற்றி யிருத்தலாம்.

8

58

திருக்குறள் ஆராய்ச்சியும்

ந்த கேவலிதேவர்களை அதிதேவதைகளாகவுடைய தழிணைக்கி பென்னும் அக்னியிரியையும், இவைகளின் வேதிகையுள்ளவத்து பூஜிக்கப்படும் ஜிநேந்திரப்பிரதிமையிரியையும், சத்ரத்யயத்திரியையும், இவற்றைப் பூஜிக்கும் சிரமங்களையும் உபதேசித்து, மீண்டும் முன்சொன்ன கிரியைகளுக்கும், புண்ணியாக்களி மூன்றிலும் ஹோமம் பண்ணுவதற்கும் ஜிநேந்திரப்பிரதிமை முதலானவற்றை

ஹைப் பூஜித்தற்கும் சாதனமாகிய பீடிகாமந்திரங்கனையும், ஜாதி மந்திரங்கனையும் அவர்களுக்கு உபதேசித்தான்.

இவ்வண்ணம் மஹாலாகிய சக்ரவர்த்தி பிராம்மணவாஸ்து ஸ்ரமத்தைச் சிருஷ்டித்து, ஹைவாஸ்தார்க்கும் யோக்யமாகிய விருத்தியினையும், கிரியைகளையும், புண்ணியங்களையும் அவர்களுக்கு உபதேசித்து சன்மானத்தோடுங்கூட தானங்களையும் பண்ணினான்.

பரதேஸ்வரசக்ரவர்த்தி மேற்கொள்ளப்படி பிராம்மணரைச் சிருஷ்டித்து, உபாஸகாத்யயன வேதத்தினையும், புண்ணியங்களி முன்றினையும், ஹோமப்பண்ணுதற்குச் சாதனமாகிய பீடிகாமந்திரங்கனையும், ஜிரியஷட்கர்மத்தொழில் முதலானவற்றையும் உபதேசித்துபற்றிக் குறளாகியார்,

“ அந்தனர் நூற்கு மறத்திற்கு மாதியா
நின்றது மன்னவன் கோல்.”

என்று கூறியிருக்கின்றார்.

பரதசக்ரவர்த்தி, இவ்வண்ணம் பிராம்மணர்களுக்கு சன்மானம்செய்ததினாலேயே லோகத்திலுள்ளகூத்திரியர் முதலானசகல ஜனங்களும் அவர்களுக்கு அன்றுமுதல் சன்மானம் பண்ணிப்பா தர் தானமென்னும் தானங்களையும் பண்ணினார்கள்.

பீடிகாமந்திரம், பரதசக்ரவர்த்தி, ஸ்ராவணசுத்த பூஜையார், ஸ்ராவணசுத்திரமும் கூடிய சபதினத்தில் பிராம்மணவாஸ்து ஸ்ரமத்தைச் சிருஷ்டித்துப் புகினோருவில் ஸ்ராவணசாதங்களையும், யஜுமுதலான ஜிரியஷட்கர்மத்தொழில்களையும் பிராமணர்களுக்கு உபதேசித்து, அவர்கள் யக்ஞோபவீதம் தரிக்கச்செய்தனர். அந்தநாளாகிய ஸ்ராவணமஸ்பருவத்தியில் ஸ்ராவணசுத்திரங்கூடிய சபதினத்தில் ஹைநர்கள் இக்காலத்திலும் ஜிரியத்தின்சார், அருகத்பகவானுக்கு விசேஷபூஜைகளையும், ஹோம

ஹைநசமய சித்தாந்த விளக்கமும்.

59

ங்களையும்செய்து, யக்ஞோபவீதத்திற்கு நூற்றெட்டுச் சாந்தியந்திரங்களையும் ஆஹூஸிசெய்து, அடியில்கண்ட சங்கல்பத்தைச்சொல்லி யக்ஞோபவீதம் தரித்துக்கொண்டு வருகின்றனர்.

சங்கல்பமாவது:—

ஓம், அத்தியபகவதே, மறாபுருஷஸ்ய, பூரீமகாநி. பிராம்மணோயதே. ஹைலோக்யமந்திய மந்திராவஸீனே, மந்தியாலேயே தே, திவ்யை ஜம்பூவிருகஸு, ஸகித, ஜம்பூத்வீபே, சுமேரோசு தகநினே, பரதசுஷுத்தே, ஜிரியக்கண்டே, பிரதிபள்ள தகநினு, ஹைமரதேஸே, அஸ்மின்வினேய, ஜிநதாபிராமந்திராமே, ஜிநகஞ்சிககசே, ஏததவசர்ப்பினி, காலாவஸான, பிரவர்த்தமான கஸியுகா

பிதானே, பஞ்சமகாலே, ப்ரதமபாதே, மஹநிமஹா கிரவர்த்த
 மாள நிர்த்தங்ககோபதிஷ்ட, சந்தர்மவ்யதிகரே, ஸ்ரீ கௌதம
 ஸ்வாமி பிரதிபாநித, ஸன்மார்க்க ப்ரவர்த்தனே, ஸ்ரீரேணிம மகா
 மண்டலேஸ்வர, சேலினி ப்ரபர்த்தி சமரசித, ஸன்பார்க்காவ
 சேஷ, ஹதர்ருபகால, பிரவர்த்தமாண, அக்ஷயநாமஸ்வர்க்ரீர,
 தக்ஷிணுபணே, வருஷருது, ஸ்ராவணமாதே, சக்ஷிபரஷ்டுபவர
 ணமிதிதேன, சோமவாஸரயுத்தாயாம், ஸ்ரவண (அகிட்ட) நக்ஷ
 த்ரிரயுத்தாயாம், சர்வோத்தமே பர்வணி, துஷமஸூஷமாநிதா
 னே, (நீநற்காலம்), தூரியகாலப்ராரம்பே, அநித்யாநியாபநாதி,
 விஷிஷ்ட, கர்மானுஷ்டரண, நிஷ்டாபராயண, பிராமம்ணுதி ஜந
 விதித்தலாயாம், ஆத்த்யேனசக்ஷிணு, அந்நியேன வேதஸரஷோடஸ
 ஸதமேன, குலதரேண, ராஜரிஷிணு பரதேஸ்வரேண, மங்களச
 ர்த்தம், பரிசுடார்த்தம்வர, ஸமுத்தபதித, சர்வதாள்யாய்ருச, பிர
 ஸ்தாநிதப்ரதேஸே, பரிசுஷ்டைபவ, சம்பக்த்ரஸோ, பிராமம்ணு
 பிரம்மோபலக்ஷித, யக்ருஸூத்ரஸந்தாரணுதாவிர்ப்பூகா தே
 ஷாம், யக்ருோபவித, ஸந்தாரணுர்த்தம், விநியமானஸ்ய, ஹோ
 மகர்மணே, காந்திமுகே, புண்யாஹவாசனம் கரிஷ்யே, யக்ருோப
 மர்த்தேண, யக்ருோபவிதாஹூநிம், தத்வாயக்ருோபவிதம் ஸந்

* பாதசக்ரவர்த்திக்கு ராஜரிஷியென்று நாமமுண்டாயினதற்குக் காரணம்: இவராராஜ்யாதி விபவங்கடெல்லாம் அனுபவிக்குத் தன்மைமுடைய வராயிருக்கும், நாமஸேவியின் பேரிட்கின்ற ஜலம் பற்றில்லா திருத்தல்போல, சகலவிஷயங்களிலும் பற்றற்ற அத்தரங்ககத்தியுடையவராயிருத்தலும், முற்றுத்தறத்து தவந்திற்குச்சென்றதும் அத்தர்முடர்த்தத்தில் கேவலகுரணத்தை அடைந்த மோக்ஷடைத்தலும் இவருக்கு இப்பெயர் ஏற்பட்டது.

60 திருக்குறள் ஆராய்ச்சியும்

'தாச்ய, ஆசம்ய, ஸும்பூர்ப்புவஸ்வாஹா இத்தியாதிருதிலறோம கிருத்வாவாசனம், க்ரவர்த்தியாதா. (இத்திரவர்த்தினிக ஸ்ராவண சங்கல்பி)

யக்ருோபவிதம் தரித்துக்கொள்ளும் மந்த்ரம்:
 ௨௦ கூதி திரிபுது ருக்ஷ லஹ ஹநிகம் யக்ருோபவலீத
 • சிதிவகுதம் | ருத்தூய திதி சிவா கிராதி கலுஷாவ
 உரண சிரஹணம் ||

இ-ள்: "அத்யத்தம் கர்மலமரண முத்துக்களைப்போல மனோக்ஷமாயிருக்கிறதும், அத்யத்தம் பரிசுத்தமாயிருக்கிறதான யக்ருோபவீர்த்தை சந்த்ரவ்யமென்று பாபத்தைப் போக்கும்படியான ஆபரணமாகச் செய்கிறேன்" என்பதாம்.

சேவஹஜிரா.ந ஸாஃரீரஜ்யம் யாவராஜ்ய வஹவூபய |
 ருத்தூய திகம் ஸூகுரு கணஹர ணசிலு.நஃ ||

இ-ள்: கேவலகுரணத்தையே சக்ரவர்த்திபதமாக வுடைத்தாயிருக்கிறதும், சந்த்ரவ்யங்களினால் பரிமிதமாயிருக்கிறதான யக்ருோபவீர்த்த

னது, யுரோப்பியர்களை அடையும்பொருட்டு எங்களுக்குக் கண்டத்திற்கும் பூஷணமாக ஆக்கவது” என்பதாம்.

இவற்றால் பிராம்மண, கூத்திரிய, வைசியர்களும் மூன்று வர்ணஸமத்தினர், உபநயனமுதலான கிரியைகளையுடையவர்களாய் யக்ஞோபவீதம் தரித்துக்கொள்ளக்கூடியவரென்பதை சால்நிரம் உறுதிப்படுத்துகிறதுவிளங்கும். இந்தமூன்றுவர்ணஸ்மத்தினரும், ஆதிபகவானாலும், பரதசகரவர்த்தியாலும், உபதேசஞ்செய்யப்பட்ட தரிசனீகன் முதல் பதினொரு நிலைஸ்ராவாகாசாசத்தின் விரதானுஷ்டான சீலாசாரங்களின் ஒழுக்கத்தை ஏற்றும் கொண்டமுறைமையால்ஸ்ராவகர்களென்பபொதுப்பெயரும், தொழிலின் காரணத்தால் பிரம்ம, கூத்திரிய, வைசியர்களும் பேதக்ளு முடையவர்களாய் கர்மபூமியின் ஆதிதாலந்தொடங்கி யக்ஞோபவீதம் தரித்துக்கொண்டு வருவாரானார்கள். இன்னும்,

சீலப்பதிகாசத்தின் சரித்திரநாயகனாகிய கோவலன், ஐஐந வைசியனயிருந்ததுபற்றி அவனை இளங்கோவழகன் சிலப்பதி காரம்-கொலைக்காக்காதேவரி 18ல் “சாவக (ஸ்ராவக) நோன்பி களாடிகளாதென்” எனக்கூறியதற்கு, அருட்பதவுரையாசிரியர் “இரவில் உண்ணார்” என்றும், அடியார்க்கு நல்லார், “தூறவாத

ஐஐநசமய சித்தாந்த வீளக்கமும். 61

விரதங்காத்தலால் அடிதவென்றார் கோவலனாளை” என்றும் விளக்கியிருப்பதால் பிரம்ம, கூத்திரிய, வைசியர் மூவர்களுக்கும் ஸ்ராவகர் என்றபெயர் உண்டென்பதை நன்றாக அறிதல்கூடும். தவிர, இம்மூவர்களுக்கும் சமத்தவமுண்டென்பதை அடியிற் கண்ட த்ரைவர்க்காசாரமென்னும் பிரதிஷ்டாநிலகம்-25-வது கலோகம் விளக்குகிறது.

“ஐஐநகாரணம் கூத்திரியமுதலெ கூத்திரிய வெவஸ்ய ஸகூதி ।
வெவஸ்யா கூத்திரிய முதலெ ஸவெவ-ஊஜெகெவிபூஸகூதி ॥

இ-ள்: “கூத்திரியர் மணியிலே பிரம்மணர்களும், வைசியர் வீட்டுலே கூத்திரியர்களும், கூத்திரியர்மணியிலே வைசியர்களும், பிரம்மணர் மணியிலே சமஸ்தர்களும் போஜனம் செய்கிறார்கள்” என்பதாம்.

இனி, காயத்திரிமந்திரங்களைப்பற்றி ஆசாய்வோம்: இந்தப்ந்திரத்தை, ஐஐநர்களும், ஸமார்த்தம், மார்த்தம், வைஸவம் முதலான சமயங்களிலுள்ள பிரம்மணர்களும் ஐயச்செய்துகொண்டு வருகிறார்கள். ஆகையினால் சகல நண்பர்களும் இதன் உண்மைக் கருத்தை அறியும் பொருட்டு இதை, வடமொழி தென்மொழி அச்சுரங்களில் எழுதி விளக்குவாம்.

மாயத்ரி சீஞ்சம் ॥

ஈம் ஊடுவபூவஹு: த சவீகூவ-ஓரண்யம் ஊடுவபூடுவ வஸ்ய வீஐஐநியியொயொக: பூடுவொடிபா டாவொ ஐஐநகாரெவொ சீஞ்சம் ஸகூதி ॥

புறவாடிபாசு—உலாடிசாதி துஷ்டம் உடலி வுத்தொ
 வலுமூல திக்ராவ்யு.கவுடி சுத்ய பதொகிக்ரலும்புத உதி
 யு:பெரு ததவாடிவா பெக்யுதெவவாடிபெருபெருணடிபு
 டெகை ஸ்ரம்வெதிதக செவ்யு தி.

தவ்யு—மம-வ்யு கிம் விபரிவடிவ்யு.

உதிவெதுவடிவம்வவிதம் — சுபொரெப்யுபுடி தெர
 காநாம் ஸு ட்டம் வம் கிம் விபரிவடிவ்யு.

வாஸ்தவமய சிந்தாந்த விநாக்கமும். 63

பெவவ்யு—தீவ்யுதி ப்ரகாஸபதி வததவி: கஜூரெணை
 கவடித்: ப்ராதிமொபெய்து: வா தவ்விம்ஸடிதஸபெ ரிதி பெ
 வ ஸ்ரம்வெதிதக செவ்யு தி. உவ்யு பெவவ்யு வாதவி
 பெருணைபெரு மமவாநு ப்யுபு: கெகவ்யுவிதி விபாய ப
 ஸா டிவாடிவடிவம் ப்ராஸிவா திதி ப்ரெ ஸ்ரம்வெதிதக செவ்யு
 தவ்யு பெவவ்யு ।

வெரெணும்—பெருவடி.

ஒ.—ஒகாரா.ககம் ஸ்ர ஹவராவ ரிதி யாவக ஒதிசு
 காக்காரம் ஸ்ர ஹவராவ ரிதி யாவக ஒதிசு
 பெவம் செவ்யு: மம்ஸாந தக வம்ஸாந தக வம்ஸாந தக
 பெய்வாய்யுபவ்யுபுடிதீவாதிநாவவவவவவவவவவவவவவவவவ
 காரவ்யுபவம் உதவ்யு வரவிமதி (காரவம்வாஸவராவ
 குவரியாதம உவவாய்யுபவவவவவவவவவவவவவவவவவ
 ஒகாராவம்வவவவவவவவ) உதி வம் கிம்விபரிவடிவ தீவ்யு
 வ திக்ராம ஸ்ர ஹவராவ பெவவ்யு தவவ்யு தவவவ்யு தெ
 துஷ்டம் (பெவவவவவவவவவவவவவவவவவவவவவவவவவவவவ
 தெவதி மாய்யு: வவவவவவ: கயுதெ மயத்யா மயத்யு
 வடி: விபரிவெதிதக செவ்யு தி. வவவவ பெவவவ வம்ஸாந
 வவவவ: உத்யுகவவவ வவவவ வவவவ வவவவவவவவவவவ
 மம்ஸாந தகவவவவவவவவ: யவவ வவவவவவ தீவ்யு
 த்யு: ககணம் ஸ்ர ஹவராவ தீவ்யு தீவ்யு: தீவ
 தீவம் வவவவவவவவவவ

கள் தெரியாமலிருக்கிறவர்களும், பசியினால் - துக்கிதர்களானவர்களு
மாதிரி) எங்களுக்கு, ஆபீ - (ஸ்தானபாராதிகளுக்கு உபயோகமான

ஐந்தாமிய சித்தாந்த விளக்கமும்.

65

ஐவந்தையும், ஐயோகிஃ-(ஆகாரானினின் சமையல் முதலானவற்றிற்கு
உபயோகமான) அக்னியையும், சலஃ-(உணவுகளுக்கு உபயோகமான
தித்திப்பு முதலாதிரி) ஷத்ஸவஸ்துக்களையும், அம்சம்-(பசுமுதலான
வற்றில் கருவைசெய்யும்) பால்முதலானவற்றின் உபயோகமுறைமையை
யும், ப்ரம்ம-அன்னம் பல பசுனாத்தியனுபவ முறைமையையும், திபிஃ
(ஆர்க்கந்திய பதமடைத்த பிறகு நிரகஸ்தர் முனிவர் முதலானவர்களுக்கு
சம்ஸாரமோஷ பிரவர்த்தி நிவர்த்தி நியமங்களையும்) புத்திவிசேஷத்
தாலும் கேவல ஞானத்தினாலும், ப்ரசோதயாத் - உபதேசித்தாரோ,
தஸ்ய - அப்படி பிரசித்தராயிருக்கிறவரும், பூர்ப்புவல்வற அதோ
மத்தியமோர்த்தவலோகஸ்சன் மூன்றற்கும், ஸவிது-சிருஷ்டிகர்த்தாராய்
யிருக்கிறவரும், பர்க்கஃ - விளையைவென்றவரும், தேவஸ்ய - (சுதர்த்
ரிம் ஸதிசய பஞ்சகஸ்யாண அஷ்டமகா ப்ராதி ஹார்யங்களைப் ப்ர
காஸியாநின்றவருமாதிரி) ஆதிபகவானுடைய, வரோண்யம் - ஸ்ரோஷ்ட
மாயிருக்கிற, ஒம்-ஒங்காராத்மக பிரம்மஸ்வரூபமாயிருக்கிற, அஸ்வத
சந்த்யோஜாதாதி பஞ்சசாம ஸ்வரூபமாயிருக்கிற, அல்லது, ஆசார்ய உபா
த்தியாய, ஸாத, அர்க்கந்தித்தாத்ம பஞ்சபாமேஷ்டி ஸ்வரூபமாயிருக்
கிற, அஸ்வத தேவமயம், தத்வமயம், த்ரபாமயம், என்ஐற பரமாத்ம
ஸ்வரூபமாயிருக்கிற, தத்-அத்த தாத்ரஸ ஸ்வரூபத்தை, சந்த்ரயாராதக
ந்த்ரவரணிகாத்விஜர்க்கனாதிரி நாக்கள், திமஹி - தியானிக்கிண்
றோம்." என்பதாம்.

காயத்தம்-த்யாத-இதி-காயத்ரி.

இ - ன்: "இத்த காயத்ரி மத்த்ரத்தை ஐயம்செய்திற மனுஷ்யனை
இது சகழிக்கிறது" என்பதாம்.

இப்படி முன்னிருந்த கிருதயுகாதி யுகங்களில்உள்ள மனுஷ்
யர்களும், கணதாரதியரும், பரதாதிமுதலானவர்களும் காயத்ரிச்
சந்தவலியினால் ஏற்பட்ட காயத்ரிஎன்கிற பேருள்ளமத்திரத்தினால்
(ஆதிபகவானி) விருஷபேஸ்வரரை ஸ்தோத்திரம்செய்தார்கள்.
இக்காலத்தினும் ஐஜநர்கள் செய்துவருகின்றார்கள்.

இதிதிரகுறிப்பிட்ட பஞ்ச பாமேஷ்டிகளை, முப்பத்தைந்து
அக்ஷரங்களாலும், பதினாறு அக்ஷரங்களாலும், ஆறு அக்ஷரங்க
ளாலும், ஐந்து அக்ஷரங்களாலும், நான்கு அக்ஷரங்களாலும்,
இரண்டு அக்ஷரங்களாலும், ஒ-ஃ அஸ்வத இங்குக்கூறிய ஒம்
என்கிற ஒரு அக்ஷரத்தினாலும், நிர்வான சகாபேகைக்கூறியால்
ஐயம் த்யானமுதலானவைகளால் தியானிப்பதுண்டு. ஆதரின்,
இதில் ஒக்காரம் பஞ்சபாமேஷ்டிகளின் ஸ்வரூபமென்று கூறப்பட்டது.
அவ்வாறு ஒக்காரம் பஞ்சபாமேஷ்டிகளின் ஸ்வரூபமென்
பதை விவரிப்பாம்.

9

66

திருக்குறள் ஆராய்ச்சியும்

ஸ்ரீ ஒங்காரத்தின் மகிமை.

நீர்மது. பின்னாகளுக்கு வித்தியாசம்பம் செய்யுங்காலத்திலும் நமது புரணங்களைப் படிக்க ஆரம்பிக்கும் காலத்திலும், 'ஓம்' என்னும் அக்ஷரத்தை நாம் பிரதமத்தில் உச்சரிக்கும் விஷயம் நம் சதோதரர்கள் அனைவரும் அறிந்ததே. ஆயினும், 'ஓம்' என்பதை எதற்காக பிரதமத்தில் உச்சரிக்கவேண்டும்? ஓம் என்னும் அக்ஷரத்தில் என்ன அர்த்தம் அடங்கியிருக்கிறது? என்பவைகளைப் பற்றி நம் சதோதரர்களில் என்னைப்போன்ற சாமானியர் தெரிந்து கொண்டார்களில்லை. அடியிற்கண்ட (யாடுயெ) காளை சம்பந்தமானவைகளைக் கவனித்தால் 'ஓம்' என்னும் அக்ஷரத்தில் எவ்வளவு அர்த்தம் அடங்கியிருக்கிற தென்பது தெளிவாய் விளங்கும்.

“சுரஹக்ரா ஆஸர்ரஃ சூஉரியாசஹ உவஸாயுரஹீணஸௌ வஸஃக்ரணீவஃனௌ ஷிகாரஹவ்வரஹீ” ||

“இதன் பொருள்: சுரஹக்ரா=அருகர், ஆஸர்ரஃ=சரிமயில்வாதவர், அதாவது வித்தர், சூஉரியாசஹ=ஆசாரியர், உவஸாயுரஹீ=உபாத்தியாயர், ஹீணஸௌ=ஸாதுக்கள், வஸஃக்ரணீவஃனௌ=ஓவர்கள் பெயரின் பிரதமாக்ஷரத்தினாலாகிய, ஷிகாரஹவ்வரஹீ ஓக்காரம் பஞ்சபரமேஷ்டி ஸ்ரூபமாகும்” என்பதாம்

ஷே. காதா அர்த்தத்தைத் திருக்கலம்பகத்தில் அடியிற் கண்டவாறு ஷே. ஹாலாசிரியர் கூறுகிறார்,

“அறிவரிய குணத்தருக வசிரி யாசிரிய
 ஹவாத்தி கோதஞ்
 சேறிவரிய முனிவரெனுந் திருநாம முதலெழுத்தேச
 ஶரஃதுஞ் சேர்ந்து
 பீறிவரிய வோந்தார முன்னுரைப்புர் பின்னுய்தன்
 பெருமை போதார்
 பொறிவழியில் வருநாதர் பொருளில்வறும் பெயர்புணியும்
 புவனத் தகரே.”

இ - ள்: “அறிதற்கு அரிதாகிய குணக்களையுடைய, அருகரும், (அவ்விருவிய) சித்தரும், ஆசாரியரும், உபாத்தியாயரும், முனிவரும். (சாத) வன் உவசாயுரஹீயம் திருப்பெயர்களிலுள்ள ஆறியெழுத்துக்களைத்தம்

ஐந்தசமய சித்தாந்த விளக்கமும். 67

உடம்ப்பிரிதற்கரிதாகிய ஓக்காரத்தை முன்னே சொல்லுவார்; பின்பும் அவ்வோக்காரத்தினுடைய உற்பத்தியினது மேன்மையைப் பகுத்தறியார். ஐம்பொறியினுடைய மார்க்கத்தில் திரிகின்ற தெய்வங்களுக்குப் பொருளில்லாமல், வறுமையாகிய நாமத்தை அலங்கரித்துச் சொல்லும் உலகத்தார்” என்பதாம்.

பாதார்த்தஸாரம் உபயோகாதிகாரத்தில்,
 “வஃவ்வரஹீணஸௌ ஷிகாரஹவ்வரஹீ ஓக்காரத்தில்
 ஓக்காரமுலிபி மாகு மென்றறிவது” என்று மாகணத்தி

லிபிராந்த சக்ரவர்த்தி சொல்லுமூர், மேற்கண்ட இலக்கண வந்தி லக்ஷணத்தைக்கவனிப்போம்:

பஞ்சபரமேஷ்டிகளின் பெயர்	முதல் எழுத்து	ஸ்தி லக்ஷணத்தினாலையெழுத்து
1 அருகர்	... அ-'a)	} ... அ(a) + அ(p—ஆ'A)
2 அசீரி (லித்தர்)	... அ-'b)	
3 ஆசாரியர்	... ஆ-'c)	
4 உபாத்தியாயர்	... உ-'d)	
5 *முனிசன்(ஸாதுக்கன்)	... ம்-'e)	

* இதில் முதலெழுத்து உயிர்மெய் எழுத்தாகிய 'மு'—ம்+உ.

இலக்கண எழுத்தியல் சந்திவிடுகளின்படி, இரண்டு குற்றெழுத்துக்களாகிய 'அ+அ' ஒன்று சேர்ந்தால் "ஆ" என்னும் செட்டெழுத்தாக மாறும். உதாரணம்:—பரம+அமிர்தம்=பரமமிர்தம். இந்தசெட்டெழுத்தாகிய "ஆ" (A) யில் முதல் இருவர்களின் முதல் எழுத்துக்களாகிய "அ+அ" இரண்டுமடங்கி யிருக்கின்றன.

செட்டெழுத்துக்களாகிய "ஆ(A) + ஆ(c)" இரண்டும்கேர்ந்தால் "ஆ(B)" ஒரே செட்டெழுத்தாகவே நிலிபெறும். உதாரணம்:—ஸ்ரீலீலா + ஆபதனம்=ஸ்ரீலீலாயதனம்" இச்செட்டெழுத்தாகிய "ஆ(B)" என்பதில் முதல் மூவர்களுடைய முதலெழுத்துக்களாகிய, அ(a) + அ(b) + ஆ(c)மூன்றாம் அடங்கியிருக்கின்றன.

"ஆ(B)" என்னும் செடிதும், "உ(d)" என்னும் குறிலும் சேர்ந்தால் ஓ "(C)"என்னும் செட்டெழுத்தாக மாறும். உதாரணம்:—கங்கா + உதகம்=கங்கோதகம். இந்த செட்டெழுத்தாகிய "ஓ(C)" என்பதில் முதல் நால்வர்களின் முதலெழுத்துக்களாகிய "அ(a) + அ(b) + ஆ(c) + உ(d)" நாலும் அடங்கியிருக்கின்றன.

68 . இருக்குறள் ஆராய்ச்சியும்

"ஓ (c)" என்னும் செடிதல் "ம் (e)" என்னும் மெய்யெழுத்துடன் சேர்ந்து ஆகிய "ஓம்" என்னும் ஏகாக்ஷரத்தில் லிபிகளினுடையபெயரின் முதல் அக்ஷரங்களாகிய "அ(a) + அ(b) + ஆ(c) + உ(d) + ம் (e)" லிபியும் அடங்கியிருக்கின்றன.

நிலைன்று உச்சரிக்கப்படுபவா. மேற்கண்டபடி அவர்கள் பெயரின் பிரதமஅக்ஷரத்தினின்றுப் பஞ்சபரமேஷ்டிகளாவதையும், அவர்களுடைய குணபுத்திரியையும், அவர்களே விபவநூலாசிரியரானதையாகிய மோஷ்டிகள்க வழியில் நின்று மோக்ஷபலத்தை அடைந்தவர்களென்றும், சர்வ ஜீவகையேயோடு விவ்ஷியோணிகள் ஸம்ஸாரச்சுக்கலைச்சுடக்குமாறு தங்கள் ஸ்வய அனுபவத்தை சாஸ்திர மூலமாய் உலகிற்கு நிலை நிறுத்தினவர்களென்றும், இவை முதலிய ஹேயோபாதேய ஞானமடைந்து, மெய்தஜீவராசிகளும் விவ்ஷிய ஜீவன்கள் உபாதேயபெயர்ந்தும், அவர்களுள் வியத்தி அபிபகையால் பஞ்சபரமேஷ்டிகளுபாதேயமென்றும்

“ நம்மினுள் னியவர் காலதிவு காணாச்
 சம்முச்சப் பிறவியர் விலங்கி லீம்பொறி
 விம்மினாச் சம்முச்சன் தருப்பத் தாவதாந்
 தம்மினுஞ் சராயுக மண்டம் போதமாம்.”

எனவரும் மேருபந்தரபுராணம்- 1350, 51 ஆம் கவிகளாலும்
 நன்குணரலாம்.

இ - ன்: “உயிர்களின் ஜானமானது உபபாதமென்றும், சம்மூர்ச்
 சீனையென்றும், கருப்பமென்றும் மூன்றுவிதமாகும். இவைகளில் தே
 வர்களுக்கும், நரகர்களுக்கும் உபபாதப்பிறப்பாகும்; மனிதர்களுக்கு ஜராயு
 படலத்தோடு கூடிய கருப்பமானது பொருத்தியதாகும்; நமக்குள்

70

திருக்குறள் ஆராய்ச்சியும்

தண்ணியராமிய பஞ்சேத்திரிய லப்பியபரியாப்தமனுஷ்யருக்கும், ஏகே
 த்திரிய, த்வீத்திரிய, த்ரீத்திரிய, சதூரித்திரியஜீவன்கள் உரையில் உன்சவந்
 திற்கும் சம்மூர்ச்சனூப் பிறப்பு ஏற்பட்டதாம்; திரியத்தீவன்களில் பஞ்
 சேத்திரியங்கடனோடுண்டாம் பிறப்புக்களுள் சில சம்மூர்ச்சனூப் பிறப்பி
 லும், சில கருப்பங்களிலும் ஜனிப்பனவாகும்; அத்திரியக்கதி கருப்
 பங்களிலும் ஜராயுபடலத்தோடு கூடிப்பிறப்பதும், மூட்டைகளில் பிறப்
 புதாம், குட்டிசைக்கப் பிறப்பதாம் உண்டு” என்பதாம்.

இன்னும் கோமடஸாரம் ஜீவகாண்டத்தில் உள்ள பிரகத்
 துத கலோகங்களின் கருத்துக்களாடங்கிய சம்ஸ்கிருத சாயையி
 லும் யோனிபேதங்களைப்பற்றிய விஷயங்கள் கூறப்படுகின்றன;
 அவையாவன:—

ஸ்திரீகளின் ஆகாசயோனியின்பேதம் இது அடியிற்கண்ட
 ஸ்லோகங்களாலும் அவற்றின் கருத்துக்களாலும் விளங்கும்.

“ஸர்வா வக்யுக்ஷொயிஃ கருவெஃநூநூத வஸஸவகுபொதீவ
 தகருதா ஸர்வா வகெது தியரீதாது விவஜ்யுசெ மஹுஃ”

இ - ன்: “ஸ்திரீகளின் ஆகாசயோனி அதாவது உற்பத்தித்தானத்
 தின் உடிவம் மூன்றுவிதங்களாம்; அவையாவன: சங்காவர்த்தயோனி,
 கூர்மோன்னதயோனி, உம்ஸபந்தரயோனி என்பனவாகும். இவற்றில்
 சங்காவர்த்தயோனியில் கர்ப்பம் உண்டாவதில்லை” என்பதாம்.

“கருவெஃநூநூத பொநளாதீஸாஸகரா? விவிபவகுவமிதுநஸூ
 ராரீர கவிய காரபந்த ஸெஷாபாஃ ஸெஷக ஜநஹூ” 1

இ - ன்: “கூர்மோன்னத யோனியில், விருஷபதிர்த்தத்தகாராயெ
 ஆதிபகவான் முதல், மகாவீரர் பரியந்தம் இருபத்தான்கு திர்த்தக்கா
 ரும், பரதசகராதி சங்காவர்த்திகள் பன்னிருவரும், இராமஸ்வாமியமுத
 லான பலதேவர்கள் ஒன்பதின்மரும், இலக்ஷ்மணர் இருஷ்ணன்முதலான
 வாசுதேவர்கள் ஒன்பதின்மரும், இராவணன் ஜராஸந்தன் முதலான
 பிரதிவாக தேவர்கள் ஒன்பதின்மரும், ஆகஆறுபத்த மூன்று சரகா
 மகாபுருஷர்கள் பிறப்பார்கள்; வம்சபந்தரயோனியில் இதரஜனங்கள் பிரப்
 பார்கள்” என்பதாம்.

ஐதம் பேதவிபசமும் குணயோனி ஒன்பதின் விவரமும்
 அடியிற்கண்ட கலோகத்தால் விளங்கும்:

“இந்த வலம் ஸாந்திரமூலக கமெயாவ வாடிவலம் மலதி
கஞ்சாநயம் : |

ஸந்தி தரீச ஸம்பூக லெகா திராஸூ ப்ரதெயு ன” |

ஐந்தாமய சித்தாந்த விளக்கமும் 71

இ - ன் : “ஜீவன்கள் உற்பத்தியாவிற ஜன்மபேதங்கள் மூன்றுவகை
அனவயாவன, சம்மூர்ச்சனம், கர்ப்பம், உபாதமென்பனவாம். இம்மூன்று
பேத ஜன்மங்களில் உற்பத்தியாகும் ஜீவன்களின் யோனிகளின் அதா
வது, உற்பத்திஸ்தானங்களின் குணங்கள் ஒன்பது பேதங்களாம். அவர்
நிற்கு குணயோனிகளெனப் பெயர்” என்பதாம்.

அந்தஒன்பதுவகைகளாவன :

ஸசித்தம்.	சீதம்.	சம்வரதம்.
அசித்தம்.	உஷ்ணம்.	விவரதம்.
ஸசித்தாசித்தம்.	சீதோஷ்ணம்,	ஸம்வரதவிவரதம்.

என்பனவாம்.

இனி என்பத்துநான்கு வகையும் யோனிபேதங்களை அடிபிற
கண்ட சுலோகம் விளக்கும் :

“பிரிதெயு தர யாகு ஸவூஉ தரூ தஸ விஹெஹிபெவஷு

ஷடபுபெவ |

ஸூரூ திரய த்யுகு வகஸ்யு : வகஷுஸூ 3ஹுபெஷு
ஸதஸஹஸ்யூ” ||

இதில் கூறப்படுவன.

நித்திரிகோதஜீவன் 7-லக்ஷம்	தவீந்திரியஜீவன்	2-லக்ஷம்
சதுர்கதிரிகோதஜீவன் 1 ”	நரீந்திரியஜீவன்	2 ”
பரதவிகாயிகஜீவன் 7 ”	சதுரிந்திரியஜீவன்	2 ”
அப்புகாயிகஜீவன் 7 ”	பஞ்சேந்திரியதிரியஜீவன்	4 ”
தேஜஸ்காயிகஜீவன் 7 ”	தேவர்	4 ”
வாதகாயிகஜீவன் 7 ”	நரகர்	4 ”
வனஸ்பதிகாயிகஜீவன் 10 ”	மனுஷ்யர்	14 ”

ஆக என்பத்து நான்குவகையும் யோனிபேதங்களாம்.

இவ்விவரத்தைக்கொண்டு நிலைபெறுடையஜீவன்கள், கர்ப்ப,
ஜராயுஜ, அண்டஜ (முட்டை) குட்டிமுதலான என்பத்துநான்கு
வகையும் யோனிபேதங்களில் உற்பவிகக்கடியன வென்பதும்,
தேவநாரகர்களுக்கு பெட்டிமயமானதில் உற்பத்தியென்பதும்,
மற்றறவ (சம்மூர்ச்சனம்) தனக்குத்தானே உற்பத்தி என்பதும்
விளங்கும். ஆதலால் பிந்துபாத சேஷத்திரங்களிலும், பிந்துயிரா
வதங்களிலும் பிரளயகாலமுண்டானவிடத்தும், அவை நீங்கிய
காலத்தும் ஜீவன்கள் சதுர்க்கதிகளிலேயே உழன்றவிவார்கள்
என்பது ஐந்தாமயசித்தாந்தம்.

இ - ன்: "பிராம்மணர்களுயிருந்தாலும் அருகக்கடவுளாகிய பத்தியில்லாதவர்களையிருப்பின் அவர்கள், சித்திகத் தக்கவரையாவார்கள்; சாதியிலும் நீசரையாவார்கள்; அப்படிப்பட்டபுலையரும் பகவானுக்கு அடியார்களானால் தேவரினுல் பரிசுத்தராவார்கள்" என்பதாம்.

இதனால் மனிதர் உயர்கூடிப்பிறந்தாலும் பகவான்மீது அன் பிலராயின் அவர்கள் தாழ்ந்தவர்கள் என்பதும், நீசருலத்தில் பிறந்தாலும் அருகக்கடவுளின் மீது அன்பும் நல்லொழுக்கமுத லானவைகளும் உடைந்தானவர்களாயிருப்பின் அவர்மேலானவ ரென்பதும் விளங்கும். இதனை,

"பறையன் மகனெனினும் காட்சி யுடைபான்

இறைவ னெனவுணரற் பாற்று"

என்றும் அருங்கலைச் செப்புச்செய்யுள் உணர்த்தும்.

இ - ன்: "நீசருலத்திலே பிறந்தவனானும் சம்மியத்திருஷ்டியாயி ருப்பானால் அவனுடைய தன்மை இறைவன் தன்மையென்றுணரற் பாலதாம்" என்பதாம்.

காட்சியுடைபாரென்றது - சம்மியத்திருஷ்டிகளை. இவ்விவரத் தை இரண்டாம் பாகத்தில் கண்டு கொள்க.

இன்றும் மனுஷ்யஜாதி என்பது ஒன்றாயிருப்பினும் அவ ரவர்கள் தொழிலின்முறைமையால், வேறு வேறு பிரிவுகள் ஏற் பட்டுள்ளன வென்பதை, மகாபுராணம் 48-வது பர்வம்-15-வது சுலோகத்தாலும் அறியக்கூடும். அதாவது:—

«**நீத-ஷு ஜாதி ரொசெவ ஜாதி நாரொ உயொஷ்வா |**
வுயுதி மொஷாமி.காசு மொஷாசீ வரகூ-யி-யு திஷாஸூ-மெ»
 என்பதாம்.

இ - ன்: "மனுஷ்யஜாதி எமகர்மத்தினுடைய உதயத்தினால் உண் டாகிய மனிதரெங்கிரைரும் ஒரேவிதமாக விருத்தபேதிலும் ஒவ்வொரு வரும் தம் தம் கைக்கொண்டு அனுஷ்டித்த வந்த தெழில்சனின் பேதத் தினால் பிரம்ம, ஆத்திரிய, வைவ்ய, குத்திரசென்றி என்ருவர்ணஸ்ரம் களாசப் பிரிந்தார்கள்" என்பதாம்.

மேற்சொன்னதப் கிணங்கத் தொழிலின் முறைமையால் வர் ணஸ்ரமங்கள் ஏற்பட்டதைக் குறிப்பிட்டுக் குறளாசிரியரும்,

10

74

திருக்குறள் ஆராய்ச்சியும்

"பிறப்பொக்கு மெல்லா வுயிர்க்குஞ் சிறப்பொவ்வா
 செய்தொழில் வேற்றுமை யான்."

என்றும்,

"பெருமைக்கு மேனைச் சிறுமைக்குந் தத்தங்
 கருமமே கட்டளைக் கல்."

என்றும் கூறியிருக்கின்றார்.

"நல்ல குலமென்றுந் தீயகுலமென்றுஞ்

சொல்லா வல்லாற் பொருளில்லைத் — தொல்பிறப்பி

தென்பொருளொன்றே தவங்கல்விபாள்வினை
யென்றிவற்றொருகுல் குலம்.”

என்ற நாலடியார்ச்செய்யுளாலும் இதனை அறிதல் கடும்.

இவை தவிர அன்பார்ந்த பண்டிதர்களே! ஆதிபகவானாகிய
விராடநீர்த்தங்கராருக்குப் பிறகு அஜிதநாதர், சம்பலநாதர்,
அபிநந்தனர், அமநிநாதர், பத்மப்பிரபர், அபார்ஸ்வநாதர், சந்திரபா
பர், புவ்யபந்தர், சீதலநாதர், ஸ்ரீரேயாம்ஸநாதர், வாலுபூஜ்யர், விமல
நாதர், அநந்தநாதர், தர்மநாதர், சாந்திநாதர், குந்தநாதர், அரநா
தர், மல்லீநாதர், முனிஸூரீயரதர், நமிநாதர், நேமிநாதர், பார்ஸ்வ
நாதர், மகாபீரவர்த்தமான்ர என இருபத்துமூவர் அவதரித்தன
ராதலாலும், இந்த இருபத்துமூவருக்கும் விராடநீர்த்தங்கராகிய
ஆதிபகவான் முதற்கடவுளானதாலும், இந்த பரதேசத்திரமானது
போகபூமி என்கிற நாமமிழந்து கர்மபூமி யென்பபெயர்பெற்ற ஆதி
யில் அவதரித்தவராகையினாலும், இந்த விராடநீர்த்தங்கராருக்கு
ஆதிபகவான் என்கிற திருநாமமுண்டாயிற்று. இங்ஙனம் இவர்,
ஆதிபகவானாகியினாலும், கர்மபூமியின் ஆதியில் மக்களுயிர்களுக்கு
அகாரம், அணிதமுதலான எல்லாவெழுத்துகளையும் உபதேசித்தரு
ளியதாலும், இவற்றை விளக்குதற்கே திருக்குறளாசிரியர் கடவுள்
வாழ்த்தின் தொடக்கத்தில்,

“அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி
பகவன் முதற்றே யுலகு.”

என்றார்.

இ - ள்: “உலகு-உலகில், அகரமுதல-அகரமுதலாகிய, எழுத்தெல்
லாம்-எண், எழுத்த ஆகிய எல்லாவெழுத்தக்களும், ஆதிபகவன் - ஆதி
பகவனை, முதற்று-முதலாக வுடையன்” என்பதாம்.

“எழுத்துக்களை எழுத்தென்றது ஜாதியொருமைப்பற்றி யெ
ன்க. எழுத்தென்றதற்குத்தக முதற்று, என்னும் ஒருமைமுடிபு

ஐரோநசமய சித்தாந்த விளக்கமும்.

75

கொடுத்தார் ஆசிரியர். உலகு; என்பதில் ஏழாம் வேற்றுமைபுரூபு
தொக்கது. எண், எழுத்துக்கள் ஆதிபகவனிடத்திலிருந்தே உண்
டானவையாதலின் அக்கடவுள் அவற்றிற்கு மூலபுருஷராயினார்.

ஆதிபகவான் லோகத்திற்குச் சகல சாஸ்திரங்களையும் பிரசா
 டிக்கச்செய்வோமென நினைத்தசமயத்தில் தமது ஓநிருத்யமமலக்
 தில் எழுந்தருளியிருந்தஸ்ருத்தேயியினை, பிராம்மி, சுந்தரியென் னும்
 இரண்டுபெண்களுக்கும் ஸ்வர்ணபட்டகத்தின் மிசை என்னெழுத்
 துக்களின் ரூபமாக உபதேசித்தார் என்பதினால் என்னெழுத்துக்
 கள் முதலான சாஸ்திரங்கள் ஆதிபகவானே முதலாகவுடையன என்
 பது யாவரும் தெளிவாகவும், சுலபமாகவும் அறியலாகும்.

என்னெழுத்துக்களே எல்லா விருத்திக்கும் காரணமாதலின்
 அவற்றிற்கு நாயகன் கடவுளெனவே எல்லாவற்றிற்கும் நாதன் ஆதி
 பகவான் என்பதாயிற்று. இங்ஙனம் எல்லாவற்றிற்கும் பகவான்
 முதல்வன் எனவே நமக்கும் அவனை நாயகன் ஆதலின் நாம் எடுத்த
 காரியம் இனிது முடிந்தபொருட்டு அவனை வணங்குவாம் என்பது
 இசை யெச்சமாக அமையும்.

இங்ஙனமே மண்டலபுருடரும் தாம் இயற்றிய நிகண்டின் நாலா
 வது தொகுதி தெய்வவணக்கத்தில்,
 “விரும்புறு பொன்னெ யிற்குள் விளக்கவெண் ணெழுத்திரண்டும்
 பரப்பிய வாநிழர்ந்தி பக்கயப்பாதம் போற்றி.”

என்று கூறுகின்றார். என்னெழுத்திரண்டும் பரப்பிய ஆதி
 ழர்ந்தியென்பது: கணித இலக்கண சாஸ்திரங்களை ஆதிபகவான்
 சமவசரணத்தில் விளக்க விரிவாய் உபதேசித்தா ரென்பதை விளக்
 கும்.

இதுபோலவே 12-வது தொகுதியிலும், ஷட ஆசிரியர்,
 “சொல்வகை யெழுத்தென் ணெல்லாக் தொல்லைகளெல்லை
 நல்வகை யாக்கும் பிண்டி நான்முகன்” [யாக

என்றும், தெய்வவணக்கம் கூறியிருக்கின்றனர்.

இ - ள். “சொல்வகை - சொல்லும்படியாகிய வகுப்புக்களையுடைய,
 எழுத்து-அஃசுக்களையும், எண் - கணிதங்களையும், எல்லாம்-உட்கர்மத்
 தொழில் முதலிய மற்றைய வெவ்வேறையும், தொல்லைகள்- கர்மபூமியின்
 ஆதிகாலத்தில், எல்லையாக-அளவாக, நல்வகையாக்கும் - நன்மையாகச்

76

திருக்குறள் ஆராய்ச்சியும்

செய்ததனும், பிண்டி-அசோக விருகத்தினாலியிருக்கும், ஶட்புக்ஷ-
 அதிசயத்தால் காண்கு திருமுக்களையுடையவன்” என்பதாம். 2

இவ்விதம் மேற்கூறியவாதே, பகவான், எண்ணையு மெழுத்தை
 யும் உயிர்களுக்காதாமாக உபதேசித் திருப்பதற்கெனக்க குறணா
 சிரியரும் மற்றோர் அதிகாரத்தில்,

“என்னென்ப வேளை யெழுத்தென்ப விவ்விதங்
 கண்ணென்ப லாபு முயிர்க்கு.”

என்றும் கூறியிருக்கின்றனர். குறணாசிரியர் கருத்து இங்ஙனயி

கற்பாபாகமாவது திராசைக்கக்கனி உள்முறும் புறம்பும் இறியி மவையையத்தருவதுபோல் கவிரியின் எல்லாப் பாகமும் சவையயிரும்பதாரும்; நாரி கேளாபாகமாவது தேங்காய் புறத்தில் கடினமாயும் உள்வேகவையாயும் இருப்பதுபோல, கவி மேலுக்குக்கடினமாயும் உள்வே பொருளமெதியாய் நிரும்பதாம். குறாசிரியர் திராசைபாகத்தின்படி செய்யுளமைக்கக்கூடியவராதலின் முதல் செய்யுளை அங்ஙனமே இயற்றினாரெனக்கொள்ளவேண்டும். அங்ஙனங்கொள்ளுமிடத்து.

“அகரமுதலாகிய எழுத்துக்கொல்லாம் பகவானே முதலாகவுடையன” என்று பொருள்கொண்டு முதலும், என்னும் ஒருபயனிலைபைக்கொண்டு முடிந்தவே திராசைபாகத்திற்குப் பொருத்தமானதாம். இவ்வாய் ஆதிபகவான் (அருகக்கடவுள்) ஜனங்களுக்கு அகரமுதல் எல்லாவெழுத்துக்களையும் உபதேசம் செய்தாரென்பதை, இரண்டாவதாகிய, “கற்றதனாலாயப்பன்” என்னும் குறள் நன்குவிளக்கும். எங்ஙனமெனில், “கற்றதனால்” என்பது, “முன்னுரைத்தவற்றைப் படித்ததனால்” என்று அறிவிக்கப்பட்டிருக்காட்டும்.

இலாசிரியர்கள், தாம் இயற்றும் நூல்களில் தமது சமயக்கடவுளைத் துடிப்பிப்போபொழிய வேறுசமயக்கடவுளைத்தொழாரென்பது எல்லோருக்கும் ஒப்புமுடிந்தவிஷயம். ஆதலின் ஆசிரியர் ஆதிபகவானாகிய அருகக்கடவுளைத் தாம் வணங்கியதுடன் பிறரும் வணங்கும்படி. இதனால் விளக்கியிருக்கின்றனர். மேலும் குறளாசிரியர், அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்பவற்றைக்குறித்து

78 திருக்குறள் ஆராய்ச்சியும்

இந்நூல் செய்தனராதலின் அப்புறவுதார்த்தங்களை அதுஷ்டித்த ஆதிபகவானையே துடித்திருக்கின்றனர்.

இந்தக்கொள்ளை எந்தச்சமயத்திற்குப் பொருந்து மென்பதை நாம் போசிக்கவேண்டும். சைவம், வைணவம் ஆகிய இச்சமயங்களில் அநாதாதி அஷ்டாங்ககோடானிடர்களுக்கும் கடவுள் நேராக உபநேசித்தார் என்பதற்கு வேதப்பிரமாணமில்லை. கர்வார் கந்திகேவர் மூலமாகவும், சிசும்மாளின் மூலமாகவும் வேதத்தை உபதேசித்தாரென அப்பகுத்திவர் கூறுகின்றனர். புத்தர்கடவுள் அஷ்டாங்கன் முதலானவைகளையும், கல்விகளையும் பாலவல்லதையில் நான் கற்றுக்கொண்டு வேலகாசாரியராய் விளங்கினாரெனப் புத்தர்சரித்திரம் கூறுகின்றது. ஐஐசமயக்கடவுள், மதின்ருதாவகியென்னும் மூன்றுஞானத்துடன் அவதரித்து மாண்டிருக்கருத்த நாமே நேராக அஷ்டாங்க முதலானவற்றைக்கூறி யுள்ளாரென்பதை ஐஐசவேதம் குறுப்பித்துகின்றது. ஆகலாம், திருக்குறள் ஐஐசமயம் தவிர மற்ற சமயங்களுக்குப் பொருத்தாதென்பதை மேல்கண்டகாரணங்களால் அறிதல்கூடும்.

இனி, முதற்கடவுளாய்பெ ளிருஷ்பிரித்தங்கரென்னும் ஆதி

பகவாணுக்கு விநாயகராகி, விநாயகதேவர், விநாயகேஸ்வரி, முகல்வன், முகலொன், முகலவன், ஆதி, ஆதிமுத்தி, ஆதிசுந்தர், ஆதிசுந்தன், ஆதிஸ்வரன், ஆதிபட்டாசலர், ஆதிநேவர், ஆதிபாமேஸ்வரன், ஆதிசாஜா, ஆதிஜீன், ஆதிநீர்த்தங்கரன், ஆதிசெய்மர், ஆதிபகவான் எனப்பல நிருகாமங்கள் வட்டமொழி தென்பொழிநூல்வழங்கப்படுவதை இங்கு கொஞ்சம் விவரிப்பாம்.

“கோண்டெவ வாகிசுதாரம் கஜாண்டிபவ திவொண்தம் |
வரோபுரி தாடி கபாண்டெடி வடிவலுரி வயவலிவொ” ||

என்பது மகாபுராணம் பர்வம் 16 சு. 140ல் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

இ - ன்: “பிரபுவே! ஆதிசுந்தாவாயும், தேவராயுமுள்ள உம்மை, கற்பகந்தருப்பொன்றவர் என்று சாங்கள் அடைத்தோம்; ஆகையால் பயத்திணடையத்தானத்தை எப்படி அடைவோம்? அடையமாட்டோம்” என்பதாம்.

இன்னும்,

“கதஸு மமவா நாகிசெவொ செவெவெ சூதாவதும் |
நீகாவலுரி வரிவெகூடி கஜாண்டிபவ திவொண்தம்” ||

என்பது மகாபுராணம் பர்வம்-17-சு-221-ல் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

ஐந்துதாமய சித்தாந்த விவரம் 79

இதன் கருத்து: “சால்வகைத்தேவர்களினால் பழிக்கப்பட்டவரும், நெகயென்றெ கொடியினால் குழப்பட்டவரும் ஆதிசுந்தர், கல்பகந்தருபோல் விளங்கினார்” என்பதாம்.

“பகவானாகிதேவர்” என்பதில் பகவான் என்பதற்குப் பொருள் கேவலஞானி என்பதாம்; அதாவது திரிகால அனார்ச்சுபுடையவர் என்பதாம்.

இன்னும்,

“அரும உஜ்ஜய ஸ்ரீநாய மமவா தாடி வரோபுரி |
வ்வெசு விவொயொசுரமம் யசுவசூயி தாயகம்” ||

என்பது மகாபுராணம் பர்வம்-25-சு-214-ல் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

இதன் கருத்து: “முவுலகிற்கும் ஐயமானரும், தம்மச்சகாரிபதியும், (அறவாழிக்குறாதனும்), உள்ளும் புறமும் சேகசாயை யுடையவரும் அதாவது (கோடியுரிய சித்திசர்களுடைய பிரகாசம்பொருத்தியவரும்), இருபத்தானுன்று தீர்த்தங்கரர்களுக்கு முத்திரைவருமாயெ ஆதிபகவான் அவலிம்ஸாதர்மத்தை பிரணைகளுக்கு உபதேசிப்பான் வேண்டி ஸ்ரீஜிநா மச்செய்தார்” என்பதாம்.

மேலும்,

என்று, திருத்தியங்குடித் தீபநாதர் தோத்திரத்திலும்,

“ஆண்டர்புகழ் தொண்டர்மெழி எண்டிசையும் பேர்பெற்ற
ஆதிநாதக்கடவுளே”

என்று ஆர்ப்பாக்கம் ஆதிபட்டாசகர் பஞ்சசத்திரத்திலும்,

“பாக்கவிஞர்கொண்டாமெ பாகையின்வாழ் ஆதிவர்
பாக்கமல பாத மதி”

என்று, ஆர்ப்பாக்கம் ஆதிபட்டாசகர் இரட்டைமணிமாலைத் தோ
த்திரத்திலும்,

ஐந்தாமய சித்தாந்த விவாக்கமுள். 81

“போதுவிண்ட புண்டரீக மாநகேரலி வைவ வேண்டின்
ஆதிநாத சாயந்தறாலின் நீதியோதி நின்மினீடு”

என்று, யாப்பருங்கலவிருத்தி உவனாபுருதி-109-வது பக்கத்திலும்,

“போதுசாந்தம் பொற்பலேந்தி ஆதிநாதன் கோயோர்
சொதிவானன் னன்னுவே”

என்று, யாப்பருங்கலக்காரிகை. 53-ஆம். பக்கத்திலும்,

“அத்தனே பெண்ணை யாவீர் சரணம்
ஆதி பகவா னானே சரணம்”

என்று தோத்திரத்திரட்டி. 10-ஆம்,

“பரப்பிவ வாதி முர்த்தி பங்கயப் பாதம். போற்ற”

என்று, சூடாமணிசிகண்டி நாகரீகம். தொகுதி-4-இலும்,

“ஆநிரிய யாதி யின்றி யகிலமும் பசந்து வின்ற”

என்று திருக்கலப்பகத்திலும்

இப்பெயர் அருகக்கடவுளுக்கே எடுத்து மிருகியப் வழங்கப்
பட்டிருந்தல் காண்க.

இன்னும் இது,

“ஒருத்தரு மந்தர்கள் போதுன சாரூயி கோப்புமொக
முருத்தரு மந்தரல் லாச்செறு மாலிடர் சேர்ந்தவர்க்குந்
தருந்தரு மந்தரை யோடுவின் ணோப்பத் தந்துவின்னு
மருந்தரு மந்தரை யாதிபட்டாசக சாய்பிரீசே”

என்னும், திருநாற்றந்தாதி-15-வது செய்யுளிலும், வருகிறது.

இதன் கருத்து: “தம்மையடைத்தவர்க்குத் தருடைப்போல 12-சர்
நிரபத்தையும், தேவத்திரபத்தையும் தந்து, முறையிய சித்த பத்
தையும் தருகின்ற ஸ்வாமியாமவரை, ஆதிபட்டாசகர் (ஆதிக்கத்தா)
என்னும் முறைமையை எமது ஜிசுதர்மத்தின்காரல்வது பிரசொருத்த
ரும் உன்மத்தரைப்போல அறியார்” என்பதாம்.

இதனாலும் மேற்கொள்ள ஆதிநாதன், ஆதிவர், ஆதிபக
வான் முதலாகிய இப்பெற்றிய முறைமையான காமங்கள், அரு
கக்கடவுளுக்கு உள்தென்பதை, ஐந்தரல்வது பிரசொருத்தரும்
அறியாசென்பது நன்கு விளங்கும்.

இனி ஆதிபகவான் தேவலொனமுடைபவ்வென்பதைத் திரு
க்குறளாசிரியர் கூறியருளியிருப்பதைப்பற்றி ஆராய்வாம்; இதை
அவர்,

“கற்றதனூ லாய பயனென்கொல் வாலறிவன்
நற்ற டொழாஅ ரெனின்”

என்ற குறவால் விளக்கியிருக்கிறார்.

இதன் கருத்து: (“மிருதியான) தேவலஞானத்தையுடைய, அரு
கக்கடவுள் பாதகமலங்களை, மனிதர் வணக்காராகில் அந்தப்பகவானால்,
அருளப்பட்ட அபூரங்கள்முதலான கல்வியைக்கற்றதனால் பயாரில்லை”
என்பதாம். வால்-மிருதி, அறிவன்-தேவலஞானத்தையுடையவன்; தேவல
ஞானமென்பது-திரிகாலவண்ணர்ச்சி.

“ சிவோகா வபி சிவோபபபுய கெவலாநி ஜோகம் ”

என்ற ததவார்த்த ஸூத்ரத்தின்படி ஞானமானது,

மிதிஞானம், ஸ்ருதஞானம், அவதிஞானம், மனப்பர்ய
ஞானம், சேவலஞானம், என யிந்தாகும். இவற்றில் யிந்தாவதான
தேவலஞானமென்பது மற்றான்கு ஞானத்தை விடச் சிறந்தது;
ஆதனையுடையவர் கடவுள் ஆதலின் அவரை ஆசிரியர் வாலறி
வன் என்றார். இங்ானம் பகவான் தேவலஞானத்தையுடையவ
ரென்பதையும், அதன் குணத்தையும் விளக்குவாம். இவை,

“ டெகூடொக்யு ஸகலம் திகாஹ விஷயம்

ஸாஹொக பீஹொகிதம்

ஸாஹொஹெக யபாஹயம் ஊகஹெ

ஹொஹொயம் ஸாஹொஹி

ஹாமஹெஹ ஸயா ஹொஹொஹொ

ஹொஹொஹொஹொஹொ

ஹொஹொஹொஹொஹொஹொ

ஹொஹொஹொஹொஹொஹொ ”

என்னும் அகலங்காஷ்டக ஸ்லோகத்தால் விளங்கும்.

இதன் கருத்து: “எப்படி விரல்களுடனே கூடிய உன்னைக்கையிலே
உள்ள மூன்று சேகைகளை மனிதர் ப்ரத்தியக்ஷமாகக் காணின் றூர்களை
அப்படி அலைகததுட்கூடியிருக்கிற மூன்றுலோகங்களுக்கும், சமஸ்த
மாயிருக்கிற த்ரிகாலவிஷயங்களையும் ப்ரத்தியக்ஷமாகக் தேவலஞானத்
தால் பார்க்கின்றவனும், சாக்ததேவமுதலான பறினெட்டுத்தோஷத்
களை எவன்செய்தான் அப்படிப்பட்ட குணமுள்ளவனே மகாதேவன்;
அவனே, ஸ்வாமி; அப்படிப்பட்டசுவாமிக் கு காண் நமோஸ்து பண்ணு
வேன்” என்பதாம்.

ஸ்ஜந்சமய சித்தாந்த விளக்கமும்.

83

இன்னும் குறளாசிரியர் வாலறிவன் என்பதற் கிணங்க,
தொல்காப்பிய ஆசிரியரும் பொருளதிகாசம் மா. 9 பல் ௧௩-4-ல்,
“விதங்கிய வறினின்” என்றார்.

இன்னும், இதைப்பற்றிச் சிவப்பதிகாசம் பாடுகாண்டகாத 176
வது அடியிலும்,

“அறிவன் அறவேன் அறிவுவாய்க்கந்தோன்”

என்பது கூறப்படுகிறது. இதற்கு,

“எல்லாப்பொருள்களை யுமறியும் அறிவை யுடையோன்
 அறஞ்செய்தலையே தொழிலாகவுடையோன்
 யாவராதாம் அறியப்படும் அறிவே ல்லையைக்கடந்தோன்”
 என்று அடியார் கருநல்லார் உரைவகுத்திருக்கின்றனர்.
 இதற்கினாங்க, மேருமந்தரபுராணம் 173 ஆம் செய்யுளில்,
 “மதிகளுக்கையுக்கடந்தனை யடைந்தனை
 யுலகெலா மதியொன்றின்”
 என்பது கூறப்படுகிறது.

இதன்கருத்து, “மதிகள் காண்டாயுட்டீர் தனை-மதி, ஸ்ருதி, அவதி, மணப்பரியமென்றும் நான்கு ஞானங்களையும் தாண்டினும், உலகெலா-
 மதியொன்றில்-லோகா லோகமென்றத்தனை கேவலஞான மொன்றினும்
 அடைந்தனை-அடைந்தாய்” என்பதாம்.

பின்னும் மேருமந்தரபுராணம் 630-வது செய்யுளிலும்,
 “அறிவினாலறியாத வறிவன்”

என்பது கூறப்பட்டிருக்கிறது.

இ - ன். “அறிவினாலறியாத கேவலவாகிய மதி, ஸ்ருதி, அவதி, மணப்
 பரியமென்பவைகளில் விஷயமாகிய நான்கு ஞானங்களாலும் அறியாத
 யாத அறிவன்; சர்வத்திரவிய பரியாயவுகபத் பிரத்தியக்ஷமாகிய கேவல
 ஞானத்தை யுடையவன்” என்பதாம்.

இன்னும் இதைப்பற்றிய விஷயம்,
 “அறிவனடிக்கீழாசஞ்சித்தாறந்தவாறும்”

என்று சிவகசுந்தாமணி 21-ஆம் செய்யுளிதூர்வருகி, 13

இ - ன். “கேவலஞானத்தை யுடைய ஸ்ரீவர்ந்தமான கவாயி சமவ
 சாணத்தில் ஜீவகன் அசாட்சியை டிக்கித்தறந்தான்” என்பதாம்.
 மேலும்,

84 திருக்குறள் ஆராய்ச்சியும்

“அறிவாடிமுதலார்வம் பெருக்க”
 என்று ஞானமணி தூவு சருக்கம் 172 ஆம் செய்யுளிதும்,

“அருந்தவனுப அறம்பகர்ந்த அறிவனியே”
 என்று சேவசம்போதனை அந்தியாயம் 1 செய். 29 லும்,

“அறிவனைத்தொழாதவர்தொடியாத
 சண்டவெந்துயர்நரகினில் வெருவுறுவிலக்கினிற்செயாலே”
 என்று, திருக்கலம்பகம் செய்யுள் 90 லும்,

“அறிவனதடியினைபரவப் பெறுகுவர்
 யாவரும் பிரவாகெறியே”

என்று யாப்பருங்கலவிறுத்தி ௯-93 லும் இது கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

இவற்றில்வரும் அறிவன் என்னும் திருநாமம் கேவலஞானி
 பென்பதை யுணர்த்தும்; அருகன் என்றும் பொருள் படுத்தப்
 பொருந்தும். இத்தகைய கேவலஞானமென்பது பிறசமயங்களு
 க்கு இல்லை யென்பது அறிபக்கூடிபது. இவதவிசர் குறளாகியர்
 கல்வி கல்லாபையைப்பற்றி இரண்டுகிரகங்கள் செய்திருப்பினும்

கடவுள் வழித்து முதல் குறளில், பகவான் அஷ்டாமுதலான சாஸ்திரங்களை உபதேசித்ததையும், இரண்டாவது குறளில் அந்தக் கல்விகற்றதின் பயனாக ஆதிபகவானாகிய அருமக்கடவுளை வணங்கவேண்டுமென்பதையும் நன்குவிளக்கவைத்திருக்கின்றதை அறிஞர்கள் அறிவார்களாக.

இனி, திருக்குறள், அருமக்கடவுள் வேதப்பொருள்களுக்கும் குரியவன் என்பதையும் விளக்கி, தான், அருமதத்தைச் சார்ந்திருப்பதையும் காட்டுகின்றது. அதைப்பற்றியும் சிறிது ஆராய்வாம்:

“இருள்சே ரிருவினையுஞ் சேரா விறைவன்
பொருள்சேர் புகழ்புரிந்தார் மாட்டு”

என்றும் குறள் இதனை விளக்குகின்றது.

இதன்கருத்து, “ இறைவன் - அருமக்கடவுள்தான், பொருள்சேர் (சான்றவேதங்களின்) மெய்மையைச் சேர்ந்த, புகழ்பெற்றதீயை, புரிந்தார்

மாட்டு-தியானம் செய்பவரிடத்து, இருள்சேர் - மித்தியாத்வமென்றும் மயக்கத்தால் உண்டாகிற, இருவினையும் - எவ்வினை தீவினை இரண்டும்,

ஸ்ரீநாம சிந்தாந்த விளக்கமும் 85

சேரா-உண்டாகமாட்டா” என்பதாம். மித்தியாத்வமென்பதொப்பையமெய்யென்று நம்புவது; பொருள் என்பது ஜீவபுத்தகை, தர்மாதர்ம, ஆகாச, காலமென்னும் வட்டநிசியங்களென்றும் சிலர் சொல்வக்கூறும்; வட்டநிசியமென்னும் தத்துவங்கள், காண்காம் வேதமாயிவ நிசியாஹியாகமென்னும் வேதத்தில் அடங்கியனவாதலால் அது, பொருத்தாதென்க. குறளாசிரியர் இங்குக் கூறியதற்கினாக்க,

“இருள்புரி புலகஞ் சேரா வியனெ, பிபந்த பெம்மான்
பொருள்புரி விழவு காண்பார் புண்ணிய புலகங் காண்பார்.”

என்று குளாமணி துறவுச் சருக்கம் 27-ஆம். செய்புரிந்ரும்,

“இருள்புரி வினைகள் சேரா நிறைவன நறத்தை பெய்தின்
மருள்செய வருவ துண்டோ வாவவ ரின்பமல்லாள்”

என்று யசோதரகாவியம் 5 வது சருக்கம். 46. ஆம் செய்புரிந்ரும், இதுவருதல் காண்க.

குறளாசிரியர், “இறைவன் புகழ்புரிந்தார் மாட்டு” அதாவது “ஆடுபகவா னுடைய கீர்த்தியை யிரும்பினவரிடத்து” எனப்பகவா னது கீர்த்தியைச் சொல்லாமல், “இறைவன்பொருள் சீர்புகழ் புரிந்தார்” எனப்பொருளை விசேஷித்துச் சொல்லுவதால் கடவு ளால் அருவாப்பட்ட பொருள் சீர்புகழை அநாவது நான்கு வேதங்களிற்சேர்ந்த கீர்த்தியை விரும்பினவரிடத்து எல்லினை நினை இரண்டும் சேராதென்றார். ஆகையால், பகவானுடைய கீர்த்தி, ரூபம், குணமுதலானவைகள் வேதங்களில் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் பகவான் வேதங்களில் அடக்கமென்பதும், மக்களுயிர்துணுக்குப் பகவானுடைய குணங்கள் முதலானவைகளை அறியவும் தோத்திரம்செய்யவும் அவை முக்கிய காரணமாதலின் வேதங்களின் பொருள்களைப் புகழ்வது இறைவனை புகழ்ந்ததாகு மென்பதும் உரைப்பதும்.

மேலும் பொருளென்பதைப்பற்றி,

“தலைமகனும் தூது முனியுயிம் மூன்றும்
நிலைமைய தாகும் பொருள்”

என்பது அருங்கலச்செப்பில் கூறியிருத்தல்காண்க.

(இ - ள்.) “தலைமகன்” இறைவன், ஆகமம், முனிவர் இம்மூன்றும் நிச்சயமான பொருள்” என்பதாம்.

86 திருக்குறள் ஆராய்ச்சியும்

இன்னும் திருக்குறளாசிரியர் இறைவனால் அருளப்பட்ட வேதங்களின் பொருளைத் திராணிப்பவரிடம் இருவிரையும் சேராதென விளையெதற்கான்க திருநாற்றந்தாதி செ-ள் 26-ஆம்,

“இடரார் பவக்கங்கு வின்கண்மற் றென்னையும்
காணலொட்டாப்

படரார் வினைத்தொல் லிருன்போ யிரியப்பைம்
பொன்னெனமே

லடரார் மலர்ப்பிண்டி யோடும் புருத்தென்
னகத்திருத்த

கடரார் விளக்கமெய்த் துறையுள் குலிகொண்டு
துண்டுவனே.”

என்பது கூறப்படுகின்றது.

(இ - ள்.) “என்னைப்பிறப்பாவிய இரவின் கண்ணைவைத்து ஞானக் கண்ணையும்வைத்த வினையிருக்கெட என்மனத்துட்புருத்திருத்த பாடு சொதியுடைய அருகரது (பரமாகமமென்னும்) வினக்கை மெஞ்ஞாள் மென்னும் விசுவகமகாண்டு துண்டுதேன்” என்பதாம்.

இதனால் பரமாகமம் உணர்ந்தன்றிப் பிறப்பும் வினையும் நீங்கா என்பதும், பரமாகமம் (நான்கு வேதங்கள்) எல்லாப்பொருள்களையும் விளக்கிக்காட்டுவதால் விளக்கென்பதும் கூறியார்.

இதனை வலாதி ஆசிரியர்,

“அதுநாலவ் ராய்புகழ்ச் சேவடி யாற்றப்
பெறுநாலவர் பேணி வழங்கிப்—பெறுநான்
மறைபுரிந்து வாழுமேன் மன்னொழிந்து விண்ணோர்ச்
கிறைபுரிந்து வாழ்த விடல்பு”

எனக்கூறும் கடவுள்லாழ்த்துச் செய்யுளும் விளக்கும்.

இதன்கருத்து: “அதுநாலவர் - (விரடுபதிர்ந்தம்கராகிய ஆதிபக
வான்முதல் மகாவீரவர் தமரானர்பரியர் தம்உள்ள) இருபத்துநான்குநீர்
தம்கரர்களுடைய, ஆய்-(யாவரும்) ஆராய்து தேருதற்குரிய, புகழ்கீர்
நியையுடைய, சேவடி-செவந்தபாதகமலங்களை, ஆற்றப்பெறும்-மிகுதியாக
உணங்கி அடைந்த, நாலவர் - (பவண, வியந்தர, ஜோதிஷ்க, கல்பவாசிக
னாகிய) நால்கரைத் தேயர்கள், பேணி - போற்றி, வழங்கி-பகவானுடைய
கொடுக்க, பெறு-பெற்ற, நான்மறை-நான்குமேதங்களை, புரிந்து-விரும்
பிச்சொல்லித் துதித்து, வாழுமேன்-(மண்ணுலகத்துள்ள ஒருவன்) வாழ்
வானாயின், மன்னொழித்து-இந்தக் கர்ம பூமியைவிட்டுநீங்கி, விண்ணோர்

ஐந்துதமய சித்தாந்த விளக்கமும்.

87

க்கு-தேவர்களுக்கு, இறை-சுவாமியாக, புரிந்து - (தேவர்கள்செய்யும் சிற
ப்பையடைந்து) விரும்பி, வாழ்தவியல்-பு-நீடுழிவாழ்தல் சுபாவமாகும்.”
என்பதாம்.

இதில், “நாலவர்” என்பதற்கு, “சக்திவர்த்திகள் பன்னிரு
வர், பலிதவர் ஒன்பதின்மர், வாசுதேவர்கள் ஒன்பதின்மர்,

பிரதிவாசுதேவர் ஒன்பதின்மர்” என இவர்களைக்குறிப்பிட்டு உ
ரைநாயிரியர் உரையில் விளக்கி இருக்கின்றார்; அது பொருத்தானது;
ஆகவே பொருத்தமான இவ்வரையை விளக்கமாக நாம் இங்கு
எழுதிக்காட்டினோம்.

முநாநாயிரியர், “பொருள்சேர் புகழ்ப்புரிந்து.” என்பதும்,
இச்செய்யுளில் ஏலாதிஆசிரியர், “நான்மறைபுரிந்து” என்பதும்
ஒத்திருத்தல்காண்க.

இனி இங்குக்கூறிய நான்குமேதங்களின் தன்மைகளை விள
க்குவாம்:

புயலாநு பொறுமை-புலையுத ஈழரிதம் வுரானவியிவ
வெயலி ஸிராயி கியாநு வெயலயி வெயலபி ஸிவீகி[ணு]

என்னும் சந்தகரண்டகம்-பரிச்சீரதம். 2, சு. 2-ல் முதல்
மேதத்தின் தன்மை கூறப்படுகிறது:

இதன்கருத்து: “வந்தரிஸஷ்டி-சலாகா-புருஷர்களுடையசரித்திரத்தின
யும், அஞ்சனசோராதி முநலானகர்சுளுடைய சரித்திரத்தினாயும், சொல்
லும், அந்தரங்கியானங்களுக்கும், சந்தகரயங்களை தம்மங்களுக்
கும், சுதந்தியானமான தியானங்களுக்கும் இருப்பிடமானது பிரதம
தரியாகமென்னும் முதல்மேதமாம்; இது கன்றுகிய ஞானத்தை அறி
வியாதின்றது.” என்பதாம்.

நீரிஷ்டம்மடிசலகா-புருஷராவார்-இருபந்துநாளுக்கு நீர்த்தங்கரை
 கரும், பாதன், சகரன், மகவான், சனக்குமாரன், சாந்தி
 நாதன், குந்தூநாதன், அராதாதன், அபொமன், பத்மன், ஹிஷே
 நா, ஜெயசேனன், பிரம்மதத்தன் என்ற சக்கரவர்த்திகள் பன்
 னிருவரும், விஜயன், அசலன், தர்மன், கப்பிரபன், சத்சனன்,
 நந்தி, நந்திமித்திரன், இராமன், பத்மன் என்றும் பலதேவர் ஒன்
 பதின்மரும், திப்பிரஷ்டன், நம்பிரஷ்டன், சயம்பு, புருஷோத்
 நமன், புருஷஸிம்மன், புருஷவரன், புண்டரீகன், இலக்ஷ்மணன்,
 விருஷ்ணன் என்னும் வாசுதேவர்கள் ஒன்பதின்மரும், அவ்வகீர்
 வன், மேரகன், தாரகன், நிசம்பன், மதுகைடன், புஜபலி, பிர

88

திருக்குறள் ஆராய்ச்சியும்

ஹரணன், இராவணன், ஜராசக்தன் என்னும் பிரதி வாசுதேவர்
 ஒன்பதின்மரும் அகிய அறுபத்துமூவர்களுமாவர்கள்.

இந்தப்பிரதாராயசோகமென்னும், முதல்வேதமானது மகா
 புரான என்றெயென்றும் சொல்லப்படும். இதில் அநேக சரித்திரம்
 கள் சொல்லப்பட்டிருப்பினும், சரித்திரநாயகர்கள் இந்த அறு
 பத்துமூவரையாதலால் அவர்களைப்பற்றிவரும் சரித்திரம், நீரி
 ஷ்டம். சகரபுருஷர்கள் சரித்திரம் எனப்பெயர் பெற்றது.

“ஹோகாலோகவிஸதெயபுமலசிவ்ருஹேஹுமஹூதீகாஹு
 சூலபுந சிவதயா சித்ரவெதி கரணாநு பொமஷு”

என்னும் சன்னகரண்டகம் பரிச்சேதம் 2. ச. 3-ல், இரண்டாவது
 வேதத்தின் தன்மை கூறப்படுகின்றது.

இதன்கருத்து: “லோகாலோகங்களுடைய விவரத்துக்கும், உதஸர்
 ப்பினியாதிபுகங்களின்பரிவர்த்தனசொமத்தினுக்கும், சதுர்க்கதிக்குடைய
 ஸ்லாபத்தினுக்கும், கண்ணடிபோன்றிருப்பது சாணையோகமென்னும்
 இரண்டாவது வேதம்; இது ஸ்ருதஞானத்தை அறிவியாரின்றது”
 என்பதாம்.

முஹூரெயுந மாராணாஃ யாரிசுத்ராஃ சிவ்ரூபி ரூபி ரூபம்
 யரணாநு யொம ஸசியம் ஸசியுஹுமம் விஹநாதி”

என்னும் சன்னகரண்டகம் பரிச்சேதம் 2. ச. 4-ல் மூன்றாம்
 வேதத்தின் விவரமுணரலாம்.

இதன்கருத்து: “செகஸ்தர்க்குக்கும், ரிஷிகளுக்கும், உரிய சரித்திர
 ரத்தின் அதாவது கல்வொழுக்கத்தின் உற்பத்திக்கும், விருத்திக்கும்,
 காட்டினாக்கும், காரணமான ஸம்யக்ஞானத்தை சாணையோகமென்னும்
 மூன்றாம் வேதமானது அறிவியாரின்றது” என்பதாம்.

“ஃகாலேவஸு கடுகல வுணுரவாஹுணுஹவஹுரோகௌஹ
 ஶ்ரவ்யுநுயொமஹிவஃ ஶுஹு கவிஹுர ஹோக ரோகநுஹ”

என்னும் சன்னகரண்டகம்-அத் 2, ச. 5-ல் நான்காம் வேதம்
 விளக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இன்கருத்து: "ஜீவாஜிவகென்ற தத்துவங்களையும், புண்ணிய பாபங்களையும், ரூனாசனாதி கர்மங்கள் கட்டுதலும், விடுதலுமாயி ல்வருபங்களையும், ஸ்ருகரூனாதிக்ருத் கண்ணுண திரவலிபாதுயோக மென்ற நிபமானது (என்காம்யவதமானது) விளக்காவின்றது" என் பதாம்.

ஹைசம்ய சித்தாந்த விளக்கமும் 89

1-வதாகிய பிரதமாதியோக மென்னும் முதல்வேதத்தை வாசிப்பதனால், போகபூமியின் மானிடர்களுடைய குணங்களையும், புகிணர்ரு மனுக்களின் விவரங்களையும், அதுபற்ற முயற்சிந் தீரங்களையும், இன்னும் பலசரித்திரங்களையும், ஓய்வொருவரும் எல்லொழுக்கம் தீயொழுக்கங்களினால் பஞ்சமகதிமனாகிய நரக கதி, விலக்குகதி, மறுஷ்பகதி, தேவகதி, மோகஷ முதலானவை களின் சுகதுக்கங்களை அனுபவித்த காரணங்களையும் அறிதல் உடும். இந்த முதல்வேதத்தை நன்கு உணர்ந்தவன் கொலைமுத டாகிய நியவொழுக்கங்களுக்கு உடன்படான்.

2-வதாகிய. கரணாதியோகமென்னும் லோகஸ்வரூபவேதத் தை வாசிப்பதால், உதஸர்ப்பிணியாதி பரிவர்த்தனைகளையும், நரக லோகம், பலணிலோகம், மனுஷ்யலோகம், வித்தியாதர, சிப்பந்தர, ஜோதிஷகம், கல்பவாசி, அகமித்திரம், மோகஷ முதலான ஸ்தா னங்களி லெற்படும் சுகதுக்கங்களையும், மேற்சொன்னலோகங் களின் பிரமாணங்களையும், ஜீவன்களின் உர்வாஸ நிர்வாஸம் ஆயுஷ்பம் உன்னதமுதலானவைகளையும், ஜீவன்கள் வசிக்ரும் ஸ்தானங்களையும், ஐம்பூதீபம் தாதவிஷண்டமுதலான தீபங் களையும், இவற்றில் உள்ள பிந்துமகம்மேருக்களையும், பிந்து பாத சேஷத்திரங்களையும், பிந்து பிராவதசேஷத்திரங்களையும், சீதேக சேஷத்திரமுதலானவைகளையும், மகாலவண சமுத்திரம், கழீரம், ததிமுதலான சமுத்திரங்களின் விவரங்களையும், அந்தரதீபமுத லான பலவகைகளையும் மோகஷஸ்வரூபத்தையும், அதன் சுகத் தையும், இன்னும் அநேக விவரங்களையும் அறிந்துகொள்ளலாம்.

3-வது சரணாதியோகமென்னும் வேதத்தைப் படிப்பதனால், எல்லிணை நினைகளின் காரணங்களை அறிந்தபின் உணரும் இல்ல நம் துறவறமென்னும் சாரித்திரத்தை அறிந்து, பாவத்திற்குப் பயந்து எல்லொழுக்கத்தைக்கண்டு அதுஷ்டிக்கும் தன்மை உன் டாகும்.

4-வது திரவ்யபாதுயோகமென்னும் வேதத்தை வாசிப்பத னால் எல்லொழுக்கத்தை அடைந்தபின் ஜீவாதிஷ்டதிரவிபங்கள் முதலான ஜேஹயோபாதேயதத்வ ஸ்வரூபங்களையுணர்ந்து, மோகஷ சாதனமடைய ஏதுவாகும். இவைகளின் பரிவுகள்- ஆங்காகமம். 12-ம், பூர்வாகமம், 14-ம், பருஸ்ருதிராகமம் 16-ம், ஆம்.

மேற்கொள்ள வேதங்களில், முதல்வேதமானது இரண்டு நூறுசீர்த்தைப்பந்தையாயிரத்தா நூறுந்து நூற்பந்திரண்டு கோடியே முப்பத்தொருநூறுசீர்த்தைநூற்றொழுபது சீர்த்தை கியையிணையுடையது; மற்றமூன்றுவேதங்களும் இப்படியே அதிக சீர்த்தைகளைபுடையனவாம்.காலதோஷத்தினால் மனுஷ்யர்களுக்கு இவற்றை அறியும்சத்தியும், அறிவும், ஆயுளும், குறைந்துவந்த தினால் முன்னிருந்த மகாமுனிகள் இந்த வேதங்களைச் செய்து உபதேசித்துவந்தார்கள்; திருகு ஏற்பட்ட முனிவர்கள் இந்த வேதங்களைச் சிறுசிறுநூல்களாகச் செய்தருளியிருக்கின்றார்கள். இப்போது வழங்கிவரும் முதல் வேதமாகிய மகாபுராண ஸ்ருதி யானது இருபதினாறுசீர்த்தைகளைபுடையது.

2-வது வேதமான லோகஸ்வரூபத்தைப்பற்றி இப்போது வழங்கிவரும் நூல்கள் திரிலோகசாரம், திரிலோக ப்ரக்ஞபதி, ஜம்பூத்வீப ப்ரக்ஞபதி, த்வீபசாகர ப்ரக்ஞபதி, மகாலோகானி, லோகஸ்ரூபம் ஆகியவைகொப்ப.

இவற்றைப்போலவே 3-வது வேதமான இல்லற தறவர்த்தைப்பற்றியும், 4-வது வேதமான ஜீவாதிக் த்வவங்களைப்பற்றியும் பலநூல்கள் சுருக்கமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

இனி அருகக்கடவுள் விருப்பு வெறுப்பில்லாதவர் என்பதைத் திருக்குறளாசிரியர் விளக்கியிருப்பதைப்பற்றி ஆராய்வாம்:இதனை அவர்,

“வேண்டிதல் வேண்டாமை யிலானடி சேரிந்தார்ச்
கியான்டு மிடும்பை யில”

என்னும் குறவால் விளக்கியிருக்கின்றனர்.

இதன்கருத்து: “வீரூப்புவெறுப்பு இல்லாத அருகக்கடவுள் பாத தைச்சேர்த்தவர்க்கு எக்காலத்திலும் பிறவித்துன்பங்கள் உண்டாவன வல்ல” என்பதாம்.

இன்னும்,

“வேண்டிதல் வேண்டாமை யில்லாத வீரனடி [ஆம்

பூண்டுகிடந்தாற் புறத்திறுத்த வெங்குற்றம் போரும்போ
என்று திருக்கலம்பகம்-செய்யுள்-38-ஆம்,

“ஆழ்த்துதி யார்வமுஞ் செற்றமு நீக்கிய வச்சுதனே”

ஐஐநசமய சித்தாந்த விளக்கமும். 91

என்று திருநூற்றந்தாதி-20-ஆம் செய்யுளிலும் இவ்விவரம் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. மேலும் இது,

“உவந்தல் காய்தலா லுன்றிரு வடித்தலைத் தெழுந்தோர்க்
குவத்தல் காய்தலுன் றிருவுளத் தொன்றுரீ யிணையற்
சுவர்க்க மாநக கத்தவர் னுள்ளுய னுளது
தவத்தின் றன்மையோ தம்வினைத் தன்மையோ வருளை”
என்று மேருமந்தரபுராணம்-124-ஆம் செய்யுளிலும் கூறப்
பட்டிருக்கின்றது.

இதன்கருத்து: "சர்வோத்தி: தலாலும், கோபித் தலாலும், உன்னுடைய அழகியபாதகமலத்த வந்தடைந்தவர்களுக்கு உன்னுடைய அழகியமனதில் சர்வோத்திப்பதம் கோபித்தலும் இல்லை; அங்கணம் உன்னிடத்தில் அஞ்சுணங்கள் இல்லையானால், தம்விரகுநிறத்தவர்களில், சர்வோத்தித்தவர்க்கு உவர்க்கத்தையும், கோபித்தவர்க்கு பெரியதக்கத்தையுடைய ராகத்தையும் அடைவது உன்னுடைய தபவினது குணமோ, அவர்களுடைய வினையினது குணமோ எங்களுக்குத் தெரியும்படி கூறியருள்வாயாக" என்பதாம். இதனால் அருகன் விருப்புவெறுப்பு இல்லாதவனென்பது விளங்கும்.

இன்னும்,

"காவுந்தி யையையியார் கட்டுரை சொல்லு
நலம்புரி கொள்கை நான்மறை யான
.....
காமுறு தெய்வக் கண்டடி பணிய
ஓபோ யாக்களு ஓனோறிப் படர்குறு
மென்றம் மறையோற் கிசைமொழி யுணர்த்தி"

என்று, சிலப்பதிகாரம் காடுகொண்காதையில், கவுந்தியடிகள் பிராம்மணனிடம் உயர்கெறி சொன்னதாகவரும் அடிகளில், "காமுறுதெய்வக் கண்டடிபணிய ஓபோ" என்றதொடரிலுள்ள "காமுறுதெய்வம்" என்றதற்கு, "காமக்குரோதாதிகளெல்லாமுடைய தெய்வ மென்பதுவுமாயிற்று" என்று, அடியார்க்குநல்லார் உரை வருத்திருப்பதனாலும், அருகக்கடவுளன்றி மற்றதெய்வங்கள்விரும்பு வெறுப்புடையனவென்பது துணிப்பபிடம்.

சிவசுந்தாமணி 2814-ஆம் செய்யுளிலும்,

"காம முடையார் கறுவொடார்வ முடையாருக்
தாம மொடு சாந்து புனைவார் பசியிலுன்பா

92

திருக்குறள் ஆராய்ச்சியும்

ரோமு முடையார்க றிவரல்ல ரிவையிலலா
வாம னடியல்ல பிறவந்தி யன்மினென்றார்"
என்று இவ்வீரவர்க்கு உறப்பட்டிருக்கின்றது.

இதன்கருத்து: "காமத்தையுடையாரும், செற்றத்தோடு ஆசைவையுடையாரும், தாமத்தையும் சாக்கையும் புனைவாரும், பசியாலே இவ்வீலிசென்று பட்டுகொள்வாருமாகிய இவர்கள், எம்மை உய்யக்கொள்ளுமவரல்லர்; ஆதலின், இத்தக்குணங்களில்லாத வாமனடியல்லாத பிறவர்களை வணங்கன்மினென்று கூறினார்" என்பதாம்.

இன்னும்,

பீரம்தா இத்திரப்பட்டம் வேண்டுமென்று மூன்றரைக்கோடி வருஷம் தவஞ்செய்தார் என்பதும், விஷ்ணு வேண்டுமென்றே மச்சுட்டம் நடாதிக்க முதலான நசாவதாரங்களையெடுத்து இவ்வயலில் அநேக ஹிதாஹிதங்களைச் செய்திருக்கின்றார் என்பதாவும், சிவபெருமான் விருப்பத்தினால் பந்தர்களுக்கு வேண்டியவர்களைக் கொடுத்த வெறுப்பினால் திரிபுராதிகளை நெற்றிக்கண்ணால் சுட்டெரித்தார் என்பதும் அந்தந்தச் சமயசாஸ்திரங்கள் கூறு

சினர்.

மேற்கண்டகாரணங்களால் அருகன் விருப்பு வெறுப்பு அற்ற வனென்பதையும், மற்றகடவுள் விருப்பு வெறுப்பு உள்ளவசென் பதையும் உணரலாம்.

இனி அருகக்கடவுள் இர்தவித்தானென்பதைப்பற்றி ஆராய் வாம்: இது,

“பொருவாயி லீர்தவித்தான் பொய்தி சொழுக்க

நெறிசின்றி னீவாழ்வார்”

என்றும் திருக்குறளில் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

இதன்கருத்து: “மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவியென்றும் பஞ்சேத்திரியங்கனையும் அலிந்த அருகக்கடவுளது மெய்யான ‘ஒழுக்க வழியிலே சின்றவர் நீடுழிவாழ்வார்’ என்பதாம்.

பரிமேலழகர், இர்தவித்தானது ஒழுக்கவழி அவனார் சொல்லப்பட்ட வேதமார்த்தம் என்றார். இது, பொருத்தமாகாது.

இர்தவித்தான் மெய்யான ஒழுக்கவழியாவது - பகலன் சின்ற தவத்தின் மார்க்கம்.

இதனை,

ஐயைநசமய சித்தாந்த விளக்கமும். 93

“மெய்த்தவத் தன்மை தானும் வென்றவர் படிமர் தாங்கிச் சித்தமெய் மொழிகண் மூன்றி லிருந்தொடர் பட்டி னீங்கி பத்தரம் பன்னி ரண்டார் தவத்தொடு பரின்று தன்கண் ப் உத்தமக் காட்சி ஞான வொழுக்கத்தை யழுத்தல்கண்டாய்” என்றும் மேற்குந்தரபுராணம் 411-ம் செய்யுளால் நன்றணரலாம்.

இ - ன். “உண்மையான தபலினுடைய குணமனது யாதென்றால், (ஒருவன்) காணிகர்ம்களை ஜெயித்திராசின் அருகபரமனுடைய ரூபமான திர்க்கத்தருபத்தைத்தரித்து, மனவசனகாய மென்னும்மூன்றி னுறும், பாவியாய்தரமென்னும் இரண்டு பரிக்கிரகங்களினின்றும் நீங்கி, உத்தமகருமை முதலான தசதர்மமும், துவாதரவித நபசமானிய இவற் றோடும் பழித் தன்னிடத்தில் நற்காட்சி, நன்றானம், சல்லொழுக்கத் தையும் ஸ்தாபித்தலாம்” என்பதாம்.

இங்குக்கூறியவற்றால், இர்தவித்தான் என்பது அருகக்கடவுளாகவே பொருந்து மென்பதைக்காண்க.

ஆதிபகவனானிய அருகன், தர்மார்த்தகாமங்களை பிரஹ்மஞ்ஞுத்தானே உணர்ந்தி, பரதன், பாஞ்சபரிருமாரசன் முதலானவர் களுக்கு ராஜ்ஜியங்களைப் பகிர்ந்துகொடுத்து, விடடைதல் என்பதையும் உணர்ந்தும் பொருட்டிச் சகல பற்றுக்களையும் விட்டு வளம்சென்று திர்க்ககந்தரூப். மனவசனகாயங்களையடக்கி மனப் பர்யயமென்னும் நான்காவது ஞானத்தைப்படைந்து ஆறுமாதம் அளவன் விரதம் கைக்கொண்டு வெய்யில் மழை பனி காற்றுமுத லானிய பரிஷுஹங்களைச்சகித்துப் பர்வதம்போல சலியாது தவம் செய்தார். அவ்வாறு,

ஆதிவே தந்து நாடன் புருவிந்த வலக மேத்த
 நீதிமா தவந்தைத் தாங்கி நிறைந்தயோ கத்தி னின்ற
 போதினா தாத்தின் வந்தார் போகவா தாத்தினுள்
 தீதிலாக் குணத்தினுள் விநயியு நயியு மென்பார்.

வந்தவ ரிறைவன் பாதம் வலங்கொண்டு வணக்கி வாழ்த்தி
 அந்தமி னிதியு நாடு மரசருக் கீந்த வந்தார்
 வந்தில மடிசு ளின்றே வந்தன மன்னொமக்குக்
 சந்தபின் னன்றிப் போகோ மென்றுதாழ்ந் தேத்தினாரே.

இவ்வாறு வித்திபாதாபுத்திரர்களாகியநமி, விநயி, என்பவர
 ராஜ்யியங்களைப்பற்றிவரும்பி, பகவானிடம்வந்துபணிந்து மேலும்,

+ மனப்பர்யய ஞானமென்பது - பிறர் மனதில் நினைத்தவைகளைச்
 சொல்லுதல்.

94

திருக்குறள் ஆராய்ச்சியும்

“மூன்றுலக மேத்தவரு முத்திக் கிளவாசா
 யான்ற வனுத்தாத்து ளன்றமர்ந்தாய் ியே
 யான்ற வனுத்தாத்து ளன்றமர்ந்து வந்தாயை
 மூன்றுலக மேத்திப வரறுசொல்ல முடியாதே”

என்று பலவிதத்திலும் து விசேய்தார்கள். அப்போது ஆதிபக
 வரன் * பிரதிமாயோகத்தில் சலனமின்றி இருப்பதைப் பவனா

ப்ரதிமாயோகமென்பது-ப்ரதிமைபோல அசைவற்றிருந்து தவஞ்
 செய்தல்.

இதை, பனம்பாசனார் தொல்காப்பியம் சிறப்புப்பாயிரத்தில்,
 “மல்குநீர் உரைப்பி னேந்திற ிறைத்த
 தொல்காப் பியனெனத் தன்பெயர் தேற்றிப்
 பல்புகழ் நிறுத்த படிமை யோனே”

என்ற குத்திரத்தில் ‘படிமை’ என்றதனால் விளக்கியிருக்கிறார்.

இ - ள்: “கடல்குழ்த் துலகின்கண்ணே றுந்திறம் (அதாவது பஞ்
 சாஸ்திகாயமுதலான தத்துவங்களை) நிறையவறிந்த தொல்காப்பிய னெ
 னத்தன்பெயரை மாயாமல்கூறித்தி, இல்லறதுரவறங்களில் பல்புகழ்க்
 ளையும் இவ்வுலகின் கண்ணேநிலை நிறத்தி, படிமையோனே (அதாவது
 ப்ரதிமாயோகத்தைத்திரித்த தவந்தையுடையவனே)” என்பதாம்.

இன்னும் ப்ரதிமாயோகமென்பதைப்பற்றிக் கிரியாபுஸ்தகம் யோக
 பத்தி ௭லாகம் 11-ல்,

“ ஹஹாலிஹ வபிஃ௦௦௦௦௦ ஸிவெஃஜவீரரஸனெஃகவாலீய
 ஸனிஃயாவூ வுவஃ ிய உஃதாஹெ ஹெய ளுஃரதி ”

என்பிராகிருதபாணையில் கூறதலும்காண்க.

இதன்பொருள்: “சூரியப்ரதிமைமுதலானபருவித ப்ரதிமாயோ
 கங்களிலே கீர்திற லெத்தையுடையவரை, காபோத்சர்க்கத்தையும் ஏக
 பார்சுவத்தையமுதலையவரை, உயிழ்தல் சொரிதல் இல்லாத விசத்
 தையுடையவரை, தேசத்தைத் துர்த்தவரை வத்தியாசின்னை” என்பதாம்.

இது தவீர, மகாபுராணம் பர்வம்-?, சு 10ல்,
 (ஃ ௨ திஷணரஸ திவ-? ௧) க் திரா பொற தீபுஃஷு

லுகாஃ? ௧௩௩௩.௧ ஃ த-? ௦௦ மஃபெய்ய-புரா லீ-? ”
 என இது கூறப்படுதல் உணர்க.

(இ - ன்.) "கைரியலக்ஷிபொடி விளக்குகின்றவரும், ஆரூர்புரீ யர்தம் நிறைவேற்றப்பட்ட (ப்ரதிகைசேபால்பிர்சினம்) ப்ரதிகாயோகத் தை அடைந்தவருமான ஆதிபகவானான விருஷபதிர்ந்தத்கரூக்கு அர்தக் காலமானது, கண்ணகாலமாகத்தானே ஆயிற்ற" என்பதாம்.

ஐந்தாம் சித்தாந்த விளக்கமும். 95

லோகத்தில் உள்ளதானோந்திரன் அவற்றானத்தாலறிந்து அந்த வித்தியாதர புத்திரரிருவரும் விசயிகை விஜயார்ந்த பர்வதத்தில் உள்ள உத்தரஸ்ரேணியில் அலுபது நகரங்களுக்கு ராஜாவாக ஸ்தாபித்து, கனகபல்லவமென்றும் பட்டணத்தை அவனுக்கு ராஜதானியாக அளித்தான்; தகழிவைஸ்ரேணியில் பீடம்பது நகரங் களுக்கு நயிருமராவை ராஜாவாக நியமித்து, இரதநுபுர சக்கர வாளமென்றும் பட்டணத்தை அவனுக்கு ராஜதானியாக ஸ்தா

மேலும்மேலும்நதரபுராணம் செ-ன்141-ல்,
"எஞ்சலில் கொள்கை தாங்கி யிராப்பகல் படிம நின்றும்"
என்ற அடியிலும் இதுகூறப்பட்டிருத்தல்காண்க.

(இ - ன்.) "குறைவில்லாத சாரித்திரங்களைத்தரித்து இரவும் பக ளும் ப்ரதிகா யோகத்தில் கிண்பெற்றிருத்தான்" என்பதாம்.

இவற்றில் கூறப்பட்ட 'படிமை' என்னும்பதம் ப்ரதிமைக்கும்அதை ப்போல் நின்றசெய்யப்படும் யோகத்திறமும் ஆகும். இதுப்ரதிமைக்கு வருவதை,

கிரியாபுஸ்தகம் கைத்தியபக்தியில்,

"ஜிண்படிமாகட்டிமே ஸ்தே"

எனவரும்பிராகிருத கலோகத்தின் சரணத்தால் உணரலாம்.

இ-ன். "இருத்திமத்திலான ஜிாப்படிமா(அதாவது பிரதிமையை) ஸ்தித்திண்டேன்" என்பதாம்.

இன்னும் உதயணன் பெருங்கதை தெய்வச்சிறப்பில்,

"ஆரணக் காகிய வறிவர் தானத்துப்

பூரணப் படிமை காண்ட லாணம்"

எனவரும் 37-38-ஆம்அடிகளிலும் படிமைஎன்பது இப்பொருளில்வருதல் காண்க.

படிமா, படிமை, படிமம் என்னும் பிராகிருத பதங்கள் ஒருபொரு ளளவாகும். இவைஊடமொழியில், ப்ரதிகாவெனவரும். இவைகள், ப்ரதி மாயோகமென்றும் தவத்திற்கும், அசைவற்றிருக்கும் ப்ரதிமைக்கும் ஆகும். மேல்கண்ட ஆகம்பிரமணத்தால் தொல்காப்பியரும், ஐஜாச் என்பதும், முற்றுத்தூற்ற மகாமுனிவரென்பதும், பஞ்சாஸ்தி காய முதலான தத்துவங்களைநிறையவறித்தவரென்பதும், ப்ரதிகாயோகமெ ன்றும் தவத்தினையடைந்தவரென்பதும் விளக்கமாகத்தெளிதல் கூடும். இன்னும் தொல்காப்பியச் சிறப்புப்பாயிரத்தில் வேறபல ஐஜசமயக் கொள்கைகளுமிருக்கின்றன வாயினும் அவற்றைஇங்குவிரிப்பின் பெரு குமென இடைநடும் கூறினோம்.

பித்தார். அய்வாறு ஸ்தாபித்தபின்னர் இவர்களிருவருக்கும்
 பிற்றாறு மகாவித்தைகளையும், எழுதாறு சூதுல்லக வித்தைகளையும்
 துணையாகும்படி கொடுத்து, மற்றவித்தியாதாரர்களை யெல்லாம்
 இவர்களது ஆக்கிணைப்பக்கேட்டு நடக்கும்படி செய்து, தனிடம்
 அடைந்தான்” என்ற வரலாறு ஜைன நூல்களில் கூறப்பட்டிருக்கிறது.
 இதனால், ஆதிபகவான் பஞ்சேந்திரியங்களையும் அளித்து,
 மகா தபசைத்தாங்கிப் ப்ரதிமா யோகத்தில் நின்றார் என்பதை
 உணரலாம். இவற்றின் விரிவுகளை ஸ்ரீபுராணம் ஆதிபகவான் பருதியிலும்,
 மேருமந்தரபுராணம். 187-வது களிமுதல் உள்ள சிலகிகளிலும்
 காணலாம்.

பகவான் தவஞ்செய்தாரென்பது,

“காடொசு ஸமயூபதாரமொ ஜயசிஜிநவதிநூலிலுஞ்
 [3-ஊராடா
 சிஷ்யுதே யஸ்யஸாஸா நுவரிவரிமதொ ராஜகீவஸாஸு
 [3-ஊசு] கி
 வசுபு கடுபுநூ நாநாசிவஹு டஹதொ டுராஸிளடி
 [ஸு]வாச
 ஸுபு ய-சு ஸிஷ்யுநவதே நிவரூவிரகாரி டுராஊதொவி
 [ஸு]லிமயி”

என்னும்பத்தமந்திரச்சிவ: சுலோகத்தில் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

மேற்கூறிய, தொல்-பா-குத்திரத்தில் ஐந்திறம் என்னும் பதத்தைச்
 சிலர் ஐந்திரமென்பாடபேதமட்காண்டும், அதற்கு ஐந்திரவியாகரண
 மெனப் பொருள்கொண்டு யிருக்கின்றனர். இது பொருத்தமற்றதாம்.

எப்படியெனில், தவயோகத்தை யுடையவருக்குத் தத்வங்கள் நிறை
 திருக்கவேண்டு மாதலால், ஐந்திரவியாகரணம் நிறைத்தவரெனச் சொல்
 லுதல் பொருத்தாது. இங்கு ஐந்திறம் அதாவது பஞ்சாஸ்திகாயமென்
 மது-ஜீவாஸ்திகாயம், புக்கலாஸ்திகாயம், தர்மாஸ்திகாயம், அதர்மாஸ்
 திகாயம், ஆகாசாஸ்திகாயம் என்பனவாம்.

தொல்காப்பியர் காண்குவதற்குள், மூற்ற அறித்தவரென்பதையும்,
 பஞ்சாஸ்திகாயமுதலான தத்துவங்களை நிறையவறித்தவரென்பதையும்,
 ப்ரதிமாயோகத்தை யுடையவ ரென்பதையும், பனம்பாரணர் கூறியிருக்
 கின்றமையால், அவியனூர் ஜைனர் என்பதுபோல இச்சப் பனம்பாரண
 ரும் ஜைனர் என்பது தொல்காப்பியத்தின் சிறப்புப்பாயிரத்தால் கண்கு
 புலனாகின்றமை அறிதல்கூடும்.

இ - ன். "மத்தியானகாலத்திலே, காரியோத்தர்ச்சுமையம் உத்திரபத
 ிஸ் திற்கும் மஹாத்மாவின்மேல் தீவிரமாய்ப் பிரகாசிட்கும் சூரியகுண
 வன், சுல்லந்தியானமாதிரி அன்ளி, கர்மங்களாதிரி விருசுசூகக்ஷம்ப்
 பற்றி, உதாசனமாதிரி (வைசாக்யமாதிரி) பெருங்காற்றினும் வீசப்பெ
 ற்று, உண்டாகும் பெரும் ஜ்வாலையினின்றும் மிசம்பிடுமேலேபோல,
 பொறிகளில் ஒன்றாகக் காணப்பட்டான் ; இவ்வீததியானுருடாயும்,
 முளிகளுக்கு ஒடுகேட்டாராயும், சாயிகாராஜனுக்குப்பத்திரசாயும், மகாத்
 மவாயும் விண்களரின்ற ஸ்ரீவீருஷபதித்தந்தகர் (ஆதிபகவான்) ஜெய்
 முடையவராவார்; இந்தக்கைய கடவுள் சுமமை ஓசுபிகம்" என்பதாம்.

இன்னும் பகவான் பித்தரித்தானென்பது,
 "பிவசை வென்றேன் அடியிலே யல்லது
 சைவரைக் காணினும் காணு வெண்கண்"
 என்னும் சிலப்பதிகாரம் நாகோன்காரை 198 ஆம் வரியாலும்,
 "பொறியாவி லைத்தயித்த புனிதனீயே"
 என்னும் ஜீவலம்போதனை 1-வது அத்தியாயம் 29 ஆம் செய்யு
 யுடையதாலும்,

"பொறிவரம் பாசிய புண்ணிய முதல்வனை"
 என்னும் சிவகசிந்தாமணி 2563 ஆம், கவியடியாலும்,
 "பொறியிலா வறிவனீ பூசனைக் கிறைவனீ"

என்னும் மேருமந்தராபராணம் 1000-ஆம் கவியடியாலும்,

"பொறியொடு வல் வினை வென்ற புனிதனீயே"

என்னும் நாககுமாரகாவியச் செய்யுடியாலும் உணரப்படும்.

* பொறியாவினைத்தயித்தானென்பது மற்றதேவர்களுக்குப்
 பொருந்துமாவென்பதைப் பற்றியும் இனி ஆசாய்வாய்: புத்தக்
 கடவுளுக்குப் பொருந்துமாவெனின், அவர். முற்றுக் துறவாமல்
 துவராடையை யடுத்தியும், வானினால் தமது முடிமயினைக்கொ
 ய்தும், பசிபொறுக்காதவராய் இனிப்பினால் உணர்வழிந்து சீமே
 விழுந்துவிட்டாரென்றும், ஆயர்செய்வதால், வெள்ளாட்டின்பாலைக்
 குடித்துக் களைப்பாறினாரென்றும் புத்தசரிதை சொல்லப்படுவ
 தால், புத்தருக்குப்பொருந்தாது. சீரம்மாவிற்குப் பொருந்தாது
 வெனின், அவர், இந்திர பதவிபடைபவேண்டிமென்று மூன்றரைச்
 கோடி வருடங்கள் தவருசெய்தாரென்றும், இந்திரப்பட்டம்பெறு
 மல் நான்குமுதல்களைப்பெற்று ரென்றும் அவர்வரலாறு சொல்லப்

13

98

திருக்குறள் ஆராய்ச்சியும்

படுவதால் சீரம்மாவிற்கும் பொருந்தாது. சிவன், விந்.னு ஆகிய
 வர்கள் தவருசெய்ததாக ஆசாயப்பிரமானம் காண்கிலோம். இவற்
 றை யெல்லாம் ஆசாயந்து அறிய, பொறியாவினைத்தயித்தானென்ப
 து அருகக்கடவுளுக்குப் பொருந்துமென்பதும், மற்ற சமய
 தெய்வங்களுக்குப் பொருந்தானென்பதும் நன்குவிளங்கும்.

ஆதிபகவான், மேருவைப்போலச் சலியாது, சமுத்திரம்
 போல ஒன்றிலும் கலத்தரின்றி, வாயுபோல ஒன்றிலும் பற்றி
 ன்றி, ஆகாயம்போல மலயின்றித் தியானுருடனும் எழுத்தருளி
 நின்று ஷண்மாதம் சென்றபின், யோகத்தறவிட்டு கூட்பா

கையிலுணுகிலும், தனது தீர்த்தத்துட்டோன்றும் ரிஷிகனங்கட்
 குச் சரியாமார்க்கத்தினையும், கிரகஸ்தர்களுக்கு நான்கிரமத்
 தினையும் காட்டுதற்குத் திருவுளம்செய்து ஆகாரத்தின்பொருட்டு
 ஆய்தினபுரம் செல்ல, ஸ்சேயாங்குமாசன் பகவானது தில்லிய
 ரூபங்கண்டளும் ஜாதில்மரணமடைந்து சப்தருண நவபுண்ணியக்
 சிரமத்தினேமும் மனுமாயக இஷ்டாரஸத்தின பகவானுடைய
 பவீத்திரமாயக பாணிபாத்ரதத்தில் நிறைத்தவன்.

பகவான் சோகப்பரேசயின்றியே ஞானஷதம் சேஷிப்பான்
 போன்று, அந்தஅமிர்தத்தைப் புரித்தவன். இவ்வண்ணம்தபோ
 தவர்க்குச் சரியாமார்க்கத்தினையும், கிரகஸ்தர்களுக்கு நான்க்
 சிரமத்தையும் காட்டித் தபோவணம் எழுந்தருளினபின்னர்
 பகவான் சகஸ்ரவருஷம் உக்ரமாத நவம்செய்து, ஸ்தவிரகல்ப
 மென்றும் யோகத்தைவிட்டு, ஜிரகல்பமாயக யோசத்தைக் கைச்
 கொண்டு, வடகிருஷ்ணத்திலும், பல்லியங்காலனத்தெழுந்தருளி
 யிருந்து, உபலமஸ்ரேணியினின்றும் க்ஷபகஸ்ரேணியினேறி, பிர
 தம சக்லத்தியான மென்றற வச்சிரத்தாலே, மோகிய மகாபர்
 வகத்தினயெறிந்து, துநியசக்லத்தியானமென்றும் நிரிதமாயக
 பாசவினால், ஞானாவரணியம், தரிஸனாவரணியம், அந்தராயங்க
 னென்ற விஷயிருஷங்களை வேறவெறிந்து, கர்மஷபாதிசயம்
 பத்துடன், அந்தருளாம், அந்ததரிஸனம், அந்தசகம், அந்
 த்நவிரியமுதலாயக நவகேவலஸ்ப்தியினை அடைந்தவர். அப்பொ
 முது இந்திரர்கேரடைய ஆசனங்கள் கம்பித்தனர்; பவனா, வியர்
 தா, ஜோதிஷ்க, கல்பவாசிகளுள்ளும் முறையே கண்டையும்,
 சிம்மநாதமும், பேரியும், சங்கமும் தாமே முழங்கின. அக்குறிக
 ளால் பகவானுடைய கேவலசாம்பிராஜிபத்தினையறிந்து சேன

ஐநதசமய சித்தாந்த விளக்கமும். 99

நர் பேந்திரன் முதலான தேவர்கள்வந்து, சமவசரணமென்றும்
 ஜிகாயத்தை நிர்மித்து, கேவலபூஜையினையும் செய்து பகவானை
 ன்கோத்திரஞ்செய்தார்கள். (இது ஸ்ரீபுராணம் ஆதிபகவான்
 பகுதியில் கூறப்படுகின்றது.)
 இன்னும் இதைப்பற்றி மகாபுராணம். 20 வது பர்வம் ச. 269. ல்

மமவதி தீகதொடெஹ கெவலஜ்ஜூந ககூரா
 ஸுராகிலதி ஸுரெஜூரே பூரணநீந மசினாராச
 தலலி ஐயதி நாகொ விஸுத்திக்ஷ ஜுண்டெ
 ஸுரவடி ஹரவெஸாராயு தேவீக்ஷ வராயு ॥

என்பது கூறப்பட்டிருக்கின்றது.
 இதன்கருத்து: "ஆதிபகவான் மோகநீயகர்மத்தை ஜெயித்தவனில்,
 கேவலஞானமென்றும் லக்ஷியியாடு விளங்கினவரானையால், அவருக்கு
 தேவெந்திரர்கள் பக்திவிஷேத்தினால் சமஸ்காரம் செய்தார்கள்; ஆகாயத்
 தில் எப்பக்கமும் ஜெயகோஷணையும், தேவதுத்தியும் முழங்கின; ஒளி
 யினால் ஆகாயம் இடையின்றிப் பிரகாசித்து அமுதபொருத்தியஸ்தான
 மாயிற்று" என்பதாம்.

“நிறப்பொடிச் கடைந்த தேவர் செறிப்பாழி லதனைச் செர்தார்
 ஹற்ககத்தை மறப்ப ரென்றார் சொல்லுவ தினியென் வன்றிப்
 பிறப்பெறிந் திருந்த வீரன் பெருமையைச் சிறிது காட்ட
 விறப்பவு முயர்ந்த தேவ சாசனா விபன்ற தன்றே.”

என்ற “மேருமந்தரபுராணம். 1089. ஆம். செய்யுளும் இவ்விவரத்
 தைக்கூறுகின்றது.

இங்குக்கூறியவற்றால் ஆதிபகவானுடையகேவலஞானத்தை
 அறிந்தவுடன், சொளதர்மேந்திரன் முதலானதேவர்கள், பகவா
 னுக்கு கேவலபூஜையினைச் செய்து, சமவசானமென்றும் கோவி
 லும் நிரமித்தாரொன்பது ஐகசமயசித்தாந்த மென்பதுவிளங்கும்.

இதனை, மேருமந்தரபுராணம் சமவசானசருக்கத்தில் விவரி
 க்க்காணலாம்.

இம்மாதிரி மற்றசமயக்கடவுள்கள் கேவலஞானத்தை அடைந்
 தாரொன்பதும், சொளதர்மேந்திராதிகேவலர்கள் அவருக்குக்கோ
 வில் நிரமித்துக் கேவலபூஜைசெய்தாரொன்பதும் பிறசமயசால்திர
 ன்களில் இல்லை என்பதும் நன்கு அறிதல்கடும். மேற் கூறியபடி.

100 திருக்குறள் ஆராய்ச்சியும்

ஏற்பட்டசமவசானமென்னும் ஜிநாலயத்திற்குப்பரதியாகத்தான்
 ஆதிகாலந்தொடங்கி ஐனர்கள் கோவிலைநிரமித்துப் பகவானை
 பூஜித்து வருகின்றார்கள்.

இனி, ஆதிபகவான், உவமையில்லாதவனென்பதைத்திருந்
 குறளாசிரியர் விளக்கியிருப்பதைப்பற்றி ஆராய்வாம்:

“தனக்குவமை யில்லாதான் றுன்சேர்த்தார்க் கல்லான்
 டனக்கவலை மாற்ற வரிது”

என்ற குறளில் ஆசிரியர், இதனைக்குறிப்பிடுகின்றார்.

இதன்கருத்து: “தனக்கு ஒருவிதத்திலும் சிகரில்லாத (சமவசான
 சாம்பிராந்திய விபூதியையுடைய) அருகக்கடவுள் பாதமலல்களைச்சேர்
 தவர்க்கல்லது, மற்றையவர்க்கு, மனக்கவலைக்கமுடியாது” என்பதாம்.

மேற்கூறியபடி. தேவர்கள் சமவசானமென்னும் ஜிநாலயத்
 தை நிரமித்ததும், ஆதிபகவானுக்குத் தெய்வீகாதிசயம் பதினாள்
 குதோன்றின. பகவான் அவநிரித்தவுடன் தோன்றின ஸ்வபாலா
 திசயம்பத்தும், காதிகர்மரஹிதனானதின் தோன்றிய கர்மகூடாதி
 சயர்ப்பந்துள் ஆக முப்பத்துகான்கு அதிசயங்கள் பகவானிடத்
 துத் தாயேதோன்ற, அவர் அவற்றுடனும், இந்திரனா லமைக்கப்
 பட்டஅஷ்டாமகாப்பாநிறாராயமென்னும் எண்ணிறப்புக்களுடனும்,
 இந்திராதி நால்வகைத் தேவர்களால் இயற்றப்பட்ட பஞ்சகல்

பாணத்துடனும், பதினெண் குற்றத்தைக் கெடுத்தவனும், ஸப்த பயத்தினின்றும் நீங்கியவனும், துவாதசகணபரிவேஷ்டிகனுமாகி, பரமொளாதாரிக நிவ்விபசரிசத்துடன் பதினென்பாஷ்டகளுக்கும், எழுநூறு க்ஷுல்லகபாஷ்டகளுக்கும் ஏகமாயிருக்கப்பட்ட நிவ்வி யந்வனி எழும்பு, சமவசரணத்திற்கு நாற்பத்தென்காத தூசம் வரையிலுள்ள சகல ஜீவன்களும் கர்மகிரீஜகை ஏதுவாய்ச் சமவசர ணத்தைச்சூழ, நான்கு திக்குகளிலும் நாணூற்றுக்காத தூசம் வரையிலுமுள்ள தேசங்களிலிருக்கிற ஜீவன்களுக்கு, தூர்ப்பிக்ஷுப் பியாதி, பிராணிவதைகள் முதலாகிய அவருணங்ககளில்லாத அதி சயங்களுக்கு ஏதுவாகச் சகலதேசங்களிலும் ஆயிரம்சம்வத் தைம் குறைந்த பூர்வநாலமெல்லாம் ஸ்ரீ னிறாரம்செய்து அதா வது சமவசரணத்தில்கென்று தர்மாயுதம் பொழிந்து அந்நி யத்தில்கைலாசபர்வதத்தின்மிகை எழுந்தருளிமாதிரிபமென்னும் நிவ்விபபாஷ்டாயிரத்தினுல் சாகார அனுகாரமென்னும் இல்லற துறவறதர்மங்களை உபதேசித்தார்.

ஐஐநசமய சித்தாந்த விளக்கமும். 101

மேற்கூறப்பட்ட பஞ்சகல்வியாணங்கனாவன:

ஸ்வர்க்காவதரணம், மந்த்ராபிஷேகம், பரிநிஷ்க்ரமணம், கே வல பூஜை, பரிநிர்வாணம் என்பனவாம்.

ஸ்வர்க்காவதரணமாவது:

பகவான் ஷண்மாதத்து ஸ்வர்க்காவதரணம் பண்ணியருளுவ னென தேவேந்திரன் நியோகத்தால் ருபேரன் நாதிராஜாபவன த்து நான் தோறும் மூன்றைக்கொடி சந்நமஸையுபொழிந்தபின் ஸ்வர்க்காவதரணத்தாம் ஒன்பதுமாதம் நான்தோறும் கனக மழை பொழிந்ததாம். அதனால் பகவானுக்கு ஹிசன்யகர்ப்பனெ ன்று நாமமரசிற்று.

யந்த்ராபிஷேகமாவது: பகவான் அவதரித்ததும் அவ்வவ தாரத்தை இத்திரன், அவதிஞானத்தாலறிந்து சசிமகாதேவியுட னும் நால்வகைத்தேவர் கூட்டங்களுடனும் வந்து, அக்குழந்தை யை சசிமகாதேவியால் எடுப்பித்து, பிராவதத்தின் மிகைவைத்து தேவவாத்நிபங்கள் முழங்கக்கொண்டிடுபாய் மகாமேரு பர்வத ந்து, பாண்டிலாதலத்து, கிரீமிதமாகிய சந்நமண்டபத்துப் பூர் வாபிழுகமாக எழுந்தருளுவிக்கக் கனககும்பங்களினுல் அதிபதித் திரமாகிய க்ஷீரசமுத்திரஜலத்தை தேவர்கள் கொண்டுவந்துகொ ண்ப்ப, செளதர்மேந்திரனும் ஈசானேந்திரனும் வாங்கிக்கொண்டு சுவாமிக்கு தகழிவன பார்சுவத்தினின்றும், வாமபார்சுவத்தினி ன்றும் ஜன்மாபிஷேகம் பண்ணுவது.

பரிநிஷ்க்ரமணமாவது:- பகவான், சம்ஸார மனித்தியமெ ன்று விரக்தனாகியதை அவதிஞானத்தினுலறிந்த பிரம்மகல்பவாசி காரீயிய லெவகாரீகிகதேவ சௌடரும், பகவத்சம்பமடைத்து,

“பகவானே! மித்யா த்வமெவ்விதம் மகாவிஷவேகத்தால் மயங்கு
கின்ற லோகத்தினை தர்மநிர்த்தமென்றே அபிர்தவருஷத்தால்
சுகுலித்தருளுதற்கு இதுகாலமாம்” என விண்ணப்பஞ்செய்து
துதிக்க, பகவான் அதன்பின், பரிபிஷ்க்ரமண கல்யாணாத்ரம்
நீசுநாங்கணையைப் பன்னாநினைந்து, நாயமகாராஜா முகலாபே
பந்துறுங்கணியிடுத்து, தேவர்கனால் நிர்மிதமாகிய சதர்சனமென்
னும் விமானத்தில் சொநர்மேந்திரன், கைகொடுப்ப ஏறி, நர
நதிகர் பூமிபிலேழடி எடுத்துச் செல்லப்போய்ப் பிறகு வித்தியா
தரர்களாலும் சுரபதிகளாலும் ஆகாயமார்க்காகக் கொண்டு
போகப்பட்டுச் சொநர்மேந்திரன் தவளாச்சத்திரமெறிப்ப, சனத்

102

திருக்குறள் ஆராய்ச்சியும்

குமாசனும் மாகேந்திரனும் சாமரைவிச, தேவதுந்துமுழங்க,
புஷ்பவருஷம் பொழியச் சித்தார்த்தவனமடைந்து இந்திரன் கை
கொடுப்ப இறங்கிச் சிலாதலத்துமிசை, வஸ்திராபரண மால்யாதி
களை வாங்கியபின், கேசங்களைப் பஞ்சமுஷ்டியாலே (பறித்து) வாய்
கித் தன்னுடைய திருவுருவினை (நிற்க்கந்தருபத்தை) அடைந்து,
தவஞ்செய்வதும், அந்தப் பகவானுடைய வஸ்திராபரண மால்யா
திகளையும், கேசங்களையும் தேவர்கள் சதன்பாஜனத்திலேந்துக்
கொண்டுபோய் சநீரசமுத்திரத்தி லிறக்குவதுமாகும்.

கேவலபூஜையாவது: பகவான்காநிகர்மங்களினின்றும் நீங்கியபின்,
தேவர்கள் சமவசரணத்தை நிர்மித்துத்துச் செய்யும் பூஜையாகும்.

பரிதீர்வானமாவது:

“பொன்னரி மாலே சாந்தஞ் சண்ணம்பூ மாலே தாம
மின்னன பலவு மேந்தி யிமையவ ரிறைஞ்ச மெல்லி
மின்னென முனிவர் மேனி மறைந்தன வியந்து நேரக்கிப்
பன்னருந் துதிய சாகி வானவர் பணிந்து போனார்.”

என்னும் மேருமந்தரபுராணம் 1395 ஆம் செய்யுளில் கூறப்பட்டதாகும்.

இதன்கருத்து: “பொன்னுலகிப் பிரகாசிக்கின்ற மால்களும், சந்த
ருதிகளும், கந்தப்பொடிகளும், புஷ்பமால முதலியவைகளும், அகிலத்
தூப முதலியவைகளையுமாய் இத்தகைய அகேகவஸ்துக்களைத் தாங்கிக்
கொண்டுவந்த அர்ச்சித்து, தேவர்கள் பரிதீர்வாணபூஜையை விதிப்படி
செய்து வணக்குகின்றகாலத்தில், பகவானது பரமொள்தாரிக திவ்விய
சநீரமானது தோன்றி மறையும் மின்னற்கொடியைப்போல அத்திர்சய
மாயிற்று; அப்பொழுது தேவர்கள் ஆச்சரியத்தையடைந்து அதனைப்
பார்த்துச் சொல்லுதற்கரிய ஸ்துதிகளையுடையராசி உணக்கித் தமநிட
மடைத்தார்கள்” என்பதாம்.

ஸ்வபாவநிசயங்கள் பத்தும் பகவான் அவதரித்தபொழுது அவருடன் தோன்றுவன. அவையாவன:—

- 1 பகவான் திருமேனியில் விபர்வையில்லாதிருத்தல்.
- 2 பஞ்சேந்திரிபங்களிலும் ஜலமலங்களில்லாதிருத்தல்.
- 3 சத்தம் பால்போன்றிருத்தல்.
- 4 எல்லாப் பிராணிகளிடத்திலும் ஹிதமான வார்த்தைகளையே பேசுதல்.

ஹைந்தம்ய சித்தாந்த விளக்கமும்.

103

- 5 ஸூழிக்கவும் ஒப்பிடவும் முடியாத அழகுடைமை.
- 6 மிருத்தவாசனை.
- 7 ஆயிரத்தெட்டு சுபலக்ஷணம்.
- 8 அளவில்லாத பராக்ரமமுடையவரா யிருத்தல்.
- 9 எந்த ஆயுதங்களாலும் புண்படுத்தக்கூடாமை.
- 10 நான்குபக்கமும் சமமான அழகுடந்தரத்தல்.
கர்மக்ஷயாதி சயங்கள் பந்தாவன.

- 1 நிழலில்லாச் சரிசம்.
- 2 உணவின்றி இருத்தல்.
- 3 துன்ப மில்லாதிருத்தல்.
- 4 கண்கள் இமைக்கொட்டாதிருத்தல். [திருத்தல்
- 5 பகவானைச் சுற்றிலுமுள்ள பிராணிகள் ஹிம்ஸை * இல்லா
- 6 பகவான் எழுந்தருளியிருக்கும் தேசத்தில்ஷாமயின்மை.
- 7 பகவானை தியானித்தவளவில்சகல வித்தைகளும்உயித்தல்,
- 8 நகரீகசங்கள் வளராதிருத்தல்,
- 9 ஆகாசத்தில் செல்லுதலாகியகமனம்.
- 10 பார்வைக்கு நான்குதிக்கிலும் நான்குமுகமாகத்தோன்றுதல்

தெய்வீகநிசயங்கள் பதினான்காவன:

- 1 பகவானிடத்தில் சகலபிராணிகளுக்கும் தம்மம் பாஷையில் விளங்கும் திருவாக்கு உயித்தல்
- 2 பன்னிரண்டிமாதங்களிலும் உண்டாகும் புஷ்பம் காய் பழம் முதலானவைகள் சுவாமி எழுந்தருளியிருக்கும் தேசத்தில் எப்பொழுதும் நிறைந்திருத்தல்.
- 3 சர்வஜீவன்களும் நேசமாயிருத்தல்.

உ “மாண்கன்றும் புலியின் கன்று மாதியே முலையை யுண்ணும் ஆன்கன்று மாணக் கன்றுஞ் சிங்கத்தின் கன்றோ டாகும் ஊன்றின்ற வாமுஞ் சாதி யத்தொழி லொழிந்த வுள்ளர் தான்சென்ற சாந்தி யார்க்கும் மாதவன் நன்மையாதல”

“எலிசென்று நாகத் தன்மே லேறிடும் நாகக் கீரி நலியுமென் நஞ்சு லில்லை மானமா வானின் முள்ளைப் புலிசென்று வாக்கும் புல்வாய் கிடந்துழி ஈடுக்கு மென்று நலிவுசெய் வேடர் செல்லார் செற்றயி னற்ற வத்தால்”

என்னும் மேருமந்தரபுராணம் 142-3-ஆம் செய்யுடன் இதனை விளக்கும்.

- 4 சகலஜீவன்களும் கூன்ருருபிசெயிடு உளமைமுதலாகிபசர்
ரக்குறைவும் எவ்விறியாதிபுமின்றிச் சந்தோஷமாயிருத்தல்.
- 5 சமவசரணாக்ஷேத்ரம் அதிநிர்மலமாகிப் ப்ரதிபலித்தல்.
- 6 சமவசரணத்தில் மந்தமாருதக் காற்றுவிசுதல்.
- 7 வாயுருமாரன் சமவசரணத்தில் தூசிமுதலானவற்றைப்
போக்குதல்.
- 8* மேகருமாரன் சமவசரணத்தில் சுகந்தஹிம ஜலத்தைத்
தெலித்தல்.
- 9 தேவர்களாலும் நரர்களாலும் செய்யப்பட்ட ஜெயகேச
ஷணை.
- 10* சகலதானியங்களும் சம்பூர்ணமாயிருத்தல்.
- 11 ஆகாசமும் திக்குகளும் நிர்மலமாயிருத்தல்.
- 12 நீரிமேகலாபிடத்தின் இரண்டாவது பிடத்தில் அல்டமக்
கனங்கொடுகிறந் திருத்தல்.
- 13 தாமரைபூப்பத்தின் மிசைநடத்தல்.
- 14 சமவசரணத்தில் நான்குதிக்குகளிலும் பூதங்கள் சதன
மயமாகிய தர்மசக்ரத்தை ஏந்திச்செல்லுதல்.

தேவர்களால் பகவானுக்குச் செய்யப்படும் என்சிறப்புக்க
ளாவன:—

1 அசோக விருக்ஷம்.	5 சிம்மாஸனம்.
2 பல்பலிகண்டி.	6 ப்ரபாவலயம்.

3 இவ்வியத்த்வனி.	7 தேவவாத்தியம். [ளாம்,
4 சாமரை.	8 முக்குடை ஆகியவைக

துவாதச கணங்களாவன:—

- 1 சமவசரணபூமியில்உள்ள கணதராதி மகாமுனிவர்கள். [கர்
தவருசெய்து நோற்கின்றஆரியாங்களைகள் முதலான ஸ்ராவசி
- 2 கல்பவாசி தேவஸ்திரீகள்.
- 3 ஜோதிஷ்கதேவ ஸ்திரீகள்.
- 4 வியந்தரதேவ ஸ்திரீகள்
- 5 பவணதேவஸ்திரீகள்.
- 6 பவணதேவர்கள்.
- 7 வியந்தர தேவர்கள்.
- 8 ஜோதிஷ்கதேவர்கள்.
- 9 கல்பவாசிடேவர்கள்.
- 10 ராஜாக்கள் முதலாகிய ஸ்ராவகர்கள்.
- 12 தர்மவசனத்தைஅறியும் மனோபலமுள்ள திரியக் ஜீவன்
கள் என்பனவாம்.

ஐஹந்தமய சிந்தாந்த விளக்கமும். 105

ஸ்ப்தபயங்களாவன: இஹலோகபயம், அந்ரானபயம், பச
லோகபயம், அப்ருப்திபயம், ஆகஸ்திகபயம், வேதனூபயம், யசன
பயம் என்பவைகளாம்.

பதினெண் குற்றங்களாவன:—

“கூர்யா துவஷா உயா லெஷொ ராமொ ரொஹஸா வின்கு
 ஜரா ருதுரா திரக்யுஸா லொஷி வெஷொ ரொரா
 விஸயம் ஜநகம் திரக்யா விஷொ லொஷொ டுஸய்யுவா
 தெஜதல் லவ-கம-காநா கொஷொ லொயா ரணாஉடு
 வாவெதெ லொஷொ விநிஷிஷுக்ஷு லொயாபொநிராஜக
 விஷுதெ வஷஷு-கெ திரக்யு-கெ-கெ-வஸஸாரிணஸுதா”
 என்னும் ஸ்லோகத்தில் கூறப்பட்டவை.

இ - ள்:- “பசி, தண்ணீர்த்தாகம், பயம், கோபம், ஆசை, மோகம், சிந்தை, மூப்பு, கோகம், மரணம், வியர்வை, ஆயாசம், மதம், போகம், ஆச்சரியம், ஜாநம், நித்திரை, துக்கம், என்பவைகளாகிய இந்தப் பதினெட்டுத்தோஷங்களும், சாதாரணமாக லோகத்திலுள்ள சமஸ்த ஜீவர்களிடத்திலுமுள்ளவைகள். இந்தத்தோஷங்களினின்றும் எவன் நீக்கியிருக்கிறானோ அவனே பரிசுத்தபரமாத்மனாகும். இந்தத்தோஷங்கள் யாரிடத்திலிருக்கிறதோ அவர்கள் சம்ஸாரிகளென்று கருதப்படுவார்கள். இன்னும் மேற்சொன்னதோஷங்களில் ஒன்றாவென்கொஞ்சமேனும் எந்த ஆத்மனிடத்தில் இருக்கிறதோ, அந்த ஆத்மன் ஜீவாத்மனேயொழிய பரமாத்மனல்லவென்பது ஐஐசமயசித்தாந்தம்” என்பதாம்.

இன்னும், பகவானுடைய மகிமைகளைப்பற்றி,

“யொலிஸம் வெஷுவஷ்யம் ஜநதஹகுதிபலஹ-ஹிநிஷ்வாரஷ்யுஸா
 வளவ்யூரவயபூ விராஸம் வதத சிநாவஸி திஷ்டொஹம் பரீயம்
 தவஷொ லொயாவஷ்யம் லொகமொணநியிய்யுஷொஷொ திஷ்டொஹம்
 வுஸம்வா வஷிஷொநம் ஸகஷொ-திஷ்டொஹம் லொயவ்வா பரிஸவ்வா”
 என்னும் அதளக்காஷ்டகம் 9-வது ஸ்லோகம் கூறுகின்றது.

இதன்கருத்து: “எவனொருவன் அறிவதற்கு யோக்கியமாவிருக்கிற ஸமஸ்தலோகத்தையும் அறிகிறானோ, அலையையுடைத்தானசம்சாரமா, நிரசமுத்திரத்தினுடைய கரையைக்கண்டவனாகிறானோ, எவனுடைய நிஃவிய வாக்கானது பூர்வாபரமபீதத்தால் விசேதமில்லாததும், உவமையில்லாததும், கணக்கில்லாததுமாயிருக்கின்றதோ, அப்படிப் பிரசித்தமாயிருப்பவனும், கணதாதிரிஷிஜனங்களாலே மமஸ்காரம் செய்வதற்குயோக்கியமாயிருப்பவனும், சமஸ்தகுணங்களுக்கு மிகுப்பிடமான

106 திருக்குறள் ஆராய்ச்சியும்

வனும், கெடுக்கப்பட்டிருக்கிற பதினெட்டுத்தோஷங்களென்ற சற்குக் களையுடைத்தாஸிருப்பவனும் ஆடுயவனே புத்தன், அருகன், பிரம்மாவீஷ்டு, சிவன்; அவனை மமஸ்கரிக்கின்றேன்” என்பதாம்.

இதன்படி, லோகாலோகத்தைப் பார்த்துபுகழ்மாசுக் கேவலகுணத்தாலறியும் தன்மையும், சம்ஸாரசமுத்திரத்தைத் தாண்டி தன்மையும், பூர்வாபரவிசேதமில்லாத உவமாதீதவசனமுடைத்தானதன்மையும், பரிசென்றற்றங்கரில்லாததன்மையும் ஆகிய இந்தக்குறள்களெல்லாம் அருகனுக்குத்தான் பொருந்தாமென்பதும், மேற்சொன்ன நாமங்கள் அருகனுக்குத்தான் உரியனவென்பதும் ஐஐசமய சிந்தார்த்தங்களாம்.

மேற்சண்டாராமங்கள் அருகணக்கே தகுதியானவை என்பதை,
 1. வொங்குமேலே விவொயாவிட்க வொங்கி வெசாயாக்

கும்பொகரொவலி மொவநகூய சொகரொவொக்
 பா.காலியீர சிலிரொமடூ விபெவிட்யாநாக்
 வுதும் துடுவெ வொவொயு வொரொவொகூதொரொவலி” ||
 என்னும் பத்தாமாம்-25-ஆம் ஸ்லோகத்தால் உரைசலாம்.

இ - ன். “ககாமியே! நீ தேவர்களினுடைய பூஜிக்கப்பட்டிருக்கிற கே
 உல ஞானத்தை, தானே அறிந்ததிலின்றும் புத்தனாகாநின்றும்; மூன்று
 லோகத்திலுள்ள பிராணிகளுக்கு சென்க்கியத்தைப் பண்ணுவதினால் சங்
 கரனாகாநின்றும்; மோகாமார்க்கத்தினுடைய மூறைமையைச் சிருஷ்டி
 த்ததால் பிரம்மாவாகா நின்றும்; உபவானே! நீநிச்சயமாக புருஷோத்த
 மனாகிய விஷ்ணுவும் ஆகாநின்றும்; பெனத்தர், எல்லாம் அறித்தியம் என்
 னும் மிக்கிபா ஞானத்தை வெளியிட்ட க்ஷணிகவாரியாகிய கௌத
 மனைப் புத்தனென்றார்கள்; ஆனால் உன்னுடைய கௌலனானதால் சம
 ஸ்ததத்தவகங்கொயும் அறிந்த பஸ்விய ஜகங்களுக்கு வெளியிட்ட நீயே
 புத்தனென்னும் பெருக்கு உரிமையுடையாய்; சம்ஹாசகர்த்தாவாயும்,
 திரிபுராரியுமாகிய கபாலியைச் சங்கரனென்பார் சிலர்; திரிஸோகத்
 திற்கும் நரித்தத்தைச் செய்யும் சர்வஜீவநயாபரனாகிய நீயே சங்கரன்;
 தபஞ்செய்யும்பொது அப்சரஸ்திரியினக்கண்டு தபயிழந்த சான்முகனை

உமேற்கண்ட குணங்களால் அருகணக்கே இராமங்கள் பெருத்த
 வதுபற்றியேமண்டலபுருடர் குடாமணிகண்ட-11-ல், “பகவனே யீசன்
 மாயொன் பங்கயன் சினனே புத்தன்” என்றாமங்களை அருகக்கடலுஞ்
 சூரியனாகக்கூட உறியிருக்கின்றார். ‘பகவன்’ என்பதற்கு, ‘கேகலஞ்சா
 த்தையுடையவன்’ என்பதும், இத்தன்மை யுடையவனுக்கு மேட்சே
 வனாராமங்கள் பெருத்தமென்பதும் இங்குக்கூறியபற்றால் உரைசலாம்.

சுஜாதசமய சித்தாந்த விளக்கமும் 107

பிரம்மாவென்பார் சிலர்; ஆனால் மோக்யவழியை உண்டு பண்ணிய நீயே
 உண்மையில் பிரம்மா; அவ்வாறே சம்சாரத்தில் காமலீலையிலுமுன்றாமாத
 டினைச்சிலர் புருஷோத்தமனென்றார்; அசுத்தஞானதி குணங்களால்
 நிகர்த்த வீதசாகனாகி நிர்மல புருஷனான நீயே புருஷோத்தமன்”
 என்பதாம்.

இன்னும், அபநூர், அரநூர், அரிபூர், அருகனைஎன்பதை,
 “முனிமை முகடாய மூவா முதஸ்வன்
 மனிமைந் தலைமை தனஞாத நென்ப
 தனிமைந் தலைமை தனநாத நென்றும்
 பனிமலத்தாய் தின்று பழித்தாவா றென்றே”
 “மலரேந்து சேவடிய மாலென்ப மாலா
 லலரேந்தி யஞ்சலிசெய் தஞ்சப் படுவா
 னலரேந்தி யஞ்சலிசெய் தஞ்சப் படுமே
 லிலரே மலரெனினு மேத்தாவா றென்றே”
 கனிகேர் கணையுடைய காமணையுல் காய்த்த

வளிசேர சரவாழி யண்ணலிவ னென்ப
 ரளிசேர சரவாழி யண்ண லிவனென்
 வினியாக் குணத்துநிரம் வித்தாயா ரென்னே”
 என்னும், சிவகசிந்தாமணி-1609, 10, 11, ஆம் கவிகளாலும்,
 நச்சினார்க்கினியர் இவற்றிற் கெழுநிய உணரவாலும் உணரலாம்.

இ - ள்: “முனித்தன்மைக்கு மேலாகிய ஒப்பில்லாத நிலைமை,
 முதல்வன்றனதே என்பர், அறிஞர்; அங்ஙனம் கூறுமிடத்து, அங்ஙன
 உலகம் பழிச்சாநிருக்கின்றது அறியாமை யன்றே;

மலர்நாளைத்தின் அடியையுடைய மால், இத்திரனால் உணக்கி மதி
 க்கப்படுவானென்பர் அறிஞர்; அங்ஙனமாயின் உலகத்தார் மலரிலரெளி
 னும் ஏத்தாநிருக்கின்றது அறியாமை யன்றே;

காமனைவென்ற அருள்பொருட்டிய அறவாழியையுடைய நிலைவன்
 இவனெ னென்பர் அறிஞர்; அங்ஙனமாயின் ஈடம் துறிகளால் பரப்பா
 நிருத்தல் அறியாமையன்றே” என்பதாம்.

இதற்கிணங்கக் தோத்திரத் திரட்டில்,
 “திருமாலே திகைசுமுகனே சிவனே காஞ்சித்
 திருப்பருத்திக் குன்றுறையுஞ் செம்பொற் குன்றே”
 என்றபெயர்கள் அருகக்கடவுளுக்குக் கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க.
 இன்னும் அருகனுக்குச் சிவன் என்னும் நாமமுண்டென்பதை;

108 திருக்குறள் ஆராய்ச்சியும்

ஊராயநாஸ்தி ஐடாகவால சிகுடம் உடுகோந சூலியூவயி
 வஹாமம் நவவாலஸூகீ நவயநா ஸூலிணம் நவொ ஹம் சீவொ
 காஹொ யவ்யுந காஸிநீ நவவ்யுஷொ யீதம்ந நயக்யுஹம்ந
 லொஹொநு வாகுநா நிரஹொநா நிரஹொஹொஹொஹொ
 ஸூலிணம்” ||

என்னும் அகனாக்காட்டகம் 10-வது ஸ்லோகம் விளக்குகின்றது

இதற்கருத்து: “எஃகளுக்கு மாயையானதும் ஜடையானதும் இல்
 லையோ, ஸ்பாலம், மருடம் சந்திரசேகரசேக, கட்டில், மெத்தை, இவை
 இல்லையோ, மற்றும் வில்வானது இல்லையோ, குலாயுதமானதும் இல்
 லையோ, குருமாயிருக்கிற முகமானதும் இல்லையோ, சூசையானது
 இல்லையோ, ஸ்திரீயானவள் இல்லையோ எருதானதும், தீதமானதும் இல்
 லையோ, ஈர்த்தனமானது இல்லையோ அப்படிப்பட்ட பிரசித்தனயிருப்ப
 வணம், கர்மரஹிதனயிருப்பவணம், உபமாதிதனயிருப்பவணம், எல்லா
 விடத்திலேயும் ஸூலிணமாயிருப்பவனுமாயினானே சிகன்; அப்படிப்
 பட்டவனாகிய சிகன் எங்களை சபிக்கக்கூடாது” என்பதாம்.

இன்னும்,

“சிரத்திர னானில லைம்படை யேந்திலன் றின்சிலைபாற் புரத்திர யங்கூர் யும்பொய். யாக்கலன் பொருடெய்க்ரேற் மரத்திரன் சேர்ந்துபன் மரயன்சொல் லானெந்தை மன்னுயி பரத்திரயங்கன்பணித்திரானெங்கன்பண்ணாவனே” [ரக்குப் என்னும் திருநாற்றந்தாதி 24-ஆம்செய்யுறும் அருகக்கடவுளின் குணங்களை விளக்கும்].

இதன்பொருள்: “அதிரயத்தாலன்றி விபரீதமுகரான்சில்லாதவன்; பகையில்லாமையாலே ஆபுதமொடாதவன்; மூப்புரத்தைச்சொடாதவன்; அரின்செய்யுறந்த உயிரில்லயென்று பலபல மாயஞ்சொல்லாதவன்; அவன் யாடனெனின், நிலப்பெறுடைய உயிர்களுக்கு, மேலாகிய ரந்தத் திரயத்தை அருளிச்செய்த எங்கள் அருகன்” என்பதாம்.

இன்னும் அருகர் பெருமைகளை,
 “நனஞ்சுமந்தலமருமிடையவர் தடங்கனின் கடைதொமெலியவர் சரண்புருந் தடிதொழி னலந்தருசரந்துரந்தெதிர் பொருபகையிலர் மனஞ்சலம் படுகழுதொடுபிண வனந்தொறும் படர் தரு மயலிலர் வனந்தரும் பத்தொறு மிடுபலி வருந்தியுண் டலமரு பரிவிலர் [லர் சினஞ்செய்பவன்பகைவருமெனவழிசினதந்துவெம்படைபலசமவ சிசங்க னெண்டிசை சிரைதொளவரைசெயும்புயம்பலக்கொடுதியல

ஐஐநசமய சித்தாந்த விளக்கமும். 109

ரனத்தர் கொண்ட மளியின்மிசை யறிவுழித்துகண் படுவதோரைசைவில ருரகண்ட மங்கையின் மணியென வுரைப்பவர் சங்கரர் சினக்கேர்” என்னும் திருக்கலம்பகம் 107. ஆம் செய்யுறும் விளக்கும்.

(இ - ன்.) “அருகர், சகலத்தையும் உள்ளங்கையிலிருக்கின்ற இரத்தினம்போல அறிவின்ற பங்கமில்லாதவர்; சுகத்தைப் பண்ணுவின்றவர்; வினையைச் செயித்தவர்; பாவமில்லாதவர்; தன்பாரங்களைத் தாங்கொருந் தாரின்ற இடையையுடையவரது வீசாலமான கடைக்கண்கள் வருத்த விரையாதவர்; அடைக்கலமடைத்த பாதத்தை வணங்கினால் மிகுந்த பாணங்கிரையேவி எதிரின்ற சண்டைபண்ணும் பகையில்லாதவர்; மனமானது சலனப்படும் பேயுடனே பிணத்தையுடைய சுடலத்தோடும் திரியாநின்ற மயக்கமில்லாதவர்; அழகைக்கொடாநின்ற காடுகடோறு மிடப் பட்ட பிச்சையை வருத்திவாங்கிப்புகுத்துச் சுழலாநின்ற பரிவில்லாதவர்; கோபத்தைப் பண்ணுவின்ற கடினமான பகைகன் னுருவானென்று பலஞ்சினதத்து வெப்பமான ஆயுநங்களை அகேசுமரத்தாங்காதவர்; எட்டுத்திக்கிலும் தலைகன் வரிசையாக மலிபொலக்காட்டுப் புயங்களைணைக் கொண்டு திரியாதவர்; சமனத்தின்மேல் நித்திரையைக்கொண்டு அறிவுகெட்டுப்படுப்பதாகிய ஒர்சொர்வில்லாதவர்” என்பதாம்.

இன்னும் இவருடைய தன்மைப்பற்றி,
 “ஹாரிந்தகாந்தகம் பூரஹு ரொஹாரூர ஸுாரூடிநாள் சுஷ்டுந்தை நாரபொயாலா உஷ்டுநாரி லுரொராலுக்கி ”

என்னும் மகாபுராணம் தேவீவந்திர ஸ்தீதாத்திரசுலோகமும் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

இ - ஓர் “மோகத்தால் குருடனாகிய அசானி லிம்பை செய்த தினால் உண்ணப் (பெரியார்) யமனுக்கு யமனாகச் சொல்லுகின்றார்கள்; எந்தக் காரணத்தினால் உணக்குப் பாதியாடுகாதிசர்ம சத்ருக்கள் இரா நின்றதில்லையோ, அக்காரணத்தினால் நீ அந்தநாரீஸ்வரனென்றும் திரு சாமத்தை யுடையவனாகின்றாய்” என்பதாம்.

இந்தப்பகலான், மனவசனகாயங்கள் முதலான பஞ்சீசேர் திரிய விஷயஸ்வரூபம் நீங்கி, அநீந்திரியஸ்வரூபனாகி, தேவல ஞானாவரணியக்கர்மக் கேட்டினால், லோகா லோகத்திலுள்ள சம ஞானாவரணியக்கர்மக் கேட்டினால், ஸ்திதி உற்பத்தியிநா லக்களோடுகடியிருப்பதை ஒருசமயத்திலே ஒருங்கே அறியும் அநந்தஞானத்தை யுடையவனாயும், தேவலதர்ஸனாவரணியக்கர் ம் கேட்டினால் லோகாலோகத்திலுள்ள ஆதம்பரமான ஸ்வரூப மெல்லாம் ஒருங்கே அறியும் அநந்ததர்ஸனத்தை யுடையவனாயும்,

110 திருக்குறள் ஆராய்ச்சியும்

மோகனியக்கர்மக் கேட்டினால் அநந்தசகத்தை யுடையவனாயும், அந்தராயக்கர்மக் கேட்டினால் அநந்தலீரியமுடையவனாயும், இப் படி சகல தோஷாஹிதனு யிருப்பதைச் சூழித்து, நிர்தோஷனெ ன்றும், பரிமாற்றமென்றும், அஷ்டகர்மங்களில் காதிசர்மங்கள் நான்கும் தெடுக்கையினாலே அந்தநாரீஸ்வரனென்றும், பிரஹ் மனுக்கு நான்கரங்கள் முதலான லோகவிவகாரங்கள் யாவும் செய்யமுடையவர்களை உபநிதசித்தவனாகையால் நிருஷ்டிகர்த்தா வென்றும், பிரம்மாவென்றும் லோகாலோகங்கெல்லாம் அநந்த ஞானதி குணங்கள் வியாபித்திருப்பதால் விஷ்ணுவென்றும், * அந்தரங்கலக்ஷமி, பசிரங்கலக்ஷமி இவைகளுக்கு (நிவாஸமாய்) இருப்பிடஸ்தானமா யிருப்பதால் ஸ்ரீணீவாஸனென்றும், மோ க்ஷஸ்தானத்தை யுடையவனாகலால் சிவனென்றும், சகத்தை உண்டு பண்ணுகின்றவனாகலால் சங்கரனென்றும், பவளா, வியத் தா, ஜோதிஷக, கல்பவாகிகள் முதலானவர்களால் பூஜிப்பதற் குரியனாகலால் அருகனென்றும், எட்டுத்திக்குகளை யும் வஸ்திர மாகவுடையவனாகலால் திகம்பரனென்றும், சோகமில்லாதவ னாகலால் அசோக விருஷை அடையாளமுள்ள அசோகனென் றும், திரிலோகத்திற்கும் கடவுளாதலால் (சந்திராதித்யம் நித்திய வினோதம் சகலபாஜனம் என்றுங்) மூன்று குடையையுடையவ னென்றும், திரிலோகத்திலுள்ள சகல வஸ்துக்களையும் கரதலாம லகம் (நெல்லிக்கனி) போலகாராந்திர கேவலஞானமென்றும் திரி கியலோசன முன்னவனாகலால் திரிநேத்திரனென்றும், கம்பநிர் மூலம் செய்கையினால் ஶ்ரீஜீனென்றும், விகாரவித்வம்ஸனாகை யினால் மஹாத விஜயனென்றும், ஜாதிராமராமனென்றிற திரி புரத்தைக் கெடுத்த வனாகையினால் திரிபுரஹர நென்றும்,

* அந்தரங்கலக்ஷமி-கேவல ஞானம்; பசிரங்கலக்ஷமி-சமவசனவிபுதி கள்.

¶ ‘ஜி’ என்றதாவதிற்கு ஜெயிப்பதென்றர்த்தம். ‘ஜி’ என்னும் தாவதினோடு, சக் என்ற பாத்யயம்சேர்ந்து, ‘ஜிச’ என்றசப்தம் சித்தி யாஹிதது; இதையுடையவனுக்கு ஜிசன்என்றுபெயர். ஜிசன் என்பதற்கு

ஜெயிப்பவனென தர்த்தம். "சம்ஸாரதுக்கேஹதான், ஜன்மஜராமானு
தின் ததுப்புக் ஹேதான் ஞானாவானுதிநிவிய பாவாந்மகர்ம சத்ரூம்
ஸ்ச ஜயதிஜிஃ" என்ற ஸ்லோகத்தின்படி, சம்ஸாரதுக்கத்திற்குக் கார
ணமாகவிரும்பும் ஜன்மஜராமான முதலானவைகளையும், அவைகட்டுக்
காரணமான நிவியகர்ம பாவகர்மக்களென்றும் பேதமுள்ள ஞானாவ
னிய முதலானகர்மசத்ரூக்களையும், யார்திரிமூலப்படுத்தினாலே, (அதா

ஐஹசமய சித்தாந்த விளக்கமும். 111

நீ காநிகர்மக்களைக் கெடுத்தவனாகையினால் வினைவிந்நியவனெ
ன்றும், சகல லோகவஸ்து பதார்த்தங்களை உள்ளங்கையில்
மூன்று ரேகையைப் பிரந்தியகூமாகக் காண்பதுபோலக்கண்டு
சகல ஜனங்களுக்கும் சொல்லுகிறவனாகையினால் சர்வக்ஞனென்
றும், அன்பு, அருள், அறம் ஆகிய இம்மூன்றுமே திருமேளியாக
அவதரித்துச் சகலஜீவன்களிடத்திலும் சத்ரூபித்ரூக்துவயில்லா

மல் ஒரு தன்மையோடுகடியிருப்பவனாதால் அன்புள்ளவனென்
றும், சர்வஜீவன்களிடத்திலும் அருள் உள்ளவனாதலால் அருளாழி

வது மேற்சொன்ன சம்ஸாரகர்மங்களை யார் சம்பூர்ணமாக ஜெயித்தென
றாலே அந்த பரமாத்மனேஜிகன் என்ற காமதேயத்தினால் வதுதிக்கப்படு
கிறது; அந்தப் பரமாத்மனால் சொல்லப்பட்ட தர்மத்திற்கு ஜிகதர்மம்
என்றபெயர்; அந்ததர்மத்தைமீறும் ஜனங்களுக்கு ஐஹசென்று பெயர்.

நீ பகவான் காநிகர்மங்களைக் கெடுத்தவனென்பதை,

"காநியா யிருவினையைக் கடிந்தாய் நீயே
கணமீதா நடியேத்துக் கடவு னீயே"

என்னும்ஜீவஸம்போதனை 1-வது அத் 20-ஆம்செய்யுளடியால்உணரலாம்.
இன்னும், அருகன் மேல்கண்ட சிறப்புக்களை யுடையவனா தலைத்
தொல்காப்பிய ஆசிரியர்,

"வினையி னீங்கி வினங்கிய வறிவின்

முனைவன் கண்டது முதலா லாகும்."

என்னும்பொருளதிகாரம் மாயியல் 94 ன் குத்திரத்தாலும் விசக்கியிருக்

கின்றார்.

இதன்பொருள்: "வினாயீங்கி - (காநிகர்மரத்தினும்) எவ்வினை தீவினாயினின்றும் விவசி, வினங்கிய - (இந்திராதிதேவர் களால் சமவசரண மென்றும்) ஹிகாலயத்தின்கண் கந்தருமத்தியத்த கிரீயிதம் செய்யப் பட்ட அஷ்டமகாப்ராதிஹாரியத்தானும், முப்பத்தான்கு அதிசயத்தானும், பரஞ்சோதியமமாகிப் பிரகாசம்பொருத்திவினங்கிப், அறிவின்-கேவலஞானத்தையுடையவனானும், முனைவன் - அருகக்கடவுள், கண்டத-திவ்யத்தவனாயினின்றும் அறித்தது, முதனானாகும் - பிரதமனானவென்று சொல்லப்படும்" என்பதாம். திருக்குறள் கடவுள் வாழ்த்தில் காட்டியிருக்கும் மேற்கோளால் முதல்தால் அருளியவர் அருகக்கடவுள் என்பதை உணரலாம். இதனால் தொல்காப்பிய ஆசிரியரும் ஐஐயர் என்பதவினங்கும்.

இதற்கிணக்க, ஞானமணி கடவுள் வணக்கம் செய்யுளின் கண்,
"வென்றான் வினாயீன் ரெகையாகி விரித்ததன்ச
னென்றாய்ப் பாக்தவுணர் வின்றெழியா தமுற்றது
சென்றான் நிகழுஞ் சடர்குழொளி முர்த்தியாகி
நின்றானடிச் சேழ்ப் பணித்தார் வினைக்கி கின்றார்."'
என்று உறுவென்றது முணர் க.

112

திருக்குறள் ஆராய்ச்சியும்

வேந்தனென்றும், சர்வஜீவ தயாபாசனென்றும், சதாதர்மங்க்கோடு போதிப்பவனாகையினால், அறவாழியந்தனனென்றும், அறவோக் என்றும், சித்திசேகத்திரமுடையவனாகலால் சித்தி சக்கரத்தையுடையவனென்றும், காநிகர்மங்கள் அறுபத்துமூன்றும் கெடுத்து தே ஜோதி, ஆத்ம ஜோதி, ஞான ஜோதி என்னும் மூன்று ஒளியினை பெற்றவனாகலால் முச்சோதியையுடையவனென்றும், தனது முக கமலம் ஒன்றாயிருப்பினும் சமவசரணஜிநாலாயத்தின்கண் காங்கு கோபுரவாடிகளில் எப்பக்கஞ்சென்றாலும் தெய்வீகாதிசயத்தின்

தன்மையால் ஓவ்வொருபுக்கமும் தனதுமுகம் காண்கையினால் சதா முகவென்றும், சுகஸ்ரதனகமலோடபிஸ் திதனாகையால் கமலாசன வென்றும், தர்மநீர்த்தகராகையினால் நீர்த்தகர பரமேஸ்வரவென்றும், பற்றற்றவனாகையினால் ஶீதராகவென்றும், யாதொருபுமு யில்லாதவனாகையினால் நிர்ப்பயவென்றும், யாதொரு ஆபுமு யில்லாதவனாகையால் நிராயுதவென்றும், யாதொருவிதமுயில் லாதவனாகையால் நிரிசிக்வென்றும், கிருஷியில்லாதவனாகையால் நிரிசிக்ருஷ்யவென்றும், யாதொருசிரிசிகையு யில்லாதவனாகையால் நிரிசிக்ருஷ்யவென்றும், இன்னும் இத்தன்மையான பலவனாக்காரணங் ளால், நிரஞ்சனன், நிராமயன், நிரமலாயன், நிக்தியாயன், நிரம் தாயன், நிரமோகாயன், நிஸ்ஸபக்தனாயன், நிரபக்தரவாயன், நிக்ஷ ளங்கன், நிரம்பராயன், நிரிசலன், நிராசம்ஸாயன், நிரக்தவாசன், நிரபேசுன், நிரபிரபஞ்சன். நிரஜகூனநிலயன், நிரிக்குணன், நித்திய ரூபன், நிராஸ்ரவாயன், நிரகன், நிராஹாராயன், நிரிமதசன், கிஷி காரன், நிரஜன், நிரினித்தயுக்தன், நிரூபமயிபவன், நிரிஜ்ஜரபதிஜ தபாதக்வயன், சாஸ்வதகூனநிலயன், நிரவ்யயன், நிரூபமஹிதன், கிரதார்த்தாயன், மகாதேவன், சதாநிலாயன், சத்தனகர்ப்பன், ஶூரியன் யகர்ப்பன் யக்ஞாங்காயன், தயாநிதி, தயாத்வஜாயன், அயய்யு கோல்லாவேதன் எனவும், மேலும் பலவனாக்காரணவும் இப்பெற்றிய ஆபிரக்தெட்டுத்திருகாமங்களால் துதிக்கப்படுகிறான். இதனாலும் அருகக்கடவுள் உபமாநீதவென்பது துணியப்படும.

இன்னும், அருகனை உவமையில்லாதவனென்பதையும், எவ் லோர்க்குமிதவனென்பதையும் மற்றொருவனாகையாலும் விளக்கு வாம்:

“ றெளஜீ றுண கடுணும பூலுதயொ நொராஹமஹுஜீ
 ருபூலுஜீ லீகீபாஹவாஜீகூடகௌவீநவடூமதா||
 வீலெஹுஜீ மஹீலீஸவ 3கூம வுலுஜீ ரகூவ்யா
 கதூவலுஜீகவாஹிதொ ஜம கிஹி கெஹெநுஜீகேபூராஹிதா||”

ஹைதசமய சித்தாந்த விளக்கமும். 113

என்றும், அகனங்காஷ்டகம் 11-ஆம் சுலோகமும் இதனை விளக் குகின்றது.

இ - ன்: “மூஞ்சாம்புல், ரூதரம், தடி, கமண்டலம் ஆகியவற்றை அடையாளங்களாக உன்னவன் பிரம்மாவென்றும், ஜடை, கபாலம், கெள லீனம், ஸ்நிஶீ முதலானவைகளை அடையாளங்களாக உன்னவன் ஈஸ்வர வென்றும், சக்ர, சக்கரம், கத்தி முதலானவைகளை அடையாளங்களாக உன்னவன் விஷ்ணுவென்றும், சிவப்புலஸ்திரத்தை அடையாளமாக உடைய வன் புத்தவென்றும், நிரிவாணமுத்திரையை அடையாளமாக உடைய வன் அருகவென்றும் (அத்தஅத்தமத சாஸ்திரங்களேகூறல்கின்றது) லோ கத்திலே பிரசித்தமாயிருக்கின்றது; வித்வாம்ஸர்கீன! இவற்றைக்கொ ண்டு கவனித்துப்பாருங்கள்; லோகத்திலேபிறக்கிற ஶீவன்கவெல்லாம், அருகன் சம்பந்தமான நிரிவாணமுத்திரையாகவே பிறக்கின்றன; ஆன படியிலே லோகங்களுக்கெல்லாம் அருகனைகடவுளென்பது துணியப் படும” என்பதாம்.

இதன்படிமனிதர் பிறக்கும்போதும் அருகனுடைய நிர்வா ணரூபமாகப் பிறக்கின்றார்கள்; இறக்கும்போதும்,

“முக்காலிக் கொட்டிணுண் முடித்தீக் கொண்டெழுவர்
செத்தாரைச் சாவார் அமந்து”

என்று நாலடியாரில் முனிவர் மொழிந்தபடி இறந்தவர்களை, பின்னர்ச் சாகப்போகின்றவர்கள் சுடலைக்குக் கொண்டிபோய்க் கட்டை முட்டைகளை அடிக்கி அவற்றில்வைத்து, அவர்களிடமுள்ள அரைஞாண் வஸ்திரபூஷண அலங்காரங்கள் முதலியவைகளைக் களைந்துகொண்டு, மர்மஸ்தான முதலானவைகளைக் காண் போர்க்கு அருவருப்பு உண்டாகாமலிருக்கும் பொருட்டுச் சல்லா வினூல்முடி, அக்கனியிட்டு எரிக்கிறார்கள். அப்போதும் அவர்கள் நிர்வாண முத்திரையுடைய அருகனுடையருபத்தை அடைகிறார்கள். இது ஜைனர்களுக்கு மாத்திரமேயல்லாமல், சைவவைணவ முதலான சமயத்தினருக்கும் உண்டென்பது எல்லோரும் நன்கறிந்ததாம்.

இன்னும்,

“பூமாவை முதலாய புண்பாத திருமுர்ந்தி
காமாதி வென்றுயர்ந்த கடவுளென் நறறமுடே
காமாதி வென்றுயர்ந்த கடவுளென் நறறந்தாலும்
கோமாவின் திருவுருவங் கொண்டெவ்பார்ரரியசே.”

15

114

திருக்குறள் ஆராய்ச்சியும்

என்னும் மேருபந்தரபுராணம் 64-ஆம் செய்யுளும் அருகக்கடவுள் உயர்வைவிளக்குகின்றது.

இ - ள்: “புஷ்பமாவை முதலானவைகளை அலங்காரமாகவணியாத அழகிய உனதபாமெளதாரிக தில்வியதேகமானது, கீ ஆசைமுதலாயிய குற்றங்களைஜெயித்து சுபாவகுணங்களாலுயர்ந்த பகவானென்று தெரிய

க்கும்; அந்தணம் அது சாகாதிகளைவென்று உயர்ந்த நிலைமையையுடையகடவுள் இவர்தாம் என்றுதெரிவித்தாலும், கோமாவே! உனது அழகியருபத்தைமனத்துட்டுகொண்டு சந்தோஷித்துச்செய்கின்றவர்கள் அருமையாயிராநின்றார்கள்” என்பதாம்.

மேலும்,

“ உதாரஹவ தொரடுவ சிலாசூவம் விலாவுரம்
வஸ்யுளெஞ்ஞஸஹவிலுணாநாவசு சூவூலஸஹவூடிசு”

என்னும் மகாபுராணம் 17-ம் பர்வம் 222-ஆம் சுலோகமும் பகவாள் மகிமையைவிளக்குகின்றது.

இ - ள்: “பிரகாசம் பொருத்தியவரும், உவமையில்லாத ரூபவண்ணிய முடையவருமான சேவலஞானியாதிய பகவானுடைய ரூபத்தை ஆயிரக்கண்களுடைய இத்திரன், தனது ஆயிரக்கண்களினாலும் கண்டும் திருத்தியையடையவில்லை” என்பதாம்.

இன்னும்,

“பூரண யாத்திரை யாத்திரை நெருக்கப் புலனமெல்லாம்
நீரணை மாருதர் தாங்கிய தொக்கு நிவந்திடுங்கப்
டேரணையார்க்கணை யாருமில் லாப்பெரியோர்க்குவிண்ணோர்
பாரணை யாவடி தாங்கச்செந் தாமரை பாரித்ததே”
என்றும் திருமுற்றந்தாநி 91-ஆம் செய்யுளும் இதனை உணர்த்து
வதாகும்.

இ - ன்: “ஒப்பு ஒருவருமில்லாமல் சிங்காசனத்திருந்த பெரியோர்
க்கு அநாவது பெருமைபொருதிய அருகாமலுக்கு, அவரது நிலத்தோ
யாத்திருவடினைத் தாங்குவதற்குத் தேவர்கள் பொற்றாமரைப் பூவைப்
பண்ணினது எதுபோலுமென்றில், பதினாறு கயிற்றின்உயரத்தையு
டைய உலகங்கையெல்லாம் முறைமையாகக் கிட்டியகாற்றானது தாங்
கியதை ஒக்கும்” என்பதாம்.

இனிதன்றி,
“அருக ளீரல்ல பூசைச் சுருகனாய்ப்
பெரியை யாயினை பெண்ணைசை யின்மையா

ஹைநசமய சித்தாந்த விளக்கமும் 115

லொருவ னாயினை யொப்பவ ரின்மையாற்
றுருவ மாயினை தேற்றம தின்மையால்”
என்றும் மேருமந்தரபுராணம் 1300-ஆம் செய்யுளும் அருகன்
உயர்வைக் கூறுகின்றது.

இ - ன்: “கன்மையாகிய பவ்வியர்களினால் செய்கின்ற பூஜைக்கு
நீ உரியவனுமே,அதனால், அருகன் அருகன்என்ற பெயருடையவனானும்;
ஸ்திரீவாஞ்சையிலலாததினால் பெரியோனானும்; உனக்கொப்பானவர்க
ளில்லாமையால் உயமாதிதனானும்; பிரப்பில்லாததினால் திச்சயமான
சித்தியிவ்வருபியானும்” என்பதாம்.

அன்பார்ந்த அறிஞர்களை! மேற்கண்ட பலமேற்கொள்ள
ளால் எடுக்குக்காட்டியிருக்கின்ற விஷயங்களில் ஒவ்வொன்றையு
மும் நன்றாகப் பரிசீலனை செய்து பார்த்தால் உவமையில்லாதவன்
அருகனென்பதும், இப்பெயர் மற்றசமயக்கடவுள்களுக்குப்பொ
ருந்தாதென்பதும் சரியத்தியகூடமாகவிளக்கும்.

இனி, அருகக்கடவுள் தம்மசக்கரத்தை உடையவரென்றும்
ஹைநமதத்தவத்தையும் திருக்குரல் விளக்கக்கூடியதாக நிரூபி
தது. அதைப்பற்றியும் ஆராய்வாம்:

“அறவாழி யந்தணன் னுச்சேர்த்தார் கல்லாற்
பிறவாழி நீந்த லினது”

என்றும் குறள் அதனைவிளக்கும்.

இ - ன்: “அறவாழியந்தணன்-தம்மசக்கரத்தையுடைய அருகக்கடவு
ளது, தான்-பாதத்தை, சேர்த்தார்க்கல்லால் - அடைத்தார்க்கல்லாமல்,
பிறவாழி - சதுர்க்கதிப் ப்ரமணமாகிய பிறவிக்கடவு, நீத்தல் - கடத்தல்,
அரிது-(மற்றையார்க்கு) முடியாது” என்பதாம். சதுர்க்கதிகளாவன:—
சரசு, விலக்கு, மணுவ்ய, தேவ கதிகளாம்.

“காலையி லாழி வலனுயர்த்த குளிர்முக் குடையி
விழுவோய் நீ”

என்ற சீவகசிந்தாமணி - 1244-ஆம்செய்யுளடியும் இதனை விளக்கி
கூறுகின்றன.

இதற்கிணங்க, தற்காலத்திலும் அருகக்கடவுள் பிரதிபிம்பத்
தின்பிரபாவலயத்து தனிணபாகத்தில் தர்மசக்கரம் அமைத்திரு
ப்பதைப் பிரத்தியக்ஷமாகக்காணலாம்.

இன்னும்,

ஜைநசமய சித்தாந்த விளக்கமும். 117

“அருளோ டெழுமற வாழிபப் பாபுற வாழியிப்பா”

என்னும் திருநாற்றந்தாதி-5-ஆம் செய்யுளடிக்கு, சென்னை யூனி
வர்ஸிட்டி என்னும் சகலகலாசாலைத் தமிழ்த் தலைமைப்புவலவா
யிருந்து காலஞ்சென்ற மழவை மகாலிங்க பியர் அவர்கள் சுமார்
80. வருஷங்கட்கு முன் எழுதிய பதவுரையில் ‘அறவாழி’ என்
பதற்குத் தர்மசக்கரமென்றும், ‘பிறவாழி’ என்பதற்குப் பொரு
ளமின்பமுமான கடலுள் எனவும் பொருள் விளக்கியிருப்பதா

லும் இது ஆணியப்படும். பிறவாழி என்பதற்கு நாம் மேற்கூறிய
படி சதுரக்கதி யாகிய சம்சாரக்கடல் என்று பொருள்கூறுதலும்
பொருத்தமாம்.

இன்னும்,

“மறங்கொ ணேயி விட்டெறிந்து மென்னர்சென்னிசோரியிற்
பிறங்க வென்ற வென்றிசோ ரனைக டிப ருலகெல்லா
யிறைஞ்ச வெங்கண் லவ்வினைத் தெவ்வர் சிந்த வெந்துபே
ரறங்க ணேயி கொண்டு வென்ற சோதி பெங்க ளாதியே”

என்ற - திருக்கலம்பகம் 24-ஆம்-செய்யுளிலும் இது கூறப்பட்ட
ருக்கின்றது.

இ - ன்: “பாவத்தைக்கொண்ட சக்கரத்தைவீசி அரசர்களுடைய
சொற்கள் இரத்தத்தில் மூழ்கிவிளங்க, அவர்களைஜெயித்த வெற்றியை
யுடையோர் அடிகள்; உலகமெல்லாம் வணங்கக்கொடுமையான உலியை
யுடைய இருவினையாகிய பகைவர்கடச்சினந்து பெரிதாகிய நருமச்சக்
கரத்தைத் தன்னிடத்திற்கொண்டு அய்வினைகளை ஜெயித்த சோதியான
வர் எனது; சுவாமி” என்பதாம்.

குறளாசிரியர், “அறவாழி...” என்றமூலில் கூறிய, “அறவாழி, அறவாழி” என்பவற்றிற்கு, மகாவிஷ்ணுவின் உரைசெய்தருளியபடி, “அறவாழி” என்பது தருமச்சக்ரமேயாம். அங்ஙனமிருப்ப, பரிமேலழகர், “அறவாழியந்தணன்” என்பதற்கு, “தருமக்கடலாகிய கடவுள்” என்றும், “அறவாழி” என்பதற்கு “பொருளுயின்பமுமாகிய கடல்” என்றும் பொருள்கள்வரைந்திருக்கின்றனர். இவை பொருத்தமற்றவைபாம். ஏனெனின், மேற்கூறிய அநேக உதாரணங்களால், “அறவாழி” தருமச்சக்ரமே என்பது நிச்சயமாகவிளங்கும். “மகாவிஷ்ணுவிற்குச் சக்கரமிருப்பதால், இது அருகக்கடவுளுக்கு மாத்திரம் எவ்வாறு பொருத்தம்? அறவாழியந்தணன்” என்பதை விஷ்ணுவென்று ஏன் கொள்ளக்கூடாது?” என்றுசொல்செல்லக்கூடும். மகாவிஷ்ணுவின்

118

திருக்குறள் ஆராய்ச்சியும்

மிருப்பது, தருமச்சக்ரமாகாது; ஹிம்ஸாச்சக்ரமாகும். ஆதலின் அறபொருத்தாது. இக்காரணங்களால், அறவாழி-தர்மச்சக்ரமென்றும், அறவாழி பிறவிக்கடலென்றும் தாற்பரியம் செய்யவேண்டும்.

இன்னும், அருகக்கடவுள் மலர்மேல் நடத்தவியலத்தையும் திருக்குறள் விளக்கக் கூடியதாயிருக்கின்றது. அதைப்பற்றியும் சிறிது ஆராய்வாம்:

“மலர்மிசை யேகினுள் மாணடி சேர்ந்தார்
நிலமிசை நீலொழி வார்”

என்றும் குறளே இதனைத் தெளிவாக விளக்கக்கூடியதாயிருக்கின்றது.

இ - ள்: “நாமரைமலரின்மேல் நடத்தவனாகிய அருகக் கடவுளின் பெருமைபொருந்திய பாதமலர்களே அடைந்தவர்கள் எல்லாவுலகங்களுக்கு மேலாகிய மோகஸ்தானத்தில் எக்காலத்திலும் சவனயின்னி வாழ்வார்கள்” என்பதாம்.

பரவிரதநிரதனாகிய ஆதிபகவான், சம்பூர்ண சந்திரமண்டலம் போன்ற சந்திரசாயம் (முங்குடை) தானேகளிப்ப, சந்திரக் கிரணங்கள் போலும் சாமரைகள் தாமே இருமருங்கும் அசைய, தர்மச்சக்ரம் முன்செல்ல. தேவகுறுகுமுழக்க, கின்னார் விணுவே னுயிற்றுதற்குகளினவாசிப்ப, சந்தர்வர் பகவான்குணங்களைப்புகழ்ந்து பாட, நீசெனதர்மேந்திரன் சர்வபரண பூஷிதனாகி பாருககல் திரங்குளிரியிந்து, அபிமுகமாக நின்று நயனாகந்தமாகநர்த்தனம்பண்ண, திவ்யிபஸ்திரீகள் தண்ணீர்சூழ்ந்து சுற்பகவல்லிபோல நர்த்தனம்பண்ண, அக்னீந்திரன் அநேகபாருக்களால் தூபகடங்குளாந்தரித்துமுன்செல்ல, திக்தேவதைகள் அஷ்டமங்கள்களை

நீசெனதர்மேந்திரன் நர்த்தனம் செய்தா னென்பதை,

“புயங்க ளாயிரக் திண்டிரு மருங்கும்

பொங்கி யாயிரம் வரையெனக் குவாவக்

கயக்கொ டாமரைப் போதென மலர்ந்த

கனக ளாயிரக் களிப்பவின் னைவர்கோ

“மலர்மிசை நடந்தோன் மலரடி யல்லதென்
றலைமிசை யுச்சி தானணிப் பொருது”

என்னும் சிலப்பதிகாரம் நாடுகாண்காதை. 204,5-ஆம்வரிகளா
லும்,

“கிரிபூர் தாமரை மேற்சென்ற
திருவா சடியேத்தி”

என்னும் சிவகசிந்தாமணி-2814-ஆம் செய்யுளடிகளாலும்,

“கமலம் துலவுமுனைக் காத்தலீப்பா ரரியசே”

என்னும் மேருமந்தரபுராணம்-66-ஆம் செய்யுளடியாலும்,

“தேனாறு மலரிந்தன் சென்றேற்றும் போழ்து
திருவடிகள் செந்தோடு தீண்டாவே யாகி”

என்னும் குளாமணி - துறவுச்சுருக்கம். 69-ஆம் செய்யுளடியா
லும்,

“தாவின்றி எப்பொருளும் கண்டுணர்ந்து தாமரைப்
பூயின்மேற் சென்றான் புகழடியை”

என்னும் அறநெறிச்சாரம் கடவுள்வாழ்த்துச் செய்யுளடிகளா
லும்,

“நகாதின்ற தாமரைமே னடர்தேகிய நற்றவனே”

என்னும் திருநாற்றந்தாதி-45-ஆம் செய்யுளடியாலும்,

“மாவாதல் களிஞ்சு லேஞ்சு லேஞ
மலர்த்தா மரைக்கே செலத்தான் வைக்குர்
தேவாதி தேவா நமஸ்தே நமஸ்தே”

என்ற திபக்குடி திபநாதர்நமோஸ்து பதிகச்செய்யுளாலும்,

“மருவார் மலர்ப்பிண்டி மன்னு நமஸ்தே
வண்டாரு மலர்மேல் நடந்தாய் நமஸ்தே”

என்னும் திபக்குடித்திபநாதர் துதியாலும்,

“கதமும் மதமும் கடிந்தாய் சரணம்
கமலத்தின் மீது நடந்தாய் சரணம்”

என்னும், பாரிஸ்வநாதர் சரணப்பதிகத்தடியாலும்,

“தாட்டவிழ் தாமரைநடந்த தத்துவனை முத்திமுதற்பொருளை”

ஸெல்லந்சமய சித்தாந்த விளக்கமும்.

121

என்னும் திருமயிலாப்பூர் பத்துப்பதிகச்செய்யுளடியாலும் உணர்
லாம்.

“கிசுடல மெறிதிரையின் மேவுகடன் மருவுமுனை
வேகவினை வனமடைய வீழவுட னெறியு மழு
வாசையவிர் பொறியாவி னுவிசெல வநிருயிடி
யாறுதுரு நயமயல்க ளாயகிருள் பருகுசுடர்
மாசிலருள் முனிவர்மன வாகிநடு வலகுமலர்
வானவா சர்க்கண்முடியின் மாமருட சிகைவிண்மணி
யேசரிய சிவகதியி லேறுமவர் குறுகு நெறி
யேடவிழு நரினமிசை யேருமவ சடியினையே”

என்னும் திருக்கலம்பகம்-53-ஆம், செய்யுளும் இதனைவிளக்கும்.

இ - ன்: "இதழ்விரிசென்ற தாமரைப் பூமேல் ஈடக்கின்றவராயி அருகருடைய இரண்டொத்தங்களும். வினாயைக்கொடுக்கின்ற தேகமாயிய மோதுகின்ற அலையோடு பொருந்திய பிறவிக்கடலுக்குப் பொருந்திய தெப்பமாம்; வெப்பந்தையுடைய தீவினைக்காரி முழுமதம் அழிய ஒரு தன்மையாகக்கொட்டுகின்ற கோடாலியாம்; இச்சையாயிய விளக்குகின்ற புள்ளிகளுடைய பாம்பினுடைய உயிரானது நீங்காமுழங்குகின்ற இடியாம்; ஆழவகைப்பட்ட உகார்தவாதமென்றும் மயக்கக்களான இருட்டைப்போக்குகின்ற குரியனும்; குற்றமில்லாத ஜீவகாருண்னியத்தையுடைய முனிவர்களுடைய மனமாயிய தடாகத்தினது மத்தியில் மலர் கின்றபூவாம்; இத்திரளுடைய சிரத்திறநரிக்கும் பெருமைபொருந்திய கிரீடத்தினுடைய உச்சியிலிருக்கின்ற இரத்தினமாம்; இகழ்வில்லாத முத்தியில் சேருகின்றவர்கள் அடைகின்றவழியாம்" என்பதாம்.

■ ஏகார்தவாதிகள் அறுவரொன்பதை, அறநெரிச்சாரத்திஸ்,

"சக்கர னுன்முகன் சங்கரன் பூரணன்
புத்தன் கபிலன் கணாதனென் நித்திரத்
தேகார்த வாதிக நென்கெட்ட வாதம்போ
லாகாதா மாத்தன் னுணிகு"

எனவரும் செய்யுளாறுணரலாம்.

"புத்தக்கடவுளுக்கும் பூமிசைநடந்தோன் என்றதிராம மிருப்பதால் திருக்குறளாசிரியர் இதைப்புத்தருக்கேசொன்னு சொன்று ஏன் கொள்ளக்கூடாது? இது எப்படி அருகக்கடவுளுக்கு பொருந்தும்?" என்றுசிலர் சொல்லக்கூடும். புத்தர்கொள்கை, குறளாசிரியர் னுலிங்கநியகொள்கைக்குமாற்றமாயிருப்பதால்

16

122

திருக்குறள் ஆய்வுச்சிப்யம்

இது பொருத்தாறு. புத்தர்கொள்கை குறட்கருத்துக்கு மாற்ற மென்பதை,

"வயிரமொள் றுடையான் கவையத் துயிர்கண்மேன்மாயயமைந்தன் செயிர்திடந் தயாமுன் னோரா னறக்கெடு மணித்தகு சொவ்று னுயிரினை யில்லை பென்றா னுணரினை யுண்க வென்றான் புயிரினுற் கொல்லுஞ் சென்னுள் முத்தியும் பாடுமுன்றிட்டான்" என்னும் மேருமந்தரபுராணம் - 661 - ஆம்கவியில் உணரலாம்.

இ - ன்: "மாயாதேவியின் புத்திரகுடிய புத்தன் வைராக்ஷியமொன் றையே மிகவுமுடையகன்; இவ்வுலகில் துன்பம் நீங்க முன்னே ஜீவன் களின் மேலுள்ளதையவை அறியான்; சர்வதாராசமாரும் அளித்தியத் தைச்சொன்னான்; ஜீவனையிலையென்றும் சொன்னான்; மாயசக்தை உண்ணுகவென்றுஞ்சொன்னான்; இவ்வாறு கூறிய பொருளற்ற சொற் களால் கொலையையும் சொல்லினான்; மோக்யமும் சர்வதா ஒன்றுமில் லாமல் ஈசமாதலென்றும் சொன்னான்" என்பதாம்.

குறநாடுசீரியர் குறையில் ஹைனசமயம் கொள்வதற்குப் பொருத்தமாக ஜீவங்கள் நிலையேறையடைபவன வென்பதையும், அவர், நிற்குமறபிறப்புண்டென்பதையும், ஹழ் உண்டென்பதையும், கொல்லாமை, புலாண்மறுத்தல் முதலியவற்றையும், சிலமிசைநீடுவழ்வாரென்று மோஷந்ததைபும கூறியிருப்பதாலும், புத்தர்மேற்காட்டிய செய்புரிந் கூறியபடி மோஷமுதலானவைகளை அளித்தியமென்பதாலும், 'மலர்மிசை ஏகினுள்' என்பதைப் புத்தர்களுக்கும் அச் சொல்லியிருக்கப்பட்டாரென்பதை நிச்சயமாக உணரலாம்: இதனால் திருக்குறள் புத்தசமயத்திற்குப் பொருத்ததென்பது நன்குவிளங்கும். இனி இது பிரமாளிற்குப் பொருத்தமாவெனின், அவர் கமலாசனமுடையவர் என்பது ஆகமப்பிரமணா மாதலால் இந்த, 'மலர்மிசைநடந்தேன்' என்பது அவருக்கும் பொருத்தது.

மேல்கண்ட ஆகமப்பிரமணங்களால் 'மலர்மிசை ஏகினுள்' என்கிற திருநாமம் ஹைனசமயக்கடவுளாகிய அருகருக்கை உரியதென்பதும், திருக்குறநாடுசீரியர் அவசாரியே மலர்மிசை ஏகினுளென்று கூறினாரென்பதும், இயைபறிவாங்கும். இவை இப்பள்ளியிருக்கப் பரிடேவழகர், 'மலர்மிசை ஏகினுள்' என்பதற்கு 'அன்பு அருள்சமாதிக நாமசைமலர்மீது நடந்தவர்' என்று பொருளுரைத்திருக்கின்றார். இது சரியன்று. ஏனென்றால், நடந்ததென்பதில்லையென்பதற்கு வரிசையாக அமைந்த தாமரைப்புறப்புகள்பொ

ஹைநசமய சித்தாந்த விளக்கமும்.

123

ருத்தமானவையென்றி, மனம் பொருத்தானதன்று. இருத்தம் நொழிலையேற்பதற்கே மனம்பொருத்தமானதாம். 'மலர்மிசை இருந்தான்' என்றால் அதற்கு ஒரு வகையில், 'மனமாகிய மலரில் தங்கியவன்' என்று பொருளுரைக்கலாம்; அப்படி உரைப்பதிலும் மனமென்பதை வருவித்து வளர்ந்த பொருள்கூறவேண்டியிருப்பதால் அதுவும் சிறந்ததாகாது. பலநூல்களிலும் அருகருக்கடவுள் தாமரைமலரில் நடந்தாரென்று விளக்காகச் சொல்லியிருப்பதைக் குறநாடுசீரியர் வெளிப்படைபாகக் காட்டியிருக்கும்போது, அதற்கு இடர்ப்பாடானபொருளுரைத்து உண்மையையறப்பது நடுவு நிலைமையற்ற செய்கையாகும். ஆகையால் அருகருப்பாமேஷ்டியான ஆதிபகவான் கருமபூமியின் ஆதியில் அதாவது கிருதயுகத்திலே அவதரித்துச் சமவசரணத்தில் மலர்மிசைஏகினாவராதலால் அவரைப்பற்றியே ஆதிசீரியர் கூறியருளிப்புகுக்கின்றாரென்பதை நன்கு அறியவேண்டும்.

இன்னும், "பிறனிப்பெருங்கடல்....." என்னும் குறளும் ஹைநசமதக்கொள்கைகளை நன்குவிளக்கக்கூடியதாயிருக்கிறது. அதைப்பற்றியும் சிறிது ஆராய்ந்துரைப்பாம்:

பிறனிப் பெருங்கடல் நீந்துவர் நீந்தார்

இறைவ னடிசேரா தார்"

என்றகுறள், பஞ்சபரி வந்ததனு ரூபமான சம்சாரத்தை விளக்கிக் காட்டி, அதனை நீக்குமார்க்கக் கூறுகின்றது.

இ - ன்: "இறைவன்-அருகக்கடவுளின், அடி-பாதங்களை, சேர்த்தார்-சேர்த்தவர், பிறலிப் பெருங்கடல் - பஞ்சபரிவர்த்தனைகளாகிய சம்சாரக்கடலை, நீந்துவர்-நீந்திக் கடப்பார், சேராதார்-சேராதவர், நீத்தார்-அந்த சம்சாரக்கடலைக் கடக்காமல் அடில் அழுந்துவர்" என்பதாம்.

பஞ்சபரிவர்த்தனைகளாவன: திரவியம், கெத்திரை, காலம், பாவம், பவம், என்பனவாம். ஏழாவது குறவில், 'பிரவாழி நீந்த லரிது.' என்றதால், சதுர்க்கதிகளையும் விளக்கி, இந்தக் குறவில், பிற விப்பெருங்கடலென்றதால், பஞ்சபரிவர்த்தனைகளாகிய சம்சாரக்கடலை மொழிந்தனர் ஆசிரியர்.

பஞ்சபரிவர்த்தனைகளைப்பற்றியும், சதுர்க்கதிகளைப்பற்றியும், உள்ள விஷயங்களை,

"மாற்றி னின்றது வையக மூன்றிது
மாற்றி வும்பரி யட்டமோ சைந்திறு"

124 திருக்குறள் ஆராய்ச்சியும்

ரேற்றம் வி - ரெடர்ந்திடை யில்வினைக்
காற்றி னூர்கதி நான்குற் சுழலுமே"

என்னும் பேருமத்தரபுராணம் - 71 ஆம் செய்யுளும் விளக்கும்

இ - ன்: "மாற்றமாகிய சம்சாரொறியில்லின்ற சம்சாரஜீவன், மூன்றுலோகங்களிலும் திரவிய, கெத்திரை, கால, பாவ, பவமென்னும் பஞ்சபரிவர்த்தனைகளினால், மிகவும் பிறத்தலும், சாவதும், ஆகிய இவைகளைச் சேர்த்து மத்தியில் கருமங்களாகிற் காற்றினால் (சரசு, திரியக், மனுஷ்ய, தேவ என்னும்) நான்கு கதிகளிலும் ஈடுவாநிற்கும்" என்பதாம்.

இதனை,

"பிறவி மாக்கடல் பெயர்க்கு மாற்றலா
விழைவ னன்னவ னேந்து கொள்கையான்"

என்னும் பேருமத்தரபுராணம் - 821 - ஆம் செய்யுளாகளும் விளக்கும்.

இ - ன்: "சம்சாரமாகிற் பெரியசமுத்திரத்தை நீக்கும் ஸம்மியத்தவ சக்தியினால், சர்வக்ருணிக்கர்த்தவன், தரித்திரானின்ற ஸம்மியக்காரித்திரத்தையுடையான்" என்பதாம்.

"ஏத்தருங் குணத்தவக் திறைவ யாமுடைக்
கோத்திரம் குலமிவை யருளு வாழிநீ
நீத்தரும் பிறவிநீக் கடலை நீந்துநர்
நேப்பையார் திருவுரு வென் றிடைஞ்சிடை"

என்னும் மேருமத்தரபுராணம், 1201 ஆம் செய்யுளாலும் இதனை உரைலாம்.

இ - ன்: "தறித்தற்கரிய அர்த்தஞானி குணங்களையுடைய தபம் பொருத்திய கணதாரிவிகளாகியர்களுக்கொருதருமிய ஸ்வாமியே! எங்களுடைய கடத்தற்கரிய சம்சாரமாகிற் ஜலசமுத்திரத்தைக் கடக்கும்படியானதும், நன்மையாகியதும், தெப்பமாகிததும், நிரக்கத்தருமமாகிதது 1071 ப ஜிசுதிகூறைய தயவுடன் அளிக்கக்கடவாய்; நீவாழக்கடவாய்; என்று சொல்லி வணங்கி" என்பதாம்.

“குழகதீர் மதிய மன்ன சுடர்மணிப் பூணி னுணம்
 விழ்தரு கதிரி வீங்கி விளங்குபொன் னுலகத் துய்க்கு
 முழுவீண தூத்த லானு முணர்வுசென் றெறிந்த லானு
 மாழ்கடற் புணையி னன்ன வறிவரன் சர ணடைந்தான்”
 என்னும் சீவகசிந்தாமணி 380-ஆம் கவிக்கு ஆசிரியர்நச்சினர்க்கி
 னிபர், “ஊழ்வினை செலுத்துதலானும், உணர்வு எறித்தலானும்”

ஹைதாபாய சித்தாந்த விளக்கமும். 125

கதிரிவீங்கிப் பிறவிக்கடலை நீந்துதற்குத் தெப்பமன்ன அறிவ
 னைச் சரணாக அடைந்தார்” என எழுதியிருக்கும் உரையாலும்
 இதனை நன்குணரலாம்.

“நாத னெனப் படுவோய்கீ நாவசெய் பிறவித் கடலகத்துள்
 பாத கமலந் தொழுவேங்கன் பசையாப் பவிழ்ப்பணியாயே”
 என்னும் சீவகசிந்தாமணி 1242-ஆம் செய்யுளாடியுள்ளும் இதனை
 உணர்ந்துகூடும்.

இ - ன்: “தீயகைச்செய்கின்ற பிறப்பென்னும் சமுத்திரத்திலாழ்
 ிந்து அத்துன்பத்தை நீக்கிக்கொள்ளும்பொருட்டு, உன்னுடைய நாமரை
 மலர்போன்ற பாதங்களை வணங்குகின்றவர்க்காகிய எங்கனின் உலகப்பற்
 குதிய கட்டு நீங்கும்படி கட்டினாயிட்டருளுவாயாக” என்பதாம்.

“விசுடல மெறிதிரையின் மேலுகடன் மருவுபுனை”
 என்னும் திருக்கலம்பகம்-53. ஆர்ச்செய்யுளாயும் இதனை விளக்கும்.

இ - ன்: “வினையைக்கொடுக்கின்ற தேகமாகியமோதலின்ற அலை
 யோடு பொருத்திய பிறவிக்கடலுக்குப் பொருத்திய தெப்பமாம் அருக
 னுடைய பாதங்கள்” என்பதாம்.

மேல்கண்ட காரணங்களால் பிறவிப்பெருங்கடல் என்பது
 பஞ்சவர்த்தனது சதுர்க்கநதியாகிய சம்சாரக் கடலெனப் பொருள்
 பட்டு ஹைதாமயசித்தாந்தத்திற்குப் பொருந்தியிருப்பதை உணர்க.

இன்னும், குறள், ஹைதாமயக்கொள்கையின்படி அருகக்கடவு
 ளுக்குரிய எண்குணத்தான் என்றாமல்தைதையும் கூறி, அதன் ஆசிரி
 யர் அருகக்கடவுளையே துதித்தாரென்பதையும் விளக்கக்கூடியதா
 யிருக்கிறது. இதைப்பற்றியும் சிறிது விளக்குவாம்:

“கோளில் பொறியிற் குணமிலவே பெண்குணத்தான்
 றுளை வணங்காத் தலை”

என்னும் திருக்குறள் இதனை விளக்கக்கூடியதாயிருக்கின்றது.

இ - ன்: “பஞ்சேத்திரிய வுணர்ச்சியில்லாத பொற்குணமுடைய பிர
 திமைபோல், எண்வகைப்பட்ட குணங்களையுடைய அருகக்கடவுளது பாத
 கமலங்களைவணங்காத தலையும்-துதியாதாரவும் பிரயோஜனமில்லை” எ-ம்.

எண் குணங்களாவன: கடைபிலாவறிவு, கடை யிலாக்
 காட்சி, கடைபிலாவின்பம், கடைபிலா வீரியம், நாமமின்மை,
 ஆயுமின்மை, சோத்திரமின்மை, அழியாபிப்பல்பு என்பனவாம்.

இஃதன்றி இக்குறளில், ‘தலை’ என்ற சொன்னதற்கினங்க’

126 திருக்குறள் ஆராய்ச்சியும்

“தம்பத்தின் மேற்புறமு யேழுமுள் வாக்கித் தமிழை வைத்த
பும்பத்தி னேடு நிகரொக்கு மாக்குணிப் பின்றியைந்தாம்
பும்பத்தி காயம் பணிந்த பிரான்பகந் தாமரைத்தார்
செம்பத்தி யால் வணங் காச்சிறி யார்தஞ் சிரத்திரனே”
என்னும் நிரு.நாற்றங்காதி 23. ஆம் செய்யுளில், தலைக்கூட்டக்
கள் கூறப்பட்டிருத்தல்காண்க.

இ - ள்: “பஞ்சாஸ்திகாயத்தை அருளிச்செய்த அருகக்கடவுளது
அழகிய தாமரைமலர்போன்ற பாதங்களை, பக்தியால் வணங்காத அர்ப
அறிவினாயுடைய தலைக்கூட்டங்கள், ஒருதானின்மேலே ஏழுதான்களை
உண்டாக்கித் தனிமையாக வைக்கப்பட்டருட்களை யொக்கும்” என்ப
தாம். ஏழுதான்களாவன: வாய் 1, கண் 2, மூக்கு-3, செவி 4, ஆக ஏழு
இதனாலும், மேற்படிருள் ஐகசார்புடைய தென்பது துணியப்படும்,
“பூத்தொழியாப் பிண்டிக்கீழும் பொங்கோத வண்ணனை
நாத்நமும்ப வேத்தாதார் வீட்டுலக நண்ணிரை
வீட்டுலக நண்ணர் வினைக்கள்வ ராறலைப்ப
வோட்டிப வெண்குணானுங் கோட்பட்ட டிரிராவே”
என்னும் சிவகசுந்தாமணி-1469-ஆம்-செய்யுளும் எண் குணத்
தை விளக்கும்.

இ - ள்: “பூத்தமாறாத அசோகவிருகத்தின் நெயர்ந்த கடல்வண்
னனாகிய அருகக்கடவுளை, நாத்நமும்படி தோத்திரம்செய்யாதார்விட்
டைச்சேசார்; அவ்வணம் வீடுபெருதார் பின்பு வினையாகிய கள்வர் வழி
பறித்தவராலே எண்குணனும் அவர்கைக்கொண்டபட்டு வருத்தி டெட்டு
யிர்ப்புக்கொண்டு ஒடிடுவர்” என்பதாம்.

இன்னும்,

“குற்றம் குறைத்துக் குறைவின்றி முடிவுகில்
நற்ற மறைத்தார் கருள்பாப்பி—முற்ற
உணர்ந்தாணைப் பாடாத நாவல்ல அல்ல
சிறந்தான்றான் சேராத் தலை”

என்னும் அறநெறிச்சாரச் செய்யுளும் மனிதனை, ‘தலை’ என்று
கூறி மேற்கூறிய குறன்ஐகநமதச்சார்பான தென்பதை விளக்கு
வதையும் உய்த்துணர்க.

இஃதன்றி;

“ஐமொணவீழ சுகெ ஐமொணவெ ஐணடுவடுவிடுவிடு
ஐடுவொணவிணிவிடுணி யகடுயவொடிடுகோணிது”

ஐஐநசமய சித்தாந்த விளக்கமும். 127

என்ற கிரியாபுஸ்தகம் சித்தபந்தியில் உள்ள அலோகமும் அருகக்
கடவுள் எண்குணத்தானென்பதை விளக்கும்.

இ - ள்: “எட்டுவிதமான கர்மத்தினின்றி மகன், நிறைவு எட்டுக்
குணங்களை நிறைந்த, உயமையில்லாத, எட்டாயதான மோகியு
கில் நிறைக்கொண்டு நிறைந்த சித்தபரமேந்திரை அகரதமும் யத்திக்
கின்றேன்” என்பதாம்.

இன்னும்,

“வஸந்திணைணடிவண்ணவீரிய லுமூந்தடுவெ வ நவமகமண
கமொருமுவொ ஐவொவொவொ ஐமொணவொ ஐவொவொவொ”

என்னும் விரியாபுஸ்தகம்-தித்தபாத்திரில் உள்ளா நவோதமம் அரு கக்கடவுளின் எண்குறாத்தைக் கூறுகின்றது.

இ - ன்: “அஃதஞானம், அஃதநரிசனம், அஃதவீரியம், அஃத சுகம், அதிருக்மத்தாவம், அவஹவாத்வம், அருருவருத்தவம், அவ வியாபாதத்தவம் ஆவிய எட்டுக்குணங்களுக்கும் சிந்தயாமேஷ்டிகளுக்கு உண்டாகாதின்றன” என்பதாம்.

இன்னும்,

“பண்ணவ எண்குறான் பாத்தில் பழம்பொருள்”

என்னும் சிலப்பதிகாரம் நாகுகாண்காதை-194 ஆம் வரியாலும்,

“இருநால் வினைகெடுத்திட் டெண்குறாறு மெய்தி”

என்னும் ஜீவசம்போதனை - 1வது அத்தியாயம், 2ஆம் செய்யுளாடி யாலும்,

“அவ்விர்திரனுக்குமுன் எண்குறாத் தெக்காவலன்சக் கவிப்பார் வீணப்பார் முணப்பார் கணப்போல”

என்னும் திருநாற்றந்தாதி 11 ஆம் செய்யுளாலும்,

“பண்பால் விரிவண்டுந் தேனும் பாடும் பொழிற்சீரடி யென்பா லிசந்துயர்ந்தாற் கிசைந்த கோயி லேயன்றே”

என்னும் சிவகசிந்தாமணி-2600 ஆவது செய்யுளாகக் குஞ்சிரி யர் நச்சினூர்க்கினியர் “எட்டுக் கருமங்களைக்கீழ், எண்குறாங்களா டுயர்ந்தார்க்குப் பொழிலாகிய பிண்டக்குள்ளே இசைந்தகோ யில் சமைந்ததென்க” என எழுதியிருக்கும் உரையாலும் இதனை நன்குணாலாம்.

இன்னும்,

128

கிருக்குறள் ஆராய்ச்சியும்

“இறைவனீ ஈசனீ எண்குறாத் தலைவனீ
பொறியிலா வறியவனீ பூசனைக் கிறைவனீ
மறுவிலா வெருவனீ மாதவக் தலைவனீ
சிறியயா னின்குறாஞ் செப்புதற் கரியனீ”

என்னும், மேருமந்தரபுராணம், 1000-ஆம் செய்யுளும் அருகறு டைய எண்குறாங்கள் முதலானவற்றை விளக்குதல் காண்க.

இ - ன்: “நாதனும்நீயே, முதல்வனும் நீயே, அஃதஞானுதி அஷ்ட குணத்தலைவனும் நீயே, அநீதிநிய ஞானஸ்வரூபனும் நீயே, திரிபு வஞ்சிபதிகளால் பிரியதமமாக பூஜிக்கப்படுவனும் நீயே, களங்கயில்லாத (அதாவது கலத்தற்றன்மையில்லாத) ஸ்வயம்புவானவனும் நீயே, மகாத பசையுடைய கணதராதி யதிவார்களுக்கெல்லாம் அக்ரணியானவனும் நீயே, அற்பபுத்திரியையுடையான் உனது அஃதமாகிய குணங்களைச் சொல்லுவதற்கு அருமையானவனும் நீயே” என்பதாம்.

இன்னும், “ஆதிபசுவான், கைலாசபர்வதத்து, சித்தசிலா தலத்து எழுந்தருளிப் பூர்வாபிமுகமாகப் பல்பங்காசனமாகப் பதினான்குரானொழுந்தருளி இருந்து, மூன்றாம் அக்ஷத்தியானத் தால் யோகத்தைத்தாங்கி, நான்காம் அக்ஷத்தியானத்தால் வேத ரீய, ஆபுஷ்ய, நாம, கோத்திரங்களைக்கெடுத்து, ஓளதாரிகாநி சரீரத்திரயங்களைக்கழித்து, மாகமாச இருஷணபகஷ சதுர்த்ததி உத்திராஷ்டாட நகஷத்திரநான் அபிஜிண்முகூர்த்தத்து, குரியோ தயத்தில் சகஸ்ரமுனிகணங்கனோடு மூன்றாங்காலமூன்று மூன்றுவந்த சரமும் எட்டுமாதமும் இருக்கும்போது, தமது ஸ்வரூபமாயி அஷ்டகுணங்களைபுமடைந்து, லோகாக்ரமாயி சித்திக்ஷேத் திரத்தின (மோக்ஷத்தை) அடைந்தருளினர்” என்பது ஸ்ரீபுரா னாம் விருஷபதேவர்புகுதியில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இதனாலும் ஆதிபசுவானே எண்குணன் என்றநாமத்துக்குரியவன் என்பது விளங்கும்.

இன்னும் இவனே இத்தகைய உயர்ந்த நாமங்களுக்குரியவனென்பதை,

“வணங்கப் படுந்தெய்வ ரீயல்ல தியார்தின் வரம்பிகந்த குணங்கட் தியார்துற்றல் கூறவல் லாசுரூரி யாதிரண்டு கணங்கட் கிறைநின் குணமெவ் கடவுட்கு மாமென்றுதாம் பிணங்கப் புகுவார்பின் கொண்டா வெதவர் பேய்த்தமை” என்று கூறுகின்றது.

ஐந்தாமய சித்தாந்தவிளக்கமும். 129

இதன்பொருள்: “குறித்தபன்னிரண்டு கணங்களுக்கும் இறைவன் தீயேயல்லாமல் எல்லாருக்குத்திக்கப்படுகின்ற கடவுள் எவர்களுக்குக்கிள்ளுர் கன்? உன்னுடைய அந்தமான எண்குணங்களுக்கு மெய்க்கடாங்குற்றகு சொல்லவல்லவர்கள்; அப்படியிருக்கச் சிலர் உனது குணங்களை எங்க ளுடைய கவாயிக்குமாகுமென்று சொல்லுவார்கள்; அப்பாறு சொல் லிக்கொண்டே நினக்கு அவர்கள் மாறுபடப் புகுவார்கள். பின்பு நினது குணங்களாலேயே அவர்கள் தெய்வங்களைக்கொண்டாடுதல் அவர்களுடையபேய்த்தனம்” என்பதாம்.

இன்னும் ஆத்மன், எண்குணங்கள் சம்பூர்ணமாகி மோக்ஷ ன்தானத்தை அடைதல் கூடுமென்பதை,

“வினையற விட்ட போற்றின் வெடித்தவே ரண்டம்போல நினைவருங் குணங்க ளெட்டு நிறைந்துமே னோக்கி யோடி முனிவரு முலக மூன்று மிறைஞ்சமு வுலகி னுச்சி களைகழ லரச நிற்பல் கைவல மாகுங் கண்டாய்”

என்னும் மேருமந்தரபுராணம்-106. ஆம் செய்யுள் விளங்கக்கூறு கின்றது.

இதன்பொருள்: “ஆத்மன் ஞானவானுதி அஷ்டகர்மங்கள் முழு மையும் தன்னிலிட்டு நீங்கினகாலத்தில், வெடித்ததரிவிய ஜமணக்கக் கொட்டையைப்போல அவற்றை விட்டுவிட, நினைத்தற்கரிய அந்த ஞானுதி அஷ்டகுணங்களும் சம்பூர்ணமாகி, (அதாவது அஸரீரியாயி சித்த பரமேஷ்டித் தன்மையை அடைந்து) லைர்த்துவகதில்உபாவமா கிச் சென்று, மூன்றுவரங்களும் மூன்றுலகத்திலுள்ள ஞானிகளும் வண க்க, மூன்றுவெகத்துக்கும் உச்சியாயி தலுவாதாக்ரத்தில் சிவையாயிந் துஞ் தன்மை கைவல்லியமாகிய த்ரவியமோக்ஷமாகும்” என்பதாம்.

இங்குக்கூறிய மோகூத்தின் ஸ்வரூபத்தையும், அதில்லை
கொண்டிருக்கும், சித்தபரமேஷ்டியின் தன்மையையும் சிறிது
விவரிப்பாம்:

மோகூடென்று சொல்லப்படும் ஷேத்திரம் எத்தன்மைய
தெனில், மேலேசொன்ன லோகத்தின் உச்சியில், தெற்குவடக்
கில் ஏழுக்கூற்றுப்பரமானானும், கிருக்குமேந்தில் ஒருகூற்றுப் பர
மானானும், எட்டுயோசனைகளுமாயி ன் னடிக்கப்பாடமென்
னும் எட்டாஞ்சிலையின்மேல் மத்தியத்தில், மனுஷ்யஷேத்திரப்
மானமாயி ன் னடிக்கப்பாடமென் னும் யோசனை விசாலமுடையதாய்,
வ்ருத்தமாய், நமெத்தியத்தில் அஷ்டயோசனை களமுள்ளதாய்,
கொமமாகச் சூருத்திலந்து அந்தியத்தில் தும்பி இறகுபோன்றமென்

17

130

திருக்குறள் ஆராய்ச்சியும்

லிய கனத்தையுடையதாய், மலர்த்திவைத்த சத்தாகாரம் (குடா)
போன்ற சத்தஸ்படி கிலையின்மேல், மேற்சொன்ன கிலேத்தி
களவாததனுலாதாகரத்தில் சித்தபரமேஷ்டிகள் பொருத்தி யிருத்
தும் ஸ்தானமே மோகூடேஷேத்திரமாதும்.

இந்த ஸ்வபாவத்தையுடைய மோகூத்தில் அநந்தநூலி
என்னுணங்களுடன் சிறைந்து நித்தியராய், அஸ்விரரும், ஜீவகலு
காரரும், சாயப்பரிமைபோல ஸாகாரநிராகாரரும், அநீந்திய
கோசாரமாய், அநந்தநந்தகாலமெல்லாம் நிலைபெறுடையவராய்,
மேல்கமனமும் மேற் இழியாத தன்மைகளைப்பூமுடையவராய், ஜன்ம
ஜராமரண விபாதி முதலாயி அலகுணங்கனிவராகிச் சமயசமயம்
அநந்தகத்தையுடையவராகி, எந்நாளும் ஒருதன்மையாயிருக்கப்
பட்டவர் சித்தபரமேஷ்டிகளாவர்.

அமுர்த்தமாயிருக்கின்ற சித்தபரமேஷ்டிகளுக்கு இந்திரிய
வழியில்லாமல் ஏற்படும் சுகமெத்தகைய தெனில், அது இணைப்
றது. மனுஷ்யர் அனுபவிக்கிற சுகத்துக்கெல்லாம் அதிகசுகம்
அதுபவிக்கிறவன் சுகவர்த்தி; அந்தச்சுகம் அநந்தம் அதுபவிக்க
றவர் போகஸூரிமனுஷ்யர்; அந்தச்சுகம் அநந்தம் அதுபவிக்கிற
வன் சாகலோகத்துத்தரணோந்திரன்; அந்தச்சுகம் அநந்தம் அது
பவிக்கிறவன் செளதர்மகல்பத்துச் செளதர்மோந்திரன்; அந்தச்
சுகம் அநந்தம் அதுபவிக்கிறவர் பஞ்சாறுத்தரத்து அகமிந்திரர்.

இப்படிப்பட்ட தேவர்களுடையசுகங்களையும், மற்றுமுள்ள
ஜீவராசிகள் த்ரிதாலங்கனிலெல்லாம் அதுபவிக்கிற சுகங்களையும்
ஒன்றாகத்திரட்டினாலும் அவை சித்தபரமேஷ்டி ஒருசமயத்தீல்
அதுபவிக்கிறசுகத்தின் அநந்தம் பங்குகனிலொருபங்குக்கும் இணை
யாகாட்டா. சித்தபரமேஷ்டிகள் இத்தகைய தில்விய சுகத்தை

அனுபவிப்பார்.

மேற்கூறியபடி மாணிடர்கள் அஷ்டகர்மங்களைக் கெடுத்து ஒவ்வொருவரும் என்ருணங்களையடைந்து, மோஷமடையக் கூடுமென்பதற்குப் பிறசயங்குகளில் ஆகம ப்ரமணமின்லை ஆகையால், ஒவ்வொரு மாணிடர்களும் ஞானாவானுதி அஷ்டகர்மங்களைக் கெடுத்து, அநந்தஞானுதி அஷ்டருணங்களைத் தரிந்து, மோஷவீட்டில் தனித்தனி நித்தியாதந்தத்தினை அடையக்கூடும் என்பது ஐஐநசமயசித்தாந்தம். அத்தன்மை அடைந்தவர்களை, சிவகசிந்தாமணி மேருமந்தரபுராணம் முதலிய பலதூலங்களில் பரக்கக் காணலாம்.

ஹைசய சித்தாந்த விளக்கமும்

131

இக்காரணங்களைக்கொண்டு திருந்ருவாசிரியர் என்ருணத்தானென்று சொன்னது அருகக்கடவுளையே என்பது நிச்சயமாகத்தூணியப்படும். உண்மை இங்ஙனமிருக்கப் பரிமேலழகர், "கமுந்ருமுணர்தல் முதலான என்ருணங்கள் சைவாகமத்திற்

முந்ருமுணர்தலாவது த்ரிவேகங்களிலுமுள்ள சகல பதார்த்தங்களையும் த்ரிகாலங்களில் கடக்கும்சமஸ்தவிஷயங்கடையும் ஒருங்கேகூணப் பிரதிசமயத்தோறும் அறிவது இத்தன்மைபுடையவனுக்கு சர்வக்குள் என்றபெயர்; இதனை,

யஸ்யபுராணி வராவராணீவீவியபூவுராணீதெஷாஸ்தாஸராய
வயபுராய தவீஷுத ஹாவி ஹவதீ ஸயபுராயஸஃகாஸகபுரா

ஐரீதெ யுமவசஃ பூகிகூணரீக ஸயபுரீசு உக்யுமயுதெ
ஸயபுரீசுரய சிதெஸாராய சீஹதெ வீராய தடுவாசிரீ"

என்னும் கிரியாபுஸ்தகம் ஸாமாயிகபத்தி-3-வது கடுலாகம் கூறெின்றது.

இ - ன்: "எவனொருவன், சர்வஸ்தாவரங்களான (புஸ்பூண்டு முதலான) ஜீவத்திரவியங்களையும், புத்தலாதி நானூதிரவியமான சமஸ்த திரவியங்களையும், அத்த திரவியங்களைய குணங்கொளையும், அதி, அஞ்சு, வர்த்தமானமாகிய (நூற்றகாலம், நிகழ்காலம், எதிர்காலமாகிய) காலவிஷயங்களான சமஸ்தபரியாயங்களையும், எப்போதும் சர்வப்பிரகாரத்தினாலே ஒருங்கே கூணப் பிரதிசமயத்தோறும் அறியாகின்றருகே அவன் இது காணத்தினால் சர்வக்குள் என்றுசொல்லப்படா நின்றான்; சமஸ்தத்தையும் அறிகின்ற ஜிசேஸ்வரான மகத்தவத்தையுடைய அப்படிப்பட்ட வர்த்தமான ஸ்வாமியின் பொருட்டு சமஸ்தாராம்" என்பதாம். இதனால் அருண்முற்றம் உணர்தல் தன்மையுடையவன் என்பது சன்ருவினக்கும்.

இதில்கூறியபடி அருகக்கடவுள் ஜீவத்திரவியங்கள் முதலானவற்றையணர்ந்து அவற்றின்வகைகளைக் கூறினாரென்பதை,

“ஒன்றறி வதுவே யுற்றறி வதுவே
யிரண்டறி வதுவே யதொரு நாடுவே
முன்றறி வதுவே யவற்றொடு மூக்கே
நான்கறி வதுவே யவற்றொடு கண்ணே
ஐந்தறி வதுவே யவற்றொடு செவியே
ஆறறி வதுவே யவற்றொடு மனனே
சேரிதி னுணர்ந்தோர் தெறிப்படுத்தினரே”

என்னும் தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் மாயிபல்-32 - ஆங்குத்திரம் விளக்கும்.

இதன்பொருள்: “அருகக்கடவுள், சர்வஸ்தாபகர்கள் முதலான சீவ

132

திரக்துறள் ஆராய்ச்சியும்

சொல்லப்பட்டன” வென்றார். அங்கனங்கூறியது பொருந்தாது. தவிர மண்டலபுருடர், சூடாமணிகிசண்டு தெய்வப்பெயர்த்தொரு திரியில், “அருகன்னான்குணத்தான்” என்றுகூறி யிருப்பதோடு 12-வது தொகுதியில், எண்குணங்களில் ஓவ்வொன்றின் நாமத் திணையும் தனித்தனியாகவும் கூறியிருக்கின்றார். இவற்றைப் பழய ஏட்டுப்பிரதிகளிலும், 50-60-வருஷங்களுக்கு முன்பலர் அச்சிட் டிருக்கும் புத்தகங்களிலும் காணலாம். சிவபிரானுக்கு இதுசம் பந்தமான விஷயங்கள், அத்தத்தெய்வப்பெயர்த்தொகுதியிலும், 12-வது தொகுதியிலும் சொல்லப்படவில்லை. இவை அநேகவித் வாழ்ச்சர்கள் நன்ற அறிந்தவிஷயங்கள். பிற்காலத்தில், சிவபத யுலேஷமுடையாசித்வான்கள் சூடாமணிகிசண்டு 12-வது தொகு தியில் சிவபிரானுக்கும் எண்குணமுண்டென்பதைப்புகுத்தி இர ண்டு பெய்விச்செய்யுட்களை இயற்றித் தாங்கள் அச்சிட்டபுத்தகங் களில் சேர்த்திருப்பதுவும் தவிர, ஏட்டுப்பிரதிகளிலும் பழய அச் சுப்பிரதிகளிலும் உள்ள பழயசெய்யுட்களை நீக்கியும் தாங்களியற் றியவை யு சிவபுதிய செய்யுட்களைச் சேர்த்தும் பல மாறுபாடுகளைச் செய்திருக்கின்றார்கள். நிவாகரம் பிங்கலர்சிகண்டு முதலியவற்றி லும் இத்தகையபாடுகளை சில மாறுபாடுகளை உண்டெண்ணி யிருக்கின்றார்கள். இதனாலேயே சிவபெருமானுக்கு எண்குணத் தானென்ற திருநாமம் உண்டாகாது. சிவபிரானுக்கு எண் குணத்தானென்ற நாமம் பொருத்தாதென்பதை,

“சூடிய-பூசிகிஃ சூ இநாலகவவிஷிதிஃ

வெத்திராரணாராயபு”

என்னும் அருகங்காந்தகம்-6-வது அலோகம் 3-வது சரணத்தி லுல் உணரலாம்.

த்திரவியங்களின் குணங்களையும், புத்தகலாதிகளின் தன்மைமுதலானவற் றையும் சேராகஉணர்ந்து, அவற்றின்மாரக்கத்தைக்கூறி அருளினார்” என்பதாம்.

இங்கு “சேரிதினுணர்ந்தான்” என்றது அருகக்கடவுளை.

சீவத்திரவியங்களின் சபாவங்கள் முதலானவைகளைக் கடவுள் தவிர மகா ரூானிகளாகிய முளிகுரர்களாலும் சொல்லுதல் முடியாதென்பது லுணசமய சித்தாந்தம்.

இத கரணத்தினாலும் தொல்காப்பிய ஆசிரியர் ஐஐரர் என்பதம்
 என்குவியுங்கும்.

ஐஐந்சமய சித்தாந்த விளக்கமும்.

133

இ - ன்: “சிவபெருமான் கருப்பத்தில் பிறவாமல் அராதியாயிருக்கின்
 நவரொளில் நிருவாநிரை கூடத்திரத்திலே பிறந்தாரென்றொபிரிந்தி
 யானது எவ்வாறுண்டாயிற்று? அவர், தமக்குபத்தமாரூரணம் வரப்பட்ட
 (அந்தராயத்தை) இடையூற்றினே அறியவில்லை; அவ்வனவிரும்ப அந்த
 சிவனானவர் சமஸ்தத்தையும் அறிந்தாரென்பது எவ்வாறு பொருத்தம்?”
 என்பதாம்.

இதற்கிணங்க, “பித்தனார் பிறந்தநான் (நிருவாநிரை) பின்
 னையாறுமத்திமம்” என ஜோசிய நூற்காரர்களும் கூறுகின்றார்கள்.

ஆதலால், எண்குணத்தாரென்பது சிவபெருமானுக்குப்
 பொருந்தாதென்பதும், குறளாசிரியர், ‘எண்குணத்தான்’ என்று
 கூறியது அருகக்கடவுளே என்பதும் நன்கு விளங்குகின்றன.
 சிவபெருமானுக்கு எண்குணம் உண்டென்பது சைவசிந்தாந்தத்
 தில் கூறப்பட்டிருப்பினும், திருக்குறள் ஐஐந்சமய வேதாந்த
 வீன், எண்குணத்தாரென்று ஆசிரியர் கூறியது சைவசமயத்திற்
 குடையிதாகாது என்பது நன்கு அறிந்துகொள்க. மேலும் சிவனுக்குக்

கூறப்பட்ட எண்குணங்களின் தன்மைகள் வேறு, இங்கு அருக
 னுக்குக்கூறப்பட்ட எண்குணங்களின் இயற்கைகள்வேறு. சிவ
 னுக்குள்ள எண்குணங்கள் இந்திராதி தேவர்க்குள்ள அணிமாதி

அஷ்டகுணங்களே.

அணிமாதி அஷ்டகுணங்கள் அருகக்கடவுளுக்குரியனவல்ல
 வென்பதும், சாமானியதேவர்களுக் குண்டென்பதும் ஐஐந மத

தூல்களில் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. இனி அணிமாதி அஷ்டகுணக்
 களின் விவரத்தையும் கூறுவாம்:

“ஊஸிசோ ஶீஸிசோ வெவ வசிசோ லவியோ கயா

• பூர்வீஶீ பூர்வாஶீ ஶீஸஸம் வஸிஸ வஹாஶீயாமுணாஶீ”

என்னும், சந்நகரண்டகம். 1 வது அத்தியாயம். 41-ஆம் சுலோ
 கமும் இக்குணங்களைக் கூறுகின்றது.

இ - ன்: “அணிமா, மகிமா, கரிமா, லகிமா, பிராப்தி, பிராகாமியம், ஈசத்வம், லசுத்வம் என்பன எட்டுக்குணங்கள்” என்பதாம்.

அணிமா-பரமாணுதைவப்போன்று மிகச்சிறிய சரிசத்தலைப் பெறுதல்; மகிமா-மகம்மெருபோன்று மிகப்பெரிய உருவான அண்டதல்; கரிமா-மலையினுங்கனத்த சரிசத்தையுடையதல்; லகிமா-பஞ்சபோன்று மிக வேகான சரிசத்த அண்டதல்; பிராப்தி-பூமியேடுந்து விசலினால் சந்திராதித்யை மூடுகின்றது முதலானவை

134 திருக்குறள் ஆராய்ச்சியும்

களைத் தான் இச்சித்தவாறடைதல்; பிராகாமியம்-அக்னியிலே முழுகுமறு, ஜலத்திலே நடப்பது முதலான குணங்களையடைதல்; ஈசத்வம்-பாவருக்கும் மேம்பாடுடையவராயிருத்தல்; லசுத்வம்-எல்லோரையுந் தன்வசம் செய்துகொள்ளல்.

இந்த அணிமாதிரி அஷ்டகுணங்கள் தேவர்களுக்குமுண்டு முற்றுத்திறந்த சிவகுணமானவர்த்திகளாகிய ப்ரமத்திரேயன்மும் மகாமுனிவர்களும் இந்த அணிமாதிரி குணங்களையும், ஆகாசத்தில் செல்லும் சாரணரித்தி முதலானவைகளையும் அடைதல் கூடுப. மகாமுனிவர்களுக்கும் இந்திராதிதேவர்களுக்கும் அணிமாதிரி குணங்கள் உண்டென்பதை நீத்தார்பெருமையைப்பற்றி வருமிடத்து கண்டு கொள்க.

அருகக்கடவுளுக்கு மேற்கூறியபடி அருந்தனானது அஷ்டகுணங்கள்தவிர அணிமாதிரி அஷ்டகுணங்கள் இல்லை.

இவ்வாறு இந்த அணிமாதிரி குணங்கள் சிவனுக்கு உண்டென்பதை அபரகோசர் ஸ்வர்க்கவர்க்கில் ஸ்வரநாமத்தின்கீழ்,

“விஷ்ணு திஷ்டுதி ரெஸயபுலீணிராகிக லலலயா”

எனவரும் சிலோகத்திற்கு உரையாசிரியர்.

“விசேஷமாகவுண்டாகிறது ஸ்வரஸ்ய பாவலீஸ்வர்யம்; அந்த லீஸ்வரியமானது அணிமாதிரிபேதத்தினால் எட்டுவிதம்; என எழுதியிருக்கும் உரையினால் விளங்கும்.

இவரிணைசமயத்தில் கடவுள்வணக்கமுறை நான்குவகையாக அமைந்துள்ளது. அந்நான்காவன: அருகசரணம், சித்தசரணம், சாதுசரணம், தர்பசரணம் என்பனவாம். இவற்றை,

“சுரஸ்யகெ லாரணவ்வங்கிரி

லிம்பலாரணவ்வங்கிரி

லாலாலாரணவ்வங்கிரி

கெவலிவண்ண - லாலாலாரணவ்வங்கிரி.”

எனவரும் சிறிபாபுஸ்தகம் சத்தாரிமங்கள சிலோகம் விளக்கும்.

இ - ன்: “அருகசரணம் புருவேன், சித்தசரணம் புருவேன், சாதுசரணம் புருவேன், கெவலிகளினால் சொல்லப்பட்ட தர்மத்தைச் சரணம் புருவேன்” என்பதாம்.

சுவகசிந்தாமணி 332-ஆம் கவியிளடியில்

“எல்லறத் திறைவ னுமி நால்வகைச் சரணமெய்தி”
எனக்கூறியிருத்தலாலும்,

இதன் உரையில் நச்சினுக்கினியார், “நால்வகைச் சரணம்”
என்பதற்கு.

“அருகசரணம், சித்தசரணம், சாதுசரணம், தன்மசரணம்”
என்றுபொருள் உரைத்திருப்பதாலும் இவற்றை உரைசலார்.

இந்தநான்கு வணக்கங்களையும் திருக்குறளாகிரிபர் கடவுள்
வாழ்த்தில் கூறியிருக்கின்றார். ஏழுசெய்யுட்களில் அருகசரணமும்,
‘கேசளிற்பொறியிற்றினாமில்லை’ என்ற குறளில் சித்தசரணமும்,
‘பொறிவாயிலைந்தவித்தான்’ என்றகுறளில் சாதுசரணமும், ‘அற
வாழியத்தனை’ என்றகுறளில் தர்மசரணமும், அமைந்திருக்
கின்றன.

இன்னும் ஜைநசமயத்தில் உள்ள கடவுள் வணக்கமுறையில்
வஸ்துஸ்தவம், ரூபஸ்தவம், குணஸ்தவம் என்றவேறுவித வணக்க
முறைகளும் இக்கடவுள் வாழ்த்தில் பொருத்தியிருக்கின்றன.

இங்க ஒருநாசனத்தைக்கொண்டே திருக்குறள் ஜைநமதக்
தைச் சார்த்த தென்பதை நிச்சயமாகத் தெரிந்து கொள்ளலாம்

இனி ஆப்தன் லக்ஷணத்தைப்பற்றி அஷ்டபதார்த்தத்தில்
கூறுவனவற்றை இங்கு விவரிப்பாம்:

ஆப்தன் என்பதற்குக் கடவுள் என்றுபொருள்; இந்தக்கட
வுள் தன்மையுடையவர் ஆப்தர் என்றுசொல்லப்படுவர்.

இந்த ஆப்தர் சகலாப்தர், விகலாப்தர் என இருவகையின
ராவர்.

இவருள் சகலாப்தரில் நிஷ்களாப்தர் சகலாப்தர் என இருவகை
யினராவர்.

இவருள் நிஷ்களாப்தராவார்-148-நம்ங்களையும் கெடுத்த
அஷ்டகுணஸ்வபாவத்தராய சித்தபரமேஸ்வரிகள்.

சகலாப்தராவார்-தீர்த்தங்கரர், அநாசரிகைவலிகள், அப்தர்
முகூர்த்தகைவலிகள் என மூன்று வகையினராவர்.

தீர்த்தங்கரரென்பவர் - விருஷபநீர்த்தங்கரராய ஆதிபக
வான் முதல் மகாவிரர்பரிபந்தம் இருபத்தாநால்வர் ஆவர். இந்த
இருபத்தாநால்வர்களும் முப்பத்தாநான்கு அதிசயங்களையுடைய
வர்களாய்த் தேவந்திரராயர்களால் செய்யப்படுகி பஞ்சகல்பா

நாசமவசரணவிபூதிகளையுடையவர்கள். இந்த இருபத்தாநால்வர்க
ளுடைய குணம் ரூபமுதலானவைகள் ஒன்றேயாதலால், இப்புத்
தகத்தில், “தனக்குவமையிலலாதான்” என்ற குறட்டாவிள் கீழ்க்
காட்டியிருக்கும் சிறப்புக்களை இருபத்தாநால்வரும் உடையவர்க

ளாவர்.

அநகரா கேவலிகளென்பவர்-ஸ்வர்க்காவதரணம் ஜன்மாபி
நீஷ்கம் பரி.லிஷ்கரமணம் ஸ்வபாவாதிசயப்பத்து அஷ்டமகாப்ரா
திஹாயம், சமவசரணாதி விபூதிகள்முதலியன இன்றி, அநந்த
ரூனாதி சதாஸ்த்யங்கலநர், பணிலித்தமான ஹேமபத்ராஸன
மும், குடைஹும், சாமரையுகளமும், கல்பகவிரூபமும்,
ஓந யோசனைப்பரமான கந்தகுடியென்னும் ஜிகாலயமுமுடைய
வர்கள்.

அந்தர் முகூர்த்தகேவலிகளென்பவர்-காதி அகாதி-148-க்
மங்கலாயும் ஏகாந்தர் முகூர்த்தத்தில் கெடுத்து மோகந்ததை
அடைந்தவர்கள்.

அநகராசகேவலிகள், அந்தர்முகூர்த்த கேவலிகள் என்பவர்
கள் தீர்த்தங்கரர் தலிர மற்ற மனிதர்கள்.

விகலாப்தர்என்பவர்-ஆசாரியர், உபாத்தியாயர், சாதுக்கள் என
மூன்றுவகையினராவர்.

ஆசாரியர் என்பவர்-நிகூரானம் செய்தல், நான்குவேதந்
களை உபதேசஞ்செய்தல், மோஷமார்க்கானுஷ்டானம் செய்தல்,
அதாவது தன் ஆத்மன் தர்மத்யானம் சுக்லத்யானத்திற்கு ஏது
வாகிய தவத்தினைச் செய்தல் முதலானவற்றையுடையவராவர்.

உபாத்தியாயர் என்பவர்-மோகூமார்க்கானுஷ்டமர்கிய தவ
ஞ்செய்தல், சாஸ்திரங்களை உபதேசஞ் செய்தல் முதலியவற்றை
யுடையவராவர்.

சாதுபாமேஷ்டிகள் என்பவர் - மோகூமார்க்கானுஷ்டான
மாகிய தவத்தினைச் செய்வோராவர்.

இனி ஆத்மன் லக்ஷணத்தைப்பற்றியும் சிறிதுவிவரிப்பார்:
திருக்குறளாகியர் பிராகிருதபாஷையில்,

ஃவஹி ரீத ரஸவஹீ ய வரஸூரீ ய ஹண்வஹ ஜீன றேஹி |
வரஸூவா ஸஸூரீ ய தஹே ய ஜாணவஹ ஹண்ஹாணஃ |
எனவரும் சயணசாசம் 1-128-ல் இதனை விளக்கியிருக்கின்றார்.

ஐந்தாமய சித்தாந்த விளக்கமும். 137

இ - ன்: "பரிசுரத்தா அந்தராத்தமாக்களின் பேதல்கள் பரஸமய
மென்று சொல்லப்படும், கர்மஸ்யமசெய்து சமவசரணமந்நியாத (சிரப்
புகளையுடைய) அருஷ்பரமேஷ்டி பரமாத்மா; சித்தர் உத்திருஷ்ட பர
மாத்மா; இந்த பேதல்கள் அருஷ்பரமேஷ்டியாலே அருணப்பட்ட குண
ஸ்தானங்களில் காணப்படும்" என்பதாம்.

பரிசுரத்தா, அந்தராத்தமாக்கள் இரண்டிம்-பரசாயம்.
பரமாத்மா ஸ்வஸயமாகும். அதாவது சர்வஞ்ஞர்.

இன்னும்,
ஃலீஹொஹி வஹிரஹா தரதரீபா தஹிரீய கீதரஹ
ஜஹண்ணா | ஸஹொஹி ஹலீஹிர வீணஹகீ வரூ
ஜீணலிஹா |

என்னும் சயணசாசம் 129-ஆம் சுலோகமும் இதைக் கூறு

கின்றது.

இ - ன். "மித்தியாநிருஷ்டிமுதல் ஸாலாதனன், மிஸ்ரன்பரியத்தம் மூன்று குணஸ்தானவர்த்தி பரிவாதிபுள்ள ஆத்மன் பகிராத்மனாகும்; அந்த மூன்று குணஸ்தானத்தின்மேல் தாரதம்மிய பேதத்தினால் காலாங் குணஸ்தான வர்த்தியாகிய அஸம்யத சம்யத்திருஷ்டி ஜுகன்னிய அந்த ராத்மாவாகும்; ஐந்தாம் குணஸ்தானமுதல் ஏழாவது குணஸ்தானபரியத் தம் மத்திம அந்தராத்மாவாகும்; எட்டாவது அபூர்வகரண குணஸ்தான முதல் க்ஷணகஷாயாபிய பன்னிரண்டாவது குணஸ்தானம் வகையில் உத்திருஷ்ட அந்தராத்மாவாகும்; அருகத் பரமேஷ்டி, சித்தபரமேஷ்டி கள் பரமாத்மாவாகும்" என்பதாம்.

குண ஸ்தானங்களாவன:- மித்தியாநிருஷ்டி, ஸாலாதனசம் மியத்திருஷ்டி, மிஸ்ரன், (அஸ்ஸதசம்யத் மித்பாநிருஷ்டி), அஸம் யதசம்யத்திருஷ்டி, தேஸஸம்யதன், ப்ரமத்தன், அப்ரமத்தன், அபூர்வகரணன், அனியிருத்திகரணன், ஸூக்ஷ்மஸாம்பராயன், உபசாந்தகஷாயன், க்ஷணகஷாயன், ஸயோகிகேவலி, அயோகி கேவலி எனப் பதினான்காகும். ஸயோகிகேவலி என்பவர் அருகத்த்பரமேஷ்டி; அயோகிகேவலி என்பவர் 85: கர்மடந்தையும் கெடுத்த மோக்ஷஸ்தானத்தில் அடையும் வரைபிறுள்ள நிலைமையுள்ளவர்.

பகிராத்மன், அந்தராத்மன் என்பவர்களைப் பற்றித் திருக் குறளாசிரியர் ப்ராக்ருதபாஷையில், செய்துள்ளரயணஸாசம் 120, 121-ஆம் ஸ்லோகங்களில் கூறுகிறார். அவற்றுள் 120-ஆம் ஸ்லோகமாவது:—

18

138

திருக்குறள் ஆராய்ச்சியும்

“*ஹேலீ ஓஹேஸ ஓஹேஸ உஹ்ணாண் ஹவெஹ தஹெய ருஹ்ரஃ | தஹவேஹிரஹ்வாண் வேஹிரிஷிய விஹவாஸு ஹொஹ்ரஹ்ரஹ்*”

என்பதாம்.

இ - ன். "எப்படி அமேத்தியத்தில் உற்பத்தியாகிற பழக்களுக்கு அந்த அமேத்தியமே ப்ரீதியாக இருக்கிறதோ அப்படியே பகிராத்மனுக்கு பாகிய இந்திரிய விஷயங்களிலே ப்ரீதி உண்டாகிறது" என்பதாம். 121-ஆம் ஸ்லோகமாவது:—

“*ஹொவிஹெவி னஹ்ஹேஹ விஹயா ஹ்ஹொஹ ஹிஹஹாவஹ்ரஹ் | ஹஹ்ஹிணிய ஹுஹ்ஹொஹ விஹவாஹ ரஹ்ஹொஹ்ரஹ் ஹ்ஹொஹொஹொ*”

என்பதாம்.

இ - ன். "எவன் ஸ்வப்னத்திலேயும் பஞ்சேத்திரியகங்களில் ஆசையை விட்டவனோ, தேகம் முதலான பாகிய வஸ்துக்கள் ஆத்மனுக்கு வேறு என்ற திடமான புத்தியுள்ளவனோ, அநாதிகாலமாக அனுபூதமாகிய அதாவது அனுபவித்துக்கொண்டு வருகிற பஞ்சபரிவர்த்தனாகுப ஸம்ஸாரத்தினுள்ள கஷ்டக்கல்கள் ஆத்மனுக்கு பின்னடென்று நினைத்தும் சித்தனை செய்கிறனோ, அத்தயோகேதிரன் மோக்ஷகத்தில் ப்ரீதியுள்ள அந்தராத்மாவாகும்" என்பதாம்.

இனி திருக்குறளிலுள்ள வான்சிறப்பைப்பற்றி ஆராய்மிடத்து அதையும் ஜைசமய சித்தாந்தத்தைத் தழுவினே திருக்குறளாளிரியர் செய்திருக்கிறாரென்பது விளங்கும்; அதைப்பற்றியும் சிறிது கூறலாம்:

பதினான்காம் மது நாடி ராஜாகாலத்தில் கற்பகவிராகசுந்தர்கள் மறைந்தபின் ஜீவன்களுக்கு ஆதாரமாக மேகங்கள்தோன்றி மழைபெய்தன வென்பது முன்கூறப்பட்டுளது. அதற்குப் பொருத்தமாகவே ஆதிபகவானருளிய தர்மார்த்தகாமமோகாத்மென்னும் நான்கு புருஷார்த்தங்களை அடைவதற்குரிய இல்லறதறவறங்களை நடத்தவும், சகலபொருள்களும் விருத்தியாகவும் மழைமூக்கிய மாண்பொருளென்பதையும், கடவுள் பூஜை தானம்தவம் ஒழுக்கம் முதலானவற்றிற்கும் மழை அலசியமென்பதையும் மழையின்றியாதொன்றும் நடவர தென்பதையும் விளக்கி மழையினது சிறப்பைப்பற்றிய அதிகாரத்தை அளிக்கும் அமைத்தார். அங்ஙனம் அமைத்ததில்,

ஜைசமய சித்தாந்த விளக்கமும். 139

ஈப்பற்றிய அதிகாரத்தை அளிக்கும் அமைத்தார். அங்ஙனம் அமைத்ததில்,

“சிறப்பொடு பூசனை செல்லாது வானம்
வறக்குமேல் வாணோர்க்கு மீண்டு”

என்னும் குறளால் மழையில்லாவிடின் இவ்வுலகில் தேவர்களுக்கும் சிறப்புமுதலியன நடவரவென்பதை விளக்கியிருக்கிறார்.

இ - ன். “மழைபெய்யாவிட்டால் இவ்வுலகில் தேவர்களுக்கும் சிறப்பொடு உதவவங்களுக்கும் பூஜையும் கடைபெறு” என்பதாம். பூசனை முதலியன நடத்தவது அருகக்கடவுளுக்கும், அயர் அடியார்களாகிய இருபத்தாரு யக்ஷன்யக்ஷி முதலான தேவர்களுக்கு மாநவின், “வாணோர்க்கும்” என்றார்.

“தானந் தவமிரண்டுந் தங்கா வியனுலகம்
வானம் வழங்கா தெனின்”

என்னும் குறளில், மழைபெய்யாவிடின் உலகில் தானம் முதலியன தங்காவென்பதை விளக்கியிருக்கிறார்.

இ - ன். “மழைபெய்யாவிடில் உலகத்தில் தானமும், தவமும் நிலைபெறமாட்டா” என்பதாம்.

தானமாவது - ஆதாரதானம், அபயதானம், ஓளவுதானம், சாஸ்திரதானம் என்பவைகள்.

“நீரின் நமையா துலகெனின் வாய்நார்க்கும்
வானின் நமையா தொழுக்கு”

என்ற குறளில் மழையின்றி எவரிடத்தும் ஒழுக்கம் கடைபெறு தென்பதைக் கூறுகிறார்.

இ - ன். “உலகமானது நீரின் நியமையாது; அங்ஙனம் அமையாதெனின் எவ்வகைப்பட்ட மேம்பாட்டினையுடையோர்க்கும் மழையின்றியாதொரு ஒழுக்கமும் நடவாது” என்பதாம்.

ஒழுக்கமாவது - குணவிரதர்-3-சிரஷாவிரதம் 4, ஆக 7, குறளாசிரியர் இங்குக்கூறியபடி கடவுள்பூஜை, தானம், தவம், ஒழுக்கம் ஆகிய இந்நான்கும்

“ஊரகஸீரொ வவாலா ஹுர ஹேராடி வகூலி-யஃ | ஸாஸி-ஸூயாவகெ கபுதேர ஹவஹி-தே யபாபயம்”

140 திருக்குறள் ஆராய்ச்சியும்

என்னும்ஸாகாச தர்மாம்ருதம் 7-வது அத்தியாயம் 51-வது சுலோகத்தில் கூறப்படுகின்றன.

இ - ன். “தானம், சிலம், உபவாஸம், அர்ச்சனையென்னும் இவைகளின் பேதத்தினின்றும் காதுபாகாரமான தர்மமானது ஸர்வாகாராவே சம்ஸாரக்கேட்டின் பொருட்டுத் தம் தம்மிட நிலைகளிலே யதாயோக்கிய மாகப் பண்ணப்படும்” என்பதாம். தானமாவது - சத்பாத்திராங்களுக்குச் செய்யப்படும் ஆகாச தானம், சிலமாவது-ஒழுக்கம், உபவாசமாவது-(அஷ்டமி சதர்த்தசியில் செய்யும்) தவம், அர்ச்சனையென்பது-கடவுள் பூஜை, இன்னும்,

“அருந்தவந் தானம் சில மறிவனந் சிறப்பு நான்குத் திருந்திய ருணத்தி னூர்க்குச் சேதிக்கு விதியாரும்”
என்னும் மேருமந்தரபுராணம் 729-ஆம் செய்யு ளடிகளிலும் இவை கூறப்படுகின்றன.

இ - ன். “செய்தற்கரிதானிய தவமும், சதர்வித தானமும், ஒழுக்கமும், சர்வக்ருணக் குறித்துச்செய்யும் பூஜையும் ஆகிய இந்த நான்கும் திருத்தமானிய ஸம்மியத்வ ருணத்தையுடையவர்களுக்கு மோகூத்திற்கு வழியாகும்” என்பதாம்.

இன்னும்,

“நற்றானஞ் சில நடுக்காத் தவமறிவர் சிறப்பிந் நான்கு மற்றங்குச் சொன்ன மணியியிந் நால்வரவர் வயிற்றுட் டோன்றி யுற்ற நெருமகனே மேற்கதிக்குக்கொண்டுபோ முரவேன்றன் பெற்றார் மகப்பெற்று சல்லாதார் பிறர்மக்கன்பிறகென்மர்” [இன்ப என்னும் சீவகசுந்தரமணி 1545-ஆம் கவியாலும் இவற்றை, உணரலாம்.

மேற்கூறிய இறைவன்பூஜை, தானம், தவம், ஒழுக்கம் இந்நான்கும் மோகூமடைவதற்கு வழியென்பதாம். ஆதலின் திருக்குறளாசிரியர் இந்நான்கு தர்மங்களும் மழையின்றி நடவா வென்பதைக்கூறி யிருக்கின்றார். இவ்வாறு இந்த நான்கு தர்மங்களையும் சங்கீர்த்தொடர்போல ஒன்றோடொன்றாக இணைத்துக் கூறுவது ஐதகசமய சித்தாந்தமாகும்.

பரிமேலழகர் “நீின்றமையா துலகெனின் வானின்றமையா தொழுக்கு”. என்றகுறட்பாடில், “வானின் மமையாதொழுக்கு”

என்பதற்கு “அந்நீனினது நடுவீவ வீலகாத ஒழுக்கமும் பரமை இல் லாமல்பொருந்தாது” என்றார். அதுபொருத்தமன்று. ஏனெனின் திருக்குறளாசிரியர், “இவ்வாகும் வீரீன்றியமையாததபோல மறை யில்லாமல் ஒழுக்கம் நடவா” தென்கிரகருத்தனை இக்குறளில் கூறியிருக்கின்றார். இன்னும் “விரிநீர்க்கியனுலகத்துள்” என ஆசிரியர் கூறியதனாலேயே உலகம் இதற்கு கூறியபடி நீருடன் அமைந்தது என்பதை நன்குணரலாம்.

இனி நீத்தார் பெருமை திருக்குறளில் ஹைசமயத்திற்குப் பொருத்தமாக விளக்கப்பட்டிருப்பதையும் கூறுவாம்.

“இருமை வகைகெநிந் நீண்டறம் பூண்டார்
பெருமை பிறங்கிற் றுலகு”

என்று திருக்குறளாசிரியர் கூறுகின்றார்.

இ - ன். “சம்ஸாரம் மோக்யமென்னும் இரண்டினது தன்பலின்பல் கனின் கூறபாடுகளை ஆராய்ந்தித்து இப்பிறப்பின்கண் மோக்ய மரீக்கா னுஷ்டானமாதிய துறவறத்தைத் தரித்தவரது மனமையே உலகத்தில் உயர்ந்தது” என்பதாம்.

சம்ஸாரம் என்பது ஜீவன்கள் சுகதுக்கங்களைவிட்டு கூடி-
சுதூர்க்கதையில் சுழலுந்தன்மை. மோக்யம் என்பது கர்மத்தின்
கெடுகையால் ஜீவன்கள் நித்தியானந்தசுகத்தில் நிலைத்திருக்கும்
தன்மை.

ஆகவே இவ்விசண்டினையும் அறிந்து, கீத்தாரென்னும்
முற்றுந் துறந்தவர் பெருமை ஹைசமய சித்தாந்தத்திற்குப் பொ-
ருத்தமான தென்பதை விளக்குதற்கு குணஸ்தானம் பதினான்கில்
ஆறாவது குணஸ்தான வர்த்தியாதிய ப்ரமத்தரென்பவரின் ஒழுக்-
கத்தின் பெருமையைச் சிறிது கூறுவாம்:

ப்ரத்வீ அப்பு நேஜே வாயு வனஸ்பதி என்னும் பஞ்சஸ்தா-
வர ஜீவவகையும் நிவர்த்தி செய்தவராய், பஞ்சமகா விரதம்
பஞ்சசமிதி த்ரிசுப்தி கேஸோலாஞ்சன முதலாதிய ஸ்பந்தகம்
கூடாப்பாலை முதலாதிய துவாமிஸ்தி (22) பரீஷகஜெயம் பஞ்-
சேத்திரியவிஷய ஜெயம் ஷடாவஸ்யங்கரியை 6, உத்தமசுகமை முத-
லான தலதர்மம் துவாதஸ்தபஸு துவாதசானுப்பிரகைஷ பஞ்-
சாஸ்திகாய ஷத்திரவ்யியங்கன் முதலான தத்துவங்களை உடைய
வராய் மெல்லியநான்கு கஷாயமும் ஸ்திரீகதை தேசகதை ராஜாக்

கள்கதைபத்தகதை (ஆகாசம்புரித்தல்) என்னும் ஸ்வைகைக்கதைகளிலும், பஞ்சேசநிரியத்திலும், ஸ்வேகமம் மோகமென்னும் (நித்திரை) ப்ரணையத்திலும் ஏற்பட்ட முப்பத்தீதழாயிரத்தைநூறு விசுல்பமான ஸ்வரூபத்திலும் ஏகேச சலனமுடையவராகி நூற்றுக்கோடி மகாவிரதமும் என்பத்துநான்கு லக்ஷம் ரூணவிரதமும் பதினெண்ணிராம் சீலாசாரமும் உடைபவராய், அவநிரூணம் மனப்பரிய ரூணம் சாரணத்துலம் ரித்திராய்ப்தம் முதலானவைகளையடைந்து நிகழ்பவர் ரீத்தாரென்னும் முற்றுத்தறத்தலராவார்.

மேற்கூறியவற்றில் பஞ்சமகாவிரத மென்பதை விளக்குவாம்:

“நிறிய கொலைபொய் களவொடு காமம்

பொருளைத் தறத்தலோ டைத்து”

என்று அருங்கலச்செப்பு 86-ஆம் செய்யுளில் கூறப்படுகின்றவையே பஞ்சமகாவிரதங்களாம்.

இ - ன். “நிறியகொலையும், நிறியபொய்யும், நிறியகளவும், நிறியகாமமும், பொருளாசையும் ஆடியஐந்தையும் பற்றற விடுமறது பஞ்சமகாவிரதம்” என்பதாம். நிறியகொலை என்பது ஏகேசநிரிய ஜீவன்களை தீயினைசெய்தல்.

இவற்றை,

“பொய்கொலை களவு காம மவாவிருள் புகாது போற்றி”

என்னும் சீவகசிந்தாமணி 2334 ஆம் செய்யுளடியும் கூறுகின்றது.

இவற்றில் பொய்யாமைபை ஆசிரியர் முந்திக்கூறியிருப்பினும் கொல்லாமைபை முதன்மையாகக்கொண்டு பொருளுரைக்கவேண்டும். ஏனெனின் மேற்கூறிய ஐந்து விரதத்திற்கும் கொல்லாமை முதன்மைபெற்றது.

இதனைக்குறளாசிரியர்,

“ஒன்றாக நல்லது கொல்லாமை மற்றதன்

பின்சாரப் பொய்யாமை நன்று”

என்று கூறுவது உணர்த்தும்.

இ - ன். “ஒன்றாக-முதலாவதாக, கொல்லாமை-கொலைசெய்யாமை, நல்லது-என்று, அதன்பின்சார் - அதன்பிறகுசார்ந்த, அப்பொய்யாமை - அந்தப்பொய்சொல்லாமைபும், மற்றது-பிறவும், (கள்ளாமை, பென்வழி

செய்யாமை) சித்தாந்த விளக்கமும்.

143

சேறல், அவாவறுத்தல் ஆறியவைகளும்), என்று - கண்மையாகும்” என்பதாம். இவற்றில் மற்ற என்னும் பதத்திற்குப் பரிமேலழகர் யாதொன்றும் கூறவில்லை. எனினும் மற்ற என்பதால் கொல்லாமைபொய்யாமைபுடன் மற்ற மூன்றையும் ஆசிரியர் விளக்கினார் என்பதையுணர்ச்சு.

ஆசிரியர் பஞ்சமகாவிரதங்கள் ஐந்தையும் இந்தக்குறட்பாடில் விளக்கி இவற்றை ஐந்து அதிகாரங்களாகவும் அமைத்துள்ளார். அவற்றில் ஒவ்வொன்றிலும் ஒவ்வொருகுறள் எடுத்துக் காட்டி இவ்விஷயத்தை விளக்குவாம்.

“நல்லா நெனப்படுவ தியாதெனின் யாதொன்றுல்

கொல்லாமை சூழ நெறி”

என்றும்,

“எல்லா விளக்கும் விளக்கல்ல சான்றோர்க்குப்

பொய்யா விளக்கே விளக்கு”

என்றும்,

“எள்ளாமை வேண்டுவா நென்பா நெனைத்தொன்று
கள்ளாமை காக்கத்தன் நெஞ்சு”

என்றும்,

“மனைவிழைவார் மாண்பய நெய்தார் வினைவிழைவார்
வேண்டாப் பொருளு மது?”

என்றும்,

“வேண்டுங்கால் வேண்டும் பிறவாமை மற்றது
வேண்டாமை வேண்ட வரும்”

என்றும் வருவன அவ்வதிகாரங்களில் உள்ள ஒவ்வொன்றும்
அவ்வதிகாரங்களை விளக்குவனவாம்.

இவைகிற்றக,

இனி பஞ்சசமிதையைப்பற்றி விவரிப்பாம்.

பஞ்சசமிதிபாவது: ஈர்யாவமிதி, பாஷாவமிதி, ஏஷணஸமிதி,
ஆதானஸிக்ஷேபணஸமிதி, வ்யுத்தலர்க்கஸமிதி என ஐந்தாகும்.

இவற்றை,

“முன்னுந் தளவு நோக்கி முன்புபின் பிரியச் செல்லா
ரின்சொலும் பிறர் தமக்கு மிதந்தன வன்றிச் சொல்லா
ரன்புநீத் துயிரை யோம்பி யளவமைந் துண்ப சார்க்குந்
துன்புநக் கோடல் வைத்தல் மலங்களைத் துறத்தல் செய்யார்”

144

திருக்குறள் ஆராய்ச்சியும்

என்னும் மேருமந்தரபுராணம் 1363-ஆம் கவி கூறுகின்றது.

இ-ள். எதிரிலே தகத்தளவுதாரம்-கண்ணுக்கப்பார்த்து, முன்னும் பின்
னும் ஜீவன்கள் பாதையடைந்து நீங்கும்படி செல்லார்; இனிய வசனத்
தையும் அன்னியர்களுக்கு மிதமானவையில்லாமல் சொல்லார்; சாகத்
வேஷயின்றிச் சகல ஜீவன்களையும் பாதுகாத்து, அனலின்பொருத்திஅதா
வுறு குறைத்து பவித்தரகாரத்தை பொலிப்பார்கள், எவ்விதமான
வர்களுக்கும் துக்கமடையும்படி ஒன்றை நிக்ஷேபிப்பதும், ஆதானம் பண்
ணுவதும் செய்யார்; மலமூத்தாநிகளை ஜீவன்கள் தன்புற அவையுள்ள
விடத்தில் விடார்” என்பதாம். இதில் கூறப்பட்டவைகளே பஞ்சஸமிதி
களாம்.

இனி, த்ரிசுப்தி என்பதைப்பற்றி விவரிப்பாம்.

“இருத்தலே ஈடத்தல் நிறா விவக்குறல் முடக்கல் நீட்டல்
திருத்தியெய் வுயிர்க்கும் திமை செறிந்திடா மொழுக்க மோம்பி
யுரைத்துயிர்க் குறுதி மார்க்க மோம்புவ கொடுப்பிற் கொண்டும்
பரிக்கதப் பாவை மாரைப் பற்றறத் துறந்திட டாகே”

என்றுமேருமந்தரபுராணம் 1361-ஆம் கவிவிற் கூறப்பட்டிருப்ப
வைகளே த்ரிசுப்திகளாம்.

இ - ன். “உட்கார்ந்திருத்தலாலும், படுத்திருத்தலாலும், யோகத்தில் நிந்தித்தாலும், சர்யாமார்க்கமாகச் செல்கின்றதாலும், அஸ்தபாநாதிகளை முடக்குதலாலும் நீட்டுதலாலும், சகலஜீவன்களுக்கும் உபஸர்க்கம் செய்யாத ஒருக்கத்தைப்பெணியும் (அதாவது காயகுப்பதம்செய்தும்) பய்ய ஜீவன்களுக்கு உறுதியாகிய மோக்யமார்க்கத்தைச் சொல்லியும் (அதாவது அதனைச்சொல்லி யெறுவார்ந்ததைகளைப் பேசாத தன்மையாகிய வாக்குப்பதியடைத்தும்), சதனநாய விருத்திக்கு காயணையாரும் படியான ஆகாசாதிகளை பந்த லேர்க்கள் கொடுத்தால் ஏற்றக்கொண்டும் த்வாலிம்ஸதி (22) பரீஷுழற்களென்னும் உபாதிகளாகிய பாவைமார் களை ஆசையற நீக்கினார் (அதாவது மனேருப்பதியையும் பொருத்தினார்)” என்பதாம்.

இன்னும் காயத்தினடக்கத்தையு,

“விஸ்வின தெல்லை கண்ணு றெனக்கெமல் லடிக்கள் பாவி
நல்லருள் புரிந் துயிர்த்தகர் ணைகமுத லாய நானி”

என்னும் யசோதாசுவாமியம் சருக்கம் 1 செய்யுள்-24 ன் அடிசு
ளும்விளக்கும்.

ஐநாநாமா சித்தாந்த விளக்காரும். 145

இன்னும்,

“உறுதி ல் தெ றா ராயாவமல ரெவொடுவ உவாம்பாம்பா
ஊ னிண வுமலி ரெ உடலிலு விலிலுலா விறா ரெவெண
ஜு ி தர லிபிணா ஊவா வரெவொடுவண வானமாத
லீவலுந்தாண வுடெலி உவவாடுவா கடுவாவா காரிடுவாவா
கீரி டெவா வரணுணிய துலவினாதி உவாபி ணடுவா
ஊடுண”

என்று மிரியாபுத்தகம் சர்யாபத சுத்தியிலும் ப்ராக்ருத பாஷையிலும்
இவ்வீவரங்கள் கூறப்படுகின்றன.

இ - ன். “வாராய் ஞானவானே! எடக்கு மிடத்தைப்பற்றி ஆலோ
சனைசெய்ய இச்சிக்கிறேன்; கிழக்கு வடக்கு தெற்கு மேற்கு என்சிற
நான்கு திக்குகளிலும் திக்கோணங்களிலும் துக்கையு துக்கையு
பார்த்த விஹிக்கின்ற என்னுடைய, ரெகேத்தியாதிஜீவன்கள் கணப்படு
கிறவிடத்தில் பிரமாதமாதமறதியினுடைய விசுவேத்திரியங்களும்குணப்ப
திகளும் பஞ்சேத்திரியங்களும்கு ப்ரதீ அப்பு தேஜோவாயுகாயங்களுமா
கிய இவைகளுக்கு வருத்தல் பண்ணுவதும் பண்ணுவதும், உடன்
படுவதும் ஆவியவற்றிற்குச் சம்பந்தமான பொல்லாத விசுச்சி எனக்கு
இல்லாதாகக்கவது என்று அருகக் பகவானே மோஸ்து செய்கிறேன்”
என்பதாம்.

இதுவரைசொல்லியவற்றால் காயத்தினடக்கமென்பது ஜீவன்
களுக்குத்தனம்பவாமல் காப்பாற்றி ஒருகவிண்டிய தென்பது
நன்றிவாவும், இங்குக்கூறப்பட்ட காயத்தின் அடக்கத்தைப்
பற்றிக் குறளாசிரியர்,

“செறியறிந்து சீர்மை பயக்குநீ மறிவறிந்
தாற்றி னடக்கப் பெறின”

என்று கூறுகின்றார்.

இ - ற். "செறிவு-செருக்கமான (அகத்தனவு தாரத்தெ), அறிந்து-
முன்பார்ந்து, ஆற்றின்-எவ்வழியில், அறிவு-ஞானத்தினால், அறிந்து-ஜீவ
ன்களுக்கும் துன்பம் வராதவிதத்தை) தெரிந்து, அடங்கப்பெறின்-(அஸ்

* வாராய் ஞானவானே என்றது தன்ஆத்மனை; ஆத்மன் ஞானதரிசு
என்தை யுடையவன். இதுபற்றியே குறளாசிரியர் "அறிவறிந்து" என
கூர்.

19

146

நிரும்குறள் ஆராய்ச்சியும்

தபாதானை மெதுவாக இயக்கச்செய்து அமைதியாய் கடந்து அடங்க
ப்பெற்றால், (அது) சீர்மை-சிறப்பை, பயக்கும்-(அவனுக்குத்) தரும்"
என்பதாம்.

இந்தக் குறட்பாளில் பரிமேலழகர், 'செறிவு' என்னும் பதக்
கீழ்க், 'அவ்வடக்கமானது' என்றும், 'அறிந்து' என்பதற்கு,

'நல்லோரால் அறியப்பட்டு' என்றும் பொருள்களுரைக்கின்றனர்.
ஆலைப்பொருத்தமல்ல வென்பதை மேல்கண்ட உரையினால் உணர
லாம்.

இன்னும் குறளாசிரியர்,

"ஒன்றனுந் தீச்சொற் பொருட்பய னுண்டாயி
னன்றாகா தாகி விடும்"

என்பதால் வாக்கின் அடக்கம் கூறுகின்றார்.

"கதங்காத்தகக் கற்றடங்க லாற்றுவான் செவ்வி
யறம்பார்க்கு மாற்றி னுழைந்து"

என்பதால் மனோவடக்கம் கூறுகின்றார்.

இவற்றால் குறளாசிரியர், அடக்கமுடைமையில், காயம்
வாக்கு மனம் என்னும் தீரிகுப்திகளினடக்கமும் கூறியுள்ளாரென்
பது நன்குவிளங்கும்.

இனி கேடிலை லுஞ்சனமுதலான ஸப்தகத்தைப்பற்றிக் கூறுவாம்.
அவைவாயவன:

கேடிலை லுஞ்சனம் அசேலம் அஸ்னனம் கழிதிலயனம் அதர்
தாவனம் ஸ்திதிபோஜவம் ஏகபுத்தம் என ஏழாகும்.

இவற்றின் விவாதத்தை முறையே கூறுவாம்: இவை தலைமயி
ரைப் பறித்தல் வஸ்திரமில்லாமல் நிரக்கத்தரூபத்தைத் தரித்தல்
ஸ்தானம் செய்யாதிருத்தல் பூமியில்படுத்திருப்பது பஸ்துலக்காம
விருப்பது நின்றுகொண்டு ஆகாரம்கொள்வது ஒருவேளை ஆகாரம்
கொள்வது என்பனவாம்.

கூடாப்பாதை முதலான துவாயிம்ஸ்தி (22) பரிஷத
ஜெயம் என்பவைகளை தவம் என்பதைப்பற்றியருவனவற்றில்கண்டு
கொள்ச.

இனி பஞ்சேந்திரிய விஷயஜெயம் என்பதைப்பற்றிக் கூறுவாம்; இதனை,

ஹைதசமய சித்தாந்த விளக்கமும். 147

“பொறிமீது புலத்தெழு போகெமலா
மிறவாநிர லும்பக ளும்,அகரா
நிறையா தொழிபப் பின்னெருப் பினிகைட
விறகே விவைபென் றுவெறுத் தனின்”
என்ற மேருமந்தரபுராணம், 779-ஆம் கவி விராக்கிக் கூறுகின்றது.

இ-ள் “பஞ்சேந்திரியங்களால் விஷயவஸ்துக்களின்மேலெண்ணாமையே போகோபபோகக்களையெல்லாம் சீங்காமல் இரவினும் பகவீனும் அநுபவித்தும் நிருப்பியாகாமல் சீங்கப்பிறகு இந்த இத்திரிய விஷயபோகக் களானவை அக்கினியினிடத்தில் அகப்பட்டவிறகுக்குச்சமானமே யானுமென்று அவற்றைவெறுத்து வைராக்ஷிய முற்றும்” என்பதாம்.

ஆதலின் பஞ்சேந்திரியங்களினுள்ளுண்டாகும் விஷயவாஞ்சகையத் துறந்தவர் முன்சுவர்க்கத்தை அடைந்து பின்மோக்ஷமடைவார்கள்.

இதனை,

“ஹேத வெவராது வெபூ ந ஹகாஸ்திரிய தஸுராஃ |

தஸு ரொகொ ஹவெஸஸுநுஃ கிம் ப்ரயா காஹணுடெநஃ” ||

என்று தர்மஸாரம், 6-வது சுலோகம் கூறுகின்றது.

இ-ள். “பஞ்சேந்திரியங்களாகிறவர்கள் யாதொருத்தனாலே வைராக்ஷியமாகிற ஆயுதத்தினாலே கொல்லப்பட்டார்கள் அந்த வைராக்ஷியபுருஷனுக்கு ஸ்வர்க்கமும் மோக்ஷமும் ஆகக்கடவன; சீர்தண்டனைகளினாலே என்ன? வியர்த்தம்” என்பதாம்.

இதற்கொங்கக் குறளாசிரியரும்,

“ஹனென்னுந் தோட்டியா னேசைந்துக் காப்பான்
வசனென்னும் வைப்பிற்கோர் வித்தி”

என்று கூறுகின்றார்.

இ - ள். “அறிவேன்னும் அங்குசத்தினால் ஐம்பொறியாகிய யானைகளைந்தையும் அதனை விஷயங்களிற் செல்லாமல் தடுப்பவன் உயர்வாகிய மோக்ஷபுகிக்கு ஓர் வித்தாவான்” என்பதாம்.

வித்து என்றதனால் முன்சுவர்க்கத்தை அடைந்து பின்மோக்ஷ மடைவான் என்பது கருக்க. இசுத்திபுப் பரிமேளமுதர் “ஈண்டு இங்குப் பிறத்திறந்து வரும் மனிதனல்ல” என்றார். அது பொருத்தமன்று.

இதற்கிணங்க, ஓன்றாயலூக்க வேர்பூட்டி யாக்கைச் செறுவுமுது நன்றாய நல்விதம் செந்நெல்வித்தி பொழுக்கீர் குன்றமும் குங்கொடுத் தைம்பொறியின் வேலிகாத்தோம்பின் வென்றாதம் கீட்டின்பம் வினாக்கும் விண்ணோருலென்றே. என்று சிவகசிந்தாமணி 963-ஆம்வகி கூறுகின்றது.

இ - ன், பகிராத முயற்சியாகிய ஏரைப்பூட்டி உடம்பாகிய செய்வைத் தவத்தாலே வருத்தவித்து விதமாகிய செந்நெல்லை விதைத்து சாரித்திரமாகிய கீரைவற்றும்பாய்த்தி ஐம்பொறியாகிய வேலியைப் புலனாகிய பசுக்கள் பிரியாதபடி, காத்துப் பரிசரிப்பின் அகிலை முதற் சவர்க்கத்தினைத் தத்து பின் விட்டினைவினைவிக்கும் என்பதாம்.

இன்னும் இதனை,

“விவகைப் பொறியும் வாட்டி யாமையி னடங்கி”

என்னும் சிவக சிந்தாமணி 2824-ஆம் கவியினடியிலும், திருத்தக்கேதவர் கூறியிருத்தல்காண்க.

இதற்கிணங்கக் குறளாசிரியரும்,

“ஒருமையு ளாமையோ லீர்த்தடக்க லாற்றின்”

என்று கூறியிருக்கின்றனர்.

இந்தக் குறட்பாவிற்குப் பரிமேலழகர், “ஒருவன் ஐம்பொறியும் அடக்கவல்லவனாயின்” எனப் பொருளுரைத்துப் பிறகு “இதனால் காயத்தினடக்கம் சொல்லப்பட்டது” எனறார். இந்தக் குறட்பாவிற்குச் சொல்லப்பட்டது காயத்தி னடக்கமாகாது; ஐம்பொறியினடக்கமேயாகும். ஆசிரியர் காயத்தி னடக்கத்தை இந்த அநிகாரத்தில் வேறு குறட்பாவில் கூறியிருக்கின்றார். அதனை, மேலே விளக்கிக் காட்டியுள்ளோம்.

இன்னும் குறளாசிரியர்பற்றிச் சீர்திரியவிஷயங்களின் அடக்கத்தை

“அடல்வேண்டு மைந்தன் புலத்தை விடல்வேண்டும்

வேண்டிய வெல்லா மொருங்கு.”

என்னும் குறளால் கூறுகின்றார்.

இ - ன். “(மோஷத்தையடைபவர்) ஐந்தன்-பஞ்சேந்திரியங்களின் விஷயங்களுக்குரிய, புலத்தை-ஐம்புலன்களையும், அடல்வேண்டும்-மெடுத்தல் வேண்டும், (மெடுக்கும்போது) வேண்டியவெல்லாம்-(மனத்தினால்)

வைஜநசமாய சித்தநாத விளக்கமும்.

149

விரும்பப்படும் விஷயங்களைல்லாவற்றையும், ஒருங்கு-ஒருமிக்க, விடல் வேண்டும்-வெறுத்து விடுதல் வேண்டும்” என்பதாம்; அதாவது ஐம்புலன்களுடன் மனத்தையும் ஒருமிக்க அடக்கமேண்டும் என்பதாம். அதனால் பரிசுத்தமான ஞானம் விவங்கும் என்பது பெறப்படும்.

இந்தக் குறட்பாவில் பரிமேலழகர் வேண்டியவெல்லாம் ஒருங்கு விடல்வேண்டும் என்னும் படித்திற்கு (அப்புலன்களை அனுபவித்தற்பொருட்டு)தாம் படைத்த பொருள்களையெல்லாம் ஒருங்கு விடல்வேண்டும் என்று உரைவருத்திருக்கின்றனர். அது பொருத்தமன்று. சசலபொருள்களிலும் ஆகையையப்பெருக்குவதாமெடு இந்திரியம்; ஆகலால் தான் படைக்காதபொருள்களிலும் மனம்

பிரவேசிக்கக்கூடும். ஆதலின் மனதினால் திரைப்பவைகளைல்லாவந்
றையும் ஒருமிக்கவிடவேண்டுமென்று குறளாகிரியர் அருளிஞ்சொள்
பது பொருத்தமுடையதாம்.

இதனை,

“மெய்வாய்கண் மூக்குச் செவியெனப் பேர்பெற்ற
வைவாய வேட்கை யவாவின்—சுகவாய்
கலங்காமற் காத்துய்க்கு மாற்ற லுடையான்
நிலங்காது விடு பெறும்.”

என்ற நாலடியார் துறவு. 9-ஆம் செய்யுளும் உணர்த்தும்.

இ - ன். “பஞ்சேந்திரிய வழிகளினுடைய ஆசையினையும் மனோ இந்
திரியத்தினுண்டாம் ஆசையினையும் என்மார்த்தத்திலிருந்து காக்கும்
ஞானத்தையுடையவன் தப்பாது மோஷமுடையான்” என்பதாம்.

இன்னும்,

“இந்தியக் குஞ்சரத்தை ஞானப் பெருங்கயிற்றால்
சுத்தனைத் தூண்டியுட்டிச் சேர்த்தியே—பந்திப்பர்
இம்மைப் புகழும் இனிச்செல் கதிப்பயனும்
தம்மைத் தலைப்படுத்து வார்.”

என்றும் அறநெறிச்சாரச்செய்யுளும் இதனை விளக்குகின்றது.

இன்னும்,

“பொறிப்புலக் தெழுந்த போகத் தாசையைப் போகவிட்டு
வெறுத்தெழு மனத்த காசின் வீட்டின்பம் விளையும்.”

என்று மேருமந்தரபுராணம் 862-ஆம் செய்யுளடியும் இதனைக்
கூறுகின்றது.

150

திருக்குறள் ஆராய்ச்சியும்

இ - ன். “பஞ்சேந்திரியங்களின் விஷயங்களிலே உண்டாயி யபே
கோப போகங்களினாலாய ஆசையைப் பேதலாவினபண்ணி கீக்கி அச்
வீந்திரியவிஷயபோகங்களில் வீராகமூந்துச் சுத்தாதம்ஸ்வரூபத்தில் உண்
டாயி ஏகாத்ரதித்தத்தாசில் அவர்கட்கு மோஷமுண்டாயும் உண்டா
கும்” என்பதாம்.

இனி ஷடாவஸ்பக்கிரியையைப்பற்றித் கூறுவாம்.

• இது ஸாமாயிகம் ஸ்துதி வந்தனை ப்ரநித்ரமணம் ப்ரத்யாக்யா
ணம் விபுத்தார்த்தகம் என ஆறாகும்.

இவற்றை,

“நன்மைநீ மைக்கண்டுணுத்து நாதன்றன் பாதமோதித்
தன்மைக்கண்ணினார்தம்மைப் பணிந்துதம்பிழைப்பின் மீண்டு
பின்னைத்தம் பால்வந்தெய்தும் பிழைப்பைமுன் மறுத்துக்காயத்
தன்னைத்தாம் விட்டுநின்றார் தடவரைச் சூளியொத்தார்.”
என்றும் மேருமந்தரபுராணம் 1365-ஆம் கவி விளங்கும்.

இ - ன். “நன்மை வந்தபோதிலும் நீமை வந்தபோதிலும் யதாஸ்வ
ரூபமடைந்து சமாணமா யிருக்கிறதும் திரிலோ கேஸ்வரானுதிய அரஹந்த்
பகவானுடைய திருவடிகளைச்சொல்லி ஸ்துதி செய்வதும் பஞ்சபரிமஷ்
டிகளைப்பணிந்து வந்தனைசெய்வதும் தங்களுடைய குற்றங்களி னின்றும்

கீங்குவதும் அதாவது கீங்குதல் பாவனையாகிய தண்ணி நிர்த்தித்து பிரதிக்ரமணம் செய்வதும் பிறகு கர்மோதயத்தால் தங்களிட்டுத்தே வர்த்தடையப் பட்டகுற்றங்களை முன்னே மறுத்தலும் அதாவது ஆலோசனாதி பூர்வமாகிய விவேக பலத்தினால் பிராயச்சித்த பாவனையடைவதும் சரீரத்தையும் தாம்விடுத்தலும் அதாவது அதனை மெதல்வென்ற மனத்தில் பாவிக்கின்ற வியுத்தல்க்க பாவனை யடைவதாகும்” என்பதாம்.

இனி உத்தமசூக்ஷமை முதலான தஸதர்மத்தைப்பற்றி விவரிப்பாம்.

இதனைக் குறளாசிரியர்,
ஒழுக்கத்து நீத்தார் பெருமை விழுப்பத்து
வேண்டும் பணுவற் துணிவு.

என்று கூறுகின்றார்.

இ - ன், "ஒழுக்கத்து - (திரயோதசசாரித்திரமாயிய) லோசாரத்தினால்-நீத்தார்-முற்றார் துறத்தவர், வேண்டும், விரும்புகின்ற, விழுப்பத்து-பரிசுத்தமாயிய தசதர்மமே, பெருமை - (அவர்க்குப்) பெருமையாகும் (இது) பணுவல்-தூற்றினது, துணிவு-துணிபாம்" என்பதாம்.

ஜைநசமூப சித்தாந்த விளக்கமுற்பம். 151

இந்தக் குறட்பாவில் பரிமேலழகர் ஒழுக்கமென்பதனை இவ்வதென விளக்காமல், விழுப்பத்து என்னும் பதத்திற்கு மேலாக பலபொருள்களுள்ளும் என உரைசெய்திருக்கிறார். அது பொருத்தாதென்பதை, இங்குக்காட்டிய கருத்துக்களால் கங்குணாலரால்,

திரயோதஸ சாரித்திரமாவது பஞ்ச மகாவிசயம் பஞ்சமயிரித்திரிக்குதி ஆகிய பதின் மூன்றுமாம்.

இதனை,

“பத்துமுன்றாநி நின்ற நிதியையைப் பரின்றிட்டானே”
என்று மேருமந்தர புராணம் 145-ஆம் கவிவினடி கூறதல் காண்க. இதியை என்பது-ஒழுக்கம்.

தஸதர்மமாவது-உத்தமசூக்ஷமை உத்தமமார்த்தவம் உத்தம ஆர்ஜனவம் உத்தமசத்தியம் உத்தமசொளசம் உத்தமஸம்யமம் உத்தமதவம் உத்தமதியாகம் உத்தமபூமிஞ்சியம் உத்தமபிரியம் சரியம் என்னும் பத்தாகும்.

இதனை,

“படைகெழு புரிசை வெல்லார் புறநின்ற பதின்மர்க்கக்”
என்று ஞானாமணி முத்திச்சுருக்கம் 44-ஆம் செய்யுளடி கூறதல் உணர்க.

இதில் பதின்மர் என்பது தஸதர்மமாகும்.

“பத்தரம் பன்னிரண்டாக் தவத்தொடு பரின்று தன்னே”
என்னும் மேருமந்தரபுராணம் 411-ஆம் செய்யுளடியினும் இது கூறப்படுதல் உணர்க.

உத்தம ஆதிஞ்ஞீன்யமென்பது - தர்மபரிணாமம்.

உத்தமநியாகமென்பது - பல்யஜ்வன்களுக்கு தத்வேபதேசம் செய்தலாகிய பரமாகமங்களை விபாக்யானம் பண்ணியருளும் சாஸ்திரதான சக்தியாகும்.

உத்தம பிரமசரியமென்பது - ஸ்திரீமார்களைத் துறித்தல், பார்த்தல், அவர்கள் அழகிய மொழிகளை மேன்மையாகக் கேட்டுத் தல், அவர்களுடன் சிரித்தல், அவர்கள் அடைந்திருக்கின்ற கீட்டில் வாசஞ்செய்தல் முதலான குற்றங்களினின்றும் நீங்கியிருக்குவதாகும்.

இனி, 'துவாதஸதபசு' என்பதைப்பற்றிக் உறுவாம்.

தபசு-பாஹியதபசு, அப்யந்தாதபசு என இரண்டு வகைப்படும்; அவற்றுள் அனஸகம், ஆவமோதர்யம், வ்ரத்திபரிஸக்தியானம், ரஸபரித்தியாகம், விவித்தஸயனாஸயனம், காயத்வேசம் என்னும் ஆறும் பாஹியதபஸாகும். பிரயச்சித்தம், கிரயம், வைபாப்சர்யம், ஸ்வாத்யாயம், வ்யுத்ஸர்க்கம், திரயானம் என்னும் ஆறும் அப்யந்தாத தபஸாகும்.

இவற்றில் அனஸகமென்பது-திமி உபவாஸம், சதுர்த்தீதாபவாஸம், ஸஷ்டோடாபவாஸம், பக்ஷோபவாஸம், மாதேஸாபவாஸம், சாதூர்மாதேஸாபவாஸம், ஸஷ்டமாதேஸாபவாஸம், ஸம்வத்ஸதீரோபவாஸம் முதலான உபவாஸங்களாகும்.

ஆவமோதரியமென்பது-ஆகாசம் குறைத்துப் புசிப்பதாகும்.

வ்ரத்திபரிஸக்தியானமென்பது-இன்னவஸ்துப் புசிப்பேன்? இத்தனைவிடுபரியந்தம் வீதியில் போவேன், இன்னபூஷணம் இன்னவஸ்திரம் தரித்தபோர் நிறுத்தினால் ஆகாசம் கொள்வேன் என்று விசதம்பண்ணிக்கொண்டு போவதாகும்.

ரஸபரித்தயாகமென்பது-பால், தயிர், ரெய், எண்ணெய், வெல்லம், பண்டு பலாதி முதலாகிய சுவர்க்கங்களைத் துறந்து ஆகாசம் கொள்ளுவதாகும்.

விவித்த ஸயனாஸயனமாவது:— சம்மாஸனம், குக்குடாசனம், பல்யங்காசனம், கோமுகாசனம், மகாமுகாசனம், தனுஸயனம், ஷ்கபார்ஸ்வதண்டஸயனம் முதலானவைகளைக்கொண்டு, ஸ்திரீ, பசு

20

154

நிருகூற்றள் ஆராய்ச்சியும்

பண்டகலர்ஜிதஸ்தானத்திலிருந்தும், ஸப்தயத்தினின்றும் நீக்கிப் பல சூகைகள், வனங்கள் முதலாகிய ஸ்தானங்களிலே இருப்பதாகும்.

காய்ச்சலேமென்பது-கோடைக்காலம் நான்குமாதமும் மலையினுள்சிறியும், மழைக்காலம் நான்குமாதமும் மாதத்தின்கீழும், பனிக்காலம் நான்கு மாதமும் ஸமுத்திர பார்ஸவத்திலும் காவியாத்தல்க்கமாய் அசையாமல் நின்று சரீரத்தை ஆதம்பாவனைக்கு இசையவஸம் செய்வதாகும்.

இவைகள் பிறர் காணப்படுகையினால் இவற்றிற்கு பாஹிய தபஸென்று பெயராயிற்று.

அப்பியந்தரதபஸில், பிராயச்சித்த மென்பது-தான் கைக்கொண்டு, ஈடக்கிற விதங்களில் அபசாரம் வந்தால் அதாவது குற்றம் நோர்ந்தால் அதனைப்பிறகு ஆசாநியரிடம் வெளியாக உள்ள படி சொல்லி, அவர்கள் சொன்னபடி அதற்குப் பிராயச்சித்தம் கைக்கொண்டு நடப்பதாகும்.

விரயமென்பது-தனக்குலமானமான பேரிடத்திலும், மேற்பட்டவரிடத்திலும் எதிரொழுச்சி முதலாகிய வந்தனைகள் செய்வதாகும்.

வையாப்சர்தப மென்பது-தன்னிலும் மேற்பட்டவரிடத்தில் பணியிடை முதலாகிய சிஸ்ருஷை பண்ணுவதாகும்.

ஸ்வாத்யாய மென்பது-நான்கு வேதங்கனையும், சித்தாந்தமுதலாகிய தத்வ சாஸ்திரங்களையும் இடைவிடாமல் ஓதுவதும், பிறருக்கு உபதேசம் பண்ணுவதும், சாஸ்திரங்களை எழுதிவைப்பது முதலானவைகளுமாகும்.

வ்யுதஸர்க்க மென்பது-கர்மபந்த காரணமான பாஹியாயந்தரமுதலான இருபத்து நான்கு பரிக்கிரகங்களை விடுவதாகும்.

இந்தப் பரிக்கிரகங்களின் விவரத்தைத் துறவு என்பதைப் பற்றிய விஷயங்கள் வருமிடத்துக் கண்டுகொள்க.

த்யான மென்பது-மனதை எங்கும் செலுத்தாமல், ஸ்திராண்டுகடையவராய் ஜீவாதிதத்துவங்களை நியாமிப்பதும், அந்த நியானத்தில் ஆர்ந்த ரொளந்த நியானஸ்களை நீக்கி தர்ம சுல்ல ந்யானம் களைவாந்திப்பதுமாகும்.

ஐஹநசமய சித்தாந்த விளக்கமும்.

155

இந்த நான்கு ந்யானங்களின் விவரத்தை, தவத்தைப்பற்றிய விஷயங்கள் வருமிடத்துக் கண்டுகொள்க.

இந்த ஆறுவகை தபஸும் தன்னுற்றானே யறிந்து பண்ணக்கூடிய தாகையினால் இதற்கு அப்பந்தர தபஸென்று பெயராயிற்று.

இனி துவாதஸானு பிரகைஷு என்பதை விவரிப்பாம்:

இது அசிந்தியம், அஸரணம், ஏகந்மம், அன்யந்மம், ஸம்ஸாரம், ஸோகம், அசசிந்தியம், ஆஸ்ரவம், ஸம்வகை, நிரீஜகை, போதினுல்லபம், தர்மஸ்வாய்யானம் எனப் பன்னிரண்டு வகையினை யுடையதாகும்.

இவற்றில் அசிந்திய மென்பது-நிகழும், அழகும், யௌவன

மும், வீரமும் ஆகிய இவைபெல்லாம் மேகத்தினிடப்பட்ட வீர போல வாசுந்தன்மை யுடையன வென்பது.

அஸரண மென்பது-அருகருடைய பாத்தாமரைகளே யல் லாமல் மற்ற பந்துக்கள் உறவும், திரவீபங்களும் சக்ஷணையாகா வென்பது.

ஏகத்வமென்பது-பிறப்பும், இறப்பும், மூட்பும், வியாதிகளு மாகிய மிக்க துயரங்கள் எண்ணப்படைய நான் அவற்றிலுழன்று நிற்கும் காலத்தில், நானாகிய ஒருவனை யல்லாமல் எனக்கு அன்னி யர் துணையாவவரல்லர் என்பது.

அன்னியத்வமென்பது-குற்றமில்லாத சிறப்பையுடைய உயி ரானது அறிவையுடையது; சரிமானது அறிவில்லாதது; ஆகையி னால், வெவ்வேறு குணங்களையுடைய அவ்வுயிருடலென்னும் இரண் டும் சேர்க்கையினால் நிலிபெற்றென்றாயிருப்பினும், வாரும்கடும் போல வெவ்வேறு தன்மையுடையன வென்பதாம்.

சம்ஸாரமென்பது-கணக்கற்றாத எல்லா ஜூழிக்காலத்தினும் கெடாத சம்ஸாரத்தில், பஞ்சவர்த்தனைகளினால் அநந்தவாரம் காற்றடிபோ லுழலுகின்ற ஈழ்கதிகளிலேயும் ஏற்படும் துயரமா னது மிகுகின்ற பிறப்புக்கள் என்பதாம்.

லோகமென்பது-பழமையாகிய இவ்வுலகமானது பலவாகிய ஜீவன்களும் பிறத்தற்கும், முத்திபடைவதற்கும் ஏற்பட்ட வீட மென்று லோகத்தினது தன்மையை தியானிப்பதாம்.

156

சிருக்குறள் ஆராய்ச்சியும்

அகசித்வ மென்பது-மலங்கள் கழலுகின்ற நவத்துவாரம் களை யுடைத்தாரும் மாம்ஸமாகியது தேகம்: இத்தேகத்தினுற் கக முண்டாகாது என்று இதனை நிந்தித்து வெறுத்தல்.

ஆஸ்வமென்பது-ஞரோதமான, மாயா, லோபமென்னும் நான்கு கஷாயங்களும், மித்யாத்வமும் ஆகிய இவற்றினாலே சொல்லுதற்கரிய முடிவில்லாத விணையானது ஜீவனிடத்தில் அடை ும் தன்மையாம்.

ஸம்வரையென்பது பாகியாப்பந்தரதபஸுங்களாலும், பிரா ணிஸம்யமம் விஷயஸம்யமம் என்று சொல்லப்பட்ட சிரதங்க ளாலும், நீற்காத தத்துவஞானத்தினாலும் வலிமையுடையவினைகள் தன்மை யடையாமல் நீற்கும்படியான லகையை நினைத்தல்.

நிரீஜரை யென்பது-மிருந்த ஞானத்தினாலும், தியானத்தினாலும் அருமையாகிய வினைகளும், தம்மம் கருமத்தினுடைய ஸ்திதி பந்த சத்தியுடைய வினைகளும், அநுபாகபந்தசத்தியும் கணந்தேதாரும் குறைவு பட்டுக் கரணத்திரயத்தில் உதீர்ச்சியாகும் (கேடும்) தன் மையாம்.

போதிதில்லபமென்பது-நன்ஞானமும், நற்காட்சியும், நல் லொழுக்கமுமான ஜீநதருமந்தான் அருமையான நன்மையை யுடைத்தாரும் என்று அதன் பெருமையை நினைத்தல்.

தர்மஸ்வரக்கியானமென்பது-அபிமானத்தினின்றும் நீங்கி, இகத்திலுண்டான பிரயோசனத்தை யெண்ணாமல், உயிர்களிடத்தில் இதமும், மதாசமுமாகு முண்மையான கிருபையைத்துப் பெருமை பொருத்திப் செய்யும் பகையும்சீலியை செம்மைவினாலே சம்பத்திருஷ்டிகளிடத்து உண்டாகா தின்ற உபதேசமொழிகளினருமையை அறிதலாம்.

இந்த துவாதலானு பிரேகை நுமுத்தியடைபவருக்கொரு மார்க்கமாம். இவற்றை அஷ்டபதார்த்தத்தினும், ஒவ்வொன்றுக்கும் சரித்திர உதாரணத்துடன் ஜீவசம்போதனையிலும் பரக்கக் காணலாம்.

தவிர மேலே 142-ம் பக்கத்தில் கண்ட முப்பத்தேழாயிரத்தைத்து விசல்பமும், தூற்றுக்கோடி மகாவிரதமும், என்பத்து நான்குலகும் குணவிரதமும், பதினெண்ணாயிரம் சிலாசார முத

ஐநாயம்ய சித்தாந்த விளக்கமும்

157

லானவைகளும் அபரமான விஷயங்களாதலால் அவைகளை இங்கு விவரிக்கவில்லை.

இனி, மெல்லிய நான்கு கஷாய மென்பது—இந்தக்கஷாயங்கள் நான்கு பேதங்களாம். அவையாவன:—

“அருந்தாணுபத்தி குசோத மான மாயா லோபம்
அப்பிரத்தியாக்கியான குசோத மான மாயா லோபம்
பிரத்தியாக்கியான குசோத மான மாயாலோபம்
சஞ்ஜ்வலன குசோத மான மாயாலோபம்”

என்பனவாம்.

இவற்றில் நான்காவது, மெல்லிய நான்கு கஷாயமாம். இந்த நான்கு வகையுள் பதினாறுபேதங்களுண்டு. அவற்றின்கருத்துகளை கர்ம ஸ்வரூபத்தில் கண்டுக்கொள்க.

இன்னும் முற்றுத்தறந்தவர்களுக்குரிய ஒழுக்கங்கள்,
1. ஷட்வஸ்தி ஹி யரொபொ ரொவா வஸாய 3வெஹணாணீ
விஹியணரீ 0. தவணீ பிஹி ஹெயண ரெயணு 0 தவ 1”
என்ற கலோகத்தால் சயண சாரத்தில் கூறப்படுகின்றன.

இ-ள். “பஞ்சமகாவிரதம். 5, பஞ்சசயிதி. 5, பஞ்சீசந்திரிய ஜெயம். 5, நிலைமயிர் பறித்தல். 1, ஷடாவஸ்யக்கிரபை, 6, நிர்க்கந்த ரூபம் தரித்தல். 1, ஸ்காசம் செய்யாமலிருத்தல். 1, பூமியில் படுப்பது. 1, பஸ்துலக்காமலிருப்பது 1, தின்றுகொண்டு ஆகாரங்கொள்வது. 1, ஒரு வேளை உண்பது. 1, ஆக. 28-ம் முனிவர்களுக்கு

முலக்குணங்கள்” என்பதாம்.

இன்னும், முனிவர்க்குரிய உத்தர குணங்களை
“சூரிய வயப்பண்போடி உத்தரவாசி வகை-ஓடினாதி உலாவலா
வாரால சுவமாவாலா உத்தரவா முணா சீ-னெய்யா ||”

என்ற ரயணலாச சுலோகமும் கூறுகின்றது.

இ-ள். பஞ்சமகாவிரதம் 5, த்ரிசுப்தி 3, உத்தமகூடமமுத
லான தஸதர்மம். 10, அனஸனாதி தவங்கள் 12, ஷடாவஸ்யக்.

158

திருக்குறள் ஆராய்ச்சியும்

ரிபையர் ஆக 36-ம் முனிவர்களுக்கு உத்தரகுணங்கள்” என்ப
தாம்.

இவை இவ்வளவும் உயர்ந்தனவாகக் கூறப்பட்டிருந்தும், மேல்
கூறியுள்ளவற்றில் தலைமயிர் பறித்தல், கோவணமில்லாமல் நிர்
வாணமாக விருத்தல், சின்றுண்டல், கையிலுண்டபது, பல் துலக்காம
விருப்பது, ஸ்நாநம் செப்பாதிருத்தல், இன்னும் மயில் பிஞ்சும்
தரித்தல் முதலானவைகளை ஶசவசமயத்தினராகிய திருஞானசம்
பந்தர், சன்மார்த்தர் ஒழுக்கக்களைன்றறியாதவராய்த் தாயியற்றிய
தேவாரத்தில் பலவாறு துஷித்திருக்கின்றனர். அவைகளை இத்
னடியில் சிறிது விவரிப்பாம்.

‘தாறி’ S பெண்ணைத் தட்டுடையாரும்’

என்று 1-வது திருச்சுருணர் கோயில் பதிசுத்திலும்,

“நானு துடை சீத்தேதர்களுக் கஞ்சினாட்காலே

யுணப்பகலுண்டோ திவ்வார்களுமுரைக் குஞ்சொற்

பேணா”

என்று 1-வது திருச்சொப்பள்ளிப்பதிகத்திலும்,

S. சைவசமய தபலிகள் மான்தோலை ஆடையாகவும், புலத்தோலை
ஆணைமாகவும் உடையவர்களா யிருக்கின்றமையால், தங்களைப்போலவே
ஐனை முனிவர்களும் ஆடையைத் தரித்தார்களென்றும், ஆனால் அது
இழிந்த ஆடை யென்றும் கூறி அவ்வகையில் அவர்களை இழிவுபடுத்தக்
கருதி இம்மனம் சமணர்களும் பணத்தடுக்கை ஆடையாகவுடுத்திவன்றவர்
கடனென நிர்ந்தித்திருக்கின்றார். ஆனால் பணத்தடுக்கு ஐனை முனிவர்களுக்
குரிய தென்று சாஸ்திரங்களில் கூறப்படவில்லை. ஐனைமுனிவர்கள் நிர்
வாணி யென்றும், திக்குளையே ஆடையாக உடையவராதலால் திகம்பர
சென்றும் சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. அவற்றின்படியே ஐனைமுனிவர்
கள் திகம்பரர்களா யிருந்து வந்திருக்கிறார்கள். இக்காலத்திலும் பம்பாய்
ராஜ்யத்தில் இருக்கும் நிக்கர்த முனிவர்கள் இவ்வாறு திகம்பரர்களா
யிருப்பதை பிரத்தியக்ஷமாகக்காணலாம். ஆகையால் திருஞான சம்பந்தர்
கூறியிருப்பவை பொருத்தமற்றன வாகும். அவர் மதத்துவேஷத்தால்
ஐனைமுனிவர்களைய சமண முனிவர்களைத் தாயியற்றிய தேவாரத்தில் இவ்வா
றும் பொல்லாததாக அநேக பொய்களைச் சொல்லி வரம்பு கடந்து
துஷித்திருக்கின்றனர். சாக்கியர் தேச சென்றிற புத்தர்களையும் விட்ட
பாடல்லை.

“நின்றான் சமணரிருந்துண்டோர் -பார்வையா
 ரொன்று முணராஆம் வாயிலுரை கேட்டுழல்வீர்தான்”
 என்று 1-வது திருக்கறையூர் சித்திச்சரம் பதிகத்திலும்,
 “குண்டாடு குற்றுழிக்கைச் சமணரொடு சாக்பேரும்
 குணமொன்றில்லா
 மிண்டாடு மிண்டருரை கேளா தே?”

என்று 1-வது திருவைபரற்றுப் பதிகத்திலும்,
 “காணாமணர் நல்லதறிபார் காணுக்குரத்திகள்
 பேணார் தூமெய் மாசுகழியார் பேசேவலரொடும்”

என்று 1-வது திருக்குடந்தை காரோணம் பதிகத்திலும்,
 “குறங்காட்டு நல்லிசற் கோவணத்துக்கோலோயிப்போ
 அறங்காட்டுஞ் சமணருஞ் சாக்பேரும்”

என்று 2-வது திருச்சாய்க்காடு பதிகத்திலும்,
 “ஊற்றைவாய்ச்சமண்கைபர்கள் சாக்பேயர்”

என்று 2-வது திருச்சாய்க்காடு பதிகத்திலும்,
 “உறித்தலைச் சரையொடு T குண்டுகை பிடித்த”

என்று 3-வது திருக்காளப்போரூப் பதிகத்திலும்,
 “கையிலுண்பவர் கணிகை கோன்பவர் செய்வனதவ
 மலாச்செது மதியார்
 பொய்யவருரைகளைப் பொருளெனது”

என்று 3-வது ஸ்ரீ புகளி பதிகத்திலும்,
 “அறிவிலாதவன் சமணர்கள் சாக்பேயர் தவம்புரிந்தவஞ்செய்வார்
 நெறியலாதன கூறுவர் மற்றவை தேறன்மின்”

என்று 2-வது திருமுறை திருவலஞ் சிறி பண் கட்டராகம்பதிகத்
 திலும் கூறுகின்றார்.

இம்மாதிரி ஹை (சமண)ர்களை இடம் பலவாறு தூஷித்திருப்
 பினும் இவைகள் எல்லொழுக்கங்களுக்குக் காரணமென்பதைச்
 சிறிது கூறுவாம்:—

பரமாத்மஸ்வரூபத்தை அடையவிரும்பியவர்கள் கூட்டுக்கும்
 புள்ளுக்கும் சம்பந்த மில்லாதிருக்கலால் போல யான் என்கிற தன்

T. சைவசமய தபவிகளுக்குக் குண்டுகையில்லை போலும்.

நல்லாத உடலுக்கும், ஆத்மனுக்கும் சம்பந்தமில்லை யென நிலையா
 மையை நிச்சயித்துப் பார்வைக்கு ஒன்றாகத் தோன்றும் உடலுக்
 கும் ஆத்மனுக்கும் சம்பந்தமில்லை யென்றும், எனது என்கிற புத்
 திர மித்திர களத்திராதி பந்தங்களும், மண், மனை, தனதான்யாதி
 பொருள்களும்,

• “இன்றுள்ள நின்றேயு மாய்வர் அவருடைமை
அன்றே பிறருடைமை யாயிருக்கும்”

என்று அந்நேரத்தில் சாரத்தில் கூறியுள்ளதுபோல பரத்திரயங்களை
கொள்ளும், முற்றுக் துறந்து, மேல்கூறியுள்ள பஞ்சமகாவிசயம்
பஞ்சசமிதி, தலைநீர்மம் முதலான சாரத்திரயங்களைப்பெற்று, சரிசம்
அழியுத்தன்மை யுடையது ஆகும் சாஸ்வதமானது என்றும்,
புத்தகம் முர்த்தம் ஆகும் அழித்தமென்றும், புத்தகம் அழி
வற்றது ஆகும் அழிவுள்ளது என்றும் ஆகும்பாவனை செய்யும்
அந்தராத்மாக்களாகிய யோனீந்திரர் தமது தேகத்தை வெய்யில்,
மழை, பலி முதலானவைகளில் பிரதிமாயோகத்தில் நின்று
கயக்கலேசம் செய்வார்கள். அகாவது அகனிதவத்தையுடைய
தேகம் தனதல்ல வென்று பாவித்து அதை உலர்த்துவார்கள், இவ்
வர்கள் இவ்வாறு தேகத்தை இழிவாகக்கருதுவதை,

“என்பினை நரம்பிற் பின்னியுகிரந்தேய்த் திறைச்சி மெத்திப்
புன்புறந் தேரலின் மூடியழுக்கொடு புழுக்கள் சோரு
மொன்பது வாயிற்றய ஆன்பயில் ரூப்பை தன்மே
லன்பரு மாந்தர் கண்டாயறிவினாற் சிறிய நீரார்”

என்ற மேருமந்தர புராணம், 116-ம் செய்யுள் விளக்கும்,

இ-ள். “இரத்தத்தை உடையைத்து நரம்புகளினால் ஏறும்புகளைப்
பின்னி மாம்பலத்தை அப்பி அகாவது பூமி மேலை அற்பமாகிய தோலி
னால் மூடிய மலக்களோடு புழுக்களும் சொரியும் சுவத்துவாரங்களையுடைய
நிணம் சேர்ந்த அகனிதவத்தை யுடைய சரிமாதிய குடிசையின் பேரில்
ஆசை நிகராத மனுஷ்யர்கள் ஞானத்திற் குறைந்தவராவார்கள்” என்ப
தாம்.

ஐஐநசமாப சித்தாந்த விளக்கமும். 161

ஆகையால் மனையையும், * போகோப போகங்களையும் அறுப
சித்து வந்த தேகத்தின் மீதுள்ள பற்றை அறக்கிக் காட்டியல்
சென்று தவம் செய்பவர்கள் தேகபோஷிப்பை விரும்பமாட்டார்
கள். பல்லுக்குவது ஸ்நானம் செய்வது, நிர்வாணரூபம் தரிக்க
நாள் முள்ளவராய்க் S கோவணம் தரித்தல், கர்ஷாயவஸ்திரம் தரித்
தல், தலைமயிர் பறித்தலின் கஷ்டத்தினால் சடைவளர்த்தல், மொட்
டை யாக்கல் முதலான ஒழுக்கங்கள் தேகத்தின்மீது பற்றள்ள
அற்பகுணங்களை யுடையவர்களுக்கே உரியனவாம். இத்தன்மை
யுடையவர்களின் ஒழுக்கங்கள் போவியொழுக்கங்களாம். இவ்வொ
ழுக்கங்களை யுடையவர்களுக்கு மோக்ஷப்பிராப்தி இல்லை யென்பது
ஐஐந சமய சித்தாந்தத்தின் நிச்சயம். இதை,

“அருகன துருவயில்லா சயிந்திரத்தட்டோன்றார்”
என்று மேருமந்தர புராணம் 15-ஆம் கவியிசை கூறியுள்ளது.

இ-ள், “அருகத்பரமேஸ்வரனுடைய ரூபமாகிய நிர்த்தந்தவம் பண்
னாதவர்கள் (16-கல்பங்களுக்கு மேலுள்ள) சுவகையேயகம் சவானு
திசை பஞ்சாதுத்தரம் என்ற அகமிந்திர லோகத்தில் பிறக்கமாட்டார்
கள்” என்பதாம்.

நிர்த்தந்தரூபம் தரியாமல் தபம்செய்பவர்கள் 31-32-33. சுடற்
காலமாயுஷ்டா முள்ள அகமிந்திர லோகத்தைப் பெறுதலில்லை யென்.
றால் அவைகளுக்கு மேலுள்ள நிலைபெற்ற மோஷத்தை அடை
யார்க னென்பதைச் சொல்லவேண்டுமோ?

* போக மென்பது—ஒருமுறை அதுவிப்பது; அதாவது: ஆகாரம்,
புஷ்பம், மானி, சந்தனம், தாம்பூலம் முதலானவைகளின் அனுபவம்.

உபபோக மென்பது - அனுபவித்ததைப் பலமுறை அனுபவிப்பது;
அதாவது: கட்டில், மெத்தை, ஸ்திரீ, வஸ்திரம், ஆபரணம், வண்டி, வாக
னம், முதலானவைகளின் அனுபவம்.

5. கௌபீன கண்டவஸ்திரமுடையவர், கௌபீனமாதிரிமுடைய
வர் ஆகியவர்கள் 11-வது நிலை ஸ்வர்க்கர்கள் இவர்கள் முற்றுச் சிறவா
மையினால் வானப் பிரஸ்தரென்று சொல்லப்படுவார்கள்; இவர்கள் வனத்
தில் மகாமுனிவர்களிடமிருந்துகொண்டு அவர்களுக்குச் செருகை
பவரும், முற்றுச் சிறக்கும் தவத்திற்குரிய சில விஷயங்களை அனுஷ்டிப்ப
பவருமாவார்கள். இவர்கள் சாரித்திரங்களை ஸ்வர்க்காசாத்தைப்பற்றிய
விஷயங்கள் வருமிடத்தில் காண்க.

21

162

நிருக்குறள் ஆராய்ச்சியும்

ஆகையால், முற்றுச் சிறந்தவர்கள் மற்றவர்கள் செய்யும்
வெளித்தேக சுத்தி முதலியவைகளைச் செய்யார்கள். அவர்களுக்கு
ஸ்வனம் செய்வதும், ஆடை, ஆபரணம், பூமாலை முதலானவை
களை அணிந்து கொள்வதும் வேறுவகையாகக் கூறப்பட்டிருக்கி
றன. அவற்றை,

“ஒழுக்கரீர் குளித்துடுத் தம்ப ரத்தினை

வழுக்கிலா மாதவச் சாந்து மட்டியா

விழுக்குண மணியணி மேளி சேர்த்தினர்

தொழிற்றொடை சிலமா மானி சூட்டினர்”

என்று மேருமந்தரபுராணம் 1203-ம் கவியினக்கும்.

இ-ள், “ஸ்வலொழுக்க மென்னும் ஜலத்தினால் ஸ்வேனம் செய்து,
நிக்குகளை ஆடையாக உடுத்திக்கொண்டு, நழுவுதலில்லாத மகா தபமா
நி சந்தனத்தைப் பூசிப் பெரிதாகிய ஸம்மியக்ஞானுதி குணங்களாகிய
சத்ருபாணங்களைச் சரிசுகளில் அணிந்தவர்களாகி, (ஸ்வலொழுக்க
சேர்த்த) தொழிலென்னும் சிலாசாரங்களாகிய பூமாலைகளையும் அணிந்து
கொண்டார்கள்” என்பதாம். இவை முற்றுச்சிறந்தவர்களின் ஒழுக்கக்
களாம்.

ஆகையால் மேற்கூறிய சாஸ்திரவிதிகளைக் கொண்டு ஐதீரர்

(சமணர்கள், அநாவது முந்துந்திருந்த ஞானிகள், பல்வகைக் குவதாலும், ஸ்ரீராமம் செய்வதினாலும் ஜலகாயிக ஜீவன்களுக்கு ஹிர்ஸையா மென்றும், உட்கார்த்துண்பது, சடைவளர்த்தல், மொட்டையாக்கல் முதலானவை சரீர போஷணையின் நிமித்தமாமென்றும், கோவண முதலானவைதரித்தால் அவை சிதைத்து போன சமயத்தில் வேறு வேண்டுமென்ற சிந்தனையும், அவை கிடைக்காவிடில் அவமான முண்டாரு மென்ற பற்றும், அதனால் சாகத்த வேஷமு முண்டாமென்றும், ஆகாரம் கொள்வதில் இலையினுண்பதனால் ஏகேந்திரிய ஜீவன்களுக்கு ஹிர்ஸையும், இலையின் தையல் வாயின்கண் தீவிர்திரிய முதலான ஜீவன்கள் உற்பத்தியாகுமாதலால் அவற்றிற்கு நசமும் உண்டாருமென்றும், பாத்திரத்தில் புசிப்பதனால் அனைச் சரியா மார்க்கம் போகும் போது கொண்டு போகவும் அனைத் வப்பாற்றவும் வேண்டு மென்ற சிந்திப்ப

ஹேநசமய சிந்தித்த விளக்கமும்,

163

முண்டா மென்றும் கருதி மேற்கூறியபடியவொழுக்கங்களை யொழித்து இலை, பாத்திரமுதலான வற்றில் உண்பதில் பற்றற்றவராய், கையிலுண்பது பரிசுத்த மென்ற தீர்மானித்துச் சகல பற்றுக்களையும் விட்டுத் தவஞ்செய்வார்கள். பற்றென்ற உடையவர்களானால் முற்றத் துறந்த முனிவர் தன்மையினுக்கு அது இடையூறு மென்பது ஹேநசமய சித்தாந்தம்.

இதனைத் திருக்குறள் ஆசிரியர்,

“இப்பாரு நோன்றிற்றோன் தின்மை யுடைமை
மயலாகு மற்றும் பெயர்த்து”

என்றும் செய்யுளால் விளக்கிக் கூறியிருக்கின்றார்.

இ - ள். “எல்லாப் பொருள்களையும் விட்டு ஒரு பொருளை விடாத விடத்தாம் அது சார்பாக விடப்பட்டன வெல்லாம் மீண்டு வந்து தவத்திற் கிடையூறுக மனக்கலக்கஞ் செய்யும்” என்பதாம்.

இன்றும் ஹே ஆசிரியர், தவவொழுக்கத்தைப்பற்றிக் கூறுமிடத்து,

“உற்ற நோய் நோன்றல் உயிர்க்குறுகண் செய்யாமை
அற்ற தவத்திற் குறு”

என்று கூறுகின்றார்.

இத்தக் குறட்பாவில் ‘உற்றநோய் நோன்றல்’ என்பது 22-பரிஷகங்களை ஜெயித்தலாம். அநாவது கொடி, முதலியன கடித்தலால் உண்டாகும் துன்பங்களைப் பொறுத்தலாம். ‘உயிர்க்குறுகண் செய்யாமை, யென்பது ஷட்காய ஜீவன்களுக்குப்பாதையில்லாமல் நடப்பதாம். இவ்விவரங்களைத் தவத்தைப்பற்றிய விஷயங்கள் வருமிடத்துக்காண்க.

ஜீவராஷணையின் பொருட்டே துறந்தவர்கள் மயில் பிஞ்சுத்தைத் தரியா நின்றார்கள். இதைப்பற்றி திருஞான சம்

பந்தர்.

“ஆலாமலின் பீலியமண சதியில் சிறுதேவர்”
என்று முதல் திருமுறை திருப்புறவம் பதிகத்தில் சிந்திக்
கின்றார்.

164

திருக்குறள் ஆராய்ச்சியும்

மயில் பிஞ்சுத்தின் நன்மையைப்பற்றி,

“ விபூபூணிமலி சம் ஶ்ரீ-உபகாரணம் கரீ-ரானிலும்பொலகம்
ஜீவாநாம் வாரிவாலும்நாஅதிடி-வகம்வவிசூ-லயம் |
விபூபூ-தம்ம-வீலாவிக்-வலிதலதிகி-காஷாடி வி-வாடிவச
வி-மம்மெடுகெ-கி-கா-நு-லாரி யதிநாம்வலூ-ம்ம-நம்-சி-மவச || ”

என்னும் பதியாசார கிரந்த கலோகம் கூறுகின்றது.

இ-ள். “சர்வ ஜீவன்களுக்கு உபகாரமாயும், மிருதுவான உபகரண
மாயும், கர்மங்களைத் தடுப்பதாயும், ஜீவராணிகளுக்கு யோக்கியமாயும், பரி
சுத்தமான தாயும், தானே பரிசுத்தம் செய்யத் தக்கதாயும், பூமியில் பிர
சுத்தமானதாயும், மரபிம்பத்தைப்போல ஓதிமான பிரசித்த குணத்தைப்
பாவிக்கத் தக்கதாயும், ஜைமதத்துக்கு அனுரணையாயும், அடையாள
மாயு மிருக்கிற பிஞ்சுமானது யதிகளுக்குப் பிரசித்தி பெற்ற அடையாள
மாம்.” என்பதாம்.

ஜிநமுனிவர்கள் இருந்தல், கிடந்தல், போதல் முதலான இடங்
களில் ஜீவன்களுக்குத் துன்பம் உண்டாகாதிருக்கும்பொருட்டு
மயில்பிஞ்சுத்தினால் மிருதுவாக விஸ்கி ஒழுதுவதற்காகவே பிஞ்
சுத்தை உபயோகிக்கிறார்கள். ஜீவகாருண்யஞ் சிறிது மிலாத சம்பந்
தரைப்போன்ற அமுக்கா அடையாருக்கு இஃது இழிந்தவையாகத்
தோன்றும்.

இன்னும் முனிவர் சல்லொழுக்கங்களைப்பற்றிய சில முக்கிய
மான விஷயங்களையும் கூறுவாம்:

மகா முனிவர்கள் அடிபில்கண்ட உபகரண வஸ்துக்களை
யுடையவராவார்கள்,

அவையாவன:—ஜீவோபகரணம், ஸௌசோபகரணம், ஞா
னோபகரணம் என்பனவாம்.

ஜீவோபகரண மென்பது-ஜீவன்களை ரக்ஷித்தற்கு ஏற்பட்ட
மயில் பிஞ்சுமாம்.

ஸௌசோபகரண மென்பது-மலமுத்திராதிக்களைச் சுத்தம்
செய்வதற்குரிய கமண்டலமாம்.

ஞானோபகரணமென்பது-ஜீவபுக்கலாதி-களின் தத்துவங்களைப்
போதிக்கும் சரஸ்திரங்கள்.

ஜைநசமய சிந்தாந்த விளக்கமுடும்.

165

முனிவர் இவைகளைக் கொண்டிருக்கும் ஸ்தானம் 6-வது ஸ்தானமாம். இந்த 6-வது குணஸ்தானத்திலிருந்து 7-வது குணஸ்தானத்தை யடைந்து ஒவ்வொரு குணஸ்தானங்களாகக் குணஸ்சேணி யேறுங்காலத்தில் அவர்கள் ஆகாசாதிகளையும், மேற்கூறிய உபகரணங்களையும் விட்டவராவார்கள்.

இன்னும் தலைமயிர் பறித்தலைப்பற்றித் திருஞானசம்பந்தர்,

“பறித்தலும் போர்த்தலும் பயனிலை பாகிகாள்”

என்று 3-வது திருமுறை திருக்கானப் பேரூர்ப் பதிகத்தில் சிந்திக்கின்றார்.

இவர் சிந்திக்கிறபடி பறித்தல் இழிந்த ஒழுக்கமாகாது என்பதையும், சடைவளர்த்தல், மெட்டையாக்கல் ஆகிய இவைகளே இழிந்தவைகளாம் என்பதையும்,

“மறித்தலும் நீட்டலும் வேண்டா வுலகம்

பறித்த தொழித்து விடின”

என்கிற குறட்பாவின்கீழ் மூலம் ஆசிரியர்களின்கீழிருக்கின்றார். இதனைக் கூடாவொழுக்கத்தில் கிரிவாக விவரிப்பாம்.

இவற்றை யெல்லாம் ஆராயுமிடத்து ஐயந சமய சித்தாந்தங்களில் கூறியுள்ள இல்லற துறவற தர்மங்களின் ஒழுக்கங்களையும், ஜீவ புத்தகலாதி தந்தையங்களின் உண்மைப் பொருள்களையும் உணராமல், மதத்தலைவறுத்தினாலேயே S மித்தியா திருஷ்டியாகிய திருஞான சம்பந்தர் தாயியற்றிய தேவாரத்தில் பலவாறு துஷ்டித்திருக்கிற ரொன்பதும், அந்நூலைக்கொண்டு துஷ்டிப்பவர்களும் மதிமயக்க முடைய மித்தியாதிருஷ்டிகளாவார்கள் என்பதும் மேல்கண்ட காரணங்களாலறியலாம்.

இன்னும் மகாமுனிவர்கள் மேல்கூறியுள்ள நல்லொழுக்கங்களை யுடைய தபஸ் ஸாமர்த்தியத்தினால் அவதி ஞானம், மனப் பரிபய ஞானம், ஆகாஸரித்தி, ஞானாதரித்தி முதலானவைகையடைந்திருக்கிறார்கள். அவர்களின் பெருமைகளை மேருமந்தர புராணம் 1096-முதல், 1101-வரையிலுள்ள சுவிகள் கூறுகின்றன, அவைகளாவன:—

S. மித்தியாதிருஷ்டி யென்பவர் 14 குணஸ்தானங்களில் முதல் குணஸ்தான வர்த்திகளாவர். இவர் தன்மையைப் பின்பரும் குணஸ்தானத்தில் கண்டுகொள்க.

“மலைமணிய நிலையுடைய மாதவர்க ளொருபால்
 விலைபமற வெறிதரும் விரோசனர்க ளொருபால்
 மலையின் பொழி நிலையுடைய மௌனதர ளொருபால்
 விலைபனிவிரிவெயின் மழையினீக்கலை ளொருபால்”

இ-ள்:—பர்வதம்போல சலனையில்லாதவகாட்சத்தியானத்தில் நிலத்தா நித்தின்ற மஹா தபசையுடையவர் ஒருபக்கம்; ஸம்ஸாரமேறுதவாய குற்றங்களெல்லாம் கீழும்படி சேதிக்கின்ற பிரகாசம் பொருத்திய உபாத்தியாய குணத்தை யடைந்தவர்க ளொருபக்கம்; மாறுபாடில்லாத கண்மையாகிய தர்மவசனத்தில் நிலத்திருக்கின்ற மவுன விசத்ததைத் தரிக்கின்றவர்களுொரு பக்கம்; பணிக்காலத்தும் கேட்கடையாலத்தும் யருஷாகாலத்தும் தின்ற யோக நிலையில் கீழ்காதவர்களாகிய காயக்கிலேச தபமுடையவர்களுொருபக்கம்.

“உக்கதவர் தித்ததவர் தத்ததவ ரொருபான்
மிக்கதவர் கோசதவர் மேஷுமிட மொருபான்
தொத்ததல காயமன வசிலவிக ளொருபால்
பக்கமுத னேன் புடைய பாமதவ ரொருபால்”

இ-ள்.—உக்கிச தபசை யுடையவர்களுொரு பக்கம்; தித்ததபசை யுடையவர்க ளொருபக்கம்; தத்ததபஸ்வியர்களுொருபக்கம்; மகாதபசை யுடையவர்க ளொருபக்கம்; கோசதபசை யுடையவர்களுொருபக்கம்; தபோரித்தியை யுடையவர்க ளொருபக்கம்; காயபெலிகளும் மனோபெலிகளும் வசன பெலிகளாமாயி பெலரித்தி பெற்ற முனிவர்களுொருபக்கம்; பகோபவாசம் மாஸாபவாஸாதி விசத்தலையுடைய மேலான தபத்தை யுடையவர்களுொருபக்கம்.

“மாகமலம் வசயத்திவலை முக்குடைய மருத்தாம்
பேசரிய பெருத்தவர்களிருத்தமிட மொருபால்
வாசகநு தெய்யமுது பாலமுது விண்மே
லாசையற வுரைசெய்மொழி யருத்தவர்க ளொருபால்”

இ-ள்.—தக்களுடைய சரிசத்தின் மேலாகிய அருக்குத் தாளிகளும் வாயிலுண்டாகிய கீர்த்தனியும் மூத்தலுண்டாகும் சனியும் ஆகிய இவை கள் பிரர்களின் வியாதினோக்கு மருத்தமின்ற சொல்லுதற்கரிய பெருமைபையுடைய அஷுஷதரித்திகளை யடைந்திராநின்ற ஆமெனஷுதிப்பிராப்தர், சேனெனஷுதி பிராப்தர், ஜல்லெனஷுதி பிராப்தர், விபரெனஷுதிப் பிராப்தர், சர்வெனஷுதிப் பிராப்தர் ஆகிய தபத்தை யுடையவர்களுொரு பக்கம்; சமுமணம் பொருத்திய தெய்யன்ணம், பாலன்ணம் இவற்றின்மேல்

ஐஹநாம சித்தாந்த விளக்கமும் 167

ஆசைக்கும்படி சொல்லப்பட்ட தர்ம வசனத்தை யுடைய அரிதாகிய கர்சலவீணம் முதலாகிய சஸரித்தியையுடைய தபஸ்வியர்களுொரு பக்கம்.

“முதலேறுதிகடுவெணுரு பதமறகொண் டநூல்
கீதிமுமுது மறிஞர்சிலர் முலபதமேவி
முதனடுவு முடியவுணர்வார் சம்பின்னமதிகண்
மதியின்புகை பன்னிசண்டின் வருடபழிகளறிவார்”

இ-ள் (ஒரு அலில்) பிரதமத்தினும், அந்நியத்தினும், மந்திவிலும் ஒரு பதத்தைத் தெரிந்து கொண்டு அத்த சாஸ்திரத்தினுடைய கிரமத்தை முமுமையும் அநியும்படியாகிய கோஷ்டபுத்தியுடையவர்களும், ‘சூதலிலொரு பதத்தைப் பொருத்தி ஆதியும், மந்தியும், அந்நியமுமாகிய சகல விதிகளையும் அறிபவர்களாகிய பீஜபுத்திகளும், புத்தியதிரசயத்தினும் பன்னிசண்டி யோஜனை தாசத்தலிருத்து உண்டாகவருகின்ற வசன்களை விவரமாகத் தனித்தனியாகத் தெரிந்து கொள்பவர்களாகிய ஸம்பின்னம்தோத்திரத்தவ புத்திபலத்தை யுடையவர்களும்,

“மதியவதி சுதமி நுத விபுலமதி ஞானத்
 ததிரயர்க ளனகாச கேவலிகநினாருபால்
 விதியிலணு மாதிரி கு வணைவலவ ரொருபான்
 மதியிள்வரு சாரணன் மாமுனிவரொருபால்”

இன்—உறிஞான பலமுன்னவர்களும் ஒருபக்கம்; அவறிஞான முன்
 வர்க ளொருபக்கம்; சருகஞான சம்பன்னர்க ளொருபக்கம்; ருஜு
 மணப்பரியய ஞானிகளொருபக்கம்; விபுலமதி மணப்பரியயஞானதிரய
 சமுத பன்னர்க ளொருபக்கம்; அகாச கேவலிக ளொருபக்கம்; அனி
 மா முதலாகிய விக்கிரியாரித்திப் பிராப்தர்க ளொருபக்கம்; ஆகாச சா
 ணத்தாகிரித்தியை யடைந்த கன்மையாகிய பெருமை பொருத்திய
 முனிவர்க ளொருபக்கம்.

“வேதமொரு நான்கைவிலைபத்தையிகழேயி

யோதபவர் கேட்பவருரைப்பவர் கிருத்தர்
 வாதிபர்கள் கற்றமற வா தமதி யோர்கள்
 மேதகைய கிருத்தினகன் டேவுநர்க ளொருபால்”

இன்—சதுர்வேதங்களையும், யிருதியான வணக்கத்தடைன் கூடிப்
 படிப்பவர்களும், கேட்பவர்களும், பதம்பிரித்ததுத் தெரியச் செய்து
 கின்ற விவாக்ஷியான கர்த்தாகர்களும், தர்க்க சாஸ்திரம் படித்துத் தத்
 துவ கிச்சயம் செய்பவர்களும், தாம் கற்ற ஆகமத்தியயனத்தை மறப்படி
 மறத்து போகாத தாசனாமதி ஞானவீரிய வந்தர்களும், மேன்மை பொ

168

கிருக்குறள் ஆராய்ச்சியும்

ருத்திய தருமத்தியான கடுவெத்தியானல்லைப் பொருத்தி பாலிக்கின்ற
 ஏகாச கித்த தபஸ்வியர்களும் ஒருபக்கம்” என்பனவாம்.

மேலே சொன்ன உச்சிரதப மென்பது இரண்டுகிதம். ஒரு
 உபவாஸமும் பாசணையும், இரண்டு உபவாஸமும் பாசணையும், மூன்று
 உபவாஸமும் பாசணையுமாக இவ்வண்ணம் ஏகாந்தர கிருத்தியினால்
 யாவழ்ஜீவம் அகாவது மரண பரிபக்கம் உபவாஸம் பெருகுவது
 உச்சிராந்தரபம். திரிசூதாபவாஸம் பண்ணி பாசணைபண்ணி ஏகாந்
 தரம் பண்ணி யாதாயினு மொரு கிமித்தத்தினால் வந்த உபவாஸத்
 தைத் கூட்டி திரிசூதரம் பண்ணுவதும், இத்தக ளொருத்தினால்
 யாவழ்ஜீவம் பெருகுவதும் அவஸ்திரிசூதரபமாகும்.

இன்னும் மேற்கூறியதித்ததவர், தத்ததவர், யிக்கதவர், கேச
 தவர் முதலானவர்களுடைய விவாங்களை எழுதப்புகின் பெருகு
 மென உக்கதவர் விவரத்தை மாத்திரம் மேலே காட்டினும்—இன்
 னும் மகாமுனிவர்களின் காற்று ஸ்பரிஸனத்தினால் பிராணனின்
 கியாதி நீங்கும்; முகஸ்பரிஸனத்தினால் விஷம் அயிர்தமாகிப்பரிண
 யிக்கும்; அவர்கள் பார்த்த மாத்திரத்தில் விஷம் கிரிவிஷமாகும்;
 மகாதேவாதனர் முனிந்தவை தகூணத்தில் மரணமாகும்; சிவச்
 பார்த்த கூணத்தில் மரணமாகும்; இத்தன்மையான துறந்தார்
 பெருமைகள் பதார்த்தசாசரம் அனுகாரதர்மத்தில் இன்னும் கிரி
 வாகக் கூறப்படுகின்றன. இன்னும் துறந்தார் பெருமையை யதி
 யாசார மென்னும் னாலிலும் பரக்கக்காணலாம்.
 இன்னும்,

“இறந்தமைந்த சார்புடைய சரயீனுமுய்பார்
 நிறந்தமைந்த சாரர் செயில்”

என்றும் திருக்குறளாசிரியர் கூறுகின்றார்.

குறளாசிரியர் மேற்கண்டபடி மகா முனிவர்களின் பெருமையைக் கூறியிருப்பினும் அவர்களுக்குக் கோபமென்பது உண்டா லீதே இல்லை. அத்தன்மையுடையவர்களுக்குக் கோபம் உண்டான போது பிறர் கெடுவது மன்றித் தாய்களும் தூர்க்கதி பிராப்தி அடைவார்கள் என்பது ஐயுசமயத்தாந்தம்.

இதனை,

“கோபத்தீக் குடையலீவாடி நசைத்தைக் குறுகிப்பல்கால்
 லேவத்தீய் வெதும்பி நின்றெவ்விலங்கினுஞ் சமுந்து”

என்று மேருமந்தரபுராணம் 1004-ம் செய்யுளடிகள் கூறுகின்றன.

குறளாசிரியரும், இதைப்பற்றி,

“தன்னைத்தான் காக்கிற் சினைக்காக்க காவாக்கற்
 தன்னையே கொல்லுஞ் சினம்”

என்றும்,

“சினமென்னுஞ் சேர்ந்தாசைக் கொல்லி யினமென்னு
 மேம்பு புணையைச் சரிம்”

என்றும் கூறுகின்றார்.

இங்ஙனம் கோபத்தியானது தன்னையும், தன்னினத்தையும் கடுமென்று குறளாசிரியர் அருளியதைத் குறித்துச் சிறிது விவரிப்பாம்.

22-வது ஸ்ரீ நேமிதீர்த்தங்கரர் சமவசரணத்துடன் ஒருகாலத்தில் ஊர்ஜயந்திரியில் வந்து சங்கினார். சமுத்திராஜியை மகா சாஜா, பலதேவன், கிருஷ்ணன் முதலன்னவர்கள் சமவசரணம் அடைந்து சவாமியைத் துறித்தனர். பிறகு பலதேவன் சவாமி எங்கன் சாஜியகால் அளவும், கிருஷ்ணனுடையபரணகாலமும் அருளிச்செய்ய வேண்டுமென விண்ணப்பம் செய்தான்.

நேமி பகவானும் இன்னும் 12-வருஷத்திற்குள் கிருஷ்ணனுடைய புத்திரகுமிய தீபாயண குமாசனும் தவாசகை எரிந்தா ரீரூய்ப்போருமென்றும், அவனுக்கிளைவகுமிய ஜசத்தகுமாசனும்

ஐஹிரமாய சித்தாத்த லீளத்தமுாம்.

171

கிருஷ்ணனுக்கு மகனம் சப்பலிக்குமென்றும் அருளிச்செய்தார். அனைக்கெட்டு தீபாயண குமாசன் இனி தவாசகையிடுருந்தலாகா தென்று ஜிகழினையடிப்பெற்று தவாசகையடைந்தான். ஜசத் குமாசனும் தவாசகையை விட்டு வெளியே போய்விட்டான்.

தவத்தையடைந்த தீபாயண முனிவர், பரிமாதமதிகமீருப்பா தை யறிபாது 12-வருஷம் கழித்ததென்று தவாசகையடைந்து இசவு பிரதிபலியாகத்தில் சிங்கச் சிலைதூடர்கள் வந்து மதுபீன மயக்கத்தால் அவகை லிபிள்ளிக்க அவர் சகெட்டோட்டரது அதிக கோபாடைத்தார். அசபாபரிணாமோதயத்தால் அவருடைய இடது புஜத்தில் கோழிச்சுடர் போல அன்வி உண்டாகி முடிதும் விபா பித்து தவாசகையை தடுத்துவிட்டது. அதசரணம் பலதேவனும்

கிருஷ்ணனும் தங்களாலாண்பட்டுப் சமுத்திர ஜலத்தினால் நெருக்கப் பை அணைக்கப்பார்த்தும் முடிபாயல் அகக்கிட்டு ஒரு காட்டில் தங்கியிருந்தார்கள். அப்போது கிருஷ்ணன் யிபாதி பிடித்தவருள் அவனுக்குத் தாகம் மேலிட்டது. பலதேவன் ஜலம் கொண்டுவரப் போனான்.

முன் வெளி உயிர்ப்பிரக்த ஜரத் குமாரன் காட்டில்வந்திருக்கும் சமயத்தில் கிருஷ்ணனும் தானியமாக கால்மேல் கால்போட்டுக் கொண்டிருக்கும்போது யிருகலென்று வருத்தனதுபாணத் தாலவனை யடித்துவிட்டுச் சட்டம் போப்பார்த்த கிருஷ்ணனும் மூர்ச்சையாயிருந்தான். அவதக்கண்டு ஜரத் குமாரன் அதிக துர்சத்தை அடைந்திருக்க, கிருஷ்ணன் மூர்ச்சையடைந்து, தனது குமாரனால் நேர்ந்ததுணர்ந்து தங்கமுத்திரைக்கு ஹாரத்தை அவனிடம் கொடுத்து பாண்டவர்களிடம் சென்று தவாரத்தை அழித்து போன விஷயங்கள் யாவும் சொல்லி ஒருபட்டணம் வரக்கேட்கொள்ளொன்று அவனை அழைப்பிசிட்டான். ஜரத் குமாரனும் தென்மது ரையிலிருந்த பாண்டவர்களிடம் சென்று நடந்த விவரங்களால் லாம் சொல்லி, அவர்களும் சமுத்திர சமீபத்தில் ஒருபட்டணத்தை நிர்பித்து அதற்கு தவாரத்தையென்று நாமமிட்டு ஜரத் குமாரனுக்கு பட்டாபிஷேகம் செய்துவயத்து ஜிநிஷைநயம் பெற்றார்கள். பலதேவனும் ஜலம் கொண்டுவந்து கிருஷ்ணன்காலில் பாணத்தைத்திருப்பதைத்தண்டு பாணத்தைப் பிடுங்க கிருஷ்ணன் மரணமடைந்தான். தீபாயண முயிரவரும் துர்க்கதியடைந்தார். இவ்விரங்களை பாண்டவபுரானத்தில் யிரிவாகக்கானலாம்.

172

திருக்குறள் ஆராய்ச்சியும்.

18வது தீர்த்தங்கரர் காலத்தில் மித்தியாதபரியாயிய ஜமதக்கினி முனிவர் தப்பத்தி ரேணுகையுடன் தபோவனத்தில் போக வாஞ்சையுடன் செல்கின்ற காலத்தில் இவ்விரவாக்கும் இந்நிராமன், ஸ்வேதராமன் என இரண்டு புத்திரர்கள் உற்பத்தியாய்வளர்ந்து வந்தார்கள். அப்படி வளர்ந்து வருங்காலத்து ரேணுகைக்கு முன்பிறந்த ராஜகுமாரன் அரிஞ்செய ரென்பார் சம்யிக்திருஷ்டியாகி ஜிநிஷைநயம் பெற்றுத்தபோவனம் சென்றார். அவரை ரேணுகை யறிந்து சுமஸ்கரித்து பத்தியுடன், “அடிக்கே! என்னை என்நாதருக்கு மணம் செய்கிக்குக் காலத்தில் உங்களாலென்ன எனக்கு ஸ்ரீதனம் தரப்பட்டது” என்று வினவ, முனிவரும் அது பொழுது ஒன்றும் தரப்பட்டதில்லை யென்று ஜீவனே பரயமாக வித்தியாருபத்தினால் காபியொன்றும், அதற்கு சகலீன யாக பரஸு (வாள்) ரூபமாக 3 மந்திரத்தினையும் கொடுத்துப்

போயினார். அதனால் அவர்கள் வனத்தில் இயித்து வந்தார்கள். ஒரு நாள் சகஸ்ரபாகு, கிருதவீரராஜன் முதலான சைன்னியங்கள் வனத்தில் வந்திருக்க, அவர்களுக்கு ஜமதக்னி முனிவரும், ரேணு கையும் சரபியினால் விரந்து செய்விக்கவும், கிருதவீரராஜன் சரபியின்மீது விரும்பமுடையவனுப் ரேணுகை சம்பமடைந்து சரபியைக் கேட்க, ரேணுகை சம்மதியாமையால் சரபியை கிரகித்துக் கொண்டு போனான். அவ்வாறு போகையில் எதிரில் வந்தஜமதக்னி முனிவர் அவனைத் தடுக்க, அவன் அவரைக் கொலைசெய்து சரபியைக் கொண்டுபோனான். வனசஞ்சாரமாகப் போய்வந்த இந்திரராமன்,ஸ்வேதராமன் ஆகிய இருவரும் பித்ருமரணத்தினையறிந்து கோபாக்கனியால் சகஸ்ரபாகு, கிருதவீரன் முதலானவர்களுடைய

* மத்திரமென்பதனை தொல்காப்பியர்,

“நிறைமொழி மாந்தர் எண்ணித் தீண்டி,
மறைமொழிதானே மத்திரமென்ப”

என்று பொருளதிகாரம் 490 ஆம் குத்திரத்தில் கூறுகின்றார்.

இதற்கிணங்க குறளாசிரியரும்,

“நிறைமொழி மாந்தர் பெருமை நிலத்து
மறைமொழி காட்டி விடும்”

என்று கூறுகின்றார்.

இவ்விரண்டு செய்யுட்களின் கருத்துக்களால் ஆசிரியர்கள் இருவரும் ஐயுநர் என்பதை நன்கு அறியலாம்.

ஐயுநர்சமய சித்தாந்த விளக்கமும்.

173

லம்ஸத்தினை இருபத்தொருவாரம் நாசம்செய்து, ராஜ, யுவராஜாக்களாக சாங்கியத்தினை அனுபவித்தவர்கள்கள். இராஜாவாகிய இந்திரராமன் பரிஶ்ரவீ,பரஸுபாணியாதவின் இவனுக்கு பரஸுராமனென்று காரணப்பெயராயிற்று. இந்தப் பரஸுராமரும், ஸ்ரீராமரும் விஷ்ணுவின் அவதாரமென்றும், ஸ்ரீராமரிடம் பரஸுராமர் அபஜய மடைந்தாரென்றும் வைணவதூல்கள் உதும் கூற்றும். * ஜமதக்னி, பரஸுராமன் முதலானவர்களுடைய சரித்திரத்தினை ஸ்ரீ புராணம் 18-வது தீர்த்தங்கரை பருதியில் கீரிவாகக் காணலாம்.

மேற்கூறியபடி மகாமுனிவர் பார்த்த க்ஷணத்தில் விஷம் நிர விஷமா மென்பதையும், முனித்தலுடன் தக்ஷணம் மரணமா மென்பதையும், தீபாயண முனிவரின் கோபத்தால் துவாசகை முதலானவைகள் நாசமடைந்தாலும், அறிஞ்செய முனிவரின் அருளால் விரும்பியவற்றைக் கொடுக்கும் சரபியும், வானும் மத்திரபலத்தால் ரேணுகை பெற்றதாலும் உணர்லாம். இத்தன்மையான குணங்களை யுடைய தவத்தினர்வல்லமையைக்குறித்திருக்கும்படி ஆசிரியர்,

“ஒன்றித் தெறலு முவந்தாடை யாக்கலு

மெண்ணிற் தவத்தான் வரும்”

என்று கூறியிருத்தலும் உணர்க,

இன்னும் புத்தகத்தின் சுபாவமும், ஜீவனுடைய தன்மையும், ஜீவ புத்தகல தர்மாதர்ம ஆகாச கால மென்னும் ஷ்ட்திரவ்யங்கள் நிறைந்தது உலக மென்பதும் ஆகிய தத்துவங்களை,

“சுவை யொளியூ றேனசை நாற்றமென் னைத்தின்
வகைதெரிவான் கட்டே யுலகு”
என்னும் திருக்குறளால் ஷ்ட ஆசிரியர் விளக்குகின்றார்.

இ - ன். “சுவை-சசமும், ஒளி-(பார்வை), பிரகாசமும், ஶத-ஸ்பரி
ஸமும், ஓசை-சத்தமும், நாற்றம் - சத்தமும், ஏன்-ஏன்-ஏன்-ஏன்-ஏன்-
பட்ட, ஐந்தின்-(ஐம்புவனுக்கும் பிரதானமாகிய மெய், வாழ், ஶன், ஶுக்கு,

ஶ ஶுமதக்னி முனிவருடைய புத்திரர் தொல்ஶாப்பிய இவக்ஷணம்
இயற்றி-உருவென்பதும், அவர் தொல்ஶாப்பியர், திரணுமாளினி யென்
னும் இயற்பெயர்-ஶையுடையவருவென்பதும் தொல்ஶாப்பியத்தின்-முடிவுரை
யில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. திருக்குறளாசிரியரைப்பற்றிக் உறும்
போலிக்கையைப்போல் இத் தொல்ஶாப்பியர் கையெழுத்து போலித்தன
மான கையெழுத்தாயும், ஶுமதக்னி முனிவருடையமேல் பூர்வமலக்ஷணம்
காலத்திற்கும் பல்லாவிவருஷங்களுக்கு முற்பட்டதென்பது ஶுசமய
சித்தார்த்தம்.

174

திருக்குறள் ஆராய்ச்சியும்

செவியென்னும்)(வர்ண, ரஸ, கந்த, ஶ்பரிஸங்களுடன் உடைய) புத்தகலத்தி
னது, வகை-உறுபாடுகளை, தெரிவான் கட்டே-ஆராய்ந்தறியும் ஞானியி
னிடத்தே, உலகு-உலகத்தினது தத்துவம் விளக்கும்” என்பதாம்.

புத்தகலமென்பது-அணுத்திரள். அணுவும் வர்ண, ரஸ, கந்த
ஶ்பரிஸங்களுடையது; சத்தமென்பது புத்தகலஸ்கந்தங்களில் உண்
டாகா நின்றது; புத்தகலத்தினது உறுபாடாவது ஶ்தூலஸ்தூலம்,
ஶ்தூலம், ஶ்தூலஸூக்ஷ்மம், ஶூக்ஷ்மஸ்தூலம், ஶூக்ஷ்மம்,
ஶூக்ஷ்ம ஶூக்ஷ்மம் என ஆறுவித ஶ்கந்தங்களாம். ‘தெரிவான்
கட்டே’யென்றதனால் ஜீவபுத்தகலசம்பந்தமுள்ளபுருடனைக்குறித்துக்
காண்பித்தலால் அவன் தெரிதற்குக் காரணமாகிய ஜீவபுத்தகலங்கள்
செல்லல், நிற்றல் இவ்விசண்டிற்கும் ஏதுவாகிய தர்மாதர்மமும், செல்
லல், நிற்றல் இவைகட்கு இடந்தரும் ஆகாயமும், ஜீவபுத்தகலங்கள்
உற்பத்தி, ஶ்திதி, விஞ்சம் இவைகளைக்குறிக்கும் காலமும் ஆகிய
வைகள்நிறைந்தது உலகமாம் என்பதும், இவ்வித ஜீவ, புத்தகல, தர்ம,
அதர்ம, ஆகாய, காலம் ஆகியதத்துவங்களை அறியும் ஞானியினி
டத்தே உலகம் அடக்கியிருக்கிறது என்பது பொருளாம்.

ஆதலின், ஷ்ட்திரவ்யங்களின் தத்துவங்களும், அவற்றில்
முந்தா முந்தங்களும், சேதன சேதன சுபாவங்களுமுள்ள ஜீவ
புத்தகலாதிக்களின் விவகார நிச்சய ஶ்வருபங்கள் முதலான தத்
வங்களை அறிந்து ஒழுக்குவது ஶீத்தார் மெருமையாம்.

மேற்கூறிய ஜீவபுத்தகலாதி தத்துவங்களைத் திருக்குறளாசிரியர்
பிராகிருத பாஷையில் இயற்றியுள்ள ப்ராப்ரததாய மென்னும்
நூலில் பஞ்சாஸ்திகாயம், பிரவசனஸாரம், ஶமயஸாரம் என்பவை
களில் விரிவாகக் கூறியுள்ளார். அவற்றிலும், வேறு நூல்களிலும்
வரும்விஷயங்களை இதனடியில் சிறிது விவரித்துக் காட்டுவாம்:—

‘சுவை யொளியூ ரோசை நாற்றமென் னைத்தினிள்,’ என்ற குறையில் புத்தகலத்தின் சுபாவத்தைப்பற்றி கூறியதற்கிணங்க ஆசிரியர்,

“ வண்ணரவஸு மிய வடிவா விஃ ஐ தெ வொம்மெஃவஸு வு
கூஃரோடொ | வுஃவீ வரீ ஐ தஃவஸு வஃவொவொ வெஃம
வெஃவீஃவொ || ”

என்று பிரவசனஸாரம் 142-ம் அலோகத்தில் கூறுகின்றார்.

இ - ன் : “பரமானுரூப ஸூக்ஷ்ம ஸூக்ஷ்ம முதலாக ப்ரதீரூப ப்ரதரூபாத (ஸ்தாவஸ்தாவ) ஸகந்தபரியந்தமாகிய புத்தகலத்திரவ்யியத்தி

ஐஐநசமாய சித்தாந்த விளக்கமு 175

னுக்குவரிணாஸகந்த ஸ்பரிஸயக்களுள்; பரவாத்மகாதி காணுபத பின்ன மாகிய அந்தப்பிரசித்தமாகிய சந்தமும் புத்தகலம் உத்தத்திரூபே லிஷ் பன்னமாம் (உண்டாகிறது)” என்பதாம்.

பரமானு முதலாக மகாஸகந்த பரியந்தம் வர்ஸாஸ ஸகந்த ஸ்பரிஸ சதுஷ்டய குணக்களும் சாமான்னியம் அய்யவலஹிதம் (பிரிவில்லாதன); ஸப்த மெஃபத புத்தகலத்திறூபைய ஸ்தாவபரி யாய மாகையினால் ஸகந்தங்களிலன்றிப்பர:ஐ னுக்களினிஷ்வை என் பது இதனது தாத்தியம்.

புத்தகலத்திரவ்யியத்தினுக்கு ஸ்வபாவமரபுள்ள வர்ண சர ஸகந்த ஸ்பரிஸங்களின் விவரங்களாவன:—

வர்ணமாவது:—

- ஸ்வேதவர்ணம் ... வெண்மை.
- பீதவர்ணம் ... மஞ்சள்.
- ஹரிதவர்ணம் ... பச்சை.
- அருணவர்ணம் ... சிவப்பு.
- சூருஷணவர்ணம் ... கருப்பு.

ஆகவர்ணம்—5.

சஸமாவது:—

- தித்தரஸம் ... கசப்பு [ப்பு]
- கடுகரஸம் ... கார்ப்பு (உறை)
- கஷாயரஸம் ... துவர்ப்பு
- ஆம்பலரஸம் ... புளிப்பு
- மூரரஸம் ... தித்திப்பு.

ஆகரஸம்—5.

(லவணம் சேர்ந்து சஸனேக் திரியத்தாலறிவது ஷட்ரஸம்:)

கந்தபாவது:—

- சுகந்தம் ... நறுமணம்,
- தார்க்கந்தம் ... கெட்டகாற்றம்,
- ஆகந்தம் 2.

ஸ்பரிசமாவது:— [சல்.

- ஸ்வீகத்தஸ்பரிஸம் ... வழுவுமுத்
- ரூகஸ்பரிஸம் ... சருச்சரை.
- திதஸ்பரிஸம் ... குளிர்ச்சி.
- உஷ்ணஸ்பரிஸம் ... வெப்பம்.
- குருஸ்பரிஸம் ... கனம்.
- லகுஸ்பரிஸம் ... சிலை.
- மிருதஸ்பரிஸம் ... மிருது.
- கர்க்கசஸ்பரிஸம் ... கடினம்.

ஆக ஸ்பரிஸம் 5.

இன்னும் புத்தகலத்தைப் பற்றி ஆசிரியர்

“ டெஃகூப ரீணொ வாணி வொம்மெ ஓவ்வ மஃபி
ணிஃஃ | வெஃமெ ஓவ்வீ வஃணவீவொ வஃர

என்று பிரவசனசாசர் 173-ம் சுலோகத்தில் கூறுகின்றார்.

இ-ள். "சரிசூரர், மனமும், ஈசனமும் என்ற இவை புத்தகல ஸ்கந்தாத்மங்க ளென்று சொல்லப்பட்டன; புத்தகலஸ்கந்தமென்பது பாமாயு திரயங்களுடைய சமூகரூபம்" என்பதா.

176 திருக்குறள் ஆராய்ச்சியும்.

இன்னும் ஆறுவித ஸ்கந்தங்களைப்பற்றி ஆசிரியர்,

"வாஹீணீ ிவ மரயா வஉ ிழிய விலய கஸீவாஹா !
கஸீராதீவாண ி வஹமெயா வெஹமெஹா ிரதி ||"
என்று பஞ்சாஸ்திகாயம் 83-ம் சுலோகத்தில் கூறுகின்றார்.

இ-ள்: "பிரத்வியும் (மண்), ஜலமும், சாயையும் (ரிழல்), சகூமம், (கண்) ஆகிய வர்ஜிதங்களாகிய காது இர்திரியங்களுடைய விஷயமும், கர்மவர்க்கண ரூபங்களும், கர்மப்பிராயோகியங்களில்லாதனவும் ஆகிய * ஆறுபிரகாரங்களை யுடைய புத்தகல ஸ்கந்தங்கள்" என்பதாம்.

ஆறுபிரகாரங்களை யுடைய புத்தகல ஸ்கந்தங்களுக்கு முதன்மையா பிராநிந்நனவும், லோகமுழுமையும் நிறைந்துள்ளனவும் அணுக்களாம்.

இதனை,

"ஊழிரண்டாகி நூற்றம் வண்ணமுந் சுவையுமொன்றாய்க்
கூழிரண்டாகலாகா துண்மைத்தா யளவைக் கெல்லாம்
பேறுதன் வழியதாழிப் பிறங்கிமு வுலகமுற்ற
மாறுகத் தங்கடகாதி யாகிய தணுவதாமே"
என்று பேருருத்தர புராணம் 86-ஆம் கவி கூறுகின்றது,

இ-ள். "அணுவானது, அஷ்டஸ்பரிஸங்களுள் ஸகீத்தபரமானு வுக்கு ஸ்கீத்தஸ்பரிஸமும். சிதஸ்பரிஸமும், ரூகூபரமானுவுக்கு ரூகூ ஸ்பரிஸமும் உஷ்ணஸ்பரிஸமும் இரண்டிசண்டு ஸ்பரிஸங்களை

யுடையதாகி, என்றதனால் (மற்றருகு, லகுமிகுது, கர்க்கச மென் னும் காது ஸ்பரிஸங்களும் ஸ்கந்தங்களிடத்திலுள்ள அணுவக்டில்ல'யென் பதுபெறப்படும்) சுகந்தம் தூர்க்கந்தங்களிலும் பஞ்சகூர்ணங்களிலும் பஞ்ச சகங்களிலும் ஒவ்வொன்றையுடையதாகி, அதாயது ஒருகந்தம் ஒருசுவம் ஒருவர்ணத்தையுடையதாகி, கேவலனானத்தகுக்கும் இரண்டுகூறு படுக்க முடியாத ஸூகூ-மமாக, (தர்வய கேதந்திர கால பாவ) அளவைகளுக் கெல்லாம் பெறப்பாடு தனது வழியாலாகி, மூன்று லோகத்தில் முழுமை யும் நிறைந்த, மேல்சொன்ன ஆறுஸ்கந்தங்கட்கும் முதலாயிரா நிற்றது' என்பதாம்.

* ஆறுபிரகாரங்களாகிய புத்தகல ஸ்கந்தங்களின் விவரங்கள் மேல் 26-வது பக்கத்தில் விளக்கமாக எழுதப்பட்டிருக்கின்றன; கண்டு கொள்ச.

ஐஹநசாமப சித்தாந்த விளக்கமும்.

177

புத்தகலத்தினது ஆறுவித ஸ்கந்தங்களில் ஸ்தூல ஸ்தூலமென் பது மண் கல் முதலானவைகள்; மண்வகைகளிலும் செம்மண்

கருப்புமண்ணென்றிரு வர்ணபேதத்தொடர், உவர்ப்பு துவர்ப்பு முதலான சலங்களுக்கும், அகந்தம் துர்க்கந்த முதலான கந்தங்களும், மிருதுகடின முதலான ஸ்பரிஸங்களு முள்ளன. இவற்றைப்போலவே கல்வகைகளாகிய பச்சை, சிவப்பு, சுண்ணாம்புக்கல், பர்வதானிகள் முதலானவற்றிற்கும் வர்ணசலகந்தஸ்பரிஸங்கள் முதலான ஸ்வபாவங்களுள்ளன. இன்னும் ஸ்தூல மென்பது ஜலதைலாதிகளுமாம். இவைகளிலும் மேல்கூறியுள்ள வர்ணமுதலான நான்கு குணங்களுள்ளன.

இன்னும் புக்கலத்தின் தன்மையைப்பற்றி,

“நாற்ற பூஞ் சுவையு முறும் வண்ணமும் தன்மைத்தாகிப் போற்றல்பூ ரித்தல் வாடலுடையதாப் புற்கலத்தான் மாற்றிடை யுயிரைப்பற்றி யினை முதலாகித் துன்ப மாற்றவும் செய்து கந்த மணுவுமாய் நிற்பதாமே”

என்று மேருமந்தரபுராணம் 8:3-ம் கவி கூறுகின்றது.

இன். “புந்ஸோனது கந்தத்தையும், சலத்தையும், ஸ்பரிஸத்தையும், வர்ணத்தையும் தன்னுடைய சுபாவத்தினால் அல்லது நிச்சயத்தினாலுடையதாகித் கூடுவதும், நிரம்புவதும் பிரிவதுமாகியவைகளை பரியாயத்தால் அல்லது விவகாரத்தா லுடையதாகி, சம்ஸாரத்தில் வர்த்தியானின்ற சம்ஸார ஜீவன்களைப் பிவிட்கின்ற ஞானவாழ்வி அஷ்டகர்மங்களுக்கு ஆதாரமாகி; துக்கங்களை யிகவும் உண்டுபண்ணி ஸ்கந்தங்களாகவும் அணுகுகளாகவும் இருப்பது” என்பதாம்.

ஆகையால் ஜீவனுடைய தன்மையைப்பற்றி,

“வண்ண ரஸ பி உ டி டிரா—பொஹாவா னொ னீஹயாஜீவா ணொ ஸி தி ௧3-ஹி துபொ வவஹாரா 8-ஹி ஸ்யாபொஹி”

என்று திரைப் சக்கிரஹம் 7-ம் அலோகம் கூறுகின்றது.

இன் ஜீவனிடத்தில் ஐத்தவர்களுக்கும், ஐத்தரஸங்களுக்கும் இரண்டு கந்தங்களும், எட்டுஸ்பரிஸங்களும் நிச்சயத்தினால் இரானின்றதில்லை; ஆகையால் ஆத்மா அமூர்த்தியாகா லின்றான்; விவகார நயத்தினால் ஆத்மா (வர்க்குதிரான்கு குணங்களுடைய) புக்கல பந்தமுடையவாகும்” என்பதாம்.

இவை இங்ஙனமிருப்ப,

23

178

சிருக்குறள் ஆராய்ச்சியும்

பரிமேலழகர், சுவை யொளிபூ, றேசை நாற்றமென்றைத்தும் பஞ்சதன் மாத்திரைகளென்றார். பஞ்சதன் மாத்திரைகளென்பவை எவை பெண்ச் சைவசமய நூலொன்றை ஆராய்க்கத்தில், மூலப் பிருதிருதியின் திமோகுணத்திற்கு ஆவாரணம் விசேஷமும் என இரண்டு சத்திகள் உண்டென்றும், இவ்விவரணத்தில் விசேஷசத்தியினின்றும் சத்ததன் மாத்திரையான ஆகாசக் தோன்றிற்று, ஆகாசத்தினின்றும் ஸ்பரிஸதன் மாத்திரையான வாயு தேவ ன்றிற்று, வாயுவினின்றும் ரூபதன் மாத்திரையான அக்கினிகோன்றிற்று, அக்கினியினின்றும் சலதன் மாத்திரையான அப்புத்தானிற்று, அப்புவினின்

றும் கந்தன் மாத்திரையான பிரக்ஷி தோன்றிற்று, இந்தக்ஷுமபஞ்ச பூதத்திற்குக் காரணமாயிருக்கின்ற விசேஷபசுத்தியினிடத்திலே தமஸில் சத்துவம், தமஸில் சஜஸு, தமஸில் தமஸு என்னுமியை அற்பங்கருவாக விருத்தபடியால் அதன் காரியமாகிய இந்த்தன் மாத்திரைகளான பஞ்சபூதங்களும் முக்குணங்களுடனே பிறந்தன வென்றும் இந்தப்பஞ்சபூதங்கட்குத் தன்மாத்திரைகளென்றும், அபஞ்ச சிருக் பூகங்களென்றும், ரூக்ஷம பூதங்களென்றும், முக்குண பூகங்களென்றும் சாஸ்திரங்களில் நாமங்கள் சொல்லப்படு மென்றும் அந்நூல் கூறுகின்றது.

ஆகவின் இந்தப் பஞ்சதன் மாத்திரையைத்தான் குறளாளியர் கூறியுள்ளதாகப் பரிமேலழகர் மஹா நருத்துட்கொண்டு, சுவையொளியூறேசை நார்த்தின்கைத்தும், பஞ்சதன் மாத்திரைகளென்றும், அவற்றில் தோன்றிய நிலம் நீர் தீ காற்று ஆகாயமென்றும் பூதங்களைத்தும், அவற்றின் கூறாகிய மெய்வாய் கண் மூக்கு செவியென்றும் ரூசேந்திரியங்களைத்தும், வாக்கு பாதம் பாணிபாயுரு(மலவழி)உபஸ்தமென கர்மேந்திரியங்களைத்தும், ஆக இருபதுபாய்; வகை தெரிவானென்றதனால் தெரிசின்றபுருடனும் அவன் தெரிதற்றுக் காரணமாகிய மான்(புத்தி) அகங்காரம் மனம் எனப்பட்டவையுள் கொள்ளப்படுமென்றும், இவ்விருபத்தைத்தத்துவக் கூட்டமல்லது உலகென வேறில்லை யென்றும், உலகினது இருப்பை பறிதலால் அவ்வறிவனிடத்ததாயிற்று என்றும் கூறியிருக்கின்றார்.

தவிர,

ஐஐநரசமாய சித்தாந்த விளக்கமும், 170

“மண்டிணிக்த நிலனும்
 நிலினந்திய விசம்பும்
 விசம்புதைவரு வளியும்
 வளித்தலை இய தீயும்
 தீ முரணிய நீரு மென்றும்
 கைவெபரும் பூதத்திபற்கை போல”

என்று புறநானூறு. 2-ல் கூறுகின்றது.

இச்சொய்யுளில் அணுச்சொறிந்த நிலத்தினின்றும் ஆகாயம் தோன்றிற்றென்பது கூறப்படுகின்றது. மேற்கூறியவற்றில் ஆகாயத்தினின்றும் காற்று முதலாக ஒவ்வொன்றாய்த்தோன்றிக் கடைசியில் நிலம் தோன்றிய தென்பது கூறப்படுகின்றது. இவைகளில் ஒன்றுக்கொன்று பாறுதலாக விருக்கின்றது. இவை எத்தன்மை யாக விருத்தபோதிலும், பஞ்சதன்மாத்திரைகள் ஒன்றனுளொன்று தோன்றியதென்பது அமைகின்றது.

ஆனால் குறளாசிரியர், தாயியற்றிய பஞ்சாஸ்திகாயம், பிரவசனஸாரமுதலான ஆகமங்களில் புத்தகலத்தைப்பற்றி விரிவாகக் கூறியுள்ள விஷயத்தைச் சருங்கச்சொல்லல் விளங்கவைத்தல் என்ற இலக்கணப்படி திருக்குறளில், 'சுவை யொளி யூரோசை நாற்ற மென்றைந்தின்' என்பதில் வர்ணஸகந்த ஸ்பரிஸங்கள் புத்தகலத்தின் சுபாவமென்றும், சந்தமென்பது புத்தகலத்தின் பரியாயமென்றும் கூறியுள்ளார். இதனை மேல் (171-ம்) பக்கத்தில், பிரவசனஸாரம் 142-ஆம் சுலோகத்தால் விவமறத் தெளியலாம்.

இவற்றைக்கொண்டு ஜீவசம்பந்தமுள்ள ஏகேந்திரியமுதல், பஞ்சேசந்திரியம் வரையிலுமுள்ள புத்தகலத்தரவியமுடும், நிலம், நீர் கல்முதலான உலகத்திலுள்ள உயிரல்லாத புத்தகலங்களுக்கும், வர்ணஸகந்த ஸ்பரிஸங்களோடு இயற்கையாய் அமைந்துள்ளன வென்றும்

நோண சருந்தைத் திருக்குறளாசிரியர் அருளிணரென்பதை அறிஞர்கள் நன்குணர்ந்துகொள்வதோடு அவர் கூறியவை ஒன்றனுளொன்று தோன்றியதாய்க் கூறும் பஞ்சதன்மைத்திரைக ளல்ல வென்பதையும் எளிதில் உணரலாம்.

இதுவரையில் லோகமுழுமையும் அணுக்கள் முதலானபுத்தகல ஸ்கத்தங்கள் நிறைந்த தென்பதையும், அவற்றின் தன்மையையும் கூறினோம். இனி லோகமுழுமையும் ஜீவன்கள் நிறைந்துள்ள தென்பதையும், ஜீவபுத்தகலங்கள் முதலான ஷுத்திரவியங்கள் நிறைந்தது

180

திருக்குறள் ஆராய்ச்சியும்

லோகமென்பதையும் விவரிப்பதுடன் ஜீவாதி தத்துவங்களையும் சிறிது விளக்கிக் காட்டுவாம்.

லோக முழுமையும் ஜீவன்கள் நிறைந்துள்ளனவென்பதைப்பற்றி,
 "இந்திய மொன்றினு லுலக மெங்குமா
 மைந்தினு னுளிகை யகத்து வாழுமே
 யந்தினு டிசண்டரை திப மாழிமுன்
 * நிந்திய நான்குமுன் றிரண்டி னெல்லையே"

என்று மேருமந்தர புராணம் 79-ம் கவி கூறுகின்றது.

இ - ன். "ஏகேந்திரிய ஜீவன்களினால் இந்த உலகமாகியது 343-ரஹ் ஐப்பிரமாணமுமாகா கின்றது; பஞ்சேந்திரிய ஜீவன்களால் தர்ஸனாளிகைக்குள் வாழாநிற்கும் அந்தியத்திலிராகின்ற ஸ்வயம்புரமணர்த்த தவீபத்தோடு இரண்டரை தவீபமும் மகாலவண காளோதஸ்வயம்புரமணமென்றும் மூன்று சமுத்திரங்களும், சதுரிந்திரிய ஜீவன்களினுடையவும் தந்திரிய ஜீவன்களினுடையவும் தவீந்திரிய ஜீவன்களினுடையவும் பிறப்பு ஸ்தானங்கள்" என்பதாம்.

பஞ்சாஸ்தி காயத்தைப்பற்றிக் குறளாசிரியர்,
 "ஜீவா வெளாமஉகாயா யஃயொயிராத டெஹவ ரூபாஸு |

ஸ்பீட்டுதலு ணியடிா ணண்ண னியா ணண் ௨ ௨ ௦ தா||”

என்று பஞ்சாஸ்திகாயம் 4-வது சலோகத்தில் கூறுகின்றார்.

இ-ள். “ஜீவாஸ்திகாயங்களும், புத்தலாஸ்திகாயங்களும் தர்மாஸ்திகாயமும் அதர்மாஸ்திகாயமும் ஆகாஸ்திகாயமும் என்னும் பஞ்சாஸ்திகாயங்கள் தத்தம் சாமானிய விசேஷாஸ்தித்வங்களுள் பிந்தன; இவைகள் யாவதாலும் பண்ணப்படாதன; பிரதேசங்களால் பெரியனவாம்” என்பதாம்.

இந்த ஜீவாதி நாமங்கள் அநாதி சித்தாந்த பதங்களும், சூண நாமங்களுமாம். அஸ்தித்வயுத்தங்களும் அணுவிலைளக்கப்பட்ட காரணத்தினால் *பிரதேசத்தினை அணுவென்றார் மேலோர். ஜீவாதி

* மண்டினிஞாலத்து வாழ்வோர்க்கெல்லாம்”

என்று மணிமேகலை பாத்திரம் பெற்ற காதை 95-ம் வரி கூறுகின்றது.

இதன் கருத்து “அணுக்கள் செறிந்த சிலவுலகத்தில்” என்பதாம்.

இங்ஙனம் உரையாசிரியர் கூறியுள்ளது ஐயுசமய சித்தாந்தத்திற்கு ஒத்திருத்தல் காண்க.

இதறினன்க,

“மண்டினித்திலணும்”

என்று புறநானூறு 2-ல் கூறுகின்றதும் உணர்க.

ஐயுநசமய சித்தாந்த விளக்கமும்.

181

பஞ்ச பதார்த்தங்கள் அவ்வண்ணமாகிய பிரதேசங்களின் பெருத்வத்தினை யுடையனவாகையினால் அஸ்திகாயங்களென்று கூறப்பட்டன. புத்தகலபரமானுவீனுக்கு வெகு பரமானு பந்தசத்தியோகத்தினால் ஓளபசாரிகமாகிய (உபசாரசம் பந்தத்தினால்) பெகுப்பிரதேசத்தினை யுடையனவாகையினால் அஸ்திகாயத்வம் அகிருத்தம்; சத்தியினாலும் வியத்தியினாலும் காலானுவீனுக்கு த்னிதிராதிப்பிரதேசமில்லை; ஆதலால் காயத்வமில்லை. அதுநாணத்தினால் ஜீவாதிபஞ்சகத்தினுக்கே அஸ்திகாயத்வம் சொல்லப்பட்ட தென்பது இதனது தாற்பரியம்.

இன்னும்,

“ ஐந்தாம்

பம்பத்திகாயம் பணித்திராள் பசந்தாமரைத்தான்”

என்று திருநூற்றந்தாதி 23-ம் செய்யுள் கூறுகின்றது.

இ-ள், ஐந்தாமிய கணக்கையுடைய * பஞ்சாஸ்திகாயத்தை வித்தகடவுள்” என்பதாம்.

இன்னும்,

ஜீவபுத்தலங்களின் கதி ஸ்திதி முதலானவைகளுக்குக் காரணமாகிய தர்மாநீய ஆகாச காலங்களைப்பற்றிக் குறனாசிரியர்,

* பஞ்சாஸ்திகாயம்-பஞ்ச-ஐந்து-அஸ்திகாயம், (ஸ்திராம்)திரம்.

இதனைத் தொல்காப்பியம் நிறப்புப் பாயிரத்தில் பணம் பாறார் “ஐந்திரகிறைந்த தொல்காப்பியன்” எனக் கூறியிருத்தலால் விசக்ஷியருக்கின்றார். ஐந்திரமென்பது-ஐந்து-பஞ்ச, திரம்-அஸ்திகாயமெனவுப்பொரு

மதத்தினர் தங்கள் கருத்திற்கிசைந்தவாறு மேற்படி சூத்திரத்தை மேற்கண்டவாறு திருத்திப் பொருளுரைத்திருக்கின்றனர். தொல் காப்பியர்,

ஐஐநரயா சித்தாந்த விளக்கமும்

183

“நிலந்தீ நீர்வளி விசம்பா டைத்தும்

கலந்த ஹலக மயக்கம்”

என்றே இச்சூத்திரத்தைச் செய்திருப்பார்.

இ - ள்: “நிலந்தீ நீர்காற்று ஆகாயமென்றும்) ஐம்பெரும் பூதங்களும் கலத்தது-சேர்ந்தது, உலகம் - உலகமென, (மக்கள்) உறுதல் மயக்கம்-அறியாமை” என்பதாம்.

இன்னும், நிலம், தீ, நீர் காற்று முதலான புற்கலங்களின்றன எமபைப்பற்றி,

“கருமால் துபசயம் காய நோகமம்

மருவிய புலவத்து போகம் காரண

மிருள்வெயி லொளிபொளி நிழலூர் பூதமாய்த்

திரிவுடைப் புற்கலம் தான ஓவனை”

என்று மேருமந்தர புராணம் 81-ம் கவி கூறுகின்றது.

இ - ள்: “ஞாலவானூதிகருமக்களும் ஈன்றுகிய தாது உபதாதுக்களும் S. ஓளதாரிகாதி பஞ்ச சரீரங்களும் நோகர்ம வர்க்கணைகளும் சேர்ந்திராவின்ற பஞ்ச இத்திரியங்களும் இத்திரிய விஷயவஸ்துக்களும் போக உபயோகவஸ்துக்களும் தர்மார்த்தகாமத்துக்குக் காரணவஸ்துக்களும் இருட்டும் வெயிலும் பிரகாசமும் சந்தமும் நிழலும்(பிரகீ வி அப்பு தேயுபாய) என்னும் காங்கு புதங்களும் திரவ்வியகுண விரியாவிக்காரண வாயுடைய புற்கலங்கள் அஜீவனாகும் என்பதாம்.

ஆதலால் மேல் கூறியுள்ளதுபோல நிலம், தீ, நீர், வளி முதலான காங்கு பூதங்களும் அஜீவ புற்கல வஸ்துக்களாம். இவைகளும் ஷுத்திரவஸிபங்களி லொன்று; ஆகாயமென்பதாவும் ஷுத்திரவஸியங்களிலொன்று. இதுவும் சகல திரவஸிபங்கட்கும் இருப்பிடத்துக்கு இடந்தரக் கூடியதாம்.

S. ஓளதாரிகாதி பஞ்சசரீரங்களாவன-ஓளதாரிகசரீரம், வைகீரீயசரீரம், ஆதாரசரீரம், ஈரஜலசரீரம், கார்கணசரீரம் என்பனவாம், இவற்றின் விவரங்களை,

“புக்கிலலம்” என்ற சொல்லோ உடம்பினும்

துச்சிலிருத்த வுரிச்சு”

என்னும் குறட்பாளைப்பற்றிய விஷயங்கள் வருமிடத்துக்காண்க.

184

திருக்குறள் ஆராய்ச்சியும்

ஆகையால் சைவவைணவ சமய சித்தாந்தங்களில் உள்ளது போல ஆகாயர், வாயு, அக்னி, கீர், நிலம் முதலானவைகளைத் தொல்காப்பியர் அம்முறைப்படியும் அருளவில்லை, இவ்வைந்தம் ஒன்றனுள் ஒன்றாகக் தோன்றினவாகவும் கூறவில்லை. யாதலானும் இம்பெரும் பூதங்கள் கலந்தவை உலகமெனக்கூறுதல் மங்களின் மருமென மறுத்திருப்பதாலும், ஜீவ, புத்தகல, தர்ம, அதர்ம, ஆகாச, காலமென்னும் ஐந்திரவ்யங்களுடன் சிலவற்றை அடியில் கூண்ட சூத்திரத்தில் சுட்டிக்காட்டியுள்ளதாலும், இம்பெரும் பூத முந் கலந்தவை உலகமெனக்கூறினாசென்பது நிக்சித்தும் பொருந் தாமையாம்.

அவர் ஐந்திரவ்யங்களுடன் சிலவற்றைச் சுட்டிக் காட்டி யுள்ளா சென்பதை விவரிப்பாம்:

“கால முலா முயிரே யுடம்பே

பால்வரை தெய்வம் வினையே பூதம்

ஞாயிறு திங்கட் சொல்லென வருஉம்”

என்று சொல்லதிகாரம் 51-வது சூத்திரத்தில் கூறுகின்றார்.

இச்சூத்திரத்திற்குச் சேனாவசையர் தாம் செய்த உரைநிலை காலமென்றது காலக்கடவுளை பென்றும், உலகமென்றது ஈண்டு

மக்சுட்டொருதியை பென்றும், உயிரேயுடம்பேயெனப் பொது வனையாற் கூறினாசெனும் மக்களையிருமுடம்புமே கொள்ளப்படு மென்றும், பால்வரை தெய்வமென்பது எல்லார்க்குமின்பதுன்ப பத்திற்குக் காரணமாகிய இருவினையையும் வகுப்பது என்றும், வினையென்பது அறந்தெய்வ மென்றும், சொல்லென்பது நாமகளா கிய தெய்வமென்றும் கூறினிருக்கின்றார். பூதமென்பதற்கு பூதம் புடைத்தகமென்பது தவிர வேறு பொருள் கூறவில்லை. ஆகையால் மேற்கூறியுள்ள ஈருத்துக்கள் பொருத்தமல்ல வென்பது விளங் கும். இதனடியில் விவரித்திருக்கும் ஈருத்துக்களாலும் அதனை உணரலாம்.

உயிரே பென்பதற்கு ஜீவனுள், உடம்பேயென்பதற்கு புத்தகல மும், பால்வரை தெய்வமென்பதற்கு ஜீவபுத்தகல மிசண்டினுக் கும்கெல்லல் நின்றல் இவைகளுக்குக் காரணமாகிய தர்மா

தர்மமும், உலகமென்பதற்கு சகல திரவ்யங்கட்கும் இருப்பிடத் துக்கு இடந்தரக்கூடிய ஆகாயமும், காலமென்பதற்கு உற்பத்தி

ஐஐநசமய சித்தாந்தவிளக்கமும்..

185

ஸ்திதி விசாஸங்களுக்கு வர்த்தனா ஏதுவாகிய காலத்திரவ்ய வியமும், வினையே பென்பதற்கு ஞானாவணதி அஷ்டகர்மங்க ளும், பூதமென்பதற்கு பிரத்தி அப்பு தேயு வாயு முதலான அஜீவ புத்தகலஸகந்தங்களும், சொல்லென்பதற்கு அணுத்திரள் என்பதும் பொருள்களாம்.

சொல்லெண்ணும் கொழியெயினு மொக்கு மாதலால் கண்ணு
லாசிரியர்,

“மொழிமுதற் காரண மாமணுந் திரளொலி”
என்று 58-ஆம் சூத்திரத்தில் கூறுவதுங்காண்க.
மேல்பக்கத்தில் பால்வரைதெய்வமென்பதற்கு ஜீவபுக்கலக்
கள் செல்லல் நிற்பல் எனப் பொருள்படுத்தியுள்ளது; அதற்கிணங்க
“யாவராயினு நால்வரைப் பின்னிடிந்
றேவ ரென்பது தேறுமில் வைபகம்”

என்று சீவக சிந்தாமணி 249-ஆம் கவிபின்டிகள் கூறுகின்றன.
இ-ள்: “இழிந்தோராயினும் அவர்பின்னே நால்வரைத் திரி
ய்ச்சொல்லுவாராயின் அவரைப் பால்வரை தெய்வமென்னும் தன்
மைவை இவ்வையகம் தேறும்” என்பதாம்.
திரிதலுடையவர்க்கு நிற்பதும் சொல்லல் பொருந்தும். ஆத
வின் இவைகளுக்குப் பால்வரை தெய்வமெனக் கூறுதல்போல
தொல்காப்பியர் பால்வரை தெய்வமென்பதையும் நடத்தல் நிற்பல்
இவைகளுக்குத் சொல்லியது பொருத்தமாம்.

மேற்கூறியுள்ள காரணங்களால் தொல்காப்பியரும் சைவவை
ணவசமயத்தில் கூறும் உலகத்தின் ஸ்வரூபத்திற்கு வேறுபட்டும்,
புறநாசமயத்தின் சிந்தாந்தங்களை விளக்கிய முள்ளாரென்பதை கண்
பர்கள் கண்டுணர்ந்து கொள்ளலாம்.
இன்னும் ஷட்திரையங்களைப்பற்றி,

“சேதன மிதர மாயுஞ் செல்வன நிற்ப வாயு
மேதுவி னியல்பி னாகும் விகாரியாய் விகாரி யின்றி
யோதிய வுருவ மாதி யிதரமா யுலக மாதி
நீதியாற் பொருள்க ணின்ற நிலைமையை நினைத்து நின்றான்”
என்று மேருமந்தரபுராணம் 788-ஆம் கவி கூறுகின்றது.

இ-ள்: “ஜீவதர்வயம் சேதனமாயும், மற்ற வைத்தம் அசேதனத்
ரவ்யமாகவும், ஜீவபுக்கலதர்வயங்கள் கமன சக்தியுள்ளனவாயும், மற்ற
நான்குதர்வயங்களும் ஸ்திரபரிணாததையுடையன வாயும், திரவ்யங்கள்

24

186

திருக்குறள் ஆராய்ச்சியும்.

ஒன்றுக்கொன்று ஹேது வாருந்தன்மையினால் ஸ்வபாவருணத்தில்உள்
டாகும் விவகாரவ்யத்தால் ஜீவபுக்கலதர்வயமிரண்டும் விபாவ பரியாய
முற்றுப் பலவிகாரத்தன்மையுடையனவாயும், மற்ற நான்கும் விபாவபரி
யாயமில்லாமல் அவிகாரிதர்வயங்களாயும், சொல்லப்பட்ட புக்கலதர்வய
மாயன்றமே ரூபதர்வயமாயும், மற்றவைகள் அரூபதர்வயமாயும்,
இத்த ஷட்திரவ்யங்களே ஒன்று சேர்ந்து லோகமாயும், தன் தன் குண
பரியாய நீதிக்கிரமத்தால் உத்பாதவியத்தொளவயபுக்கமாயி, சத்ஸ்வ
ரூபமாய், ஜீவபுக்கலதர்மாதர்ம ஆகாசகாலமென்னும் ஷட்திரவியங்களா
கிய பொருள்களும் நின்ற தன்மையை அதாவது அதனதன் நிச்சயருண
த்தன்மையைத்தியாளித்து (ஹேயஸ்வரூபத்தியாகமும் உபாதேயஸ்வ
ரூபஸ்வீகாரமும்செய்து) நின்றான்” என்பதாம்.

இது மேருமந்தர புராணத்தில் சக்ராயுத முனிவர் தியானத்
தைப்பற்றிக் கூறியுள்ளதாகும்.

ஹேயஸ்வரூபத்தியாகமென்பது புக்கலாதி பரத்திரவ்யம்

கனோத் தனதல்லவென்று விடுத்தல்.

உபதேயஸ்வரூபஸ்வீகாரமென்பது தனது அந்தராத்மன் பரஞ்சோதியமாயிய பாமாத்மஸ்வரூபத்தை ஸ்வீகரித்தல் உற்பாதவியத்தொளவ்வியமென்பது உற்பத்தியினாசு ஸ்திதியாம்.

உற்பத்தி விநாசஸ்திதியைப் பற்றி,

“கோஸ்யௌநிஷெயபரஸூதி ஜாயந்தெ கௌணாராடியொஹாவாஃ |
அபவஹூதெஷு நியரோஷு தூஷித்ரூபம் ஹதெஷு ||”

என்று பஞ்சாத்தியாய் 196-ஆம் சுலோகம் கூறுகின்றது.

இ-ள்: “கவர்ணம் பிண்டமாயிருக்கும்காலத்தில் எப்படியிருக்கின்றதோ அப்படியே குண்டலமுதலான ஆபரணவஸ்துக்கள் அநினின்றும் உற்பத்திவிநாசஸ்திதிகளை யடையும்காலத்திலும் இரா கின்றது” என்பதாம்.

கவர்ணமானது கடுக்கன், கங்கணமுதலான ஆபரணங்கள் உண்டாகும் காலத்தில் எப்படி யிருக்கின்றதோ அப்படியே பிற்பாடு அந்த ஆபரணத்தி வஸ்துக்கள் விநாசமானாலும் ஸ்திரமமாக விருப்பதுபோல ஆத்மன் அநேக ரூபங்களில் உற்பத்தி விநாசங்களடைந்தாலும் ஸ்திரமாயிருக்கின்றான் என்பது இதன்கருத்து இத்தகைய ஆத்மனுடைய விவகார நிச்சயஸ்வரூபங்களைப் பற்றிக் குறளாசிரியர்,

ஐஹநசமய சித்தாந்தவிளக்கமும்.

187

“வாணெ ஹிவ ஶு ஹிஜீவஶிவ்வஸ்திகொஹுஜீவொஶொஶு |
ஶொஜீவொவாணாவாணவஶுஜீவ ரோஉ உஸொஶொ ||”

என்று பஞ்சாத்தியாயம் 30-ஆம் சுலோகத்தில் கூறுகின்றார்.

இ-ள்: “ஜீவன் காஶு பிராணன்களாலும் (சிகழ்காலத்தில்) ஜீவியாகின்றது; (எதிர்காலத்து) ஜீவீக்கவேண்டியிருக்கிறது; (இந்தகாலத்தில்) ஜீவித்தவந்தது. நிருபசாரவிருத்தியினால் (உபசாரவிருத்தி இல்லாமையால்) அது ஜீவனென்னப்பட்டது. அந்த காஶு பிராணன்களென்பன யாவையெனில், பலப்பிராணன், இத்திரியப் பிராணன், ஆயுஷ்யப்பிராணன், உச்வாஸிச்வாஸப்பிராணன் என்பவையாம். அவற்றுள் மனோ, வாக், காய, பல பேதத்தினால் பலப்பிராணன் மூன்று விதமாம்; ஸ்பரிஸ,ஸ, க்ரண, சக்ஷ, ஸ்ரோதேத்திரிய பேதத்தினால் இத்திரியப்பிராணன் ஐந்து விதமாம். ஆயுஷ்யப்பிராணனும் உச்வாஸிச்வாஸப்பிராணனும் பிரத்யேகம் ஒவ்வொருவிதமாம். இவ்வண்ணம் பேதிப்பதால் பிராணன்கள் பத்துவகையாம்; அவைதத்தமதுகர்மங்களின் உதயத்தினாலான காஶுத்தினால் ஏற்பட்ட அனுபசரிதாஸத்தூத (அநாதிகரஸமாக அனுபவித்தாக்கொண்டு வருகிற) விவகார சயத்தினால் ஆத்மனுடையஸ்வரூபங்களாகியும், சுத்த நிச்சய சயத்தினால் ஆத்மனில் அந்தயத்தம் பின்னங்கொடியிருப்பனவாம்” என்பதாம்.

விவகாரமென்பது - ஆத்மன்புத்தலாதி தஸப்பிராணனுடன் வர்த்திப்பது. நிச்சய மென்பது - தஸப்பிராணன் தபாந்ஸியால் நாசமடைந்து ஆத்மன் இயற்கையான கேவலஞானுதி பரஞ்சோதி

வ்வருபத்தை யடைவது.

நான்கு பிராணன்முதலாக தஸப்பிராணன் பரியந்தமுள்ள பிராணன்களின் விவரங்களாவன:—

பாதர ஏகேந்திரியம் ரூக்ம ஏகேந்திரியம்	}	ஸ்பரிஸனேந்திரியப் பிராணன்	1
		இவைகளுக்கு-காயபலப் பிராணன்	1
		ஆயுப் பிராணன்	1
		கவாலோச்சாஸப் பிராணன்	1

ஆகப் பிராணன்கள் 4

தவீந்திரியம்-மேல் காங்கு பிராணன்களுடன் ஸனேந்திரியப்பிராணன் 1
வசனபலப் பிராணன் 1

ஆகப் பிராணன்கள் 6

தீந்திரியம்-மேல் 6-பிராணன்களுடன் மிராணேந்திரியப்பிராணன் 1
ஆகப் பிராணன்கள் 7

188 திருக்குறள் ஆராப்ச்சியும்.

சதிரிந்திரியம்-மேல் 7-பிராணன்களுடன் சகூரிந்திரியப்பிராணன் 1
ஆகப் பிராணன்கள் 8

அஸஞ்ஜி பஞ்சேந்திரியம்-மேல் 8 பிராணன்களுடன், ஸ்ரோதேந்திரியப்
பிராணன் 1

ஆகப் பிராணன்கள் 9

ஸஞ்ஜிபஞ்சேந்திரியம்-மேல் 9 பிராணன்களுடன் மனோபலப்பிராணன் 1
ஆகப் பிராணன்கள் 10

ஆதலின் தஸப்பிராணன்களுடன் ஜீவீப்பவன் ஆத்மச.
S இவ்வெழுமைகளுக்கும் எழுபிறப்பென்று சொல்லப்படும். ஆத்
மசவானவன் மேல்கூறியுள்ள எழுமைக இத்திரியங்களிலும் கர்மங்
களின் காரணத்தால் அநேக ரூபங்களாக ஜனிக்கின்றான். இவ்
வேழுக்கும் பரியாப்தி அபரியாப்திபதத்தினால் ஜீவஸ்தானம்
14. ஆம். இன்னும். மார்ச்சுணஸ்தானம் 14. ஆம், இவ்விவரங்களை
மக்கட்பேறு அதிகாரத்தில் விளக்கமாக விவரிப்பாம்.
இன்னும் ஆசிரியர்,

“ ணா ஹ டே.கெகாண லெணாணவெவவாணி ணகார ணகே வி
கந்தாணவிகாரடியா கணுஹா ணெவ கஃகீண || ”

S இத்த எழுபிறப்பைக்குறித்துக் குறளாசிரியர்,

“ ஒருமைச் செயலாற்றும் பேதை யெழுமையுள்
தான்புக் கழுத்து மனறு”

என்று கூறுகின்றார்.

இன்னும்,

“எழுபிறப்புத் தீயவை தீண்டா பழிபிறக்காப்
பண்புடை மக்கட் பெறின்”

என்றும் கூறுகின்றார்.

இத்தக் குட்பாவில் கூறியுள்ள எழுபிறப்புவேறும்,

இன்னும்,

“ஒழுமைக்கட்டான்கற்ற கல்வி யொருவற்
கேழுமையு மேமாப் புடைத்த”

என்று கூறும் எழுபிறப்பு வேறும்.

இன்னும் எழுபிறப்பைப்பற்றி ஆரியர் பலவிடங்களிலும் கூறியுள்ளார்.

இவைகளைமக்கட்பேறு அதிகாசத்தில் விவரிப்பாம்.

ஐயநாமாய சித்தாந்தவிளகரமும்.

189

என்று 19வவசன ஸாரம் 179-ஆம் கலீலாகத்தில் கூறுகின்றார்.

இ-ள்: “யான் தேகம் அல்லன்; மனமும் அல்லன்; வசனமும் அல்லன்; அந்தகாய மனோவசனங்களுக்கும் காரணமும் அல்லன்; அவையிற் பிறப்பண்ணுபவனும், அவற்றைப் பண்ணுநிப்பனும் அல்லன்; அந்தகாயாநிகலீலப் பண்ணுமவர்களுக்கு உடன்படுபவனுமல்லன்” என்பதாம்.

சம்ஸ்கேஷ (கூட்டுறவு) ரூபத்தினால் அநேக காயந்த வசனங்களுக்கு ஆத்மன் காரிய காரணநி ரூபனல்ல வென்ற விடத்துப் பின்னப்பிரதேசவர்த்திகளாகிய புத்திர யித்திரகனத்திரகனதாண்டியாநி கம் ஆத்மனுக்கு என்ன சம்பந்தமென்பது இகனது தாற்பரியம்.

இன்னும்,

“வனகொடுகி ஸாஸகஸா.கா ஐரூநடிஸா-ஆந அக்ஷணம் |

பெருஷாவவஹி ஊ-வா லாவாஃ ஸுவெ-ஆஸம் யெசாமுக்ஷணஃ || ”

என்று கிரியா புஸ்தகம் ஸாமாயிகபத்தி '9-ஆம் கலீலாகத்தில் கூறுகின்றது.

இ-ள்: “ஆத்மாவானவன் ஒருத்தனும், கேடில்லாதவனும், ஞான தர்ஸன லக்ஷணத்தையுடையவனுமாம். ஆத்மாவுக்கு வேறான புத்தகலாதி பதார்த்தங்கள் பாகியத்திறண்டானவைகள். சமஸ்தபாகிய வஸ்துக்களும் கூட்டுறவை லக்ஷணமாகவுடையன” என்பதாம்.

இன்னும் வர்ண, சல, கந்த, ஸ்பரிஸ, சத்தம், ஸ்ரீலீங்கப், புருஷலீங்கம், கபும்ஸகலீங்க முதலான பரத்திரவ்ஸியங்கனிளினித்ரம் வேறாகிய சுத்த ஜீவனைப்பற்றித் குறளாகிரியர்,

S “ஸாஸலிரஹவ ஶுபி சுவம்-க் வெஷணா மூணலீஸம் |

ஜாஸ ஶுபிமாரஹண ஜீவலீனிஃ ஶிஃ ஶிஃ | ”

பிரம்மஸ்வரூபஞ்ச லிருக்கிற உத்திருஷ்டமான உபரமாத்மாவானவன் உன்னுடைய தேகத்திலே வசிக்கிறான்; சித்தபகவானுக்கும், உன் ஆத்மனுக்கும் வேறு பிரிவினையைச் செய்யவேண்டாம்.” என்பதாம்.

இதன்படி அஷ்டகர்மங்களையும் நிர்மூலஞ்செய்த உத்திருஷ்ட பரமாத்மாவாகிய சித்தபாமேஷ்டி அஷ்டருணங்களுடன் கூடியிருக்கிறான். அத்தன்மையாக பரமாத்மஸ்வரூபத்தையடைந்துத்ன்மையுள்ள ஜீவாத்மன் பாலினுள் நெய்கூடியிருப்பது போன்று சக்திருபத்தினால் தேகத்தில் நிறைந்திருக்கிறான். பால் தயிராகித்தயிரைக்கடைத்தபோது நெய் வேறு பிரிவது போல ஞானமிர்த்ததை(பாவில்

புனரகூத்தினுற்போல) குருவசனங்களை மனதில் பொருத்தி (தயிரைக்கடைத்து சிதிலமாகச் செய்வதுபோல) தவத்தினது தியானத்தினால் சகல கர்மங்களையும் சிதிலமாக்கச் செய்து கர்மத்தை யும் ஆத்மாவையும் பிரதக் (வேறு வேறு) செய்தால் சக்திருபத்தால் புத்தகலத்துடன் கூடியிருந்த ஆத்மன் வியக்தியாகின்றான்; அநாவது ஆத்மன் கர்மத்தைவிட்டு வேறுபட்டுப் பரஞ்சோதி ஸ்வரூபத்தை அடைந்து மோகமுடைகிறான், அநாவது சித்தபாமேஷ்டி ருணங்களை அடைகிறான்.

இத்தகைய ஐஜநசமயத்துவங்களை பஞ்சாஸ்திகாயம், பிரவசனசாரம், சமயஸாரம், பதார்த்தஸாரம், கோமடஸாரம், ஆத்மப் பிரகாஸம், திரவ்யசங்கரஹம், சமயஸாரநாடககலஸம், தந்து வார்த்தஞ்சூர முதலானபலதூலங்களில் பரக்கக்காணலாம்.

மேல்கூறியுள்ள மேற்கோள்களால், “கவை யொளி பூரோசை நூற்றமென்றைந்தும்” என்றது-புத்தகலத்தினது தன்மையை பென்பதும்; “தெரிவான் கட்டேயுலகு” என்றது ஜீவபுத்தகல முதலான ஷுத்திரவ்வியங்கள் நிறைந்தே லோகமாதலால் அந்த ஷுத்திரவ்வியங்களில் மூர்த்தா மூர்த்த, சேதன சேதன ஜீவபுத்தகலங்களின் விவகார நிச்சயஸ்வரூபங்கள் முதலான தந்துவங்களை ஆராய்ந்து தேகம், நிலையாமை, நோய், மூப்பு, சாக்காடுடையதென்

* “கல்ல ருலத்திற் பிறத்த கல்லாரைச் சேர்த்தொழுவி
கல்வறிவு பெற்றதைய கண்மாணு-கல்ல
நெய்வேறே பென்றெண்ணிச் சித்தைகலங்காதே
நெய்மென்ற நீயே நெய்.”

என்ற நெஞ்சுணவள்ளார ஞானவிளக்கம், 44-வது செய்யுளில் உறு
கின்றதுணர்ச.

192

திருக்குறள் ஆராய்ச்சியும்.

றெண்ணி உன்மையை உணர்ந்தவனிடத்திலேயே உலக மடங்கி

பிடுக்கின்ற தன்மையை யுடையதென்பதும் விளங்கும். தலையாப ராய்த் தங்கருமஞ்செய்வோராகிய முற்றுந்துறந்த அந்தார்தமாக்க னென்னும் ஞானிகள் பரமாத்மஸ்வரூபத்தைப் பெற்று மோக மடையக்கூடியவர்களாதலால், ஆசிரியர் நீத்தார் பெருமையில் ஜீவ புக்கல் முதலான தன்மைகளை அறிந்து அவற்றைவிட்டு மோக மடையக் கூடியவர்களே பெரிபா ரென்பதையும், அவர்களிடமே உலகம் அடங்கியிருக்கின்ற தென்பதையும் இதில் விளக்கினார்.

இதற்கு மாறாகப் பரிமேலழகர், பஞ்சதள் மாத்திரைகளின், 25 தத்துவங்கள் நிறைந்தது உலகமென்று கூறியுள்ளார். இதுதவிர, “மாயையினிடத்திலே நிர்மலசுலப்ரதிபிம்பம்போல பிரம்மம் சுல கூணமாகப் பிரதிபிம்பிக்கும்; இந்தப் பிரதிபிம்ப சைதன்னியம் சர்வக்ஞஞ்சிய ஈஸ்வரனென்று சொல்லப்படும்; இந்தச் சத்து வகுண மாயையினிடத்திலே சத்துவத்தில் சத்துவம், சத்துவத் தில் ரஜஸு, சத்துவத்தில் தமஸு என மூன்று குணங்களுண்டு; இவைகளில் சத்துவத்தில் சத்துவம் பிரதானமாகும்போது அதில் பிரதிபிம்பித்த ஈஸ்வரன் ஜகத்தை ரக்ஷிக்கையினாலே விஷ்ணுவென் றும், சத்துவத்தில் ரஜஸு பிரதானமாகும்போது அதில் பிரதி பிம்பித்த ஈஸ்வரன்ஜகத்தை சிருஷ்டிக்கையினாலே பிரம்மாவென்றும், சத்துவத்தில் தமஸு பிரதானமாகும்போது அதில் பிரதிபிம்பித்த ஈஸ்வரன் ஜகத்தை உபஸம்மாரம் பண்ணுகையினால் உருத்திர னென்றும் சொல்லப்படுவார்கள்; இப்படி மூலப்பிரகிருதியின்சத்து வகுணகற்பனை சொல்லப்பட்டிருக்கிறது” என்று சைவசமய நாகா ஜீவவாத கட்டினை என்னும் தூலில் கூறுகின்றது.

ஆகையால், “ஒருகாலத்தில் ஒருவரால் உலகம் சிருஷ்டி, ஸ்திதி, சம்ஹாரம் என மூன்று வகைகளால் செய்யப்பட்டது” என்பது சைவசமய சிந்தாந்தம். வைணவமயத்திலும் சிருஷ்டி முதலானவைகள் உறப்படுகின்றன.

ஆனால் ஐஹசமயவேதம் ஜீவபுக்கல்முதலான வுத்திரஸ்சியங் கள் நிறைந்தது லோகமென்றும், லோகமானது ஒருவரால் சிருஷ்டி க்கப்பட்டதல்ல வென்றும், அநாதியாகவுள்ளதென்றும் துணி வாய்க்கூறுகின்றது. இதன் உண்மையை உலகநீதார் அறிந்து கொள்ளும்பொருட்டே திருக்குறளாசிரியர், நீத்தார் பெருமையில் இவ்விவரத்தைக் கூறியுள்ளாரென்பது உறுதி.

ஐஹசமய சிந்தாந்தவிளக்கமும்.

193

சிருஷ்டியைப்பற்றிய விவரத்தை,

“இரந்து முயிர்வாழ்தல் வேண்டிற் பரந்து
கெடுக வுலகியற்றி யான்”

என்றும் குறட்பாலைப்பற்றிய விஷயங்கள் வருமிடத்துப்பாக்கக் காணலாம்.

இன்னும் முற்றுந்துறந்த மசாமுனிவர்களாய் ஜீவாதிதத்து

வங்கள் முதலானவைகளால் ரித்திப்பிராப்த முதலானவைகளையும், மனவசனகாபங்கள் முதலானதீகரணங்களையும், மதிஞானம் ஸ்ருதஞானம் அவதிஞானம் மஸப்பரியயஞானம் முதலானவைகளையும் கடந்து சர்வசாதூபாமேஷ்டிருணத்தையடைந்து அநகார கேவலஞானத்தைப் பெற்றவரின் சிறப்பை நீத்தார் பெருமையில் ஆசிரியர் அருளியுள்ளதை இதனடியில் விவரித்துக்காட்டுவாம்:—

“ ஐந்தவித்தா னுற்ற லகல்விசம்பு ளார் கோமா
னிந்திரனே சாலுங்கி”

என்னும் குறள் இதனை விளக்கும்.

இதன்பொருள்: “ஐந்தவித்தான் - (புலன்களிற் செல்லுமின்ற) ஐத் தாசைகளையும் ஒழித்துக் காதிகர்மங்களையென்ற மகாமுனிவரது, ஆம் தல் (கேவல) ஞானவன்மைக்கு, அகல்விசம்புளார்-அகன்ற பொன்னு லகத்துள்ள தேவர்க்கு, கோமான்-நிலைவகுதிய, இந்திரனே-தேவேத் திரனே, சாலுங்கி-பாதுமான சாக்ஷியாம்” என்பதாம்.

முனிவர்க்குக் கேவலஞானம் உண்டானவளையில் இந்நிராதி தேவர்கள் கேவலபூஜை செய்வார்களாதலால், அதனை விளக்கு தற்கு, ‘இந்திரனே சாலுங்கி’ என்றார். இங்ஙனம் கேவலபூஜை செய்யப்படுதல்,

“ கேவல முற்பத்தி யாமள வேகிளர் பூசனைக்கென்
றேவலி யற்றுமல் விந்திர னுக்குமுன் னென்னுணத்தெல்
காவல னைக்கவிப் பார்வளைப் பார்முளைப் பர்களைப்போல்
முவுல கத்துள்ள கால்வகைத் தேவரு முன் னுவரே”

என்னும் திருமுற்றந்தாதி 11-ஆம்செய்யுளால் உணரப்படும்.
இன்னும், அநகாரகேவல ஞானிகளைப்பற்றி,

“ மாலைவா யிருளை நீக்கி வையத்தைத் தாயி லெழுப்புங்
காலைவா யருக்கள் போலக் காதிக ளான்கு நீக்க

25

194 திருக்குறள் ஆராய்ச்சியும்.

மேலெலா முறங்கு நான்மை விழித்துல கனைத்துங் காண
மாலிலா மனத்துச் சிந்தை யருக்கள துதித்ததன்றே.”

என்னும் மேருமந்தரபுராணம் 1383. ஆம் கவியும் கூறுகின்றது.

இ-ள்: “ இராத்நிரியிற் பொருத்தும் அந்த காரத்தைப் போக்கி இர தப் பூலோகத்துப்பிராணிகளை வித்திரையினின்றும் பிராதக்காலத்தில் எழுப்புகின்ற பாலஞரியனைப்போல, ஆத்மப்பிரதேசமுமுவுதும் தக்கி யிருந்த ஞானாவரணீய தர்சனாவரணீய மோகனீய அந்த ராயக்கனென்கிற காதிகத்துஷ்டயங்கள்க்கவிலக, அனந்த சதுஷ்டயமானது பிரகாசித்து லோகாலோக முழுமையும் கேவல தர்சனத்தால் தெரிய, மயக்கயில் லாத மனதிலே கத்தல்வருபசுக்லத்தியானத்தினால் கேவலஞானமென் னும் ஞரியனானது கிரணத்தினால் வியாபித்து உதயமாயிற்று” என்ப தாம்.

இன்னும் ஆத்மன் கேவலஞானத்தை அடைந்தவுடன் அதனை இந்நிராதி தேவர்கள் உணர்ந்து அவனைப் பூஜிப்பார்கள் என் பதை,

“ஆயிடை யமர் தங்கண் முடியொடா சனந் துளங்கப்
பாயநல் லவதி யென்னும் பருதியாற் கண்ட தெல்லாம்
ஆரேவ் கண்ணி னான யதிபதி பாகச் சூழ்ந்து
மாயிரும் விசும்பும் மண்ணும் மறையவா னவர்கள் வந்தார்”
என்னும் மேருமருந்தரபுராணம் 1386-ஆம் கவி கூறுகின்றது.

இன்: “அப்பொழுது சதர்ணிகாயாமார் களுடைய கிரீடங்களோடு
இருக்கும் ஆசனங்களும் சலிக்க, பாவியன்மையாகிய அவதிஞானமென்
றும் ஒளியால் (அவர்கட்கு) யாவும் தெரிந்தது, அப்பொழுதே
வறல்வரகூனாகிய சௌதர்மேந்திரனைத் தங்கனெல்லோருக்கும் காந
னாக அமைத்துச் சுற்றி நிறைந்து மிகவும் பெரிதாகிய ஆகாயமும் பூமி
யும் மறையும்படியாக இந்திராதிசர்வதேவர்களும் வந்தார்கள் என்பதாம்.
இன்னும் இதனை,

“பிண்டியுங் குடையுஞ் சீய வணியுஞ்சா மரையுமற்றும்
மண்டவர்க் கிறைய மைந்தர னன்னவர்க் குரிய வ மற்றுன்”

என்ற மேருமருந்தரபுராணம் 389 ஆங்கவியடிகளும் கூறுகின்
றன

இன்: “அசோக கிருஷ்ணமும் ஏகசத்ரமும் சிம்மாசனமும்
வெண்சாமசைகளும் பின்னும் புஷ்பமாசிதூத்துடி முதலான

ஐஹநசமய சித்தாந்தவிளக்கமும்.

195

வையும் அநகாசகேவலிகட்கு உசிந்தான விதமாகத் தேவர்களுக்
கதிபதியாகிய சௌதர்மேந்திரன் நிரமித்தான்” என்பதாம்.

ஆதலின் இந்தவித்தானூற்றல் என்றோ குறன், முந்துர்துறந்த
மகாமுனிவர்கள் இம்புலன்மீனாயு மடக்கித் தவஞ்செய்து காதிகர்
மங்கடாக்கெடுத்துக் கேவலஞானத்தை யடைந்ததின்பெருமையை
அவதிஞானத்தாலறிந்த இந்திரன் அவர்க்குக் கந்த குடியென்
றும் ஜிகாலயத்தை நிரமித்துக் கேவல பூஜையினைச் செய்ததைக்
குறித்ததென்பதும், ஆசிரியர் நீத்தார் பெருமையில், முனிவர்
அடைந்த கேவலஞானத்தின் உயர்வை உணர்த்தற்கு இந்திரன்,
சாஷிபாவானெனக் கூறினார் என்பதும் விளங்கும்.

இந்தக் குறட்பாவிற்சூப் பரிபேலமுன், “இந்திரன் இந்தானை
களையும் நீக்காமல் சாபத்தை அடைந்து நின்று, அவ்வாசைகளை
நீக்கினவனாகிய கொள்த:முனிவனது வல்லமையைத்தெரிவித்தா
னானின் இந்தவித்தானூற்றலுக்கு இந்திரனே சாறுங்கரி” எனப்
பொருளுரைத்திருக்கின்றனர். இது ஐஹநசமய சித்தாந்தத்திற்குப்
பொருத்தமற்றதாகும்.

தேவகதியைப்பற்றி ஜீவகசிந்தாமணி, 2300 ஆம் கவிமுதல்
2303 ஆம் கவி வரையில் உள்ள கருத்துக்களை இங்கு விவரிப்
பாம்; அவையாவன:

“தேவருடைய குணத்தைக் கூறின் அவர்கருகிறீர்சென்று பிற வார்; கால் நிலந்தீண்டுதல் செல்வார்; அவருருவத்தைக் கூறின் எழுதலாகா; அவர்நிறம் பரிதியின் (சூரியன்): இயன்ற தொக்கும்; அவர்க்குக் கண்ணிவாடா; அவர் தேவியர்க்குக் கையம், அடியும் தாமசையாலந்த செய்வியையொக்கும்; கண் கபலத்தை யொக்கும்; வாய் செங்கதிராகிய பேசொளியையுடைய பவளத்தை யொக்கும்; திகழுமுதுவல் முத்தி னொளியை யொக்கும். இவையெய்ன்றி அவர்க்குத் திருமகன் இயாழகைப்பெற்றிலே னென்று தானேத்தி யருந்தும்படி யொழிந்த அவயவவழமும் வந்து திரண்டன. குவளைக்கண்ணியினையும், மார்பிற கோகையினையும், நெற்றிமாமையினையும், வரணமுடியிலுண்டாகிய கைவகிள்ளியும், சுடரும் குழையினையும், மார்பிற பூணிடத்தில் நிலையினையும், மின்னொடு பொலிந்த நிறத்தினையுமுடைய அந்தேவர் உண்டற்றொழியையுடைய அமிர்த்தத்தை உண்டற்கு விரும்பினால் மனத்தாலே

196 திருக்குறள் ஆராய்ச்சியும்.

யுள்பது கையினாலு முண்ணார்; காமன் தொன் மலர்ப்பு முன்னர்ப்பு கைந்த தேவருடைய மலர்ந்தமார்பிலே தேவியர் புருவம் வாங்கு கில்லாகக் கண் அம்பாக எய்ய மயங்கிக் கலாப மின்ன அணையிலே கீழ்வார்.

இன்னும் கொம்பையொத்து இழை சுடருமெனியையுடைய கொடியன்னுரைப்புல்லி அவருடைய தனக்களென்னுந் தாமசை முகைகளோடே தமது தார் பொருதுகோற்று அழகழியவைவி அதனாலு மமையாசாய் அவரை அமிர்த்தமாகப்பருகி அதனாலு மாசாசாய் விரும்பு மிருதியார் கண்ணிமையாமல் தாழ்த்து உள்ளம் வெம்பிக் காய்த்திபிட்டுக் கடைத்திடுகின்ற காமக்கடலை நீந்துந் தெப்பம் இவர்களை யென்று கருதி அவர்களைக் கையிடார்” என் பனவாம். இன்னும் கல்பக்களிலுள்ள இந்திராதி தேவர்களுடைய இயற்கைகளை த்ரிலோகப்பர்களுப்தி, லோகாணி முதலானவைகளில் விரிவாகக் காணலாம்

இன்னும் தேவேந்திரன் முதலான தேவர்கள் அணிமாமகிமா வென்றி விக்ரமியையினால் வேறுவேறு ரூபங்களை நிரமித்துக்கொண்டு பகவானுக்கு அபிஷேகம் தோத்திர முதலானவைகளைச் செய்தார்களென்பதை விளக்கும் மேருமந்தரபுராணம் 1296, 7-ஆம் கவிகளிலுள்ள கருத்துக்களை இங்கு விவரிப்பாம்:

“சௌதர் மேந்திரன் முதலாகிய தேவர்கள் ஆயிரம் புயல் களை நிரமித்துக்கொண்டு அவற்றில் சதனத்தினாலாகிய பூர்ண கடல்களைத் தரித்தவர்களாய்க் கர்மங்களை ஜெயித்து ஜினேந்திரப் பிரதிமைகளின்மேல், மகாமேரு பர்வதத்தினின்றும் சொரிசின்ற அருவி ஜலம்போல சொரிந்தார்கள்; பிறகு ஆயிரம் முகங்களை நிரமித்துக்கொண்டு அவற்றால் மூன்றுலோகத்தார்களாலும் வணங்கும்படியாகிய அந்த ஜினேந்திரகுண சகஸ்ராஷ்ட நாமங்களாகிய தண்டகஸ்துதியை, அஷ்டேகவிதிமுடிந்தவுடன் சொல்லித் துதித் தார்கள்; ஒவ்வொரு ஊழிக்காலத்திலு முண்டாகிய கெட்ட வினை

கவெஸ்லாம் கீக்கின” என்றும்,

ஆயிரக் கண்களுடைய தேவேந்திரனுவன், காதிசூர்மல்
களை ஜெயித்தவராகிய ஜிநேந்திரருடைய குணங்களைல்லாம் ஒரு
தன்மையை அடைந்தது போலச் சேர்த்திரா நின்ற அந்தப்பிரதி
ருபங்களைப் பலதடவைகளில் கோக்கிப் பொருந்தி, ஜிநப்பிரதிமை

ஐஹசமய சித்தாந்தவிளக்கமும்.

197

களின் பாதங்களை ஈகை பொருந்திய கையால் வணங்கித்ததி
யுடன் அர்ச்சனை செய்தான்; தேவஸ்திரீரளில் இனி அநிதரப் பிரபு
பில்லாமல் அடுத்த ஒருபவத்தில் கர்மஷயம் செய்து மோஷ
மடையும் பக்ருவமுள்ள இந்திராணியானவன் இந்த நந்தீஸ்வர
பூஜையை தேவீவந்திரனுடன் கூடச் செய்து முடிந்தான்” என்றும்
அச்செய்யுட்கள் கூறுகின்றன. இவை அவ்விஷயத்தை உணர்த்தும்.

இன்னும்,

“கண்முழுதடம்பிற்புறன்றிச்சுதஞ்சணன் களிப்புற்றுனை”
என்று ஜீவகசிந்தாமணி 3085 ஆம் கவியில் கூறப்படுவதும் இதனை
விளக்குகின்றது. இவற்றாலும் மேல்கண்டகாரணங்களாலும் இந்
திரன் முதலானவர்கள் ஆரீரம்புயங்கள், ஆயிரம் முகங்கள், ஆயி
ரங்கண்கள், முதலானவைகளை விக்கிரியாசக்தியினால் நிரமித்துக்
கொள்வார்களென்பது விளங்கும். இது ஐஹசமய சித்தாந்தம்.

தவிச, மனிதர்கள் சக்கரவர்த்திகள், போகபூயம் மனுஷ்யர், நாக
லோகத்து தரணேந்திரன் ஆகிய இவர்களால் அனந்தம் அனந்த
மாக அனுபவிக்கப்பட்ட சுகத்தை இந்திரன் ஒருவன் அனுபவிக்க
ின்றானென்பது மேலே. 130-வது பக்கத்தில் கூறப்பட்டிருக்க
ிறது.

இன்னும் இந்திராணி மறுபவத்தில் கர்மஷயம் செய்து
மோஷமடையும் பக்ருவமுள்ளவனென்பதினால் இந்திரனும் அந்
தன்மையுடைய நென்பதைச் சுலபமாய்த் தெரிந்துகொள்ள
லாகும்.

சரீரகாந்தியும், நறமணமுமுடைய இந்திராணி முதலான
தேவஸ்திரீகளின் இப்பங்களை அனுபவிக்கும் தன்மையுடையனும்,
கால்நிலந்தேரயாதவனுமாகிய இந்திரன், பிறன் தாசமாயும், நன்ற
முள்ளசரீரத்தையுடையவளாயும், நசஸ்திரீயாயிருந்த அகலியை
யுடன் இன்பத்தை அனுபவித்தானென்பதும், கௌதமமுனி சாபத்
தினால் அவன் தேகத்தில் ஆயிரம் யோனிகளை அடைந்தானென்ப
தும் ஐஹசமய சித்தாந்தத்திற்குப் பொருந்தாது. இன்னும் அசுசர்
களால் இந்திராதி தேவர்கள் ஹன்புற்றுனென்பதும், அத்துன்பத்தை
செவன், விஷ்ணு நீக்கினார் என்பதும் பொருத்த மன்றனவாம். இந்
திராதி தேவர்கள் சங்குனராகிய பவ்வியருடைய கண்களுக்குப் புலம்.

படுவார்களே தவிர ஊர்ஜனருடைய கண்களுக்குத் தோன்றார் ஆகையால் கேவல ஞானத்தின் பெருமைக்கு இந்நிரல் சாஷியென ஆசிரியர் கூறினாரென்பதைத் தெளிவாய் உணரலாம்.

இனிமுற்றுத்தறந்தவர் பெருமைப்பற்றிச் சிறிது கூறுவாம்:

“படநாகக் தோலுரித்தார் போற்றறந்து கண்டவர்மெய்
[பளிப்ப நோற்றிட்

‘மெனுக வைம்பொறியும் வென்றார்’

என்று சிவகசிந்தாமணி 1546-ஆம் களி, இவர் தன்மையினைக் கூறுகின்றது.

இதனால் முற்றுத்தறந்தவர் அகப்பற்றும் புறப்பற்றும் விட்டுத் தறந்து பஞ்சேந்திரியங்களால் உண்டாம் ஆசையைப் பெறுதல் வேண்டுமென்பது விளங்கும்.

இன்னும்,

“ஐயகைப் பொறியும் வாட்டி யாமையி னடங்கி யைந்தின்
மெய்வகை தெரியுஞ் சிந்தை விளக்குவின் றெரிய விட்டுப்
பொய்கொலை களவு காம மலாகிறுள் புகாது போற்றிச்
செய்சுவ துளித்த சிலக் கணிகதிர்த் திங்க ளொப்பார்”

என்னும் சிவகசிந்தாமணி 2824-ஆம் கவியும்,

“காய்ச்சிவா யுறுத்தி யாந்தர் மயிர்தொறுஞ் செத்தி னாலும்
பூச்சுறச் சாந்த மேந்திப் புழந்தடி பணிந்த போதும்
ஊக்கியில் விரண்டு நோக்கித் தொல்வினை பென்று நேறி
காத்தேறும் பராவல் கொள்ளார் நமர்நிறென்று முள்ளார்”

என்னும் சிவகசிந்தாமணி 2825-ஆம் கவியும்,

“இந்திரர்கள் வந்தடி பணிந்தருளு கெனினுஞ்
சிந்தையுடன் வெந்துயர்ந ளின்னலர்கள் செயினைத்
தந்தம்வினை பென்றுநமர் நிறொனவு நினைபா
ரந்தர மிகந்தரு டவத்தரசர் தாரோய்”

என்னும் எசோதரகாவியம் 5-வது சுருக்கம் 10-ஆம் கவியும்,

“தம்மை யிகழ்ந்தமை தாம்பொறுப்ப தன்றிமற்
றெம்மை யிகழ்ந்த வினைப்பயத்தா-லும்மை

ஐஐநரசமய சித்தாந்தவிளக்கமும்;

199

பெரிவாய் நிரபத்து வீழ்வார்கொ லென்று
பரிவதுஉஞ் சான்றோர் கடன்”

என்னும் நாலடியார் துறவு 8-வது செய்யுறும்,

“நேர்த்து நிகரல்லார் நீரல்ல சொல்லியக்கால்
வேர்த்து வெருளார் விழுமிபோர்”

என்னும் நாலடியார் இனமின்மை 4-வது செய்யுறாகளும்,

“இன்னு செயினு மினிய வொழிகென்று
தன்னையே தானேயி னல்லது”

என்னும் நாலடியார் பொறையுடைமை 6-வது செய்யுறாகளும்,

“உயிர்கோய்செய் யாமையுறுகோய் மறத்தல்
செயிர்கோய் பிறர்கட்டுசெய் யாமையு-செயிர்கோய்

கிழைவு வெகுளி யிவைவிடுவா றுயின்
இழிவன் நினைது தவம்”
என்னும் சிறுபஞ்சமூலம் 32-ஆம் செய்யுளும் துறந்தார் இயல்பினை
உணர்த்துவனவாம்.

இன்னும் திருக்குறளாசிரியர்,
“உரனென்னுந் தேட்டியா னேரைத்துங் காப்பான்
வரனென்னும் வைப்புக்கோர் வித்து”

என்றும்,

‘ஒருமையு ளாமையிபா லீந்தடக்க லாற்றி
னெழுமையு ளேமொப் புடைத்து”

என்றும்,

“ஒறுத்தார்க் கொருநாளை யின்பம் பொறுத்தார்க்குப்
பொன்றுந் துணையும் புகழ்.”

என்றும்,

நகையு முவகையுந் கொல்லுஞ் சினத்திற்
பகையு முளவோ பிற”.

என்றும்,

“சிற்றின்பம் வெல்கி யறனல்ல செய்யாகே
மற்றின்பம் வேண்டு பவர்”

என்றும்,

200 திருக்குறள் ஆராய்ச்சியும்.

“கறுத்தின்று செய்தவக் கண்ணு மறுத்தின்று
செய்யாமை மாசற்றார் கோள்”

என்றும்,

“இன்னுசெய் தாளை யொறுத்த லவர்காண
நன்னயஞ் செய்து விடல்”

என்றும்,

“ஆடல்வேண்டு மைந்தன் புலத்தை விடல்வேண்டும்
வேண்டிய வெல்லா மொருங்கு”

என்றும்,

“இயல்பாகு நோன்பிற் கொன்றின்மை யுடைமை
மபலாகு மற்றும் பெயர்த்து”

என்றும்,

“உற்றநிசைய் நோன்ற னுயிர்க்குறகன் செய்யாமை
யற்றே தவத்திற் குரு”

என்றும்,

“இன்னுசெய் தார்க்கு மினிபவே செய்யாக்கா
லென்ன பயத்தனோ சால்பு”

என்றும் துறந்தாரியல்புகளைக் கூறுகின்றார்.

இன்னும்,

“பொருதூய்யாசிரிணோ டுமவியொ யடிவீ பெலாவிதாடி

அகாலாஹலரிஜிதெஹி யபரர ய்யாயகிகரிக்கபும •

பெஷூல விராபநெகவிரதா ரகாவிரநெலாடி •

பெசுவயுட்குவிசிலகம் வரகவொ லாடிபுஹமகாஹ ம •

என்னும் பிரஸ்ஸிஸ்தாமாகாணிக்கமாலா கிருந்த சுவேலாகமும் இவர் தன்மையைக் கூறுகின்றது.

இ-ள்: "எவர் சம்யக்தரிசனம், சம்யகஞானம், சம்யக்சாரிதம் (ஏற்காட்சி, என்ஞானம், எல்லெழுக்கம்) ஆகிய சதனத்திரயங்களைத் தரித்தவரும், உத்தம ஞானமுதவான பத்துவிததர்மங்களைக் காப்பாற்ற

ஹைநசமய சித்தாந்தவிளக்கமும்.

201

பவரும், லாபாலாபங்களில் சமசித்தமுன்னவரும், இந்திரியங்களை ஜெயித்தவரும், கர்மகாசத்தை தியானிப்பவரும், வடிகாயழிவர்களுக்கு ஹிம்மலை உண்டாகாமல் எச்சரிக்கையாயிரும்பவரும், மாணவமானங்களில் சமபுத்தியுன்னவரும், பற்றற்றவரும், தீவரதபச்சேணங்களைச் செய்பவருமாவதோ அவரே முற்றத்தறந்த முனிகள். அப்பேர்ப்பட்ட முனிகளை நான் நமஸ்கரிக்கின்றேன்" என்பதாம்.

இன்னும்,

"மாதரைப் புகழ்தல் பார்த்தல் மற்றவ சட்ட தென்ற லாதரித் துண்டல் புகூ வவ்வகத் துறைத லெடுசால் கோதகக் கோட்டல் மேலிச் சிரித்திடல் அகழவு கோக்கல் சாதமின் றியற்றி லீக்கி யிலக்குமுன் னத்த ரானர்"

என்னும் மேருமந்தரபுராணம் 1362. ஆம் கரியும் இவரியல்பைக் கூறுகின்றது.

இ-ள்: "எவ்விஜனங்களைத் துதித்தலும், விருப்பி கோக்குதலும், பின்பு அந்த ஸ்திரீமர்க்களால் சமையல் செய்ததென்றால் அதனைப் பிரிதியோடு கூடிப் புசித்தலும், அவர்கள் அடைத்திருக்கின்ற அவ்விடிகல் வாசஞ்செய்வதும், அவர்களுடைய அழகிய மொழிகளை மேன்மையாகக் கேட்கின்றதும், அவர்களுடன் பொருத்தி ஹாஸ்யமாகச் சிரிப்பதும், அவர்களுடைய விருப்பத்தைப் பார்த்தலும் ஆகிய இத்தப்பரிணாமங்களினின்றும் நீங்கி, குற்ற யின்றாக வினங்குவின்ற உத்தம பிரம்மசரியமென்னும் தர்மகுணமுடையவர்களை ஹர்கள்" என்பதாம். இவையே முற்றத்தறந்தவர்களின் கெறிகளாம்.

சைவசமயத்திலும் துறந்தோரியல்பைப்பற்றி,

“பெண்மை கியலார் பெயரு மெடுத்தோதார் கண்ணெடு நெஞ்சறைப்ப கோக்குறர்—பண்ணெடு பாடல் செலிடார் பண்பல்ல பாசாட்டார் வீடில் புலப்பகையி னர்"

என்னும் நீதிநெறியினக்கம் 85. ஆட்செய்யுளும் கூறுகின்றது.

இ-ள்: "விடுதலில்லாத விடயங்களைப் பகைத்த விட்டவாடிய தறவிகள், பெண் தன்மையை என்கு மதிக்கார்; பெண்ணென்னும் பெயரையு மெடுத்தச்சொல்லார்; மனதில் பதியும்படி கண்களால் அவரைப் பாசார்; இசையுடனே அவர் பாடுதலைக் காதார் கேளார்; ஆகாதன வற்றைக்கவளியார்" என்பதாம்.

சாந்தமில்லாத தினியல்பைப்பற்றி,

“பலகால மோதித் தவஞ்செய்த பாற்காத்
சிலகால மன்னனுக்கே யாகை-பலனுன்பான்
சித்திட்டுக் காய்த்துப் பழமுண்ணச் சூவுண்ணும்
பித்தின்போலாவதோ பேசு”

என்று ஜீவசம்போதனை 2வது அட-13 வது செய்யுளில் கூறுவது உணர்தக.

சாந்தமுடைமையைப்பற்றிச் சிலஞானவள்ளலார்,
“வைத்திடினுள் கொய்திடினும் வாழ்த்திடினு மாயமெலாஞ்
செய்திடினு மன்னர் செறுத்திடினுள்-தெய்வநிலைப்
பூசு மாக்கினும்பு சந்தரன்போர் செய்திடினு
நெனுமயல் கான்றானி பெண்”

என்று உபதேசமாலே 12-ஆம் செய்யுளில் கூறுகின்றார்.

ஆசலின், மேற்காட்டிய ஞால்களில் கூறியபடி. கௌதமமுனிவர் முற்றுத்திறந்தவர் ஒழுக்கக்களரில் ஒன்றேனு மில்லாதவரென்பது யாவரும் எளிதில் உணரலாம்.

கௌதமமுனிவரது மனையியாகிய அகலிகையை வஞ்சகத்தால் இந்நீரன் புணர்ந்தானென்பதும், அதை யறிந்த கௌதமமுனிவர் இந்நீரனுக்கு ஆயிரம் மாதர்களுக்கும் பெண் குறி உண்டாகக்கூடவதென்று கோபத்தால் சாபம் கொடுத்தாரென்பதும்,

“புக்கவ ளோடுங் காமப் புதுமண மதுகின் நேறல்
ஒக்கவுண் டிருத்த லோடு முணர்ந்தன னுணர்ந்த பின்னும்
தக்கதன் நென்ன லோரா டாழ்த்தன னிருப்பத் தாழா
முக்கணு ன்ணைய வாற்றன் முனிவனு முங்கி வந்தான்”
“சரந்தரு சாப மல்லாத் தடுப்பருஞ் சாபம் வல்ல
வரந்தரு முனிவ னெய்த வருதலும் வெருளி மாயா
நிரந்தர முலநி னிற்றகு நெடுப்பழி பூண்டா னினற்றுள்
புரந்தர னெடுங்கி யாக்கோர் பூசையாய்ப் போக லுற்றான்”

என்னும் கம்பராமாயணப் பாலகாண்டச் செய்யுட்களால் உணரப்படும்.

ஐஐதசமாப சித்தாந்தவிலக்கமும்.

203

மேற்கூறிய இரண்டு செய்யுட்களாலும் கௌதமமுனிவர் சாந்தமற்றவரென்பது கண்ணுள்ளங்கும்.

தவிர ஆசிரியர்,

“இல்வாழ்வா னென்பா னியல்புடைய மூவர்க்கு
நல்லாற்றி னின்ற துணை”

என்று கூறியுள்ள குறட்பாசில், “இயல்புடைய மூலவெக்பவள் ஆசாரியனிடத்தே ஒதுகின்றவனும், விரதங்காங்கின்றவனுமாகிப் பிரம்மசாரியும், காட்டினிடத்தே போய் மனைவியோடு தவஞ்செய்கின்றவனுடைய வரனப்பிரஸ்தனும், எல்லாப்பற்றுக்களையும் விட்ட சன்னியாஸியும்.” என்கின்றதாக உரைசெய்த பரிமேஸ்வரர் முற்றுத்தந்த நீத்தார் பெருமையில் முற்றுத்துறவாயல் அடிகையுடன் தவஞ்செய்த வரனப்பிரஸ்தரும் தன் பத்தினியின் பொருட்டுக் கொடுத்தினால் இந்நிரணுக்குச் சரப் கொடுத்தவருமாகிய கௌதமமுனிவரை உவமைகூறவது மாதிரி கொள்குறல் என்கிற குற்றத்தின் பரப்பும். இலங்கண முடிபுகளை நன்கு அறிபக்கூடிய உரைபாசிரியராகிய இவர் இம்மாதிரி பொருள் கூறிப்பது சித்திரத்தம் ஒப்பமுடிந்ததல்ல வென்பது யாவரும் பட்டப்பகல் வெட்ட வெளிச்சம் போல உணரக்கூடும்.

பத்தினியுடன் தவஞ்செய்வது கூடா வெழுக்க வென்பது ஐஐநசமய சித்தாந்தம்.

இதனை,

“தவமறைந் தல்லவை செய்தல் புதல்மறைந்து
வேட்டுவன் புட்சிமிழுத் தற்று.”

என்றும் கூடாவெழுக்கத்தின் குறட்பாவைப் பற்றிய விஷயங்கள் வருமிடத்துக் கண்டு கொள்க.

மேல் 137-வது பக்கத்தில் விவரித்துள்ள பதினான்கு குணஸ்தானவர்த்திகளின் ஒழுக்கங்களைப்பற்றிச் சிறிது விவரிப்பாம்:—

உலகத்தினுள்ள அநந்தநந்த சம்ஸார ஜீவன்களில், அபவ் விய ஜீவனென்றும், அபவ்விய ஜீவசமான பவ்வியஜீவனென்றும், பவ்வியத்தில் தூரபவ்வியசென்றும், ஆஸன்னபவ்வியசென்றும் நால்

204

கிருக்குறள் ஆராய்ச்சியும்

வகைப்பட்ட ஜீவன்களுள். அவற்றில் அபவ்வியருக்கும் அபவ்வியசமான பவ்வியருக்கும் என்றும் மோஷ்யமில்லை. தூரபவ்வியருக்கும், ஆஸன்னபவ்வியருக்கும் மோஷ்யமுண்டு. எவ்வாறெனில் உலகத்தில், அந்தபாஷாணம், ஸ்வர்ணபாஷாண மென இரண்டுபாஷாண வகையுள்ளன. இவைகளில் அந்தபாஷாண மென்பது குருட்டுக்கல்; இதில் எக்காலத்திலும் ஸ்வர்ணகலப்பு மில்லை, உண்டாவதுமில்லை. இதைப்போல அபவ்வியரும் அபவ்வியசமான பவ்வியரும் அநந்த காலம் சம்ஸாரத்துள் பரமித்து, நிகராதமுதலான நாகக்களிற்சேர்ந்து, போகநிதான சுகாபிலாஷையால் தபா திகளைச்செய்துகல்பவாசிகளாயும், நவக்காலேயகத்து 31 கடற்கால பரிபந்தம்தேவகைக்களை அனுபவித்துப் பிறகு மனுஷ்ய ஜன்மத்து சாஜகுல முதலானவைகளிலே பிறந்து, அந்தபாஷாணத்தில்

பாலாண்டியை தபவியென்றும், தத்வமல்லாததைத்தத்வமென்றும், நிர்நோஷியாரிருக்கின்ற தேவனை நோஷியென்றும், மாறுபாடில்லாத சாஸ்திரத்தை ஊழித்தும், சந்திராமான தபவியை ஊழித்தும், அபாத்ரகுபாத்ராதிகளை பூஜித்த தானம்பன்ஸி யும், இவைமுதலாகிய தேவஷங்களைச்சொல்லுகின்ற தொண்டாற்ற முதுபாலாண்டியமதங்களில், முன்னாற்றாபத்து மூன்று விகல்ப மாய் வர்த்திக்கின்றவர்கள் மேல்சொன்ன நால் வகை ஜீவங்களில் மித்தியாதிருஷ்டி குணமுள்ளவர்களாவர்.

2-வது ஸாஸாதன சம்பந்திருஷ்டி குணஸ்தானவர்த்தி:—
மேல் சொன்ன நால்வகை ஜீவங்களில் முதல் மூன்றாவகை ஜீவன் கள் தளிர், ஆஸன்ன பவ்விய ஜீவங்களில், வஸ்துதால்வருபத்தின் அந்தர் முகூர்த்தத்து வர்த்தித்து சம்பந்திருஷ்டிபாதி, அப்படியே அது நிறையப்பெறாமல், அந்தியத்திலே பரிணாமம்வெட்டு மித்திய வத்திலே சிழுநிற அந்தராளகாலமுள்ளவனாகும்: அதாவது சம் பத்வமென்னும் சத்தனபர்வத்தின் கிரபரிபந்தம் சென்று அந் தானுபர்த்திக்குரேர்த் மான யாய லோபரிமன்னும் கஷாயங்களி லேதாவதென்றின் பரிணாமத்தினால் கிரகத்தின்மீது ஏறாமல் நழுவி பூமியிலே விழாத மத்தியகாலவர்த்தியாகும்.

3-வது சம்பந்தமித்தியாதிருஷ்டி குணஸ்தானவர்த்தி:—பஞ் சாஸ்திகாய, ஷுத்திரவ்ய, ஸப்ததத்தவ, நவபதார்த்த முதலான தத்துவங்களை உள்ளபடி நம்புகின்ற பரிணாமமும், மேல் சொன்ன தத்துவங்களை உள்ளபடி நம்புகின்ற பரிணாமமும் ஆகிய இத்த மித்தியாதிருஷ்டி குணங்களை நம்புகின்ற பரிணாமமும் ஆகிய இத்த இரண்டும் வகைகளும் சமானமாகவர்த்திப்பதாயிவ பரிணாமத்தை யுடையவனாகும். அதாவது: தயிரும், வெல்லமும் ஒன்றாகச் சேர்ந்தால் புளிப்பு, தித்திப்பு இவ்விசைண்டினையும் பிரிவு செய்ய வியலாதது போன்ற பரிணாமத்தையுடையவனாய். இவனை சம் பியலாதது போன்ற பரிணாமத்தையுடையவனாய். இவனை சம் பியக் திருஷ்டியென்றும், மித்தியாதிருஷ்டியென்றும் சொல்லமுடியாது; இவனுக்கு மிஸ்சன் என்றும் பெயர்.

4-வது அஸம்பத் சம்பந்திருஷ்டி குணஸ்தானவர்த்தி:—
மேல் சொன்ன பஞ்சாஸ்திகாய ஷுத்திரவ்ய ஸப்ததத்தவ முத்

லான தத்வங்களிலும் தாடமான பரிணாமமுள்ளவனும், பிரதீவ் அப்பு தேயு வாயு வனஸ்பதி த்ரஸகாயமென்னும் ஷுட்ஜீவிகாயங் களை வகை பண்ணே எனென்றெளிந்தபரிணாமங்களில் நாதவனும், பஞ்சேசத்திரியமனமென்னும் ஆறு இத்திரிய சிஷ்யாசக்தனும், பஞ் சோதும்பர ஸப்தசியஸன மதமத்பமம்ஸ நிவர்த்தனாபாதி, ஏக தேஸ சந்த நிச்சய நயத்தினால் ஆத்மன் கர்மத்தில் சேவதென்று ஒவ்வொருகால் நினைக்கின்ற பரிணாம முள்ளவனாகும். (இவன் விச தங்களை அனுஷ்டித்தகாலவனாகையினால் இவனுக்கு அஸம்பதசம் பந்திருஷ்டியென்று பெயராயிற்று.) இத்தத் குணஸ்தானத்தில் நச காயுஷ்ய கர்மம் விச்சித்தி

5-வது தேஸைசம்பதன் குணஸ்தானவர்த்தி:—மேல் சொன்ன பஞ்சாஸ்திராப ஷட்திரவ்யமுதலான தத்வங்களில் த்ரடணம், ஷட்தீவரிகாயங்களில் த்ரஸவதை எப்போதும் பண்ணேனென் கிறவிரதபரிணாமமுள்ளவனும், சிற்ற பஞ்சஸ்தாவரஸ்க்களிலுமுள்ள வகையும் ஆறு இந்திரியவழிச்சொல்கையு முள்ளவனாகி ஆத்மஸ்வ ரூபத்தை அடிக்கடி நினைக்கின்றவனும், பஞ்சஸ்தாவரவகையிலும் தனக்குப் பிரயோஜனமல்லாததைச் செய்யாதவனுமாகும். இந்த ஐந்து குணஸ்தானங்களும் சர்ஸார ஜீவன்கள் வர்த்திக்கின்ற குண ஸ்தானங்களாகும். அதாவது: கிரகஸ்தாஸ்ரமத்தில் உள்ளவா ள் வர்த்திக்கின்றவைகளாம். இந்த ஐந்தாம் குணஸ்தானத்தில், திர்பக் ஆபுஷ்யகர்மம் விச்சித்தி.

ஐந்தாம் குணஸ்தானவர்த்தியாகிய தேசசம்பதனில் 11-விகற்ப பங்களாகும். அவையாவன:—தர்ஸனீகன், விரதிகன், ஸாமாயிகன், புரோஷதேதாபவாஸன், சச்சித்தவிரதன், சாத்திரியபுத்தன், பிரம்ம சாரி, அனூரம்பன், அபரிக்கிரகன், அந்நாமதி, உத்திட்டபிண்ட விர தன் என்னும் 11-ஸ்தாவர நினைகளாம். இவர்களுடைய ஒழுக்கங் களைப்பற்றித் திருக்குறளாகிரியர் இல்வாழ்க்கையில் 10. குறட் பாக்களால் விளக்கிக் காட்டியிருக்கின்றார். எனினும், மற்ற மேற்கோள் நூல்களிலுள்ள ஸ்தாவரகாரத்தினையும் சிறிது இல் வாழ்க்கையைப் பற்றிய விஷயங்கள் வருமிடத்துவிளக்கிக்காட்டு வாம்.

ஆறாவது குணஸ்தானவர்த்தியாகிய பிரமக்க சொன்னும் முற் றுத்தூறத்தவர்கள். மேல் 141-வது பக்கமுதல் 192-வது பக்கம் வரையில் கூறியுள்ள ஒழுக்கங்கள் முதலான தத்துவங்களை அது

ஐந்தாமய சித்தாந்தவீளக்கமும். 207

ஷ்டிக்கும் தன்மை யுடையவர்களில் மூன்று, விகற்பங்களும். அந்த விகல்பங்களி ளிவரிப்பார்: இவைகளைப்பற்றி

“கிம்வரூபி யளயிகொவ்யுதி ப்ரவரிபாவரா'சம: 1
விநாவலாயு'வடி'ம் கஸ்யு'ரக் கெவலு'கூ'க' ச: கிலா||”

என்று பஞ்சாஸ்திரியாய் 109 ஆம் கலசகம் கூறுகின்றது.

இ-ன்: “ஆசாரியர், உபாத்தியாயர், சாதுக்கள் முதலான முனிவர் களுடைய சாரித்திரங்களானவை சமானமாகப் பரமாகமத்திலே பிர சித்தமாகாகின்றனவானும், இம் மூவருக்குள்ளே கிஞ்சித் பேதங் களுண்டு. ஆனால் சாதபதத்தை அடையாமல் சிச்சயத்திலேவே கேவல ஞானமானது உண்டாகவில்லை” என்பதாம்.

இதில் கூறியுள்ள ஆசாரியர், உபாத்தியாயர், சாதுக்கள் என்கிற மூவர்களுடைய ஏழுக்கங்கள் ஒன்றாக விரும்பினும் இவர்களில் தாசுதம்மியங்களுள் சென்னைப்பதை மேல் 136-வது பக்கத்தில் விளக்கியிருக்கிறோம்; அங்குக் கண்டு கொள்க.

மேற்கூறிய பிரமத்தரென்னும் ஆறாவது குணஸ்தானவர்த்திகள் மேல்கூறியுள்ள ஏழுக்கங்களையுடையவராய், அசுபகர்மங்கள் அநேகம் நிரீஜரித்து (செட்டு) சுபகர்மங்கள் அநேகம் பெருகிக்கண்ணாடி நிழல்போலத் தன் சரிசத்தில் தன்னைத்தான் காண்கின்ற ஆதம்பாவணியுள்ளவராவர்; இந்தக் குணஸ்தானத்தில் கர்மவிச்சித்தி குணம்.

அப்சமத்தரென்னும் ஏழாவது குணஸ்தானவர்த்திகள்:—மேற்கூறியுள்ள பிரமத்தரே ஆகாசமுதலான விபாபாசங்களை விட்டு மேற்சொன்ன பஞ்சதஸ்ப்ரமாத முதலானவைகளைப் பரிசரித்து ஏகதேசத்திலிருந்து கர்மக்ஷயம் செய்வதற்கு உத்தியோக முன்னவராய்த் திரானத்தைப்பற்றி ஆதம்பாவணிக் குணஸ்தானி பேறுவர்; இவரே ஏழாவது குணஸ்தானவர்த்திகளாவர். இவருக்கு அசுபகர்மங்கள் நிரீஜரித்து சுபகர்மங்களுடைய குணம் பெருகும்; பந்தமும் உதயமும் ஆகிய அநேக கர்மங்கள் நீங்கி சத்துவத்திலும் எட்டுக்கர்மங்கள் பரிசுத்தியாய்க்கெடும். இவருக்

குக்காலம் அந்தர் முகூர்த்தமாகும். இவரும் முன் சொன்ன திரானம் பெருகி நடக்கிறவராவர்.

208

திருக்குறள் ஆராய்ச்சியும்

இந்தக் குணஸ்தானத்தில் கெடுக்கப்பட்ட எட்டுக் கர்மங்களாவன:—தேவாயுஷ்யமும், ஸ்பத்தபாசிரூதியுமாம், ஸ்பத்தபாசிரூதியாவது—மித்யாத்வம், சம்மியத்யமித்யாத்வம், சம்பத்தவப்பிரூதி, அகந்தாறுபத்தி உரோத மான மாயா லோபம் என்பனவாம். இந்த ஏழம் மேல்கூறிய கர்மத்தில் கெடுத்ததாகும்.

• அபூர்வகரணரென்னும் எட்டாவது குணஸ்தானவர்த்திகள்:—மேற்கூறிய அப்சமத்தரே சுபகுணங்களை மேன்மேலும் பெருக்கி, அசுபகுணங்களைக் குறைத்து, பந்த உதய கர்மங்களை நீக்கி, சத்வம் முன் சொன்னாடி யுடையவராகி, மிருதியும் குணஸ்தானியேறுவர்; இவரே எட்டாவது குணஸ்தானவர்த்திகள். இவருக்கும் காலம் முன் சொன்னபடி அந்தர்முகூர்த்தமாகும். இந்த குணஸ்தானத்தில் கர்மவிச்சித்தி குணம்.

அறிவித்திருக்கிறார்களென்றும் ஒன்பதாம் குணஸ்தானவர்த்திகள்:—மேற்கொள்ள அபூர்வகாரணென்றவசை குணங்கள் பெருகிவந்து, ஏகவிடையில் நின்று, சுபபரிணாமத்தைப் பெருக்கி, பந்தத்தினால் உதயத்திலும் சில கர்மங்களை நீக்கிச் சத்துவத்தினால் முப்பத்தாறு கர்மங்களைப் பரிசுத்தியாய் விடுவர்; இவ்வொன்பதாம் குணஸ்தானவர்த்திகள். இவருக்குங்காலம் அந்தர் முகூர்த்தமாகும்.

இந்தக் குணஸ்தானத்தில் முப்பத்தாறு கர்மங்களைக் கெடுக்கும் விதமாகிறது:—இந்தக் குணஸ்தானத்தில் அஸங்கியாத சமயங்களாகும்; அவற்றில் ஒன்பது சமயங்களினுக்கே மற்ற சமயங்களெல்லாம் கழிந்தபின், முதல் சமயத்தில் பதினாறு கர்மங்கள் விச்சித்தியாம். அவையாவன: நரககதி, நரககத்பாணுபூர்வி, தீர்யகதி, தீர்யகதியானுபூர்வி, ஏகேந்திரியம், த்வீந்திரியம், தீர்ந்திரியம், சதுரீந்திரியம், ஆதபம், ஸ்தாவரம், சூக்ஷுமம், சாதாரணம், உத்தியோகம் என நாமகர்மத்தில் பதின்மூன்று, ஸ்தானகர்மத்தி, சித்தாநிந்தை, ப்ரசலாப்ரசலை என தர்ஸனாவரணீயகர்மத்தில் மூன்றும் ஆக 11—ஆம் இரண்டாம் சமயத்தில் எட்டுக்கர்மங்கள் விச்சித்தியாம். அவையாவன:—அப்ரத்தபாயான குரோத மான மாயா லோபம் நான்கும், ப்ரத்தாயான குரோத மான மாயா லோபம் நான்கும் ஆம். மூன்றாம் சமயத்தில் ஈழம்சகவேதமும், நான்காம்சமயத்தில் ஸ்திரீவேதமும், ஐந்தாம் சமயத்தில் ஹாஸ

ஸ்திரீவேதமும் சித்தாந்தவீளக்கமும். 209

யை, சதி, அரதி, சோகம், பயம், ஜுகூபஸையுர், ஆறாம் சமயத்தில் புருஷவேதமும், ஏழாம் சமயத்தில் சஞ்ஜ்வலன குரோதமும், எட்டாம்சமயத்தில் சஞ்ஜ்வலனமானமும், ஒன்பதாம் சமயத்தில் சஞ்ஜ்வலனமாயையும் விச்சித்தியாம். ஆக நாமகர்மத்தில், 13-தர்ஸனாவரணியத்தில் 3 மோகனீயத்தில் 20-ஆக 36-கர்மம், கெடுத்ததாகும்.

சூக்ஷுமஸம்பராயென்னும் பந்தாம் குணஸ்தானவர்த்தி:—மேற்கொள்ள அறிவிருத்திரானனை மோகனீயத்தில் சஞ்ஜ்வலனலோபகஷாயகர்ம மொன்றையும், மகாசூக்ஷுமமாய், பிரக்ஷானம்பண்ணினை வஸ்திரத்தில் நெய்தல் குசம்பம் மோல சூக்ஷுமமாகவர்த்தித்து, மற்றமோகனீய கர்மங்களெல்லாம் விடுவான். இவ்வேன்பந்தாம் குணஸ்தான வர்த்தியாம். இவன் பந்தம் சாதவேதனீயமொன்றொழிய மற்றவையெல்லாம் விட்டவனாகும். இவனுக்கு உதயத்திலும் சில கர்மங்கள் விட்டுச் சத்துவத்தினால் சூக்ஷுமசஞ்ஜ்வலன லோபகர்மம் விச்சித்தியாம். இது மோகனீயத்திலாகும். இவனுக்குங்காலம் அந்தர் முகூர்த்தமாகும்.

இவைகள் நிச்சயத்தனத்தாயஸ்வரூபரமாதம் த்ரவ்யபரிபாயங்களில் திரானிக்கப்பட்ட அதித்தவவிநர்க்கவிசாச மென்னும் பிரதமக்ஷல்த்தியானந்தால் கெடுத்தனவாகும்.

உபசாந்த கஷாயென்னும் பதினொன்றாவது குணஸ்தான

வர்த்திகள்:—மேல் சொன்ன சூகூடமசாயப்பராய ரென்பவரே உபஸமஸ்சேணியேயுவர்; இவரே பதினென்றாவது குணஸ்தானவர்த்திகள்வர்.

இவர், மண்ணெடுகடிக்குழம்பின தண்ணீரைத் தேற்றால் கொட்டையினால் தேற்றும்போது குழம்பெல்லாம் சீழேபடித்திருக்க மேலே தெளிந்த தண்ணீர்காணப்படுவது போல கஷாயமெல்லாம் அடங்கித்தெளிவுகாணப்பட்ட மனதையுடையவராவர். இவருக்குக்காலம் அந்தர் முகூர்த்தமாகும். இந்தக் குணஸ்தானத்தில் கர்மவிச்சித்தி சூன்பம்.

கண்ணகடியரென்றும் பன்னிரண்டாம் குணஸ்தானவர்த்திகள்:—மேல் சொன்ன சூகூடமசாயப்பராயர் முன் தேற்றின தண்ணீரை ஸ்படிக்கடத்தில் வடித்துக்கொண்டது போல கஷாயத்தைக் கெடுத்தவராகி, முன்சொன்ன சாதவேதனியீ பந்த

27

210

திருக்குறள் ஆராய்ச்சியும்.

மொன்று முடையவராகி, உதயத்திலும் சிறிது கர்மங்களைவிடுபவராகி, சந்தயத்திலும் பதினாறு கர்மத்தைப் பரிசுத்தியாகக்கொடுப்பர்; இவரே பன்னிரண்டாம் குணஸ்தானவர்த்திகளாவர்; இவருக்குக்காலம் அந்தர்முகூர்த்தம்.

இந்தக் குணஸ்தானத்தில், பரமாத்மாவப்பத்தியான மொன்றிலும், ஏகத்வவிதர்க்க வீசாரமென்றும் த்விதிய சுல்லத்தியானத்தினால், அஸங்கிபாத சமயத்தில் இரண்டு சமயநிருக்க மற்ற சமயங்கள் கழிந்த பிறகு, முதல் சமயத்தில் நித்திரையும், பிரச்சலையும், இரண்டாம் சமயத்தில் மதிஞானவரணியம், ஸ்ருதஞானவரணியம், அவதிஞானவரணியம், மணப்பரியப ஞானவரணியம், கேவலஞானவரணியம் 5-ம், சகூடாத்ஸனவரணியம், அசகூடாத்ஸனவரணியம், அவதிதாஸனவரணியம், கேவலாத்ஸனவரணியம் 4-ம், தானூந்தராயம், லாபாந்தராயம், போகாந்தராயம், உப்போகாந்தராயம், வீரியாந்தராயம் என்னும் 5-ம், ஆக 16, கர்மங்கள் விச்சித்தியாம். இவற்றில் ஞானவரணியகர்மத்தில் 5-ம், தர்சனவரணியத்தில் 6-ம், அந்தராயத்தில் 5-ம் ஆக 16, ஆகும்.

ஸ்போகி கேவலிவென்னும் பதின்மூன்றாம் குணஸ்தானவர்த்திகள்:—அகந்த ஞானம், அகந்த தரிஸனம், அகந்த வீரியம், அகந்தசக முதலானவைகளை யுடையவராகிய அருகத்தபரமெஷ்டிகளாவர். இந்தக் குணங்கள் சுல்லத்தியானத்தினாலாகும். ஆக்ஞாவிசயம், அபாசவிசயம், விபாசவிசயம், ஸம்ஸ்தான விசயம் என தர்மத்தியானம் நான்கிலும் நடந்த ஜீவர்கள் * தர்மத்தியானத்தை விட்டு, ப்ரதத்த்வ விதர்க்கவிசாரம், ஏகத்வவிதர்க்க வீசாரம்.

குஷ்டமாகியாபிரதிபதி வ்யபரதக்ரியாகிவர்த்தியென்னும் S கல்
 லத்திபாணம் காண்கு வகையுள் முந்தின ப்ரதத்த்வவிதர்க்க விசா
 ரம் என்னும்தியானத்தைப் பொருத்தி, ஸ்ரீணகஷாய குணஸ்தான
 சாமத்திசமய பரிபந்தம் நடந்து, அதன்மேல் ஏகத்த்வவிதர்க்கவிசார
 மென்னும் இரண்டாம் கல்லைத்தியானத்தைப் பொருத்தி, அதனால்
 ஞானாவரணீயம், தர்ஸனாவரணீயம், அந்தராயமென்னும் மூன்றும்,

* தர்மத்தியானம் S கல்லைத்தியானமென்னும் இரண்டு வகைகளி
 யும் தவம் என்பதைப்பற்றிய விஷயம் வருமிடத்துக் கண்டு கொள்க.

ஐஐந்சமய சித்தாந்தவிளக்கமும். 211

மூன் கெடுத்த மோகணியத்துடன் கூட நானுக்கும் உத்திரப்பிர
 கிருதி நாற்பத்தேழும், நாமகர்மத்தில் பதின்மூன்றும், ஆபுஷ்பத்
 தில் மூன்றும் ஆகஆறுபத்து மூன்று கர்மம் நிரவசேஷம் (பூர்த்தி
 யாய்) சந்துவத்திலே கெடுக்கையினால், B ஓளநாரிகத்தொளிநூத்த
 நிகோத சரீரபிண்டங்களும், ஸப்தநாறுக்களும், தியான பலத்தி
 னால் தத்ததஸ்ஸவரூபங்களைவிட்டகல, சுத்தபுத்தகல ஆகரஸஸ்படிகம்
 போலவும், மாற்றுக் குறைந்து கிட்டங்கட்டின S பொன்னைப்
 புடம் போட்டெடுக்க அத்தந்தம் பிரகாசிப்பது போலவும் நிர்மல
 மா யொளிபார்த்த, திவ்யமளகிய கோடிசுத்திரசூரிய பிரபாபாஸார
 பரமொளநாரிக திவ்யசரீரத்தாரகி பஞ்ச்சந்திரிய விஷயஸ்ஸவரூபம்
 போகி, அதிந்திரிய ஸ்வரூபராகி, மனவசன காயங்களும், அகந்தா
 நந்த அம்ஸத்திலே ஒரு அம்ஸமிருக்க மிருதியெல்லாம் போகி
 காசி கர்மம் கெடுத்து, அகாதிசர்மம் இருக்கையினால் வெந்த பிரி
 போலதிலிருக்கிற தென்சிற ஸ்வரூபமெயொழிய அதனால் வரும்
 குணக்களொன்று மிலராகி, வீதராகசர்வக்ஞராகி அஷ்டோத்தர
 சதசகஸ்ர நாமத்தையும் உடைபவராய் 24-தீர்த்தம்சர்வநாகிய
 கேவலிகளானால் சமவசானுதி விபூதிகளும், மற்ற யனிதர்களாகிய
 அநகார கெவலிகளானால் சுத்தரூபென்னும் ஜீவாஸபமும் சதுர்
 வித தேவதேவேந்திரர்களால் நிர்மிக்கப்பட்டு அந்தஸ்க்க பகிரக்க
 லக்ஷமியுடன் கூடின சிபவங்களையுடையவராய் சர்வநர்மசேஷத்
 திரங்களிலும் ஸ்ரீவிஹாரம்செய்த இல்லற தறவற நர்மங்களை
 பவ்விய ஜீவன்களுக்கு உபதேசஞ்செய்த * மன்னுயிர்களெல்லாம்,
 தொடும் சிறப்புக்களையுடையவராவர்.

B. ஓளநாரிகத்தொளிநூத்த நிகோத சரீர பிண்டக் கென்பத-ஸ்தாஸ
 சரீரத்திலுள்ள நிகோத ஜீவன்கள், அதன் சரீரத்துக்கு நிகோதசரீர பிண்ட
 டங்கென்று பெயர்.

S. "கடக்கடரும் பொன்போ லொளியிவம் தன்பம்
 கடக்கட கோந்திற் பர்க்கு"

* “தன்னுயிர் தானைப் பெற்றான வளைய
மன்னுயிர் செல்லாந் தொழும்”

இந்தக் குடும்பாவில் அறப்பெற்றான என்பதன் கருத்து—
காதிசர்மங்களைக்கொடுத்த அகத்த சதுஷ்டயத்தினால் பெற்றவன, அதா
வது அருகக் கடவுளை என்பதாம். இதன் விரியுரை தவத்தைப் பற்றிய
விஷயங்கள் வருமிடத்துக் காண்க.

மேற் சொன்ன அருகப்பவரன் சமவசரண (அல்லது கந்த
குடி) சிப்பவர்களை யெல்லாம் ஒழித்து, ஏகமாய்கின்ற, அந்தியத்
திலே பஞ்சாங்குரத்தை உச்சரிக்கிற காலமளவில் முன்சொன்ன
குக்தம் மனவசனகாயங்களை விட்டு அயோகி குணஸ்தானத்தைப்.
பொருந்தவர்; இப்படிப்பட்ட ஸீயாகிபட்டாரகருக்கு அகாதிசர்
மத்தில் ஆயுஷ்யஸ்தி கொஞ்சமாய் வேதநீய நாம கோத்திரம்
கருக்கு ஸ்திதியிருந்தால், அந்தஸ்திதியை ஆயுஷ்யகர்மங்க
ளோடு கூட சமானம் பண்ணவேண்டி, அவர், முதற்சமயத்திலே
நீழேழு கயிறுப்பிரமாணம். மேலேழு கயிறுப்பிரமாணமுள்ள லோக
மெல்லாம் * தண்டாசாமாய் நிமிர்ந்து, இரண்டாம் சமயத்தில் கிழ
க்குமுகமாய் நின்றால் தெற்கு வடக்கு உள்ளளவும் வடக்குமுக
மாய் நின்றால் கிழக்கு மேற்கு உள்ளளவும் S தவாடாகாரமாய் விரி
ந்து, மூன்றாம் சமயத்தில் ஓளதாரிக சரீரமிருக்க கார்மணசரீர
மொன்றும் லோகமெல்லாம் B ப்ரதரயாய் விரிந்து, நாலாஞ் சமயத்
தில் கணேததி முதலான வாததரய பரிபந்தம் லோகமெல்லாம்
T பூர்ணமாய் நிறைந்து, ஐந்தாம் சமயத்தில் திரும்பி ப்ரதரயிலட
ங்கி, ஆறாம் சமயத்தில் கவாடத்திலடங்கி, ஏழாம் சமயத்தில் தண்ட
த்துடளங்கி, எட்டாம் சமயத்தில் பழய சரீரத்துடளங்கி, ஆயுஷ்
யஸ்திதியுடனே வேதநீய நாமகோத்திரங்களை சமானஸ்திதி
பண்ணி, அப்பால் அயோகி குணஸ்தானத்தைப் பொருந்தவர்.

இந்த அவஸ்தைதான் ஈஸ்வரன் அடிமுடி காணுதபடி நிமிர்,
நானென்றும், விஷ்ணுலோகமெல்லாம் விபாபித்துத் தூண் திரும்பு
முதலாகிய சர்வபொருள்களிலு மிருப்பானென்றும் சொல்லப்பட்

* தண்டாசாமம் என்பது மூலசரீரத்தைகாட்டிலும் மும்மடக்கு பரு
மனாகவும் லோகப்பிரமாண பதினாறுவீறு உயரமளவும் ஆத்மாவியா
பித்தலாகும்.

S தவாடாகாரமென்பது முன்போல் மும்மடக்குபருமனும் இரட்டை
க்கதவு விரிவதுபோல தெற்கு வடக்கு எழுகயிறு அகலமும் வியாபித்தல்.

B ப்ரதர. என்பது லோகத்தைச் சுற்றிக்கொண்டிருக்கும் மூன்று
வாதவயலங்களைவிட்டுக் குடத்தில் உள்ளே நிறைந்து இருக்கும் பால்
போல வியாபித்தலாகும்.

T பூர்ணமென்பது மூன்றுவாதவயல்கள் சசிதமாக லோக முழு
தும்வியாபித்தலாகும்.

டகூ. இவர்களுக்கு இது, சூக்ஷமக்ரியா பிரதிபாதி என்னும் மூன்றாம் சகலத்தியான உபசாரத்தாலுண்டாவதாகும்.

அயோகி பட்டாசகராதிய பதினான்காம் குணஸ்தானவர்த்தி ஸ்வரூபம்:—ஆயுஷ்யத்தில் பஞ்சாக்ஷரம் உச்சரிக்கிற காலத்தான், அந்தியத்திசமயத்தில், முன்சொன்ன பதினெண்ணாயிரம் சிலமும் சம்பூர்ணமாகி, வ்யுபாதக்ரியா நிவர்த்தியென்னும் நான்காம் உபசார சகலத்தியானத்தால், முதல் சமயத்தில் எழுபத்திரண்டு கர்மம் விச்சித்தியாக, அந்தியத்தில் பதினமூன்று கர்மம் விச்சித்தியாக ஆத்மன் தனக்குள்ளே அஷ்டவிதகுணங்களும் மேகம் மூடின ஆதித்யன் மேகம் நீக்கினவுடனே ஸ்வபாவாய விளங்குவது போலவும், விளங்கிக் காற்றில்லாதவிடத்தில் அக்வியெழுப்புவது போலவும், மண்பற்றின சனாக்குடுக்கை ஆழந்த தண்ணீருக்குள்ளே விட்டது மண்கரைத்தவுடனே மேலெழும்புவது போலவும், ஏரண்டிபேரும் (ஆமணக்குக்கொட்டை) காய்வுவிடத்த விடவே உயர் எழுப்புவது போலவும், ஜீவன் உயர்த்துவகதி ஸ்வபாவனையினால் ஔதாரிக தைஜஸ கார்மண மென்னும் சரீரத்தயம் போக ஒரு சமயத்திற்குள்ளே லோகாக்ஷரத்திற் சென்று சித்திக்ஷுத்திரமாதிய போகத்தில் நிலைக்கொள்ளும். இதுவே பதினான்காம் குணஸ்தான வர்த்தி ஸ்வரூபமாகும். இவர் நிலைமை 137-வது பக்கம் பார்க்க.

மோகூத்தின் ஸ்வரூபத்தையும், அதில் நினைக்கேண்டிருக்கும் சித்தபரமேஷ்டிகளின் குணத்தையும் மேல் 129-130-வது பக்கங்களில் கூறியுள்ளோம்; அங்குக் கண்டுகொள்க.

இந்த 14-வது அயோகி குணஸ்தானத்தில் ஆத்மன் வர்த்திக் கும்போது அஸங்கியாத சமயங்களாகும். அவற்றில் இரண்டு சமயங்களிற்குக் மிகுதியெல்லாம் கழிந்தபின் முதல் சமயத்தில் எழுபத்திரண்டு கர்மம் விச்சித்தி அவையாவன:—ஔதாரிக சரீரம், வைகீரியம், ஆஹாரகம், தைஜஸம், கார்மணமென சரீர நாமகர்மம் 5-ம், ஔதாரிக பந்தனம், வைகீரிய பந்தனம், ஆஹாரக பந்தனம், தைஜஸ பந்தனம், கார்மண பந்தனம் எனப் பந்தனநாமம் 5-ம், ஔதாரிக சங்காதம், வைகீரிய சங்காதம், ஆகாரசங்காதம், தைஜஸசங்காதம், கார்மணசங்காதம், என சங்காதநாமம் 5-ம், சமசதுஸ்தஸஸ்தானம், சிவக்ஷேதஸஸ்தானம், ஸ்வாதிஸஸ்தானம், வாமணஸஸ்தானம், குப்தஸஸ்தானம், ஹூண்டசஸ்தானம் எனச் சஸ்தானநாமம் 6-ம், ஔதாரிகாவ்

214

நிருக்குறள் ஆராய்ச்சியும்

கோபாங்கம், வைகீரியாக் கோபாங்கம், ஆஹாரகாக் கோபாங்கம் என அங்கோபாங்க நா. கர்மம் 3-ம், வஜ்ரகிரஷ்பகாசாச சம்ஹாசம், வஜ்ரகாசாச சம்ஹாசம், நாசாச சம்ஹாசம், அர்த்தநாசாச சம்ஹாசம், சிவீதசம்ஹாசம், அஸம்பிரிபத்தஸ்யாசாச சம்ஹாசம் என சம்ஹாச நாமகர்மம் 6-ம், ஸ்வேதவர்ணம், பிரவர்ணம்,

ஹரிசுவாணம், அருணாவாணம், சிருஷ்ணவாணம் என வர்ண நாம கர்மம் 5-ம், சுகந்தம், தூர்க்கந்தம் என கந்தநாமம் 2-ம், திக்தரஸம், உடுகரஸம், கஷாயாஸம், ஆம்லரஸம், மதுரரஸம் என ரஸ நாமம் 5-ம், மிருதுஸ்பரிஸம், சர்க்கரசுஸ்பரிஸம், குருஸ்பரிஸம், லகுஸ்பரிஸம், சிதஸ்பரிஸம், உஷ்ணஸ்பரிஸம், ஸ்தித்தஸ்பரிஸம், ருக்ஷஸ்பரிஸம் என ஸ்பரிஸநாமம் 8-ம், ஸ்திரம், அஸ்திரம், சுபம், அசுபம், ஸஸ்வரம், துஸ்வரம், தேவகதி, தேவகத்யா னுபூர்வி பரஸஸ்திஹாஸ்யாகதி, அபரஸஸ்திஹாஸ்யாகதி, தூர்ப்பகம், கிரமாணர், அபஸஸ்கீர்த்தி, அநாதேயம், ப்ரத்திபேக சரிசம், அபர்யாப்தி, அகுருஸுரு, உபகாதம், பரகாதம், உச்வாஸம், அஸாத வேதஸீயம், நீசசர்க்கோத்திரம் 22-ம் ஆகிய எழுபத்திரண்டு கர்மங்களாம். இரண்டாம் சமயத்தில் ஸாதவேதஸீயம், உச்சசர்க்கோத்திரம், மனுஷ்யகதி, மனுஷ்யகத்யா னுபூர்வி, பஞ்சீசக்தியஜாதி, ஸுபகம், த்ரஸம், பாதரம், பர்யாப்தி, ஆதேயம், யஸஸ்கீர்த்தி, மனுஷ்யாயுஷ்பர், தீர்த்தநக்ரகத்வ மெனப்பதின்மூன்றாம் விச்சித்தி. ஆக இந்த 25-அகாதி கர்மங்களையும் கெடுத்தவர் அபொகி பகவான்.

ஆத்மாக்கள் ஆறுவது குணஸ்தானத்திலிருந்து மேல் ஒவ்வொரு குணஸ்தானங்களை அந்தர் அந்தர் முகூர்த்தத்தில் அடைகின்றதில் சுஷ்பகஸ்சேணியென்றும், உபஸமஸ்சேணியென்றும் இரண்டு வகைகள் உள்ளன. அவற்றில் உபசமஸ்சேணியேறுகின்றவர் ஒவ்வொரு குணஸ்தானமாக 11-வது குணஸ்தான பரியந்தம் ஏறி ஏறி மறுபடியும் இழிந்து ஆறுவது குணஸ்தானத்திலேயேவாந்திப்பர். சுபகஸ்சேணியேறுபவர்கள் அந்தர் அந்தர் முகூர்த்தத்தில் 12-வது குணஸ்தானத்தையடைந்து பின் 13-வது குணஸ்தானத்தில், சமவசரணத்துடன் ஸ்ரீவிகாரம்செய்து, பின் 14-வது குணஸ்தானத்தை யடைந்து பின் மோக்ஷமடைவார்கள்.

இந்தக் குணஸ்தானங்களின் விஷயங்கள் அபாசமாயே தத்துவங்கள் நிறைந்தவைகள். அவற்றுள் இங்குக் கர்மஸ்வரூபத்தி னைநசமாய் சித்தாந்தவிளக்கமும். 215

அள்ளவற்றைமீர்த்திரம் சங்கிரகமாக எழுதிக்காட்டியுள்ளேன். இவற்றைப் பதார்த்தசாரம், நோமடசாரம், ஸ்பநிலாசம் முதலான கிரந்தங்களில் பாக்கக்காணலாம்.

கர்பங்களின் வகைகளாவன:—ஞானவாணியம், தர்ஸனவாணியம், வேதஸீயம், மோகஸீயம், ஆயுஷ்பம், நாலம், கோத்திரம், அந்தராய மென்றும் 2. கர்மங்களும் மூலப்பிரசுருதிகளாம். மேற்கூறியுள்ள காதிக்கர்மங்கள் 63, அஜாதிகர்மங்கள் 85. ஆகக்ர்மங்கள் 148-ல், சுபகர்மங்கள், அசுபகர்மங்களான இரு வகைகள் உண்டு. அவற்றில் சுபகர்மங்கள் அசுபகர்மங்களினும் வர்த்திக்கும். இந்தப் பேதங்களையும், கர்மங்களின் கிருத்திபங்கமையும் கர்மஸ்வரூபத்தில் கண்டு கொள்க. மேல்படி 148-கர்மங்களும் உத்திரப்பிரசுருதிகளாம். இந்த 148-கர்மங்களுக்கும் உத்தரீசாத் தரப்பிரசுருதி பிரதீயைம் ஒவ்வொன்றுக்கும் அஸந்நியாதவிதல்ப

மாகும்.

இனி, அறத்தைப்பற்றித் திருக்குறளாசிர்பர் கூறியிருப்பான
வும் னைமகதித்தார்த்தம் என்பதைச் சிறிது கூறவாம்:—
குறளாசிரியர்,

“சிறப்பினுஞ் செல்வமு மீனு மறத்தினூஉல்
காக்க மெவனெரு வுயிர்க்கு”

என்னும் குறட்பாவினால் அறத்தின் உயர்வை விளக்குகின்றார்.

இ-து: “மக்களுயிர்களுக்குத் தர்மமானது அழியாச் சிறப்பாகிய செல
வுதவையும் கொடுக்கும்; தேவாதி சூல்வரியங்கனையும் கொடுக்கும்; ஆத
லால் தர்மத்தைக்காட்டிலும் பெரிதாகிய செல்வமானது வேறு இல்லை”
என்பதாம். ஆதலால், தனது குணமாகிய சைதன்ய விசேஷ ஞானாதர்ம
னவ்வருபன். அவற்றால் சந்தோபயோக, பரிணமனமுற்றால் மோக
மும், சபோபயோக பரிணமன முற்றால் தேவாதி கைப்பாப்த புண்ணிய
மும் ஆகும். அசபோபயோக பரிணமனத்தால் நாகாதி துக்கப்பாப்த
தமுமாகும்.

இன்னும்,

“அறத்தினூஉல் காக்கமு மில்லை யதனை
மறத்திவி னூஉல்வெல்லே கேடு”

என்னும் குறட்பாவினாலும் தர்மத்தின் சிறப்பினை விளக்குகின்றார்.

216

திருக்குறள் ஆராய்ச்சியும்

இ-து: “தர்மத்தின் மேற்பட்ட செல்வமில்லை; அத்தர்மத்தை
மறத்தலைப்பார்க்கிலும் கேடுமில்லை” என்பதாம்.

இத்தக்குறட்பாவின் கருத்தினை,

“அறத்தினூஉல் காக்க மில்லை என்பது மிதனை யாய்ந்து
மறத்தினூஉல் வெல்லே கேடு மென்பது மறித்தி வர்தம்”

என்று மேருமந்தரபுராணம் 7-17-ஆம் கவிக்கூறுகின்றது. இதனை
யும் உணர்க.

இன்னும் இதைப்போலித்து,

“சக்கர மடைந்தபின் னறத்தினை மறந்தா
செக்கதுனை மிக்கதய சத்திடை யுழைப்பார்”

என்று மேருமந்தரபுராணம் 9-55-ஆம் கவிக்கூறுகின்றது.

இ-து: “அரசருக்குரிய ஆக்கூர்செய்ததைடைந்து மிக்க ஐயவரி
யம் பெற்ற பிரகு தர்மத்தை மறத்தவர்கள் (நரகத்தில் பிறந்து) எகமாக
(அதாவது ஒன்றாகவே நீங்காமல்) தங்களைச் சேர்ந்திராவின்றதாகிய
அநிகமான அஸாதாதி துன்பங்களிலேயே பொருத்திச் சமுன்று ஸ்ரமப்
படுவர்” என்பதாம்.

திருக்குறளாசிர்பர் இன்னும்,

“விழுவான் படாஅமை நன்றாற் றி னஃடுதாருவன்
வாழ்வான் வழியடைக்கும் கல்”

என்றும் தர்மச் சிறப்பினைக் கூறுகின்றனர்.

இன் ஒருவன்-ஒருவனிதன், வீழ்கான்-(தருமஞ் செய்யாமற்)கழியு
 கான், படாமை-உண்டாகாமல், என்று-தருமத்தை, ஆற்றின்-செய்வானா
 யின், அஃது-அச்செய்கையானது, வாழ்கான்-சுதூர்க்கதியில்சுழன்று
 வாரும்-வழி-வழியை, அடைக்குங்கல்-அடைக்குங்கல்லாம்” என்பதாம்.
 மனிதன், தர்மத்தினால் காச, திரியக், தேவ, மனுஷ்யமாகிய இரகான்கு
 கதிகளின் பிறப்பின சீக்கிப் பஞ்சமகதியாகிய (மோக்ஷத்தையடைவான்
 என்பது இதன் தாற்பர்யம்.

இதற்கிணக்க,

“ படுகரஞ்சன்
 அறந்தலைப் பட்டவர் கட்டகடைத் தேசிற்ரு மார்வமுள்ளிட்
 டிறந்தமுக் குற்றத்தெம் மீசநின் னேசர்கட் சென்றெடுகோ
 திறந்துநிற் குஞ்சிந்தி நன்னகர் வரசற் றிருக்கதவே”

ஐயநசமய சித்தாந்த விளக்கமும். 217

என்று திருநாற்றந்தரதி 51-ஆம் செய்யுள் கூறுகின்றது.
 இன்: “சுவாமியே! காசமானது உடைய ஸ்ரீதர்மத்திலே வந்து
 தலைப்பட்டவர் புகுதாமல் அடைத்தக் கிடவாசிற்ரும், உடைய அன்பர்
 களுக்காகவே எதிராக முத்தியரசிய எல்ல காரத்தினுடைய வாயிலின்
 அழிய கதவானது திறக்கப்பட்டு சிற்ரும்” என்பதாம்.

இன்னும் திருக்குறளரசியர்,
 “அறந்தரன் வருவதே யின்பமற் றெல்லாம்
 புறத்த புழு மில்”
 என்றும் கூறுகின்றார்.

இன்: “அறந்தான்-இல்லறதறவற தர்மங்களினால், வருவது-வரப்
 பட்டது, இன்பம்-சென்கியும், (அதாவது, இல்லறத்தினால் வருவது
 புண்ணிய தர்மோதயமாகிய தேவாதி கைவரூபத்தை யளிக்கும் சம்
 ஸாரகமாரும்; தறவறந்தான் நிச்சயம்வாத்மோர்த்தமாயிய மோக்ஷ
 கமாரும்)மற்றெல்லாம்-இந்த இரண்டு அறங்களினும் சேராதவைகளைக்
 களாம், (அஞ்ஞானத்தினால் ஏற்படுவனவெல்லாம்), புறத்த-அதர்மமாகிய
 பாபச்செயல்களாம், (அவற்றால்) புழுமில்-(ஆத்மாவுக்கு) புசுழ்ச்சியு

யில்லை" என்பதாம்.

குறளாசிரியர் அறத்தின் சிறப்பினைக் கூறியுள்ள இந்தக்குறட் பாவின் உரையில் பரிமேலழகர், "தன்மனைவிபோடு கூடுமின்பமே யின்பமாகும், பிறர்மனைவிபோடு கூடுமின்பம் துன்பமாகும்" என்றும், "இன்பம் தாமத்தின் அனுபவம்" என்றும், "இன்பத்திற் புற மெனவே துன்பமாயிற்று" எனவும் தம் கருத்திற் கிசைந்தவாறு பொருளுரைத்திருக்கின்றனர். அப்பொருள் பொருத்தமற்றகாரும், எவ்வாறெனின் "சிறப்பினைஞ் செல்வமுமீனும்", என்ற குறளில், "மக்களுயிர்த்துத் தர்மத்தைக் காட்டிலும் ஆக்கம் தருவது வேறில்லை" பென்றும், "அத்தர்மம் அவர்க்கமுந் மோகனமும் கொடுக்கும்" என்றும், பொதுவாகக் கூறி இரக்க குறட்பாசில் "தர்மம் இல்லாதர்மம், திறவாதர்மம் என இருவன்கேத்து" எனவும், "அவற்றில் இல்லாதர்மம் அவர்க்கவின்பத்தையும், திறவாதர்மம் மோகனவின்பத்தையும் தரும்" என்றும், இவ்விதமே அறவர்களில் சேராத மந்தவைகளெல்லாம் புறம்பானவைகள்; (அவற்றால்) கிர்த்தியுயில்லை" என்ற கருத்துக்களை சுருக்கச் சொல்லல் விளக்கவைத்தல் என்றும் இலக்கணத்திற்கிணங்க ஆசிரியர் கன்கு விளக்கிக் காட்டியிருக்க பரிமேலழகர் இவற்றை யுணராமல் முரண்பாடான கருத்துக் களைக்கொண் டெழுதியிருக்கிறார்.

218 திருக்குறள் ஆராய்ச்சியும்

இத்து நாம் கூறிப்படி அறம் என்னதில் இல்லறம் திறவறம் என இரண்டையும் கொள்ளவேண்டி மென்பதை இதனடியில் எடுத்துக்காட்டும் சம்ஸ்கிருத கலோகங்களால் நண்பர்கள் நன் குணரலாம்.

ஸபூர்தெவ வியாபரிஷ்டா யதி மாகமபுஷ்ய மெஷகதி
ஸூரெஷா ஷஸவிபெ; பரிஷ்டி; கூரிசுரெஷ்ய ரு-தரிஷிதி

என்பது நகரகுமாரகாசியம் 1-ம் சருக்கம் 72-ம் கலோகம்.

இ-ள்: "தர்மம்இரண்டு; அவையாவன: திறவாதர்மம், கிரகஸ்தர்மம் மென்பனவாம்; முதலாவதான முனிவர் தர்மமானது உத்தம ஸப்தத்தை ஆகியிலே உடைத்தாயிருக்கிற கடிமைமுதலான பத்துவைகளாம்" என்பதாம்.

இதற்கிணங்க,

"அவஞ்செய்தின் நேனென் றறிவன்ற தேயில்லை யந்தயில்லாச் சிவஞ்செய்தின் றுனென்க டுர்த்தப்பி சான்றிரு வாய்மொழிந்த தவஞ்செய்தின் றுயில்லை தானஞ்செய் தாயில்லை நீடுவே பெவன்செய்தின்றுயிர்நி யஞ்சொன்னவாசெய்யுமென்னெஞ்சமே" என்று திருநூற்றந்தாதி 17-ஆம் செய்யுள் கூறுகின்றது.

இன்: "அவர்தந்தைசெய்தேன் என்று சந்தம் அறிஞென்றாயில்லை; எமது தீர்த்தனாருளிச்செய்யப்பட்ட துறவறஞ்செய்தினுயில்லை; அல்லது இல்லறத்தானுஞ் செய்கின்றாயில்லை; இவ்விரண்டு மாகாதே நியது செய்கின்றாய்? ஐம்பொறிகளும் விரும்பிய பிரகாரம் செய்கின்ற எனது சொச்சமே" என்பதாம்

இன்னும்,

"இவ்வாழ்க்கை யானும் இவ்வாறும் மேற்கொள்ளார்
 நல்லாழ்க்கை போக நடுவுநின்-றெல்லாம்
 ஒருதலைபாச் சென்று துணியா தவசே
 இருதலையும் காக்கழித் தார்."

என்று பழமொழி 390-ஆம் செய்யுள் கூறுகின்றது.

இன்: "நர்மாநர்மல்களை அறிந்து, இல்லற தெரியையாவது துறவறதெரியையாவது தம்மிடத்தே மேற்கொள்ளாமல் வீணிலே காலம்

கழிப்பவர் காவலின் இருதலைப்பொருளையும் போக்கெனவர்போல இம்மைப்பேறு மின்றி மறமைப்பேறுமின்றி ஒழிவர்" என்பதாம்,

ஸ்திரீநர்மய சித்தாந்த விளக்கமும்.

219

இன்னும்,

“சூதூலா-ஓவ சிவமயி சூ-கொடியூயெ
 லாமாநாபலகி யகிலகி விசரிஷு சாமெ-
 கி”

தெய்வாபூவாமி வாரிசு-தவடம் விசரிஷு
 நானெய்யுநாபலகி வாராமி விவி-சூ யூதம்”

என்று பதார்த்த சாரம் ஸாகா (இல்லற) தர்மத்தில் உள்ள கலீலாகம் கூறுகின்றது.

இன்: “எந்த மனிதர்க்க் ஆத்மஸ்வரூபத்தை அறிந்து இல்லற துறவறங்களினால் விடுபட்டமான மார்த்தத்தில் கண்மைசெய்யப் பிரயத்தனப்படுகின்றார்களோ அவர்க்க் பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தை அடைகின்றார்களும்; மற்றைய ஜனங்க்கள் அநேகப் பிரகாரமான ஒழுக்கங்களில் ஈடவாரிசுநார்களோ தலின் பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தை அடைய மாட்டார்கள். என்பதாம்.

இன்னும் “ஐறப்பினும்” என்ற குறம்பாவுக்கிணங்க தர்மத்தின் இயல்பைப்பற்றி,

“உம்பர்தம் முலகினுய்க்கு முலகினுக்கிணமை யாக்கும்
 வெம்பியபிறப்பின் வாங்கி யிட்டிண்கண் வைக்கு மெய்யேய
 நம்பிசுஸ் லறத்தைப் போலும் துணியில்லை நமக்கு காயின்
 கம்பயி னிலைமை யாகித் திருவறம் கைக்கொள் ளென்றேன்”

என்று மேருமந்தர புராணம் 968-ஆம் கவிகூறுகின்றது.

இவ்ருக் கூறிய பொருள்கள் மனை, பணம், காசு, வீடு, மாடு, பெண்டாசு, மக்கள் முதலானவைகளல்ல; இம்மாதிரித் தோற்றமுடைய பொருள்யாவும் அழியுந்தன்மை யுடையன. இதுபற்றியே ஆசிரியர்,

ஐஜநசமய சித்தாந்த வீளக்கமும். 221

“நில்லாதவற்றை நிலையின வென்றுணரும்
புல்லறி வரண்மை கடை”

என்று, ‘நிலையாமை’ என்னும் அதிகாரத்தில் கூறுகின்றார்.

“நிலையில்லாத பொருள்களை நிலையுள்ள வென்று நினைக்கும்படி யான அற்புத்தியை யுடைத்தா யிருத்தல் கடைப்பட்ட ஞானமாம்” என்பத இதன் கருத்து.

இன்னும், இப்பொருள்களின் நிலையாமைப்பற்றி,

“உத்தாட்ட வைக்குழாத் தற்றை பெருஞ்செல்வம்
போக்கு மறையினித் தற்று”

என்றும் ஆசிரியர் கூறுகின்றார்.

இதன் கருத்து: “பெரும் பொருள் சேருதல், உத்தாட்டு சமயில் வந்து கூடும் மனிதர் கூட்டத்தை சிந்தித்தலாம்; அதுபோருதல் அக் உத்தாட்டு முடிந்தவிடத்த அக்கூட்டம் கீழ்ப்பத போன்றது” என்பதாம்.

மேற்கூறிய மெய்ப்பொருள்கள் எனவெனின்,

“நலைமகனும் னாலும் முனியு யிம்முன்றம்
நிலைமைய தாகும் பொருள்”

என்று அருங்கலைச் செப்பு 4-ஆம் செய்யுளில் கூறப்பட்டனவாம்.

இ-ள்: “நலைமகனும் - கடவுளும், னாலும் - அக்கடவுளால் அருளிய வேதங்களும், முனியும்-(அக்க வேதங்களினால் இவ்வற துவற ஜீவவ்ய ரூமுதலான தத்துவங்களை உபதேசம் செய்த) குருவும், (ஆசிரிய) இம் முன்றம்-இந்த முன்றபொருள்களும், நிலைமையதாகும்-(அழிவில்லாத) நிச்சயப் பொருளாகும்” என்பதாம்.

இதன் கருத்து: “கடவுளும், வேதங்களும், முனிவரும் நிச்சயப் பொருள்கள்” என்பதாம்.

இத்தன்மைபடவுள்ள பொருள்களை ஒவ்வொரு சமயத்தவர் களும் வெவ்வேறு வகையினாகக் கூறியிருக்கின்றார்கள். தங்கள் தங்கள் வேதங்கள் முதலானவைகளையும், அந்த வேதங்களில் சொல்லும் இவ்வற துவற ஜீவாதி தத்துவங்களையும் தகவல்கள் கடைவுள் உபதேசம் செய்துநாடுன்றும் சொல்லிக்கொள்ள வுடன்தங்கள் தங்கள் கடவுள் சான்றிசமுதலான தத்துவங்களை உயர்த்தியும், பிறசமயக் கடவுள் சான்றிச முதலானவைகளை இழித்தும் அந்தத் தச் சமயங்களின் ஆசிரியர்கள் கூறியிருக்கின்றார்கள். அவற்றை இவ்ருக் கிஞ்சித்து எடுத்துக்காட்டி, ஐஐசமதக் கொள்ளைக்கும்

ஆவற்றிற்கும், உள்ள வேறுபாட்டையும், குறளுக்கும் ஹைஸ்கூல் கோட்டாட்டுக்கு முள்ள சம்பந்தத்தையும் விளக்குவாம்;—
கடவுள் தந்தவத்தைப் பற்றிச் சைவசமயத்தில் திருஞான சம்பந்தர்,

“தேவரு மமரர்களுக் திசைகண் மேலுள தெய்வமும்
யாவரும்பறியாத தேவர் மதியற்றழ லுயிரினார்
மூவரும் மவசென்னவு முதல்வரும் மியசென்னவு
மேவரும் பொருளாயினார் மேய தவ்வீள நகரே”
என்று 2-ஆம் திருமுறை திருவிள நகர் பதிகத்தில் கூறுகிறார்
இன்னும் அப்பர்,

“மூவராய் முதலாய் நின்ற மூர்த்தியே”
என்று மீர்தாம் திருமுறை திருச்செம்பொன பள்ளிப் பதிகத்திலும்,

“மூவன்காண் மூவர்க்கு முதலானுன்காண்
முன்னுமாய்ப் பின்னுமாய் முடியானுன் காண்
காவன்கா னுலகுக்கோர் கண்ணு னான்காண்
கட்காளன் காண்கயிலை பழையினுன்காண்”
என்று ஆறாம் திருமுறை திருமுண்டச்சுவரம் திருத்தாண்டகம் பதிகத்திலும். கூறியுள்ளார்,
வைணவ சமயத்தில் பொய்கையாழ்வார்

“முதலாவார் மூவசே அம்மூவருள்ளும்
முதலாவான் முரிநீர் வண்ணன்”

என்று இயற்பா முதற்றிரு வந்தாதி 15-ஆம் பாசரத்தில் கூறுகின்றார்.

திருஞான சம்பந்தரும் அப்பரும், பிரம்மா விஷ்ணு சிவன் ஆகிய மூவரும் ஒருவரே பென்று கூறுவதுபோல பொய்கையாழ்வாரும் கூறுகின்றார். இவ்வாறு கூறும் இவ்விசண்டு சமயத்தினரும் மேல்சண்ட முதல்வராகி நின்ற முதற் கடவுள் தங்கள் தங்கள் தெய்வமென்று விகற்பித்துக் கூறுகின்றார்கள். இருவரும் முதற்கடவுள் ஒருவர் என்று ஒப்புக்கொள்ள வில்லை; சைவசமயத்தில் முதற்கடவுள் யாவரு மறியாத தேவர் பிரம்மமென்றும் ஆவற்றிலே முதலாமவர் தோன்றினு மென்றும், அம்மூவரில் முதற் கடவுள் சிவன்

ஹைஸ்கூல் சித்தாந்த விளக்கமும்

223

என்று சொல்லுகிறார்கள். வைணவ சமயத்தில் முதற்கடவுள் லக்ஷ்மீ சிவோதாராய விஷ்ணு வென்றும் அவர் ரூபியாகவும் அருபியாகவும் இருப்பதாகவும் கூறுகின்றார்கள்.

மேற்கூறியபடி, சைவம், வைணவம் ஆகிய இவ்விரண்டு சமயங்களிலும் மேல்முதலிடக் கிடைத்ததுடன் பிரம்மா, விஷ்ணு, சிவன் மூவரும் ஒருவரின் பென்று பல ஊர்களாலும் விளக்கித் காட்டியிருப்பினும் ஒவ்வொருவரும் கண்கள் கண்கள் தெய்வத்தை உயர்த்தியும் பிறநெய்வங்களைத் தாழ்த்தியும் கூறுவதை அடியில் வரும் செய்யுட்களால் உணரலாம்,

“பிரமணம் திருமாலும் கைதொழப் போழலாய்பெயர்மா
ணவஞ்சீர் சடைபந்தணன்”

என்று சைவத்தில் திருஞான சம்பந்தர் முதல்திருமுறை திருவேகம்பன் பதிகத்தில் விண்ணச் சிறப்பித்துக் கூறுகின்றார்.

இதன் கருத்து: “பிரம்மாவும், விஷ்ணுவும் விண்ணக் கைகம்பி வணக்குகின்றார்கள்” என்பதாம்

வைணவசமயத்தில் சுடமாழ்வார் திருவாய்மொழி 7-வது பத்தில்,

“என்றுகொல் சேர்வகத்தே வானுள்முடி நேத்துஞ்செய்ய
நின்றிருப் பாதத்தை”

என்று 6-ஆம் பதிகம் 2-வது பாடலில் கூறுகின்றார்

இதன் கருத்து: “வைணும் பிரம்மாவும் துதிக்கும்படியான (விஷ்ணுவே) உன் திருவடிகளை அடைவது ஏக்காரே” என்பதாம்.

இன்னும் திருமுழிகை யாழ்வார்,

“அறிபார் சமண சயர்த்தார் பவுத்தர்
நெறியார் சிவபட்டார் செப்பில்—வெறியாய
மாயவனை மாலவனை மாதவனை யேத்தாதார்
சனவசே யாதலா வின்று.”

என்று நான்முகன் திருவந்தாதி 6-ஆம் பாடலில் கூறுகின்றார்.

இதன் கருத்து: “ஐயார் உன்மையை அறியவில்லை; புத்தர் யதார்த்தமறியாமல் பிரயித்தார்கள்; சைவர் அறிபந்தக் கவந்தையவியாமல் அப்பரானார்கள்; இவைகளைச் சொல்லிய சர்க்கர்தனும் ஆய்ச்சய சேஷ்டாதனும், ஆய்ச்சிதம்பாமுத்தனாயிருக்கிற ஸ்ரியே பதியை (விஷ்ணுவை)

224

திருக்குறள் ஆராய்ச்சியும்

இவர்கள் ஸ்ரீநாதரம் செய்யார்கள் ஆகையால் இவர்கள் - இப்போது நமீசர்க்கே” என்பதாம்.

இச்செய்யுட்களில் சமணர், புத்தர், சைவர் ஆகிய இம் மூன்று சம்பந்தினரும் விஷ்ணுவைத் தேரத்திரம் செய்யார்கள் ஆகலின் இவர்கள் ஸ்ரீசர்க்களை என்றார். சமணர், புத்தர் ஆகிய இரண்டு சமயத்தினரும் சைவ வைஷ்ணவர்களுக்கு வேகப் புறம் பினர்கள் என்ற கருதப்பட்டவர்கள்; ஆகலின் அவர்களை ஒருவாறு நித்திக்கலாம்; சைவர் வைணவர் ஆகிய இரண்டு சமயக் கருக்கும் வேதங்கள் ஒன்றாகவிருக்கின்றன; அப்படி யிருக்கும் சைவரை என் நித்திக்கவேண்டும்? இதை அறிஞர்கள் யூசித்

தரிக.

இன்னும் சைவசமயத்தினாராகிய திருஞானசம்பந்தர்,
“ மூடிய சேவர்த்தர் முநிர்பிண்டிய சென்றிவர்க
கேடிய தேவர்தம்மா விசுறந்சப்படுந் தேவர்பிரான்
பாடிய காம்மறையன் பவிக்கென்று பல்விதிதொறும்
வாடிய வெண்டலை கொண்டுழல்வாளி டம் வக்கசையே ”

என்று மூன்றாம் திருமுறை திருவக்கரை பதிகத்தில் கூறுகின்றார்.

இதன் கருத்து : “ புத்தர், சமணர் என்இன்றவர்களால் சொல்லப் படும் கௌதமன், அருகம் ஆடிய கடவுளர்களால் வணங்கப்பட்டவரும், தேவர்களுக்குத் தலைவனுளவரும் காங்கு வேதத்தைச் சொன்னவரும், பிச்சைக்கென்று, பல்விதிகந்தோறும் உலர்ந்த (பிரம்மாவின்) வெண் மையுடைய நிலையோடு கொண்டவரும் ஆடிய சிவன் எழுந்தருளியுறு திரு வக்கரை ” என்பதாம்.

இதனால், ‘புத்தக் கடவுள் அருகக்கடவுள் இவர்களால் வணக் கப் பெற்றவர் சிவன்’ என்றார்.

இன்னும் திருஞானசம்பந்தர்.

“போதியர்பிண்டிய சென்றிவர்கள் புறங்கூறும் பொய்த்து
லோதிய கட்டுரை கேட்டுழல் வீர்”

என்று 1-வது திருமுறை திருக்கொடி மடச் செந்துன்றம் பதி கத்திலும்

“புத்தர் தத்துவயிரைச் சமணுரைத்த பொய்தனை
யுத்தம மெனக்கொள்ளா துகந்தெழுத்து வண்டினம்”

ஐயநசமய சித்தாந்த விளக்கமும். 225

என்று 2-வது திருமுறை திருதுருத்திப் பதிகத்திலும் புத்தர் சமணர் ஆடிய இவர்கள் கூறுவது பொய்த் தூவென்றும், தத்துவ மில்லாது உரைத்த பொய்தனை உத்தமமெனக் கேளா 2.3 என்றும், புத்தர் சமணர் இவர்கள் சாஸ்திரம் தத்துவம் ஆடியவைகளை தாழ் ப்திக் கூறியுள்ளார்.

இன்னும் சைவசமயத்தில் பிராம்மணரல்லாத உமாபதி விவாசரீ யர் * ஜீவகசிகந்தாமணியைப்பற்றி 0 பெரியபுராணம் சேக்கிழார் நாயனார் புராணத்தில்

“கலகமிடு மமண் முசட்டுக்கையர் பொய்யேகட்டி
கடத்திய சித்தாமணியை மெய்யென்று
உலெலுதேளர் சிலர்கற்று நெற்குத் துண்ணாது

உயிக்குத்திக் கைவருத்திக் கைவலிற்ச
 மலமெகற் றுளந்தளர்ந்த ருளிர் பூஞ்சேவை வழியிருக்கக்
 குழியில் விழுந் தளறு பாய்ந்து
 விழைதருமென் கரும்பிருக்க இரும்பை மென்று
 விளக்கிருக்க மின்மினித் தீக்காய்ந்து சொந்தார்”

* ஜீவகந்தாமணி பெரும்பஞ்ச காவியங்களுள் முதன்மைபெற்ற
 தும், புலவர்கள் சித்தித்ததைக்கொடுக்கும் சித்தாரத்தினம் போன்றதும்,
 ஜீவகந்தாக்கு அறிவுறுத்தலும், அழிய்லா தர்மத்தை விளக்கிக் காட்டு
 தலும், பலநிகழை உணர்ந்ததலும், இல்லற துறவற ஜீவாதி தத்தலும்
 களைப் போதித்தலுமாயி வந்தாழிதங்களைக் கூறவற. இப்பெர்ப்பட்ட
 மெய்தலும் பொய்தலுமாம்!

பெரிய புராணத்தில் இயற்பவை நாயனார் விவரடியார் சிமித்த
 மும் தமது பத்தினி சிமித்தமும், சுற்றத்தார்களைக் கொண்டுசெய்ததும்,
 தின்னனார் சண்முகர் சிமித்தம், மிருகங்களைக் கொண்டுசெய்ததும், சிவ
 னடியார் வேடம்புண்ட சண்முகர் தமது ஆகார சிமித்தம் பின்னைக்கரி
 வேண்டுமென்பதைக் குறித்துச் சொத்தொண்டநாயனார் தனது புத்திர
 னைக் கொண்டுசெய்ததும், திருவிளையாடல் புராணத்தில் (8000) எண்ணு
 யிரம் சமணர்களைக் சமூகிடுகின்றியதும் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்
 வாறாகக் கொணையே மிருகத்தைக்கூறும் நாயன்மார் கதைகண்டகிய
 லிம்லா தல்களை உயர்த்த தர்மதூங்கென்று புலவர்கள் பிரசங்கம்
 செய்யத் தொடங்கி, ஆங்காங்குக் கூட்டம் சேர்த்துக் கொண்டுசெய்த
 நாயன்மார்கள் சிவலோகம், வாழலகம் முதலிய உயர்த்த பதவிகளை
 அடைந்தார்களுக்கும் உபசியாசம் செய்துவிடுகின்றார்கள். இத்தகைய
 பெரிய புராணம் முதலியவை மெய்தலும் பொய்தலும்

226

திருக்குறள் ஆராய்ச்சியும்

என்ற செய்யுளால் இழிந்துக் கூறகின்றார்
 இன்னும் அப்பார், சிவன் தன்மைமையப்பற்றி
 “ஊனாதி யுயிராதி யதனுணின்ற
 ளுணர்வாதிப் பிறவா த்து நீயாய்சினறாய்
 நானேது மறியாமே வென்னுள்வந்து
 நன்னவுந் தீயனவுந் காட்டாசினறாய்”
 என்று ஆறும் திருமுறை திருவாணக்கா திருந்தாண்டகம் பதி
 கத்திலும்

பெரிய புராணத்தைப் போன்ற வேதாகமங்களான லிம்லா சாஸ்
 திரங்களைப் படித்தல், அதன்படி எடத்தல் முதலானவைகளைப்பற்றி
 னைச சமயவேதம் கூறுகின்றது.

“...நிஷ்டையே ந உயி சிம் கொத று-கொத நாலுரணெந உ ।
 பவ்யு ள்விக்கார சிகெருண ஜங்கவொ யாங்கி டு-ம-கிம் ||”
 என்று ஞானார்ணவம் 8-வது சூடர்க்கம் 25-ம் சலோகம் கூறுகின்றது.

இ-ள். “ஜீவதையயில்லாத புராண சாஸ்திரங்களைப் படிப்பத
 னாலும், அதன்படி எடப்பதனாலும் என்ன பிரயோஜனம்? லிம்லா
 சாஸ்திரங்களை அங்கொசாம் செய்வதனாலே பிராணிகள் நகராதி துர்க்
 கதியை அடைகின்றன” என்பதாகும்.

இன்னும் அறிவிலா லக்ஷணமில்லாத சாஸ்திரங்கள், சமயங்கள் ஆகியவைகளைப்பற்றி ஷெ. ஞானானந்தன் சருக்கம்-8 க-31-ல், 'புரூபுயதெ வவபுஸாஸாஷு- வவெ-ஷு- வஸ்யெஷு- 2 | ஸவயி-வஸா அக்ஷணா யசி- லூகி-வக்ஷுஸு வாக-தகம் ||' என்ற விஷயங்கள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன,

இ-ள், "சமஸ்த சாஸ்திரங்களிலும், சர்வ சமயங்களிலும் அறிவில்லையே லக்ஷணமாகவுள்ளதா தர்மமாகும்; அறிவிலா லக்ஷணமில்லாத சாஸ்திரங்களும், சமயங்களும் பாபகாரணமாயிவை" என்பதாம்.

மேல் எடுத்திக் காட்டிய துஷ்கரீல் கன்மை தீமைகளை ஆராய்த்து ஜீவன்களுக்குச் சிறப்பைத்தரும் மெய்துல்கள் எனவை ஏன்பதை அறிஞர்கள் உணர்ந்தல் வேண்டும்.

இன்னும் சித்தாந்த விளக்கமும்.

227

"விண்ணாதி நிலைதி விசும்புமாகி

வேலைருழ் ஞாலத்தார் விரும்புகின்ற

எண்ணாதி எழுத்தாதி யியல்புமாகி

யேழுலகுந் தொழுதெத்திக் காணாநின்ற"

என்று ஆறாம் திருமுறை திருப்பாசுர் திருத்தாண்டகம் பதிகத் திலும் கூறியுள்ளார்.

மேலும் சும்மாழ்வார், விஷ்ணுவின் தன்மையைப்பற்றி

"நீராய் நிலைப்த் நீயாய்க் காலாய் நெடுவானாய்ச்

சீராய் சுடர்க் கிரண்டாய்ச் சிவரூபயனாய்ப்

காராராழி வென்சங்கேத்திக் கெடையென்பால்

வாராயொரு காண்மண்ணும் விண்ணு உசெழுவே"

என்று திருவாய்மொழி 6-ம் பத்து, 8-ம் பதிகம், 1-வது பாசுரத் தில் கூறுகின்றார்.

இவ்வாறு சைவ சமய சாரியாசாரிய ஆய்பர், சிவம், சின்; ஆகாயம், மாய்சம், உயிர், உடல் முதலான யாவும் சிவனே பென் றும், வைணவ சமயத்துத் திருமழிசையாழ்வார் சிவம், நீர், அக் கினி, காற்று, ஆகாயம், சூரியன், சந்திரன், சிவன், பிரம்மா, உயிர், உடம்பு ஆகிய சமஸ்தமும் விஷ்ணுவே பென்றும், கூறுவதும், சைவம், வைணவம் ஆகிய இவ்விரண்டு சமயங்களுக்கும் வேதங் கள் ஒன்றாக விரும்பும் சைவர் விஷ்ணுவை இழித்தும், வைண வர் சிவனை இழித்தும் உலகத்தினுள்ள பொருள் யாவும் சைவர் சிவனென்றும் வைணவர், விஷ்ணுவென்றும் கூறுவதும் அவர்க்கு மெய்ப்பொரு ளுணர்ச்சியின்மையைய விளக்குகின்றது. சைவ சம யத்தில் வேதங்களினுள்ள கடவுளின் உண்மையறிந்த சமயசாரி யர்களென்று சொல்லப்படும் நால்வர்களாவது, வைணவசமயத்தில் ஆழ்வாசாரியர்கள் முதல் இராமாநுஜாசாரியர் பரிபந்த முள்ளவர் களாவது தங்களிரு சமயங்களுக்கும் வேதங்கள் ஒன்றாக விரும் பது போல கடவுளும் ஒன்றென்பதை நிறைந்துத்தினுர்களிலும். அதாவது: இருவருக்கும் பொதுவான உண்மைப்பொருள் சிவன் அல்லது விஷ்ணு என்று உறுதிபாக விளக்கிக் கட்டவில்லை.

228 திருக்குறள் ஆராய்ச்சியும்

இங்மனம் தங்களுக்கு உண்மைப்பொருளை அறியும் சாமர்த்திய மில்லாதிருக்க, இப்பேர்ப்பட்டவர்கள் மெய்ப்பொருள் எல்லோருக் கும் ஒன்றெனக்கண்ட னைவுகளிடம் வாதுசெய்து ஜெயித்தவர் களென்பது அநித்யச்சரியம்.

மேற்கூறியபடி சைவ, வைணவ சமயத்தினர் சமணர், புத்தர் ஆகியவர்களையும், அவர்களின் கடவுள் சாஸ்திரம் முதலானவை களையும் இழித்தக்கூறுவதுபொல, னைவுசமயத்தினரும் பிரம்மா விஷ்ணு, சிவன், புத்தன் முதலான கடவுள்களையும், அவர்களின் சாஸ்திரமுதலானவைகளையும் இழித்தக்கூறுகின்றனர். அதனையும் இங்குக்கிட்டுசித்த எடுத்துரைப்பாம்.

பிரம்மா, விஷ்ணு, சிவன், அருகன் முதலானவர்களைக் கடவு ளென்ற கூறும்பற்பல சமயக்கூற்றுக்களில் எதுசரியானது என்க் கடவுளாகக்கடவன்? என்பவைகளைப்பற்றி அகநாக்கர்,

“ஸ்ரீஹா வரீசுரகூலாதி ஸுரபாவகிரகா
 வெஸ விஹ:ஹ வெகா:
 ஸம்ஸு: உபுரமயாநி திரிவகி கதயா
 உவாமதிஹாநு வகி: |
 விஹு ஸுக்ரயாயுஷ்டு ஶுநிதரமே
 ஶுரவநாயுஷு ரேஹா
 ஶுஷ்டு விபுஷ்டாரமே ஶித ஶய ரெணா
 கொயபதி ஶுஷ்டு நாய: ||”

என்ற சீரலாகத்தைக் கூறியிருக்கின்றார்.

இ-ல்: "பிரம்மாவானவன் தோலினால் செய்யப்பட்டிருக்கிற அக்ஷரத்தாத ஜெபமானியாகையுடையவனாயும், தேவஸ்திரீயாகிய ஊர்வரீயிடத்திலே உண்டான அதிக பிரீதியினாலே பிரயித்த மனத்தையுடைய

தானவையுமிருக்கின்றான். ஈஸ்வரானவன் கட்டிவீழ்ந்துபடுக்கும் சீர்த்தையுடையவனாயும், பர்வதாராஜனுடைய புத்திரியாகிய பார்வதியினுடைய கடைக்கண்பார்கையில் கட்டுப்பட்டவையுமிருக்கின்றான்; விஷ்ணுவானவன் சந்திராயுத்தையுடையவனாயும், மோகத்தினாலே கோபஸ்ரேஷ்டனுடைய பெண்களை (கோபிகாஸ்திரீகளைச்) சேர்ந்தவையுமிருக்கின்றான். அருகப்பாமெஷ்டியானவன் (சீர்க்கந்த ரூபத்தையுடையவனாயும்) கெடுக்கப்பட்டிருக்கிற ஆசையையுடையவனாயும், ஜெயிக்கப்பட்டிருக்கிற பயம், மரணம் ஆகியவைகளை யுடையவையுமிருக்கின்றான். இப்படிப்பிரயித்தராயிருக்கிறவர்களில் ஆப்தனானவன் (எடவுள்) எவனாவன்?" என்பதாம்.

ஸ்ரீநாமய சித்தாந்த விளக்கமும்.

229

பிரம்மா, விஷ்ணு, சிவன், அருகன் ஆகிய இவர்களுக்கும் தான் அருகன் பற்றற்றவனாதலால், கடவுள் தன்மை யுடையவனென்றும் மற்றவர்கள் மோகிகளாதலால் (பற்றுள்ளவராதலால்) கடவுள் தன்மையில்லாதவர்களென்றும் இதில் ஆசிரியர் கூறியிருக்கின்றார். இவ்வுண்மைபைக் குறளாசிரியர்,

"பற்றுக் பற்றற்றான் பற்றின யப்பற்றைப் பற்றுக் பற்று விடற்கு"

என்ற குறளால் தறவு என்னும் அதிகாரத்தில் கூறியிருக்கின்றார். இதன்பொருளைப் பரிமேலழகர், “எல்லாப் பொருள்களையும், பற்றி நின்றே பற்றற்ற கடவுளாலே சொல்லப்பட்ட மோகநவழியை இதுவ சல்லவழி யென்று மனத்திற கொள்ளக்கடவர், கொண்டு அதனிடத்து உபாயத்தை அம்மனத்தினாலே செய்யக்கடவர்; விடாது வந்த பற்று விடுதற்கு” என்றும், “கடவுள் வாழ்த்துக் கேற்ப இங்கும் பொதுவகையினாலே பற்றற்றான் என்றார்” என்று கூறியுள்ளார். இவ்வாறு கூறுவதனால் பிரம்மா, விஷ்ணு, சிவன் ஆகிய இம்மூவரும் பற்றற்றவரென்பது பரிமேலழகர் கருத்தென விளக்குகின்றது. அதுபொருத்த மற்றதாகும். ஏனெனில்,

இவர், “எல்லாப் பொருள்களையும் பற்றிநின்றே” என்னும் மொழியை வலிந்து கூறிப் பின் “பற்றில்லாத கடவுளை” என்பது முன்னுக்குப்பின்முதலாகும். ஆகவே,

இன் “பற்றற்றான் எப்பொருள்களிடத்திலும் பற்றில்லாத அருகக் கடவுளினுடைய, (அதாவது அவரால் அருளிய) பற்றினை (சமயக் தரிசன ஞான சாரித்திரங்கொன்னும் இரத்தினத்திரயங்களால் பெறாத் தருகிய மோகமாரக்கத்தின்) விருப்பத்தை, பற்றுக் - (இதவே சல்லவழி பென்று மனத்தில்) கொள்ளுக, (அம்மனம் கொண்டு) இப்பற்றை-அதன் சம்பந்த மாகிய உபாயத்தை, பற்றுவிடற்கு-கர்மபத்தம் விடுதற்கு, பற்றுக்-மேற் கொண்டொழுக்க” என்பதாகும்.

இதற்குத்தான் “பற்றற்றான் சொல்லிய இரத்தினத்திரயங்களால் பெறும் முத்திவழியை பற்றுக்கடவர்” என்பதாகும்.

இன்னும் ஹை சமயத்தில் வேதத்தைப்பற்றிக் கூறியிருப்பதையும் சிந்தித்து உணர்ப்பாம் :

வேதம் கிறந்ததென்பதை,

“புறமும் விவிலிதம் வெடுகா தூரபுராணம் சிவபுஷ்பம் !
ஹிமலொவ வடுபரி பகாபக்யம் கவெடுகா வளசு-காணவாஸி”

230

திருக்குறள் ஆராய்ச்சியும்

என்ற மகாபுராணம், 39 ஆம் பர்வம், 22 வது சுலோகம் கூறுகின்றது.

இ-ள். “எர்வக்குப்பிரிணிதமும் (அருகக்கடவுனால் உண்டாக்கப்பட்டதும்) பலிதரமுமான த்வாதசாங்க்களுள்ள ஸ்ருதமே தீஜமான வேதம்; ஹிம்மையை உபதேசிக்கிறது வேதமல்ல; அது எமனுடைய வரக்கியம்” என்பதாகும்.

இன்னும்,

“பேற்று மிதுவென்கொல் பொய்க்தால் களைப்புலயீர்
சாற்று மனந்த சதுட்டயந்தா—வேற்றுர்
துளக்கப் படாத அருதிரா லல்லா
லளக்கப் படுமோ வறம்”

என்னும் திருக்கலம்பகம் 34 ம் செய்யுளும் இதைக் கூறுகின்றது.

இ-ள். “அறிவுடையகே! கீழ்க் பொய்யாகிய கால்திரங்களைப் போற்றுகின்ற இச்செய் லென்ன காரணம்? சொல்லப்பட்ட அசுத்த சதுட்டயங்களையுடைய அருக பரம னாங்க மேற்றிய அசைக்கப்படாத

வேதத்தா லல்லாமல் தருமானது மற்ருென்றால் அளவு காணப் படுமோ” என்பதாம்.

இவற்றால் அருகபரமனோதிய தரும சாஸ்திரமே மெய்யான சாஸ்திர மென்பது கூறப்பட்டது.

முனிவர் தன்மைபைப் பற்றி இந்நூல் 141 ம் பக்கம் முதல் 173 ம் பக்கம் வரையிலும், ஜீவாதீதத்தவங்களைப் பற்றி 173 ம் பக்கம் முதல் 191 ஆம் பக்கம் வரையிலும் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

இனி சைவ வைஷ்ணவம் முதலிய மதங்கள், நிலம், நீர், அக்னிமுதலான எல்லாப் பொருள்களும் கடவுளே என்று கூறுவதைப்பற்றியும் ஆராய்வாம்.

கடவுள் தன்மையை இவ்வாறு கூறுதல் பொருத்தாது. இதை ஜைநமதம் மறுக்கின்றது.

“அம்மானை முடிவிலா ஞானத் தன்னு
 ளளவிலாப் பொருண்முழுதும் பார்த்து நின்ற
 பெம்மான யுகளவு நிகழ்த்த சோதிப்
 பெருமானை பறியாதே பெருமால் கொண்டிங்

ஜைநசமய சித்தாந்த விளக்கமும். 231

கிம்மான நிலனாகித் தியாய்க் காலா
 யிருகடசா யெறிபுனலாய் வானாய் மற்று
 மெம்மனெவ் வுபிரீக ஞமாய் நின்ற னென்றே
 யியம்புவார் துணிவென்னே யிருத்த வாதே”

என்ற திருக்கலம்பகம் 27-ஆம் செய்யுளால் இது உணரலாம்.

இ-ள்: “தேவாதிதேவனா, அந்தஞானத்தினால் அளவில்லாத அற வகைப்பொருளிலும் பாலியாயகளை, முத்தந்தாற்பத்தழன்று சபிற் றனவும் பூரணையால் நிரம்பிய முச்சோதியையுடைய கவையியைக் கருத் தன் (அருகக்கடவுள்) என்றநியாமல் மிகுந்த மயர்ச்சிக்கொண்டு, இவ்வல கத்தில் அளவுபட்ட இப்பூயியாகியும், அக்னியாகியும், வாயுவாகியும், சூரியசந்திரனாகியும், அலையைவிசைவின்ற நீராகியும், ஆராயமாகியும், இவை யல்லாமலும் எங்கே கருத்தன் (கடவுள்) அப்பஞ்சபூதங்களைத் தேவமா கக்கொண்ட உயிர்களுமாகியும் இருந்தானென்றே சொல்லு மவர்களு டைய நிச்சயம் என்னவீதம் இருந்தது!” என்பதாம்

இதனால் யித்திபாதிருத்திகள் (சைவவைணவர்கள்) கடவுளினது உண்மையானநிலைபை உணராதவர் என்பது கூறப்பட்டது.

இன்னும் புத்தகடவுள் தன்மைபைப் பற்றியும் ஜைநசமயம் கண்டி க்கின்றது.

“முன்னிப்பிற் பிறப்பெண்ணில் பல்கோடிபெல்லா
 முயன்றின்று பெற்றேன் மூதற்போதி பென்றே
 பின்னைப் பிறத்தற்ற யானில்லை பென்னும்
 பெருப்பித்த கோபுத்த சாவாச் தெளிந்தீர்
 பொன்னிற் பிறக்கும் கலத்திற் சலத்திற்
 பொங்குக் தாங்கிற் பெரும்பைக டோறுக்
 தன்னிற் நிதழ்த்தாவி நிற்றும் கொலென்னுக்
 தனிப்புத்தர் பாதங்கள் சாரீர் விசைந்தே”

என்னும் திருக்கலம்பகம் 56-ஆம் செய்யுளால் இதனை புணரலாம்.

இ-ள்: “முன்னையான்பிறந்த பிறப்பினை எண்ணுங்கரல் பல
 கோடி ஜனனத்திலும் எல்லாவினையினையும் செய்தனுபவித்த இப்பொ
 மூது மதிஞ்சாவினென்னும் பெயரை அடைந்தே நென்று சொல்லப்பின்பு
 உலகிற் பிறத்த ஞானத்தை அடைந்த கோனெயில்லை என்று சொல்லும்

* கோனெயில்லை என்பது. புத்தர் ஆன்மாவில்லை மோகியில்லை
 என்று உபநிஷத் என்பதை விளக்கும்.

232

திருக்குறள் ஆராய்ச்சியும்

பெரிதாடிய பித்தமுடையகோ புத்தராவார்; வேதமுணர்ந்தவர்களை!
 பொன்னிலே உண்டாகின்ற ஆபண்களைப்போலவும், கீரிலே எழுபின்ற
 திரைகன்போலவும், எடுக்கின்ற தேகத்தோறும் 'எடுத்த எடுத்த தேகத்
 திலே சிவந்த ஜீவனானது இருக்கும் என்று சொல்லும் ஒப்பற்ற புத்
 தியையுடைய அருகத சரண (பாத)ங்களை சீங்கனையுடையவன் வீணாச்
 போக்காமல்” என்பதாம்

இதனால் புத்ததெய்வம் பழிக்கப்பட்டது.

மேலே காட்டியபடி சைவசமயத்தில் அப்பர், ஊன் (மாமிசம்)
 உயிர், உணர்வு (ஞானம்), சுவர்க்கம், சிலம், ஆகாயம், எண், எழுத்
 தாம். மற்றவைத்தமையி நின்று நின்று சென்று கூறியுள்ளார்;
 வைணவசமயத்திலும் கயமாழுவார், சீர், சிலம், அக்கினி, காற்று,
 ஆகாயம், சூரியசக்திவர், சிவன், பிரம்மா மற்றமுள்ள சகலபதா
 ர்த்தகங்களும் அடிகின்ற ஸ்வாமியே விஷ்ணுவன்று கூறியுள்ளார்.
 புத்தர் ஜீவனில்லை வேறொன்றில்லை என்று கூறுகின்றார். இவ்வாறே
 வேதம், முனிவர் ஜீவநிகர்த்தவமுதலி பகைகளைப்பற்றியும் வெவ்
 வேறு வகைகளாகச் சொல்லுகின்றனர். இவ்விவரங்கள் இத்தொடரில்
 பலவிடங்களில் அலக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

சைவசமயக் கொள்கையாவது: கடவுள் எல்லாப்பொருள்களு
 மாகி நின்று நாமஸ்வரீ, எல்லாப் பொருள்களுக்கும் சார்புடையவரு
 மஸ்வரீ, கடவுள் அசரிசியையும், பாஞ்சீசைநி ஸ்வரூபத்தையுடைய
 வசாயும், மேல்கமனமும் கீழ் இழிதலும் இல்லாதவராயும், சனை
 யில்லாதவராயும், ஜன்மஜராமரணமுதலாகிய அவருண்களின்கொத
 வராகியும் எக்காலமும் நிலைபெறடையவராய் இருப்பென்பது.
 இன்னும்

“சத்திய மேயென்று சாற்றுகின்றேன் சமயங்க ளெல்லாம்

கத்திய ஞானக் கவலின்ற தோகடைச் சாரமெய்து
முத்தியு மேக முதல்வனு மேக முதல்வனுமுந்
பத்தியு காசமு மொன்றுமில்லாத பாஞ்சுடசே. ”
என்று திருநாற்றந்தாதி 79-ஆம் செய்யுள் கூறுகின்றது.
தோற்றமும் கோமுகண்டாமவர் தலைவரல்லர் என்பது இதன்
சூத்திரம்.

இதனால், மெய்க்கடவுளின் தன்மை விளக்கமாகும்.

ஐயநசமய சித்தாந்த விளக்கமும். 233

மேல் எடுத்துக்காட்டிய ஒவ்வொரு சமய சாஸ்திரப் பிரா
ணங்களால் ஒவ்வொரு சமயத்து ஆசாரிகளும் தங்கள் தங்கள்
கடவுள், சாஸ்திரம், குரு தத்துவ முதலானவைகளை மெய்ப்பொரு
ளென்று சிறப்பித்தும், பிறசமய கடவுள், சாஸ்திரம், குரு தத்துவ
முதலானவைகளைப் பொய்ப் பொருளென்று இழித்தும் அவசர
கள் கருத்திற்றிகைசந்தவாறு கூறியிருக்கின்றார்கள்;
ஆயினும்

“தலைமகனு னுது முனியும் பெர்ருளும்
தொலைவின் னுணரிவொடு பக்கம்—மலைவின்ரி
காட்டியில் வரதும் உரைப்பசே கண்ணெறியைப்
காட்டி அறமுரைப்பார்”

என்று அறகெறிச் சாரத்தில் கூறுகின்றது.

கடவுள், சாஸ்திரம் முனிவர் ஜீவாதித்தவம்பொருள் (சர்மத்தித்)
அழிவு, (இவைகளில்) பவும், ஆடுவ ஆறுவைகளை மாறுபாடின்றி சிசய
முள்ள ஈண்மார்க்கந்தைக்காட்டி தர்மத்தை உணர்த்துவார் சான்றோர்
என்பது இதன் சூத்திரம்.

குறளாகிரியர்,

“பொருளல் வைற்றைப் பொருளென் னுணரு
மருளானு மாணப் பிறப்பு”

என்று மெய்யுணர்வு என்னும் அதிகாரத்தில் கூறுகின்றார்.

இதன் சூத்திரம்: “(கடவுள், சாஸ்திரமுதலியவைகளுக்குள்ள இவ
கூண்மில்லாத) பொய்ப்பொருளை மெய்ப்பொரு ளென்றானும் மயக்கத்
தால் மாட்டினமயில்லாத பிறப்பு” என்பதாம். இதன் விரிவுரைமேற்
கோளுடன் இரண்டாம் பாசத்தில் விவரிப்பாம். ஆங்கு கண்டுக்கொள்க.

இவ்வாறு உறு மலற்றுள் மெய்ப்பொருள் காணவேண்டும்.
அது ஐயநசமயத்திலேயே வடமொழி தென்மொழி னுல்களில்
விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

அவ்விவரத்தையும் இங்குக் கிஞ்சித்து எடுத்துக்காட்டுவோம்:

கடவுள், சாஸ்திரம், முனிவர், ஜீவாதித்தவம் ஆடுவவர்
றின் மெய்ப்பொருள்களை ஆராய்க்கா ஒழுக்குவதின் பயனும் வீடு
பெறுதல் கூடுமென்பது ஐயநசமய சித்தாந்தம்.

இது;

* “உருவு மொழக்கமு னாறும் பொருளும்
S பொருயிற் றலைகளை டின்ன B பொருவாது
கண்டு கருதிக் கயக்கறத் தேர்ந்தபின்
கொண்டி டேறக் வரம்”

என்ற அறநெறிச்சாசத்தின் செய்யுளால் விளக்கமாகும்.

இன்னும் டெடி அறநெறிச்சாசம்,

“நிறுத்தறுத்துச் சுட்டுரைத்துப் பொண்டொள்வான் போல
அறத்திறனு மாராய்ந்துள் புக்காற் பிறப்பறுக்கு
மெய்த்நூல் தலைப்படலாகுமற் றுகாதே
கண்டிணை கண்டித கண்டு”

என்றும் கூறுகின்றது.

இ-ள்: “நிறுத்தும், வெட்டியும், சுட்டும், உரைத்தும் (பரிட்சித்து)
பொன் கொள்வான்போல, கடவுள் முதலான காங்கு பொருள்களும்,
அறமில்லா தர்மமும், மெய்த்நூலை ஆராய்வதனாலே மனத்தின் கண் புருத்
தால் அவை (காங்கு கறிகளின்) பிறப்பறுக்கும்(அகாவது) மோகுவீடெய்
திச் சிறப்புறலாகும்; மற்ற பொய்த்நூற்றினால் ஆகா” தென்பதாம்.

கடவுள், சாஸ்திரம், முனிவர், ஜீவாதிதத்தவம் அறமில்லாதர்மம்
ஆறியவற்றின் மெய்ப்பொருளை அறிந்தவர் வீடுபெறுவா ரென்பது இதன்
சுருத்தி.

குறளாசிரியரும் கடவுள், சாஸ்திரம், முனிவர், ஜீவாதிதத்த
வம் ஆகிய காங்கு பொருள்களும் மோகாதார்த்தக்கங்களாகிய நற்
காட்சி, நன்னூலும், கல்லொழுக்கங்கள் ஆகிய இரத்தினத்தீயல்
களையும் *மெய்யுணர்வு என்னும் அதிகாரத்தில் ஒவ்வொரு குறட்
பாக்களால் விளக்கிக் காட்டியுள்ளார்.

அயறநிலில், “கல்வி அறிவால் பெய்த்நூல் அறியப்பிறப்பதும் என்
பதை,

* உருவம் - முனிவர்ஸ்வரூபம். S பொருவீல் - ஒப்பில்லாத. B ஒரு
வாது - நீக்காது.

* மெய்யுணர்வு, என்னும் அதிகாரத்தில் மோகமடைந்தருளிய சாத
னங்களை ஒவ்வொரு குறட்பாக்களால் மேற்கோள்களுடன் 2-ஆம்
பாசத்தில் விவரிப்பாரும், ஆங்குண்டு கொங்கு.

ஐஐநசமய சித்தாந்த விளக்கமும்.

335

“கற்றிண்டு மெய்ப்பொருள் கண்டார் தலைப்படுவர்
மற்றிண்டு வாரா நெறி”

என்னும் குறளால் விளக்கியுள்ளார்.

இன்னும் மெய்ப்பொருளைப்பற்றி, ஐஐநசமயநாலாகிய அருங்கலச்
செப்பு என்னும் நூல்

“மெய்ப் பொரு டே அதல் நற்காட்சி யென்றுரைப்பர்
எப்பொருளுக் கண்டுணர்ந் தார்”

என்றும்,

“மெய்ப்பொருள் காட்டி யுயிர்த் தரையி
தக்கக் கெடுபடா தால்”

என்றும் கூறுகின்றது

இதைத்தான் குறளாசிரியர் “எப்பொருள் யார் யார் வாய்க்
கேட்பினும்:” என்ற குறளில் விளக்கிக்காட்டி யிருக்கின்றார்.

இன்னும் மேல்கூறியபடி பலபேதமான கருத்தைக்களை எவ
ரொவரிடத்துக் கேட்டாலும் மனதை அயற்செய்ய வழியே செல்ல
விடாது நன்மையிற் செலுத்தவேண்டும் அதுவே நன்ஞானமாகும்
என்பதை, மேல்கண்ட குறட்பாவின்கீழ் ஆசிரியர்,

“சென்ற விடத்தார் செலவிடா நீதொரி இ
நன்றின்பா அய்ப்ப தறிவு”

என்ற குறளிலும் கூறி யிருக்கின்றார்.

இ-ள்: “மனத்தை, மித்தியா (பொய்) மார்த்தத்தினர் மனஞ்சென்ற
விடத்திலே போகவிடாமல் கன்மை நிலை ஆராய்ந்த நியதிலிருந்து
நீங்கி நல்லதினிடத்துப் போகவிடவது (என்) ஞானம்” என்பதாம்.

இன்னும்,

“பார்த்தவர் கொள்கைமேல் பல்லாறும் ஓடாக்
நிரம்பிய காட்டு நினைந்தறிந்து கொள்க
வரம்பில் பெருமை தருமே பிரம்புரி
என்றும் பதக்கேழ் வரும்”

என்ற பழமொழி 399-ஆம் செய்யுள் கூறுகின்றது.

236

திருக்குறள் ஆராய்ச்சியும்

இ-ள்: “பலவேறு வகைப்பட்டுப் பார்த்த சமயத்தார் ஒழுக்கத்தின்
மேல் பல கெறிக்கண்ணும் ஓடாதே, அச்சமயத்தார் கொள்கைக்குள்
கன்மை நிரம்பிய கொள்கையை ஆராய்ந்தறிந்தே தமக்குக்கொள்கையாக
ஒழுக்க-ஒழுக்கில் அவ்வொழுக்கம் எல்லையிலாத பெருமையைத் தரும்;
பிரம்புரி என்னும் பெருகுடைய செல் என்றும் பதக்கேழ் வருமால், அது
போல” என்பதாம்.

* இவைகளைக் கொண்டு, ஜைநமதத்திலேயே உண்மைப்பொரு
ளின் நிச்சயமும் நல்லொழுக்கங்களும் இருக்கின்றன வென்றும்,
அதையே திருக்குறளாசிரியர் விளக்கியிருக்கிறாரென்றும், அங்ஙனம்
கூறுவதால் திருக்குறள் ஜைநமத தாலே என்றும் நண்பர்கள் உணர
லாம்.

இன்னும், திருக்குறள் ஐங்கமதக் கொள்கைகளுக்குப் பொருத்தமுடைய தென்பதை விளக்குதற்கு எண்ணிறந்த விஷயங்களிருக்கின்றன. அவையெல்லாம் இப்புத்தகத்தின் இரண்டாம் பாகத்தில் வெளிவரும், புத்தகம் மிகப்பெரிதானு மாதலால் இம்மட்டுடோடு இதனை முதற்பாகமாக வெளியிட்டோம். இதுவரை கூறி வந்தவைகளை அறிவுடையார் ஆராய்ந்து நடுநிலையில் நின்று உண்மையுணருமாறு அவர்களை நாம் கேட்டுக்கொள்கிறோம்.

முதல் பாகம் முற்றிற்று.

சுபம் ! சுபம் !! சுபம் !!!

வாழ்த்து

திங்களும் மாரி பெய்க திருவறம் வளர்க செங்கே
 ண்கினி தாசனாக நாடெலாம் விளைக மற்று
 மெங்குள வறத்தி னேரு மினிதாழி வாழ்க வெங்கள்
 புங்கவன் பயின்றனனூல் புகழொடும் பொலிக மிக்கே.

அநுபந்தம்.

திருக்குறள் கடவுள் வாழ்த்து முதற்செய்யுளில், 'ஆதிபகவன்' என்று கூறப்பட்டவர், விருஷப தீர்த்தங்கரரே என்று கூறி அதற்காதாரமாக அவர் சரித்திரத்தை இந்நூலாசரிப்பத்தில் மீளா கக்கூறியிருக்கின்றோம். அவரையே வைஷ்ணவர்களும் தெய்வீக கக்கொண்டு கூறுகின்றார்கள். இவ்விவரம் பாகவதம் ஐந்தாவது கத்தத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அப்படியிருக்கும் வைஷ்ணவர்கள், அந்தவிருஷபதீர்த்தங்கரரை வணங்கும் ஐஜனமத்தினரைப் புறமதத்தினரென்றும், அவர்கள் கடவுள் வேறென்றும், திருக்குறளில் கூறியகடவுள் வேறென்றுக்கூறி ஐஜனரை இழந்து வருகின்றனர். ஆதலின், திருக்குறளில் கூறப்படும் ஆதிபகவனும், ஐஜனர்களால் வணங்கப்படும் கடவுளும், வைஷ்ணவர்களால் பாகவதத்தில் கூறப்படும் விருஷபதேவரும் ஒருவரையென்பதை அந்த வைணவர்கள் உணர்ந்து, ஐஜனர்களை நிதிக்காதிருக்குமாறு பாகவதத்தில் கூறப்படும் விருஷபதேவர் சரிதைபையும் அநுபந்தமாக இங்குக்கூறி அவர்களுக்கு உண்மைபை உணர்த்துவாம்:—

பாகவதத்தில் கூறப்படும் அச்சரிதையின் கருக்கம் அடியில்

வருவதாம்:—

நாபிராஜாவானவன் சந்தானத்தை இச்சித்தவனுப் அபுத்தி ரையான மேருதேவியுடனே பவவானுள் எக்சியபுருஷன்ச் சாவ தான மனதையுடையவனுப் எக்சியக்களினிலே ஆராதித்தான். மிசத்தையுடனும், பரிசுத்தமான மனதுடனும் எக்சியத்தினால் பூழி த்த நாபிமகாராஜவுக்கு அனுக்கிரகம் பண்ண வேண்டுமென்ற இச் சையினாலும், திகம்பராராயும், சுபஸ்வீகளையும், ஞானிகளையும், நயிஷ்டிக பிரம்மசாரிணாரும் இருக்கிறவர்களுடைய தர்மங்களைக் காண்பிக்கவேண்டுமென்றே எண்ணத்தினாலும், பவவானுளையிஷ்டனு; நாபிமகாராஜனுடைய அந்தப்புரத்திலிருக்கும் மேருதேவயினிடத் திலே சுத்தசத்தவமான மூர்த்தியாய் அவதரித்தார்.

அதன்பிறகு பகவத்தின்னங்களையுடையவராய் சம்பத்துகளி னுலே நாள்தோறும் விர்த்தியடைபாநின்ற பிரபாவத்தையுடையவ சாயிருக்கிற அந்தசுவாமியைத் தேவதைகள் பிரஜைகள் முதலான வர்கள் ஸ்தோத்திரம்பண்ணி, பிராவான நாபிராஜன் அந்தப்

238

அநூபந்தம்

பிள்ளைக்கு விஷயமென்று நாமகரணம் பண்ணினார். பின்னர் மிக வும் சந்தோஷாதி சுவத்தினுலே பவசராய் அப்பா, குமுத்தாயென்று ஆகையோடு சிராட்டி க்கொண்டு மிகவும் சவுக்கியத்தையடைந்து சர்வலோக சுந்தரானுள் அந்தப்பிள்ளைக்கு இராஜப்பாபிஷேகம் பண் ணினார்.

பின்பு பவவானுள் விருஷபதேவர் தம்முடைய சாஜ்ஜியமான பூகண்டத்தைக் கர்மசூத்திரமென்று சந்தோஷித்தவராய் மிச கஸ்தாஸ்சம யோக்கியங்களான தர்மங்களைப்பண்ணிக்கொண்டு வேதங்களினுலே சொல்லப்பட்ட பிரசிட் தி மரீக்கம் இரண்டை யும் அனுஷ்டித்து இத்திரானுலே கொடுக்கப்பட்ட ஜெயத்தியென்ற பெண்ணை விவாகம் செய்துகொண்டார். அந்த விருஷபதேவர் தம் யோடு சமானபான நூறுபிள்ளைகளைப்பெற்றார். எந்தப்பாதலுலே இந்தக்கண்டம் பாதகண்டமென்று சொல்லப்படுகிறதே அந்தப் பாதன் விருஷபதேவருக்கு ஜேஷ்ட புத்திரானுள்.

விருஷபதேவரான அந்தப்பகவானுள்வர் சுகந்தராராயும், நித் தியமாக நிவர்த்தி நிஷ்டாராயும், கேவலம் ஆகந்தான பவத்தையு டையவராயுமிருந்து கொண்டு, சுவயம் ஸ்வவராயிருந்தாலும் பாத் திரானைப்போல தர்மங்களைப்பண்ணுகிறவராய் வெருகாலமாக வின்றுபோன தர்மத்தைத்தாம் செய்வதினாலே அத்தர்மத்தை யறி வாநவர்களும் செய்யும்படி அவர்களுக்குக் காட்டிக்கொண்டு சரத் தியையுடையவராய்ச் சகலபிராணிகளிடத்திலும் தயையுடையவராய் லோகங்களைக் கிரகந்த தர்மங்களிலே ஆசத்தியையுடையவராகச் செய்து சாமதானுதி உபாயங்களாலே ஜனசமூகத்தைசாட்சித்துக் கொண்டிருந்தார். பூஜ்யனுலே விருஷபதேவரால் இரணிக்கப்பட்டிருந்த இந்தப்பாதக்கண்டத்திலே ஒருவன் தனக்கில்லையென்று ஒரு வஸ்துவை ஒருவனிடத்திலும் ஒட்டத்திலும், ஒருகாலத்திலும் இச்

சித்தமில்லை கேட்டதும்மில்லை. விருஷபிதவர் ஒருகால் பூசஞ்சாரம் பண்ணிக்கொண்டு வரும்பொழுது பிரம்மாவர்த்தமென்றும் வனத்தை அடைந்து அங்கிருக்கும் பிரம்மரிஷி ஸ்ரீரஷ்டர் ஒருடைய சபையிலே, தம்முடைய உபதேசத்தில் பிரஸாதிகள் ஏற்கெனவே நிரம்பவும் ஞாபகமுள்ளவர்களாயும், வில்வாச முள்ளவர்களாயும் வணக்கத்தோடு இருந்தபோதிலும், தம்முடைய பிள்ளைகளை உத்தேசித்து அடியிற்கண்ட உபதேசத்தைச் செய்தருளினான்.

எவர்கள் எல்லரிடத்தும் சமமான எண்ணமுள்ளவர்களே,
கேரபயில்லாதவர்களே, எல்லாப்பிராணிகளிடத்தும் சிநேகமுள்ள
அறிபுத்தம்

289

வர்களே, எல்லவராலும் என்னிடத்திலும் சிநேகமுள்ளவர்களே, எல்லாவஸ்துக்களையும் பகவத் ஸ்வரூபமாகப்பார்த்துக்கொண்டு, மனை, வீடுமுதலிய வஸ்துக்களில் பிரீதிஇல்லாதவர்களாய் இருப்பவர்களே அவர்கள் தாம் சரணுக்கள். எதுவரையில் ஆத்மஸ்வரூபத்தை உண்மையாய் விசாரித்து அறியவில்லையோ அதுவரையில் அக்ஞானத்தினால் புருஷன் அவமதிக்கப்படுகிறான். ஆகையால் வாசுதேவாலையுள்ள அடைந்து மனை வீடு பூமி முதலானவைகளில் நான் எனதுஎன்னும் மோகத்தைவிட்டு இருசபத்திலிருக்கும் ஆசையாகிய முடிச்சை அறுத்துவிட்டால் சம்ஸாரத்திலிருந்து ஜீவன் விடுபடுகிறான்,

ஆகையால் பிள்ளைகளே! “நீங்கள் என்னுடைய காரியங்களைச் செய்யுங்கள்; பகவத்கதைகளைச் சொல்லுங்கள்; என்னுடையருணங்களைச் சொல்லுங்கள்” என்று போதித்தார். இம்மாதிரியாக மகானுபாவராகிய விருஷபிதவர் பரமஹம்ஸர்களின் பத்தினான வைசாக்கிய லக்ஷணமாயிபற்றாமத்தை உபதேசித்து மூத்தவனுடையபரதனுக்கு இராஜ்யப்பட்டாசினேகம் செய்து வைத்தார்.

அதன்பிறகு சபஸ்தலோக பாகரளங்கட்கும் சிநேகமணியான விருஷபிதவர், அவனுடையசன்னிபாபிபாக (கிரீவானரூபமுள்ள முனிவராக) பகவத்க்கிசமான பிரபலத்தைபுடையவராய் யோகிகளுக்குத் தேகத்தைவிடுகிற தன்மைபை உபதேசித்துக்கொண்டு தம்முடைய சரிசத்தை விடவேண்டுமென்று இச்சைக்கொண்டவராய் ஜீவாத்ம ஸ்வரூபத்தைப் பரமாத்மாவினுடனே அபிபதமாகப் பார்த்துக்கொண்டு சித்கார்த்தமான சிவபார்த்தினின்றும் ஒழிந்தவரானார்.

இந்தப்பிரகாரம் ஸ்தூலதேக, சூட்சுமதேக அபிமானத்தை யுடையவராயும், பகவானுயிரிடுக்கிற அந்த விருஷப்போகி நிஷ்கடையீருக்கே, வாயுவேகத்தினால் ஒன்றிரொன்று உராய்ந்த மூல்களில் உண்டான பெருங்காட்டுத் தீயானது அவ்வகத்தை பெல்லாம் தகித்துக்கொண்டு அந்த விருஷபிதவருடைய தேகத்தை யும் கூடத்தகித்தது.

இந்த விருஷபிதவர் அவதாரம் சஜோகுணத்தையுடையோர்க்கு மொத்தமார்க்கத்தைக் காண்பிக்கிற மிமித்தியமாகவுண்டானது. பரமகுருவான பகவானுள் 'விருஷபிதவருடைய பரிசுத்தமான

240

அறுபத்தம்

சரித்திரமானது புருஷானுடைய சமஸ்தமானபாபங்களையும் போக்கடிக்கிறது. பரமமானமங்கள்களுக்கு இறுப்பிடமாயிருக்கிறது.

இதைண்பர்கள் நன்றாக ஆராய வேண்டும்.

ஐகசமயத்து ஸ்ரீபுராணத்தில் சர்வார்த்தசித்திரிவிருந்த அகமிந்திரன் விருஷபிதவராக அவதரித்தனரென்றும், வைணவ சமயத்துப்பாகவதத்தில் பரம்பதத்திலிருந்த விஷ்ணுவிருஷபிதேவராக அவதரித்தனரென்றும் இவர்கித்திரம் கூறப்படுகின்றது. இப்படி ஒன்றுக்கொன்று சில சிகல்பங்களிருப்பினும் விருஷபிதவர் திரிபாலத்தில் ஈடக்கும் விஷயங்களையும், திரிபலாகத்திலுள்ள சகல பதார்த்தங்களின் தன்மைகளையும் அநந்தரூபமும் அகந்த தரிசன முதலான குணங்களால் ஒருங்கே அறிந்து பலனை வியந்தர ஜோதிஷ்க கல்பவாசிமுதலான தேவர்களுக்கும் முனிவர்கள் மனிதர்கள் ஆகிய அந்தராத்மாக்கள் ஜீவாத்மாக்கள் முதலான மூவுலகிலுள்ளவர்களுக்கும் ஜீவஸரூபத்தையும், அதன் தன்மைகளையும், இல்லற துறவறமுதலான ஜீவாதிதத்துவங்களையும், மோகநாமடைதற்குரிய சாதனங்களையும் உபதேசஞ்செய்தவராகையினாலும், அந்தவிருஷபிதேவராமாத்மன்பவனவியந்தர ஜோதிஷ்க்கல்பவாசிமுதலான தேவர்கள்; ரிஷியர்கள், மனிதர்கள் முதலானவர்கள் பூஜிப்பதற் குரிமையுள்ள குணங்களையுடையவராதலால், அந்தப்பகவான் அருகணென்றும் திருநாமத்தைப்பெற்றார். அந்த விருஷபிதவருடைய சரித்திரத்தையும், அவர் அருளிய வேதங்களையும், அருகணென்றும் திருநாமத்தையும் அந்நியனம், தியானம், முதலானவைகள் செய்வதனால் பாபங்கள் நீக்கிவிடுகின்றனவென்ற, அந்த விருஷபிதேவராகிய அருகணைப் பலனைகளால், ஐஜநர்கள் வணக்கம் செய்கின்றார்கள்.

இவர்களைப்போலவே விருஷபிதேவபகவானை மேற்கூடியபடி வைணவசமயத்து பிராம்மணர்களுக்கும், பாகவதர்முதலான ஆழ்வாராதிபர்களும் வணக்குவதால் அந்தவிருஷபிதவர், பிரகஸ்தாஸ்

ராமம், துறவறவாஸ்ரமம் முதலானவைகளையும், ஜீவஸ்வரூப முதலான மோக்ஷம் பெறுதற்குள்ள பலதத்துவங்களையும் உபதேசித்தாரென்றும், அத்தவிரூஷபதேவருடைய சரித்திரமானது புருஷாருடைய சமஸ்த பாபங்களையும் போக்கடிக்கிறதென்றும் சொல்லி அந்தவிரூஷபதேவரைத் தியானம் தோத்திரமுதலான வகைகளால் துதிசெய்கின்றார்கள்.

அநுபந்தம்

241

இன்னும் விரூஷபதேவர் இல்லறதுறவறமுதலான புருஷார்த்தங்களினை அதுஷ்டித்தனரென்று ஜைனசமயசித்தாந்தம் கூறுவது போல வைணவசமயத்திற் பாகவத சித்தாந்தமும் கூறுகின்றது.

இத்தன்மையாக விரூக்க வைணவர்கள் ஜைனர்களைப்பலவாக நிந்திக்கிறார்கள். அப்படி நிந்தித்திருப்பதை இக்நூலில் லிஸிடங்கள் களிலும் எடுத்துக்காட்டியிருக்கின்றோம். எனினும் அவ்வாறு பழித்த பாக்களில் இவரும் இரண்டு பாசரம் எடுத்துக்காட்டுவாம் அதாவது: தெரண்டாடிப்பொடியாழ்வார்,

“புலையறமாகிடுகின்ற புத்தொடு சமணமெல்லாம்
கலையறக் கற்ற மாந்தர் காண்பரோ கேட்பரோதான்”

தலைபறுப்புண்டுஞ் சாவென் சந்நியக் காண்மின்ஐயா
கிலையினிலெக்கை செற்ற தேயனே தேவனாவான்”

என்று திருமொழி 7-ஆம் பாசரத்திலும்,

இன்னும் திருமங்கையாழ்வாரும்,

“பிச்சச் சிறுபிச்சமண் குண்டர் முதலாயேர்
 விச்சைச் சிறையென்று மல்கிறைபைப் பணியாதே
 கச்சிக்கிடந்தவனார் கடல்மல்கைத் தலையென்
 கச்சிக் தொழுவாரை கச்சென்றன் கண்டெஞ்சே”

என்று பெரியதிருமொழி 2 - ஆம் பத்த 6-வது திருமொழி 5-ஆம் பாகத்திலும் கூறுகின்றார்கள்.

இ-ள்: “நிரலான மயிலிறையையும் சிறியமயில் தோகையையுமுடைய அமண (ஐயு)ரான சீசர்முதலானவர்கள், சகலவதையாகளுக்கு நிர்வாகமென்று ஒருவனைக்கைக்கொள்வார்கள். அவர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்டவனை (கடவுளை) ஆர்வியாமல் (வணக்காமல்) திருவெஃகாலிலே கண்வளர்ந்தருளுமவன் ஊரான திருக்கடல்மல்கையில் எதலையனத்திலே ஆசைப்பட்டு தொழுவார்கள் எனினுடைய விவகணமான மயல்லை நீயும் ஆசைப்பட்டுத்தொழு” என்பதாம்

ஐயு (சமண)ர்கள் முதலான சீசர்தொழும் இறைவனை (கடவுளை) வணக்காதீர்கள்; விஷ்ணுவைத் தொழுகள் என்பது இதன்சார்த்தம்.

மண்ணும், நீரும், நெருப்பும், கரும்பும், ஆகாயமும் ஆகிய இவற்றாலான பிராணியிவர்க்கெல்லாம் அரணும் அயனும் மந்தமுள்ள சகலபதார்த்தங்களும் ஆகியவர் விஷ்ணுவென்றும், அவரை விருஷ்பதேவரென்றும் வைணவசாஸ்திரம் கூறுகின்றது.

. 31 .

242

அறுபத்தம்

மேலும் விஷ்ணுவானவர்,

திரும்பரர்களையும், ஞானிகளையும், நயிஷ்டிக பிரம்மசாரிதளரயும் இறுத்திறவ(ஐயு)ர்களுடைய தர்மங்களைக் கண்டிக்குவென்று மென்கிற விருப்பத்தாடன் விஷ்ணுவே விருஷ்பதேவராக அலதரித்தலரை ஐயுர்களும் வைணவர்களும் கடவுளென்று துதிசெய்துவரும்போது வைணவர்கள் ஐயுர்களை நித்திப்பதற்குக் காரணம் யாதோ? இதை நடுவுநிலைமையுள்ள கல்லறியாளர் நன்கறிந்து உண்மை உளரவேண்டும்.

ஸ்மார்த்தர், வைணவர் முதலான பிரம்மணர்களும் பிரம்மணரல்லாதவர்களும் ஐயுர்களை நித்தித்திருப்பதை மேலே எடுத்திக்காட்டியுள்ளோம். இனிஐயுர்கள், ஸ்மார்த்தர் வைணவர், முதலான பிரம்மணர்களை நித்திப்பதாக பிரம்மணர்களும் பிரம்மணரல்லாதவர்களும் அவர்களீது ஒரு குறை கூறுவதைப்பற்றியும் விளக்குவாம்.

ஐயுர்கள் பிராதக்காலத்தில் எழுந்திருக்கும்போது ‘சிபாகூய’மென்று சொல்லிக்கொண்டு எழுந்திருப்பதாக மேற்கூறியவர்கள் கூறுகின்றார்கள். அதுபூராவும் தவறு. ஏனெனின் ஐயுசமயத்தில் பிரம்மணவர்களுக்கெல்லாம் ஆதிகாலத்திலேயே ஏற்பட்டிருக்கிறது. அப்படியிருக்க ‘சிபாகூய’மென்று ஐயுனர் சொல்வார்களா? ஐயுசமய சித்தாந்தத்தின் உணர்ச்சி இல்லாமையினாலேயே அவர்கள் இவ்வாறு கூறுகின்றார்கள். அவர்கள் சொல்கிறபடி ஐயுனர்,

‘யிப்பாக்யம்’ என்ற பதத்தை எப்பொழுதும் சொல்வதேதலை. ஐயநர்கள் ஜீவன்களிடத்து அன்பும், அருளும், கொல்லாயிர தமும் பூண்டவர்களாதலால் இவர்கள் விடியற்காலத்தில் பகவதன் மீது * முகஸ்துதியையும், S ஈர்யாபதத்தையும், b சாமாயிகமுத லானவைகளையும், அந்நயனம் செய்து முடிவில் அடியிற்கண்ட கலோகத்தைப் பாராயணம் செய்வார்கள்.

* முகஸ்துதியென்பது-பகவான்மீது தோத்திரம்செய்தல்

S ஈர்யாபதமென்பது-இருத்தல், கிடத்தல், கடத்தல், வைப்பன, எடுப்பன முதலான விடங்களைச் சேர்த்து ஜீவன்களுக்கு ஹிம்சை தோர தபடி இரட்சிக்கிறேனென்பாராயணம் பண்ணுவதும் அதன்படி அது வடித்தலுமாம்.

b சாமாயிகமென்பது-உட்கார்ந்த அல்லது நின்று ஆதமத்யானம் முதலானவைகளைச் செய்வது. இதன் விவரங்கள் இரண்டாம்பாகத்தில் இவ் வாழ்க்கை உட்பற்றிய விஷயங்கள் ஒருமிடத்து விவரிக்கப்படும்.

அறுபத்தாம்

213

ஆதாவது,

“கெஷிம் ஸவபுபுஜாநாம் பூமவதூ வவவாநு யாஜிபு
கொஹ் ஜிவாஸு, காமெகாஹ வஸ்யுஹஷு-கூ விவவாநு
வ்யூயபொ யாஹ் தாஸா| டூஹிபுஷா வொராஸாஸீ க்ஷணவி
ஜமகாம் யாஸுமஹ ஜீவொகெ, வெஜெதெஹ் யகிபுயக்யம் பூம
வதூ ஸதகம் ஸவபுஸளவ்யு பூநாயி ||”
என்பதே இது சாந்தியாஷ்டகம் 16-வது கலோகம்.

இ-ள்: “பிராணிகள் வரிக்கக்கூடிய இவ்வுலகில் சமஸ்த ஜனங்கட்கும் கேமமானது உண்டாகக்கூடவது; அரசனான புஜபஸராச்சம முன்ன வனாகவும், தாயி ப்ஹுனாகவும், இருக்கக்கூடவன். இத்திரானவன் காலர் தோறும் நன்றாக ஜஸத்தைவருஷிக்கக்கூடவன்; தர்வியாதிகள் ராசத்தை அடையக்கூடவது; காமமானதும், திருட்டு அம்மை முதலானவைகளும் ஒருகூணமும் உண்டாகவேண்டாம்; அருகபரமனுடைய அறவாழியானது எப்பொழுதும் சமஸ்த பிராணிகளுக்கும் சென்கியத்தைக் கொடுக்கக் கூடவது” என்பதாம்.

இந்த கலோகத்தையும் இக்கருத்துக்கூடையும் பிராம்மணர்க ளும் பிராம்மணர்ல்லாதவர்களும் நன்கறித்து ஐயநர்களின் மீது சொல்லும் குறைபைகீகி அவர்கள் நல்லொழுக்கங்களின் கபர வந்ததை இனிமீமலாவது நன்கறிவார்களென நம்புகின்றேன்.

சுபமஸ்து !

அரும்பதவுரை.

கணகவர்ணம்	பெர்ன்வர்ணம்	12
வடவிராகம்	ஆலமரம்	13
ஸ்வரணம்	திருவோணகடித்திரம்	13
தக்கல்பத்த	அத்தகல்பத்து	15
பரிநிர்வாணம்	மோகம்	15
விஜ்ஜரம்பிதமகாகாயம்	பராக்கமமுன்ன பெரியசீரம்	15
விஸ்மிதராதி	ஆச்சரியப்பட்டு	15
அணுமகான்	முண்ணியதாயும்பெரிதாயுமுன்னது	15
வைஸ்வதேவம்	சமஸ்ததேவர்கன்சம்பத்தம்	19
வைதல்யம்	அமாக்கல்யம்	19
சைத்யாலயம்	ஜிகாலயம்	24
அகர்த்திமம்	ஒருவரால்செய்யப்படாதது	25
புத்தகம்	சீரம்	25
பரிணதி	பரிணமம்	27
சபாவருணம்	இயற்கைருணம்	27
விபாவருணம்	செயற்கைருணம்	27
பூர்வபாகம்	சிறுக்குபாகம்	27
அபரபாகம்	மேற்குபாகம்	27
நாயியாகவுன்னது	மத்தியாகவுன்னது	28
ரித்திசம்பன்னர்	குணமதி விபுலமதி முதலிய சித்தி வைப் பெற்றமுனிவர்	80
குணமார்த்தவருணம்	ஒழுங்காயும் மிருதுவாயு முன்ன ருணம்	81
பரிவர்த்தித்து	ஒன்றுக்கொன்றமாறுதலடைத்து	82
அமல்யாமவர்ணம்	புகைபோன்றகருமைநிறம்	83
அம்ருவிவினை ஆகாரமாக உண்பர்	பெருவிரலை தாயின் ஸ்தன்னியம் போல சப்புதல்	84
ஸ்வபாவமார்த்தவம்	இயற்கையான மிருதுவாகவுன்ன தன்மை	85
ஒளிபிழம்பினூல்	பிரகாசக்குறைவினூல்	85
ஸ்யாமவர்ணம்	கருமையானநிறம்	87
ஜராயுடலம்	கர்ப்பப்பை	89
நாயிகாணம்	நாயிக்கொடி	40
கூயிகசம்யதல்வத்தினை செய்தி	அனந்தாணுபத்தி குரோதம், மானம், மாயை, லோபம் நான்கும், சித் யாத்வம், சம்மியக்கித்தியாத் வம், சம்யதல்வர்க்ரதி மூன்றும் ஆகிய இவ்வேழுக்களின் கூயத்தை அடைவது (இத்தன்மையுடைய வர் நான்கு பவத்திற்குள் மோக மடைவார்.)	

பரிணதை
ஈத்ரஸம்
சஸ்யங்கன்
சாவத்யத்திற்கு
அங்குரம்
ஹரிதங்களுள்
வியத்தி அபேகையால்
பஞ்சேந்திரிய லப்தியபர்யாப்தக
மனுஷ்யர்

அநசனவிரதம்
பரிஷகம்
சரியாமார்க்கம்
ஜாதிஸ்மரணம்

ஸ்வர்க்காவதரணம்

இஹலோகபயம்

பரலோகபயம்

அருப்திபயம்

அத்ராணபயம்

.

ஆகஸ்மிகபயம்

வேதனாபயம்

மரணபயம்

சால்யாதிசம்பத்து

ஷட்ருது சம்பூதமாகி

பரிபக்ஞம்	43
இப்படிப்பட்ட	”
பயிர்கள்	45
ஹிம்ஸாதோஷத்திற்கு	”
முளை	56
பச்சைஇலைகளுள்	”
வித்தியாசமுள்ள வாஃசயால்	68
மனிதர்களின் அக்துள் முதலான இடுக்குகளில் உண்டாகும் வியர் வைகளில், தானே தோன்றி	

அழியும் மனிதர்	70
உண்ணாவிரதம்	93
துன்பம்	”
ஆகாரத்திற்குச் செல்லுதல்	98
முன்பிரப்பையறிதல்	”
தேவலோகத்திலிருந்து இங்கு	
அவதரித்தல்	101
சர்ப்பம்சத்ருமுதலானவைகளுக்கு	
பயப்படுதல்	105
எந்தெந்தக்கதியில் அடைவோமோ	
வென்கிறபயம்	”
மனவசன காயங்களாலறியாமல்	
செய்த காரியங்களைப்பற்றி ராஜ	
தண்டனை உண்டாகுமோ சதூர்	
க்கதிதுக்கப்பிராப்த் மாமோவென்	

கிற பயம் ॥
 விருத்தாப்பியம் வியாதிமுதலான
 வைகன் றேரிடுங்காலத்தில் நம்மை
 யார் ரகழிப்பார்கள் என்கிற
 பயம் ॥
 அகஸ்மாத்தாய் உண்டாகும்பயம் ॥
 வியாதிமுதலானவைகள் சிக்க
 முடியாத பயம் ॥
 இறந்து போவதற்கு பயம் ॥
 நெல்முதலிய தானியங்களின் சம்
 பத்து 119
 ஆறுருதுகளில் உண்டாகும்புஷ்பாதி
 பழவர்க்கங்கள் ஏககாலத்திலுண்
 டாவது ॥

246

அரும்பதவுரை

சாணன்வியாஸப்பிரதேசபந்தலம் பாத அடிவைப்பாடிய பிரதேசத்தின்

லீகரித சப்தபதங்கள்
 லக்ஷீவாசனேதங்கள்
 பிவகஞ்சாரர்

அதித்திரிய கோசர்

திருப்பெய்த
ஆதாமம்பண்ணுயது
விசுவேத்திரியம்

நிஜுபரிணாமம்
ஜலகாயிகளீவன்

சேதனம்
அசேதனம்

இடம்

விரிந்தவழுதாமரைப்புஷ்பங்கள் ॥

லக்ஷ்மீவரமண்டபம் ॥

பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தை அடையும்

சமயத்திலிருந்த சரீரப்ர

ஆகாரமயமாயும் ஆகாரமற்றமயமாயு
 மிருப்பவர் (அதாவது ஒரு தகட்
 டின்மீது அருகபரமனது உருவ
 த்தை யெழுதி அவ்வுருவத்தை
 கத்திரித்து நீக்கினால் அங்கு ரூப
 மாகவும் அரூபமாகவும்தோன்றும்.
 அதுபோலவாம் மோகூத்தில் சித்
 தபரமேஷ்டியின் ஸ்வரூபம்) ,,
 மனவசனகாயங்கள் முதலான பஞ்
 சேந்திரியவீஷய ஸ்வரூபம் நீங்கி
 அநந்தஞானம் அனந்ததரிசனம்
 ஆகியவைகளின் குணங்களால்
 அறியுத்தன்மையுடையவர். ,,

வைப்பது

144

கிரகிப்பது

,,

தவீந்திரியம் தரீந்திரியம் சதுரீந்திரி
 யம்

145

சத்பரிணாமம்	152
சலத்மையே சரீரமாகவுள்ள	
ஜீவன்	162
அறிவுள்ளது (ஆத்மன்)	185
அறிவற்றது (உடல்)	”

பிழையும் திருத்தமும்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
18	17	யக்யதேவா	யக்யதேவ
"	"	ஆகஸ்ச ஆகஸ்ச	ஆகஸ்ச ஆகஸ்ச
14	4	தேவாய	தேவிக்ய
"	24	பாசீஸ்வராத	பாசீஸ்வராத
15	16	மவயமவவெய	மவய மவவெய
17	12	மோகாமடைந்த	மோகாமடைந்த
18	80	ஸாஹ்யாக்யஸ-ஓ	ஸாஹ்யாக்யஸ-ஓ
48	20	வியெள	வியெள
49	19	ஸஸ்யூஸ்யூ	ஸஸ்யூஸ்யூ
50	1	ஸ்யூஸ	ஸ்யூஸ
56	5	கெளயீன	கெளயீன்
58	19	மாதியா	மாதியாய்
59	6	பிரம்மனோமதே	பிரம்மனோம்மதே
"	9	ஜிதாபிராமே	ஜிதாபிராமே
"	14	பாபாந்தி	பாபிருதி
"	15	ஸகக்ருபகால	ஸகக்ருபகாலே
60	1	இத்தியாதினூதிலநெறாம	இத்தியாதினூதிலநெறாம
"	18	ஜிதம்	ஜிதம்
61	81	காரணெ	காரண
62	12	நித்யஸ-ஓ	நித்யஸ-ஓ
63	2	வாசு	வாசு
64	2	கீஸ	கீஸ-ஓ
"	6	மஸ்யூஸஷு	மஸ்யூஸஷு
"	15	கூஷு	கூஷு
"	29	பூப்புகள்வத	பூப்புகள்வத
68	28	விஸாரகம்	விஸாரகம்
69	14	ஸம்ஸூவ-ஓ	ஸம்ஸூவ-ஓ
"	17	ஸம்ஸூவ-ஓ	ஸம்ஸூவ-ஓ
70	20	வகி-ஓ	வகி-ஓ
"	82	கமெயூவ	கமெயூவ
71	18	கஸ	கஸ
"	"	வினெஸூவெஷு	வினெஸூவெஷு
77	11	காரிகேன	காரிகேன
85	5	அதபொருத்தாதென்க	அதவும்பொருத்தமாம்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
--------	-----	------	-----------

87	19	ஷத்கிரிஸ்து
98	14	ராஜஜி
101	2	மந்தராபிஷேகம்
102	10	நிரீயித்தத்தச்செய்யும் எல்லாவிடத்திலேயும் சூக்ஷ்ம மமாலிருப்பவனுமாயின னே சிவன்
108	13	
	14	
109	2	சூரகண்ட
"	20	நாஸீஸரொ
119	21	பூரேசெய்யிநவமூலம்
"	22	சூரேசரஸூரீபங்கஜம்
120	30	பார்க்கவாதர்
122	24	பிரமா
127	31	சன்ருணரலாம்
180	23	ஒருசமயத்தல்
184	16	சீனிசிரகிசு
189	80	வாஸாது
142	32	பெண்வழிசேறல்
143	1	
153	31	ஸ்திரீ
160	28	நிக்காத
184	4	கூரஷ்டாடி
188	17	உபயோக
185	4	அணுத்திரசன்
190	22	வரூரேசெய்யும்
212	15	கருணை

த்கிரிஸ்து
ராஜஜெ
மந்தராபிஷேகம்
நிரீயித்தத்தச்செய்யும் எல்லாவிடங்களிலும் (ஸ்தல) சூக்ஷ்ம மாலிருக்கப்பட்ட சகல பதார்த்தங்களையும் அகந்தனானம் அகந்தநரிச னம் ஆகிய சூண்களால் அறியக்கூடியவனே சிவன்
சுண்ட
நாஸீஸரொ
பூரேசெய்யிநவமூலம்
சூரேசரஸூரீபங்கஜம்
பார்க்கவாதர்
பிரம்மா
சன்ருணரலாம்
ஒருசமயத்தல்
சீனிசிரகிசு
வாஸாது
காமயின்மை
ஸ்திரீ
நிக்காத
கூரஷ்டாடி
உபயோக
அணுத்திரசெய்யும்
வரூரேசெய்யும்
கருணை

